

BIBLIOTHEK

1. Bind.

Hans Excellence

Hr. Lehnsbaron Udenrigsminister

Rosenørn Lehn

Storkors af D. pp.

med ærbødigst Høiagtelse

ærb.

Michael Djørup

Ti Øre Bibliothek.

1ste Bind.

Ti Øre Bibliothek.

Ugeskrift for

underholdende Læsning for alle Stænder,

redigeret

af

Michael Gjørup.

1ste Bind.

(Januar — Juni 1891.)

Kjøbenhavn.

Rudolph Kleins Efterflg., Th. Sørensen.

Klareboderne 10.

1891.

Trykt hos Chr. Birch, Gothersgade 65. — Kjøbenhavn.

Dengang vi paabegyndte Udgivelsen af Ti Øre Bibliotheket, motiverede vi dette ved, at der i vor Tid hos Publikum var stærk Trang tilstede til billig Læsning, men at ikke altid billig Læsning var god Læsning, fordi god Læsning pleier at være dyr, naar den samtidig er **ny** Læsning. Vi vilde nu gjøre et Forsøg paa at tilveiebringe en **ny** Læsning, der baade var **god** og **billig,** hvorfor vi vilde lægge Vægten paa at bringe **originale** Arbeider, om end gode Oversættelser ikke skulde være udelukkede.

Ved at kaste Blikket paa Indholdet af det nu afsluttede 1ste Bind af Ti Øre Bibliotheket, haabe vi, at det vil erkjendes, at vi have ærligt arbeidet hen til at løse den Opgave, vi have stillet os, og med Glæde kunne vi sige, at Vanskelighederne ere blevne os lettede ved den Modtagelse, som Ti Øre Bibliotheket strax fandt i Pressen, og ved den stigende Tilslutning, det har vundet i alle Stænder, en Tilslutning, der giver os Mod til at fortsætte.

Indhold.

Lieutenant Harder

eller

Soldaterliv i Fredstid.

Fortælling fra Halvtredserne

af

Michael Gjørup

Kjøbenhavn.
Rudolph Kleins Efterflg., Th. Sørensen.
Klareboderne 10.
1890.

Trykt hos Chr. Birch, Gothersgade 65. — Kjøbenhavn.

Første Kapitel.

To sørgeklædte Damer.

Det har sjelden været forbeholdt et Folk at opleve saadanne Dage, som dengang den første slesvigske Krig var endt, og Tropperne vendte hjem i Begyndelsen af Februar 1851. Hele Nationen følte sig stolt af de vundne Seire og saae Fremtiden forhaabningsfuldt imøde. Stemningen fandt et smukt Udtryk i følgende Strofer af H. P. Holst:

„Nu hviler Sværdet efter blodig Dyst,
Snart Handelsskibet gaaer fra Kyst til Kyst,
Og Leer klinge mellem Korn og Kløver,
Da snoer sit Broderbaand en enig Stat
Om Bonde, Borger, Sømand og Soldat,
Og Baandet skærmes af de danske Løver."

Kjøbenhavn stod smykket med Flag, Baand og Æresporte i de Dage, dets Garnison kom hjem fra Felten, hele Byen var ude for at hilse paa Soldaterne, der rykkede ind ad Vesterport, paa

hvilken stod skrevet med Guldbogstaver: »Sit Løfte har han holdt, den tappre Landsoldat!« Befalingsmænd og Menige havde i 3 Aar døiet Farer og Besværligheder med hverandre, Seiren havde givet dem Selvtillid, og de kunde ansees for at være Europas første Hær. Den skulde nu hjemsendes; Soldater, som havde kæmpet Side om Side, traf maaske aldrig mere hinanden, de gik hjem til Fredens Gjerning; men i mange Aar vilde de mindes Sejrens skjønne Dage, og disse Minder vilde kunne give Folket Lyst til paany at fremmane en lignende Tid.

Efter at være dragne gjennem Byens jublende Skarer og tilkastet Blomster, opmarcherede Bataillonerne paa Christiansborg Slotsplads, hvor Kong Frederik den Syvende takkede dem i Fædrelandets og sit eget Navn for deres Fædrelandskjærlighed, Troskab og Tapperhed. Derefter fulgte Kongen med Soldaterne ind i Ridehuset, der var overmaade festligt smykket; her beværtedes de Hjemkomne af Byen Kjøbenhavn, og Taler holdtes til deres Roes. Kompagnikommandørerne gik med et Glas i Haanden ned langs Bordene og klinkede med enhver Menig i Kompagniet, Soldaterne bleve alvorlige, og mangen Tak lød til den Fører, som havde vidst at vinde sit Mandskabs Tillid.

Det var en diset Formiddag, da to sørgeklædte Damer stode paa Hjørnet af Boldhusgade og Ved Stranden og ventede paa, at den Ba-

taillon, som idag vilde komme, skulde marchere forbi. Den Ældste kunde være oppe i Trediverne, hun var høi og smekker, og der var noget Fornemt udbredt over hendes Holdning. Ansigtet var endnu smukt, men maaske en Smule for skarpt, og naar hun talte, kom der noget Vemodigt om Munden. Der var en umiskjendelig Familielighed tilstede mellem hende og den yngre Dame, der saae ud til kun at være en atten Aar gammel, hun var meget smuk, men bleg, og over hendes Ansigt hvilede Sorgens dybe Skygge.

Damerne bleve kjede af at staae stille og vandrede frem og tilbage paa Fortouget. Snart kastede de Blikket op mod Høibroplads, hvorfra Bataillonen vilde komme, snart over mod Slottet og snart paa de Smaaskibe, som laae i Kanalen.

»Det varer længe idag, inden de komme,« sagde den Yngste, »Tante, skulle vi ikke gaae hjem? Du kommer dog til at græde, naar Du seer de seirsstolte Soldater drage forbi.«

»Jeg bliver her,« svarede Tanten. »Vil Du gaae hjem, da for mig gjerne.«

»Nei, nei, jeg bliver hos Dig!«

»Stakler,« sagde et Par Forbigaaende til hinanden, »de have vist mistet nogle af deres Kjære i Krigen.«

»Tante, hørte Du, hvad de sagde?« spurgte den Yngste.

»Jeg hørte det. De gjættede rigtigt, ved Isted mistede vi din Fader.«

»Ak ja!« sukkede den Yngste.

Hun talte Dansk med stærk tydsk Accent og blandede undertiden tydske Ord ind i sin Tale.

»Nu komme de,« sagde Tanten paa rent Dansk, »jeg hører Musiken og Hurraraabene i det Fjerne.«

Ombrust af Folkemassens vældige Hurraraab, kom de skjæggede Landsoldater langsomt marcherende; Nogle saae helt forlegne ud ved al den Hyldest, der vistes dem. I aabne Vinduer viftede Damer med Tørklæder og kastede Bouketter ned til de Forbimarcherende.

De to sørgeklædte Damer stode overfor et Hjørnested, i hvis Vinduer saaes flere unge Piger, der syntes at søge efter En og Anden i Bataillonen. Endelig fik de Øie paa ham og han paa dem, han smilede og sænkede hilsende sin Sabel. De unge Damer tilkastede ham deres Bouketter, den smukkeste faldt paa Gaden ved den unge, sørgeklædte Dames Fod. Hun tog den op og rakte den til den smilende Officeer. Deres Øine mødtes og uvilkaarligt udbrød han:

»De er den smukkeste Dame, jeg har seet!«

Han hilste med Sablen, kastede endnu et Blik op til Hjørnevinduet og marcherede videre.

Den unge Pige havde først rødmet stærkt, derefter var hun kommet til at ryste, hun tog sin Tante under Armen og sagde:

»Lader os gaae.«

»Som Du vil, mit Barn!« var Svaret.

De vandrede ned langs Børsen; thi de boede

paa Christianshavn. Da de vare komne bort fra Mængden, spurgte den Yngste:

»Hvorledes gik det dog til, at jeg kom til at række Officeren den Bouket, der faldt paa Gaden?«

»Du gjorde, hvad simpel Høflighed bød Dig.«

»Høflighed mod en dansk Officeer!« udbrød hun.

»Jeg saae,« sagde Tanten, »at Bouketten blev tilkastet Officeren af den smukkeste Dame, der stod i Vinduet, en Brunette med livlige Øine. Maaske ere hun og Officeren forlovede. Hendes Kinder blussede, da hun saae ham.«

»Hvis han er forlovet, har han opført sig dobbelt upassende mod mig.«

»Man kan ikke tage det saa nøie med de Herrer, de befinde sig i en Seirsrus,« mente Tanten.

De gik en Stund tause ved hinandens Side, da spurgte den Yngste:

»Skulle vi imorgen igjen ud at see paa en Bataillons Hjemkomst?«

»Det skulle vi!« svarede Tanten.

»O, Tante, hver Gang jeg seer en af disse Batailloner, spørger jeg mig selv: Var det fra den, at den Kugle blev sendt, som ved Isted ramte min Faders Bryst? Blodet strømmer mig til Hjertet, jeg føler mig saa ulykkelig.«

»Jeg troede ikke, at Du var saa nerveus; eftersom Du er det, skal Du herefter blive hjemme.

Imorgen gaaer jeg alene, det er maaske bedst saaledes.«

»Du har ikke villet sige mig, hvorfor Du hver Dag vil ud at modtage Tropperne, søger Du En og Anden mellem dem?«

Tanten svarede ikke og saae ud for sig.

De vare komne til Knippelsbro, som dengang gik fra Sjællandssiden over til Brogade. Den var festligt smykket; thi en af de følgende Dage vilde Artilleriet komme hjem, det laa paa Christianshavn. De to Damer kastede et Blik udover Skibene og Strømmen, hver af dem var hensunken i sine egne Tanker. Den Yngste ærgrede sig bestandigt over, at hun havde rakt Lieutenanten Bouketten, og at han havde takket paa den Maade, han havde gjort.

Hun og hendes Tante hørte til en Soldaterslægt, der for et Par hundrede Aar siden var kommen her til Landet fra Tydskland. Navnet von Erbach havde siden da tilhørt det danske Officerskorps; der havde været et Par Generaler von Erbach og flere Oberster af dette Navn. Den sidste Oberst von Erbach havde garnisoneret i Kjøbenhavn og havt to Sønner, af hvilke den Ældste, ligefra han var bleven Officeer, havde tjent i Holsten, hvor han for en Snes Aar siden i Kiel havde giftet sig med en velstaaende Kjøbmands Datter. Han havde ikke kunnet modstaae slesvigholstensk Paavirkning og sluttet sig til Opøret. Hans Fader var forlængst død, og han selv før et Par Aar siden bleven Enkemand. Da

han drog i Felten, kom Datteren i Huset hos en Morbroder, der var praktiserende Læge i Kiel. Ganske naturligt var Erna bleven den slesvigholstenske Sag med Liv og Sjæl hengiven; fra sin Barndom var hun bleven opdragen i Troen paa dens Sandhed. Morbroderen blev ikke længe hjemme, han lod sig ansætte som Læge i den slesvigholstenske Hær, og hans Søn, der var Student, gik med som Frivillig. De uvante Strabadser havde Lægen ikke kunnet taale, han var død under det andet Aars Felttog, Enken kom derved til at leve i smaa Kaar, rigtignok var hendes Søn avanceret til Secondlieutenant, men hans Gage strakte ikke til at kunne hjælpe Moderen, dette gjorde von Erbach, der var avanceret til Oberst. Han havde først tænkt paa at sende Datteren til en anden af Moderens Slægt, en Præst, som boede i Slesvig, men han opgav det, fordi Slesvig var og vilde blive Kampens Skueplads. Da Obersten var falden ved Isted, tilskrev hans eneste Søster Theodora sin Broderdatter om at komme til Kjøbenhavn; Theodora var Ernas Gudmoder og havde flere Gange været i Besøg i Holsten. Hun kjendte de Forhold, hvorunder Erna levede, og fortalte hende, at, medens hun selvfølgeligt ikke kunde leve sin Tante i Kiel til Byrde, gjorde hun bedre i at komme til Kjøbenhavn og være sin Tante der til Selskab.

Skjøndt nødigt forlod Erna Kiel og boede nu hos sin Tante. Hun havde sørget meget over

Faderens Død, og i lang Tid kunde Tanten ikke bevæge hende til at gaae ud. Naar Frøken Erbach modtog Besøg, gjemte Erna sig i Sovekammeret og kom ikke til Syne, før de Fremmede vare gaaede. Det stillesiddende Liv skadede den unge Piges Sundhed, tilsidst maatte Tanten gribe Sagen energisk an og tvinge hende til hver Dag at gaae en Tour paa Volden og i Gaderne. Da Isen var brudt, gik det bedre end Tanten havde ventet; Erna blev nysgjerrig efter at see Byen, og Tanten viste hende om. Naar der kom Besøg, forlod hun ikke mere Stuen.

En Dag sagde Erna: »Der er en Sag, hvorom jeg ofte har tænkt at ville spørge Dig. Hvorfor taler Du aldrig om din Broder Christian, min Onkel?«

»Fordi han allerede som ung gik sine egne Veie, paadrog sig Faders Vrede og trak sig bort fra al Omgang med Familien. Fader ønskede, at han ligesom Ernst, din Fader, skulde paa Landkadetakademiet, det vilde Christian ikke, han havde Lyst til at studere. Det fik han da Lov til og blev Student. Han sluttede sig nu til de unge Mennesker, som sværmede for de franske Frihedsideer og forlangte en Konstitution. Fader hadede disse Ideer, og der fandt ofte meget heftige Disputer Sted mellem ham og Christian. Da den franske Revolution udbrød i 1830, var Christian af Begeistring ude af sig selv, og en Dag kom han hjem til os, syngende Marseillaisen. Fader forbød, at denne og lig-

nende Sange maatte synges i vort Hus, det kom til et Brud mellem Fader og ham. Christian, som for et Par Aarstid siden var bleven gift, forlod vort Hus og kom der aldrig siden.«

»Er det muligt?«

»Aar for Aar tiltoge de Liberale i Antal, de stillede større og større Fordringer, Fader rasede og mente, at Regeringen ikke gik energisk nok frem mod Oppositionen, hvis Førere personligt bleve straffede med Mulkter og enkelte Gange med Fængsel. Jeg har en Formodning om, at Faders store Forbittrelse hidrørte meget fra, at Oppositionen havde berøvet ham en Søn. Fader døde lidt efter Frederik den Sjette. Ved Begravelsen mødte jeg igjen Christian; Ernst var ikke tilstede, han naaede ikke at komme herover i rette Tid. Da han kom, omgikkes Brødrene strax meget venskabeligt, men tilsidst kom det til et Brud mellem dem, ikke alene fordi din Fader var en Modstander af den nye Tids Mænd, men ogsaa fordi han sympathiserede med Slesvigholstenerne.

Jeg havde bebreidet Christian hans Opførsel mod Fader og beklaget, at det var kommet til et Brud mellem Brødrene. Hidsig som han er, overfaldt han mig med uforskyldte Bebreidelser, i fuldstændigt Raseri forlod han Ernst og mig, og vi have ikke talt sammen siden. Din Bedstefader havde i flere Aar været Enkemand, jeg havde bestyret Huset for ham, og han efterlod sig en lille Formue, af hvis Renter jeg kunde

leve, hvis mine Brødre ikke toge deres Part. Det gjorde de ikke.«

»Det var dog smukt handlet af Onkel Christian, han var jo vred paa Dig.«

»Aa ja, men din Fader handlede smukkest, han havde kun sin Kapitainsgage at leve af. Christians Kone var en rig Grosserers eneste Datter, og kort efter Brylluppet havde Grossereren optaget sin Svigersøn som Kompagnon i Forretningen.«

»Om disse Ting har jeg aldrig hørt før.«

»Din Fader og jeg bleve enige om at glemme, vi havde en Broder.«

»Onkel Christian boer endnu i Kjøbenhavn?«

»Ja, Erbach & Komp. er et af vore største Handelshuse.«

»Har han Børn?«

»Ja, men hvor mange veed jeg ikke.«

Erna kom efter denne Samtale tidt til at tænke paa sin Onkel Christian. Hvor boede han? Hvorledes saae han ud? Hvad havde han følt, da han fik at vide, at hans Broder var falden? Mon han havde fortrudt, at han og Broderen havde været Uvenner? Mon hun nogensinde skulde faae sin Onkel at see?

Da Tanten og Erna sade i Mørkningen og stirrede ind i Kakkelovnsilden og paa de Lysstriber, den kastede paa Tæppet, henledte Erna Samtalen paa det, der var foregaaet om Formiddagen og sagde:

»Du vil altsaa igjen imorgen ud at tage imod Tropperne?«

»Det vil jeg.«

»Jeg kan, som sagt, ikke forstaae din Lyst dertil.«

»Du maa gjerne blive hjemme, det sagde jeg Dig idag.«

»Tante, jeg begynder at troe, at der er En, som Du særligt søger mellem alle de Tusinder, der vende seirsstolte hjem.«

»Om saa var?«

»Fortæl mig da derom.«

»Erna, Du er saa ung.«

»Har jeg ikke prøvet mere end mangen Ældre?«

»Det har Du maaske. — Jeg har faaet Dig kjær, vi skulle rimeligvis i mange Aar leve med hinanden; jeg vil derfor vise Dig Fortrolighed og fortælle Dig, kvorfor jeg hver Dag gaaer ud for at see paa Troppernes Hjemkomst. Du har Ret, jeg søger En mellem de mange Tusinder, og hvor han er imellem dem, er han ikke vanskelig at finde; thi han vil ride i Spidsen for Bataillonen, han er Oberstlieutenant. Dengang din Fader gik paa Landkadetakademiet, kom tidt flere af hans Kammerater hjem til os, mellem disse var Carl Rostgaard; han var den af dem Alle, som jeg syntes bedst om. Et halvt Aarstid før Ernst og Rostgaard skulde være Officerer, gjorde Fader et Bal. Paa dette tilsvor Rostgaard og jeg hinanden evig Kjærlighed. Vi vare unge

og overspændte, men jeg er bleven min første Kjærlighed tro, og den skal følge mig til min Grav. Den har været som en Solstraale paa min ensomme, tidt tunge Gang gjennem Livet.«

»Har han glemt Dig?«

»Nei Erna, det kom ganske anderledes. Da min Broder blev Officeer, ansattes han i Holsten. Der var nu ikke mere nogen Grund for hans Kammerater til at komme i vort Hus. Imidlertid gjorde Fader hvert Aar et Bal, og hertil bleve altid min Broders Akademikammerater, som garnisonerede i Kjøbenhavn, indbudte. Her saae jeg Rostgaard, der ogsaa engang imellem i Aarets Løb mødte mig paa Langelinie, og der tiltalte mig.«

»Hvorfor forlovede I Eder ikke?

»Fordi en Secondlieutenant neppe kan leve af sin Gage, fordi en Premierlieutenant akkurat kan leve af den, og fordi først en Kapitain har Raad til at gifte sig. Det er ikke rigtigt at forlove sig, naar Manden veed, at han rimeligvis først om en Snes Aar kan gifte sig.«

»Mange Lieutenanter ere dog forlovede.«

»Det er ubesindigt handlet.«

»Du elsker ham endnu, og han?«

»Han elsker mig vistnok ligesaa høit som nogensinde.«

»Men saa kunne I jo gifte Eder.«

»Hør mig ud. Jeg saae Rostgaard sjeldnere, det var som han undgik mig, jeg sørgede derover og frygtede for, at han havde glemt mig. Naar

vi en sjelden Gang mødtes, var han forlegen, han var ikke den Gamle, ogsaa hans Uniform var ikke saa omhyggeligt vedligeholdt som før. Jeg fik det Indtryk, at han var kommen i stor Gjæld, og jeg blev meget bedrøvet.«

»Alle unge Officerer have stor Gjæld,« mente Erna.

»Det var dog ikke Gjæld, som tyngede paa Rostgaard. Seer Du, Soldaterlivet er et frit og lystigt Liv og udsat for allehaande Fristelser. De fleste unge Officerer kjende ikke til Familieliv, de leve paa Kaserner, paa Kaféer og andre offentlige Steder. Fristelser omringe dem overalt, og en usædelig Kvinde lagde an paa Rostgaard og fik ham i sit Garn, en Kvinde, der stod dybt under ham. Hun fødte ham en Søn og skammede sig ikke derover, tværtimod glædede hun sig; thi hun mente, at hun nu for bestandigt havde faaet Magt over Rostgaard, og at han skulde forsørge hende for hele Livet. Dette Forhold gjorde Rostgaard fortvivlet, han mente, at han havde gjort sig uværdig til, at en ærbar Kvinde kunde blive hans Hustru, og at han maatte vedblive at leve som ugift. Og Kvinden, der havde lokket ham til Fald, forlangte Penge og atter Penge, og naar han ingen havde, kom hun med Haansord og truede med Skandale.«

»Og saa?« spurgte Erna tonløst.

»Saa lod Rostgaard sig forsætte til en jydsk Garnisonsby. Han vidste, paa hvad Tid jeg saa godt som hver Dag besøgte Langelinie; dengang

saaes ikke Mange paa den smukke Promenade; thi Ingen kunde komme der uden Tegn. Der mødte han mig inden sin Afreise og sagde mig Farvel. Jeg veed ikke, hvorledes Ordene faldt, men med Taarer i Øinene skriftede han sin Ulykke for mig. Blodet strømmede mig til Hjertet, jeg vendte ham med Foragt Ryggen og gik. Men han fulgte efter og vedblev at gjøre sig de største Selvbebreidelser, jeg følte, hvor ulykkelig han var, og jeg blev rørt — »Jeg er ikke mere værdig til at blive Deres Mand,« sagde han, »jeg har forspildt mit Livs Lykke, vil De tilgive mig? Ensom vil min Vei blive, men Deres Tilgivelse vil gjøre Veien mindre tung.« — Jeg tilgav ham, Erna, og saa skiltes vi«

»Har Du seet ham siden?«

»Jeg saae ham ifjor ved Soldaternes festlige Indtog, dengang var han Major. Jeg stod paa det samme Hjørne, hvor jeg har staaet i disse Dage, vore Blikke mødtes, jeg følte, at han elskede mig endnu.«

»Og Du mødte ham ikke paa Gaden?«

»En Dag fandt jeg hans Visitkort i min Brevkasse. Jeg ventede, at han vilde komme igjen, men hørte, at han pludselig var bleven forsat til en anden Bataillon.«

«Og nu venter Du at see ham paany?«

»Han har været Kommandeur for en af de Batailloner, der kommer hertil, om han er det endnu, veed jeg ikke.«

(Forts.)

„Vi har beholdt hende“.

Original Novelle

af

Emil Karton.

Det var en Søndag i Maj med klar, straalende Himmel og en kold bidende Østenvind. Alle Træer og Planter sukkede efter Varme og Regn; først da vilde Knopperne udfolde sig, og Foraaret holde sit Indtog. Inde i den store By anede man Intet om Naturens Længsel. De, som boede paa Solsiden, vare glade over, at de ikke behøvede at lægge i Kakkelovnen; thi Solen sendte Varme ind i Værelserne, de, som boede paa Mørkesiden, maatte fyre hele Dagen; de længtes ligesom Knopperne efter mildere Vejr. Skomager Jesper Jepsen boede paa Mørkesiden i Pilestræde. Der havde han boet i mange Aar. Ud til Gaden havde han Boutik i Stue-Etagen, bag denne laa Værkstedet. Ovenpaa boede han med sit eneste Barn, *Emilie*, der bestyrede Huset for ham; thi han var Enkemand. Der holdtes ingen Pige, to Gange om Ugen kom en Kone og besørgede den grovere Husgjerning. Denne Søndag Eftermiddag sad

Jepsen i Sofaen og læste i »Søndagsposten«. Han var lidt under Mellemhøjde, spinkelt bygget og med et sort, ikke stærkt graasprængt Haar. Paa hver Kind saaes en lille Bakkenbart, Øinene vare mørke, Næsen ret vel formet, men Munden noget stor og sandselig. Naar han læste, brugte han Briller.

Emilie sad sørgeklædt henne i en Krog og græd. Det var en høi, velvoxen Pige med lyst Haar og blaa Øjne, en Arv efter Moderen. Der var noget Indtagende i hendes Ansigt, som just ikke var egentligt smukt, men det glemte man for det Udtryk af Liv, der pleiede at være deri. Det savnedes idag, dyb Sorg stod at læse i hendes Træk, og hun var ligbleg, hvilket fremhævedes endnu mere af den sorte Dragt.

Langsomt flyttede Viserne sig paa det gamle Taffeluhr, der stod paa Konsollen og speilede sin Bagside i Pillespejlet med den forgyldte Ramme. Klokken var omtrent bleven halv fire. Faderen skulde netop til at begynde paa Fraklipningsfeuilletonen; før han imidlertid tog fat paa det, for ham temmeligt sene Stykke Arbeide, saae han hen paa sin Datter og sagde:

»Mille, sæt Dig hen til Vinduet, det vil adsprede Dig at see ned paa Gaden.«

»Intet kan adsprede mig,« hulkede hun.

»Kan Du huske, at en Salme begynder med at sige, at man skal holde Maade med Sorgen? Læg Dig det paa Hjerte.«

»Jeg kan ikke.«

»Jovist kan Du det.«

»Idag for otte Dage siden var han her, sund og rask, nu ligger han i den sorte Jord. O, hvor det er sørgeligt.«

»Javist er det sørgeligt,« sagde Faderen, reiste sig fra sin Plads, gik hen til Datteren, lagde Haanden om hendes Liv og ledede hende kjærligt hen til en Stol ved Vinduet.

»Bliv nu siddende her, lille Mille,« sagde han, »see blot hvor venligt Solen skinner paa Gjenbohusene. Der sidder Bogbinderens Kone paa sin gamle Plads og seer som sædvanligt ned paa Folk gjennem sin Theaterkikkert. Folk skulde blot vide, at hun behandler dem som vare de Skuespillere. Nu vil jeg gaae hen og læse min Avis.«

Han satte sig atter i Sofaen og tog fat paa sin afbrudte Læsning; hun saae vel ud paa Gaden, men hendes Tanker vare ikke derude, ei heller lagde hun Mærke til, at Bogbinderens Kone idag oftere end sædvanlig rettede sin Theaterkikkert mod hende.

Emilie havde i et halvt Aarstid været forlovet med den unge Manufakturhandler Næstved. I Mandags modtog hun det Rædselsbudskab, at han havde hængt sig. Hun vaklede og sank besvimet om i Faderens Arme. Den foregaaende Aften havde han været hos hende, hun havde ikke mærket noget Usædvanligt ved hans Opførsel, kun var han gaaet noget tidligere end ellers, idet han havde foregivet, at han skulde

møde et Par Venner. Det havde han oftere gjort, hvorfor det ikke vakte Emilies Forundring. Da hans Rengjøringskone om Morgenen var traadt ind i hans Sovekammer, havde hun fundet ham hængende der, og Liget var allerede koldt. Ved Eftersyn af hans Bøger viste det sig, at han var fallit, det maatte altsaa være Grunden til Selvmordet. Imidlertid var det i flere Henseender forunderligt, at hans Affairer vare i Uorden; thi hans Forretning gik godt, og han havde tilsyneladende altid levet et ordentligt Liv. Hans Venner og Bekjendte havde aldrig seet ham extravagere. Af Slægt havde han ingen i Kjøbenhavn, han var en jydsk Haandværkers Søn. Begge Forældrene vare døde, og ingen Slægtninge havde idag fulgt ham til det sidste Hvilested ude paa den triste Vestre Kirkegaard. Kun faa Krandse havde smykket hans Kiste, og ringe havde Følget været; han var jo en Selvmorder.

Skomageren var færdig med sin Feuilleton, han klippede den forsigtigt af Bladet og gjemte den i den øverste Skuffe af sin Chiffonière. Han samlede paa Feuilletoner og havde et helt lille Bibliothek af temmelig ubekjendte, fremmede Forfattere. Af Danske havde han selvfølgelig ingen. Efterat have lukket Skuffen omhyggeligt, gik han hen til Stuens andet Vindue og saae ned paa Gaden. En elegant klædt Dame gik kort efter forbi paa det modsatte Fortoug og

saae meget vist op til det Vindue, hvorved Emilie sad.

»Hvor hun seer vist herop,« sagde Jepsen, »det er Dig, hun seer paa.«

Emilie, der bestandigt havde siddet fordybet i sin Sorg, blev nu ogsaa opmærksom paa Damen, deres Øine mødtes, og Emilie følte sig paa en uforklarlig Maade høist uhyggelig og ilde tilmode. Hun kunde ikke drage sine Øine bort fra Damen og drog et lettende Suk, da hun var kommen af Syne.

»Hun var meget kjøn,« sagde Skomageren, »hun saae ud til at høre til bedre Folk. Hun skulde dog ikke saaledes have stirret op paa Dig, det var upassende. Kjendte Du hende?«

»Jeg har aldrig seet hende før.«

»Maaske har hun hørt Tale om, at Du var forlovet med Næstved, og saa har hun af Nysgjerrighed . . .«

»Er det Tilfælde, har hun baaret sig stygt ad,« sagde Emilie.

»Ja, Du har Ret. Men det er nu engang saaledes, at Fruentimmerne ikke kunne styre deres Nysgjerrighed. De løbe jo i Sneseviis til Brylluper og Begravelser, som ikke angaae dem. Forresten havde den Dame et Ansigt, som man vel skal huske, naar man engang har seet det. — Men der kommer saa min Sandten Niels Dyrberg. Det kan jeg lide. Han vil forkorte os Eftermiddagen.«

Niels Dyrberg var en ældre, afskediget Skolelærer, som havde lidt Extrafortjeneste ved at føre Bøger for et Par Haandværkere, Jepsen var en af disse. Han havde været Lærer i et Sogn ude paa Sjælland. Hans Børn vare voxne og velforsørgede, og nu tilbragte han en forholdsvis lykkelig Alderdom med en svagelig Kone, der sjelden eller aldrig gik ud, men tilbragte Tiden med at strikke og læse gudelige Bøger. Med stille Alvor traadte Dyrberg ind i Stuen, sagde Goddag til Jepsen og gik dernæst hen til Emilie og tog hendes Haand.

»De er ung,« sagde han, »De er nylig fyldt nitten Aar, De har et langt Liv for Dem, De skal ikke lade Sorgen faae Magt over Dem.«

»Jeg kan ikke lade være dermed,« svarede Emilie.

»Han kommer ikke mere tilbage, og hvem veed, om De var bleven saa lykkelig med ham, som De nu troer.«

»Vil De fornærme ham i hans Grav?« spurgte hun.

»Nej, det veed Gud, at jeg ikke vil! Jeg vil see, at faae de Levendes Tanker bort fra Død og Grav. Der kan man komme tidsnok.«

»Det er sandt, Dyrberg,« sagde Jepsen, »jeg mener ogsaa, at Mille hengiver sig for meget til sin Sorg.«

»Veiret er smukt, men koldt, skal vi alle Tre gaae en Tour?« spurgte Læreren.

»Ja, lad os det,« sagde Skomageren.

Det kostede Overtalelse at faae Emilie til at gaae med, hun vilde blive hjemme med sin Sorg. Tilsidst ytrede hun et Ønske om, at at Touren maatte gaae ud til Vestre Kirkegaard, til Næstveds Grav. »Det kan vi tales ved om, naar vi komme ned paa Gaden,« svarede Faderen. De forlode nu Huset, og da de stode udenfor Husdøren, foreslog Dyrberg: ikke at gaae paa Kirkegaarden, men derimod gjennem Kongens Have til Østre Anlæg. Emilie talte vel stærkt herimod, men da Herrerne satte sig i Gang, fulgte hun med.

»De skal see, at den fri Luft vil gjøre Dem godt,« sagde Dyrberg. »Og hør nu engang, alle de Mennesker, vi møde, have ogsaa havt den Sorg at miste En eller Flere af deres Kjære, enten Fader eller Moder eller Sødskende eller maaske en Ægtefælle. See, nu vandre de freidige gjennem Livet. Tiden har bragt dem Trøst. Saaledes vil det ogsaa gaae Dem, og De vil komme til at erkjende, at Deres Sorg har været en af de mindre.«

»En af de mindre!« gjentog Emilie halvt bebreidende.

»Hvad kalder De en Enkes Sorg, naar hun mister sin Mand efter flere Aars lykkelige Samliv og sidder tilbage med uforsørgede Børn? Eller en Moders Sorg, naar Døden bortriver hendes eneste Søn, hendes Alderdoms Støtte? Tro mig lille Frøken, De vil komme til at see med andre Øine paa Deres Sorg end De gjør idag, naar

nogen Tid er hengaaet, og De maaske er bleven forlovet med en Anden.«

»Forlovet med en Anden! Jeg forlover mig aldrig mere!«

»Saa sagte, saa sagte, De er ung og kjender Intet til Verden.«

Skomageren hilste paa en forbigaaende Bekjendt og begyndte en Samtale om denne med Dyrberg. Emilie fik derved Leilighed til at gaae i nogen Tid i sine egne Betragtninger. Dyrbergs Ord »maaske forlovet med en Anden« havde givet hendes Tanker en ny Retning. Hun var vred paa den gamle Skolelærer, hun syntes, at han maatte have ringe Agtelse for hende, naar han kunde formode, at hun vilde forlove sig med en Anden, nei, hun vilde blive sin første Kjærlighed tro, det skyldte hun hans Minde. Da lød pludselig en indre Stemme:

»Men han var jo en Selvmorder!« Selvmordet havde hun hidtil kun skænket faa Tanker, hun havde blot sørget over, at hun havde mistet ham, nu traadte Maaden, hvorpaa det var skeet, mere i Forgrunden. Og den indre Stemme vovede at hviske ganske sagte: »Havde han elsket Dig dybt og oprigtigt, havde han ikke begaaet Selvmord, han vilde ikke kunne have forladt Dig.« Og hun forestillede sig, hvorledes hun kunde have bragt ham Trøst, hvis han havde betroet hende, at hans Formuesomstændigheder vare blevne slette. Han havde aldrig berørt dette med et Ord. Det var desuden besynderligt, at

han den sidste Aften havde taget Afsked med hende paa sædvanlig Maade, der var ingen Dirren i hans Stemme, heller ikke gav han hende mere varmt end sædvanligt det sidste Kys. Havde han dengang ikke tænkt paa at begaae Selvmordet? Var han bleven greben af et pludseligt Vanvid? Der var noget høist besynderligt ved det Hele.

»Nu, har den fri Luft ikke gjort Dig godt?« spurgte Jepsen.

»Jeg troer det næsten,« sagde Datteren og trak Veiret dybt.

»See her,« vedblev Faderen, »staaer allerede Krokus i fuld Flor. Det er dog Pokkers til Gartnere, de have herinde i Kongens Have. Blot lidt Regn, Mille, saa springe Træerne ud, og vi tage en Søndag ud og hilse paa den lyse Bøg.«

Blæsten begyndte at tage til og Sandet at fyge de Spadserende op i Øinene, derfor begave de Tre sig paa Hjemveien, og Samtalen dreiede sig om mere ligegyldige Ting. Dyrberg blev indbudt til at spise til Aften med, han tog imod Indbydelsen; Emilie fik travlt med Husets Gjerning og græd ikke mere.

De følgende Dage gik Alt i Skomagerens Hus sin rolige Gang saaledes som i de tre Aar, der vare forløbne, siden han havde mistet sin Hustru. Emilies Sorg var ikke mere saa synlig som før, dog var Carl Næstved sjelden ude af hendes Tanker. Hun færdedes ovenpaa, og

Faderen sad nedenunder i Værkstedet og arbeidede. Der var travlt i denne Tid kort før Pintse.

En Formiddag ringede Klokken paa Boutiksdøren og kaldte Mesteren ud fra Værkstedet. En Dame stod i den noget mørke Boutik. Han saae paa hende og gjenkjendte strax den Dame, der forleden Søndag var gaaet forbi og havde seet paa Emilie. »Et besynderligt Træf,« tænkte Skomageren.

»Kan De sye mig et Par elegante Promenadestøvler?« spurgte Damen.

»Med Fornøielse,« svarede Skomageren og bukkede. »Vil De ikke tage Plads?«

Damen satte sig i en af de to Fløils Lænestole, der stode i Boutikken.

»Maa jeg hjælpe Dem Støvlen af?« spurgte Jepsen.

Hun rakte Foden hen til ham. Den var lille og velskabt.

Nu begyndte Maaltagningen, under hvilken Damen tingede om Prisen. Da den var bleven fastsat, forhandlede man om, naar Støvlerne kunde blive færdige. Tilsidst reiste Jepsen sig og bukkede, hvormed han tilkjendegav, at Maaltagningen var forbi. Dog knælede han strax igjen og hjalp Damen Støvlen paa.

»Hvilket Navn maa jeg indføre i mine Bøger?« spurgte han.

»Enkefru Skjær,« svarede hun og nævnede sin Bopæl.

Han indførte langsomt Navnet.

»Jeg boer i et Pensionat,« svarede hun, »Fru Koldstrøms. Jeg ønsker, at De selv bringer mig Støvlerne, naar de ere færdige, det er muligt, at Et og Andet maa ændres ved dem.«

»Jeg skal selv komme med Støvlerne,« sagde Mesteren, »hvad Tid kan jeg bedst træffe Fruen paa?«

»Ved Frokosttid, jeg spiser Frokost Kl. 11.«

Hun forlod Boutiken, Jepsen bukkede og blev staaende med Maalet i Haanden, seende paa den lukkede Dør, længe efter at hun var gaaet. Der var Noget i den Dames Væsen og Øiekast, som havde gjort et forunderligt Indtryk paa ham. Hun var smuk, men ikke ganske ung længer, og hun var Enke. Hvad havde hendes Mand været? Idag var hendes Paaklædning net, men tarvelig, hun havde helt aflagt det feiende Væsen, som hun havde havt første Gang, han havde seet hende. Han vedblev hele Dagen at tænke paa Fru Skjær og at glæde sig til den Dag, han ved Støvlernes Aflevering skulde see hende igjen. Til sin Datter talte han vel om sin nye Kunde, men paa en høist ligegyldig Maade. Hos Emilie syntes det Indtryk at være udslettet, som Synet af Fru Skjær første Gang havde gjort paa hende.

En Formiddag blev Jepsen af den Pige, der havde lukket ham op, viist hen til det Værelse, som Fru Skjær beboede i Fru Koldstrøms Pensionat. Han bankede paa, Fruen sagde sit Kom

ind, og han befandt sig i et temmelig stort, ganske net udstyret Værelse. Det var endnu i sin Vinterdragt med uldne Gardiner for Vinduerne og Tæppe paa Gulvet. I Hjørnet overfor Kakkelovnen stod Fruens Seng, endnu uredt; thi Pigen gjorde først Værelset i Stand, naar dets Beboerinde gik sin Formiddagstour. Foran Sofaen stod et dækket Frokostbord. Med megen Venlighed modtog Fru Skjær Skomagermesteren og jublede over Støvlernes virkelig elegante Udseende. Hun satte sig og aftog sin ene Morgensko.

Derefter løftede hun sin Kjole op noget høiere end det behøvedes, hvorved Skomageren fik Øie paa et Par velformede Been, omgivne af Underskjørtets Blonder. Han knælede for at hjælpe hende Støvlerne paa, hun rakte Haanden ned for selv at hjælpe til, hvorved hendes fine, bløde Haand nogle Øieblikke kom til at hvile paa hans. Jepsen begyndte at blive noget underlig tilmode. Det varede noget, inden hun havde faaet begge Støvlerne paa, da det var skeet, reiste hun sig og gik nogle Gange op og ned af Gulvet.

»Støvlerne anstaae mig,« sagde hun, »og der synes at være en god Gang i dem.»

Hun gik hen, tog sin Portemonnaie, der laa paa Frokostbordet, og udtog af den Penge til at betale Skomageren med. Han bukkede og vilde gaae.

(Forts.)

Fra alle Kanter.

Ulvebørn. I Oldtidens Sagn fortælles om, hvorledes Mennesker kunde paatage sig Dyreskikkelser; Enhver kjender Varulven og en Mængde Sagn, som fortælles om den. Noget har ligget til Grund for disse Sagn, og det er, at der gives Børn, som paa en eller anden Maade i deres Barndom ere komne blandt Ulve og opvoxede mellem dem. I Aaret 1725 blev en femtenaarig Dreng indfanget i en Skov i Hannover, han stod paa samme Trin som et vildt Dyr, han løb eller krøb paa alle Fire, aad Græs og Mos og sov i Træerne, Klæder vilde han ikke have paa. Siden er der fundet flere saadanne Ulvebørn baade i Tydskland og Frankrig. Især forekomme de i Indien; mellem flere Tilfælde ville vi anføre, at en tolvaars Dreng for nogle Aar siden af to Soldater blev reven ud af Ulvenes Selskab. Han blev bunden til den ene Soldats Saddel, men det lykkedes ham at sønderrive Soldatens Klæder, hans Hænder vare bundne, men med sine Tænder bibragte han Soldaten flere farlige Saar. Han blev stillet under Rajahens af Bondees Opsigt, og denne overdrog en Tjener ved Navn Janoos at passe paa Barnet. Drengen løb paa alle Fire, men kunde, naar han blev tvungen dertil, gaae opreist. Der var en ulveagtig Lugt ved hans Legeme, som ikke gik bort, efter at han i Maaneder var bleven vasket flere Gange dagligt med Sæbe, og hans Næring var kommen til at bestaae af Planteføde. Han sov under et Mangotræ, fastbunden til Janoos Seng. En Nat bemærkede Janoos til sin Skræk, at to Ulve nærmede sig den sovende Dreng og lugtede til ham. Han vaagnede op lagde sin

Haand paa Ulvenes Hoveder, hvorefter de slikkede ham i Ansigtet. De sprang omkring ham, og han kastede Grene og Blade paa dem. Janoos saae en Tidlang paa denne Leg og fordrev tilsidst Ulvene. Næste Nat kom der tre Ulve og den følgende Nat fire og legede med Drengen. Janoos tabte selv tilsidst sin Frygt for dem. Det var ikke muligt at faae Ulvebarnet til at bære Klæder, de han fik, rev han i Stykker. Da Janoos nogle Dage var reist fra Hjemmet, var Drengen borte ved hans Hjemkomst og er ikke siden bleven set. I Amerika har man i de sidste Aartiere ligeledes fundet flere Ulvebørn, men efterat have gjort en øieblikkelig Opsigt, ere de blevne glemte.

* * *

Selsom Vexel af Instinkt. Paa Ny-Zeeland findes en Mængde Papegøier, en Art af disse udmærker sig ved sin Størrelse og ved sit paa Siderne sammentrykte Næb. De Indfødte kalder den *Kea*, i Videnskaben har den Navnet *Nestor notabilis.* Det er en smuk Fugl. Fjerene paa Næb og Ryg ere olivengrønne, omgivne af sorte Fjer, Brystet er blodrødt, og Hovedet brunt, Halen er blaaliggrøn med en sort Stribe paa dens nederste Deel, Vingerne have samme Farve som Ryggen, men Svingfjerene ere blodrøde med gule Striber. Kea er en halv Natfugl og kommer først til Syne ved Solens Nedgang. Om Sommeren opholder Fuglen sig mest i Skovene, men komme om Efteraaret til de menneskelige Boliger. Til for nogle Aar siden levede den udelukkende af Planteføde, men en Vinter, da den led stor

Nød, fandt den paa, at fortære Kjødet paa nogle Knogler, som Kolonisterne havde kastet udenfor Husene, efterat de havde slagtet. Da Papegøien først havde faaet Smag for Kjød, forsmaaede den Planteføde. Den sniger sig ved Nattetid om Kolonisternes Boliger for at see efter, om den ikke kan komme til at stjæle noget Kjød. For otte Aar siden bemærkede de Kolonister, som lode deres Faar græsse paa Bjergskraaningerne, at disse Faar vare blevne angrebne af en ny Sygdom; Faarene havde mere eller mindre dybe Saar i Ryggen. Man opdagede tilsidst Aarsagen dertil. I stort Antal og som efter Aftale faldt Keaerne over et Faar og forsøgte paa at jage det bort fra Flokken ved at hugge det i Ryggen. Blev Faaret bange og løb, forfulgte de det saa længe, til det styrtede i en Afgrund, hvor det blev opædt af sine Mordere. Der blev nu udsat en Præmie paa 3 til 4 Schilling for hver skudt Kea, og til den 19de Marts 1886 var der skudt 1574 Papegøier. Det er blevet en ligefrem Nødvendighed at udrydde denne Papegøieart; thi den Skade, den gjør, bliver større og større; paa en lille Ø mistede en Kolonist paa en Nat ved Angreb af Keaerne ikke færre end 200 Faar. Disse Kjendsgjerninger ere et mærkværdigt Beviis paa, hvorledes en vild Dyrearts Existensbetingelser kunne forandre sig, og viser Muligheden af, at andre Arter, der nu ere planteædende, kunne blive kjødædende.

* * *

St. Barbara og Artilleriet. Karl den Femte befalede, at Artilleristen, naar Kanonen var bleven ladt, skulde slaae et Kors for Mundingen og anraabe den

hellige Barbara om Hjælp. Den, som forsaae sig herimod, skulde bøde to Pund Vox til St. Barbaras Broderskab. Den 4de December er den hellige Barbaras Dag, og den bliver endnu hvert Aar feiret af Artilleriofficererne i Rhinlandene, Frankrig og andet Steds.

* * *

Træffere. I den tydsk-franske Krig 1870—71 blev der bortskudt omtrent 30 Millioner Geværkugler og 362,000 Kanonkugler. Der faldt omtrent 35,000 Franskmænd. Fraregner man Kanonkuglerne, har der været brugt mellem 8 til 900 Geværkugler for at træffe en Franskmand.

* * *

Pladsangst. Professor Benedikt i Wien har atter bragt den i sin Tid meget omtalte Pladsangst paa Dagsordenen. Den Syge gaar roligt gjennem Gaderne, men kommer han til et Torv eller en aaben Plads, bliver han angst for at falde om, og greben af en Slags Svimmelhed. Det hjælper Noget, at han hefter sit Blik fast paa et Menneske eller en Vogn, naar han gaaer over Pladsen. Har han en Anden under Armen føler han ingen Angst, eller naar hans Sind er stærkt optaget af Et eller Andet. Denne Sygdom mener Prof. B., er af samme Natur som den Svimmelhed, der griber os, naar vi staae paa et høit Punkt. I nogle Tilfælde kunne Bændelorm være Aarsag til Pladsangst.

☞ Breve til Redaktionen bedes sendt til Boghandelen, Klareboderne 10, K, eller til Redakteuren, Kapitain *Michael Gjørup*, Blegdamsveien 10, N.

Saaledes lød Tantens Skriftemaal; hendes Broderdatter fik derved ogsaa Lyst til hver Dag at see paa Troppernes Hjemkomst; de fulgtes ad til Hjørnet af Gammelstrand og Boldhusgade, men han, de ventede paa, kom ikke.

Andet Kapitel.

Sønnens Hjemkomst.

I Kronprindsens Gade boede Fru Harder, Enke efter en jydsk Proprietair. Da Manden var død, havde hun kort efter faaet Gaarden godt solgt og var flyttet til Kjøbenhavn, hvor hun levede sorgfrit af sine Rentepenge. Hun var lidt under Middelhøide, virksom, hjælpsom og saa god som Dagen var lang. Hun havde to Sønner og to Døttre, der ikke vare voxne, da hun flyttede til Hovedstaden.

Den ældste Søn Niels havde Lyst til at blive Officeer og kom ind paa Landkadetakademiet, den yngste Axel fulgte et Par Aar efter Broderens Exempel. Den ældste Datter Anna var nu tyve Aar og den yngste Helene atten.

Krigens Udbrud i 1848 havde fyldt Fru Harder med stor Bekymring; hendes ældste Søn,

der garnisonerede paa Fyen, kom strax med, og hendes yngste, der var i Afgangsklassen, blev udnævnt til Officeer og kunde hver Dag vente at komme til at afgaae til Slesvig. Det skete, og hun havde nu begge sine Sønner i Felten. De avancerede under Krigen til Premierlieutenanter, hvilket var et usædvanligt hurtigt Avancement, navnlig for en saa ung Officeer som Axel.

I Vinteren mellem 1848 og 1849 kantonerede Niels i en jydsk Provindsby, her blev han forlovet med en Proprietairs Datter. Hans Moder blev lykkelig ved at erfare dette; thi hun havde altid ønsket, at hendes Sønner maatte blive tidligt forlovede, derved vilde de undgaae mange Fristelser. Denne Forlovelse skulde dog blive Anledning til megen Sorg.

Sønnens Kjæreste var af et drømmende og poetisk Gemyt. Da Niels var dragen i Felten, opholdt hun sig gjerne til sildigt ud paa Aftnen i en lille Lystskov i Gaardens Nærhed, herved paadrog hun sig en Lungebetændelse, hvoraf hun døde. Dette Slag ramte hendes Forlovede haardt, men han fortalte Ingen, hvor meget han led. I Vinteren mellem 1849 og 50 vare begge Brødrene i Jylland, medens den Ældstes Breve til Moderen vare triste og alvorlige, aandede den Yngstes kun Liv og Glæde. Fru Harder trøstede sig med, at Tiden vilde læge hendes Søns Hjertesaar, men hun tog feil.

Niels hørte med Tilfredshed, at Krigen var

udbrudt paany. Han var Adjudant ved Bataillonen og i Slaget ved Isted at finde, hvor Kugleregnen var tættest. Men Kuglerne skaanede ham længe, først lige ved Slagets Slutning blev han ramt og faldt af Hesten, hans Kammerater mente, at han havde søgt Døden. Hans Moder blev overvældet af Sorg, da hun erfoer sin Søns Død, Døttrene trøstede hende, saa godt de formaaede, skjøndt ogsaa de vare dybt rystede af Sørgebudskabet.

Fru Harders Broder var Folkethingsmand for en Kreds i Jylland og hed Grundtoft, han var Overretsprokurator og nylig bleven udnævnt til Kammerraad. Han gjorde Sit for at trøste Søsteren, der om Efteraaret blev greben af en ny Sorg; thi hun fik at vide, at der var udbrudt en Typhusepidemi mellem Tropperne ved Dannevirke og gik i stor Frygt for, at hendes sidste Søn skulde blive bortreven af denne Feber. Hun tilbragte en bedrøvelig Jul, alle hendes Tanker vare hos Sønnen ved Dannevirke, Frygten for at miste ham, havde ladet Sorgen over den ældste Søns Død træde noget i Baggrunden. Axel skrev bestandig hjem, at han var rask og fornøiet, og nu havde hun den Glæde, at han var kommen til Kjøbenhavn.

Ved Indmarchen vilde Søstrene besøge en Veninde, der boede paa Hjørnet af Boldhusgade og Ved Stranden og fra et Vindue tilkaste Broderen Bouketter. Moderen gik alene ud til Tivoli, hvor Bataillonen gjorde et kort Holdt,

før Indmarchen fandt Sted. Her traf hun sin Søn, der førte Kompagni, skjøndt han kun var 23 Aar gammel. Bataillonen hørte til de lette og var grønt uniformeret som et Jægerkorps. Glad og rørt trykkede Moderen sin Søn i Haanden og gav ham et Kys, med Glædestaarer rakte hun ham en lille Rosenbouket. Hun kunde ikke lade være med at see paa ham, om han havde forandret sig; ikke meget, Vind og Veir havde brunet Huden og lidt mere Skjæg havde han faaet. Han var høi og lys og havde et smukt, ægte nordisk Ansigt. Ogsaa han var rørt ved Gjensynet med Moderen, men han betvang sig, han var bange for, ved at røbe for megen Følelse, at Soldaterne skulde mene, at deres Kompagnikommandeur var temmelig ung. Det var han i Virkeligheden, men han havde ført dem godt paa Valpladsen. Nu lød der Befaling til at marchere, og Moder og Søn maatte skilles.

Den unge Pige, som fra Vinduet havde tilkastet Axel den Bouket, Erna tog op og rakte ham, var Frøken Louise Erbach, Datter af Grosserer Erbach. Hun var Annas Veninde, og Axel havde tidligere været en Smule forelsket i den smukke Pige. Han var kjed over ikke at have kunnet gribe hendes Bouket; da Erna overrakte ham den, stak han den ind paa Brystet ved Siden af Moderens. Han havde dog ikke Tid til at skænke Louise mere end en flygtig Tak i sine Tanker; thi Tumlen og Seiersjublen rev ham med og beruste ham.

»Han fik dog min Bouket,« sagde Louise glad til Anna, da hun saae en ung Dame rakte Axel Bouketten.

»Det var en smuk Dame,« sagde Helene.

»Jeg lagde ikke Mærke til hende,« sagde Louise.

Anna spurgte sin Veninde, om hun vilde følge med hjem og være tilstede, naar Axel kom, hvortil Louise svarede Nei, hun vilde komme en af de allerførste Dage.

Da Søstrene kom hjem, fandt de Moderen badet i Taarer.

»Er der hændt en Ulykke?« spurgte Anna forskrækket.

»Nei, nei, men jeg kan ikke lade være med at tænke paa, at i 1848 havde jeg to raske Sønner, som droge i Felten, og nu kommer kun den Ene hjem. Niels ligger derovre paa Flensborg Kirkegaard, ak, havde han dog levet endnu!«

»Trøst Dig, Moder,« sagde Anna, »modtag Axel med et fornøiet Ansigt, naar han kommer.«

»Ja, ja, det skal jeg. Jeg traf ham ude ved Tivoli. Hvor han saae godt ud! Men da jeg kom hjem, og I vare ude, faldt mine Tanker paa Niels, og jeg maatte græde. Mon Axel snart kan være her?«

»Det kan Ingen vide, Banketten i Ridehuset kan vare længe,« mente Helene, »og saa har han maaske Tjeneste bag efter. Du veed,

Moder, at Kongens Tjeneste gaaer for Guds Tjeneste.«

Det blev mørkt, inden Axel kom hjem; thi efter Banketten i Ridehuset fulgte han Bataillonen til Sølvgadens Kaserne, hvor den skulde ligge; den største Del af Mandskabet, som den følgende Dag skulde hjemforloves, blev indkvarteret hos Borgerne i Byen. Moderen, der længselsfuldt havde ventet ham, modtog ham i Døren, faldt ham om Halsen og kyssede ham. Søstrene ilede ham imøde, og Axel gav dem hvert et Kys. De og Moderen vare sørgeklædte.

Kort efter sad Familien ved Middagsbordet, og der var en Spørgen og Fortællen uden Ende. Spørgsmaal og Svar krydsede hinanden, og stille Glæde lyste ud af Moderens Ansigt. Under Maaltidet blev der ringet paa Entrédøren.

»Det er vel Ferdinand,« mente Moderen.

Kort efter traadte Kammerraad Grundtoft ind i Stuen, ilede hen til Axel og trykkede hjertelig hans Haand. Grundtoft var en gemytlig trivelig Mand, der talte med stærk jydsk Accent.

»Saa har da Trine faaet Dig hjem,« udbrød han, Trine var Fru Harders Fornavn. »Du seer sund og stærk ud og har ikke taget nogen Skade. Dog kan jeg sige Dig, at I have gjort Eders Sager godt, og det skal I have Tak for. Du har havt Held med Dig, Du er bleven Premierlieutenant.»

»Vil Du ikke spise med?« spurgte Fru Harder.

»Tak Den, som byder. Jeg har allerede spist til Middag, men en god Gjerning kan ikke gjøres for ofte. Du veed vel Axel, at Rigsdagen er paa Kant med Krigsministeren.«

»Herom veed jeg Intet.«

»Nu ja, i Felten politicerede I vel ikke. Er Rigsdagen misfornøiet med General Hansen, er den desto mere fornøiet med Hæren, overfor Officererne ville vi ikke være karrige.«

»Det glæder mig at høre,« sagde Axel.

»Siig mig, hvem er din Bataillonskommandeur?«

»Det har Oberstlieutenant Rostgaard været,« var Svaret, »men han forlod os i Flensborg, han har faaet et Forstærkningsjægerkorps. Du veed, at Reserve- og Forstærkningsbataillonerne blive liggende i Slesvig, og at Liniebataillonerne komme hjem til deres tidligere Garnisonsbyer.«

»Jeg synes dog,« mente Grundtoft,« at Krigsministeren kunde have undt Oberstlieutenant Rostgaard, som med Hæder har ført Bataillonen i Felten, at komme her til Kjøbenhavn og blive bekrandset. Hvem førte Bataillonen idag?«

»For et halvt Aarstid siden blev Kapitain Norby »bereden Kapitain«, som det hedder, han fungerede som Major og førte Bataillonen til Roeskilde. Det er Norbys Kompagni, som jeg nu har, nu skal han have det igjen, og jeg være dets Premierlieutenant. I Roeskilde kom til vor Overraskelse Major Skovby og overtog Befalingen over Bataillonen. Han var hastet over

til Sjælland fra en jydsk Provinsby, hvor han var bleven bekrandset, for ogsaa at blive bekrandset i Kjøbenhavn. Norby blev naturligviis ærgerlig herover; thi han havde glædet sig til at føre Bataillonen ind i dens Garnison.«

»Den Major Skovby maa have faaet saa mange Krandse, at han ligner en Krandsekage, ha, ha, ha. Det er altsaa nu din Bataillonskommandeur?«

»Det vil da sige, imorgen overtager Oberst Heiberg Bataillonen.«

»Hvor kommer han fra?« spurgte Kammerraaden.

»Oberst Heiberg førte de to første Feltaar Bataillonen. Forrige Vinter faldt han i en haard Sygdom, han var Reconvalescent, da Krigen udbrød paany, og han fik en Exerceerskole i Kjøbenhavn.«

Tiden gik hurtigt, og inden Nogen tænkte derpaa, var Klokken bleven mange. Onklen reiste sig og sagde Godnat, han boede oppe paa Vestergade i den gamle, bekjendte Gjæstgivergaard »Vinkanden«.

Axel skulde i nogle Nætter ligge i sit gamle Hjem, til hans Værelser paa Sølvgadens Kaserne vare blevne satte i Stand. Da han var kommen i Seng, kunde han ikke strax falde i Søvn. Han tænkte paa, hvad han havde oplevet i de tre Feltaar; der oprullede sig for ham et Panorama af Skove og Marker, Moser og Hegn, Bakker og Skanser, over Landskabet

laa Krudtrøgen, og i den saaes de kæmpende Batailloner. Selv stod han midt i dette Landskab, omgivet af sine krigsvante Soldater, hvorfra han nu skulde skilles for aldrig at mødes med dem mere. Saa fløi Tanken til Kjøbenhavns Gader, til Indtoget, han syntes, at han svømmede i et Hav af Blomster, og mellem dem dukkede der et yndigt Pigeansigt frem, det var den unge sørgeklædte Dames, der havde rakt ham Bouketten, nei, det var Louise Erbachs. Han vilde see nærmere til, han vilde arbeide sig gjemmen Blomsterhavet til det yndige Ansigt. Mere kunde han ikke om Morgenen erindre af sin Drøm, da hans Oppasser fra Felten for sidste Gang kom og vækkede sin Herre.

Tredie Kapitel.

Grosserer Erbachs Hus.

Fred! Det er en egen Følelse, der griber Enhver ved Overgangen fra Feltlivet til det ensformige Garnisonsliv. I Felten veed man ikke om Morgenen, hvor man skal lægge sit Hoved til Hvile om Aftenen, om man i det Hele taget faaer Søvn den følgende Nat, eller om man ikke gaaer ind til den evige Søvn. I Felten tumler

man sig i den frie Luft, man kjender ikke til regelmæssige Maaltider og er glad, naar man kan faae en Ret varm Mad. Man plages ikke af Hverdagslivets Sorger og Bekymringer, man lægger ikke Planer for Fremtiden, man lever i Nuet; thi Ingen veed, hvor nær Døden er ham. Man lever sig sammen med sine Kammerater, og der opstaaer et smukt Fortrolighedsforhold mellem Befalingsmænd og Menige. Alt dette forandres, naar Freden kommer; i den Seng, hvoraf man stod op om Morgenen, skal man hvile om Aftenen, ingen dræbende Kugle lurer paa os, vi finde Behag i de lune Stuer og det hyggelige Familieliv, og Kammeraterne see vi kun, naar vi mødes med dem i Tjenesten, udenfor denne har Enhver sine egne Interesser, og gaaer Enhver sine egne Veie.

Aftenen efter sin Hjemkomst var Axel truffet sammen med Louise Erbach i sin Moders Hjem. Han var glad ved at se hende, hun havde været hans første, rigtignok flygtige Kjærlighed, og lidt af dens Skjær omgav hende endnu. Louise fortalte, at Fru Harders Familie vilde faae en Indbydelse til Middag hos Grosserer Erbachs.

»Nogle høiere Officerer af Faders Bekjendte,« sagde Louise, »ere komne hjem fra Felten, i den Anledning give vi en Middag.«

Paa Forespørgsel af Axel nævnede hun Officerernes Navne.

»Jeg kjender Ingen af dem,« sagde han.

»Af de Civile, der komme,« vedblev Louise, »kjender De Kandidat Svendsen.«

»Kommer han!« udbrød Fru Harder. »Han er en Søn af Præsten i det Sogn, hvori vor Gaard laa. Svendsen er fra Barn kommen i vort Hus.«

»Han skal have Haab om,« sagde Louise, »snart at faae et Præstekald i Slesvig.«

»Hvor det glæder mig at høre!« udbrød Fruen.

Axel sagde, at han inden Festen vilde tillade sig at aflægge en Visit og hilse paa Louises Forældre.

»Hvis De vil komme imorgen Formiddag, kan De faae Noget at see, som maaske vil interessere Dem,« sagde Louise.

»Jeg har desværre Tjeneste imorgen Formiddag.«

»Det var Skade. Den unge Dame, som tog min Bouket op fra Gaden og rakte Dem, seer jeg hver Dag paa vort Hjørne i Selskab med en noget ældre Dame. De blive staaende, til Tropperne ere marcherede forbi.«

»De to Damer synes at interessere Dem,« mente Axel.

»Jeg undrer mig over, at de hver Dag møde paa samme Sted, det er, som de ventede paa Nogen. De bære Sorg, og Sørgetøiet klæder den unge Dame godt.«

»Hun er smuk,« sagde Axel.

»Saa det fik De Tid til at bemærke,« lo Louise.

Resten af Aftenen hengled under let og spøgende Samtale, og Axel tilbød sig at følge Louise hjem.

Dengang Fru Harder og hendes Døttre vare ved at gaae i Seng, omtalte Fruen Muligheden af, at der kunde blive et Par af Axel og Louise. Og hun begyndte at tale om, hvor glad hun vilde blive, hvis Axel snart blev forlovet.

»Moder,« sagde Anna, »tal ikke til Axel om Forlovelse, Du vil dog ikke kunne paavirke ham.«

»Anna har Ret,« mente Helene.

»Jeg skal ikke tale med ham derom,« sagde Moderen, »men derfor kunne vi Andre godt tale derom.«

»Det kunne vi,« sagde Helene og tilføiede leende: »hvorfor taler Du aldrig om at faae os forlovede?«

»Børn,« sagde Moderen, »lad mig beholde jer hjemme hos mig, saalænge jeg kan.«

Hun slukkede Lyset og sagde Godnat.

Da de vare komne i Seng, tænkte Anna paa Moderens Ord. Hun havde en sød Anelse om, at der var en Mulighed for, at det maaske ikke varede længe, før hun kom bort fra Hjemmet. Han havde aldrig yttret et Ord til hende om Kjærlighed, men hans forlegne Væsen overfor hende tydede paa, at hun ikke var ham lige-

gyldig. Maaske tog hun feil, godt var det da, at hun havde beholdt sit Haab for sig selv.

Axel havde faaet det bedste Indtryk af Fru Erbach, da han en Formiddag for første Gang betraadte hendes Hus. Han havde kun truffet hende og Louise hjemme. Hjemmet var monteret med gammeldags Meubler, hvoraf de fleste hidrørte fra Grosserer Bergs Tid. saaledes havde Fruens Fader heddet. Men Alt tydede paa Rigdom, forbunden med Smag. Fruen maatte i sin Ungdom have været smuk, hun var nu en Del korpulent og ikke faa graa Haar saaes i Tindingerne. Hun yttrede sin Glæde over at gjøre Axels Bekjendtskab, hvem hun havde hørt saa meget omtale, og beklagede, at hendes Mand og hendes to Sønner ikke vare hjemme. Deres Bekjendtskab skulde Axel altsaa gjøre den Aften, han i Slutningen af Februar kom til den store Middag.

Grosserer Erbach havde graasprængt Haar, under hvilke saaes en temmelig lav Pande med nogle smaa Rynker. Øinene vare livlige, og Næsen lidt for stor til Ansigtet. Naar han talte, var der om Munden et velvilligt Smil, men taug han, afløstes det af et bestemt, for ikke at sige haardt Udtryk. Han var lidt over Middelhøide og ligesom sin Kone en Deel korpulent. Med Venlighed trykkede han Axels Haand den Dag, Middagen blev afholdt, og sagde:

»Vi er paa en Maade gamle Bekjendte.«

Louise sagde til Faderen, der var stærkt

optaget af nyankomne Gjæster, at hun vilde forestille Lieutenanten for sine Brødre. Den Ældste Frits var nylig bleven juridisk Kandidat, han stod i en livlig Samtale med en ældre Herre og afbrød den kun et Øieblik for at trykke Axels Haand. Den yngre Broder Emil var ansat paa Faderens Kontor, han fortalte, at havde havt Lyst til at gaae frivillig med, men Faderen havde forbudt det. Emil gjorde et fordelagtigt Indtryk paa den unge Officeer; mens de samtalede, kastede Axel et Blik om i den store Stue, han fik Øie paa en Oberstlieutenant i Artilleriuniform og paa to civilklædte Generalstabsofficerer. Da han spurgte Emil om de tilstedeværende Herres Navne, kom han til at studse, dengang Navnene paa et Par tidligere Ministre bleve nævnte. Den Herre, som Emils Broder talte saa ivrig med, var Professor ved Universitetet.

»De seer hen til Kabinettet,« sagde Emil, »der er en Herre inde imellem en Flok Damer, det er Kandidat Svendsen, som idag har faaet at vide, at han er bleven Præst i Slesvig.«

Kort efter gik man tilbords. Der var flere Herrer end Damer, hvorfor en Del af de yngre Herrer ingen Damer fik tilbords. Axel kom til at sidde mellem Emil og Pastor Svendsen, hvem han gratulerede. Stille Glæde lyste ud af Svendsens Ansigt, man kunde see, at det var ham en sand Festdag.

Der var tolv Retter Mad og mange fine og

kostbare Vine; Grossereren satte sin Stolthed i at have en god Vinkjælder. Til Hverdag levede Familien tarveligt, men naar der gjordes Selskab, blev der ikke sparet paa Noget.

Den Stivhed, som under Suppen var tilstede hos Selskabet, forsvandt hurtigt. De Ældre talte udelukkende om Politik, der var et ukjendt Terrain for Axel. Der blev diskuteret om det Udkast, som Finansminister Grev Sponneck sammen med Østerrigs Udenrigsminister Fyrst Schwarzenberg havde gjort til en Organisation af det danske Monarki, og at der i Flensborg skulde sammentræde Notabler fra hele Riget for at prøve Udkastet. Man talte om det Ønskelige i, at Forbundslandene Holsten og Lauenborg traadte i Personalunion med Danmark og Slesvig, og man havde Frygt for, at de udenlandske Magter vilde modsætte sig en saadan Ordning.

Nu reiste Grosserer Erbach sig og udbragte en overordenlig smuk Skaal for Hæren i Almindelighed og de tilstedeværende Officerer i Særdeleshed. Grossereren klinkede med de ham nærmest siddende høiere Officerer og nikkede venligt til Axel, som sad ved den anden Bordende og befandt sig overmaade vel. En Major Kjærby af Generalstaben havde Husets Datter tilbords og konverserede hende meget livlig, ikke desto mindre fandt Axel Leilighed til, da hun engang kastede Blikket til den Side, han sad. at hæve

sit Glas, nikke til hende og tømme det. Hun rødmede let og tømte ogsaa sit Glas.

Kort efter reiste man sig fra Bordet og gik ind i det tilstødende Værelse for at drikke Kaffe. Her gave flere civile Herrer sig i Samtale med Axel og udtalte sig med stor Ros om Hæren. Denne Stemning ikke blot her, men i hele Folket blev desværre ikke benyttet, og det blev ikke blot til Hærens, men ogsaa til Landets Skade.

Da Kaffen var drukken, begave nogle af de ældre Herrer sig ind i en Stue for at spille Kort; den øvrige Del af Selskabet lyttede til Louises smukke Spil paa Fortepianoet. Mens hun spillede, stod Pastor Svendsen og Anna henne i en Vinduesfordybning, Præsten saae med tindrende Øine paa Anna, og hun saae ud for sig som om hun helt ude i det Fjerne saae noget Lyst og Smukt. Hendes Søster sad nonchalant paa en Stol og lo ad Noget, som Emil hviskede til bende.

»Mens Louise spiller,« tænkte Axel, »sidde eller staae vi Alle her som fortryllede Mennesker. Hvor Moder stirrer paa Louise! Ja, hun er smuk, hun vil kunne gjøre en Mand lykkelig, men han maa være i Stand til at omgive hende med al den Komfort, hun er vant til.«

(Forts.)

„Vi har beholdt hende".

Original Novelle

af

Emil Karton.

(Fortsat).

»Nei bliv,« sagde hun, »De skal have et Glas Portvin som et særdeles Beviis paa, at jeg er tilfreds med Deres Arbeide. Sæt Dem ned, Hr. Jepsen.«

Han satte sig, og hun gik hen til Konsolskabet, hvorfra hun udtog en halvfyldt Flaske og to Glas. Sit eget skænkede hun lidt i, men Skomagerens derimod til Randen. Med et huldsaligt Smil klinkede hun med ham og sagde: »Paa Deres Velgaaende.«

»Tak,« svarede Jepsen, »maa jeg drikke paa Fruens?«

»Det maa De gjerne.«

Hun smilede til ham.

»Nu skal jeg fortælle Dem,« sagde hun, »hvorledes det gik til, at De blev min Skomager. En Søndag Eftermiddag gik jeg gjennem Pilestræde, da kom jeg tilfældigvis til at se op til et Vindue, hvor jeg saae en ung, sørgeklædt Pige sidde og græde. Synet deraf greb mig meget, især da hun havde et eiegodt Ansigt. Jeg blev mærkeligt nok selv bedrøvet over hendes

Sorg, og jeg syntes, at jeg maatte have noget Nærmere at vide om hende. Da jeg trængte til et Par nye Støvler, bestilte jeg dem hos Dem, og nu maa De fortælle mig, hvorfor Deres Datter er sørgeklædt.«

Skomageren opfyldte beredvilligt hendes Forlangende, og Fruen hørte til med stor Opmærksomhed. Da han havde endt, spurgte hun:

»Hendes Forlovede tog sig altsaa alene af Dage paa Grund af hans derangerede Pengeaffairer?«

»Alene derfor,« svarede Skomageren.

»Sørger Deres Datter endnu meget?«

»Ja hun gjør, hun græder hver Dag.«

»Jeg har faaet stor Interesse for hende. De skulde lade hende komme en Maanedstid paa Landet. Nye Omgivelser ville vistnok udøve en heldig Indflydelse paa hende.«

»De har Ret, Frue. Men jeg kjender Ingen, til hvem jeg kan sende hende ud.«

»Det er dog nok værd at tænke over.«

»Ja, det er vistnok.«

»De maa drikke endnu et Glas,« sagde Fruen som Indledning til at forandre Emnet for Samtalen.

»Jeg be'er, det er for meget.«

»Aa nei, vist ikke.«

»De er altsaa Enkemand.«

»Ja, jeg er.«

»Hvorlænge har De været det?«

»I tre Aar.«

»Iaar er det fem Aar siden, at min salig Mand døde; han var Urtekræmmer. Det var for tidligt, at jeg blev Enke,« sagde hun og saae paa ham.

»Ja, det er vist sandt nok.«

»Og De er rimeligvis ogsaa bleven for tidligt Enkemand. Ikke sandt, en Datter kan dog ikke som en Kone gjøre et Hjem hyggeligt.«

»Der er Noget i, hvad De siger,« svarede Jepsen, som hidtil ikke havde tænkt over dette Spørgsmaal og fandt sig meget tilfreds ved Emilies Bestyrelse af Huset.

Imidlertid tænker De vel ikke paa at gifte Dem igjen?« vedblev Fruen at spørge.

Det gjorde Jepsen naturligvis ikke.

»Da kan jeg ikke sige det Samme om mig selv. Jeg er endnu ung nok til at kunne finde Behag i et nyt Ægteskab, naar jeg da møder en Mand, som staaer mig an. Men hvad sidder jeg her og betroer Dem, Hr. Jepsen?« sagde hun undselig, »den Smule Vin maa være steget mig til Hovedet. Jeg er ikke vant til at drikke Vin om Formiddagen.«

Jepsen mente, at Fruen ikke havde sagt Noget, hun behøvede at skamme sig over.

»Da maa jeg dog frabede mig, at De taler Noget til Deres Datter derom.«

Dette lovede Jepsen. Han reiste sig og sagde Farvel. Fruen trykkede varmt hans Haand, og han skiltes fra hende aldeles fortryllet af hendes Elskværdighed.

Mødet med Fru Skjær kom hele Dagen ikke ud af Skomagerens Hoved, han var en Smule stundesløs og talte ikke meget med sin Datter. Om Natten drømte han om Fruen, og næste Morgen havde han en stærk Længsel efter at gjensee hende, men det kunde ikke gaae an. Paa Værkstédet bag Boutiken arbeidede en gammel Svend, der hed Heineth. Mesterens øvrige Svende fik Arbeidet hjem. Naar Mesteren var borte, passede Heineth Boutikken. Jepsen sagde til sin Svend:

»Hør Heineth, De har jo været to Gange gift?«

»Ja, jeg har, Mester.«

»Hvorledes gik det til, at De blev gift anden Gang?«

»Det gik meget naturligt til, for jeg havde smaa Børn, og dem maatte jeg have en Kone til at passe.«

»Naa saaledes. Havde De ikke havt smaa Børn, havde De vel ikke giftet Dem?«

»Ja, det kan jeg ikke svare Dem paa, for jeg har ikke et saadant Indseende med mine ømme Følelser.«

»Hvor gammel var De, da De blev Enkemand?«

»Lad mig see, hm, jeg var nok lidt over de Tredive.«

»Ikke ældre?«

»Hvorfor spørger Mester mig om Alt dette? De tænker da vel ikke paa at gifte Dem paa Deres gamle Dage?«

»Jeg er kun 45 Aar.«

»Det er sandt, jeg er ti Aar ældre end Mester. De er ikke saa gammel endda.«

»Jeg vil sige Dem, at jeg ikke tænker paa at gifte mig. Nej, jeg gjør Pinedød ikke.«

Idet han sagde dette med et vist Eftertryk, saae han ned paa den Støvlesaal, han var i Begreb med at pløkke, og en indre Stemme sagde bebreidende til ham: »Peter Jepsen, der foer Du med Usandhed, kunde Du faae Fru Skjær, tog Du hende.« Men var det tænkeligt, at hun vilde have ham? Hun havde fine Manerer og var en Dame, vilde det ikke være for simpelt for hende at blive Skomagerkone? Rigtignok kunde Jepsen ikke medbringe saa Lidt til fælles Bedste, han anslog sig selv til Mand paa ca. 60,000 Kroner, og eiede bl. A. en meget rentabel Gaard paa Vesterbro.

Da kom han til at tænke paa Emilie. Hun vilde paa det Bestemteste modsætte sig at faae en Stedmoder, og vilde det ikke være Synd at forøge hendes Sorg, den var stor nok i Forveien? Men havde ikke Fruen havt Ret i, at Emilie vilde have godt af at komme nogen Tid bort fra Hjemmet? Det var dog vanskeligt at faae hende anbragt. Da kom Jepsen til at tænke paa Skolelærer Dyrberg, han havde jo Slægtninge paa Landet, maaske Emilie i nogen Tid kunde komme til dem.

Om Aftenen kom Dyrberg for at føre Sko-

magerens Bøger. Da han var færdig hermed, sagde Jepsen:

»Lader os gaae over i »Kronprindsen« og faae os et Glas Øl.«

»Kronprindsen« hedder en bekjendt Beværtning i Kronprindsensgade.

Da de sade ved Øllet, og Jepsen havde udtalt sig om, hvad der laa ham paa Hjerte, sagde Dyrberg:

»Det er en sund Tanke, at De mener, Emilie maa paa Landet, for at hun kan faae sit gode Humør tilbage. Jeg troer at kunne være Dem behjælpelig dermed. Jeg har en Broder, der er Lærer en Milsvej fra Hillerød, han har en voxen Datter hjemme, en anden Datter er gift med en Kjøbmand i Hillerød, og Sønnen er paa et Kontor i Byen. Imorgen den Dag skal jeg skrive til min Broder, og maaske kan hun allerede komme ud til ham til Pintse. Men hvor længe skal hun være derude?«

»Derom kan der altid blive truffet nærmere Aftale saavel som om Betalingen,« sagde Jepsen.

»De har vel allerede talt med Deres Datter?« spurgte Dyrberg.

»Nei,« svarede Skomageren.

»Det havde jeg dog troet. Hvis hun nu siger Nei?«

»Det gjør hun ikke,« mente Jepsen, »skriv De kun til Deres Broder.«

Da Jepsen den følgende Dag foreslog Emilie i nogen Tid at tage Ophold hos Dyrbergs Broder,

studsede hun strax over Forslaget, men gik dog beredvillig ind derpaa, hun følte selv, at hun trængte til en anden Luft og andre Omgivelser. Imidlertid opstod dog den Betænkelighed hos hende, om Faderen kunde undvære hende. Hertil sagde Jepsen Ja; medens hun var borte, kunde han tage sin Mad fra et Spisekvarteer.

Tanken om den lille Reise oplivede synligt Emilie, de mørke Skygger traadte mere og mere i Baggrunden, og Faderen glædede sig af et oprigtigt Hjerte derover. De fornødne Aftaler bleve trufne med Dyrbergs Broder, og Dagen til Emilies Afreise bestemt. Medens denne forberedtes, var Fru Skjær ikke nogen Dag af Jepsens Tanker. Han længtes efter at see hende, men han var ikke opfindsom nok til at finde et Paaskud til at faae sin Længsel tilfredsstillet. Endelig besluttede han sig dog til, naar Emilie var reist, at gaae op til Fruen og fortælle hende, at hendes Raad var blevet fulgt, og Datteren kommen paa Landet. Faderen talte Dagene til sin Datters Afreise, og hendes eneste Sorg var, at han bragte et Offer for hendes Skyld, at han kun nødigt vilde skilles fra hende.

Et Par Dage før Pintse afreiste Emilie til sit nye Bestemmelsessted, og Faderen lovede at tage ud for at see til hende en af Helligdagene. Hun havde ved Afreisen havt Taarer i Øjnene og bevæget trykket ikke alene Faderens, men ogsaa den tilstedeværende Dyrbergs Haand.

»Det vil blive et Savn for Dem, saalænge hun er borte,« sagde Læreren.

»Ganske vist,« svarede Skomageren, hans Tanker vare hos Enkefruen.

Den følgende Formiddag bankede Jepsen paa Fru Skjærs Dør, og et triumferende Smil saaes om hendes Mund, da han traadte ind.

»Behag at tage Plads,« sagde hun og rykkede en Stol frem.

»Jeg kommer,« begyndte Jepsen noget forlegen, »for at fortælle Dem, at jeg har fulgt Deres Raad og bevæget min Datter til at tage i nogen Tid paa Landet.«

»Det glæder mig, at De har fundet mit Raad godt, Veed hun, at det er kommet fra mig?«

»Fruen paalagde mig Taushed.«

»Naar reiser hun?«

»Hun er reist igaar.«

»Allerede!« sagde Fruen, tog en Stol og satte sig nær ved Jepsen. »De er altsaa nu alene; De vil vist komme til at savne hende.«

»Maaske. Jeg tager ned og besøger hende.«

»Ja saa. Hvor længe bliver De borte?«

»Jeg tager samme Dag hjem med sidste Tog.«

Efter en kort Pause sagde Fruen:

»De maa virkelig fortælle mig, hvorledes Deres Datter modtog Deres Opfordring til at reise.«

Jepsen begyndte at fortælle, imens sad Fruen og saae paa ham med et Par kjærlige og

deltagende Øjne, der bragte hans Hjerte til at banke.

»Hun vil forhaabentlig snart have forvundet sin Sorg,« sagde Fruen, da Jepsen havde endt sin Beretning, »og det er jo tænkelig, at hun derude paa Landet finder sig en ny Kjæreste og gifter sig. Saa er De ene for bestandigt, Hr. Jepsen.«

»Aa, i den Retning behøver jeg vist ikke at frygte,« mente Jepsen.

»Har hun aldrig talt om, at De maaske kunde falde paa at gifte Dem igjen?«

»Nei,« lo Jepsen.

»Hun anseer det maaske for at være en Umulighed.«

»Det gjør hun vel.«

Jeg kjender en Herre paa Deres Alder, som for kort Tid siden er bleven gift med en ung Pige, der kun var et Par Aar ældre end hans ældste Datter. Man havde heller ikke troet om ham, at han nogensinde vilde gifte sig.«

»Man skal Intet forsværge,« sagde Skomageren pludselig dristig og saae paa Fruen.

Hendes Øine mødte hans, og Blodet foer ham i Kinderne.

»Bravo,» raabte hun.

Han blev forvirret og reiste sig for at gaae. Hun holdt ham ikke tilbage, men sagde til ham ved Afskeden:

»Kjeder De Dem, mens Deres Datter er

borte, maa De gjerne besøge mig og sladre en Time bort.«

»Tak Frue for Deres store Venlighed. Jeg skal være saa fri.«

Det havde været et straalende Pintsevejr. Tusinder og atter Tusinder vare tagne ud fra Byen for at hilse paa den nys udsprungne Skov. Andre vare reiste endnu længere bort og deriblandt Skomager Jepsen. Da Mørket kom, skulde de myldrende Skarer hjem. Jernbanen havde travlt som ingen anden Dag i Aaret. Hvert Øjeblik ankom et nyt Tog og satte sin Ladning af paa Jernbanegaarden.

Klokken var bleven halv elleve, da Ni-Toget fra Helsingør anden Pintsedags Aften ankom til Hovedstationen. Passagererne myldrede ud af Koupeerne og ind til den store By, Enhver medtagende et smukt Minde om Foraaret. Blandt de Ankomne var Skomager Jepsen og en ung Mand, Henrik Dyrberg, en Søn af Skolelærer Dyrberg. Han havde i begge Pintsedagene været hos sine Forældre og gjort Emilies Bekjendtskab. Jepsen var først kommen anden Pintsedag. Han havde fundet sin Datter mere livlig og oprømt end han havde ventet, ja, hun kunde endogsaa lee ad Henrik Dyrbergs Spøg. Det var øjensynligt, at den unge Mand syntes godt om hende, og paa Tilbagereisen havde han bestandig talt om Emilie. Jepsen og Henrik fulgtes ad gjennem Trængslen, men nogle Drosker, som kjørte ud fra Pladsen, skilte dem fra hinanden. Jepsen

saae efter sin Ledsager, men kunde ikke finde ham. Den bølgende Mængde tillod ham ikke at staae stille.

Han vandrede da langsomt hjemad. Da han kom i Nærheden af »National,» blev han tiltalt af en Damestemme, han vendte sig om, det var Fru Skjær.

»Ih, Godaften Hr. Jepsen,« sagde hun, »jeg kommer lige fra Klampenborgstationen. Jeg har idag besøgt en Familie i Ordrup. Et velsignet Veir.«

»Jeg kommer fra Hillerød,« sagde Skomageren.

»Hvor dog Tivoli har pyntet sig iaften,« sagde Fruen. »Desværre maa jeg lige hjem, jeg har ingen Kavalleer, der kan ledsage mig derind.«

»Maa jeg tilbyde min Ledsagelse?« spurgte Skomageren galant.

»Aa, vil De virkelig . . .?«

»Ja, jeg vil.«

»Jeg tager naturligvis med Tak mod Tilbudet. De gjør mig virkelig en stor Glæde.«

Da de vare komne indenfor Tælleapparatet, bød Jepsen galant Fruen sin Arm, hun tog imod den, og nu vandrede de Anstalten rundt. De talte om, hvad de saae, og ellers om ligegyldige Ting. Imidlertid begyndte Skomageren at blive sulten, det faldt ham ind, at Fruen kunde være det Samme, og da hun paa en Forespørgsel herom, bejaede dette, bød han hende ind i Bazar-Restaurationen. Jepsen blev greben af stor

Flothed; de spiste ikke alene med god Appetit to af de dyreste Retter, men der blev drukket først en Flaske Portvin og derefter en Flaske Champagne. Fruen drak ikke megen Portvin; da Jepsen gik fra Bordet, havde han derfor selv drukket saa megen Vin, at han var i en animeret Stemning og havde faaet et Slags erotisk Mod.

Da de vare komne udenfor, takkede hun ham varmt for det splendide Aftensmaaltid og rakte ham Haanden. Han trykkede den ømt og sagde:

»Det er mig, der maa takke Dem for Deres behagelige Selskab, De har gjort mig ung paany.«

»De er virkelig endnu en Mand i Deres bedste Aar.«

»Mener De det virkelig?«

»Ja, jeg gjør.«

Det ene Ord tog det andet, og da de forlode Tivoli, vare de saa godt som forlovede. Skomageren var henrykt og blev tilsidst næsten ude af sig selv, da han ved hendes Gadedør fik Lov til at kysse hende.

»Godnat, Tak for iaften, Jepsen,« sagde hun tilsidst og smuttede ind af Gadedøren.

Det forekom Jepsen, at det var en lykkelig Drøm. Denne smukke, elegante Enkefrue vilde være hans Kone! Blot hun ikke fortrød det. Han kunde jo ikke være for hende, hvad hendes første Mand havde været. Dog, det var muligt, at hun ikke havde været lykkeligt gift.

(Forts.)

Fra alle Kanter.

Danmarks høieste Punkter ere: Jylland: Eiersbavnehøi (en Mil Sydvest for Skanderborg) 547 Fod, Yding Skovhøie (tæt derved) 540 Fod, et Punkt ved Himmelbjerg Gaarden 502 Fod, Kollen eller Himmelbjerget 469$^1/_2$ Fod. Fyen: Frøbjerg Bavnehøi (Nordost for Assens) 418 Fod, Bakken i Vissenbjerg Præstegaards Have 410 Fod. Taasinge: Breininge Kirkebakke 215 Fod. Langeland: Skøvlebjerg (henimod Sydenden) 146 Fod. Lolland: Bavnehøi (nærved Nordkysten overfor Feiø) 94 Fod. Falster. Bavnehøi (paa den nordlige Del af Øen) 139 Fod. Møen: Kongsbjerg 453 Fod, Aborrebjerg 450 Fod, Klintens høieste Punkt i Nærheden af Dronningestolen 420 Fod. Sjælland: Gyldenløves Høi (ved Skjoldnæsholm, Nord for Ringsted) 402 Fod, Kobanken (nærved Faxe) 391 Fod; Amager naaer kun til en Høide af 19 Fod og Saltholm kun til 6 Fod over Havet. Bornholm: Rytterknægten, Øens høieste Punkt, 496 Fod.

* * *

Vor nærmeste Fixstjerne. Ingen af Fixstjernerne ere vor Jord nærmere end 4000 Milliarder Mile, de Fleste ere 10 til 1000 Gange længere borte. Den paa den sydlige Himmel funklende Stjerne af første Størrelse a i Centauren er efter de nyeste Undersøgelser Jorden nærmest. Lader os nu antage, at der var anlagt en Jernbane til a i Centauren, og at et Lokomotiv løb med en Fart af 96 Kilometre i Timen (1 Kilometer er 1000 Meter, 1 Meter noget over 1$^1/_2$ dansk Alen) vilde

et Jernbanetog her fra Jorden bruge 48 Millioner 663,000 Aar for at naae over til vor Nabosol.

* * *

Langt tilbage. Dengang den østerrigske Verdensomseiler „Fasana“ iaar kom til det østlige Arabien, spurgte Sultanen af Makalla, hvorledes den store Keiserinde Maria Teresia levede og bad Chefen bringe hende hans Hilsen. Da de østerrigske Maria Teresiadalere endnu ere i Kours i Makalla, havde Sultanen heraf draget den Slutning, at nævnte Keiserinde levede endnu. Som bekjendt døde hun 1780.

* * *

Valsen har i Frankrig faaet farlige Medbeilere i Gavotten, Pas de la Reine, Menuetten og hvad nu de ældre Dandse hedde, der er dog den Omstændighed derved, at der til disse Dandse fordres en særegen Dragt. I de høiere Kredse dandses der i Paris om Vinteren ikke saa meget som før; thi den nyeste Mode fordrer at det fornemme Selskab bliver paa Landet, til Jagttiden er forbi eller opholder sig i Nizza og Cannes. I Paris begynder nu Saisonen nogle Uger før den i London; bliver det saaledes ved, kommer fornemme Folk til i deres Ansigts Sved at dandse om Sommeren, medens almindelige Dødelige nu som før faae sig en Svingom om Vinteren.

* * *

En Giftelysten. Dengang det franske Kongepar, nogle Aar før den første franske Revolution fik en Arving, besluttede Staden Paris at feire Kronprindsens Fødsel ved at give

tyve unge Piger et godt Udstyr og at afholde Udgifterne ved deres Bryllup. Listen var allerede sluttet, da der indfandt sig en ung Pige og bad om at blive optagen paa Listen. Stadens vise Fædre lode sig ved hendes indstændige Bønner bevæge til at sætte hende som Nr. 21 paa Listen. Man spurgte nu om Brudgommens Navn; til Alles Forbauselse svarede hun, at hun havde Ingen. „Jeg er kommen her," sagde hun, „fordi jeg mente, Magistraten kunde skaffe mig en Mand." De vise Fædre bleve noget forbløffede, men kom tilsidst overens om, at finde en brav Mand til den giftelystne Pige, og det lykkedes dem.

* * *

For nysgjerrig. Dengang Talleyrand under det franske Direktorium blev Udenrigsminister, var han saa fattig, at han maatte tage sin Vogn paa Kredit. Det varede længe med Betalingen, og en Dag, Talleyrand steg ind i Vognen, præsenterede Karethmageren ham Regningen, Talleyrand kastede et Blik paa den og sagde: „Regningen er rigtig og skal blive betalt." — „Men naar vil den blive betalt?" — „De er ogsaa altfor nysgjerrig," sagde Ministeren og kjørte bort.

* * *

Tankesprog. Der hvor dine Pligter ere, der er dit Hjem. —

Med Bøger kan man først leve uden Fare, naar man forinden har levet med Mennesker.

* * *

Tobåksrøgens Vægt. Dengang Sir Walther Raleigh var vendt tilbage fra sin amerikanske Reise til det en-

gelske Hof, medbragte han Tobakken. Han maatte nu ryge en Cigar for Dronning Elisabeth, og hun spurgte om, hvor meget vel Cigarrøgen vejede. Den smidige Hofmand løste Spørgsmaalet paa følgende skarpsindige Maade: Han veiede Cigaren, røg den og veiede derefter Asken. Den sidste Vægt drog han fra Cigarens Vægt og erklærede det udkomne Resultat for at være Røgens Vægt. Dronningen følte sig tilfreds med denne Beregning, men ikke Videnskaben.

* * *

En gothisk Kongeslægt. Hertugen af Medina Celis Slægt, som nedstammer fra en af Middelalderens gothiske Konger, mener at have gamle Fordringer paa den spanske Throne. Naar tidligere en spansk Konge besteg Thronen, underrettede Hertugen af Medina Celi Kongen om, at denne ingen Ret havde til Thronen, men at den tilhørte Slægten Medina Celi. Hvergang gik der Bud tilbage, at Hertugen skulde rette sig efter den bestemte Thronfølgeorden. Herpaa erklærede Hertugen, at han som loyal Undersaat selvfølgelig gjorde dette, men at hans Pligtfølelse ikke desto mindre bød ham at opretholde Protesten. Nu blev Hertugen idømt en stor Pengebøde, og hermed var Sagen endt.

☛ Breve til Redaktionen bedes sendt til Boghandelen, Klareboderne 10 K. eller til Redakteuren, Kapitain *Michael Gjørup*, Blegdamsveien 10, N.

Han vedblev selv som sin Moder at stirre paa den smukke, unge Pige, han begyndte at drømme om, at han var meget rig, og at han da vilde fri til hende, men Spillet hørte op, og Alle flokkede sig om Louise for at komplimentere hende.

Hun gik hen og talte med Præsten og Anna, og Axel traadte til.

»Dengang De hævede Deres Glas og saae paa mig,« sagde Louise, »mente jeg, at De vilde til at holde en Tale.«

»Jeg holdt i mine Tanker en Tale,« svarede Axel.

»Tør jeg faae at vide, hvorledes den lød?« spurgte Louise.

»Det var en Tak til Dem, for hvad De har været for min Moder og mine Søstre i Sorgens Dage.«

»Lad os ikke tale iaften om den bedrøvelige Tid,« sagde Louise.

»Louise har Ret,« sagde Anna, »lader os glæde os over den skjønne Tid, som vil komme.«

»Ja, lader os det,« sagde Svendsen, »det er min Overbevisning, at vort Folk vil vise sig ligesaa dygtigt i Medgangens som i Modgangens Dage.«

Da Selskahet brød op, fulgte Axel, der nu boede paa Sølvgadens Kaserne, sin Moder og sine Søstre hjem. Pastor Svendsen fulgte med, han boede i Nærheden. En let Taage, hvorigjennem de dorske Tranlygter neppe kunde

lyse, laa i Gaderne. Da Damerne vare fulgte hjem, sagde Præsten til Axel:

»Jeg vil følge Dig et Stykke ned af Gaden. Jeg føler Trang til at sige Dig, at jeg iaften er bleven forlovet med Anna.«

»Forlovet med Anna!« udbrød Axel uvilkaarligt.

»Forundrer det Dig?«

»Nei, nei,« sagde Axel og stod stille, »det glæder mig, jeg kunde ikke have ønsket mig en bedre Svoger. Vi have Alle kjendt hverandre fra Børn. Anna er en god og fortræffelig Pige, dit Valg gjør Dig Ære.«

»Ja, ja,« sagde Svendsen.

»Veed Moder Noget om Forlovelsen?«

»Anna har lovet at meddele hende vor Forlovelse, inden jeg kommer imorgen Formiddag.«

Præsten fulgte sin tilkommende Svoger lige til Porten af Sølvgadens Kaserne, der toge de to unge Mænd en hjertelig Afsked med hinanden. Da Axel var bleven ene, tænkte han paa, hvor glad hans Moder vilde blive ved denne Forlovelse og udbrød: »Du har faaet Erstatning for den store Sorg, som Slaget ved Isted gav Dig, gode, prægtige Moder!«

Fjerde Kapitel.

Garnisonsliv.

Flere af Vagterne i Kjøbenhavns Garnison bleve dengang foruden Hovedvagten kommanderede af Officerer. Tugthusvagten var en af de kjedsommeligste, Vagtlokalet laa i en lille Gaard, omgivet af høie Mure, over hvilke det Øverste af Frelserens Taarn ragede op. En Dag i Marts havde en Klassekammerat anmodet Axel om at besøge sig paa denne Vagt. Det var en Premierlieutenant Holgersen, der først i disse Dage var kommen til Kjøbenhavn fra Slesvig, hvor han havde afleveret sit Kompagni ved en Forstærkningsbataillon til en Reserveofficeer, der var avanceret til Kapitain i Reserven. I den Tid gaves der Linieofficerer og Reserveofficerer, og hver af disse havde deres eget Avancement.

Dengang Axel om Aftenen besøgte sin Ven, traf han hos ham et Par andre Kammerater. Stuen var oplyst af to Talglys, som en Ordonnans ved Vagtens Tiltrædelse maatte hente hos Kapitainvagtmestren, der boede over Nørreport. Naar Lysene vare tændte, blev Tugthusvagten med sine skidengrønne Vægge lige saa hyggelig som enhver anden Vagtstue. I et Hjørne stod Skabet med Inventariet, der var bekostet af og vedligeholdtes af Garnisonens Lieutenanter.

Det bestod af Alt, hvad der hørte til et Theservice, selv en russisk Selvkoger manglede ikke.

De fire Kammerater sade ved Aftensbordet og talte om deres Feltliv og om deres Fremtidsudsigter, de havde alle fire været Klassekammerater paa Landkadetakademiet og vare jevnaldrende.

»Vi have havt Held,« sagde Premierlieutenant Solberg. »Heldet begyndte med, at en Deel af vore Formænd gik over til Oprørerne og derved gav os Avancement.«

»Du var jo dengang i Rendsborg,« sagde Premierlieutenant Rust, »hvorledes var Du tilmode, dengang Prinsen af Noer bemægtigede sig Byen?«

»Om Morgenen, mens jeg endnu laa i min Seng, blev jeg opmærksom paa, at Tropper marcherede forbi mine Vinduer. Jeg stod op og kigede ud og saae, at det var Jægere. Jeg blev ikke forundret derover; thi der var blevet sagt, at 4de Jægerkorps skulde forlægges fra Slesvig til Rendsborg. Kort efter fik jeg Ordre til strax at møde paa Paradepladsen, og min Opvarter fortalte mig, at det ikke var 4de, men 5te Jægerkorps, som var kommet. Nu blev jeg urolig; thi Kiel var jo Slesvigholstenernes Hovedkvarteer. I veed, hvordan det gik, vi maatte udstede et Revers om ikke at tjene mod den provisoriske Regering.«

»Hvem var din Kapitain?« spurgte Holgersen.

»Det var Kapitain Erbach.«

»Erbach!« udbrød Axel. »Jeg kjender hans Broder Grossereren, han har forbudt sin Familie at nævne sin slesvigholstenske Slægtnings Navn.«

»Han faldt ved Isted,« sagde Solbjerg, »jeg vil tilstaae, det gjorde mig ondt, da jeg hørte, at han var falden. I det Aarstid, jeg tjente under ham, lærte jeg ham at kjende som en overmaade dygtig og kundskabsrig Officeer. Han var Enkemand og havde en næsten voxen Datter, der tegnede til at blive meget smuk.«

»Talte han aldrig om sin Familie i Kjøbenhavn?« spurgte Axel.

»Aldrig. Du maa desuden vide, at vi danske Officerer, som de kaldte os, holdt os for os selv, og de Andre for sig selv. De kom i Familiekredsene, vi Andre ikke. Det var derfor paa Forhaand givet, hvem der vilde gaae med Oprørerne og hvem ikke. Du vil ogsaa have lagt Mærke til, at de holstenske Kadetter, naar de bleve Officerer, søgte Ansættelse i Holsten.«

»Jeg tænker paa,« sagde Axel, »om jeg aldeles vilde kunne have glemt en Broder, dersom jeg havde havt en saadan i Insurgenthæren. Jeg troer ikke, at jeg havde kunnet det.«

»Det gjør dit Hjerte Ære,« mente Holgersen. »Vi have ellers været Vidne til, at Brødre have kæmpet hver paa sin Side.«

»Det have vi,« sagde Solberg, »under Felt-

toget har jeg engang imellem tænkt paa, hvorledes Mødet med Kapitain Erbach vilde blive, dersom jeg skulde faae det Held at tage ham til Fange. Jeg kom til det Resultat, at det neppe vilde ske; thi før vilde han døe end komme i dansk Fangenskab.«

»Vi have havt det Tilfælde ved Fredericia med en Officeer,« sagde Rust.

»Vagt i Gevær!« raabte Skildvagten udenfor.

Holgersen ilede ud, og man hørte Gevæerernes Raslen, da der blev skuldret. Kort efter traadte Holgersen ind med en yngre, gemytlig Kapitain, der var bleven indbudt til at drikke en Toddy med.

»Jeg erfarer, at Feltraabet er Toddy,« sagde han. »Nu kunne vi tage det med større Ro end i Gouverneurens Tid. Han inspicerede undertiden Vagterne om Natten. En Nat kom han til denne Vagt, da en Officeer af hans eget Regiment var her. Mandskabet blev raabt i Gevær og kom for sent ud, Lieutenanten endnu senere, det blev for ham 24 Timer paa Hovedvagten. Dengang Afløsningen kom den følgende Dag, meldte Lieutenanten Intet om sit Uheld til sin Afløser. Gouverneuren inspicerede Vagten igjen om Natten, forefandt lignende Uorden som den foregaaende Nat og havde derved faaet den Trøst, at det ikke blot var hans eget Regiment, der holdt daarlig Vagt. Da Lieutenanten blev afløst, meldte han heller ikke Noget til sin Efterfølger. Gouverneuren begyndte at troe, at Tugthusvagten

bestandigt maatte være i Uorden og kom igjen den tredie Nat. Da traf han en Lieutenant, som var paa sin Post, og efter den Nat kom Gouverneuren ikke mere. Skaal, mine Herrer!«

Kapitainen drak sit Glas ud og gik videre med Ronden.

Klokken elleve maatte Gjæsterne forlade Vagten. De ønskede Holgersen en god Vagt og begave sig ind af Byen til. Der saaes den Nat mærkelig store og smukke Nordlys paa Himlen; dengang Officererne naaede Knippelsbro, stode de stille for at betragte dem. Da kom de to sørgeklædte Damer forbi, som Axel havde seet paa Indtogsdagen. Den Yngste saae paa de prægtige Nordlys, der lode Axel tydelig see hendes skjønne Ansigt, han gjorde uvilkaarlig en Bevægelse hen imod hende, hvorved hun fik Øie paa ham og paaskyndede sin Gang. Axel havde den største Lyst til at følge efter hende for at see, hvor hun boede, men opgav det; thi det vilde vække hans Kammeraters Opmærksomhed.

Da han var kommen hjem paa Kasernen, udviskedes Aftenens andre Indtryk af det ene: den unge, deilige Pige i Nordlysglans. Hun var ham en Gaade, som han maatte have løst, men hvorledes?

Imidlertid gik Alt sin jevne Gang i Fru Harders Hus. Pastor Svendsen, der snart skulde reise, førte lange og dæmpede Samtaler med sin Kjæreste, og Helene fortalte sin Moder, at hun havde gjort den Opdagelse, at et Par for-

lovede Folk gjorde et Hjem kjedeligt. Louise Erbach kom sjeldnere; thi Anna foretrak nu sin Forlovedes Selskab for hendes. Aftenen efter at Axel havde besøgt Tugthusvagten, førte han Samtalen hen paa, hvad Solberg havde fortalt om Kapitain Erbach.

»Har Louise aldrig talt til Dig om den Onkel?« spurgte han Anna.

»Du veed, at hendes Fader har forbudt, at hans Broders Navn nævnes. Hun betroede mig dog som en Hemmelighed, at Onklen var falden ved Isted, og at hendes Fader var tilfreds med, at det var skeet.«

»Hvorledes kan Sligt være muligt?« udbrød Svendsen.

»Politisk Uoverensstemmelse havde bragt de to Brødre til at hade hinanden,« sagde Anna. »Grosserer Erbach viste os den største Deltagelse, da Niels var falden i samme Slag som hans Broder, men han bekymrede sig ikke om, hvorledes det gik Broderens Datter.«

»Har Louise aldrig talt om denne Kousine?« spurgte Axel.

»Engang,« sagde Anna, »henkastede hun: »Jeg har nok en Kousine ovre i Holsten, hende kjender jeg ikke og vil aldrig lære hende at kjende.«

»Sørgelige Forhold,« mente Fru Harder.

»Louise,« fortsatte Anna, »har nok ogsaa en Tante, som hun aldrig har seet.«

»Naar Du kommer til Slesvig,« sagde Axel

til den unge Præst, »vil Du træffe paa mange Familier, som ere blevne ulykkelige ved Politik.«

»Der maa kunne tilveiebringes Forsoning,« mente Præsten.

»Det vil blive vanskelig,« svarede Axel. »Se, Regeringen udtaler, at den vil arbeide for Forsoning, men den offenlige Mening her og i Tydskland vil ikke Forsoning. Dersom vi Danske vilde udrække vor Haand mod Slesvigholstenerne, vilde disse le haanligt og sige: »Naar vi næste Gang faae afpryglet Jer, kan der først blive Tale om Forsoning.«

»Jeg vil gjøre, hvad jeg kan for at læge de Saar, Krigen har slaaet,« sagde Svendsen.

»Opgaven er vanskeligere, end Du troer,« mente Axel.

»Jeg kan ikke fatte,« sagde Helene, der havde siddet taus, »at Grosserer Erbach ikke gjør Noget for sin Broderdatter, hun har da ikke fornærmet ham.«

»Hun er vel hos sin Moders Familie i Holsten,« mente Anna.

»Jeg kan slet ikke forstaae,« sagde Fru Harder, »hvorfor Indbyggerne i vort lille Land ikke kunne leve fredeligt med hinanden. Her er jo godt at være, og nu have vi faaet saa megen Frihed, som Nogen kan ønske sig. Men saadan gaaer det altid: Folk kunne ikke taale at have det godt.«

Femte Kapitel.

Oberstens Middag.

Da de to Frøkner Erbach en Eftermiddag lige efter Børstiden gik over Holmens Bro, stode to Herrer der og talte sammen. Erna gjenkjendte den Yngste som den Officeer, hun havde overrakt Bouketten og senere en Aften i Nordlysglans set paa Knippelsbro. Hun begyndte at ønske, at hun vidste, hvem han var, det var nu tredie Gang, hun mødte ham, da sagde Tanten:

»Erna, den korpulente Herre, som taler med den unge Officeer, er din Onkel.«

Blodet foer Erna til Hjertet, hun saae ikke mere paa Lieutenanten, men paa sin Onkel og udbrød:

»Er det Onkel Christian?«

»Ja, der staaer han lyslevende; Officeren, han taler med, kjender jeg ikke.«

»Lader os vende om, jeg vil ikke gaae forbi dem,« sagde Erna.

»Han har jo aldrig seet Dig.«

»Dig kjender han.«

»Naar jeg møder ham, seer jeg altid til den anden Side.«

»Jeg vil ikke gaae forbi dem,« sagde Erna, hun vendte om og gik tilbage.

Tanten fulgte smaat skændende efter.

»Saaledes havde jeg ikke forestillet mig Onkel Christian,« sagde Erna, »jeg havde ment, han var kold og barsk.«

Ernas Tanker beskjæftigede sig længe derefter med dette Møde, da kom Tanten en Dag hjem og sagde:

»Kamilla Heiberg har plaget mig saalænge, at jeg har maattet love hende at komme med til en lille Middag, som hendes Mand paa Onsdag gjør for sit Officeerskorps.«

»Du hører ikke til Officeerskorpset,« sagde Erna smilende.

»Kamilla ønsker altid ved saadanne Leiligheder at have en eller to Veninder at tale med.«

»Jeg kan forstaae det.«

»Veed Du, hvorfor vi ikke fik Oberstlieutenant Rostgaard at see under Indtoget? Det var, fordi Oberst Heiberg havde faaet hans Bataillon, og Rostgaard blev i Slesvig. Nu vil jeg komme sammen med Officerer, som have tjent under Rostgaard.«

Oberst Heiberg havde for Skik engang imellem at see sine Officerer hos sig. Ved den ene Ende af Bordet sad den hvidhaarede Oberst og øste selv Suppen op til sine Gjæster. Tonen var smuk og hjertelig, og, som naturligt var, dreiede Samtalen sig mest om militaire Sager. Engang imellem sagde Obersten: »Hr. Kapitain eller Hr. Lieutenant, maa jeg drikke et Glas med Dem?«

Efter Bordet tiltalte Axel Frøken Erbach og spurgte:

»De er maaske i Familie med Grosserer Erbach, i hvis Hus jeg kommer?«

»Det er min Broder,« svarede Frøknen, »men vi omgaaes ikke.«

Det blev sagt paa en Maade, der viste, at Frøknen ønskede, der blev talt om noget Andet. Axel bed sig i Læben og sagde:

»Undskyld Frøken, jeg — hm . . .«

»De har tjent under Oberstlieutenant Rostgaard?« spurgte hun.

»Ja.«

Axel roste meget sin tidligere Kommandeur, Theodoras Hjerte slog stærkt ved at høre dette, og Samtalen mellem dem blev livlig. Da Selskabet brød tidlig op, beklagede Theodora sig til sin Veninde over, at Pigen endnu ikke var kommen for at følge hende hjem. Axel hørte tilfældigviis dette og tilbød strax at træde i Pigens Sted. Frøknen tog lidt modstræbende mod Tilbudet. Paa Hjemveien blev der ikke alene talt om Rostgaard, men Theodora ledede endog Samtalen hen paa sin Broder og hans Familieforhold. Hun hørte opmærksom paa Axels Skildring af Familiens Medlemmer.

»Hr. Lieutenant,« sagde Theodora tilsidst smilende, »den Varme, hvormed De omtaler min Broderdatter Louise, lader mig slutte, at hun ikke er Dem ganske ligegyldig.«

»De tager feil,« svarede Axel, »hun er min Søsters Veninde og . . .«

»De synes særdeles godt om den Veninde.«

»Men jeg sukker ikke for hende,« lo Axel.

De standsede foran et Hus i Overgaden neden Vandet, her sagde Frøknen Godnat og takkede Lieutenanten.

Næste Dag havde Theodora meget at fortælle sin Broderdatter og roste den elskværdige Lieutenant Harder, som saa galant havde tilbudt at følge hende hjem. Mens de talte om ham, hørte de Tugthusvagtens Afløsning marchere over Tugthusbroen, de saae efter den, og Tanten udbrød:

»Det er Lieutenant Harder, som kommanderer Soldaterne, han skal altsaa idag paa Vagt i Tugthuset.«

Erna gjenkjendte i Harder den Officer, til hvem hun havde rakt Bouketten. Hun fortalte Tanten det, der udbrød:

»Hvilket mærkeligt Sammentræf, man skulde næsten troe, det havde Noget at betyde.«

De følgende fire og tyve Timer dvælede Ernas Tanker ofte ovre hos Vagtkommandeuren, hun vidste nu, hvem han var. Og da den afløste Vagt den følgende Middag troppede af udenfor Tugthusets Port, var Erna ved Vinduet paa den anden Side af Kanalen og fulgte Axel med Øinene, saalænge hun kunde see ham.

Theodoras Yttring til Axel om, at have omtalt Louise Erbach med en Varme, der tydede

paa, at hun ikke var ham ligegyldig, havde bragt ham til at undersøge de Følelser han nærede for den smukke Pige; han maatte tilstaae, at han syntes godt om hende, men forelsket? Nei, paa ingen Maade. Der var lidt Drillende i den Maade, hvorpaa Louise og Axel i Reglen talte til hinanden, men han mente, at hun desuagtet syntes ganske godt om ham, uden at hun dog var forelsket i ham. Og hvis hun nu blev det? spurgte han sig selv. Han smilte og følte, at han maaske nok vilde føle det som en Lykke.

En Aften var Kammerraad Grundtoft i Besøg hos sin Søster, Louise var der ogsaa; Svendsen var for et Par Dage siden reist til Slesvig. Kammerraaden havde talt om Rigsdagen, om sin snart forestaaende Hjemreise og mange andre Ting, da sagde han pludselig:

»Nu skal jeg Ptnedød fortælle Jer Noget, der vil interessere Jer.«

»Hvad er det?« spurgte Damerne.

»Aa, det er et Beviis paa, at de Lieutenanter ere nogle slemme Hjerteknusere.«

»Du bør vist helst lade være med at fortælle Historier,« mente Fru Harder, der kjendte sin Broders Ligefremhed.

»Aa, den er ikke saa slem,« sagde Kammerraaden. »Jeg boer, som I veed, oppe paa Vestergade i »Vinkanden.« Der boer ogsaa en Premierlieutenant af Reserven, som er bleven permitteret og ligger herovre for at faae fat paa Noget. Han har før Krigen været Noget paa et

Kontor. hedder Tirsbæk og er en meget pæn Mand. Ifjor Vinter laa han med sin Bataillon oppe hos os, og alle de unge Piger vare rent forgabede i den kjønne Fyr. Men nu kommer det, som vil interessere Jer. Igaar Aftes hører jeg Nogen pusle udenfor min Dør og tilsidst bankes der paa. Jeg raaber: Kom ind! og ind træder en ung, kjøn Pige. Jeg gjør det bedste Skrabud, jeg har lært og siger: »De gaaer vist feil, Frøken.« Hun spørger: Boer ikke Lieutenant Tirsbæk her?« Da hun gjør Spørgsmaalet, er jeg nærved at tabe baade Næse og Mund af Forskrækkelse, jeg gjenkjender Pigebarnet, det er min Kollega, Prokurator Hansens ældste Datter Bolette. Jeg spurgte hende, om hun kjendte mig, jo, det gjorde hun, og saa prædikede jeg da en Hoben Moral for hende; thi det maa en ældre Mand og en Folkethingsmand altid gjøre i en saadan Situation. Hun hørte taalmodig og stiltiende paa mig, og da jeg var færdig, bad hun mig lavmælet om at vise sig Tirsbæks Værelse.«

»Det gjorde Du da ikke?« spurgte Fruen.

»Aa, jeg gjorde det sgu alligevel, for jeg vidste, at Lieutenanten ikke pleiede at være hjemme paa den Tid af Døgnet. Det var han da heller ikke, men saa stillede hun sig op udenfor Nr. 7 og sagde: »Jeg vil vente paa ham.« Jeg gjorde hende opmærksom paa, at det ikke gik an, og at det kunde ende med. at Værten kom og heldte hende ad af »Vinkanden« som

daarlig Vin. Hun saae paa mig og spurgte: »Hvad skal jeg da gjøre?« Jeg svarede hende, at hun strax burde reise hjem igjen, men hun svarede mig ganske theatralsk: »Uden at have seet ham, aldrig!« Jeg bad hende da, komme ind til mig og der vente paa Lieutenanten. Hun indsaae, at det var det Fornuftigste, hun kunde gjøre, og saa fik jeg da at vide, hvorledes det Hele hang sammen. Tirsbæk havde kuret svært til hende, men forlovet sig med hende, havde han ikke, de havde dog vexlet Breve sammen. Hun havde sat sig i Hovedet, at hun ikke kunde leve uden ham, og da Tirsbæk ikke mere besvarede hendes Breve, reiste hun en Dag hemmeligt hjemme fra for at opsøge ham. Jeg fortalte hende, at det var en slem Historie, og at hun spolerede sit gode Navn og Rygte, hun svarede ikke derpaa, men græd og spurgte, om Tirsbæk ikke snart kunde ventes hjem. Jeg tilbød hende Aftensmad, men Ingenting vilde hun have. Jeg begyndte at blive kjed af den Historie, saa hørte jeg Nogen komme paa Gangen, jeg aabnede Døren for at see, om det var Tirsbæk, og det var ham. Ja, nu kom der en Scene mellem ham og hende, hun kastede sig om hans Hals og raabte: »Jeg elsker Dig!« Han tog Sagen med stor Ro og fortalte at han ikke kunde ernære sig selv langt mindre en Kone. Hun svarede ham i Kildevands- og Kjærlighedsstilen, og saa endte det med Besvimelse og koldt Vand i Ansigtet.

„Vi har beholdt hende“.

Original Novelle

af

Emil Karton.

(Fortsat).

Men kunde han modtage hende i sit gamle, tarvelige Hjem? Nei, nei, han maatte have et større, han havde jo Raad dertil. Rigtignok vilde det ikke være heldigt, at Beboelsesleiligheden blev flyttet fra Boutiken, men det maatte saa være; hvilket Offer var han ikke i Stand til at bringe for hendes Skyld! Mathilde hed hun, han fandt, at det var det smukkeste Navn i Verden, selv hed han Jesper, ja, det Navn var ikke saa kjønt.

Da faldt det ham ind; »Men hvad vil Emilie sige, naar hun faaer det at vide?« Hun vil ganske vist ikke synes derom. Men vil hun ikke blive i Hjemmet, kan hun jo blive, hvor hun er. Der har hun det godt. Skulde en Fader spørge sin Datter, om han maatte gifte sig paany? Nei, det kunde Ingen forlange. Han holdt meget af sin Datter, men Fru Skjær? Han fortalte sig selv, at han ikke kunde leve uden hende.

Den næste Morgen sad han og Heineth paa Værkstedet. Svenden saae meget gnaven ud og

talte kun lidt før ved Frokosten. Der begyndte han med at sige:

»Det Kvindtøi er noget slemt Noget. De kan være glad ved Mester, at De er Enkemand.«

Jepsen, der havde siddet i lykkelige Erindringer om den foregaaende Aften, saae misbilligende paa Svenden og spurgte:

»Hvad var det, De sagde?«

»Jeg sagde, at De kan være glad ved, at De ikke har en Kone at trækkes med.«

»Hvad er der i Veien med Dem, Heineth? De er gnaven idag.«

»Der er det i Veien med mig, at vi har havt Ballade hjemme hos mig. Jeg var igaar i Skoven med nogle gode Venner og kom hjem lidt overkjørt, det skal jeg ikke nægte. Imorges begyndte Mutter at gjøre Vrøvl derover og at sige, at jeg havde brugt for mange Penge igaar. Jeg gav hende af Grovfilen, saa begyndte hun at tude, og alle Børnene tudede med, og Fie, min ældste Datter, sagde, at jeg burde gaae ind i Maadeholdsforeningen. Jeg gav den næsvise Tøs En paa Siden af Hovedet, men nu blev det meget værre end før. Havde jeg nu ikke været gift, var saadan Noget ikke passeret. Jeg misunder Dem, Mester, at De kan komme hjem med En paa Lampen, uden at De skal døie Ondt derfor. Naar jeg kommer hjem til Middag, begynder velsagtens Spektaklerne forfra. Der er det ved disse Fruentimmer, at de altid have Vand i Øinene og Ord paa Tungen, og at de i

flere Dage kan gaae og gjøre Vrøvl om en Ubetydelighed.«

»Jeg beklager Dem, Heineth.«

»Tak for det, Mester.«

»De fortryder altsaa, at De er gift?«

»Idag fortryder jeg det. Man skal aldrig indlade sig med den Menneskerace, som hedder Fruentimmer, det er Kannibaler.«

»De vil da ikke beskylde dem for at være Menneskeædere?«

»De er Mandfolkeædere, Mester. De kan gjøre et Mandfolk til en Vante.«

»Det maa være et daarligt Mandfolk.«

»Aa, vi ere Allesammen mere eller mindre daarlige i det Kapitel. Naa, jeg vil ta'e mig en Extrasopken, maaske det bringer Ærgrelsen til at sætte sig.«

Han drak og vilde fortsætte sine Betragtninger, da Klokken paa Boutiksdøren ringede. Jepsen stod op og gik derud. Han traf Fru Skjær og blev henrykt. Hun optraadte idag med Ligefremhed og talte som hun allerede havde Krav paa ham. Jepsen var glad herover; det var jo tydeligt, at hun ikke fortrød det Skridt, hun den foregaaende Aften havde gjort.

»Jeg er kommen, fordi jeg længtes efter Dig,« sagde hun.

»Aa, jeg har ogsaa længtes efter Dig,« sagde han.

»Jeg har Lyst til at see din Leilighed ovenpaa.«

»Med Fornøielse«.

Skomageren stak Hovedet ind til Heineth og sagde:

»Pas Boutiken et lille Øieblik, jeg gaaer ovenpaa.«

Heineth nikkede og fik i det Samme gjennem Døren Øie paa en Dame. »Halløi,« sagde han, »hvad gaaer der af Mester?«

Jepsen viste Fruen sin lille Leilighed ovenpaa. Da det var skeet, satte hun sig i Sofaen og sagde:

»Her er noget indskrænket.«

Dette maatte Jepsen indrømme.

»Agter De at blive boende her?«

Jepsen skyndte sig med at sige, at han allerede havde tænkt paa at leie sig en større Lejlighed, naar han giftede sig. Han tilføiede, at det kom an paa hende, naar det skulde skee.

»Vi have jo ikke Noget at vente efter,« sagde hun.

»Paa ingen Maade,« svarede han, »lader os holde Bryllup snarest muligt.«

»Jeg skal føie Dem heri. Hør, lader os blive fri for Tillysning i Kirken. Løs Kongebrev, Jepsen.«

»Med Glæde.«

»Og veed De hvad, jeg skal saamæn gjerne en kort Tid boe hos Dem i denne lille Leilighed; saa kunne vi holde Bryllup des hurtigere, og jeg sparer det dyre Ophold i Pensionatet.

Ja, jeg er en sparsommelig Kone,« tilføiede hun med et indtagende Smil.

Jepsen vovede at slynge Armene om hende og kysse hende.

»Det er sandt,« spurgte hun med et lurende Øiekast, »hvorlænge bliver Deres Datter borte?«

»Jeg veed det ikke,« svarede Jepsen. Han følte sig ilde tilmode, han anede, at der i Anledning af dette Giftermaal forestod ham Briderier med Emilie.

»Det var rart at have Hvedebrødsdagene for sig selv,« mente Fruen.

Han var ganske af hendes Mening.

»Jeg veed ikke,« vedblev hun, »paa hvad Fod De staaer med Deres Datter, det kunde jo tænkes, at hun ikke holdt af at faae en Stedmoder, i saa Tilfælde vilde man lettest komme over den Ubehagelighed ved først at holde Bryllup og dernæst underrette hende derom. Hun maatte da finde sig i, hvad der var skeet.«

Den Udvei var ikke falden Jepsen ind. Han greb den med Begjærlighed. Den smukke Frue havde allerede saaledes bedaaret ham, at han var en Slave af hendes Villie; han godtgjorde Sandheden af Mundheldet om Ildebrand i gamle Huse. Det Fornødne med Hensyn til Brylluppet blev saaledes aftalt, og Fruen fik sin Villie i Alt.

»Nu vil jeg ikke opholde Dig længer,« sagde hun, »Du maa passe din Forretning. Men hør, det bliver en Aftale, at vi inden Brylluppet til-

bringer Aftenerne sammen og spise enten paa Tivoli eller Frederiksberg eller ogsaa i Skoven.«

Skomageren gik med Glæde ind herpaa.

»Du seer, at jeg allerede holder saa meget af Dig, at jeg ikke kan undvære Dig«, sagde hun.

I det allerbedste Humør traadte Jepsen atter ind i Værkstedet til Heineth, der sad og sang:

„Den Ægtestand, den kjære Ægtestand, faldera,
Den har strøet Roser for saa mangen Mand, faldera,“

»Hvad er det, De sidder og synger?« spurgte Mester.

»Aa, det er en Vise om Ægtestanden. Hør Mester, jeg saae Dem gaae ovenpaa med En, der lignede en Dame. Var hun for fin til at blive taget Maal af i Boutiken?«

»Det vil jeg ikke sige.«

»Hør Mester, De skulde vel ikke . . .? Hm, husk paa, at De har en voxen Datter.«

»Det har De jo med, og hende slaaer De paa Øret.«

»Ja, seer De, hun arter sig ikke altid som hun burde, hun hører til dem, som vil staae paa egne Ben, fordi hun om Dagen er paa et Magasin og lader sig gjøre Kur til. Men Deres Emilie er af et andet Slags, hende maa man have Respekt for.«

»Saa er der dog et Fruentimmer, De har Respekt for.«

»Ja, der er. Hør Mester, man bør aldrig give sine Børn et daarligt Exempel. Jeg har

været med, dengang jeg var ung, men siden jeg blev gift, har jeg været en skikkelig Fyr.«

»Det mener dog Deres Kone ikke.«

»Ja, det er nu noget Andet. Det er hendes Feil, at hun ta'er paa Vei, naar jeg engang hvert halve Aar kommer hjem med en lille Snitser. Oftere gaaer det ikke paa.«

»Den Dame, De saae før, er en meget agtbar Frue.«

»Nu ja, man kan jo tage Feil. Jeg vidste nok, at Mester var ikke saa tosset at løbe efter Fruentimmer.«

Paa den Bemærkning svarede Jepsen Intet, men tog flittig fat paa sit Arbeide. Svenden begyndte atter paa Visen om den kjære Ægtestand. —

Ude hos Skolelærer Peter Dyrberg førte Emilie et stille og lykkeligt Liv. Dyrberg og hans Hustru vare sindige og elskværdige Mennesker, Datteren Else, der var hjemme, var en jevn, ligefrem Pige, hun var ikke smuk, men Godheden lyste hende ud af Øinene. Emilie deltog i de huslige Arbeider, og, naar der var Tid tilovers, sværmede hun i Mark og Skov. Begyndte hun at kjede sig en enkelt Gang, stod Skolebibliotheket til hendes Raadighed. Hun havde saa godt som ikke læst andre Romaner end dem, der stode i »Søndagsposten«; en ny, skjøn Verden aabnede sig nu for hende, hun gjorde Bekjendtskab med Ingeman, H. C. Andersen, Oehlenschlæger og mange Andre. Hun

syntes, at hun fik sit Land og Folk dobbelt kjær.

Og Mindet om ham, hun havde mistet paa en saa uventet og sørgelig Maade, trængtes mere og mere tilbage her i de friske og venlige Omgivelser. Uvilkaarligt sang hun ved sit Arbeide eller naar hun Søndagmorgen gik en Tour i Skoven. Hvad der var skeet, stod for hende som en Drøm, hun helst saa sjeldent som muligt tænkte tilbage paa, derimod saae hun fremad, og syntes kun at see lutter Lys og Lykke.

Hver Søndag kom Henrik Dyrberg ud til sine Forældre. Det havde han aldrig gjort før. Høist engang om Maaneden havde de seet ham. Hvad var Grunden hertil? Forældrene og hans Søster udtalte høit deres Glæde over disse Besøg, Emilie glædede sig ogsaa over dem, men hun sagde det ikke til Nogen. Hun og Henrik vare altid sammen, og de havde saa meget at fortælle hinanden og saa meget at le ad. Men aldrig blev der vexlet et Ord om Kjærlighed.

Emilie tænkte meget ofte paa ham, og hun og Else talte ofte om ham. Den Sidste kunde ikke glemme, hvilken god og kjærlig Dreng han altid havde været? Da han en Søndag Morgen skrev ud, at han ikke kunde komme, fordi hans Principal havde lagt Beslag paa ham, blev Emilie meget kjed deraf Hvor forekom den Søndag hende dog lang? Han var ikke hele Dagen af hendes Tanker, og hun sad i flere Timer paa

hans Yndlingsplads i Skoven og tænkte paa ham. Paa Hjemveien kom hun forbi Kirkegaarden, hendes Tanker bleve uvilkaarligt henvendte paa en anden Kirkegaard, den, hvor hendes Kjæreste var bleven begraven en vinterkold Maidag. Hvor det forekom hende at være længe siden. Mindet herom lagde sig som et koldt Gys over hende; hun jog det med Forsæt bort. Det hørte ikke med til den Verden, hvori hun nu levede.

Da modtog hun en Morgen et Brev fra sin Fader. Hun skyndte sig at aabne Konvoluten og læste Følgende:

»Kjære Emilie!

Det tjener til din Efterretning, at jeg igaar har havt Bryllup med Enkefru Mathilde Skjær, tidligere gift med Urtekræmmer Skjær. Paa Grund af Omstændighederne have vi holdt Sagen hemmelig til efter vort Bryllup. Du vil finde megen Behag i din nye Moder, hun beder mig hilse Dig og at sige, at hun længes efter at trykke Dig til sit Hjerte.

Din Fader
Jesper Jepsen.«

Med et uvilkaarligt Udraab af smertelig Overraskelse sank Emilie tilbage paa en Stol. Else, som var nærværende, ilede til og spurgte:

»Hvad er skeet? Er din Fader bleven syg?«

»Nei, nei, han har giftet sig,« svarede Emi-

lie, og Taarerne strømmede ned over hendes Kinder. »Tag Brevet, Du maa gjerne læse det.«

Skolelæreren og hans Kone fik ogsaa at vide, hvad der var skeet, og de vare ikke blot forundrede, men ogsaa forargede over, at Skomager Jepsen havde giftet sig uden i Forveien at have underrettet sin Datter derom. De udspurgte den grædende Emilie, om hun nogensinde havde seet sin Stedmoder, og Emilie erindrede nu, at hun paa sin Kærestes Begravelsesdag havde seet hende gaae forbi paa Gaden, og at hun den følgende Dag var kommen ind i Boutiken og havde bestilt et Par Støvler hos hendes Fader. Spørgsmaalet blev nu, hvorledes Emilie skulde forholde sig i denne Sag, og efter en længere Raadslagning med Skolelæreren, hans Hustru og Datter blev det besluttet, at hun endnu samme Dag skulde tage til Kjøbenhavn, og først naar hun havde talt med sin Fader og hans Kone, vilde det være rigtigt for Emilie at fatte en Beslutning.

Med forgrædte Øine steg Emilie ved Hillerød ind i det Tog, der skulde føre hende til Kjøbenhavn. Fuld af Bekymring saae hun de næste Timer imøde. Hun levede saaledes i det pinlige Nu, at det var hende umuligt at skænke Fremtiden en Tanke, at overveie Følgerne af Faderens Giftermaal. Bestandigt dreiede hendes Tanker sig om Mødet med Stedmoderen. Ved hver ny Station gøs det i hende; nu var hun Maalet saa meget nærmere, hun

syntes, at Toget aldrig havde kjørt saa hurtigt som paa den Dag. Lillerød, Birkerød, Holte, Lyngby, Gjentofte, Hellerup og Kjøbenhavn. Nu var hun i Byen. Langsomt, meget langsomt gik hun gjennem Vestergade til Pilestræde, hun undgik de stærkt befærdede Gader.

Med bankende Hjerte betraadte hun sin Faders Huus, hun fandt ham og sin Stedmoder i Stuen.

»Emilie!« sagde Faderen forundret.

»Ja,« svarede hun, »jeg fik dit Brev imorges.«

»Det glæder mig,« sagde den tidligere Fru Skjær, »at Du har længtes saa meget efter at gjøre mit Bekjendtskab. Du skal i mig finde en sand Moder.«

»Det vil hun blive,« sagde Skomageren.

»Det undrer mig,« sagde Emilie henvendt til Faderen, »at det Hele har været hemmeligholdt for mig. Jeg synes dog . . .«

»Kjære Emilie,« afbrød Stedmoderen hende, »vi have ventet os denne Bebreidelse, og jeg vil imødegaae den ved at sige, at Du opholdt Dig ude paa Landet, og at vi ikke vilde kalde Dig herind for Bryllupets Skyld. Da baade min Mand og jeg tidligere have været gifte, fandt vi det rigtigt, at vi giftede os uden mange Omstændigheder.«

»Ja, ja, uden mange Omstændigheder, det er rigtigt,« sagde Jepsen.

»Finder Du virkelig det er rigtigt, at Du

ikke har talt et Ord til mig derom i Forveien?« spurgte hun sin Fader, og Taarerne brøde frem.

»Hvortil disse Taarer mit Barn?« spurgte Fruen med en moderlig Mine. »Du maa jo glæde Dig over, at din Fader er saa lykkelig som han ikke har været længe.«

»Ja, ja, jeg er lykkelig,« sagde Jepsen.

»Maatte den Lykke vedvare!« svarede Emilie bittert.

»Kjære Emilie, Du maa tage Situationen som den er,« sagde Fruen, »den kan ikke forandres. Men har Du ikke Lyst til i den første Tid at være hjemme, har din Fader Intet imod, at Du bliver ude paa Landet.«

»Ja, bliv der, saalænge Du vil,« sagde Faderen.

»Jeg takker for Tilladelsen og skal benytte mig deraf,« svarede Emilie, »jeg vil derfor tage bort med det næste Tog.«

»Hvorfor denne Hast?« spurgte Fruen. »Det er da vel ikke mig, som jager Dig bort?«

»Jeg har intet Hjem mere,« svarede Emilie.

»Bare ikke trodsig,« sagde Faderen. »Jovist har Du et Hjem, vort Hjem er ogsaa dit.«

»Selv om saa var, Fader,« svarede Emilie, »er det dog ikke det gamle Hjem, men et nyt. I det gamle Hjem levede Minderne om min kjære Moder, de ere nu forsvundne for bestandigt.«

»Du synes at være af et noget poetisk Gemyt,« sagde Fruen, og en Sky lagde sig paa hendes Pande.

(Forts.)

Fra alle Kanter.

Et Brev fra H. C. Andersen. Dengang Redakteuren af dette Ugeskrift i 1864 var Krigsfange i Glogau, modtog han følgende Brev, dateret Kjøbenhavn, den 16de Mai 1864: „Kjære Hr. Lieutenant Gjørup! Inderlig Tak for Deres Brev, jeg vidste netop, hvor De var, men ikke, hvorledes De havde det, og jeg ønskede just at vide sikkert Deres Adresse, for at kunne skrive Dem til. Saa tidt og levende har De under denne Krig været i min Tanke, Deres trofaste Deeltagelse har givet Dem Ret til den Plads, De har vundet i mit Hjerte. Daglig seer jeg Deres Billede, naar jeg gaaer gjennem Østergade; der hænger Deres Fotografi*), De seer saa prægtig, saa freidig ud, altid staaer jeg stille og seer derpaa Tak for Deres Deeltagelse for Viggo Drevsen; han blev saaret og fanget ved Dybbøl; det er et slemt Saar i Benet, dette selv, haabe vi dog, han beholder; han ligger paa Lazaretet i Broager og bliver særdeles godt behandlet; hans Moder er hos ham allerede over 14 Dage og bliver i ubestemt Tid, hvilket hun har erholdt Tilladelse til. Vi høre imidlertid saa sjeldent fra ham, da Brevene gaae saa langsommeligt. I disse Dage have vi deiligt Sommerveir, Skoven er grøn, Solen skinner varmt og styrkende, Theatrene ere vel endnu ikke lukkede, men der kommer kun faa Mennesker. Mit lille, nye Lystspil: „Han er ikke født,“ er dog efter Omstændighederne godt besøgt og har gjort megen Lykke, jeg

---

*) Nemlig Østergade 13, daværende Fotograf Julius Jacobsen. Red.

tænker, at jeg gjennem vor danske Konsul Lorck i Leipzig skal kunne sende Dem et Exemplar af dette lille Arbeide ligesom ogsaa af Folkekomedien „Paa Langebro.“ Sangerinden Fru Gerlach har faaet sin Afsked fra Operaen, Frøken Hebbe har givet Gjæsteroller, men er ikke bleven ansat, hun synger meget smukt, men seer ikke godt ud. Nyheder har hverken Theatret eller Literaturen. Den unge, dygtige Komponist August Winding feirede forleden sit Bryllup med Klara Hartmann, en Datter af Komponisten; den unge Baron Thott, Stamherren, har ogsaa nylig været Brudgom, hans unge Kone er en Frøken Bülow, hvis Moder var en Schøller. Saa gjerne vilde jeg ryste en hel Pose fuld af Nyt ud for Dem, men her er saa Lidt at melde, af hvad der ellers hører til Hverdagslivet. Give Gud, at efter Vaabenhvilen vi snart i Fred og Glæde maatte mødes, saa meget havde Hjertet da at sige og udsjunge.

Det er en Velsignelse at see, det er et Lyspunkt i mørke Dage at fornemme al den Rigdom, der kommer ind til de Faldnes og Saaredes Efterladte, hver, fra den mest Formuende til den Fattigste, deler sit Eie. — Jeg er saa glad ved, at De og vore Officerer behandles saa vel, men jeg kan dog nok tænke mig, hvor tungt det maa være at gaae saa nær de friske, grønne Bjerge og ikke kunne komme der, hvor Sagnene om Rübezahl forøger Naturens Skjønhed. I Afstand har jeg seet Riesengebirge, men heller ikke været der. Mit Bjergland er iøvrigt Schweitz; disse Bjerge med evig Sne og Iis, med brusende Fosser og frodige, grønne Dale elsker jeg; neppe kommer jeg mere sydpaa, jeg er jo ogsaa

nu gammel, og det sidste halve Aar har lagt ti Aar til min Alder. Hils alle kjære Landsmænd i Fangenskabet!

Glæd mig ret snart igjen med et lille Brev, lad mig ogsaa vide, kjære Ven, om De har Forældre levende, jeg kunde have stor Lyst til at hilse paa dem og da ogsaa høre lidt mere fra Dem. Igaar aabnedes Tivoli, der var mange Mennesker, det Orlamundske Selskab giver der Forestillinger. I Kasino er Christian Schmidt igjen optraadt efter sin lange Sygdom, De veed, at han blev lam i Benene: han optraadte som Skytte Lars i „Fastelavnsgildet", iaften i „Den Tredie", og da kun een Gang til, da han maa være meget forsigtig. Til Fru Tuteins Koncert forleden, hvis Indtægt var for Enker og Faderløse eller Saarede, betaltes en Billet af Fru Bruun til Krogerup med 1000 Rdlr. Mange Legater ere blevne stiftede, et saaledes af Hage til Erindring om hans Søn, der faldt ved Dybbøl. Paa Lørdag skal jeg med nogle unge, adelige Damer, der har deres store Kreds, give en Koncert og bidrage ved at læse Eventyr. Indtægten er bestemt til at kjøbe Symaskiner og Vadskemaskiner for til Soldaters Enker, at de kunne have et Erhverv.

Sig mig nu lidt om, hvorledes De tilbringer Dagen og Aftenen, om De skriver Noget. Hver Gang Postbudet bringer mig et Brev fra Dem, vil det være mig en stor Glæde.

Deres hjerteligt hengivne

H. C. Andersen.

* * *

Cigaretter. Hvilken fordærvelig Indflydelse paa Organismen den ogsaa hos os overhaandtagende Brug at ryge Cigaretter har paa Organismen, fremgaaer af nogle Tal, som en amerikansk Læge har offenliggjort i en Afhandling om Beboerne af Chicagos Sindssygeanstalter; otte Procent af disses Medlemmer skylde Cigaretter deres Sygdom. I New York skal Procentantallet være endnu større. Hertil kommer nu den bedrøvelige Kjendsgjerning, at Lægerne have gjort den Erfaring, at de, som miste Forstanden ved at ryge Cigaretter, ere uhelbredelige. „Den medicinske Videnskab“ — siger en af de mest ansete amerikanske Læger ved en Galeanstalt, — er ude af Stand til at hjælpe disse Ulykkelige, der ofte i deres Ungdom komme paa et Galehus. Deres Legeme vedbliver at vegetere, men deres Aand er borte. De Ulykkelige ere meget vanskelige at behandle, Dag og Nat støie og rase de, og kun den største Paapasselighed kan forhindre, at de ikke tage Livet af sig selv.

☛ Breve til Redaktionen bedes sendt til Boghandelen, Klareboderne 10, K, eller til Redakteuren, Kapitain *Michael Gjørup*, Blegdamsveien 10, N.

Det hjalp, og hun begyndte at hulke, hun kaldte Tirsbæk en Skurk, og det hjalp endnu mere. Tilsidst raabte hun forbittret, at han skulde gaae, og det gjorde han heller end gjerne.

I kan tænke Jer min Situation! Der stod jeg ene med det gale Pigebarn. Jeg spurgte hende om, hvor hun boede; hun var kommen til Byen samme Dag og boede intet Sted. Hun havde havt det Held eller Uheld, at en Officeer, hun havde mødt og spurgt om Tirsbæks Adresse, havde kjendt den, og saa var hun strax løben til »Vinkanden«. Hendes Ophidselse og den store Skuffelse, hun havde lidt, havde udtømt hendes Kræfter, hun blev tilsidst from som et Lam. Jeg fik et Værelse paa Gjæstgivergaarden til hende, og idag er hun paa Hjemreisen. Nu, hvad mener I om den Historie?«

»Den er næsten utrolig,« sagde Anna.

»Hun maa have tabt al Agtelse for sig selv,« mente Louise.

»Damerne ere saa tilbøielige til,« sagde Axel, »at kaste Sten paa den Kvinde, der sætter sin Kjærlighed høiere end sin Fornuft.«

»Hun har tabt al Adkomst til nogensinde at komme i det gode Selskab,« sagde Louise.

»Saa sagte, bedste Frøken,« sagde Kammerraaden. »Bolette Hansen er ikke sunken i min Agtelse for den Histories Skyld.«

»Hvad siger Du, Ferdinand!« udbrød Fru Harder.

»Ja Søster, Du vil, at de unge Piger skulle

være som en Flok smaa hvide Lam, hvis Hyrde er den gode Tone eller det Passende eller hvad det nu hedder, og naar et af Lammene bryder ud af Flokken, er det fordømt, det bliver aldrig til Lam igjen.«

»Du taler saa besynderligt,« sagde Fru Harder.

Helene, der frygtede for, at Ordskiftet kunde blive varmt, skyndte sig med at spørge sin Onkel:

»Har Du senere talt med Lieutenant Tirsbæk?«

»Nei,« sagde Onklen, »han har været usynlig. Han ønsker vist ikke at lade sig see, før han kan antage, at Jomfru Hansen ikke mere er i Farvandet.«

Dengang Axel som sædvanlig fulgte Louise hjem, sagde hun:

»De synes at ville undskylde Jomfru Hansens Opførsel.«

»Hertil svarer jeg, at den Dame, som med koldt Overlæg kaster sine Garn ud efter en Mand, ikke behager mig, men, Gud bevare os, hun udelukkes ikke af det gode Selskab.«

»Det var just ikke derom jeg spurgte.«

»Man skal ikke forlove sig af Beregning, men man skal stille store Fordringer til Hjertet.«

»De vil maaske kunne indgaae en Mesalliance?«

»Det veed jeg ikke,« svarede Axel, »men jeg veed, at mangen ung Dame spørger først:

Kan han føre et flot Hus? og ikke: Elsker jeg ham?«

»Hvor har De høstet disse sørgelige Erfaringer?« spurgte Louise spydigt.

Samtalen blev ikke ført videre; thi de vare nu ved hendes Hjem. Den Aften kunde Louise mod Sædvane ikke sove strax, hun tænkte paa Axel, og han fulgte hende i hendes Drømme. Hun blev til den jydske Jomfru, der drog ud for at finde sin Brudgom, det var Axel, men hun kunde ikke finde ham, og hun blev meget bedrøvet derover. Og da hun vaagnede næste Morgen, tænkte hun paa sin Drøm og paa Axel.

Sjette Kapitel.

Landstedet paa Farimagsveien.

Grosserer Rasmus Bagger var Søn af en Kjøbmand i en lille, jydsk Provinsby, hans Onkel havde seilet med en Jagt mellem Hobro og Kjøbenhavn. Da Rasmus var bleven Krambodsvend, havde Onklen taget ham med til Hovedstaden, og i Nyhavn var den unge Jyde gaaet i Land med 10 Rigsbankdaler i Lommen. Ved Flid, Nøisomhed og Dygtighed havde han i Aa-

renes Løb arbeidet sig op til at blive en af Byens rigeste Grosserere.

Han havde giftet sig med en Hørkræmmers eneste Datter og faaet en Deel Penge med hende. Frugten af dette Ægteskab var to Sønner og tre Døttre. Den ældste Søn blev Grosserer som Faderen, den anden Skibsmægler, en Datter blev gift med en Silke- og Klædekræmmer, en anden med en Professor ved Universitetet, og den tredie Datter vedblev at være ugift, skjøndt hun havde havt flere Tilbud.

Bagger havde længe været Enkemand, og Datteren Sofie bestyrede hans Hus. Hun var i Alder med hendes Veninde Theodora Erbach, Grossereren selv var henved de halvfjerds, men endnu rask og rørig. Om Vinteren boede de i hans store Gaard paa Nørregade, om Sommeren paa hans Landsted ved Kjærlighedsstien. Dengang laae Folk paa Landet om Sommeren ved Søerne og paa Blegdammen. De gamle Volde stode endnu, og det skulde vare mange Aar, inden der kom Sporvogne.

Smukt og landligt laa Baggers Villa derude ved Sortedamssøen, midt i en Have, der havde Udgang til Farimagsveien, og paa Veiens anden Side var Søetatens Kirkegaard. Man var langt borte fra den store Bys Larm og anede ikke dens Nærhed.

En Sommereftermiddag begave Theodora og Erna sig ud til Baggers Villa, hvor Erna ikke før havde været. De aabnede Laagen til den

skyggefulde Have og gik hen til den af Træ byggede Villa, i det Samme fik Frøken Bagger Øie paa dem og ilede ud for at byde dem velkommen.

Inde i Villaen traf Damerne dens Eier, en smuk, hvidhaaret Herre, der bar sort Fløilskalot. Han var mager, og Aarene havde krummet hans Ryg en lille Smule. I Haanden holdt han en sølvbeslaaet Merskumspibe, hvormed han demonstrerede i Luften, naar han talte. Han bad sin Datter om at faae Kaffen serveret i det Frie og førte Gjæsterne ud i Haven paa Landstedets anden Side, hvor der var Udsigt til Sortedamssøens i Sollyset funklende Bølger. Ovre paa den modsatte Bred fandtes ingen høie Huse, men kun Landsteder med deres Haver. I et Hjørne af Haven stod en ældre Mand og kalfatrede en Baad. Da Erna saae derhen, sagde Bagger:

»Baaden er bleven gammel ligesom jeg, den kan dog repareres, det kan jeg ikke. Naar den er bleven sat i ordentlig Stand, skal De komme ud at seile, lille Frøken, Baaden vil blive god; thi det er en Baadebygger fra Holmen, som reparerer den.«

Sofie Bagger kom nu ud af Huset, fulgt af en Pige, der bar den store Maskine af skinnende Kobber. Den sang en lystig Vise om det gamle Hjems Hyggelighed, mens milde og venlige Ansigter speilede sig i dens buttede og blanke Sider. Røgskyerne fra Grossererens Pibe stege

langsomt tilveirs og forsvandt mellem et Lindetræes Blade.

»Jeg møder hver Dag paa Børsen,« sagde Bagger, »Grosserer Erbach. Tidt faaer jeg Lyst til at sige til ham: Jeg kan hilse Dem fra Deres Søster.«

»For Guds Skyld,« udbrød Theodora, »gjør ikke det!«

»Jeg tænker dog stærkt paa at gjøre det.«

»De driller mig blot,« sagde Theodora.

»Jeg vil ærligt tilstaae,« sagde Bagger, »at Deres Broder ikke er af mine Folk, han hører til de National-Liberale. Jeg er nu bleven opdragen i den Tro, at det er bedre at have een Konge end nogle Snese. Forstaaer sig, naar en Grosserer i vore Dage har Venner mellem de Styrende, kan han blive Etatsraad, og det vil Erbach nok gjerne være. Han kommer dog til at vente lidt; thi det seer ud til, at Andre end hans Venner nu ville komme til at styre Landet.«

»Erna og jeg forstaae os ikke paa Politik,« sagde Theodora.

»Det maa jeg gjøre Dem en Kompliment for,« sagde Grossereren. »Den Politik har Fanden skabt, den har tidt ophidset mig mod mine egne Sønner, for de er ligesom andre unge Folk national-liberale. Da jeg hørte, at de holdt »Fædrelandet«, tegnede jeg mig, for at ærgre dem, som Abonnent paa »Kjøbenhavnsposten«.

Grossereren var bleven ivrig, han havde glemt at ryge, og hans Pibe var gaaet ud. Han tog

behændig en Gløđ fra Fyrfadet og kom den i Pibehovedet. Piben var neppe bleven tændt paany, før en Officeer traadte ind i Haven og nærmede sig:

»Rostgaard!« udbrød Theodora uvilkaarligt.

Grossereren havde reist sig og var gaaet Rostgaard imøde. De rakte hinanden Haanden, og Rostgaard sagde:

»De fatter vel Grunden til, at jeg opsøger Dem?«

»Maaske, men maa jeg forestille Dem for Damerne?«

Han førte Officeren hen til Kaffebordet, og da Bagger forestillede Rostgaard for Theodora, sagde hun:

»Oberstlieutenanten og jeg ere gamle Bekjendte, han kom som ung i Faders Hus.«

Rostgaard afslog at drikke Kaffe med og sagde, at han helst snarest muligt vilde afgjøre den Sag med Grossereren, hvorfor han var kommen.

»Det kan godt skee,« sagde Bagger, »men bagefter skal De Pinedød spise til Aften med os.«

Rostgaard lovede det og gik afsides i Haven med Grossereren.

»Carls Moder,« sagde han, »har skrevet mig til, at han har besveget Dem for omtrent 200 Rdl. Jeg har taget en kort Permission, for at faae den Sag klaret. Maa jeg betale Dem Pengene?«

»Lader os først tale om Sagen. De erindrer, at jeg ifjor averterede i »Berlingske«, at

en ung Mand kunde faae Ansættelse paa mit Kontor. Mellem de indkomne Billetter syntes jeg bedst om en, der var underskrevet Carl Schmidt. Jeg talte med ham, og han sagde, De anbefalede ham. De laa dengang med Deres Bataillon her i Byen, jeg opsøgte Dem og fik at vide, at han var Deres Søn. Det var mig en Glæde at kunne gjøre en saa udmærket Officeer en Tjeneste, og jeg tog Carl Schmidt paa mit Kontor. I Begyndelsen gik Alt godt, og jeg glædede mig derover; Schmidt passede sit Arbeide og var godt lidt af de andre Kontorister. I det sidste Par Maaneder var der over ham kommet noget Uroligt, som var mig og Andre paafaldende, og for fjorten Dage siden blev det opdaget, at han havde indkasseret Regninger og ikke indbetalt Beløbet i Kassen. Jeg tog ham da for mig, han tilstod, at Moderen altid pressede ham for Penge, og at hun var den egentlige Aarsag til hans Forbrydelse. Jeg lod hende komme til mig og foreholdt hende den Synd, hun havde begaaet mod sin Søn. Engang tidligere havde jeg talt med hende, og da havde hun været Kattevenligheden selv, nu hvæsede hun og viste Kløer, jeg har aldrig kjendt et frækkere Fruentimmer. Det gjorde intet Indtryk paa hende, at jeg truede med at lade baade hende og Sønnen arrestere, og da hun havde forladt mig, stod det klart for mig, hvad jeg burde gjøre. Et af mine Skibe laa seilfærdigt til Rio Janeiro, med det maatte Schmidt sendes

bort for at undgaae den daarlige Paavirkning af Moderen, skete det ikke, vilde han blive ødelagt. Jeg lod den unge Mand komme til mig og spurgte ham, om han havde Lyst til at reise til Amerika. Han svarede Ja; det blev afgjort, han skulde med Skibet, og nu er han paa Veien til Amerika.«

»Tak,« svarede Rostgaard og trykkede Grosserens Haand.

»Moderen kom til mig og larmenterede over, at jeg havde taget Sønnen fra hende, hun blev i en Hast viist Døren.«

»Jeg beklager, at jeg indirekte er Skyld i, at hun har generet Dem,« sagde Rostgaard, »maa jeg afgjøre min Gjæld til Dem?«

»De har ingen Gjæld til mig.«

»Jeg mener jo.«

Grossereren var ikke at bevæge til at modtage Penge af Oberstlieutenanten.

»Lader os betragte vor Samtale om den Sag som afsluttet,« sagde Bagger, »og gaae hen at hilse paa Damerne.«

Det var Rostgaard kjært efter saa lang Tids Forløb at være i Theodoras Selskab. Sofie gik ind i Huset for at træffe Forberedelser til Aftensbordet, Bagger viste Erna Havens sjeldne Blomster og Træer, og Rostgaard blev ene med Theodora. Han skjulte ikke for hende Anledningen til sit Besøg paa Landstedet.

»Stakkels Rostgaard,« sagde hun, »jeg beklager Dem.«

»Frøken — Theodora — hvor kunde vi have været lykkelige, hvis hun ikke havde været! Hvorfor skal en Ungdomssynd dog straffes saa haardt?«

»Efter saa mange Aars Forløb bør De see roligere paa Sagen.«

»Javist, men den nye Skandale har atter bragt mit Sind i Oprør.«

Kort derefter bleve de kaldte ind til Aftensbordet. Talen faldt paa Forholdene i Slesvig og Forhandlingerne i Notabelforsamlingen, der netop var samlet i Flensborg. Der var ingen Udsigt til, at den kunde blive enig om det forelagte Forfatningsudkast, Flertallet vilde have en Union mellem Danmark og Slesvig paa den ene Side og Holsten og Lauenborg paa den anden, Mindretallet fordrede et Slesvig-Holsten i Union med Kongeriget.

»Jeg hørte idag paa Børsen,« sagde Grossereren, »at Ministeriet vil afgaae, fordi Udenrigsministren, som er kommen hjem fra Udlandet, har forsikkret, at Ministeriet ikke besidder Magternes Tillid. Det er Tillisch, der ønskes fjernet som Minister for Slesvig, og man mener, at Bardenfleth vil afløse ham.«

»Er der Tale om, at Krigsministren afgaaer?« spurgte Rostgaard.

»Ja, man nævner ham og Professor Clausen. Vor Herre veed, hvorledes Alt dette vil ende; det er min Mening, at Kongen lettere vilde kunne

have ordnet vort Riges Anliggender, hvis han havde været Enevoldskonge.«

»De kan have Ret,« svarede Rostgaard. »men Aaen kan ikke flyde tilbage til sit Udspring. Tiden fordrer frie Forfatninger.«

»Er Tiden vis paa, at de, som kunne regere, komme til at gjøre det?«

Herrerne vedbleve at politicere, til Damerne formanede til Opbrud.

Det var en smuk, stille Sommeraften, da Rostgaard, Theodora og Erna traadte ud paa Farimagsveien. Grossereren og Sofie tilraabte fra Havelaagen deres Gjæster et sidste Farvel. Rostgaard bød nu Theodora Armen og sagde:

»Det er en Selvfølge, at jeg ledsager Dem hjem.«

Theodora takkede.

»Hvor her er smukt!« udbrød Erna. »Hvor jeg gjerne vilde boe her!«

»Hvorfor boer De da ikke her?« spurgte Rostgaard. »Der er trist ude paa Christianshavn.«

»Men billigt,« mente Theodora.

»Her er sikkert ligesaa billigt,« sagde Rostgaard.

Rostgaard anbefalede Damerne at flytte og mente, at Rødmen da vilde vende tilbage til Ernas Kinder.

»Hun har Hjemve efter Holsten,« sagde Theodora.

»Tro mig, Frøken,« sagde Rostgaard, hen-

vendt til Erna, »Forholdene i Holsten ere ikke behagelige. Det er desuden naturligere, at De er hos Deres Faders Familie end hos Deres Moders.«

Erna svarede ikke herpaa og ledede Samtalen hen paa noget Andet. Da Rostgaard havde fulgt Damerne hjem og var paa Veien til Hotel d'Angleterre, hvor han boede, stillede, da han kom til Børsen, et Fruentimmer sig i Veien for ham og raabte:

»Jo, Du er en net En!«

Rostgaard hørte denne Stemme og gøs. Han forstærkede sin Gang og sagde:

»Jeg har Intet med Dem at skaffe.«

»Jeg har meget med Dig at skaffe, Du har været med til at faae Carl til Amerika.«

»Maa jeg bede om, at De er høflig og tiltaler mig med De.«

»Aa nei, Du har ikke været høflig mod mig og i de sidste Aar ikke sendt mig Penge.«

»Jeg lader mig ikke mere afpresse Penge.«

»Hvis Du ikke giver mig Penge, skal der komme en Artikel om Dig i »Uglen«. Jeg saae, at Du iaften fulgte et Par uanstændige Fruentimmer hjem. Artiklen skal hedde: En Oberstlieutenant paa forbudne Veie. Saadan Noget holder Folk af at læse. Ryk hellere ud med Mynten, saa bliver Du fri for Skandalen.«

»Det gjør De naturligviis ikke,« sagde en Stemme.

En ældre Herre, som de ikke havde seet komme, stod hos dem.

»Sikken En!« raabte Fruentimmeret. »Hvad vil han?«

»Jeg er Kjøbenhavns Politidirekteur,« sagde Herren, »og De har vel ikke Noget imod, Hr. Oberstlieutenant, at meddele mig Grunden til dette Fruentimmers upassende Opførsel imod Dem?«

»Paa ingen Maade,« svarede Rostgaard og forklarede i Korthed sit Forhold til Fruentimmeret.

Hun forsøgte paa at ville liste sig bort, men Politidirekteuren befalede hende bydende at blive.

»Jeg kan lade Dem kriminelt tiltale,« sagde Politidirekteuren til Fruentimmeret, »for Forsøg paa Pengeafpresning, ja, for at have forledt Deres Søn til at besvige Grosserer Bagger. Ønsker De det, Hr. Oberstlieutenant?«

»Nei,« svarede Rostgaard, »jeg ønsker kun, at hun herefter lader mig være i Fred.«

»Hun skal faae et Politihold,« sagde Politidirektøren. »Dette Fruentimmer skal ikke oftere genere Dem.«

Da Rostgaard gik videre, spurgte han sig selv, om han nu vilde faae Fred.

Syvende Kapitel.

Axel ronderer.

Et Par Maaneder ere forløbne, Somren er forbi, og vi befinde os i October 1851. Grosserer Erbach gik efter Middagsbordet frem og tilbage i sin Dagligstue, rygende en Cigar. Børnene vare gaaede, og han var alene med sin Kone.

»Du er i daarligt Humør,« sagde hun.

»Du har Ret,« svarede han, »Grosserer Bagger har igjen talt til mig om min Søster og om min Broderdatter.«

»Jeg finder det upassende, at han blander sig i vore Familieforhold.«

»Du har Ret,« sagde hendes Mand forbittret, »men han er en af Børsens Matadorer, og jeg kan ikke bryde med ham.«

»Hvad vil Du da gjøre?«

»Dreiede det sig blot om min Søster, kunde Sagen ordnes, hun er en Dame, man kan være bekjendt, men min Broderdatter, nei ...«

»Forleden omtalte Frits hende med Varme.«

»Ja saa. — Det er meget heldigt, at han har en Plads paa Høiesteretsadvokat Momsens Kontor, men det var bansat uheldigt, at Advokaten sendte ham i et Ærinde til Rasmus Bagger, hvor han tilfældigviis traf sammen med sin Tante og sin Kusine.«

»Frits fandt sin Kusine meget smuk.«

»Han har maaske ligestrax forelsket sig i hende. Det skal der blive sat en Stopper for. Hvor her er varmt, nu er der igjen lagt for meget i Kakkelovnen.«

»Frits,« sagde Fruen, »er af en saa sindig Natur, at han neppe bliver forelsket i en ung Pige, første Gang han taler med hende.«

»I hvert Fald ønsker han, at Theodora og hans Kusine besøge os, det bliver der ikke Noget af.«

»Hvad vil Du sige til Grosserer Bagger?«

»Jeg vil slet Ingenting sige til ham. Jeg vil vente, til han bringer Sagen paa Bane igjen.«

Han saae paa sit Uhr, bemærkede, at Klokken var bleven mange, og at det var Tid til at gaae paa Kontoret.

Louise var efter Middagsbordet gaaet til sin Veninde. Der var kommet Travlhed i Fru Harders Hus med at sye Brudeudstyr; thi Annas Bryllup skulde staae en af de første Maaneder i det kommende Aar. Louise havde fortalt sin Veninde, at Frits havde mødt sin Kusine hos Grosserer Bagger og var bleven aldeles indtagen i hende; dengang Axel fik det at vide, beklagede han i sit stille Sind, at han ikke havde været saa heldig som Frits.

Kammerraad Grundtoft var atter kommen hertil Byen, nu Rigsdagen paany var samlet Han besøgte om Aftnen sin Søster og udtalte sig meget heftigt mod Ministeriet.

»Det bryde vi os slet ikke om at høre,« sagde Helene, »fortæl os heller, hvorledes det er gaaet Jomfru Bolette Hansen.«

»Ja, Hr. Kammerraad, fortæl os det,« sagde Louise.

»Jeg har havt ondt af den stakkels Pige,« sagde Grundtoft. »Historien er kommen ud i vor By, og de unge Piger trække sig bort fra Bolette. Hjemme bliver hun heller ikke behandlet paa det Bedste, ja, hun har været vel reist.«

Axel, der var kommen, mens hans Onkel talte, begyndte at angribe de provinsielle Filistre. Kammerraaden tog Filistrene i Forsvar, idet han dog maatte indrømme, at deres Syn paa flere Forhold kunde være snevert nok.

»Som f. Ex. paa Bolette Hansens,« sagde Helene.

»Du har Ret, Helene,« lo Kammerraaden. »Men det er ikke alene ovre hos os, at Mange ville have, vi skulle leve efter en bestemt Form. Vi skulle have normale Forældre, opdrages paa normal Maade, forlove os med et normalt Pigebarn, og vort Ægteskab skal forløbe normalt. De Normale danne et helt Frimureri.«

»De ironiserer nok over det gode Selskab?« spurgte Louise.

»Min Sjæl om jeg gjør. Jeg anseer mig selv for at høre til det gode Selskab, men ikke til det fine. De maa indrømme mig, at, hvad der er fint, behøver ikke at være godt.«

Det indrømmede Louise. (Forts.)

„Vi har beholdt hende“.

Original Novelle

af

Emil Karton.

(Fortsat).

»Det er maaske bedst, at Du faaer din Villie,« sagde Faderen, »og at Du faaer Lov til at tage tilbage med næste Tog.«

»Ja, det er det Bedste,« sagde Fruen, »og naar dit Sind er blevet mere roligt, Emilie, skal det være mig en Glæde at see Dig igjen.«

»De vil neppe see mig saa snart igjen,« svarede Emilie.

»De!« busede Faderen ud, »siger Du »De« til din Stedmoder?«

»Hun er mig endnu en Fremmed,« svarede Emilie, »idag taler jeg med hende for første Gang.«

»Du skal sige »Du« til hende,« raabte Faderen hidsig.

»Kjære Jepsen,« sagde Fruen, »jeg holder ikke af, at der i saa Henseende paalægges Emilie nogen Tvang. Jeg vedbliver naturligviis at sige »Du« til hende; thi det fordrer god Tone.«

Et bittert Svar var nær undsluppet Emilie, men hun betvang sig og skyndte sig at tage Afsked. Den var ikke hjertelig fra nogen af Si-

derne. Da hun gik ned af Trapperne, sukkede hun fortvivlet:

»Jeg har intet Hjem, ingen Fader mere!«

Da hun var gaaet, blev hun naturligviis Gjenstand for Samtale mellem de Nygifte. Jepsen var svag nok til at bebreide Datteren hendes Opførsel, han ventede, det vilde behage hans Kone. Det gjorde det ogsaa, og hun tog det Løfte af sin Mand, at Emilie under ingen Betingelse i det første Aar maatte komme tilbage til Hjemmet.

Skomager Jepsen havde altsaa faaet sin anden Kone. Han var stolt af hende og forelsket i hende, og han sagde Intet til, at hans Husholdning kostede ham langt mere end før. Paa hendes Opfordring havde han maattet anskaffe sig elegante Klæder og lignede i dem ikke mere den gode, gamle, solide Haandværksmester. Imidlertid sørgede hans Kone for, at han passede sin Boutik og sit Værksted, og naar der var meget at bestille, formanede hun ham til ligesom tidligere at blive paa Værkstedet om Aftenen, og for at hendes Nærværelse ovenpaa i Leiligheden ikke skulde kalde ham fra Arbeidet, gik hun paa saadanne Aftner, og det endog hyppigt, ud at besøge en eller anden Veninde.

Jepsen og Kone tilbragte ofte deres Aftner ude. De modtoge sjeldent Besøg. Den afskedigede Skolelærer Niels Dyrberg førte vel endnu Skomagerens Bøger, men den tidligere Omgang

mellem dem var forbi; Jepsen frygtede for, at Dyrberg skulde henlede Samtalen paa Emilie, det gjorde han imidlertid aldrig. To af Fruens Veninder kom i Skomagerens Huus, hun havde fortalt, at hun havde gjort deres Bekjendtskab i Pensionatet, hvor de endnu boede. Den Ene var en Enkefru Postman, hvis Mand havde været ansat i et offentligt Kontor, hun var paa Fru Jepsens Alder og ganske kjøn, den Anden var en Frøken Svendsen, der informerede i Sprog. Hun var noget fri i sine Yttringer og Manerer, Fru Jepsen kaldte hende for emanciperet. Disse Damer havde et udstrakt Bekjendtskab og vidste Besked om Byens nyeste Skandaler. De kjendte en Mængde yngre Herrers Udseende og Indtægter og deres Forhold til Damerne af demi monde. Jepsen morede sig over at høre paa deres Samtaler. Engang imellem kom en af disse Damer og inviterede Fru Jepsen hjem til sig om Aftnen til Dameselskab. Disse Selskaber kunde vare til helt ud paa Natten, men det opdagede Jepsen ikke; thi han sov altid trygt, naar hans Kone kom hjem, og hun gik saa stille i Seng, at hun ikke vækkede ham. Han vedblev at forgude hende og at opfylde ethvert af hendes Ønsker, hun forekom ham at være et Mønster paa Skjønhed, Huslighed og Dyd. Datteren skænkede han saa godt som aldrig en Tanke, hun syntes ham at være et forstyrrende Element i hans Lykke.

Sommeren var forbi. Novembers klamme

Taage rugede over Byen. Brostenene i Pilestræde vare altid fugtige og snavsede, og Galoscher begyndte at blive stærkt efterspurgte i Jepsens Boutik. En Eftermiddag, da Fru Jepsen var alene hjemme i Leiligheden, og hun paa Grund af det mørke Veir allerede havde tændt Lys, blev der ringet paa. Hun lukkede op og stod overfor en Politibetjent, der spurgte, om det var her, at Skomager Jepsen boede. Da han fik et bejaende Svar, overrakte han hende en lille Seddel og gik. Hun var begyndt at ryste, da hun saae Betjenten, men beroligedes, da han strax gik sin Vei. Hvad stod der paa Sedlen? Hun ilede hen til Lampen og læste, at hun næste Dags Middag Kl. 12 var tilsagt til at møde i 3die Kriminelkammer. Hvad kunde det dog være? Hun satte sig i Sofaen og lod mange Slags Ting løbe sig gjennem Hovedet. Hvorfor indeholdt en saadan Tilsigelse ikke Underretning om, hvad det var for en Sag, hvorom der handledes? Det var jo at sætte skikkelige Folk i ufornøden Ængstelse. Hun tænkte efter, og hendes Kind blev blegere og blegere. Kort efter tog hun sit Tøi paa og gik ud. Da Manden kom fra Værkstedet, var hun kommen tilbage og sagde til ham med en fortrydelig Mine:

»Det er ogsaa fortrædelig, at jeg imorgen skal møde paa Raadstuen og afgive Vidneforklaring!«

Hun rakte ham Tilsigelsen.

»Hvad kan det være?« spurgte Jepsen bestyrtet.

»Jeg har været et lille Løb henne i mit gamle Pensionat,« sagde hun. »Fru Postman er ogsaa bleven tilsagt. Der tjente i min Tid en Pige der, som blev jaget bort for Tyveri uden dog at blive meldt til Politiet. Vi mene nu, at det er hende, som har begaaet nye Tyverier og er bleven greben.«

»Ja, ja, saaledes maa det være,« sagde Skomageren betydeligt lettet. »Hun har vel ikke stjaalet Noget fra Dig?«

»Selv om saa var, vilde jeg dog ikke gjøre hende mere ulykkelig end hun er.«

»Smukt tænkt af Dig.«

»Men det er altid kjedeligt at faae en saadan Tilsigelse til at skulle møde deroppe, hvor Forbryderne ogsaa komme.«

»Javist er det kjedeligt, og kunde jeg gaae i dit Sted, gjorde jeg det gjerne.«

»Du er den bedste af alle Mænd,« sagde hun.

Hun kom den Aften i Samtalens Løb jevnlig tilbage til Tilsigelsen og var synlig beklemt.

Næste Dag klædte hun sig net, men tarveligt paa, og kort før Middag begav hun sig paa Veien til Raadhuset. Hun havde sagt til Manden: »Idag maa Du finde Dig i at vente paa din Middagsmad,« og Jepsen havde kysset hende og sagt: »Det faaer jeg at finde mig i.« Og han

ventede en Time og to og tre, men hans Kone kom ikke hjem. Der faldt Uro paa ham, Arbeidet vilde ikke rigtigt gaae fra Haanden, og han sagde til Heineth:

»Min Kone bliver noget længe borte, og jeg er sulten.«

»Med Forlov at spørge: Hvor er hun henne?«

Mesteren fortalte ham det.

»Hm,« brummede Svenden.

»Kan en Vidneforklaring tage saa megen Tid op?« spurgte Mesteren.

»Det lader til det.«

»Hør, jeg troer, at jeg gaaer op og seer efter, om hun er der endnu.«

»Det skulde Mester gjøre.«

»Hun er maaske bleven syg.«

»Ja maaske. Der kjører en svær Mængde Vogne deroppe i Nygade, hun kunde maaske ogsaa være bleven overkjørt.«

»Vor Herre bevare os! De gjør mig ganske angst, Heineth.«

»Det var ikke min Mening.«

»Nu passer De Boutiken, mens jeg er borte. Skulde min Kone komme, da fortæl hende, at jeg blev urolig over hendes lange Fraværelse og gik ud for at søge hende op.«

»Det skal jeg, Mester,« svarede Svenden.

Da Mestren var borte, faldt Heineth i Tanker, rystede engang imellem paa Hovedet og udbrød tilsidst:

»Jeg gad vide, hvorledes dette hersens spænder af.«

Mester Jepsen havde skyndt sig med at iføre sig sit Overtøi og ilede nu op til Raadhuset, der laa hist paa Torvet mørkt og skummelt i den klamme Novembertaage. Da han steg op af den høie Trappe, var han i en saa stærk Sindsbevægelse, at Knæerne rystede under ham, hvorfor vidste han ikke selv. Han mødte i Forhallen et Bud og spurgte ham om Vei til 3die Kriminelkammer. Han blev viist op ad Trappen; paa første Sal tilvenstre laa Kriminelkamrene. Han fulgte Anvisningen og stod kort efter i en stor Stue eller rettere Sal, hvor der i dette Øieblik ikke var et Menneske. Jepsen saae sig om og fik Øie paa en Mængde Døre, hvilken af dem skulde han banke paa? Heldigviis kom der en Mand ud af en af disse Døre. Jepsen henvendte sig til ham med sit Ærinde.

»Her bliver ikke afholdt flere Forhører idag,« sagde Manden.

Jepsen fortalte nu videre, at hans Kone var bleven tilsagt til at afgive Vidneforklaring i 3die Kriminelkammer, og at hun endnu ikke var kommen hjem.

»Hvad hed hun?« spurgte Manden.

Jepsen sagde det.

»Saa kan jeg sige Dem, hvorfor hun ikke er kommen hjem. *Vi have beholdt hende heroppe.*«

Det sortnede for Jepsens Øine, han sank om paa den Træbænk, der løber under Vinduerne.

»Kom til Dem selv,« sagde Manden.

»Hvad har hun gjort?« stønnede Jepsen.

»Det veed jeg ikke. Det maa De henvende Dem til Assessoren om.«

»Hvad hedder han? Hvor boer han?«

Manden nævnede Assessorens Navn og sagde, at han boede paa Vesterbro helt ude ved sorte Hest.

Jepsen styrtede afsted, han maatte tale med Assessoren, han glemte rent sin Sult og løb som en Besat ud ad Vesterbro til. »Vi have beholdt hende heroppe,« vedblev det at lyde i hans Øren. Hvad kunde hun dog have gjort? Hun var en saa dannet Dame, hun var af god Familie, Faderen havde før 1864 været Toldassistent ovre i Slesvig, han var død nogle Aar efter som fordreven slesvigsk Embedsmand. Hendes første Mand havde ført et stort Huus, men ikke ved sin Død efterladt sig Noget. Hvorledes kunde en saadan Dame have gjort sig skyldig i nogen Forbrydelse? Umuligt! Og mens hun havde været hans Kone, havde han ikke havt det Ringeste at klage paa hende, hun havde været Elskværdigheden selv.

Det havde begyndt at støvregne, han mærkede det ikke. Fremad, fremad gik det til »sorte Hest.« Endelig stod han udenfor det Huus, hvori Assessoren boede, han ilede op af Trapperne og ringede paa. En Pige kom og lukkede op.

»Er Assessor N. hjemme?«

»Ja.«

Pigen spurgte om hans Navn og meldte ham til Assessoren. Kort efter stod Jepsen i et Arbeidsværelse, svagt oplyst af en Studerelampe, overfor en endnu ung Mand med et velvilligt Ansigt.

»Sæt Dem ned,« sagde Assessoren, »lader os tale sammen. Jeg kan tænke mig, hvorfor De kommer.«

»Aa ja, hvorfor har De beholdt min Kone?«

»Fat Dem, Hr. Jepsen, tag Sagen, hvis De formaaer det, med større Rolighed. Før jeg svarer Dem, ønsker jeg gjerne nogen Underretning om Deres Forhold.«

Assessoren gjorde Jepsen en Mængde Spørgsmaal, som denne besvarede med stor Aabenhed.

»Tak for, hvad De har fortalt mig,« sagde Assessoren. »De kan dog ikke undgaae at komme engang i Forhør, men jeg lover Dem, at det ikke skal blive langt. De staaer ganske udenfor Sagen og hører til de Bedragne.«

»Har hun bedraget Nogen?« spurgte Jepsen.

»Jeg kan idag ikke fortælle Dem meget, kun det, der angaaer Dem selv,« sagde Assessoren. »Hun har i sit korte Ægteskab været Dem utro.«

»Været mig utro!«

»Ja, hun har selv tilstaaet at have havt et Par Elskere, mere kan jeg ikke sige Dem idag.«

»Umuligt! Hun har altid fortalt mig, at hun

elskede mig, at det var derfor, at hun giftede sig med mig.«

»Jeg kan fortælle Dem, at hun har tilstaaet, at hun giftede sig med Dem, fordi hendes Pengemidler vare slupne op, og hun havde Udsigt til at blive kastet paa Gaden fra det Pensionat, hvori hun boede. Hun lagde an paa at fange Dem, fordi hun mente, at det var heldigt at have en velstaaende Mand i Baghaanden. De burde have seet Dem for, Hr. Jepsen.«

Skomageren var aldeles sønderknust, han udbrød:

»Troer De ikke, at hun tilbagekalder sin Tilstaaelse?«

»Det troer jeg ikke,« svarede Assessoren.

»Er det for den Sags Skyld, at hun er bleven sat fast?«

»Nei, for den Sags Skyld vilde vi ikke have beholdt hende. Men see nu herop om nogle Dage, jeg skal da maaske kunne fortælle Dem mere. Vi sees dog inden den Tid; thi imorgen bliver De tilsagt til Forhør, der kan De dog ingen Oplysning faae af mig.«

Assessoren rakte Jepsen Haanden, og denne stod kort efter igjen paa den mørke Gade. Han var saa forstyrret, at han tog feil af Veien og ilede ad Frederiksberg Slot til. Et heftigt Vindstød, der nær havde revet ham Hatten af Hovedet, bragte ham til sig selv, han saae, hvor han var og vendte om. »Hvad maa Heineth tænke,

at Du bliver saa længe borte?« spurgte han sig selv.

Han indhentede en Sporvogn og satte sig ind. De fremmede Menneskers Nærværelse tvang ham til at beherske sig Men hvad skulde han sige til Heineth? Skulde han fortælle ham det Hele? Nei, nei, det var bedre at skjule Alt, saalænge som muligt. Han vilde fortælle sin Svend, at Mathilde paa Hjemveien var falden i det glatte Føre og havde brækket et Been og derefter i en Droske var kjørt paa Kommunehospitalet. Tid vundet, Alt vundet, sagde man jo, han klamrede sig endnu til Haabet om, at hans Kones Brøde vilde vise sig ikke at være saa stor som Assessoren havde ladet sig forlyde med.

Han kom hjem, og Heineth hørte med uforstilt Bedrøvelse paa, at hans Mesters smukke Kone var bleven indlagt paa Hospitalet for et Beenbrud, og Svenden kunde saa godt forstaae, at Mestren den Aften ikke var oplagt til at arbeide og vilde lukke Boutikken tidligt. Men da Jepsen siden sad ene oppe i sin Leilighed, hvor saa meget mindede ham om hende, de havde beholdt, blev han greben af Angst for at være alene, han syntes, at han maatte gjøre en Ulykke paa sig selv, han sprang op og ilede hen til Beværtningsstedet »Kronprinsen«, hvor han først forlangte en Portion Gaasesteg, som han spiste med Graadighed, og ovenpaa drak han adskillige Toddyer. Han vilde forjage sine Bekymringer med en Ruus. Det lykkedes ham ogsaa at komme i en Stem-

ning, hvori han sagde til sig selv: »Blæse være med det Hele!« og i den gik han hjem og i Seng. Men næste Morgen vare Bekymringerne der igjen, og paa Grund af Følgerne af Aftnens Ruus stode de endnu mørkere for ham end den foregaaende Aften.

Han blev, som Assessoren havde bebudet, tilsagt til at møde i 3die Kriminelkammer for at afgive Forklaring, Assessoren var der kold og fremmed, han fremkom den Dag med et Spørgsmaal, hvorom der ikke var blevet talt i hans Hjem, om Jepsens Datter havde været forlovet med en Manufakturhandler Carl Næstved, der havde taget sig af Dage ved Selvmord. Skomageren blev spurgt nøie ud om den Sag og fik derefter Lov til at gaae. Tankerne vare i Forhøret blevet henledet paa hans Datter, han havde glemt hende, han levede og aandede kun for sin Kone og for hendes Skjæbne. Nu spurgte han sig selv: »Hvad vil Emilie sige, naar hun erfarer Alt dette?« For første Gang paakom der ham en Følelse af Skamfuldhed. Nei, han kunde, han vilde ikke fortælle hende det. Og maatte hun ikke hovere over, at hendes Stedmoder, som hun ikke kunde lide, nu sad arresteret og maaske blev straffet. Heldigviis vidste Ingen noget om Sagen endnu, men naar Dommen blev fældet, kom den jo i alle Bladene. Det var forfærdeligt at tænke sig.

(Forts.)

Fra alle Kanter.

Hvorledes en Sang blev til. Forleden Dag kom jeg ind paa de kjøbenhavnske Vaabenbrødres Kontor, hvor der hænger et fortræffeligt Portrait af Kong Frederik den Syvende. Ved at see dette Billede, kom jeg til at mindes den Leilighed, hvorved det blev overleveret til Selskabet, og hvorom her skal fortælles. Det var om Morgenen den 22de August 1862, at Krigsministerens, General Thestrups Tjener, kom til mig og sagde, at Hs. Excellence, der boede omtrent ligeoverfor mig i St. Kongensgade, ønskede at tale med mig. Jeg skyndte mig over til Ministeren, der sagde: „Hans Majestæt har paalagt mig at overbringe Vaabenbrødrene sit Billede. Jeg seer, at de denne Formiddag have Skydefest paa Enighedsværn, vil De gaae derud og melde min Ankomst? De er jo i Bestyrelsen.“

Jeg skyndte mig ud til Enighedsværn, ankom der Kl. 10 Formiddag og udrettede mit Ærinde. Krigsministeren vilde komme Kl. 12, der skulde netop da spises Frokost, og Formanden, Premierlieutenant Henning Schouw, vilde bede Hs. Excellence om at deeltage i Frokosten. „Kan Du ikke,“ spurgte Schouw, „hos en Kunstner faae et Staffeli tillaans? Vi maae jo lade en Slags Afsløring finde Sted.“ Jeg lovede at gjøre, hvad jeg kunde, og spurgte: „Vi skal vel have en Sang?“ — „Aa, det er umuligt,“ mente Schouw.

Jeg begav mig da fra Enighedsværn til Hotel du Nord, for at faae et Staffeli tillaans hos min Ven Dyrmaler Lytzen, som boede der. Paa Veien digtede jeg følgende Vers paa Melodien: „Vift stolt paa Kodans Bølge“:

Vi her se glad fremstilled
De kjendte, kjære Træk,
Det er vor Konges Billed,
Her staaer han stolt og kjæk.
Han fulgte os i Striden,
Han følger os i Fred,
Han leve vil i Tiden
I Folkets Kjærlighed.

Et Vers var for lidt, der maatte et til, paa Veien fra Hotel du Nord til S. Triers Bogtrykkeri i Gothersgade 43 blev andet Vers til.

Og vi vil ingensinde
Forglemme denne Dag,
Den være os et Minde
Saa stolt som noget Slag.
Gid længe Gud bevare
Vor folkekjære Drot!
Beskjærme ham mod Fare!
Og lad det gaae ham godt!

Sangen blev trykt og var paa „Enighedsværn“ før Krigsministren ankom, han blev noget overrasket ved, at der var skrevet en Sang til Afsløringen. Nu hænger Maleriet, som meddelt, paa de kjøbenhavnske Vaabenbrødres Kontor paa Graabrødretorv.

* * *

En Æresgjæld. Fox vandt en Aften 1000 Lstrl. i Spil. Da en af hans Kreditorer erfarede dette, skyndte han sig til ham for at fordre Betaling af en betydelig Gjæld. „Umuligt, min Herre," svarede Fox, „jeg maa først betale min Æresgjæld." Kreditoren protesterede med Varme og tog et Beviis, der bar Fox's Navn, op af Lommen. Den utaalmodige Statsmand rev det ud af Haanden paa ham, sønderrev det og kastede Stumperne ind i Kakkelovnen. Kreditoren blev bleg af Rædsel og stod aldeles fortabt. „Min Herre," svarede Fox, „nu er min Gjæld bleven en Æresgjæld; her er Deres Penge."

* * *

Dumas Galanteri. Dumas fortæller følgende om Salget af Manuskriptet til „Damen med Kamelierne". I Schlesien traf han en gammel Pariser Bankier og dennes Kone og blev snart en Ven af Familien. Den Dag, da hans Stykke „Damen med Kamelierne" skulde opføres første Gang, skrev Damen til ham om at skaffe hende to Loger. Dumas eiede ikke 70 Fr., som Logerne kostede; men han var en galant Mand. Dog hvorledes skulde han skaffe Penge? At laane i Tillid til den Lykke, hans Stykke vilde gjøre, var ikke raadeligt, da man frygtede for, at man ikke vilde komme til 4de Akt; der var desuden Ingen, der vilde laane ham Noget. Han solgte da sit Manuskript for 500 Fr. og leiede Logerne.

* * *

En underlig Postfører. En Reisende fortæller, at han en Dag fra et Skib paa Rheden ved Madras fik Øie paa en foroverbøiet Neger med en spids Hue paa

Hovedet, der saae ud, som om han knælede paa selve Havets Overflade, fordi Fartøiet, som bar ham, laa under Vand. Paa mit Spørgsmaal til en Matros om hvad det betød, fik jeg det Svar, at det var Posten. En halv Times Tid senere havde den sorte Postfører nærmet sig os paa et Par hundrede Alen, og vor Kapitain sendte da en Baad ud for at tage ham ombord. Forbauset saae jeg nu, at dette originale Postskib bestod i en slet og ret i begge Ender tilspidset Korkstamme, og paa denne Svovlstik eller Flaskeprop havde den uforfærdede Sorte vovet sig to engelske Mile ud gjennem en af de frygteligste Brændinger i Verden. Men netop dette Træes Natur var Aarsagen til den kjække Sømands Sikkerhed, eftersom det i Nærheden af Strandbredden med Lethed smutter igjennem den mest rasende Brænding, og taaler selv et Stød mod Klippen, der vilde splintre en Tremaster.

Den sælsomme Postfører klattrede ombord, skyllede et Glas Grog i sig og rakte derpaa Kapitainen sin Hue, som gjemte den forseglede engelske Brevsæk. Derpaa klattrede han atter ad Faldrebet ned paa sit lette Fartøi, som fjernede sig meget hurtigt.

☞ De ærede Subskribenter bedes undskylde, om Bibliotheket skulde være kommet dem uregelmæssigt ihænde. Mulige Uregelmæssigheder ville snarest muligt blive afhjulpne.

☞ Breve til Redaktionen bedes sendt til Boghandelen, Klareboderne 10, K, eller til Redakteuren, Kapitain *Michael Gjørup*, Blegdamsveien 10, N.

Da Louise og Herrerne brøde op, saae hun, at Axels Kaarde og Skærf hang i Entréen. Han tog disse Sager paa, og hun spurgte:

»Hvorfor pynter De Dem iaften?«

»Fordi jeg skal rondere,« var Svaret, »naar jeg har fulgt Dem hjem.«

»God Ronde!« ønskede Kammerraaden.

De fulgtes et Stykke ned ad Gaden, derefter sagde Kammerraaden Farvel for at gaae til sin Gjæstgivergaard.

Forholdet mellem Louise og Axel havde i den sidste Tid været paa det Punkt, at man kunde sige, de stode paa Grændsen af Forlovelse. Hun gjorde dog Intet for at hjælpe ham til at bryde Isen, men den Aften havde der, maaske hende selv uafvidende, været Noget i hendes Væsen overfor ham, Noget, der havde faaet hans Hjerte til at banke hurtigere, hvorfor han, da de vare komne i Nærheden af hendes Bopæl, var lige ved åt gjøre hende en Kjærligheds-erklæring.

To Damer gik i samme Øieblik forbi. Axels Uniform bragte dem til at vende Blikket imod ham. Han gjenkjendte Frøken Erbach og den unge Dame, han havde seet i Nordlysglands; han blev reven ud af den Stemning, hvori han nylig havde været, og spurgte Louise:

»Kjendte De disse Damer?«

»Jeg kjendte dem ikke.«

»Den Ene var Deres Tante, Frøken Erbach, hvem var den Anden?«

»Var det virkelig min Tante, Skade, jeg ikke fik seet rigtigt paa hende. Den Anden har rimeligviis været min Kusine.«

»Deres Kusine, ja, De har Ret!« udbrød Axel.

Efterat han havde sagt Godnat og begivet sig paa Veien til Hovedvagten, tænkte han paa det Mærkelige i, at han skulde møde den unge Pige paa samme Sted, hvor hun havde taget Bouketten op til ham, og i et Øieblik, da han havde villet knytte sin Skjæbne til en Anden. Erna fortrængte Louise af hans Tanker, han tænkte paa hendes Skjønhed, og at han nu vidste, hvem hun var. Det maa bemærkes, at Axel, dengang han traf sammen med Theodora hos Oberst Heiberg, ikke havde gjenkjendt hende; thi paa Indtogsdagen og ved det senere Møde paa Knippelsbro havde han kun havt Blikket rettet paa Erna og ikke paa hendes Tante.

Da Klokken slog elve paa Hovedvagtens Uhr, traadte Axel ind gjennem Laagen paa Jerngittret. De to Skildvagter skuldrede, og Axel gik ind i Bygningen, hvor Officerens Vagtstue laa tilhøire. En Kapitain havde Vagt paa Hovedvagten, Axel meldte sig hos ham og fik udleveret Nøglen til Porten paa Rosenborg. Kapitainen stod ved samme Bataillon som Axel og var en Feltkammerat, han bød ham ind paa et Glas Toddy, Axel tog mod Tilbudet, og i det inderste Værelse traf han tre Kapitainer ved Spillebordet. En af dem spurgte Axel:

»Skal De ogsaa til Stokhuset?«

»Javel.«

»Saa tag Dem iagt. Paa Sovesalene havde i mine Lieutenantsdage Slaverne den Skik, at gjemme visse Smaadyr i et Halmstraa og puste dem ud paa den ronderende Lieutenant.«

»Fy for Pokker!« udbrød Axel.

»De vil vel ikke rondere i en Droske?« spurgte en anden Kapitain.

»I en Droske!«

»I Gouverneurens Tid var der en Officeer, som engang ronderede i en Droske. Han fandt, at en Ronde kunde udmærket faae Plads i en Droske.«

»Jeg vil dog ikke raade Dem til at følge Exemplet, »sagde den vagthavende Officeer leende.

Axel sagde Godnat og gik udenfor, hvor en Gefreiter og to Mand ventede paa ham. Nu gik det i hurtig Marche over Kongens Nytorv, ned ad Bredgade til Tolbodvagten. Det var en stjerneklar Aften uden Maaneskin og Veiret mildt.

Da Axel var bleven alene med sine Tanker, dreiede de sig atter om Louise og hendes Kusine. Han begyndte at spørge sig selv om Grunden til, at han ikke for længe siden havde friet til Louise, men inden han fik det besvaret, stod han ved den store Jerngitterport, der førte til Tolboden. Gefreiteren ringede paa, Axel hørte, at Vagten blev raabt i Gevær, en Soldat kom og lukkede Porten op, Posten for Gevær fældede sit Vaaben og raabte:

»Holdt, hvem der?«

»Ronde.«

»Hvem har Ronden?«

»Premierlieutenant Harder.«

»Feltraab?«

Axel traadte hen til Skildvagten og gav ham Feltraabet med hviskende Stemme.

»Passeer Ronde!« sagde Skildvagten,

Axel gik hen til Vagten, der stod med skuldret Gevær, og spurgte den vagthavende Lieutenant, om der var noget Nyt. Lieutenanten bød Axel ind paa et Glas Punsch, men han undskyldte sig, gav Lieutenanten Haanden, ønskede ham god Vagt og vandrede videre.

Ronden bøiede fra Toldbodveien ind i Grønningen. Træerne havde endnu deres Blade, men naar en sagte Vind susede gjennem Grenene, dryssede Bladene langsomt ned. Atter vare Louise og Erna i hans Tanker. Elskede Louise ham virkelig, og hvis hun gjorde det, hvad vilde hendes Forældre da sige til Partiet? Ventede de ikke, at deres Datter vilde gjøre et bedre Parti end med en Lieutenant? Vilde Louise kunne overvinde sine Forældres Modstand?

»Vagt i Gevær!« lød det atter.

»De vare komme til Vagten ved Østerport. Den kommanderedes af en Sergent. Samme Optrin gjentog sig her som ved Toldbodvagten, kun at Vagtkommandeuren ikke bød den ronderende Officeer ind paa et Glas Punsch.

Ronden marcherede op paa den stille Vold.

Dronningens Mølle laa strax tilhøire, dens Vinger gik langsomt rundt. Der var Lys i Husets Stueetage, Axel havde hørt Tale om, at H. C. Lumbye boede der. Han fik Lyst til at hvirvle sig rundt med Louise i en lystig Dands til Lumbyes Musik. Louise maatte i en Balsal være fortryllende. Og hendes Kusine? Hun dansede ikke, hun gik i Sorg og saae helt alvorlig ud.

De kom til Stokhuset. Der var heldigviis ikke mere Tale om at inspicere Sovesalene, men blot Vagten. Fra Stokhuset til Rosenborg var der ikke langt. Med den fra Hovedvagten medbragte Nøgle blev Porten til Rosenborg lukket op og Vagten inspiceret. Derfra gik det til den nærliggende Vagt ved Nørreport, den eneste af Byens Porte, som dengang hele Natten stod aaben. Fra den Vagt var der et længere Stykke Vei til Vesterports Vagt. Axel begyndte atter at filosofere.

»Der er noget Romantisk udbredt over Erna Erbach,« tænkte han. »Hun har, saa vidt jeg veed, ikke sovet paa Roser. Louise har begge sine Forældre, Erna hverken Fader eller Moder. Hun har kun sin Tante, der synes at være en prægtig Dame. Erna er vist nøisom og stiller ikke store Fordringer til Livet som Louise, der vil glimre, og hun forstaaer at glimre.«

Ronden kom til Vesterports Vagt, og nu havde den en lang Vei for sig gjennem Filosofgangen og over Langebro til Kikkurven. Axel begyndte at mene, at det var bedst, han ban-

lyste de to Kusiner af sine Tanker, det var jo taabeligt at forlove sig, han havde ikke Raad til at gifte sig, selv om Moderen kunde spæde Lidt til hans Premierlieutenantsgage. Paa den anden Side, skulde han aldeles give Afkald paa at vinde en ung Pige, han syntes om? Det vilde jo være en Slags Munkeliv.

Han blev vakt af sine Tanker ved, at Mandskabets Skridt gave dundrende Gjenlyd paa Langebros Planker. Nedenunder bruste Kalveboderne som en mørk, uhyggelig Strøm, hvori Broens Tranlamper mat speilede sig.

»Her er det nok, at Folk, der lide af ulykkelig Kjærlighed, drukne sig,« sagde Axel til sig selv. »Tog Louise en Anden, vilde jeg dog ikke drukne mig for det. Men jeg vilde alligevel ærgre mig bansat.«

Efterat Vagten paa Kikkurven var bleven inspiceret, gav Axel paa Veien til Amagerport sig til at tale med Rondens Mandskab om Vind og Veir. Fra Amagerport kom Ronden til Tugthusvagten, da det var blevet sildigt, søgte Officeren paa denne Vagt snarest muligt at blive Ronden kvit, for igjen at kunne komme ind at sove.

Dengang Axel forlod den uhyggelige Gaard, faldt hans Blikke over paa den anden Side af Kanalen. Derovre boede Frøken Erbach, han huskede saa godt den Aften, han fulgte hende hjem. Hos hende opholdt sig Broderdatteren, og han havde iaften mødt dem Begge. Hvad havde de

tænkt ved at see ham med en Dame under Armen? Havde den unge Frøken troet, han var bleven forlovet? — Hvad var dette? Det lysnede paa Himlen, der saaes et Nordlys, men ikke saa pragtfuldt som den Aften, han mødte hende paa Knippelsbro. Atter omgav Nordlyset hende i hans Tanker. Skulde han nogensinde komme til at tale med hende?

Ronden var nu naaet til Vagten ved Banken, som dengang laa mellem Børsen og »den røde Bygning«, derfra gik Veien tilbage til Hovedvagten, hvor Kapitainen laa paa Sofaen og sov; Axel hængte Nøglen paa dens Plads og skrev med Kridt paa en sort Tavle, hvad Tid han var vendt tilbage.

Han vandrede nu alene hjem til Sølvgadens Kaserne. For Enden af Gothersgade saae han over Voldens Træer Nordlys funkle. De droge hans Tanker til Erna. Og Nordlyset fulgte ham, det lyste ind ad hans Vinduer paa Kasernen, og bestandigt tænkte han paa hende i Nordlysglandsen.

Ottende Kapitel.

Afreise fra Kjøbenhavn.

Dengang Erna, samme Aften som Axel ronderede, var kommen i Seng, stod for hendes Tanker den unge Officeer, der havde fulgt hendes

Kusine hjem. Hun havde i den sidste Tid tænkt ofte paa ham, han var bleven hendes stille Livs Ideal, men det havde hun ikke gjort sig klart. Skulde hun nogensinde komme til at tale med ham?

Hun hørte Ronden komme til Tugthuset, hun hørte den marchere over Broen og anede ikke, at han, som førte den, var den Officeer, som var i hendes Tanker. Og han anede ikke, mens Nordlyset funklede, at hun tænkte paa ham.

Emil Harder havde faaet Lyst til at hente sin Søster, naar hun om Aftnen besøgte Fru Harders Hus. Denne Lyst undrede Louise, og naar de vare ene, drillede hun ham med, at det vel mere var for Helenes Skyld end for hans Søsters, at han gav den galante Kavalleer. Axel fik saaledes ikke Leilighed til at tale alene med Louise. og Forholdet mellem dem blev staaende paa samme Punkt som før. Naar Axel var sammen med Louise, syntes han, at kun hendes Besiddelse kunde gjøre ham lykkelig, men til andre Tider drømte han om Erna, og han grundede paa, hvorledes han kunde faae hende i Tale.

Da kom Foraaret, og Axel fik Andet at tænke paa end sine Hjerteanliggender.

De østerrigske og preussiske Occupationstropper havde i den sidste Halvdeel af Februar 1852 forladt Holsten. Det holstenske Forbundskontingent bestod af 3 Batailloner, 1 Jægerkorps

og 1 Dragonregiment, hvis Kommandeurer vare danske Officerer, men de fleste Kapitainer og og Lieutenanter havde tjent i den slesvig-holstenske Hær. Uniformen var den slesvig-holstenske med Undtagelse af Pikkelhuen. Dette Kontingent skulde nu ligesom tidligere indlemmes i den danske Hær.

En Kundgjørelse udkom i April, og Hæren fik den Ordning, som den beholdt til 1864. Der fandt en Mængde Forsættelser af Officerer Sted og samtidigt ophævedes de dygtige Reserve- og Forstærkningsbatailloner. Axel Harder hørte til de Mange, der bleve forsatte til holstenske Afdelinger. Han var meget kjed deraf, og Fru Harder klagede i høie Toner over, at hendes Søn ikke kunde komme med til Søsterens Bryllup, som skulde finde Sted om en Maanedstid.

Oberst Heiberg var mellem de ældre Officerer, som i disse Dage bleve afskedigede. Hans Officeerskorps havde til Erindring og Tak foræret ham et smukt Taffeluhr. Obersten gjorde en sidste Middag, hvor Axel traf flere Damer, deriblandt Frøken Erbach. Med Vemod tog den hvidhaarede Oberst Afsked med et langt Soldaterliv, og da han ved Bordet havde endt sin Tale, gik han med Taarer i Øinene om og klinkede med hver af Officererne. Flere af de Unge lovede sig selv, at de vilde tage den gamle Oberst til Efterfølgelse; thi det Exempel, han havde givet dem, var godt. Paa Exerceerpladsen havde han undertiden kunnet være lidt grov, det hørte

med til den gamle Skole, men naar Sablen var stukken i Skeden, var han den ligefremme og tjenstvillige Foresatte.

Efter Bordet kom Axel i Samtale med Theodora. Han ledede Samtalen hen paa hendes Broderdatter og tilstod, at han fandt hende meget smuk.

»De synes at have lagt Mærke til hende.«

Axel indrømmede dette ligefrem, idet han fortalte Frøken Erbach om det Par Gange, han havde mødt hende.

»Hvor De har en god Hukommelse,« sagde Theodora. Hun vedblev: »Jeg hører, De er bleven forsat til Holsten, hvad siger min Broder Christians Datter til, at De skal reise?«

»Det veed jeg ikke,« svarede Axel. »Jeg har ikke seet hende, efter at jeg har faaet Ordre til at reise.«

»Ja saa? Hm., ... nei, nei, jeg skal ikke drille Dem med hende, De mente, jeg gjorde det, da vi sidst talte sammen.«

»Da De lover mig dette,« sagde Axel spøgende, »maa jeg saa iaften udbede mig Tilladelse til at følge Dem hjem?«

»Jeg giver Tilladelsen og kan glæde Dem med, at Veien er bleven kortere; vi ere flyttede ud paa Toldbodveien, der har man Langelinie ligeved. Det er sandt, nu er jo Oberstlieutenant Rostgaard bleven forsat til Kjøbenhavn.«

Samtalen dreiede sig nu om Rostgaard, til

Selskabet brød op. Paa Hjemveien sagde Theodora:

»Holsten er ikke saa slemt, som De antager det for at være, men Glückstadt er ikke det livligste Opholdssted.«

»Har De været i Holsten?«

»Ja, jeg har et Par Gange besøgt min Broder der. — Nu, det er jo tænkeligt, at De snart kan komme tilbage til Kjøbenhavn.«

»Det synes lidet rimeligt.«

Da de naaede til Tolbodveien, ønskede Theodora Axel en lykkelig Reise, og halvt spøgende bad han Frøknen bringe hendes Broderdatter en Hilsen.

Theodora fandt Erna læsende i en Roman, hun sagde til hende:

»Jeg kan fortælle Dig adskilligt Nyt, jeg har bl. A. en Hilsen til Dig, kan Du gjætte fra hvem?«

»Rimeligviis fra Oberstinde Heiberg.«

»Skudt forbi. Det er fra Premierlieutenant Harder.«

»Du gjækker mig,« sagde Erna rødmende.

»Paa ingen Maade,«

Tanten fortalte nu Erna sine Oplevelser, kom tilbage til Harder og endte med at sige:

»Naar Du i Sommer besøger Holsten, kan Du maaske opnaae at gjøre hans personlige Bekjendtskab.«

»I Glückstadt boer Ingen af min Familie.«

Dersom Erna ikke havde ført et saa stille

Liv, er det muligt, at Axels Billede var blevet udvisket af nye Begivenheder og Personer, men i hendes eensomme Tilværelse var det blevet bevaret, og nu havde hun modtaget en Hilsen fra ham.

Den Dag, Axel skulde reise, havde han i Hjemmet sagt Farvel til sin Moder og sine Søstre; han ønskede ikke at blive fulgt til Toldboden; thi det vilde give Anledning til, at Moderen fældte en Mængde Taarer, som vilde kunne spares ved Afskeden i Hjemmet. Axel slentrede ned ad Bredgade, som om det blot gjaldt en Spadseretour paa Langelinie. Han mødte Fru Erbach og Louise og lagde Mærke til, at den Sidste sagde Noget til Moderen, der standsede og sagde:

»Hr. Lieutenant, jeg hører, at De skal reise idag. Maa jeg ønske Dem en lykkelig Reise, jeg beklager, at vi ikke vare hjemme, da De aflagde os en Visit for at sige Farvel.«

Axel tog til Huen.

»Farvel og paa snarligt Gjensyn,« sagde Louise.

Deres Øine mødtes, og hun rødmede.

»Skilles hun nødigt fra mig?« spurgte Axel sig selv, da han gik videre, »Vil hun ikke glemme mig, hvis jeg bliver længe borte?«

Paa Indrerheden laa Dampskibet »Kopenhagen« med Damp oppe. Dette Skib, der siden blev Kongens Dampskib »Slesvig«, foer dengang mellem Kjøbenhavn og Kiel. Axel kastede et

Blik paa Toldboduhret, der var endnu god Tid til at gaae ombord. Hans Øie faldt paa to Damer, det var Theodora og Erna. Han gik hen imod dem og sagde til den Første:

»Maa jeg sige Dem et sidste Farvel.«

»Skal De med »Kopenhagen« til Kiel?«

»Ja, jeg skal.«

»Maa jeg forestille Dem min Broderdatter Erna.«

Axel hilste paa den unge Pige.

»De kommer igjennem Kiel,« sagde Theodora, »der er Erna godt kjendt, der lever hendes Tante. De faaer neppe Tid til at bringe hende en Hilsen fra os.«

»Det faaer Hr. Lieutenanten ikke Tid til,« skyndte Erna sig at sige, hun vilde ikke for Alt i Verden have, at en dansk Officeer skulde overbringe hendes slesvig-holstensk sindede Slægt en Hilsen. Axel hørte, hun talte med tydsk Accent, og det klædte hende godt.

Der blev talt om Holsten, indtil Axel saae nogle af sine Kammerater gaae i Baaden, han sagde Farvel til Damerne og fulgte Kammeraterne. De to Damer gik ind paa Langelinie og saae derfra Dampskihet seile bort. Axel stod ved Rælingen og saae ind mod Land, men knnde ikke gjenkjende de to Damer, hertil var Afstanden for stor.

Niende Kapitel.

Ankomst til Glückstadt.

Den følgende Dags Aften steg Axel ud af en Jernbanekupée ved Glückstadt og mødte strax paa Perronen Mandskab af sin nye Bataillon. Uniformen var mørkeblaa Frakke med en Rad gule Knapper, gule Axelklapper, hvori stod et rødt Tretal, en flad mørkeblaa Hue med rød Tresse om og mellemblaa Benklæder. I Tjenesten bar Soldaten en Jægerkepi og hvidt Bandoleer. Bataillonen havde i det holstenske Kontingent heddet tredie holstenske Bataillon, nu havde den faaet sit tidligere Navn: Syttende Infanteri-Bataillon. Ved at see disse Uniformer forekom det Axel, at han skulde gjøre Tjeneste i en fremmed Hær.

En Soldat viste Axel Veien til den Gjæstgivergaard, hvor Officererne pleiede at tage ind, den eiedes af en af Byens allerværste Wühlere, imidlertid modtog han den danske Officeer med den største Høflighed. Efterat have spist en Boeuf begav Axel sig til sin Bataillonskommandeur for at melde sig til Tjeneste. Her modtoges han med den største Hjertelighed af den fra Istedslaget berømte Henckel og fik at vide, at han var den Førstankomne af de ny ansatte danske Officerer. Enkelte danske Officerer vare tidligere blevne ansatte ved Batail-

lonen og bare Kontingentets Uniform. Underofficerskorpset og Mandskabet havde tjent i den slesvig-holstenske Hær. To Kompagnier havde danske Kapitainer, et en forhenværende preussisk og et andet en forhenværende hessisk Officeer til Kapitain.

Dengang Axel forlod sin Bataillonskommandeur, begav han sig til det Konditori, hvor han havde hørt, at Officererne søgte. Det laa meget smukt foran en Samling høie, gamle Træer, der stode paa det nedlagte Fæstningsterrain. Axel satte sig paa en Stol udenfor Konditoriet og saae ud i Anlæget, hvor Træerne næsten alle vare udsprungne. Da han den foregaaende Dag havde forladt Kjøbenhavn, havde Alt der seet vinterligt ud, næste Morgen, da han kom paa Dækket, havde Bøgeskovene ved Kielerfjord været grønne, han var seilet ind i Foraaret.

Axel havde ikke længe siddet alene, før en Lieutenant traadte ud af Konditoriet og paa Tydsk bød han velkommen. Axel svarede paa samme Sprog, og der udspandt sig en Samtale om Bataillonen og om Byen. Efterhaanden kom flere Officerer til, Adjudanten var en Preusser, en anden Officeer en Sachser, og de øvrige vare Holstenere.

Med et stort Glas Rødvin foran sig, Øl blev kun sjelden drukket, sade Officererne i den smukke Foraarsaften og talte om Garnisonslivet. Om Feltlivet blev der af gode Grunde ikke talt. En ny Officeer kom til, han ilede hen imod Axel

og raabte: »Velkommen Harder, hvor det glæder mig at see Dig.« Axel besvarede ikke hans Hilsen med samme Varme. Altenburg, det var Premierlieutenantens Navn, havde været Axels Klassekammerat paa Landkadetakademiet, de vare afgaaede derfra i 1848, og Altenburg havde anmodet om, ikke at komme til at tjene i den aktive Hær mod sine Landsmænd, Holstenerne. En Tidlang havde han gjort Tjeneste paa Exerceerskoler, men tilsidst taget sin Afsked og reist til Holsten, efterat have afgivet Løfte om ikke at tjene mod Danmark. Efter Krigen var han bleven ansat i det holstenske Kontingent, han havde ingen Felthistorie at tale om, men levede i sine Erindringer fra Landkadetakademiet, og dem bragte han strax paa Bane.

»Husker Du,« spurgte Altenburg, »den Aften Christian den Ottendes Lig blev ført til Roeskilde? Det var bidende koldt, og vi havde ingen Kapper paa. Husker Du, at vi i Bredgade marcherede forbi Studenterkorpset, vi strammede os op for at vise, hvor smukt vi kunde skuldre under Marchen? Hvor vi frøs, da vi stode paa Amalienborg Plads, Blæsten foer os isnende gjennem Marv og Ben. Da klang der dybe, høitidelige Basuntoner, og Ligtoget satte sig i Bevægelse. Som Pager var der to helt sortklædte Kadetter med til Hest, det var den sidste Pagetjeneste, Kadetterne gjorde.«

„Vi har beholdt hende“.

Original Novelle

af

Emil Karton.

(Sluttet).

Jepsen var i de Dage en stadig Gjæst i »Kronprinsen« og kom regelmæssigt hjem med en Ruus. Han havde ikke Styrke til at bære sin Ulykke alene, men vilde dog ikke betroe sig til Nogen, og derfor søgte han som mange svage Sjæle sin Trøst i Flasken. Hver Dag havde han en stærk Lyst til at gjøre Assessoren et Besøg, men mente, at det var for tidligt endnu. Endelig besluttede han sig dertil, men ligesaa hurtigt han forrige Gang var ilet til Sorte Hest, ligesaa langsomt gik han nu; han forekom sig selv at være som en Forbryder, der var paa Vandring til Retterstedet. Hvad vilde han saa vide? Vilde det for bestandigt udslukke Haabet hos ham om at kunne føre sin Kone tilbage til Hjemmet? Jepsen havde allerede i Tankerne tilgivet hende hendes Utroskab eller rettere sagt han havde aldrig troet paa den. Det maatte ikke hænge saaledes sammen, som Assessoren havde sagt. Aldrig havde Mestrens Kone havt større Magt over ham end nu, hun sad brødebetynget i Fængslet.

Han kom ind til Assessoren, der som forrige Gang bad ham sidde ned.

»Jeg har nu faaet nogenlunde Lys i Sagen,« begyndte Assessoren, »og jeg vil begynde med at sige Dem, at Deres Kone kommer i Forbedringshuset.«

»I Forbedringshuset!« stønnede Jepsen.

»Hun er et farligt Fruentimmer. Hun har i flere Aar levet af at ødelægge yngre og ældre Herrer, nogle har hun ligefrem udplyndret f. Ex. Manufakturhandler Næstved, der tog sig af Dage for hendes Skyld.«

»Men han var jo forlovet med min Datter!«

»Ganske rigtigt, men han havde løse Grundsætninger og samtidigt med, at han var forlovet med Deres Datter, om hvem jeg har hørt alt Godt, underholdt han en Forbindelse med Fru Skjær. Hun havde stor Magt over ham, og naar han vovede at nægte hende Penge, truede hun med at fortælle hans Kjæreste det Hele, hvorved Forlovelsen naturligviis vilde gaae overstyr. Det var hende, som bragte ham til Fallittens Rand. Den sidste Aften, de saaes, forlangte hun en større Sum Penge. Han fortalte hende, hvad der var sandt, at det var ham umuligt at skaffe flere Penge tilveie. Med en Ed paa, at hun samme Aften vilde skrive til Deres Datter, forlod hun Næstved, som i sin Fortvivlelse hængte sig. Hun udførte ikke sin Trudsel. Næstveds Død syntes ikke at have gjort noget Indtryk paa hende, det gjør Sligt sjeldent paa

den Slags Kvinder, derimod fik hun Lyst til at see, hvorledes Deres Datter bar sin Sorg, og hun gik en Søndag Eftermiddag forbi Deres Bopæl, hvor hun fandt Deres Datter siddende forgrædt i det ene Vindue, medens De selv stod i det andet. Her fik hun nok først det Indfald at lægge an paa at fange Dem. Før hun blev gift med Dem, har hun ogsaa gjort sig skyldig i flere ligefremme Bedragerier, idet hun under falske Navne har taget Varer paa Kredit hos flere større Kræmmere. Jeg kan ikke Andet end lykønske Dem til, at De er bleven hende kvit, og naar Dommen er falden, vil De vel søge Skilsmisse?«

Jepsen nikkede med Hovedet.

»De er selv en stræbsom og redelig Mand,« sagde Assessoren, »Alt dette maa have krænket Dem dybt, men, De skal see, om kort Tid vil De have gjenvundet Deres tidligere Sindsro.«

Da Jepsen var paa Hjemveien, blev det efterhaanden ham tydeligt, at hans Kone for bestandigt var tabt for ham. Hans Knæ rystede under ham, og han ønskede sig Døden. Han syntes, at han aldrig havde holdt saa meget af hende som nu. Trøst var intet Sted at finde, dog jo, skjøndt det knapt endnu var blevet Aften, vilde han have sig nogle Stykker Smørrebrød og dertil flere Snapse. De Sidste kunde maaske bringe Forglemmelse. Men han tog feil, de bragte ham Ophidselse. Han ophidsede sig selv mod Alverden, han vilde byde Alle Trods,

men da han kom udenfor, og Luften virkede afkølende, gik Følelsen af at kunne byde Alle Trods over til en Følelse af Afmagt. Herfra til grændseløs Fortvivlelse over Tilværelsen i det Hele taget var der ikke langt. Han fandt, at han ikke havde Noget at leve for i Verden; i hans Ruus løb Taarerne ham ned af Kinderne, han følte en uudsigelig Medynk med sig selv. Da ligesom snublede hans Tanker over det Spørgsmaal: »Hvad om Du gik hen og hængte Dig?« Ja, det var en Udvei til at blive alle Sorger kvit. Han lo og var veltilfreds med sit gode Paafund. Bort fra det Hele!

Han skyndte sig hjem, der var endnu en Time til, at Boutiken skulde lukkes. I Værkstedet traf han Heineth, til hvem han sagde:

»Hold kun Fyraften, jeg skal selv lukke og slukke.«

»Hvor Mester er oprømt,« sagde Heineth, »De har nok været i godt Selskab.«

»Javist, jeg har været i udmærket Selskab. Godnat Heineth.«

Svenden gik, rystede paa Hovedet og sagde til sig selv: »Hvor Mester er underlig iaften.« Da han var borte, fik Jepsen travlt med at søge efter et Reb, som han tilsidst fandt liggende i et gammelt Skab mellem nogle mugne Læderstumper. Han tog det triumferende frem og saae sig nu om efter en forsvarlig Krog. Paa Væggen fandtes et gammelt, sprukkent Speil, der hang i et forsvarligt Spiger. Jepsen tog

Speilet ned, bandt Rebet fast til Spigeret og prøvede om det kunde bære ham. Ja, det kunde. Nu lavede han en Løkke og lagde den om sin Hals.

I det Kighul, der fandtes i Døren til Boutiken, havde heldigviis et Øie opmærksomt iagttaget Jepsens Bevægelser. Da Heineth forlod Huset, havde han mødt Dyrberg, der kom for at opgjøre Bøgerne og udskrive Regninger. Han havde talt til ham om Mestrens underlige Væsen. Dyrberg havde derfor gjennem Kighullet seet ind i Værkstedet, hvor han blev forundret ved at finde Jepsen i Begreb med at tage Speilet ned. Han forstod snart Alt og skred ind i det afgjørende Øieblik, da Mester Jepsen var ved at sende sig selv ind i en anden Verden.

»Hvad foregaaer dog her!« raabte Dyrberg. »De vil hænge Dem!«

Mestren blev pludselig ædru, han skjælvede over alle Lemmer og begyndte at hulke som et Barn.

»Er Deres Kones Tilstand paa Hospitalet blevet forværret?« spurgte Dyrberg. »Bær dog Skjæbnens Tilskikkelser som en Mand.«

»Naar De blot vidste Alt,« stønnede Jepsen.

»Siig mig Alt, Deres forpinte Sjæl vil maaske derved faae Ro. At ville hænge sig selv! Fy, det er afskyeligt.«

»Livet har intet Værd længer for mig.«

»Det er noget Snak, Mand. Kom til Dem

selv og lader os tales ved som gamle Venner. Hvorfor vilde De hænge Dem?«

»Fordi,« busede Jepsen ud, »Assessoren har idag fortalt mig, at hun kommer i Forbedrlngshuset.«

»De er syg, De fantaserer, om hvem taler De?«

»Om min Kone,« sagde Jepsen og faldt om i den gamle Sofa.

»Her bør sendes Bud efter en Læge, De er alvorlig syg; men hvad skal jeg gjøre, jeg tør ikke lade Dem være alene.«

»Jeg er ikke syg i den Forstand, De troer,« svarede Jepsen. »Min Kone har slet ikke været paa Hospitalet; det er blot Noget, jeg har fortalt for at skjule, at hun sidder arresteret.«

Dyrberg troede endnu, at han fantaserede. Da blev Mestren utaalmodig og sagde:

»Nu skal De høre det Hele.«

Og med feberagtig Hast fortalte han om sine store Lidelser, og at han tilsidst ikke havde seet anden Udvei end at tage sig selv af Dage. Dyrberg lyttede til med Overraskelse da Mestren taug, sagde den forhenværende Lærer:

»Det er heldigt, at De blev hende kvit.«

»Hvad siger De?«

»Hvor let kan en Mand, der har en saadan Kone, ikke faae en Plet paa sit gode Navn og Rygte? Hun vilde velsagtens ogsaa tilsidst have bragt Dem til Bettelstaven.«

»Aa, jeg tilbeder hende endnu.«

»Nu, De tager det paa den Maade. Nei,

dertil er De for gammel. Den Tilbedelse maa De snarest muligt lægge af. Det vil ogsaa ske, naar De ikke gaaer alene og ruger over Historien, naar De kommer sammen med andre Mennesker.«

»Men vil andre Mennesker omgaaes mig, naar de faae at vide, at ...?«

»Saamænd ville de det. — Først og fremmest maa De have Deres Datter hjem.«

»Emilie! Nei, nei.«

»De generer Dem for Deres Datter over Historien; men lad mig tale først med hende. De skal da see, at Alt vil komme i sin tidligere gode Gænge.«

De sade længe og talte sammen; lidt efter lidt blev Mestren roligere og trøstet. Da Dyrberg skulde til at gaae, sagde han:

»Jeg kan da stole paa, at De ikke vil gjentage Historien fra den Gang jeg kom.«

»Det kan De«, svarede Jepsen.

»De giver mig Deres Haand derpaa.«

Mestren rakte Dyrberg sin Haand. Den Sidste forlod dog noget ængstlig Huset og gik hjem for endnu samme Aften at skrive til Emilie om næste Eftermiddag at komme til Byen, da hendes Nærværelse var aldeles nødvendig. Jepsen gik ovenpaa, da han havde lukket Boutikken, han syntes, at det havde hjulpet, at han havde betroet sig til Dyrberg, og han mumlede: »Det var i Grunden heldigt, at jeg ikke hængte mig,

for man veed jo ikke, hvor en Selvmorder kommer hen efter Døden.« Han følte sig meget søvnig og klædte sig af. Den Nat havde han en rolig og styrkende Søvn. Tidligt næste Morgen kom Niels Dyrberg og hørte til hans Befindende.

I den høieste Grad af Spænding steg Emilie om Eftermiddagen ud af Toget fra Helsingør. Hvad var der sket? Hvorfor havde Niels Dyrberg tilskrevet hende, at hun hurtigst muligt maatte komme til Kjøbenhavn, hvor hendes Nærværelse var aldeles nødvendig? Hun skulde snart faae Svar paa disse Spørgsmaal; thi han ventede hende paa Banegaarden. Han opfordrede hende til ikke at gaae lige hjem, men lægge Veien om ad Ørstedsparken. Hun lod sig føre af ham og fik nu at vide alt, hvad der var sket. »Stakkels Fader!« udbrød hun ofte med Taarerne i Øinene.

Men da Dyrberg fortalte hende om Carl Næstveds Utroskab og den egentlige Grund til hans Selvmord, rystede hun, greb fat i Dyrberg og stod stille. Han blev urolig og sagde:

»Jeg har baaret mig galt ad. De burde ikke have havt Alt at vide paa en Gang.«

»Jo, jo, jeg takker Dem! Min Gud, hvorledes vilde det være gaaet mig, hvis jeg var bleven gift med ham!«

»Gud har holdt sin Haand over Dem«, sagde Skolelæreren. »Hvor underligt har det Hele dog føiet sig? Alt er kommet for Lyset.«

»Lader os tale om min Fader,« sagde hun. »Denne Fru Skjær havde nær bragt ogsaa ham til at begaae Selvmord.«

»Jeg vil ikke svare for, at han ganske har opgivet Tanken derpaa endnu!«

»Hvad siger De,« raabte Emilie bestyrtet.

»Men naar De nu kommer hjem, vil Alt vende tilbage i de gamle Folder, og han vil glemme hende, naar nogen Tid er gaaet.«

De gik længe og samtalede og lagde Planer for Fremtiden. Da Emilie tilsidst kom hjem, kastede hun sig om Faderens Hals og græd. Taarer kom ogsaa i hans Øine, han blev greben af en sand, ren Følelse og sagde:

»Emilie, Datter, Du er dog den bedste Skat, jeg eier.«

Men ingen af dem talte om, hvad der var passeret.

Vi ere paany i Mai Maaned. En Dag stod hans Kones Dom i Bladene; hun var bleven idømt et Aars Forbedringshusarbeide. Jepsen gik samme Dag ud til Assessoren og havde en længere Samtale med ham. Ikke længe efter var han lovformeligt skilt fra Forbrydersken.

En renere Kjærlighed bygger nu i Skomagerens Hjem. Henrik Dyrberg har vundet Emilies Hjerte, og Begges Forældre have med Glæde givet deres Samtykke til Forlovelsen.

Skomager Jepsen omtaler aldrig sin anden Kone, men naar Heineth synger Visen om den

kjære Ægtestand, stemmer han altid i med og synger med en vis Bitterhed. Det er maaske et Tegn paa, han har indseet, at han handlede overilet og urigtigt ved at gifte sig anden Gang.

Det skjæbnesvangre Slot,

gjenfortalt efter

E. T. A Hoffmann.

Nærved Østersøens Kyster ligger Herresædet R—sitten, der tilhører Familien von R—. Egnen er øde og raa, ingen Have findes ved Slottet, men derimod en lille, kummerlig Fyrreskov, og Ravne og Maager lade deres Skrig lyde om den gamle Borg. Ikke en Fjerdingvei derfra skifter Egnen Karakteer, man seer veldyrkede Marker, grønne Enge og en stor, rig Landsby, hvor den mest fremtrædende Bygning er Godsforvalterens. I Nærheden af noget Ellekrat faaer man Øie paa et paabegyndt stort Slot; en Baron von R.

havde havt til Hensigt at opføre det, men hans Arving lod efter Baronens Død Opførelsen standse og opholdt sig paa sine Godser i Kurland.

Baron Roderich von R. tog Bopæl paa R—sitten, dengang det ved Arv tilfaldt ham; han tænkte ikke paa at fuldføre Bygningen af det venlige Slot ved Landsbyen, hans mørke, menneskesky Karakter foretrak det gamle, ensomt beliggende Slot. Han lod den forfaldne Bygning restaurere, saa godt det lod sig gjøre, og opholdt sig der sammen med en gammel, tvær Hushovmester og et ringe Tjenerskab. Kun sjelden saae man ham i Landsbyen, derimod red han jevnligt langs den øde Kyst.

Paa Borgens Taarn havde han ladet et Kammer indrette, hvorfra han gjennem Kikkerten om Dagen iagttog de forbiseilende Skibe og om Natten de evige Stjerner. Man fortalte om ham, at han var bevandret i den sorte Kunst, og at han havde forladt Kurland og bosat sig i Østpreussen, fordi han havde følt sig krænket ved en Tilsidesættelse af Hoffet. For at knytte sine Efterkommere til R—sitten, fik han Regeringens Tilladelse til at gjøre det til et Stamhus.

Roderichs Søn Hubert vedblev ikke desmindre at boe i Kurland og dennes Søn Roderich gjorde det Samme. Baron Hubert havde havt to ugifte Søstre, de vare nu gamle og boede i en Sidefløi paa R—sitten, og foruden dem

vandrede kun en gammel Jæger om i Borgens høie Kamre og Sale.

Men naar Høsten kom, naar Ulve- og Vildsvinejagten begyndte, naar den første Sne tog til at falde, blev der livligt paa det gamle Slot. Da kom Baron Roderich ridende over fra Kurland, ledsaget af Baronessen, Venner og Bekjendte og et stort Tjenerskab. Hovedbygningen og Sidefløiene formaaede neppe at rumme alle Gjæsterne, i Kaminerne brændte Ilden lystigt, og fra tidlig Morgen til sildig Aften saaes paa Trapperne muntre Herrer og Tjenere, her hørte man Bægerklang og høirøstet Tale, hist lod man Musiken spille op til Dands. I fire til sex Uger varede denne Lystighed ved. Saa godt det lod sig gjøre, benyttede Baron Roderich Tiden til at beskjæftige sig med Stamhusets Regnskaber og andre Sager.

Hermed stod en gammel Advokat V. ham bi; denne var gaaet som en Slags Arv fra Fader til Søn og pleiede at ankomme til Slottet, otte Dage før Jagttiden begyndte.

I Aaret 179— skulde den gamle, 70aarige Advokat V., min Grandonkel, afreise til R—sitten, han mente, at i hans Alder kunde der vel behøves nogen Hjælp og opfordrede mig, hvem han for Spøg kaldte Fætter, til at følge sig. Jeg havde hørt saa meget om den lystige Jagttid paa R—sitten, at jeg med Glæde lovede at følge ham.

(Forts.)

Fra alle Kanter.

Flensborgløven. Naar et Billedhuggerarbeide skal udføres, formes Figuren, som bekjendt, først i Leer. Der bygges et større eller mindre Skelet af Jern, og til dette støtter da Leret sig. Naar nu Skelettet er for spinkelt, kan det hænde, at Leret bøier det. Dengang Vilhelm Bissen modellerede sin Flensborgløve, der var anlagt til at være 10 Fod høi, skete det, at Jernet bøiede sig, og da Bissen en Morgen kom i Atelieret, laa hele Løven der som en uformelig Masse. Det blev af Flere anseet for et uheldigt Varsel Bissen tog strax fat paa en ny Løve, som han gjorde 12 Fod høi. Det var den Løve, der kom til at staae paa Krigergraven paa Flensborg Kirkegaard, og som i 1864 blev ført til Preussen.

* * *

Frederik den Syvendes Rytterstatue. Den ældre Bissen var en ægte Kunstnernatur, jevn, ligefrem og i Besiddelse af stor Selvstændighedsfølelse. Det vilde have sin Interesse engang at faae et udførligt Værk om hans Liv og Arbeider, saaledes som vi have et saadant om Thorvaldsen. Kjøbenhavnerne lægge vel neppe saa meget Mærke til Bissens smukke Statue af Moses foran Vor Frue Kirke som til hans Frederik den Syvendes Rytterstatue paa Slotspladsen. Denne Statue er saa stor, at en Mand af almindelig Høide kan staae under Hestens Bug, Halen er omtrent 6 Fod lang og saa tyk som en svær Mand om Livet. Dengang nu den mægtige Rytterstatue var færdig fra Bissens eget Broncestøberi ved Gl. Carlsberg, blev den stillet paa en almindelig

Blokvogn, hvorfor der blev spændt fire Heste. Bissen var ikke selv tilstede ved denne Leilighed. Kjørslen gik i Begyndelsen meget godt, men saa var der et Hul i Veien, hvori Hjulene glede ned. Dette gav en Standsning. Brygger Jacobsen den Ældre havde inde fra sin Mark staaet og seet paa Kjørslen og raabte nu: „Holdt, holdt, det gaaer ikke." Han ilede til, lod sine Folk komme og sagde, at Statuen skulde transporteres paa Ruller til sit Bestemmelsessted. Han overtog selv Ledelsen af dette, og i Bladene kunde man nu fra Dag til Dag læse, hvor langt Statuen var kommen frem. Da man fortalte Bissen, hvad der var skeet, sagde han: „Naar Brygger Jacobsen har paataget sig at skaffe Statuen ind til Slotspladsen, maa han derom. Den kunde ellers godt være bleven kjørt ind med fire Heste." — Bissen saae ikke sin Statue, saalænge Transporten til Byen varede. — En Dag sagde han til en Billedhugger O.: „Vil De klodse mig Statuen op paa dens Plads for 400 Kr?" — „Det vilde jeg nok," svarede O., hvis De mange Tilskuere paa Slotspladsen ikke generede mig." — En Dagstid efter kom en Tømmermester til Bissen og spurgte, om han maatte have den Ære at sætte Statuen paa dens Plads. Ja, det maatte han nok, og Tømmermestren reiste mægtige Stilladser. Nogen Tid efter kom han med sin Regning, den var paa 2200 Kr., Bissen betalte den uden Indvending. Han maatte tilstaae for sig selv, at han havde glemt at akkordere med Tømmermestren, og at dennes Maade at reise en Statue paa neppe kunde være bleven gjort billigere. At klodse en Statue op er at vedblive at skyde Tømmer under den, til den er kommen op i den Høide, hvori den skal være.

* * *

Middel mod Difteritis. I Tydskland begynder et nyt Middel mod Difteritis at vække Opsigt. En Bonde ved Navn Ringer fra Landsbyen Goglau ved Schweidnitz skal have opfundet Midlet og allerede kureret mange Børn dermed. Han er en Søn af en Faarehyrde, der benyttede Midlet mod udvendige Skader, da nu Ringers egne Børn bleve angrebne af Difteritis, fandt han paa at pensle dem i Svælget med den kjendte Salve, og de kom sig. Salven skal blive lavet af almindelige Planter som Nælder, chelidonium majus o. s. v.

* * *

En Overraskelse. Fabrikant Dreier var bekjendt for sin Paaholdenhed, Ingen kunde rose sig af at have modtaget en Gave af ham. Desto mere overrasket blev derfor hans Bogholder, da han Nytaarsdag overrakte ham en Kouvert med de Ord: „Jeg tillader mig at vise Dem en lille Opmærksomhed og haaber, at den vil gjøre Dem Glæde.“ Den overraskede Bogholder aabnede Kouverten og haabede at finde en Hundredekrone Seddel deri, men i Stedet for fandt han et Fotografi af sin Principal.

„Hvad siger De dertil?“ spurgte Dreier.

„Det ligner Dem,“ svarede Bogholderen.

* * *

Træernes Indflydelse paa Klimaet. Det ægyptiske Klima er saa tørt, at Regn næsten ikke kjendes i Øvreægypten, og tidligere var Gjennemsnitsantallet af Regndage i et Aar sjelden mere end fem eller sex ved Nildeltaet. Vicekong Mehemed Ali lod i sin Tid plante tyve Millioner Træer ved Nildeltaet, og disse have næsten naaet deres fulde Størrelse; siden den Tid er

Regndagenes Antal i et Aar steget til gjennemsnitlig 40, hvad der vel turde give et Bidrag til Belysning af det meget omtvistede Spørgsmaal om Træernes Indflydelse paa Klimaet.

* * *

Heller døe som Franskmand end leve som Preusser. Da Marschal Ney, „den Tappreste af de Tappre“, i Aaret 1815 stod som Anklaget for det franske Pairskammer, søgte Berryer at frelse hans Hoved ved at minde Kammeret om, at Ney var født i Saarlouis, og at han altsaa efter Parisertraktaten nu var bleven tydsk Undersaat. Marschal Ney vidste, at det gjaldt Livet; men desuagtet betænkte han sig ikke et Øieblik og afbrød Berryer med de stolte Ord: „Jeg vil heller døe som Franskmand end leve som Preusser!“

* * *

Et Land for giftelystne Piger. I det franske Departement Haut-Vienne hersker der den mærkværdige Skik, at de unge giftelystne Piger paa bestemte Dage enten enkeltvis eller i Procession gaae til St. Julien-les-Combes for at bede den hellige Eutropius om en Mand De maa ved denne Leilighed offre deres venstre Strømpebaand, som bliver hængt op paa et Kors i Nærheden af Kirken. Baandene, der senere tages ned af Kirkens Præst, findes altid i en saadan Mængde, at enhver Plads paa Korset er besat dermed. Hvorledes denne Skik er opkommet, lader sig ikke let afgjøre; men kun saameget vides, at den er meget gammel.

☞ Breve til Redaktionen bedes sendt til Boghandelen, Klareboderne 10, K, eller til Redakteuren, Kapitain *Michael Gjørup*, Blegdamsveien 10, N.

»Det er rigtigt,« sagde Axel, »og dengang jeg kom hjem, havde Moder et Glas varm Punsch til mig.«

Om Aftnen syntes Axel, før han faldt i Søvn, at han var bleven sat et hundrede Aar tilbage i Tiden. Han hørte til et dansk Officerskorps, hvis fleste Officerer talte Tydsk, og for dem existerede Fædrelandet ikke, men kun Kongen og Fanen. Hans Tanker fløi længselsfuldt til Kjøbenhavn, til hans gamle Bataillon og til hans Familie. Gid han dog var hjemme igjen!

Næste Morgen fik Axel at vide, at han var bleven ansat ved første Kompagni, hvis Kommandeur hed Huzarchewsky. Han havde været preussisk Secondlieutenant og var, ved at træde over i den slesvig-holstenske Hær, avanceret til Kapitain, hvilken Charge han beholdt i den danske. Han havde Ord for at være en meget dygtig Officeer, og i hans Kvarteer forefandt Axel et lille Bibliothek af krigsvidenskabelige Værker. Huzarchewsky var en Mand af Middelhøide, tør, formel og med skarpe Ansigtstræk.

Det var et deiligt Foraarsveir. Med en Lieutenant Gerber vandrede Axel om Eftermiddagen en Tour ud af Byen til Exerceerpladsen, der laa mellem Elben og et høit Marskdige. Her saae Axel for første Gang den mægtige Flod med de gule, grumsede Bølger. Ovre ved Hannovers Kyst seilede de Skibe, som skulde til eller fra Hamborg.

»Her er kjedeligt,« sagde Gerber.

»Interessant seer her ikke ud til at være,« svarede Axel. »En Marskegn frembyder ingen Afvexling.«

»Vor bedste Fornøielse er at leie en Baad og seile en Tour paa Elben.«

»Eller reise til Hamborg?« spurgte Axel.

»Nei, det koster for mange Penge. Desuden har Ingen af os civil Dragt.«

Spadseretouren varede ikke længe; thi Axel skulde inden Aften flytte fra Gjæstgivergaarden til en Leilighed, han havde leiet ved Flethen, saaledes kaldtes den Aa, der flød gjennem Byen. Da han i sin nye Leilighed var i Begreb med at ordne sine Sager, fik han Besøg af en Lieutenant, som lige var kommen til Glückstadt. Han havde været ansat ved en af de nu opløste Forstærkningsbatailloner, hed Berner, var Student og gaaet frivillig med. Efter at de første Hilsner vare udvexlede, spurgte han:

»Hvorledes skulle vi stille os til de forhenværende slesvig-holstenske Officerer? Regeringen har sat os i en ubehagelig Situation. Skulle vi, der have kæmpet for Danmark, nu være Kammerater med dem, som have kæmpet mod Danmark?«

»Vi maae finde os i Forholdene.«

»Det er det gamle, militaire Raisonnement; naar man ikke vil finde sig i Forholdene, faaer man sin Afsked. Jeg kunde have Lyst til at

demonstrere, til at ansøge Krigsministeriet om at blive forsat til en Bataillon, hvor der kun er Kammerater, som have kæmpet for Konge og Fædreland, jeg kunde . . .«

»Hvad vilde en saadan Demonstration hjælpe?« spurgte Axel.

»Neppe stort. Men er det paa den Maade, man belønner Trofastheden mod Konge og Fædreland? Og samtidigt bliver Avancementet ødelagt for de yngre Officerer derved, at de fremmede Officerer træde ind i vore Rækker.«

»Stormagterne maae have forlangt det.«

»Da fristes jeg til at spørge: Er det Slesvig-Holstenerne eller os, der have seiret?«

»Hvad agter De at gjøre?«

»Naar Andre finde Alt i sin Orden, maa jeg naturligviis tie stille. Kan Officerskorpset finde sig deri, kan jeg det Samme.«

»Det er det Klogeste.«

»Jeg ærgrer mig over at see Folkene i slesvig-holstenske Uniformer, man kunde næsten bilde sig ind, at man af Krigsministeriet var bleven kommanderet til at være Slesvig-Holstener.«

Efterhaanden ankom de andre ved Bataillonen ansatte danske Officerer, og nu skulde de for hinanden fremmede Elementer arbeide sig sammen. Hvad Befolkningen angik, gjensaae den lavere Borgerstand de danske Uniformer uden Uvillie. De danske Officerer bleve dog forfulgte af Smaadrillerier. Paa Spadsereveiene var der

lagt Baand med slesvig-holstenske Farver, og engang imellem kunde en slesvig-holstensk Melodi blive nynnet af Gadedrengene, som ogsaa dristede sig til at kaste med Sten efter de danske Officerer.

Rekrutterne bleve indkaldte, der viste sig hos dem ikke Spor af Uvillie mod de nye Tilstande, skjøndt de Alle havde tjent i den slesvig-holstenske Hær.

Tiende Kapitel.

Ophold i Glückstadt.

En smuk Søndag Eftermiddag havde Axel og nogle andre Officerer leiet en Baad, hvormed de seilede ned til Floden Stør, der omtrent en Fjerdingvei Nord for Glückstadt falder i Elben. Ved dens Munding laa, omgivet af høie, løvrige Træer, et gammelt Forlystelsessted, Størort. I Baaden vare to danske og to slesvig-holstenske Officerer, de Sidste bare Kontingentets Uniform.

Efterat Officererne vare gaaede i Land, traf de ved Gjæstgiverstedet nogle Bønder fra den nærliggende Landsby Borsfleth. Bønderne hilste venligt paa Officererne og en af dem raabte til Værten:

»Hr. Vært, en Flaske Vin, jeg giver den i

Anledning af, at jeg igjen seer danske Uniformer i Størort.«

Axel forundrede sig over Bondens Udraab og takkede ham. Officererne og Bønderne satte sig til at drikke, og der kom endnu en Flaske Vin. De Sidste udtalte ligefrem, at de slet ikke havde Lyst til at skilles fra Danmark; Ditmarsken havde jo i mange hundrede Aar hørt til dette Rige. Oprøret mod Kongen var ikke udgaaet fra Bondestanden, det var Professorerne i Kiel og Advokaterne i Byerne, som først havde begyndt derpaa, men Enden blev, at Bønderne havde maattet betale det med Penge og Blod. Axel lod komme en tredie Flaske Vin og sagde:

»Efter de faldne Udtalelser ville de Herrer vel Intet have imod at drikke Kong Frederiks Skaal med os?«

Det havde de ikke, og Skaalen blev drukket.

En anden Udflugt skulde ikke løbe saa heldigt af som denne.

Da Officererne en Søndag sad ved Middagsbordet, fortalte en af de tidligere slesvig-holstenske Officerer, at der var Kirchspielfest i Collmar, og at en stor Deel af Glückstadts Beboere vare tagne derud. Nogle af Officererne yttrede Ønske om at komme med til den Fest.

»Der er ingen Vogn at faae,« lød Svaret.

»Saa seile vi,« sagde Lieutenant Berner.

»Det er et Spørgsmaal, om vi kunne faae en Baad.«

»Betænke de Herrer,« spurgte den rolige og besindige Overlæge, »at vi udsætte os for mange Ubehageligheder ved at tage til Collmar? Befolkningen dèr har endnu ikke seet nogen dansk Uniform.«

»Vi maae vænne Folk til at see Uniformen,« sagde Axel.

»Det er ogsaa min Mening,« sagde Berner.

»Gud naade dem, der vove at fornærme os,« raabte Altenburg.

»Tage de Herrer afsted, tager jeg med,« sagde Overlægen.

Efterat Sagen var bleven drøftet, besluttede en Deel af Officererne at forsøge paa at faae en Baad og gik i den Anledning efter Bordet ned til Havnen. Her var strax ingen Baad at faae, men efter nogen Forespørgsel og Løfte om god Betaling lykkedes det tilsidst at opdrive en gammel, skrøbelig Baad. Med den seilede Officererne opad Elben til Collmar, og intet Mærkeligt hændte dem underveis, i god Behold landede de ved Landsbyen.

Da de forlode Baadehavnen, saae de strax, at der var noget Usædvanligt paafærde; thi en Mængde Mennesker bevægede sig gjennem den store Landsbys Gader. Til Høire laa en anselig Kro, her gik Officererne ind og nøde en halv Baier, mens de paa samme Tid indhentede Oplysninger om Byen.

»Naar de Herrer vandre op gjennem Byen,«

sagde Overlægen, »gaaer jeg nogle Skridt bagefter. Jeg er civil og vil kunne faae Noget at vide om Stemningen.«

De slentrede da op gjennem Byen, hvor de traf Soldater af Glückstadts Garnison; de kunde komme til Nytte, hvis Beboernes Holdning blev for truende. Det blev snart tydeligt, at disse betragtede Officererne med alt andet end gunstige Blikke, og Overlægen fortalte, at han flere Gange havde hørt den Yttring:

»Man seer idag Folk, som man ikke ønsker at see.«

Officererne naaede den store Kro, der laa i Landsbyens anden Ende, her saaes mange flere Mennesker end ved den første. Atter forlangte Officererne en Baier og satte sig i Haven for at drikke den. Hist og her begyndte Klynger at samle sig, de indtoge en truende Holdning.

»Her er ikke hyggeligt,« mente Overlægen, »det vil være fornuftigst, at vi vende tilbage til den anden Kro, der ere vi nærmere ved vor Baad.«

Dette Raad blev fulgt, Officererne reiste sig og gik. Da de naaede den første Kro, var Dansen der begyndt, de bestilte noget Smørrebrød og satte sig i Krohaven.

»Det er vist bedst, vi tage hjem, naar vi have spist,« sagde Berner.

»Det begynder at blive mørkt,« sagde Axel.

»Mørkets Gjerninger ere tidt ikke gode,« mente Overlægen.

Da de skulde til at gaae, hørte de, at Musiken pludselig forstummede oppe i Dansesalen, der var i Kroens andet Stokværk. Der lød høie Raab deroppe, en af Bataillonens Underofficerer kom hurtigt ud af Kroen, gik hen til Officererne og sagde:

»Det var heldigt, at jeg var her. De fordømte Slyngler vilde have Musiken til at spille Slesvig-Holsten, nogle af vore Folk ere oppe i Dansesalen, jeg kommanderede dem til at banke Musiken, da den begyndte paa Melodien.«

»Bankede de da Spillemændene?« spurgte Axel.

»Javel, Hr. Premierlieutenant.«

Officererne gave Underofficeren Penge, for at han og Mandskabet kunde drikke sig et Glas, derefter gik de ned til Baadehavnen for at komme afsted. Baaden var der ikke mere, en anden Baad, som lige havde forladt Havnen, havde den paa Slæb. Officererne raabte til Baadføreren, at han skulde vende tilbage med Baaden, han lod, som han ikke hørte dem. Først da et Par Officerer bemægtigede sig en fremmed Baad og truede med, at de med den vilde indfange deres egen, vendte Baadføreren tilbage med Baaden. Han fortalte, at en Mand var kommen til ham og havde bedt ham om at tage

Officerernes Baad med paa Slæb; thi de vilde kjøre hjem.

»Hvad var det for en Mand?« spurgte Axel.

»Jeg kjendte ham ikke.«

»Det er en net Historie.«

»Jeg har ikke Tid til at tale med dem,« sagde Baadføreren studs, »det begynder at blæse stærkt, og jeg maa hjem med Ebben.«

Han stødte fra Land og seilede bort.

»Han har Ret,« sagde Overlægen, »det begynder at blæse, og vi faae Regn. Gid vi vare vel hjemme!«

Efterat have seilet en Stund, tog Blæsten til, og Bølgerne begyndte at gaae høit. Snart pidskede Regnen paa Seilet.

»Det seer ud til, at en Baad forfølger os,« sagde Berner og saae agterud.

»Og den seiler bedre end vor Baad«, mente Overlægen.

»De Slyngler have maaske til Hensigt at paaseile os,« sagde Altenburg. »Hvem vil kunne bevise, at det er skeet med Villie, det kan være Ubehændighed. Vor Baad er gammel og skrøbelig og vil snart gaae tilbunds.«

»Skulde en Paaseiling være os tiltænkt,« sagde Axel, »maae vi være paa vor Post; i det Øieblik, de paaseile os, maae vi holde fast paa deres Baad og springe over i den.«

»Det er lettere sagt end gjort,« mente Overlægen.

Blæsten tog til, Bølgerne gik høiere og høiere, og Regnen vedblev at falde. Det var i de lyse Nætter, derfor var det ikke helt mørkt. Baaden, der forfulgte dem, kom nærmere og nærmere. De opdagede forude en tredie Baad, hvori der var Damer og Børn, og de indhentede den.

»Lader os holde os i Nærheden af den Baad,« mente Axel, »hvis de, som ere bagved os, ere ondskabsfulde, ville de nu vide, at vi have Vidner, hvis de paaseile os.«

»Det er et godt Raad,« mente Overlægen.

De to Baade holdt sig nær ved hinanden, og afsted gik det i strygende Fart. Havde Baaden bagved havt onde Hensigter, syntes den nu at have opgivet dem; thi den sakkede agterud. Vaade og forkomne seilede Officererne ind i Glückstadt Havn.

»Det havde været bedre, om vi ikke havde foretaget den Tour,« mente Overlægen.

Axel fordrev Kjedsomheden ved at skrive flittigt til Hjemmet, hvor Søsteren havde havt Bryllup. Hans Moder skrev, at der var blevet saa eensomt i hendes Hjem, Louise og Emil Erbach kom der engang imellem om Aftnen og bragte i Reglen godt Humør med. Louise havde engang ladet Fru Harder sende sin Søn en Hilsen, Axel bad hilse igjen og betonede i dette Brev mere end sædvanligt, hvor meget han længtes efter Hjemmet og dets kjære Gjæster. Med en vis Skræk tænkte han paa, at det kunde

vare længe, inden han fik det Hjem at see, og at han rimeligviis vilde komme til aandeligt at forstene i den fremmede, uvenlige By. Han kom en Dag til at see en saadan Forstening.

Med en af de Kapitainer, som før 1848 havde ligget i Garnison i Glückstadt, gik Axel en Dag ned ad Gaden. De kom forbi en tarvelig klædt, ældre Mand, der sad paa en Bænk og røg Tobak. Han reiste sig og hilste paa Kapitainen.

»Goddag Helmuth,« sagde denne venlig og gik videre.

»Det saae ud til at være en gammel Militair,« sagde Axel.

»Det er det ogsaa,« var Svaret. »Han stod ved Bataillonen, da den hed »Dronningens Regiment«, det udmærkede sig fra de andre Regimenter derved, at dens Officerer til Gala havde Guldstriber ned af Benklæderne, men de andre Sølvstriber. Ved at ligge her i længere Tid, forfaldt Regimentet. Der blev ført et vildt Liv hernede. Der var engang en Officeer, som havde solgt sine Klæder. Han tilbragte sin Dag i Sengen, og naar han følte Trang til at gaae ud, laante han sin Oppassers Klæder, og denne maatte da lægge sig i Sengen. Engang han skulde gjøre Tjeneste, meldte han sig syg. Da Majoren syntes, at den Sygdom begyndte at blive noget langvarig, gik han en Dag op for at see til Officeren, som han fandt i Sengen. Han

nærmede sig deeltagende, men hvem skildrer hans Forbauselse, da han ikke fandt den formodede Syge, men hans Oppasser. Nu blev der slaaet Allarm, Officeren maatte i Arrest, men før han kunde komme der, maatte Regimentet skaffe ham nye Klæder. — Der sidder nu Helmuth og ryger sin Pibe, han tænker paa den gode, gamle Tid og forstaaer ikke den nye. Naar han seer vor Exercits og hele Maade at være paa, ryster han paa Hovedet. Han gik i 1842 af som Premierlieutenant, hans Pension kan neppe sulteføde ham, og han faaer sin meste Kost bos Smaaborgerne.«

»En kummerlig Tilværelse.«

»Hvor mangen afskediget Officeer bliver ikke nødt til at føre en lignende? Jeg er nærved at ønske, at ingen Kadet bør afgaae som Officeer, før han har gjort Svendestykke i et Haandværk.«

»Nu spøger De, Hr. Kapitain.«

»Paa ingen Maade. De er ung endnu, De har ikke seet, hvilken forpint Tilværelse mangen afskediget Officeer fører, især naar han har Familie at forsørge. Om Vintren kan de tidt finde Familien i Sengen, ikke fordi den som Lieutenanten har solgt sine Klæder, men fordi den ikke har Penge til at kjøbe Kul for. Var det ikke bedre, om en afskediget Officeer syede Støvler til sine Kammerater end at han sultede?«

»Naar afskedigede Officerer vare Mursvende,«

lo Axel, »kunde vi opleve det Syn, at Kapitainer og Lieutenanter stode paa Stilladserne, naar en Kaserne skulde repareres.«

»Og tro mig, de vilde være ganske anderledes aandsfriske end den stakkels Helmuth. Tro mig, De vil kunne finde afskedigede Officerer paa Steder, De mindst aner; thi Nød bryder Love, og det er jo taabeligt at ville hævde en Stilling, naar man ikke har Skjorten paa Kroppen.«

Axel rystede paa Hovedet, han syntes, at Kapitainens Anskuelser vare høist besynderlige.

Da Rekrutskolen i Begyndelsen af August var forbi, hørtes Rygter om, at de holstenske Batailloner skulde forlægges til Sjælland. Tilsidst viste Rygterne sig at være sande, men 17de Bataillon skulde dog ikke strax til Kjøbenhavn, men ligge i Rendsborg.

Dette gav Liv i Bataillonen; at komme bort fra Glückstadt var Alles Ønske. De ventede med Utaalmodighed paa den Bataillon, der skulde komme som Afløsning, det blev 2det Jægerkorps.

Og saa en Morgen, efter en lystig Aften, tilbragt sammen med Jægerkorpsets Officerer, kjørte 17de Bataillon bort fra Glückstadt og har ikke seet Byen siden.

»Det er en daarlig By,« havde Berner engang sagt, »man kan ikke engang faae sig en Forelskelse.«

Elvte Kapitel.

Oberstlieutenant Rostgaard.

Mens Axel opholdt sig i Holsten, var, som vi vide, Oberstlieutenant Rostgaard kommen til Kjøbenhavn. En Maanedstid efter sin Ankomst havde han mødt Grosserer Rasmus Bagger, og denne havde saa indstændigt anmodet Rostgaard om at besøge sig paa sit Landsted paa Farimagsveien, at han havde ment ikke at burde undslaae sig for at modtage Indbydelsen.

Da Rostgaard en Aften nogle Dage før St. Hansdag kom derud, traf han Theodora og Erna. Han havde endnu ikke aflagt den Første en Visit, skjøndt han mange Gange havde tænkt derpaa; den uhyggelige Scene, som var forefaldet den Aften, han for et Aar siden havde fulgt hende hjem, havde ladet ham sige til sig selv: »Du, der har besmittet Dig ved at kjende en uren Kvinde, bør helst slaae Theodora helt ud af dine Tanker. Det er din Straf.«

Imidlertid traf han hende nu, og hun hilste paa ham med Glæde over Gjensynet. En Samtale kom strax i Gang mellem de Tilstedeværende, og Oberstlieutenanten mærkede snart, at Forsoningen mellem de to Frøkner Erbach og Grosserer Erbachs Familie havde været paa Tale.

»Kandidat Erbach,« sagde Sofie Bagger, »kommer nu engang imellem til os. Det er en net og begavet ung Mand, og han beklager meget, at hans Tante og Kusine ikke komme i hans Forældres Hus. Ja, Alt dette interesserer vel ikke Oberstlieutenanten?«

»Det angaaer mig vel ikke personligt,« sagde Rostgaard, »men jeg vil dog sige, at Frøknerne Erbach maaske føre et noget for stille Liv, og at de vilde befinde sig bedre ved nogen Selskabelighed.«

»Det er det, jeg siger,« sagde Grossereren.

»Jeg sætter aldrig min Fod i min Onkels Hus,« sagde Erna med Bestemthed. »Nei, jeg gjør ikke.«

»Du vil i hvert Fald faae Tid til at betænke Dig derpaa,« sagde Theodora, »thi om faa Dage reiser Du til Kiel for at besøge din Tante.«

»Det vil vist bedrøve hendes Fætter Frits,« mente Sofie skalkagtigt.

»Det er mig aldeles ligegyldigt, om det bedrøver ham eller ikke,« sagde Erna.

Senere, da Grossereren spadserede i Haven sammen med Rostgaard, sagde han:

»Det er sandt, jeg kan dog fortælle Dem, at det gaaer Deres Søn godt ovre i Amerika.«

»Det glæder mig at høre.«

»Nu kan Moderen ikke mere paavirke ham uheldigt. Jeg har heldigviis ikke seet Noget til hende.«

Oberstlieutenanten fortalte Grossereren om den uhyggelige Scene, der var passeret for et Aarstid siden ved Børsen.

»Det er rigtigt, at hun fik et Politihold,« mente Bagger, »jeg har ingen Medlidenhed med den Slags Fruentimmer, de forføre mange unge Mennesker, jeg har erfaret det i mit Liv. Naar et ungt Menneske bedrager sin Principal, er der altid et Fruentimmer med i Spillet. En af mine Handelsvenner havde engang en ung Fyr paa sit Kontor, og den unge Mand kom i et Fruentimmers Garn, han stjal af Kassen, min Ven opdagede det, holdt Forhør og tog Sagen paa sin egen Maade; thi det var ham nemlig ikke om de nogle hundrede Rigsdaler at gjøre, men om at redde den unge Mand. Min Ven fik fat i Fruentimmeret og bebreidede hende hendes forbryderiske Opførsel. Hun satte Hænderne i Siden og spurgte ham, hvorledes han turde komme og fornærme en anstændig Pige. Det viste sig, at hun havde fem uægte Børn med fem forskjellige unge Mænd. Kontoristen blev helbredet, han er nu en af vore dygtigste Kjøbmænd, er gift og har snart voxne Børn.«

»Det var smukt handlet af Deres Ven, at tage Sagen paa den Maade,« sagde Oberstlieutenanten.

»Aa, en hæderlig Mand bringer ikke et ungt Menneske i Ulykke.«

Det skjæbnesvangre Slot,

gjenfortalt efter

E. T. A. Hoffmann.

(Fortsat).

Den næste Dag kjørte vi i et forrygende Sneveir til Stamhuset.

Underveis fortalte min Grandonkel mig mange sælsomme Ting om den Baron R., der stiftede Stamhuset og udnævnte min Onkel til at være Testamentets Fuldbyrder. Den gamle Baron havde havt en raa og vild Karakter, der var gaaet i Arv til hans Efterkommere, selv til den nuværende Stamhusbesidder, som dog i sin Ungdom havde været blid, ja, næsten for blid. Onkel fortalte mig, hvorledes jeg skulde indrette min Opførsel overfor Baronen.

Efter en hurtig, men anstrengende Reise kom vi til R—sitten ved Nattetid. Vi kjørte gjennem Landsbyen, det var netop Søndag, i Kroen hørtes Dansemusik og glade Stemmer, Godsforvalterens Hus var oplyst fra øverst til nederst, ogsaa derfra lød Musik og Sang. Desto uhyggeligere blev os derfor det Mulm, hvori vi nu kjørte ind, og Vinden foer fra Østersøen lige imod os.

Endelig holdt vi foran Slottets Port. Hvor

stærkt vi end bankede paa, og hvor høit vi raabte, Ingen hørte os. Tilsidst saaes et Lys i et lille Vindue.

»Frands, Frands!« raabte min Grandonkel. »Hvor er I henne? For Pokker, tag Benene med Jer. Sneen flyver os i Øinene, og vi ere ved at fryse ihjel.«

Da begyndte en Hund at gjøe i Gaarden, der blev Lys synlig i den underste Etage, man hørte et Nøglebundt klirre, og endelig skreg Porten paa sine svære Hængsler.

»Velkommen, hjertelig velkommen, Hr. Justiarius, det er et slemt Veir,« saaledes tilraabte os den gamle Frands, idet han holdt Lygten i Veiret. Jeg fik derved at see et godmodigt, gammelt, stærkt rynket og noget eenfoldigt Ansigt. Frands bar et Jægerliberi, syet efter en Mode, der forlængst var gaaet af Brug.

»Nu gamle Frands,« sagde Grandonkel, idet han i Forhallen bankede Sneen af sin Pels, »er Alt i Orden, ere mine Værelser igaar og idag blevne dygtigt opvarmede?«

»Nei,« svarede Frands, »det ere de ikke.«

»Men,« raabte Onkel, »har jeg ikke skrevet Dig til herom? Jeg kan ikke boe i iiskolde Værelser.«

»Seer De,« sagde Frands, »for tre Dage siden er Loftet i Retssalen styrtet ned.«

»Ja saa,« sagde Onkel, »men er der ikke gjort andre Værelser i Stand til mig?«

»Jo, jo,« nikkede Frands, pegede paa Trappen og begyndte strax at gaae op ad den.

Vi fulgte ham. Veien gik gjennem lange, høie, hvælvede Korridorer, og Jægerens Lys kastede et besynderligt Skin ind i Mørket. Vi kom gjennem en Række kolde, mørke Gemakker, endelig naaede vi en Sal, hvor Ilden brændte lystig i Kaminen og syntes at byde os velkommen. Jeg blev strax hyggelig tilmode, ikke saaledes min Grandonkel, han blev staaende midt i Salen, saae sig om og sagde:

»Her skal altsaa være Retssal?«

Frands holdt Lygten hen imod den ene Væg, hvor en lys Plet i Form af en tilmuret Dør faldt i Øinene, og sagde sukkende:

»Her er vel allerede holdt Dom?«

»Hvad falder Jer ind,« sagde Onkel, kastede Pelsen og traadte hen til Kaminilden.

»Det faldt mig saadan ud af Munden,« sagde Frands.

Han tændte Lysene og aabnede Døren til Sideværelset, der var sat i Stand til os. Kort efter stod et dækket Bord foran Kaminen, og Onkel og jeg lode os Retterne smage godt. Bagefter fik vi en Bolle Punsch. Træt efter Reisen gik Onkel snart i Seng, men jeg var ikke søvnig, mine Livsaander vare blevne vakte ved det Nye, det Sælsomme og af Punschen. Frands tog af Bordet, kastede mere Brænde i Kaminen og gik med et høfligt Buk.

Nu sad jeg alene i den store, høie Riddersal. Snestormen var ophørt, Himlen bleven klar, Fuldmaanen skinnede ind ad de høie Buevinduer og kastede Lys ind i de Hjørner, hvorhen Kaminilden ikke kunde naae. Salens Vægge vare af mørkt Egetræspanel, der paa sine Steder var udskaaret til Blomster og andre Figurer, som undertiden vare forgyldte. Ogsaa store Malerier saaes paa Væggene, og Aarene havde givet dem en mørk Farve, der kontrasterede stærkt mod den lyse Plet paa Væggen. Jeg indsaae, at her maatte have været en Dør, som var bleven tilmuret.

Enhver veed, at et usædvanligt, et eventyrligt Opholdssted kan gribe os med hemmelighedsfuld Magt, selv den dvaskeste Fantasi vaagner. Naar jeg hertil føier, at jeg var tyve Aar gammel og havde drukket flere Glas stærk Punsch, kan Enhver forstaae, at det ikke var uforklarligt, at en let Gysen tilsidst greb mig, naar jeg i Nattens Stilhed hørte Havets dumpe Brusen og Natvindens Susen om de gamle Mure, og jeg saae de forbiflyvende Skyer snart skjule Maanen og snart frigjøre den, saa at den kunde kaste sit fantastiske Lys ind i Salen.

Det faldt mig ind, at jeg netop var i den rette Stemning til at læse Schillers »Aandeseer«, som jeg havde taget med mig. Jeg tog den frem, læste og læste og ophidsede mere og mere

min Fantasi. Bedst som jeg læste, sprang med et vældigt Brag Døren op, som førte til Salen.

Forskrækket reiste jeg mig, og Bogen faldt mig ud af Haanden.

Strax blev Alt stille, og jeg skammede mig over min barnlige Angst. Et Vindstød maatte have stødt Døren op.

Beroliget tog jeg Bogen og satte mig atter i Lænestolen for at læse. Da gaaer det langsomt og med afmaalte Skridt hen over Salen, engang imellem sukker og stønner det, og denne Sukken og denne Stønnen synes at være et Udtryk for den dybeste menneskelige Lidelse, den mest trøstesløse Jammer.

»Der maa være indespærret et sygt Dyr i Etagen nedenunder,« sagde jeg til mig selv og begyndte at blive beroliget.

Men nu kradsede det paa hin lyse Plet i Muren, bestandigt løde dybe Sukke, som udstødte i forfærdelig Dødsangst.

Blodet stivnede i mine Aarer, jeg formaaede ikke at reise mig af Lænestolen, endnu mindre at raabe.

Den afskyelige Kradsen hørte endelig op, de uhyggelige Skridt tvers over Salen hørtes paany, det var som aandede jeg op, jeg reiste mig og traadte et Par Skridt frem, da føg et iiskoldt Lufttræk gjennem Salen, og i det samme Øieblik kastede Maanen sit Lys paa Billedet af en meget alvorlig, næsten afskrækkende udseende

Mand, og det var ligesom der fra Manden udgik en advarende Stemme, der sagde: »Ikke videre, ikke videre; thi ellers er Du hjemfalden til Aandeverdenens forfærdelige Gru.«

Nu faldt Døren igjen til med et stærkt Slag, jeg hørte tydeligt Skridt i Forsalen, disse Skridt gik ned af Trappen, Slottets Hoveddør aabnede sig raslende og lukkedes igjen. Da lød det som en Hest blev trukket ud af Stalden og efter nogen Tids Forløb igjen trukket ind, derpaa blev Alt stille.

I samme Øieblik hørte jeg min gamle Grandonkel ængstlig sukke og stønne i Sideværelset, dette bragte mig til Besindelse, jeg greb Lysestagen og ilede ind. Den Gamle syntes at kæmpe med en ond Drøm.

»Vaagn op, vaagn op!« sagde jeg høit og lod Lyset falde paa hans Ansigt.

Den Gamle foer op af Søvne og sagde:

»Tak Fætter, fordi Du vækkede mig. Jeg havde en fæl Drøm, men deri har dette Værelse og Salen derinde været Skyld; thi det har fremkaldt Minder om gamle Tider, og om meget Forunderligt, som dengang skete. Men nu ville vi Begge lægge os til at sove.«

Han hyllede sig ind i Tæpperne og syntes at sove ind, men dengang jeg var kommen i Seng, mærkede jeg, at han bad sagte.

Næste Dag havde vi Arbeide op over Ørene. Godsforvalteren kom med sine Regninger, Folk

kom, der vilde have en Strid udjevnet eller i andre Anliggender. Om Middagen gik min Onkel med mig over i Sidefløien for at hilse paa de to gamle Baronesser. Der var noget latterligt ved at see Damerne i deres gammeldags Dragt, men den sidste Nats Begivenheder stode mig endnu i Blodet, hvorfor de to gamle Damers uhyre høie Frisure, i Stedet for at vække Latter hos mig, forekom mig at have et spøgelseagtigt Udseende.

Da Onkel og jeg efter Bordet befandt os alene i vort Værelse, udbrød han:

»Siig mig for Guds Skyld, Fætter, hvad der er i Veien med Dig. Er Du syg?«

Jeg tog ikke i Betænkning udførligt at fortælle ham, hvad der sidste Nat var hændt mig. Jeg troede, at min Onkel vilde lee af mig, i Stedet for blev han alvorlig og sagde:

»Det, Du oplevede, drømte jeg. Det forekom mig, at jeg sad ligesom Du i Lænestolen ved Kaminen. Hvad Lyden kun aabenbarede Dig, saae jeg med mit indre Øie. Jeg saae det gruelige Utydske, da det traadte ind, hvorledes det kraftløst sneg sig til den tilmurede Dør, hvorledes det i trøstesløs Fortvivlelse kradsede paa Væggen, saaledes at Blodet rislede frem paa de sønderrevne Negle, hvorledes Utydsket derefter steg ned i Gaarden, hentede Hesten ud af Stalden og satte den ind igen. Har Du hørt, hvorledes Hanen goel i den nærliggende Landsby? — Da

vækkede Du mig, og jeg fik Magt over det onde Spøgeri og det forfærdelige Menneske, der endnu formaaer at kaste Skygger over vort Liv.«

Den Gamle holdt inde, jeg udspurgte ham ikke; thi jeg vidste, han vilde fortælle mig Alt, dersom han ansaae det for tilraadeligt. Efter en Pause sagde han til mig:

»Nu Du veed, hvorledes Alt gaaer til, har Du da Mod til at møde Spøgeriet sammen med mig?«

Jeg svarede naturligvis Ja.

»Vi ville da,« sagde han, »vaage sammen næste Nat. En indre Stemme siger mig, at min Aandskraft og mit Mod er i Stand til at beseire dette Spøgeri, der fordrive Søvnen fra dette Stammesæde. Men skulde jeg ikke faae Magt over Utydsket, da kan Du melde, at jeg har ført en ærlig og kristelig Kamp mod en ond Aand, som her driver sit Spil, og at jeg laa under i Kampen. Du skal blot være Tilskuer, der vil da intet Ondt vederfares Dig.«

Aftnen kom, Frands satte som den foregaaende Aften Punsch paa Bordet, efter at vi havde spiist. Fuldmaanen skinnede gjennem de lyse Skyer, Havets Bølger bruste, og Natvinden hylede og tog i Buevinduernes klirrende Ruder. Vi tvang os til at tale om ligegyldige Ting, skjøndt vore Sind vare i Oprør.

Klokken slog Tolv.

Da sprang Døren op med et gruopvækkende

Brag, og som igaar svævede lette og langsomme Skridt hen over Salen, medens en Stønnen og Sukken samtidigt hørtes.

Min Onkel blev bleg, men hans Øine straalede med en usædvanlig Glands. Han reiste sig fra Lænestolen, satte venstre Arm i Siden og strakte den høire ud mod Salens Midte, han lignede en bydende Feltherre.

Bestandigt stærkere og tydeligere hørtes det at sukke og stønne, og endnu afskyeligere end igaar kradsedes her og der paa Væggen.

Da skred den Gamle med faste Skridt saa Gulvet drønede derved, hen mod den tilmurede Dør. Tæt ved Stedet, hvor det kradsede, stod han stille og sagde med en Høitidelighed, som jeg aldrig havde kjendt hos ham:

»Daniel, Daniel! Hvad gjør Du her i denne Time?«

Da hørtes et grueligt og forfærdeligt Hyl, og det lød som en stor Byrde faldt paa Gulvet.

»Søg Naade og Barmhjertighed ved den Høiestes Throne,« raabte Onkel kraftigere end før, »der er din Plads. Bort med Dig fra et Liv, som Du ikke mere kan tilhøre!«

Det var som lød der en svag Jamren i Luften og hendøde i Stormens Susen.

Onkel gik til Døren og slog den til, saa det gjenlød i den øde Forhal. I hans Miner laa noget Forunderligt, der fyldte mig med Gru. Da han satte sig i Lænestolen, var hans Blik

som forklaret, han foldede sine Hænder og bad en stille Bøn.

Saaledes forløb nogle Minutter, da sagde han med sin milde, til Hjertet trængende Stemme:

»Nu ville vi sove sødt, kjære Fætter.«

Vi sov Begge godt den Nat, og siden den Tid viste sig ingen Gjenganger mere.

Efter flere Dages Forløb kom Baronen med Baronessen og en stor Mængde indbudne Gjæster, og nu begyndte paa Slottet et lystigt Liv. Dengang Baronen strax efter sin Ankomst traadte ind i vor Sal, studsede han over at see os boe der. Han kastede et mørkt Blik til den tilmurede Dør, vendte sig hurtigt bort og foer sig med Haanden over Panden som vilde han forjage en mørk Erindring. Onkel fortalte ham, at Loftet var faldet ned i Retssalen og tilstødende Gemakker, og Baronen bebreidede Frands, at han ikke havde givet os bedre Værelser.

Overhovedet var Baronens Forhold til min Onkel ikke alene hjerteligt, men der viste sig en vis barnlig Ærefrygt deri. Det var ogsaa det Eneste, som forsonede mig med Baronens raa og bydende Væsen, der mere og mere kom til Syne. Engang bed Baronen mig kort af i en Sag, hvori jeg havde Ret. Jeg beklagede mig herover til Onkel, der sagde:

»Tro mig, Baronen er trods sit ubehagelige Væsen det fortræffeligste og mest godmodige

Menneske paa Jorden. Sit ubehagelige Væsen har han først paataget sig i den sidste Tid, da han fik Stamhuset, tidligere var han en bly, beskeden Yngling. Forøvrigt er hans Væsen ikke saa ubehageligt som Du vil gjøre det, og jeg gad nok vide, hvad Du med Rette kan have imod ham.«

Blodet steg mig til Hovedet, jeg følte, at dette underlige Had bundede i den Kjærlighed, der var opstaaet hos mig til det elskeligste og herligste Væsen, der nogensinde havde levet paa Jorden. Det var ingen Anden end Baronessen. Første Gang jeg saae hende, virkede Synet af hende med uimodstaaeligt Trylleri paa mit Hjerte, Hun havde været klædt i en russisk Zobelskinds Pels, der sluttede til hendes slanke Liv, og Hovedet var viklet ind i et sort Slør.

For mig blev Baronessen en Lysets Engel, der drev Slottets Spøgeri paa Flugt. Hun kunde vel være nitten Aar gammel; der laa i hendes mørke Øine et ubeskriveligt Trylleri, og hendes Smil bragte mig næsten ud af mig selv. Ofte syntes hun hensunken i Drømme, og da glede mørke Skyer over hendes hulde Ansigt.

Morgenen efter Baronens Ankomst samledes Selskabet til Frokost. Ved den Leilighed blev jeg forestillet for Baronessen, men opførte mig umaadeligt keitet og svarede forkert paa de simpleste Spørgsmaal, som hun gjorde mig. De to gamle Baronesser mente, at min Keitethed

skrev sig fra min dybe Respekt for den unge Baronesse, derved steg jeg i deres Gunst, og de kaldte mig en garçon très joli.

Jo oftere jeg saae Baronessen, desto heftigere blev min Kjærlighed, men jeg indsaae det Vanvittige i, at lade hende mærke mine Følelser; disse bleve saa stærke, at jeg en Nat høit udbrød: »Serafine! Oh Serafine!« Onkel vaagnede og sagde: »Fætter, jeg troer, Du ligger og fantaserer høit. Gjør det om Dagen, men lad mig sove om Natten.« Jeg frygtede for, at Onkel skulde have hørt Navnet; næste Morgen, da vi begav os til Retssalen, sagde han:

»Gud give Enhver en sund Menneskeforstand og Evne til at holde Tand for Tunge.«

Derefter tog han Plads ved det store Bord og sagde:

»Skriv rigtigt tydeligt, kjære Fætter, at jeg kan læse det bagefter uden Uleilighed.«

Den Høiagtelse, ja, barnlige Ærefrygt, som Baronen viste min gamle Onkel, kom til Syne i Alt; saaledes maatte han ved Bordet sidde ved Siden af Baronessen, en Plads, som mange misundte ham. Jeg fik en Plads snart her og snart der og i Reglen langt fra Baronessen. Hendes Selskabsdame var en ikke ganske ung Frøken, ikke hæslig og ikke uden Aand. (Forts.)

Fra alle Kanter.

En Rekrut fra Lammefælleden. I Begyndelsen af August 1863 blev der oprettet en stor Rekrutskole paa Lammefælleden; Skolen, der bestod af 4 Rekrutbataillloner, laa i Telte, og Leirkommandanten var Major Gedde. Ingen tænkte paa, at disse Rekrutter inden et halvt Aars Forløb skulde staae overfor Fjenden. I 1ste Rekrutbataillons 1ste Kompagni fandtes Kandidat Paludan-Müller, en stille, mørkhaaret, mager Fyr af Middelhøide. — Det var strax tydeligt, at han ikke egnede sig til at være Soldat, han manglede Kræfter til at tumle Geværet og var noget nærsynet. Jeg, som havde Kompagniet, tilbød at lade ham forestille for en Kassationskommission, men herom vilde han Intet høre; han betragtede det aabenbart som en Skam at lade sig kassere, saaledes tænkte ikke Alle; det ansaaes af dem for et Held. Paludan-Müller befandt sig efterhaanden mere og mere vel ude paa Fælleden, engang fortalte han mig, at han, som ellers havde lidt af Søvnløshed, nu hver Nat sov trygt, og at Excercitsen og de andre Øvelser bekom ham overordentlig vel.

Saa kom han en Dag til mig og bad om næste Formiddag at maatte være fri, han havde for en historisk Afhandling vundet Universitetets Guldmedaille, og den skulde næste Dag overrækkes ham. Jeg gav ham gjerne den Tilladelse, men gjorde ham opmærksom paa, at han ogsaa maatte henvende sig til Bataillonskommandeuren, Kapt. Povelsen. Derefter bad han, om han maatte gaae civil til Festligheden paa Universitetet. Hertil

svarede jeg Nei og spurgte, om han skammede sig ved sin Uniform. Hertil svarede han Nei, men han generede sig ved at komme til Festligheden og gjøre ufornøden Opsigt. Man var paa Universitetet ikke vant til at see Rekrutter hente Guldmedailler. Han gik til Kapt. Povelsen, der selv var Student, men fik samme Besked hos ham som hos mig, han maatte gjerne faae hele næste Dag fri, hvis han vilde, men Uniformen maatte han bære. Imidlertid endte det med, at Paludan-Müller alligevel fik Lov til som civil Mand at hente sin Guldmedaille; thi Skolens øverste Chef, Oberst Hindenburg gav ham Tilladelse dertil. Som man veed, udmærkede Paludan-Müller sig ved stor Pligttroskab nede ved Dannevirke og faldt ved Sankelmark. En Kompagnikammerat fra Lammefælleden faldt samme Sted, det var den unge, lovende Blomstermaler Aumont. Han havde i Leiren malet vor Lygtepæl i pompejansk Stil og øverst forsynet den med nogle Pjerrotansigter, hvoraf det ene, tilfældigt naturligviis, var kommet til at ligne Leirkommandanten, jeg fik ham skyndsomst til at forandre Ansigtet. — Flere Minder knytte sig til Leiren paa Lammefælleden, saaledes gjorde 1ste Rekrutbataillon en Aften Punschesold for 3die Rekrutbataillon, Slesvigerne; der blev skrevet Sange til denne Fest bl. A. af Paludan-Müller.

Forøvrigt var der et Par Rekrutter, der vare ligesaa svage som Paludan-Müller, men som desuagtet ikke vilde lade sig kassere, det var nuværende Overretsassessor Hindenburg og den tidligere Byfoged i Holste-

bro, Borup. Imidlertid maatte de lade sig kassere, da Skolen var forbi, men Paludan-Müller undgik Kassation, jeg veed ikke hvorledes.

* * *

I Slutningen af det sjette Aarhundrede beleirede Alboin, Longobardernes berømte Konge, i tre Aar Pavia. Hans Tropper lede meget af Sygdomme, særlig af Mæslinger, der ikke tidligere havde været kjendt af Longobarderne. Da svor Alboin paa, at han hverken vilde skaane Kjøn eller Alder, naar Pavia engang overgav sig; Hungeren tvang Byen endelig til at gjøre det. Forbittrede droge de panserklædte Krigere gjennem Fæstningens Porte, Alboin i Spidsen. Porten var indviet til St. Johannes, da Kongen red gjennem den, steilede hans Hest, og han var ligeved i sine Krigeres og i de Overvundnes Paasyn at blive kastet af, hvilket vilde have været en stor Skam for ham og blevet anset for et slemt Forvarsel. Han fik med Møie Hesten tæmmet, men dette Uheld gjorde ham betænkelig, han mente, at St. Johannes var bleven vred paa ham paa Grund af hans Hævntørst, og han forkyndte derfor Naade for alle Pavias Beboere, der af Taknemmelighed nu hyldede Kongen. Pavia blev Hovedstaden i Longobardernes Rige i Overitalien, det naaede lige til Tiberfloden. Men kun i tre Aar var Alboin dette Riges Konge. Han havde i sin Tid slaaet sin Dronning Rosamundes Fader ihjel, og hun pønsede bestandig paa Blodhævn. Engang i Verona ved et vildt Drikkelag blev Hjerneskallen af Rosamundes Fader hentet frem, Alboin havde efter gammel

Germanerskik ladet forfærdige et Drikkehorn deraf. Alboin tvang sin Hustru til at drikke af Faderens Hjerneskal, men nu var Maalet fuldt, en Kriger, der elskede Dronningen, slog Kongen ihjel.

* * *

Det er bekjendt, at Hunden nu i forskjellige europæiske Hære bliver dresseret til Krigsbrug, den vil i flere Retninger kunne gjøre god Nytte, men der er en Ulempe ved dem. Naar den møder Fjendens Hunde, skal den hen at lugte til dem, især naar det er Tævehunde. At bringe en Melding tilbage fra en Vedetkjæde til Feltvagten, hertil egner Hunden sig fortrinligt; thi den gaar aldrig fejl om Natten eller i taaget Vejr, men udenfor Forposterne ere Hunde ikke saa paalidelige, naar Fjenden har dresseret sine Hunde til at lokke den til sig.

* * *

Tankesprog. En Verden uden Digtere vilde være som en Himmel uden Stjerner, en Natur uden Farver, et Sprog uden Klang, et Hjerte uden Kjærlighed.

* * *

Evropæerne have deres Konveniens, Kiheseriaderne deres Sko.

Redakteur: Kapitain *Michael Gjørup.*

»Kjender Kjøbmandens Hustru Sagen?«

»Ja, hun gjør. Og forhaabentligt ville nu hun og hendes Mand opdrage deres Sønner saaledes, at de kunne vogte sig for Faderens Feil. Jeg vil indrømme, at det bliver vanskelig i vor Tid, hvor et saa slet Exempel gives fra oven. — Har De læst et Digt, som Schaldemose har skrevet, det hedder »Prikkeltorne«, deri skildrer han Grevindens Fortid og lader Christian den Fjerdes Skygge træde advarende frem for Frederik den Syvende?«

»Jeg har ikke læst Skriftet.«

»De kan laane det hos mig. Forøvrigt skal det ikke mere kunne faaes i Boghandlen; thi Grevinden har ladet Restoplaget opkjøbe. De veed, at jeg er en Tilhænger af Ministeriet og en Modstander af det national-liberale Parti, men jeg takker det dog for, at det har skaffet os en Forfatning; thi hvorledes vilde det være gaaet, hvis Kongen havde været Enevoldsherre, og Grevinden var bleven vort Lands egentlige Regentinde? — Men lader os vende tilbage til Damerne, Aftensbordet venter vistnok paa os.«

Dengang Rostgaard fulgte de to Frøkner Erbach hjem, fortalte han, at han en af de første Dage agtede at aflægge dem en Visit, hvorfor Theodora takkede.

»Tante vil komme til at føre et ensomt Liv, mens jeg er borte,« mente Erna.

»De er kommen til at tale godt Dansk,«

sagde Rostgaard, »maa jeg gjøre Dem en Kompliment derfor.«

»Der har været Tale om, at Erna skulde forlade mig og tage i Huset hos en af sine Onkler i Slesvig,« sagde Theodora, »men deraf er der Intet blevet. Erna begynder nu at befinde sig vel i Kjøbenhavn.«

»Her ere vi fri for de kjedelige Rivninger mellem Dansk og Tydsk,« sagde Rostgaard.

Da han havde sagt Godnat til Damerne, spurgte han sig selv, om han ikke havde handlet taabeligt i for et uanstændigt Fruentimmers Skyld at opgive sit Livs Lykke. Den gamle Grosserers Yttringer havde givet ham meget at tænke paa; naar Andre kunde gifte sig under lignende Omstændigheder, hvorfor kunde han det ikke? Der var nu hengaaet lang, lang Tid, siden han var ung og lod sig lede af sine Sandser, og hans senere, overspændte Ideer om en utilgivelig Kjærlighedsbrøde vare i Aarenes Løb blevne modificerede. Det var Ægteskabets Renhed, det kom an paa, og dersom Alle de, der havde syndet som han, ikke giftede sig, vilde de være udsatte for nye Fristelser, det var derfor langt bedre for Samfundet og dem selv, at de giftede sig.

Da Rostgaard en Aften stod i Begreb med at gaae ud, blev der banket paa hans Dør, og et ældre Fruentimmer traadte ind. Hun neiede

dybt og spurgte, om det var Oberstlieutenant Rostgaard. Ja, det var.

»Hr. Oberstlieutenant, jeg kommer for at fortælle Dem en bedrøvelig Nyhed,« sagde hun og saae yderst bedrøvet ud. »Karoline Mortensen er død.«

Rostgaard studsede og udbrød:

»Er hun død?«

»Ja, hun er saamænd. Hun døde igaar, hun fik Blodstyrtning og døde.«

»Det var bedst for hende.«

»De har ganske Ret, Hr. Oberstlieutenant. Seer De, hun boede hos mig, jeg har et lille Værelse, som jeg leier ud. Jeg maa sige Dem, at hun paa den sidste Tid havde det meget skralt, ja, hun havde. Og hun græd saamænd mange Gange sine modige Taarer, fordi De havde slaaet Haanden af hende.«

»Fat Dem i Korthed.«

»Seer De, Hr. Oberstlieutenant, der er Intet til at begrave hende for. De kunde vel ikke hjælpe med Noget?«

»Hvor meget?«

»Saadan en Snes Daler.«

»Der har De et halvt hundrede.«

»Gud velsigne Dem, Hr. Oberstlieutenant, ja, nu vil jeg love Dem for, at hun skal komme meget pænt i Jorden. Mange Tak, Farvel.«

Konen neiede endnu dybere end før og gik baglænds ud af Døren.

»Der sad et uhyggeligt Ansigt paa den Kjælling,« sagde Rostgaard til sig selv, dengang hun var gaaet.

Efterretningen om Karoline Mortensens Død forekom ham at være en Befrielse. Han kastede et Blik tilbage paa den svundne Tid, paa sin forvildede Ungdom, da han blev et let Bytte for hende, og nu de mange, mange Aar, hvori hun havde forfulgt og plaget ham, fordi hun aldrig havde kunnet faae Penge nok. Mange Ærgrelser og mangen bitter Time havde hun forvoldt ham, og han forbandede den Stund, han havde lært hende at kjende. Nu vare hans Lidelser overstaaede, men hvad nu?

Næste Formiddag aflagde han Visit hos Theodora, Erna var reist bort for et Par Dage siden. Han fortalte hende, at Karoline Mortensen var død og endte med at sige:

»Selv om hun ikke var død, vilde jeg dog være kommen op til Dem og have sagt: Theodora, jeg har seet urigtigt paa dette Forhold, jeg har ladet det have større Indflydelse paa mit Liv end det burde, det maa nu være forbi, bliv min Kone.«

Theodora blev overrasket ved at høre dette, hun svarede ikke strax, og hendes Hjerte bankede voldsomt. Endelig sagde hun:

»Det er bedst, det bliver som det er. Vi ere Begge blevne ældre, vi have levet os ind i Forestillingen om ikke at ville ægte hinanden.«

»Vel ere vi blevne ældre, men vi have endnu et langt Liv for os. Og jeg bilder mig ind, at Ægteskabets Sommer og Høst kunne blive ligesaa smukke som dets Vaar. Den have vi forspildt for min Letsindigheds Skyld.«

»Jeg har ført et stille og tilfreds Liv,« sagde hun sagte.

»Har De ikke skuffet Dem, Theodora? Mit Liv har ikke været solbelyst, Længslen, den utilfredsstillede Længsel efter Dem, har kastet en mørk Skygge over mit Liv. Skal det vedblive at være saaledes? Nei, det skal ikke, med mindre De ikke elsker mig mere.«

»Det gjør jeg,« svarede hun, »jeg elsker Dem endnu.«

»Jeg indseer da ingen tænkelig Grund til, at De ikke vil være min Kone.«

»Jeg har jo sagt Dem . . .«

Han vedblev at trænge paa, hendes Modstand blev svagere og svagere, og tilsidst gav hun sit Minde til, at Forlovelsesringene anskaffedes.

En Maanedstid efter fik Rostgaard at vide, at hans Bataillon rimeligviis vilde blive forlagt til Holsten. Han besluttede da at holde Bryllup, inden det skete. Theodora havde Adskilligt derimod at indvende, men maatte indrømme, at det var rigtigst at gjøre det. Meubler og Alt, hvad der hørte til Brudeudstyret, kunde blive anskaffet, naar det nygifte Par kom til Holsten. —

Grosserer Erbach sagde en Dag, da Familien sad ved Middagsbordet:

»Man gratulerer mig paa Børsen i Anledning af, at min Søster er bleven forlovet med Oberstlieutenant Rostgaard. Det skal være en meget anseet Officeer.«

»Tager Du mod Gratulationerne?« spurgte Fruen.

»Ja, jeg gjør, jeg kan da ikke sige, at Theodora og jeg ikke have seet hinanden i mange Aar.«

»Og hvad siger Grosserer Bagger?« vedblev Fruen.

»Han roser over al Maade Oberstlieutenanten. Baade han og Theodora komme i hans Hus.«

»Boer din Broderdatter endnu hos din Søster?« spurgte Fruen.

»Bagger har fortalt, at hun er reist til Holsten, om det er for at blive der, skal jeg ikke kunne sige.«

»Det vilde maaske være ønskeligt, om vi forsøgte en Tilnærmelse til din Søster,« mente Fruen, »det lyder dog ganske godt: Min Svoger Oberstlieutenant Rostgaard.«

»Jeg har altid raadet til en Tilnærmelse,« sagde Frits.

»Hvorledes vil den kunde bringes i Stand?« spurgte Grossereren. »Bagger synes at have aldeles opgivet at ville forsøge paa at skaffe en

Forsoning til Veie mellem Theodora og mig, maaske ønsker hun det ikke, naar det kommer til Stykket.«

»Lieutenant Harder,« sagde Louise, »har i Felten tjent under Rostgaard og roser ham meget. Han mener, at Rostgaard hører til de Stabsofficerer, som ville bringe det til at blive General.«

»General!« udbrød Fruen. »Min Svoger General! Du maa gaae til din Søster og gratulere hende.«

»Jed veed ikke, hvor hun boer,« svarede Grossereren.

»Hun boer paa Toldbodveien,« sagde Frits.

»Hvem veed,« sagde Emil, »om Rostgaard ikke engang kan blive Krigsminister.«

»Krigsminister!« udbrød Fruen. »Saa bliver han Exellence. Det vil lyde: Min Svoger Exellencen. — Hør Mand, Du bør endnu idag gaae til din Søster.«

»Aa, nu er det for sildigt.«

»Saa maa Du gaae i Morgen. Lover Du mig det?«

Grossereren lovede det, og Fruen var beroliget. Hun tænkte den Dag ikke paa Andet end paa Forlovelsen, hun talte ikke om Andet.

»Men,« sagde hun, »hvad skulle vi gjøre med din Broderdatter, hvis hun skulde komme tilbage?«

»Aa,« sagde Grossereren, »i flere militaire

Familier har der været Brødre og Fættre paa begge Sider. Og Du veed, at jeg hører til en gammel militair Familie.«

»Den er nu bleven lovlig civil,« mente Emil.

»Vi træffe,« sagde Frits, »Frøknerne Klenz i de bedste Familier, deres Broder var slesvigholstensk Major og faldt ved Fredericia. Jeg mener derfor, at Erna meget godt kan blive Louises Veninde, hun har jo ingen, siden Frøken Harder blev gift.«

»Jeg ønsker helst at vælge mine Veninder selv,« sagde Louise.

Da hun var bleven alene, tænkte hun paa Axel. Ogsaa han kunde engang blive Oberstlieutenant, ja General. Men der var saa længe til. Rostgaard og Tante Theodora vare jo begge ældre, skulde Axel vente med at gifte sig, til han blev Oberstlieutenant, vilde det ikke blive Louise Erbach, som blev hans Kone. »Vi hører til en gammel militair Familie,« havde hendes Fader sagt. Ja, hun følte, at det var sandt; thi hun syntes godt om dem, der bare Uniformer. Hun begyndte at tænke paa, om det kunde gaae an, at hun bad Fru Harder om i det næste Brev at sende sin Søn en Hilsen fra Louise Erbach. Og vi vide, at det skete.

Theodora blev meget forundret, da hendes Broder næste Dag aflagde hende et Besøg.

»Af Alle havde jeg sidst ventet at see Dig, Christian,« sagde hun.

»Nu ja, vi ere Begge blevne ældre,« svarede han, »vi vide ikke, naar Vor Herre kan tage os til sig, derfor har jeg fundet det rigtigt at opsøge Dig.«

»Du har ventet længe dermed,« mente Theodora, »jeg var ved at glemme, at jeg havde en Broder. Jeg har lært at undvære Dig. Din Sorg har ikke været min Sorg; dengang Ernst faldt, sørgede jeg dybt, skjøndt han var falden som mit Fædrelands Fjende, men jeg kunde ikke glemme, at vi havde hvilt under det samme Moderhjerte.«

»Ja, ja, Du er jo Kvinde,« sagde Broderen noget utaalmodig, »men jeg vil fortælle Dig, at jeg sagde til mig selv, da jeg hørte om min Broders Fald ved Isted: Det var det Bedste for ham og Familien. Han har været til Forargelse for sine Landsmænd.«

»Hans Brøde hørte maaske til dem, som ingen Tilgivelse kan finde. Men skal Faderens Synd straffes paa Børnene? Du veed, at Ernst har efterladt en Datter, en fortræffelig Pige, hun er hos mig, men for Øieblikket i Besøg hos sine Slægtninge i Holsten.«

»Det er smukt, at Du har taget Dig af hende. Naar hun vender tilbage, skal der Intet være i Veien for, at hun kommer hjem til os. Jeg har en Datter, som er omtrent jevnaldrende med hende.«

»Erindrer Du, at jeg ikke kjender din Kone

og dine Børn, dog jo, din ældste Søn, Kandidaten, har jeg seet hos Grosserer Bagger.«

»Men Du maa lære dem at kjende. Det gaaer ikke an, at vi ere fremmede for hinanden, Folk komme paa Børsen og gratulere mig til din Forlovelse med Oberstlieutenant Rostgaard.«

»Det er altsaa min Forlovelse, jeg kan tilskrive Æren af dit Besøg,« sagde Theodora spydigt.

»Jeg er kommen for at gratulere Dig, og jeg mener, at Du bør benytte Anledningen til at gjøre os en Visit.«

»Det beroer ikke paa mig, men paa min Kjæreste.«

»Han vil ganske bestemt komme, naar Du fremstiller ham Sagen paa den rette Maade.«

»Du skal ikke være saa vis derpaa.«

»Jo, jo, flere ansete Officerer komme i mit Hus.«

»Oprigtigt talt, Christian, ønsker jeg helst, at det vedbliver at gaae som hidtil. Desuden bliver Rostgaard ikke længe i Kjøbenhavn. Han skal med sin Bataillon over til Hosten.«

»Aa, der bliver han vel ikke længe. Jeg veed vel, at de holstenske Bataillonar skulle herover, de skulle være en Trusel mod det national-liberale Parti, men kommer det til Roret igjen, blive Holstenerne sendte derhen, hvor de høre hjemme. Jette, jeg mener min Kone, kan altsaa vente Dig og Oberstlieutenanten?«

»Jeg vil Intet love.«

Med den Besked maatte Grossereren gaae.

Imidlertid gik Fru Erbach i spændt Forventning, om hendes Svigerinde fandt det passende at aflægge en Forlovelsesvisit. Hun holdt sig hjemme, for det var jo kjedeligt at være ude, hvis de skulde komme. Og hvis de nu ikke kom? Ja, det vilde være høist ærgerligt, næsten ydmygende. —

Da Theodora efter Broderens Besøg mødtes med Rostgaard, fortalte hun ham, hvad der var skeet og udbad sig hans Mening.

»Det maa komme an paa Dig, Theodora,« mente han, »jeg staaer udenfor Sagen.«

»Jeg vil dog gjerne høre dit Raad. Helt udenfor Sagen staaer Du som min Forlovede heller ikke.«

»Nuvel, Du skal da faae min Mening at høre. Med vore Indtægter er det os umuligt at holde Omgang med de rige Grossererfamilier. De behøve ikke at nægte sig noget Ønske, og deres Selskabelighed har en Form, som selv en General ikke vil være i Stand til at naae; vi regne vore Aarsindtægter i Hundreder, og de regne deres i Tusinder.«

»Du mener, at vi ikke skulle aflægge Visit hos min Broder?«

»Det mener jeg just ikke. Hør mig ud. Han er din Broder og vil blive min Svoger. Han har gjort det første Skridt til en Tilnærmelse

og dersom vi nu ikke gjøre det næste, bliver det os, som faae Skyld for, at Brudet vedvarer. Vor Omgang med din Broders Familie behøver ikke at blive intim, og heldigviis blive vi ikke her i Byen.«

»Naar skulle vi gjøre Visit?«

»Imorgen, om Du vil.«

Det blev da saaledes bestemt.

Rostgaard og Theodora havde ikke beregnet Følgen af deres Visit. Den blev, at Grosserer Erbach gjorde stor Middag for Oberstlieutenant Rostgaard, og ved denne maatte Theodora sande sin Kjærestes Ord, at en Officers Indtægter ikke vilde kunne forslaae, hvis han vilde optræde som Handelstandens Ligemand i selskabelig Henseende. Der saaes en Rigdom af massivt Sølvtøi, af kostbare Vine og dyre Retter, og hun kunde forstaae, at en Deel af de tilstedeværende Grosserere maatte have et ligesaa rigt Hjem. Theodora kom godt ud af det med sin Svigerinde, og det interesserede hende at tale med Louise.

»Ja, jeg har længe kjendt Dig af fordelagtig Omtale,« sagde Tanten.

»Hvem har omtalt mig fordelagtigt?«

»En ung, net Officeer, Premierlieutenant Harder.«

Louise rødmede let, og Talen førtes hen paa noget Andet.

Da Rostgaard fulgte Theodora hjem fra det

store Middagsselskab, var der Nok at tale om. Han var i det Hele taget fornøiet med, at Theodora var begyndt at komme i sin Broders Hus, det var dog bedre saaledes end det forrige Uvenskab, Hun gav ham Ret og sagde:

»Nu kan det gaae, da jeg har Dig at støtte mig til. Men jeg har iaften slet ikke været tilmode, som jeg var hos min Familie, det var mig hele Tiden, som jeg var hos Fremmede.«

»Hvor har det kunnet være anderledes?« sagde han.

»Hvorledes synes Du om Familien?«

»Efter den Maade, hvorpaa jeg er bleven modtaget, kan jeg ikke svare Andet end godt. Af Sønnerne behager den Yngste mig mest. Datteren forekommer mig at være en velopdragen Pige.«

»Ja, hun er vel som vore unge Damer ere flest. Jeg kan ikke lade være med at gjøre en Sammenligning mellem hende og Erna. Mens Louise bestandig har sovet paa Roser, har Erna prøvet Modgang; stakkels Pige, fader- og moderløs staaer hun i Verden.«

»Vi ville altid være hende som Fader og Moder,« sagde Rostgaard.

»Tak for de Ord,« sagde Theodora og trykkede hans Haand.

Et Par Dage efter modtog Theodora Brev fra Erna. Det var skrevet i Kiel og lød saaledes:

»Kjære Tante!

I mit forrige Brev gratulerede jeg Dig til din Forlovelse, denne Gang spørger jeg: Naar skal Brylluppet staae? Det er maaske indiskret af mig at gjøre det Spørgsmaal, men Sagen er, at, faaer Du Bryllup, inden jeg kommer tilbage til Kjøbenhavn, behøver jeg ikke at anskaffe mig en ny Kjole. Du maa derfor ikke tage mig mit Spørgsmaal ilde op, men svare mig derpaa. — Man gjør i Kiel Alt for at more mig, og jeg er paa den ene Udflugt efter den anden, jeg har dog endnu ikke været i Rendsborg, for at see til Faders Grav, men derhen vil jeg, inden jeg kommer til Kjøbenhavn. Jeg reiser ikke iaar op til Slèsvig for at besøge mine Onkler dèr, jeg maa vente dermed til næste Aar.

Tantes Formuesomstændigheder ere bedre end jeg havde tænkt, at de vare. Hendes Mands Venner ansee det for at være en Pligt at hjælpe Enken efter en Mand, der har været med i Kampen for Slesvig-Holsten. Medens jeg i Kjøbenhavn helst maa skjule, at jeg er en Datter af en falden slesvig-holstensk Oberst, geraader det mig her til Ære og skaffer mig Venner overalt. Dog, herom bryder Du Dig ikke om at høre, Du er ingen Ven af Slesvig-Holstenerne.

Min Fætter, Eugen, har, som Du veed, været Officeer under Krigen, han kunde som Andre være traadt over i den danske Hær, men det har han ikke villet; thi han var da bleven skyet

af alle sine tidligere Bekjendte. Han studerer nu videre til Læge og haaber snart at kunne faae sin Examen. Jeg vil betroe Dig, at han er Skyggesiden af mit Ophold her. Han har nemlig fundet paa, at forelske sig i mig og ikke undseet sig for at aabenbare mig sin Kjærlighed. Jeg har svaret ham, at jeg ikke elskede ham, og at jeg ikke vidste, om jeg nogensinde kunde komme til at gjøre det. Imidlertid vedbliver han at vise mig en Opmærksomhed, som undertiden er generende. Tante har jeg indviet i Forholdet, hun holder ikke med sin Søn; thi hun ønsker, at han skal gifte sig med en rig Pige.

Som jeg allerede har fortalt Dig, kommer jeg meget ud, men heraf er jeg begyndt at blive træt, og jeg længes undertiden efter det stille Hjem i Kjøbenhavn. Hvem skulde have troet, at jeg nogensinde skulde være kommen til at længes efter Kjøbenhavn? Men heri er Du Skyld, Tante; thi hvor Du er, der er altid godt at være.

Nu faaer Du ikke mere idag.«

Da Tanten havde læst dette Brev, fik hun Lyst til strax at skrive til Erna og, for at befrie hende fra Fætter Eugen, bede hende om at forkorte Opholdet i Holsten. Men paa den anden Side kom hun i Tanker om, at hun havde aftalt med Rostgaard at lade Erna blive i Holsten til Bryllupþet var overstaaet. Theodora skulde ikke strax følge sin Mand til Holsten, hun vilde blive

i Kjøbenhavn, til han derovre havde indrettet deres nye Hjem. Hun og Erna skulde da i hinandens Selskab reise over til ham. Arrangementet var godt, og det var bedst ikke at røre derved.

En smuk Sommereftermiddag sad Theodora ude hos sin Veninde, Sofie Bagger. De havde allerede talt om Mangt og Meget; Erna var ikke bleven glemt, og Theodora havde ikke skjult Indholdet af hendes Brev for Veninden.

»Hvorfor ønsker Du hende ikke herover til Bryllupet?« spurgte Sofie.

»Fordi Du veed, at Bryllupet skal afholdes i Stilhed.«

»Lidt Stads skal der vel altid være?«

»Hvor vil Du hen? Rostgaard og jeg gaae en Dag ind i Garnisons Kirke og lade os vie.«

»Ih, Du min Gud og Skaber,« udbrød Sofie, »hvad er det for Historier! Skulle I ikke have Brudefølge, og skal der ikke være Stads bagefter?«

»Nei, Rostgaard ønsker det ikke.«

»Det kan ikke gaae an. Husk paa, at din Broders Familie, med hvem Du nylig er bleven forligt, venter at komme med til Bryllupet, og din Broder vil naturligviis bagefter gjøre en stor Middag for de Nygifte.«

»Forsøg paa at omstemme Rostgaard, naar han kommer her iaften. Jeg troer ikke, det vil lykkes Dig.«

Det skjæbnesvangre Slot,

gjenfortalt efter

E. T. A. Hoffmann.

(Fortsat).

Jeg var en Dag før Bordet kommen i Samtale med hende, og da Dørene til Spisesalen just aabnedes, bød jeg hende Armen, saaledes som det var Skik og Brug. Jeg blev glad ved, at vi fik Plads i Baronessens Nærhed.

Man kan tænke sig, at hvert Ord, jeg talte, ikke alene var bestemt for min Borddames, men ogsaa for Baronessens Øren. Min indre Spænding gav Alt, hvad jeg sagde, et høiere Sving, Frøknen blev mere og mere opmærksom, og jeg mærkede, at hun tilkastede Baronessen betydningsfulde Blikke, da jeg begyndte at tale om Musik og tilstod, at jeg foretrak denne herlige Kunst for den tørre Jura. Jeg indrømmede, at jeg spillede Fortepiano, sang, ja, havde sat Musik til mangen lille Sang.

Da man efter Bordet traadte ind i den anden Sal, hvor der blev budt Kaffe og Likører om, stod jeg pludselig foran Baronessen, der i Forveien havde talt med sin Selskabsdame. Hun spurgte mig om, hvorledes jeg befandt mig paa Slottet

o. s. v. og tiltalte mig som var jeg en gammel Bekjendt. Endelig sagde hun:

»Jeg kan tænke mig, at det vilde Jagliv i vore mørke Fyrreskove ikke kan være Dem behageligt. De er Musiker og maaske Digter. Med Lidenskab elsker jeg Musik og Poesi. Jeg spiller lidt paa Harpe, det maa jeg nu undvære i R—sitten. Min Mand holder ikke af, at jeg tager Harpen med hertil, dens stille Klang harmonerer ikke med Jagtens vilde Halloh og det høie Hundeglam. O, kunde jeg blot komme til at høre lidt Musik!«

Jeg mente, at det maatte være let at kunne opfylde hendes Ønske, da der vel maatte være et eller andet Instrument paa Slottet.

Da lo Selskabsdamen, Frøken Adelheid, høit og spurgte, om jeg ikke vidste, at der i utænkelige Tider ikke her var blevet hørt andre Instrumenter end dem, som omreisende Musikanter førte med. I dette Øieblik skred den gamle Frands gjennem Salen.

»Der kommer Den, som aldrig mangler Raad, og som kan skaffe selv det mest Utrolige tilveie,« sagde Adelheid og kaldte paa Frands.

Frøken Adelheid forklarede ham, hvorom Talen var, han forsikkrede, at det var plat umuligt i Hast at skaffe et saadant Instrument tilveie, tilsidst huskede han dog paa, at Godsforvalterens Kone ovre i Landsbyen havde et Fortepiano, der var kommet lige fra Dresden. I dette Øie-

blik kom Baronen forbi vor Gruppe og spurgte leende:

»Maa Frands igjen give et godt Raad?«

Baronessen rødmede, Baronen gik videre, og kort efter blev Baronessen bortført af sine gamle Tanter; jeg stod alene.

»Hører og seer Du endelig?« spurgte min Onkel og bankede mig paa Skuldren.

Vi gik op til vore Værelser.

»Paatræng Dig ikke Baronessen saa meget,« sagde han, »overlad det til de unge Herrer, dem er her ingen Mangel paa, de holde af at gjøre Kur.«

Jeg fortalte ham, hvad der var hændt denne Aften, han hørte efter, mens han iførte sig sin Slobrok, satte sig med sin Pibe i Lænestolen og gjorde Nar ad mig for mine Feilskud paa Jagterne. I Slottet var der blevet stille, Herrer og Damer beskjæftigede sig med deres Pynt; thi en af den Slags Musikbander, Frøken Adelheid havde talt om, var ankommen, og nu skulde der arrangeres et Bal. Min Onkel foretrak den rolige Søvn for Dansen, og jeg klædte mig paa til Ballet.

Da bankede Frands paa Døren og traadte ind. Han fortalte med et selvtilfreds Smil, at Godsforvalterens Piano var ankommet paa Slæde og blevet baaret op paa den naadige Fru Baronesses Værelser. Frøken Adelheid lod mig indbyde til strax at komme derover.

Man kan tænke sig, hvor mit Hjerte slog, da jeg traadte ind i Værelset og saae Baronessen. Frøken Adelheid kom mig venlig imøde, Baronessen sad balklædt foran det lukkede Fortepiano, hvori de Toner slumrede, jeg skulde vække. Hun reiste sig, jeg stod stum og betragtede den straalende Skjønhed, Ord fattedes mig. Efter Nordens gemytlige Sædvane, som man gjenfinder langt imod Syd, nævnede hun Enhver ved hans Fornavn.

»Nu Theodor,« sagde hun venlig til mig, »Instrumentet er kommet, Gud give, at det ikke maa være Deres Kunst helt uværdigt.«

Da jeg aabnede Fortepianoet, fandt jeg en Deel sprungne Strenge. Baronessen sagde veemodig:

»Hvilket Uheld, jeg skal dog her ikke have nogen Glæde.«

Jeg fandt en Beholdning af Strenge i Instrumentet, men ingen Skruenøgle. Nye Klager fra Baronessen.

»Enhver Nøgle, der har et Hul, som kan passe til Skruehovederne, kan bruges,« sagde jeg.

Baronessen og Frøken Adelheid løbe bort for at søge efter saadanne Nøgler, og snart laa en hel Bunke blanke Nøgler for mig.

Jeg begyndte at arbeide, og efter nogle mislykkede Forsøg blev Instrumentet bragt i Orden, saavel Baronessen som Adelheid vare gaaede mig tilhaande. Konveniensen var imens

bleven lagt til Side, den Beklemthed, der hidtil havde ligget som Iis paa mit Bryst, tøede op. Den sælsomme Pathos, som en Forelskelse som min havde fremkaldt hos mig, forsvandt ganske, og saaledes kom det, at jeg, da nu Fortepianoet var bragt i Orden, i Stedet for at give mine indre Følelser Luft i Fantasier, spillede nogle smeltende, italienske Sange.

Baronessen havde sat sig tæt ved Fortepianoet, jeg følte hendes Aande paa mine Kinder, og engang imellem drog hun et let Suk. Jeg forundrede mig over, af jeg beholdt min Forstand. Da jeg gjorde en Pause for at søge efter en ny Sang, traadte Frøken Adelheid til og sagde:

»O, kjære Serafine, Baronesse, Du maa synge for os.«

Hun vægrede sig, jeg bønfaldt hende om at synge, hun forsikkrede, at hun ikke var i Stand til at akkompagnere sig selv. men tilsidst begyndte hun uden Akkompagnement at synge en af disse simple Folkesange, hvis Ord og Melodi gaae os til Hjertet. Sangens Indhold lod sig fortælle i faa Ord. Fornylig dansede jeg med min Elskede ved et Bryllup, da faldt en Blomst af hendes Haar. jeg tog den op og spurgte: Naar gaae vi igjen til Bryllup?

Da Baronessen begyndte paa andet Vers, ledsagede jeg hende med et harpelignende Akkompagnement, og jeg vedblev dermed til de følgende Sange, hun sang. Baronessen og Frøken

Adelheid begyndte at ansee mig for at være en stor Mester i Musik.

Dørene bleve aabnede til Balsalen, og der hørtes en ildeklingende Musik af Horn og Trompeter.

»Jeg maa bort,« sagde Baronessen og sprang op fra Fortepianoet. »De har forskaffet mig den bedste Time, jeg har tilbragt paa dette Slot.«

Med disse Ord rakte hun mig Haanden, som jeg i den høieste Henrykkelse trykkede til mine Læber. Jeg veed ikke, hvorledes jeg den Nat naaede op til Onkels og mine Værelser. Uden ligefrem at udspørge mig, havde Onkel den følgende Morgen faaet at vide, hvad der var hændt mig den foregaaende Aften, han havde hidtil leende hørt til, pludselig blev han meget alvorlig og sagde:

»Jeg beder Dig af al Magt om at bekæmpe din Daarskab. Viid, at din Adfærd, saa uskyldig den end kan synes, kan drage de forfærdeligste Følger efter sig. Du staaer paa en tynd Iisflade, og inden Du seer Dig for, plumper Du i. Du vil vel kunne hjælpe Dig selv op igjen uden min Hjælp, men en ond Feber vil tære paa din Livsmarv, og Aar ville forløbe, før Du bliver Dig selv paany. Gid Fanden havde din Musik, naar Du ikke forstaaer at benytte den til noget Bedre end Du gjør.«

»Men,« afbrød jeg Onkel, »det falder mig ikke ind at forelske mig i Baronessen.«

»Abekat,« raabte min Onkel, »troede jeg dette, vilde jeg kaste Dig ud af Vinduet.«

Baronen afbrød denne Samtale, og snart sad jeg til op over Ørene i Forretninger. I Selskabsalen vexlede Baronessen kun af og til nogle venlige Ord med mig, men næsten hver Aften blev jeg af Frøken Adelheid kaldt op til hende. Samtale afvexlede med Musik, og jeg maatte snart erfare, at i Virkeligheden var der noget Forstyrret i Baronessens Sjæl, og som jeg allerede, da jeg saae hende første Gang, havde troet at kunne læse i hendes Blik. Nu blev det mig klart, at der i dette Hus maatte herske en ond Aand, jeg havde jo selv mærket den. Et eller andet Uhyggeligt var skeet eller vilde skee. Hvor ofte følte jeg ikke Lyst til at fortælle Serafine, hvad jeg havde oplevet de to første Nætter, jeg boede paa Slottet, men en uforklarlig Magt lammede min Tunge, naar jeg vilde berøre den Sag.

En Dag var Baronessen ikke ved Middagstaflet, man sagde, at hun befandt sig ikke vel og kunde ikke forlade sit Værelse. Deltagende spurgte man Baronen, om Sygdommen var af Betydning. Han lo paa en ubehagelig Maade og sagde: »Det er ikke Andet end en let Katarrh, hun har faaet af den raa Søluft, som nu engang ikke taaler nogen smægtende Stemme her og ikke lider andre Toner end Jagtens djærve Halloh.« Mens han talte, tilkastede Baronen mig

et stikkende Blik. Frøken Adelheid, som sad ved Siden af mig, var bleven blodrød, hun hviskede til mig: »De skal endnu idag see Serafine, og Deres smukke Musik vil virke beroligende paa hendes syge Hjerte.«

Da Adelheid tilhviskede mig disse Ord, var det mig som stod jeg i et forbudt Kjærligheds-forhold til Baronessen, et Forhold, der kun kunde ende med Forfærdelse, med en Forbrydelse. Onkels Advarsler randt mig i Hu, jeg følte, at det var bedst for mig at forlade Slottet, men jeg havde ikke Kraft dertil.

Taflet blev hævet tidligere end sædvanligt; thi den Dag skulde der endnu afholdes Ulve-jagt i Nærheden af Slottet. Jagten kom mig ret tilpas, og jeg sagde til min Onkel, at jeg vilde med.

»Det kan jeg lidee sagde han, »Du kan faae min Bøsse; thi jeg bliver hjemme. Tag ogsaa min Hirschfænger med; i en farlig Situation er den et godt Vaaben.«

Jægerne bleve opstillede omkring den Deel af Skoven, hvori Ulvene maatte være. Det var bidende koldt, Vinden hylede gjennem Fyrre-træerne og drev mig de hvide Sneflokker i Øinene, og da Skumringen indtraadte, kunde jeg knap see sex Skridt for mig. Stiv af Kulde forlod jeg den mig anviste Plads og søgte Læ dybere inde i Skoven. Jeg lænede mig med

Bøssen under Armen til et Træ, forglemte Jagten og tænkte paa Serafine.

Da faldt der. Skud langt borte, det raslede i Skovtykningen, og ikke langt fra mig saae jeg en stor Ulv, som vilde løbe forbi. Jeg lagde an og feilede. Ulven sprang med glødende Øine løs paa mig, jeg havde været fortabt, hvis jeg ikke hurtigt havde faaet Hirschfængeren frem og stødt den i Dyrets Strube. Dets Blod sprøitede over min Haand og Arm. En af Baronens Jægere, som havde staaet ikke langt borte, opløftede et Skrig og ilede til. Paa hans gjentagne Raab samlede Alle sig snart om os.

»Hvad seer jeg!« raabte Baronen. »De bløder, De bløder, De er saaret!«

Jeg forsikkrede ham om det Modsatte.

Imidlertid havde Jægerne løftet den dræbte Ulv i Veiret, den var en af de største, som længe var bleven seet paa Egnen, man beundrede mit Mod og min Aandsnærværelse; jeg selv syntes, at jeg ikke kunde have baaret mig anderledes ad for at redde mig ud af den Livsfare, hvori jeg havde befundet mig.

Især viste Baronen mig stor Deeltagelse, han ophørte ikke med at spørge mig, om jeg ikke skjulte, jeg var saaret. Da vi vendte tilbage til Slottet, tog Baronen mig venskabeligt under Armen, Bøssen maatte en Jæger bære. Og da vi sad om Aftnen ved den dampende Punschebolle, var jeg Dagens Helt.

Da jeg siden med Vigtighed fortalte Onkel mit Jagteventyr, lo han og sagde: »Gud er mægtig i den Svage.«

Træt at Drikkelaget, sneg jeg mig bort gjennem Korridoren for at komme til Retssalen. Da mødte jeg Frøken Adelheid med et Lys i Haanden.

»Maa jeg vanke om her som et Gjenfærd,« spurgte hun, »for at finde min tappre Ulvejæger? Veed De, at Baronessen venter Dem med Længsel. Før hun seer Dem, vil hun ikke troe, at De ikke er kommen til Skade paa Jagten. Ei, ei, hvad har De dog gjort ved Serafine? Endnu aldrig har jeg seet hende saaledes. Kom nu.«

Dengang jeg med Adelheid traadte ind i Værelset, ilede Serafine mig imøde, men blev pludselig staaende som hun besindede sig, jeg vovede at gribe hendes Haand og at trykke den til mine Læber. Baronessen lod sin Haand blive i min og spurgte:

»Min Gud, er det Deres Kald at slaaes med Ulve? Veed De ikke, at Eventyrets fabelagtige Tid forlængst er forbi, og at de vilde Dyr have tabt al Respekt for Sangerne?«

Jeg veed ikke, hvorledes det kom, at jeg ikke som sædvanlig satte mig til Instrumentet, men paa Kanapeen ved Siden af Baronessen. Hun begyndte at spørge mig ud om Jagten og tænkte ikke paa Musik. Jeg fortalte hende om Baronens store Deeltagelse for mig og lod fremkomme en Antydning af, at jeg ikke havde ment

ham i Stand til at optræde overfor mig, som han havde gjort.

»O,« sagde Baronessen med Vemod i Stemmen, »tro mig, det er kun under Opholdet her bag disse mørke, uhyggelige Mure, at Baronen forekommer Dem at være saa raa og saa fremstormende, ja, her i disse mørke Fyrreskove forandrer hans hele Væsen sig. Hvad der forstemmer ham, er den Tanke, som forfølger ham, at her vist engang skeer noget Gruopvækkende, derfor har Deres Eventyr gjort et dybt Indtryk paa ham, skjøndt det heldigviis løb af uden alvorlige Følger. Man fortæller meget Sælsomt om den Baron, som stiftede dette Stamhus, og jeg kjender ikke den mørke Familiehemmelighed, som disse Mure indeslutte, det er ligesom et forfærdeligt Spøgeri jager Besidderen bort og kun tillader ham at opholde sig her under vild Jagttummel. Og jeg! Hvor ensom føler jeg mig ikke i denne Tummel, og jeg ophidses af det Uhyggelige, som overalt træder mig imøde. De, kjære Ven, har ved Deres Kunst skaffet mig de første behagelige Øieblikke, jeg har tilbragt her. Jeg kan ikke takke Dem nok derfor.«

Jeg kyssede hendes Haand og fortalte, at jeg den første Dag under mit Ophold paa Slottet eller rettere den første Nat var bleven rystet til Sjælen af noget Uhyggeligt, noget Forfærdeligt. Baronessen saae mig stivt i Ansigtet og fordrede, at jeg skulde forklare mig tydeligere.

»Jeg besværger Dem,« sagde hun, »siig mig Alt.«

Serafines Ansigt var blevet blegt, jeg indsaae nu, at det vilde være tilraadeligere at fortælle hende, hvad der var hændt mig, end at lade hendes ophidsede Fantasi faae frit Spillerum. Hun hørte paa mig, mere og mere steg hendes Angst og Beklemthed; og da jeg fortalte hende om Kradsningen paa Væggen, skreg hun:

»Det er forfærdeligt, i denne Mur er den frygtelige Hemmelighed skjult.«

Da jeg kom til, hvorledes min Onkel havde manet Gjengangeren bort, sukkede hun dybt som hendes Bryst var blevet befriet for en tung Byrde. Hun lænede sig tilbage og holdt Hænderne for Ansigtet.

Nu først bemærkede jeg, at Adelheid havde forladt os. Serafine taug, jeg stod op, satte mig til Fortepianoet og søgte at lade Musiken bortmane hendes mørke Drømme. Det lykkedes mig, hun hørte smilende paa mig med Taarer i Øinene.

Hvorledes gik det til, at jeg knælede for hende, at jeg omslyngede hende med mine Arme, at jeg trykkede et Kys paa hendes Læber? Jeg følte, hvorledes hun trykkede mig blidt til sig, at hun snoede sig ud af mine Arme, og at jeg gik hen til Fortepianoet. (Forts.)

Fra alle Kanter.

En Visehandler. Gadeviserne florerede i 1848, man erindre, at selv J. L. Heiberg udgav en Samling smukke Sange, som han kaldte „Gadeviser". Faber, Bøgh og Adolf Recke skreve dengang populaire Viser, vi behøve blot at minde om „Den tappre Landsoldat", „Holmens faste Stok", „Seer I, hvem der kommer her" o. s. v., Faber og Horneman udgave sammen en Romance-Cyclus „Den sidste Aften", Sangene heraf vare snart paa Alles Læber. Til disse Sanges Udbredelse bidroge et Par Visehandlere i Smaagaderne, og da navnlig H. P. Møller, Gammelmønt 151. Enhver Visedigter fra den Tid har sikkert kjendt denne Original, hvis almindelige Gnavenhed undertiden kunde slaae om til næsten elskværdig Gemytlighed. Han var Enkemand, havde tidligere været Musiklærer og besad en Smule Kompositionstalent. Han blev Forlægger af en Mængde baade gode og slette Viser, der i de bevægede Krigsaar fandt rivende Afsætning. En Deel af disse Viser blev siden sammen med Vaudevillesange og Viser fra Datidens Musikpavilloner optaget i en Visesamling, der udkom engang om Maaneden; paa Omslaget stod, at Melodierne til Viserne kunde med et let Guitarakkompagnement faaes hos Møller. Visesamlingen havde Titlen „Guitarspilleren"; Møller spillede godt paa dette Instrument. Naar der udkom en Sang paa en ny Melodi f. Ex. „Holmens faste Stok", var der Intet i Veien for, at Møller spillede Melodien for Enhver, som kom ind og kjøbte et Exemplar af Sangen. Af „Guitarspil-

leren" udkom flere Bind, og de kunne vistnok afgive ikke uvigtige Bidrag til den Tids Visedigtning. I Hjemmene syntes der dengang at være blevet sunget langt mere end nu, derfor var Efterspørgslen efter nye Viser stor.

Naar man gjennemseer „Guitarspilleren" for 1848, vil man finde, at den begynder meget fredeligt. Der er strax en tysk Vise „Das Stutzerleben", som dengang blev sungen af Tyrolersangeren Bauer, den begyndte:

„Ist Alles doch in unserm Leben
Nur Gaukelei und Taschenspiel".

Der er en svensk Vise, der hedder „Suck valsen". Den bekjendte Visedigter fra den Tid Peter Emil Petersen er en flittig Medarbeider af „Guitarspilleren". Han begynder Aaret med en Sang, der hedder „Paa Kant":

„Jeg troer snart, vor Verden man stiller paa Kant,
Man borger og prakker og laaner paa Pant,
Man stiller Kautioner, men sjelden Kontant —
Det er moderne, det er moderne, det er galant".

Derefter følge Sange af „Emilies Hjertebanken".

Der findes ogsaa en halvt religieus tydsk Vise: „Vater unser, der Du bist im Himmel". Derefter følger: „Du lille Ø paa Havets blanke Vove" og „Svend Vonved sidder i Bure". Vi finde: Sah' ein Knab' ein Röslein stehn, Röslein auf der Heide".

Nu begynder man at mærke Tidens alvorlige Strømninger. Der er Kaalunds „Farvel til Kong Christian den Ottende", afsungen af Kunstnerne, og „Sidste Hilsen til Kong Christian den Ottende" af H. P. Holst. Oprøret var imidlertid endnu ikke begyndt, derfor er

der Plads til Sangene af „Intrigerne“ og et Par tydske Viser og til en Satire over Et og Andet af D. Hansen.

„Jeg tidt spekulerer, men kan ei forstaae,
Hvordan Aktionairerne de kan bestaae,
Det seer med Kasino sgu ynkelig ud,
Thi det veed, det seer jeg — jeg sværger ved Gud:
Thi Carstensen lever paa Aktionairernes Pung,
Og ja Skjæbnen er tung —
Men let bli'er deres Pung“.

Fjerde Linie er noget uforstaaelig, men med Sligt tog Møller det ikke saa nøie, naar blot Sangen kunde gaae paa Melodien. Der kommer nu en Gadevise, som dengang var paa Alles Læber, vi skulle anføre første og sidste Vers.

Jeg har kjendt en Pige,
Smuk og ung tillige;
Hun var nitten Aar, da sidst vi saaes,
Med saa ømt et Hjerte,
At hun græd af Smerte,
Hvergang Pigen plukkede en Gaas,
Men derpaa har Tiden
Raadet Bod; thi siden
Med en Kok hun kom i Ægtestand.
Ud af alle Kræfter
Fire Uger efter
Rev hun Haaret af sin egen Mand.

See, den halvstuderte,
Neppe konfirmerte
Laps, som gik rejekt til Artium;
Denne lille Blære
Troer sig alt at være
Et Organ for hele Publikum.
Dog kun lidt man agter
Paa de lærde Fagter,
Men tilsidst han dog i Mode kom;

Thi han vandt en Terne,
Saa fik Fyren Hjerne,
Og saa fandt man kompetent hans Dom.

Det var paa den Tid, at Hertugen af Choiseul Praslin myrdede sin Gemalinde. Denne Begivenhed gjorde stor Opsigt hele Verden over, Adolf Recke skrev en Vise herom, den blev snart sungen baade af Høie og Lave, ja, er maaske naaet helt ned til vor Tid, mest for den kvikke Melodis Skyld:

Har De læst i Berlingske Avis,
Eller har De hørt det,
At en Hertug i Paris
Har sin Kone myrdet?

I 1848 blev en „Søndag paa Amager" første Gang opført og gjorde megen Lykke. „Guitarspilleren" bringer strax alle Sangene. Tiden vedbliver at være gemytlig. D. Hansen synger:

„Tager da Glasset endnu engang,
Takker ham, som os lærte at drikke;
Ikke jeg var nogen Alen lang,
Da jeg paa Moders Skjød maatte ligge
Og suge Saften.
Der fik jeg Kraften
Til at tømme disse Glas iaften:
O, Tak for det!"

Pag 120 findes Sangen:

„Røde Rose, fra det friske Grønne
Luer Du, uskyldig, elskovsvarm".

Pag 121 begynder den første Krigssang, forfattet af H. P. Møller selv. Disse Krigssange ville vi tillade os at betragte nærmere.

Redakteur: Kapitain *Michael Gjørup.*

»Jeg maa tale med ham. Hvad ligner det, saaledes at liste sig ind i Kirken?«

»Det begynder at blive Mode,« sagde Theodora, »og Rostgaard finder, at det er en fortræffelig Mode. Han holder ikke af at gjøre Opsigt.«

»En Oberstlieutenant kan virkelig ikke gifte sig paa den Maade,« mente Sofie.

»Du glemmer, at vi Begge ere ældre. Der seer jeg din Fader komme, jeg vil tale med ham om Sagen.«

Rasmus Bagger kom, dampende af en stor Merskumspibe. Han havde allerede hilst paa Theodora, dengang hun kom. Nu satte han sig ned hos Damerne og sagde:

»Jeg kan tænke mig, at der tales om Bryllupet.«

»De har ikke gjættet feil,« sagde Theodora og fortalte ham, hvorom hun nys havde disputeret med sin Veninde.

Grossereren lyttede til med synlig Interesse, blæste store Røgskyer op i Luften, fik Øie paa et Par Svaler og fulgte deres kredsende Flugt, da Theodora taug, sagde han:

»Jeg kan ikke see noget Urigtigt i, at Bryllupet foregaaer paa den Maade, som Oberstlieutenanten ønsker det. De Penge, som en flot Middag vilde koste, ville langt bedre kunne anvendes til Udstyret, som de Nygifte selv maae bekoste. Og hvad er saa egentligt et saakaldt

Kirkebryllup? Det er en Forlystelse for alle Byens Sladderkjællinger, som ikke have noget Fornuftigt at tage sig for. Det koster altid Penge at gaae i Theatret, men et Bryllup er en saa billig Forlystelse. — Og Damerne, som ere i Følget, bruge en Mængde Penge til Pynt, de ville tage sig godt ud under Forestillingen; det store Publikum af Sladderkjællinger betragter dem som et Slags Figurantinder i Lighed med dem, vi see i Balletten paa Theatret.«

»Men Fader dog!« udbrød Sofie.

»Og saa skal man udsættes for Kritik af Folk, for hvem man ikke gider tage Hatten af! Jeg holder for meget af Oberstlieutenant Rostgaard og Frøken Erbach til at ville udsætte dem for Sligt.«

»Hør Fader, hvilke flotte Brylluper har Du ikke selv gjort for mine Søstre!« udbrød Sofie.

»Ja, seer Du, min Pige, en Grosserer maa altid gjøre flotte Brylluper for sine Døttre, det er den rene Reklame. Og da din Søster, Marie, blev gift med en Silke- og Klædekræmmer, var Bryllupet ogsaa Reklame for ham. Ved Professorens Bryllup var Reklamen alene paa min Side.«

»Der er ogsaa en anden Maade at see Sagen paa,« mente Sofie, »det er smukt, at Parret bliver viet i Nærværelse af dets Slægt og Venner.«

»Veed Du hvad, Sofie,« sagde Grossereren, »det er endnu smukkere, at Intet bortleder det

unge Pars Opmærksomhed fra den hellige Handling. Jeg kan tænke mig, at der maa være noget sært Gribende og Høitideligt ved, at Brud og Brudgom knæle i Stilhed for Alteret, mens blot Præsten og maaske Brudeførerne ere tilstede.«

»Jeg er aldeles enig med Dem, Hr. Grosserer,« sagde Theodora.

»Men,« indvendte Sofie, »de, som ere med i et Brudefølge, give altid gode Presenter.«

»Skulde man holde stort Bryllup for Presenternes Skyld?« lo Bagger.

Om Aftnen kom Rostgaard. Han fik at vide, hvorom der havde været Tale og var glad ved, at Grossereren var af den Mening, at her var ingen Anledning til at holde stort Bryllup. Imidlertid blev det forandret derhen, at Rostgaard og Theodora ikke skulde gaae til Kirken, men at de skulde kjøre derhen, hver med sin Brudefører. En Stabsofficeer skulde være Rostgaards, og Theodora vilde anmode sin Broder om at føre hende op til Altret.

Grosserer Erbachs Familie gjorde ikke mange Ophævelser over, at Bryllupet paa den Maade fandt Sted; thi Brudgommen skulde jo kort efter reise, og Bruden om et Par Maaneder følge ham. Grossereren lovede at være sin Søsters Brudefører, og Fruen og Louise forbeholdt sig fra en og anden Krog i Kirken at være Vidne til Vielsen.

Bryllupet fandt da Sted i Stilhed. Grosserer

Bagger havde saa bestemt fordret at ville gjøre en lille Middag for de Nygifte og deres Nærmeste, at de ikke havde kunnet afslaae det. Da de Nygifte kjørte fra Kirken til Baggers Landsted, saae Rostgaard en Kvinde gaae paa Fortouget i St. Kongensgade.

»Karoline Mortensen!« udbrød han.

»Hvad mener Du?« spurgte Theodora.

»Man har løiet for mig, hun er ikke død.«

»Hvem?«

»Mit Livs Plageaand. Theodora, jeg kom til Dig og sagde: Lader os holde Bryllup; thi nu er hun død, der . . .«

»Kjære Rostgaard, er Du sikker paa, at det var hende?«

»Det er jeg. Jeg vil skrive til Politidirekteuren, jeg vil . . .«

»Lad heller være dermed. Hun er jo i Virkeligheden død for Dig. Fortæller Du nu til Politidirekteuren, at man, for at lokke Penge fra Dig, har bildt Dig ind, at hun var død, vil der blive holdt Forhør, Du vil faae Ærgrelser, og hun vil blive straffet. Nu reiser Du bort fra Kjøbenhavn, og hun vil ikke mere møde Dig paa din Vei.«

Han trykkede sin Hustrus Haand og gav hende Ret, men dette Møde havde forstemt ham paa hans Bryllupsdag. Da han kom til Landstedet, havde han dog gjenvundet sit gode Humeur, og Dagen endte i lutter Glæde.

Tolvte Kapitel.

I Rendsborg.

»O Rendsborg, o Rendsborg, Du syndefulde Stad, Du haver forført saa mangen brav Soldat,« saaledes lød en gammel Soldatervise. Dengang Axel kom til Rendsborg med Bataillonen, havde Byen endnu sit gamle Udseende, Voldene vare bevarede, stærkest var Nordfronten, hvor den saakaldte »hohe Katze« fandtes. Midt i Eidren laa den gamle By paa en Ø; det var vel her, at Svend Estridsens Søn, Bjørn, havde anlagt de første Skanser. Nord for Eidren laa det stærke Kronværk, Syd for Floden den større, nye By, Neuwerk, hvis Fæstningsværker begrændsedes af Wehr Aaen, der her falder i Eidren. I Rendsborg mindede Alt om, at Byen var en Fæstning, og man kunde neppe gaae et Skridt paa Gaden uden at møde en Soldat.

Bataillonen var indkvarteret i Barakkerne ved Neuthor i den nye By. Mellem Volden og Byens Huse laa her en Række Barakker, der gjorde samme Tjeneste som en større Kaserne og maaske var at foretrække for en saadan. Der laa allerede en dansk Bataillon i Byen, før Bataillonen fra Glückstadt ankom.

Paradepladsen laa i Neuwerk. Paa dens vestlige Side saaes Gouvernementsboligen, hvor

Kommandanten boede, og ligeoverfor paa den anden Side af Pladsen laa Hovedvagten. Sydsiden begrændsedes af Huse og en Kirke, Nordsiden af Træer og brede Adgange til Tøihuset mod Nordvest og Altstadt mod Nordøst. Det var her paa den store Paradeplads, at Prindsen af Noer i 1848 havde samlet Rendsborgs Garnison og proklameret Oprøret, idet han fortalte, at han handlede i Kongens Navn. Kongen, sagde han, var i Kjøbenhavn falden i Hænderne paa en oprørsk Fraktion.

Paa samme Plads stode danske Tropper i September 1852 opstillede til Vagtparade. Mærkeligt nok, havde Officererne deres Hunde med til Paraden, dette vilde ikke være blevet taalt i nogen anden Garnison, men Rendsborgs daværende Kommandant var en stor Ven af Hunde. See, der kommer han ud af Gouvernementsbygningen, skulderbred, kæmpestærk, af Mellemhøide og med et stort Skjæg over hele Ansigtet. Det er den berømte Oberst Helgesen. Han kjender ikke til den militaire Stramhed, men forseer Nogen sig i Tjenesten, straffes han strengt.

Nu lader han Paraden afmarchere, uddeler Parolen, taler med nogle af Officererne og gjør en kritisk Bemærkning over en og anden Hund. Paraden varer sjeldent længe. Axel gaaer strax op paa Hovedvagten, hvor han er inviteret til Frokost af Lieutenant Berner, den vagthavende Officer. Han sætter sig ved Vinduet for at see over

Pladsen og faaer i Vindueskarmen Øie paa et i denne indgraveret Portrait af Kommandanten, Ligheden er slaaende, hvem Kunstneren har været, kan Ingen sige.

Der kom et Par Officerer til, Talen faldt paa Rendsborg. Det var ikke længe siden, at Østerrigerne havde ligget her i Garnison, og der havde da været en Usædelighed i Byen, som spottede enhver Beskrivelse. Nu var Tilstanden bleven noget bedre; thi den slesvig-holstenske Befolkning holdt sig borte fra den danske Garnison.

»Veed man Intet om vi skulle til Kjøbenhavn?« spurgte Altenborg.

»Nei,« svarede Axel, »endnu veed man intet Bestemt derom.«

»Vi maae dog snart faae Noget at vide,« mente Berner. »Vi kunne ikke komme til Ro under saadanne uvisse Tilstande.«

»Tjenesten lider derved,« sagde Axel.

Da styrtede en Officeer ind af Døren og raabte:

»Hurra, vi skulle til Kjøbenhavn. Adjudanten har fortalt mig, at der i dette Øieblik er kommet Ordre til at holde Alt i Beredskab til Afmarchen. Den vil finde Sted om otte Dage.«

»Hurra,« lød det fra de Andre.

Først da det var Spisetid, sagde Officererne Farvel til Lieutenant Berner for at spise til Middag med Bataillonens øvrige Officerer i Ho-

tellet, der laa lige ved Hovedvagten. Der var vel dengang en Messe i Rendsborg, men da man spiste daarligt der, og der herskede en altfor streng, militair Tone, en Lieutenant, som kom forsildigt til Bords, skulde f. Ex. melde sig til Messens ældste Officeer og var udsat for en Irettesættelse, besluttede 17de Bataillons Officerer at spise paa Hotellet, da det ikke var en Tvangssag at spise i Messen.

De forhenværende slesvig-holstenske Officerer havde Intet imod at forlade Holsten, hvor de vare ilde sete af Befolkningen, medens Ingen kjendte dem i den store Hovedstad. Axel yttrede ved Bordet:

»Jeg hører, at vi skulle ligge paa Sølvgadens Kaserne, saa kan jeg maaske komme til at rykke ind i min gamle Leilighed.«

»Det kommer De neppe til,« svarede Adjudanten, »thi Oberstlieutenanten mener, at de Herrer Officerer fra Kontingentet helst som Fremmede i Byen bør ligge paa Kasernen. Men gjøre Premierlieutenanterne Fordring paa deres Ret til at ligge der, ja, da vil den Ret blive respekteret.«

Axel svarede, at han for sit Vedkommende ikke stillede nogen saadan Fordring.

Da han kom hjem fra Middagsbordet, hastede han med at skrive til sin Moder, at hun om otte Dage kunde vente ham til Kjøbenhavn. Han forespurgte paa samme Tid, om han

kunde komme til at boe hjemme. Moderen havde underrettet ham om, at Oberstlieutenant Rostgaard skulde giftes med Theodora Erbach, og at den Sidste var bleven forsonet med Broderens Familie. I Brevene havde Moderen tidt omtalt Louise Erbach.

Han reiste sig for at bringe det Brev, han havde skrevet til Moderen, paa Posthuset. Derefter aflagde han Berner endnu et Besøg paa Hovedvagten, og da han vendte hjem derfra, var det blevet mørkt. Axel boede i Altstadt. For at komme dertil, maatte han passere den lange, skyggefulde Allee, kaldet Jungfernstieg, som førte fra Paradepladsen til Altstadt. Paa Jungfernstieg var der hver Aften en saadan Mængde Spadserende, at man neppe kunde trænge sig frem. Anstændige Damer, ledsagede af en Herre, saaes ligesaa vel som en Mængde demimonde Damer, og hvor Jungfernstieg endte, var der ensomme Spadseregange, de hørte til Fæstningsterrainet og maatte ikke benyttes af Andre end de Militaire.

Da Axel langsomt vandrede ned ad Altstadt til, fik han pludselig Øie paa Erna Erbach, som kom ham imøde, ledsaget af en ældre Dame og en ung Herre. Hun fik ogsaa Øie paa ham, og han hilste ærbødigt. Han lagde Mærke til, at denne Hilsen vakte hendes mandlige Ledsagers Forbauselse, Axel vendte sig om for at see efter hende og saae, at Ernas mandlige Ledsager vendte sig

ligeledes om for at see efter ham. Deres Øine mødtes, og et haanligt og trodsigt Smil spillede om den, Axel ubekjendte Herres Mund. Det var Ernas Fætter. Dengang Axel kom til Altstadt, vendte han om, for at gaae endnu engang gjennem Jungfernstieg. Havde han haabet at møde Erna, blev han skuffet.

I de otte Dage, Axel endnu opholdt sig i Rendsborg, var han hver Aften paa Jungfernstieg i Haab om at træffe Erna, men han mødte hende ikke. Hun havde blot været en Dag i Fæstningen for at besøge sin Faders Grav.

Endelig slog Afskedstimen, en tidlig Morgen marcherede Bataillonen fra Rendsborg, Maalet var Eckernførde, hvor der laae Dampskibe og ventede paa dem. Underveis viste det sig, at der ogsaa var overtroiske Folk i Bataillonen. En Hare løb nemlig forbi Oberstlieutenantens Hest, den blev fanget af Soldaterne og dræbt. Der blev nu almindeligt talt om, at det var et daarligt Varsel, naar en Hare løb over en Mands Vei.

Efter at have rastet om Natten i Eckernførde, seilede Bataillonen næste Dag til Kjøbenhavn, hvor den ankom den følgende Morgen, da Solen fra en skyfri Himmel kastede sit Guld paa Byens Taarne og Tinder.

Trettende Kapitel.

En Forlovelse.

Fru Harder fløi sin Søn om Halsen og kyssede ham, dengang han traadte ind i Stuen og raabte: »Jeg melder mig tilbage igjen.« Der blev nu en almindelig Udspørgen og Fortællen, og Helene udbrød:

»Tænk Dig, Moder vil i Anledning af din Hjemkomst gjøre et Bal i Vinter.«

Han fik at vide, at Thomas Harder fornylig var bleven udnævnt til Auditeur. Thomas var Axels Fætter, Søn af en rig, jydsk Proprietair og eneste Barn. Han havde været et Par Aar udenlands og var nu kommen hjem.

»Louise Erhach har jevnlig spurgt til Dig,« sagde Helene. »Hun har her et Par Gange truffet sammen med Thomas, og han har overtaget din gamle Bestilling at følge hende hjem, at sige, naar hendes Broder ikke er her.«

»Har I nylig havt Brev fra Anna?« spurgte Axel.

»Ja, hun har det godt. Du skal faae Brevet at see.«

Nogle Dage efter skulde Rigsdagen samles, da traadte en Formiddag Folkethingsmand, Kammerraad Grundtoft ind af Døren, ledsaget af en

ung Dame. Fru Harder, Axel og Helene sade netop ved Frokostbordet:

»Gener Jer ikke,« sagde Grundtoft, »bliv siddende. Min Kone og jeg vilde tage en Bid med.«

»Din Kone?« spurgte Fruen.

»Ja, jeg har Pinedød giftet mig, og jeg har taget min Kone med hertil, for hun skal more sig i Vinter. Jeg haaber, at I tage Jer lidt af hende.«

»Maae vi gratulere,« sagde Axel og rakte Onklen Haanden.

»Men — men hvem har Du giftet Dig med?« spurgte Fruen.

»Har jeg ikke allerede sagt det? Naa, saa skal I faae det at vide, det er med Bolette Hansen. Ja, jeg fortalte Jer jo engang, hvordan hun i »Vinkanden« søgte efter en Lieutenant.«

»Fy, Grundtoft,« sagde Bolette, »har Du gjort det?«

»Ja, det var, før jeg tænkte paa, at Du skulde blive min Kone, havde jeg anet det, havde jeg ikke fortalt Historien.«

»Jeg kan derfor tænke mig,« sagde Bolette, »at jeg neppe staaer i det bedste Lys hos Familien her.«

»Seer Du, Søster,« sagde Kammerraaden, »paa Grund af den Historie fra »Vinkanden«, vare de andre Pigebørn i Byen blevne storsnudede mod Bolette, og naar jeg engang imellem kom

til hendes Fader, traf jeg hende med forgrædte Øine. Saa sagde jeg til mig selv: »Dette her kan ikke gaae, og saa besluttede jeg at gifte mig med Bolette. Sikken Sladder der blev i Byen, men nu skal de nok lade hende være i Fred. Hvad mener Du, Bolette?«

»Jeg kan ikke komme mig, af min Forundring!« udbrød Fruen.

»Ja, bliv da ved med at forundre Dig,« sagde Grundtoft, »men lader os faae lidt Frokost.«

Den unge Fru Grundtoft gjorde et meget godt Indtryk paa Familien. Men da hun og hendes Mand vare gaaede, yttrede Fru Harder:

»Nei, det havde jeg aldrig troet om Ferdinand! At gaae hen og gifte sig i den Alder og med en ung Pige! Og hvad tænker hun paa? Han kunde være hendes Fader.«

»Aa, jeg finder ikke noget Forunderligt i, at Onkel har faaet Lyst til at gifte sig med en saa smuk Pige,« sagde Axel, »og hun har vel taget ham for at faae Fred for Byens Batailloner af Sladdermadammer og Sladderjomfruer.«

»Det er intet Inklinationsparti,« sagde Helene.

Det ensformige Garnisonsliv begyndte for Axel paany. Ved de tydske Batailloners Ankomst til Kjøbenhavn, var Disciplinen bleven strammere, og om noget kammeratligt Samliv mellem disse Batailloners Officerer, kunde der ikke ret vel blive Tale, der maatte først

hengaae nogle Aar. Officererne ved de andre Batailloner holdt sig borte fra de forhenværende slesvig-holstenske Officerer, og disse vare nærmest henviste til Omgang mellem sig selv indbyrdes. Det var ubehagelige Forhold, som kunde have været undgaaede.

Axel boede hjemme. Udenfor Tjenesten søgte han Adspredelse i Familielivet. Lieutenant Berner sagde en Dag til ham:

»Jeg misunder Dem, Harder. De har Familie her i Byen. Vi Andre, som ingen har, ere henviste til Kaféerne.«

»Forlov Dem,« sagde Axel.

»Hvorledes skulde det gaae til? Hvor skal jeg finde en Pige, med hvem jeg kan forlove mig? Jeg kommer jo ikke i Familiekredse, og jeg kjender Ingen, der kan indføre mig der. Vil De have, at jeg skal tiltale en Dame, jeg møder, paa Gaden? Hun vil optage det som en Fornærmelse.«

»Ja, det kan være sandt nok, men . . «

»Naturligviis kan man ikke hele Døgnet sidde hjemme i sit Kvarter og kjede sig. I Mangel af dannet Dameselskab søge vi udannet, ja, hvad skulle vi gjøre? Og saa gaaer altid Tiden med det.«

»De seer trist paa Tilværelsen,« mente Axel.

»Selv om jeg kunde finde en Pige, jeg syntes om, kunde jeg dog ikke forlove mig med hende.

En Lieutenant er det usleste Parti, som en Pige i vore Dage kan gjøre.«

»Det kan være sandt nok. Alligevel see vi Officerer forlove sig.«

»Kildevand og Kjærlighed!« raabte Berner. »Det er Uniformen, der stikker Damerne i Øinene, og Officererne ere, naar Alt kommer til Alt, sværmeriske Naturer og letsindige Kavallerer, der ikke tænke paa den Dag imorgen. Vor Stand har sine egne Love, og sin særlig uheldige Stilling i Samfundet; vi ere Mænd, der i mange Henseender nyde Anseelse, medens vi, naar vi ville tænke paa at stifte Familie, maae finde os i at leve under Kaar, der ere ringere end Smaaborgerens.«

»De synes særligt at have studeret vor Stands mørkeste Sider.«

»Jeg har saamænd studeret baade de lyse og de mørke. Der er bleven en Plads ledig ved den vestindiske Hærstyrke, jeg har søgt om den, og jeg haaber, at jeg faaer den.«

Dengang Axel forlod Berner, maatte han sige sig selv, at Berner havde ikke ganske Uret. Axel var selv bleven særligt begunstiget af Skjæbnen, han havde ikke faaet sit Avancement standset ved, at mange Frivillige og Andre vare blevne satte ind foran ham paa Avancementslisten, og han kunde deltage i Familielivet.

Han var truffen sammen med Louise, og hun havde lagt synlig Glæde for Dagen ved at

gjensee ham, hvorfor han havde begyndt at spørge sig selv, om han dog ikke ved den første, gunstige Leilighed skulde erklære sig for hende. Men da var hun en Aften truffen sammen med Thomas Harder i Fru Harders Hus, og Axel havde været Vidne til, hvorledes hun tog mod hans Fætters Kur.

Axel havde aldrig staaet paa en videre fortrolig Fod med den Fætter, som optraadte med stor Arrogance og syntes ikke at kunne glemme, at han var Arving til en stor Formue, tillige hovmodede han sig af, at han havde taget en god juridisk Examen. Den Slags Hovmod er overfor almindelige Mennesker særlig irriterende, men den kan dog undertiden imponere skikkelige Sjæle, selv om de ikke ere blottede for Dannelse. Nu var Thomas bleven Auditeur, og hans Tante følte sig aabenbart imponeret. Han fortalte om sin Udenlandsreise, og Fru Harder sagde:

»Det er rart Thomas, at Du kan fortælle os lidt om Paris; thi man bliver i Længden kjed af at høre Axel tale om Felten.«

»Ja, ja,« sagde Louise, »det er langt morsommere at høre tale om Paris.«

Axel sagde Intet, men blev forstemt og gik op og ned af Gulvet.

»Hør engang, Hr. Auditeur,« sagde Emil Erbach, »er det livsfarligt at gjøre en Udenlandsreise?«

»Paa ingen Maade,« svarede Thomas.

(Forts.)

Det skjæbnesvangre Slot,

gjenfortalt efter

E. T. A. Hoffmann.

(Fortsat).

Derefter gik Baronessen til Vinduet, vendte sig om og traadte hen til mig med stolt Anstand. Hun saae mig fast ind i Øinene og sagde:

»Deres Onkel, er den værdigste Olding, jeg kjender, han er Familiens Skytsaand, maatte han indeslutte mig i sine Bønner.«

Jeg var ikke i Stand til at fremføre et Ord, hint Kys havde opflammet mit Blod. Frøken Adelheid traadte ind og saae forundret paa mig, Baronessen rakte mig Haanden og sagde med stor Hjertelighed:

»Lev vel, kjære Ven, lev ret vel. Tænk undertiden paa, at Ingen maaske bedre har forstaaet Deres Musik end jeg. Ak, disse Toner ville længe, længe give Gjenklang i mit Hjerte.«

Jeg tvang mig til at fremstamme nogle usammenhængende Ord og ilede tilbage til Onkels og mit Værelse. Jeg traadte dog ikke ind, men løb frem og tilbage i Salen og overlod mig til min Kjærligheds Vanvid. Onkel blev vækket og raabte:

»Jeg troer, Du er bleven gal, eller slaaes

Du endnu med Ulve? Skynd Dig med at komme i Seng. Det er paa høie Tid.«

Jeg efterkom hans Opfordring.

Det kunde være noget efter Midnat, jeg var ikke sovet ind endnu, da hørte jeg, at Døre langt borte bleve aabnede og slaaede i, Raab og Fodtrin. Der hørtes Skridt i Korridoren, Døren til Salen blev aabnet, og kort efter blev der banket paa Døren til vort Værelse.

»Hvem der?« raabte jeg høit.

»Hr. Justitiarius, Hr. Justitiarius!« lød det udenfor. »Vaagn op, vaagn op!«

Det var Frands, der raabte, jeg spurgte ham:

»Brænder det i Slottet?«

»Hvor brænder det?« spurgte Onkel, der var vaagnet. »Er det fordømte Spøgeri igjen paafærde?«

»Staa op, Hr. Justitiarius,« sagde Frands, »Baronen ønsker at tale med Dem.«

»Hvad vil Baronen mig paa denne Tid af Natten?«

»Ak, Hr. Justitiarius, staa op, den naadige Fru Baronesse er ved at døe.«

Med et Forfærdelsesskrig foer jeg op.

»Aabn Døren for Frands,« sagde Onkel.

Jeg vandrede forvildet om i Værelset uden at kunne finde Døren, hvorfor Onkel maatte aabne den. Neppe havde vi faaet tændt Lys og

vare komne i Klæderne, før vi hørte Baronen raabe i Salen:

»Kan jeg faae Dem i Tale, kjære V.?«

»Hvorfor har Du klædt Dig paa?« spurgte Onkel. »Baronen har ikke kaldt paa Dig.«

»Jeg maa ud, jeg maa see hende, før hun døer.«

»Ja saa,« sagde Onkel, han gik og aflaasede Døren udvendig fra.

Min første Tanke var at forsøge paa at sprænge Døren, men jeg indsaae snart, at det kunde have ubehagelige Følger, jeg besluttede derfor at forholde mig rolig, til Onkel kom tilbage. Jeg hørte ham tale heftig med Baronen og flere Gange mit Navn blive nævnt, uden jeg kunde forstaae, hvorom Talen var. Endelig hørte jeg, at der kom Bud efter Baronen, og at han hurtigt fjernede sig. Onkel traadte igjen ind i Værelset, jeg styrtede hen imod ham med det Raab:

»Hun er død!«

»Du er forrykt,« sagde han og trykkede mig ned paa en Stol.

»Jeg maa afsted,« raabte jeg, »jeg maa see hende, om det skulde koste mit Liv.«

»Prøv derpaa,« sagde Onkel, lukkede Døren af og stak Nøglen i sin Lomme.

Nu blev jeg aldeles rasende, jeg greb den ladte Bøsse og raabte:

»Her for dine Øine skyder jeg mig en Kugle for Panden, hvis Du ikke aabner Døren.«

Da traadte den Gamle tæt hen til mig og sagde, idet han saae paa mig med et gjennemborende Blik:

»Dreng, troer Du at kunne forskrække mig med din taabelige Trusel? Hvad gaaer Dig Baronessen an? Hvem giver Dig Ret til at trænge Dig ind, hvor Du ikke hører hjemme, ja, hvor man ikke ønsker din Nærværelse?«

Jeg sank tilintetgjort om paa Stolen.

»Vil Du optræde som den forelskede Hyrde i dette alvorlige Øieblik?«

Der indtraadte en Pause, da sagde Onkel med Venlighed:

»Du skal dog vide, at der neppe er nogen Fare for, at Baronessen døer. Frøken Adelheid overdriver Alt. Det Hele vil rimeligviis blot vise sig at være en Besvimelse.«

Onkel gik nogle Gange frem og tilbage i Stuen, lo tilsidst og sagde:

»Hvilke Taabeligheder har Du indladt Dig paa. Nu ja, det kan ikke være anderledes, Djævlen driver her paa mange Maader sit Spil, Du er faldet i hans Kløer, og han spiller Boldt med Dig.«

Onkel gik atter frem og tilbage paa Gulvet, da stod han stille og sagde:

»Søvn faae vi ikke mere inat. Jeg vil ryge en Pibe.«

Med disse Ord stoppede Onkel en Pibe og begyndte at nynne. Han tændte den ved en Fidibus og spurgte:

»Nu, hvorledes spændte dit Eventyr med Ulven egentlig af?«

Den Gamles Ro virkede sælsomt paa mig. Hans Spørgsmaal ærgrede mig, og jeg spurgte:

»Finder Du mit Jagteventyr saa lystigt, at Du vil spotte derover?«

»Paa ingen Maade, men Du veed ikke, hvor komisk et Ansigt en Kick in die Welt faaer, naar Vor Herre engang finder ham værdig til at bestaae et Eventyr. — Jeg havde paa Universitetet en god Ven, et stille og beskedent Menneske. Uden selv at have givet Anledning dertil, blev han indviklet i en Duelaffaire og optraadte her med et saadant Mod, at Alle beundrede ham. Men siden den Tid var han som forvandlet, den flittige og besindige Yngling var bleven en Praler og slog sine Volter saalænge, til han engang blev skudt i en Duel. Ja, jeg fortæller Dig det, for at Du kan tænke lidt derover.«

Der hørtes Skridt udenfor i Salen. Onkel raabte:

»Frands, Frands!«

»Ja, Hr. Justitiarius,« svaredes udenfor.

»Frands, kast mere Brænde i Kaminen i Salen, og, hvis Du kan, skaf os da et Par Kopper varm The.«

Onkel lukkede Døren op, og jeg traadte med ham ind i Salen.

»Hvorledes gaaer det med Baronessen?« spurgte Onkel.

»Aa,« svarede Frands, »det Hele havde ikke stort at betyde, Baronessen befinder sig atter ganske vel og fortæller, at en ond Drøm har fremkaldt hendes Afmagt.«

Jeg vilde udbryde i Jubel, et meget alvorligt Blik fra Onkel afholdt mig derfra.

»I Grunden,« sagde Onkel, »vilde det dog være bedre, at vi lagde os et Par Timer til at sove. Vi behøve ingen The, Frands.«

Frands forlod os med et god rolig Nat, skjøndt Hanerne allerede goel.

»Hør,« sagde Onkel, idet han bankede Piben ud paa Kaminen, »det er dog godt, at der ikke er passeret Dig nogen Malheur med Ulvene og med de ladte Bøsser.«

Jeg taug; thi jeg følte, at den Gamles Spotegloser vare berettigede.

Om Morgenen sagde han til mig:

»Vær saa god at gaae nedenunder og faae at vide, hvorledes Baronessen har det. Du kan spørge efter Frøken Adelheid, hun vil vel sagtens give Dig en udførlig Besked.«

Man kan tænke sig, hvor hurtigt jeg ilede ned i det underste Stokværk. I det Øieblik, jeg vilde træde ind i Baronessens Forgemak, traadte Baronen rask ud deraf. Han blev forundret

staaende og maalte mig med et mørkt og gjennemborende Blik.

»Hvad vil De her?« spurgte han.

Jeg tog mig sammen og sagde:

»Onkel har sendt mig herhen for at spørge til hendes Naades Befindende.«

»Aa, det har blot været hendes sædvanlige Nervetilfælde. Hun sover roligt, og jeg veed, at hun vil komme til Taflet. Siig Deres Onkel det.«

Baronen talte med en vis lidenskabelig Heftighed, der syntes at sige, at han var mere bekymret for Baronessen end han vilde lade sig mærke med. Jeg vendte mig for at gaae, da greb han pludselig min Arm og raabte med et lynende Blik:

»Jeg maa tale med Dem, unge Mand.«

Jeg saae den fornærmede Ægtefælle for mig og maatte befrygte et Optrin, der kunde ende forsmædeligt for mig. Jeg var ubevæbnet, dog jeg erindrede nu, at jeg fra igaar havde min Jagtkniv i Lommen. Jeg fulgte Baronen med den faste Beslutning ikke at ville skaane hans Liv, hvis han optraadte imod mig paa en uværdig Maade. Vi traadte ind i Baronens Værelse, hvis Dør han lukkede af efter sig. Nu skred han med korslagte Arme i nogen Tid frem og tilbage, endelig blev han staaende foran mig og gjentog:

»Jeg maa tale med Dem, unge Mand.«

Modigt svarede jeg: »Jeg haaber, at det ikke er paa en fornærmelig Maade.«

Baronen saae forundret paa mig, som forstod han mig ikke. Han slog Øinene mod Gulvet og begyndte igjen at gaae frem og tilbage i Værelset. Han tog en Bøsse, stødte Ladestokken ned i Løbet som han vilde forsøge, om den var ladt. Blodet begyndte at koge i mig, jeg gik tæt hen til Baronen for at umuliggjøre, at han lagde an paa mig.

»Et smukt Gevær,« sagde han og stillede igjen Bøssen i Krogen.

Jeg traadte nogle Skridt tilbage, Baronen nærmede sig mig og slog Haanden haardere paa min Skulder end det netop var nødvendigt.

»Jeg maa forekomme Dem at være ophidset og forstyrret,« sagde han. »Jeg er det i Virkeligheden; thi Natten har jeg tilbragt i stor Angst. Jeg indseer nu klart, at min Kones Nerveanfald slet ikke har været farligt, men her i dette Slot, hvor en mørk Aand er fordømt til at have sit Ophold, frygter jeg for, at det mest Forfærdelige vil ske. Det er ogsaa første Gang, at hun her er bleven syg. De — De alene er Skyld deri.«

»Herom har jeg ikke havt nogen Anelse.«

»Var blot det fordømte Fortepiano gaaet i Stykker underveis hertil! Og var De — dog nei, nei. Det skulde, det maatte saaledes være. Jeg alene er Skyld i Alt. Jeg burde, i det Øieblik

De begyndte at spille for min Kone, have underrettet Dem om hendes Sindsstemning.«

Jeg gjorde Mine til at ville tale.

»Lad mig tale,« sagde Baronen, »jeg maa forud afskjære alle overilede Domme. De anseer mig for en raa Mand, der ikke kan lide Kunst. Jeg er det paa ingen Maade, men jeg har den inderlige Overbeviisning, at her bør al Musik holdes borte. De skal vide, at min Kone lider af en Ophidselse, en Pirrelighed, der til Slutning maa ødelægge ethvert lysere Syn paa Livet. Her, bag disse underlige Mure, kommer hun ikke ud af denne Tilstand, der ellers kun pleier at indfinde sig momentant, og da som Forbud paa en alvorlig Sygdom. De kan med Rette spørge mig om, hvorfor jeg tager hende med til dette gruopvækkende Opholdssted, til det vilde Jagtliv. Kald det Svaghed, men det er mig ikke muligt at lade hende blive tilbage. Desuden har jeg troet, at den friske Søluft vilde gjøre hende godt. Men De har lagt an paa ved Deres Musik methodisk at ødelægge hende.«

Baronen sagde dette med høi Røst og vildt funklende Øine, jeg vilde tale, men han lod mig ikke komme til Orde.

»Jeg veed, hvad De vil sige, men jeg gjentager, at De var paa Vei til at dræbe min Kone, jeg vil dog paa ingen Maade lade Dem bære Skylden derfor, De vil imidlertid kunne forstaae, at jeg maa sætte en Stopper herfor. De exal-

terer min Kone ved Spil og Sang, og efterat De ved Deres Musik har fremmanet Visioner og Anelser, ender De med at fortælle hende det uhyggelige Spøgeri, der skal have mødt Dem oppe i Retssalen. Deres Onkel har fortalt mig Alt, men jeg beder Dem om at gjentage for mig, hvad de saae, hørte, følte, anede.«

Jeg mandede mig op og fortalte roligt, hvad der var sket, Baronen afbrød mig engang imellem med et Udraab af Forundring. Dengang jeg fortalte ham, hvorledes Onkel havde stillet sig mod Gjenfærdet og med kraftige Ord manet det bort, slog Baronen Hænderne sammen og sagde:

»Ja, Deres Onkel er vor Families-Skytsaand, hans jordiske Rester skulle, naar han engang døe, hvile i vort Familiekapel.«

Jeg havde endt og taug.

»Daniel, Daniel! hvad gjør Du her i denne Time?« mumlede Baronen og gik op og ned i Værelset.

»Hr. Baron, der er vel ikke mere?« spurgte jeg.

Han foer op som af en Drøm, greb venlig min Haand og sagde:

»Kjære Ven, min Kone, som De mod Deres Villie har mishandlet, saa slemt, uden De har villet det, maa De kurere, De alene kan det.«

Jeg rødmede og blev meget forlegen.

Baronen synes at gotte sig over min For-

legenhed og saae mig ind i Øiet med et ironisk Smil.

»Hvorledes skal jeg bære mig ad dermed?« stammede jeg.

»De har ikke at gjøre med nogen farlig Patient,« sagde Baronen, »jeg lægger Beslag paa Deres Kunst, Baronessen er nu engang draget ind i Deres Musiks Tryllekreds, og det vilde være taabeligt og grusomt pludselig at drage hende ud deraf. Bliv ved med Deres Musik. De vil altid være velkommen i min Kones Værelser. Men gaae efterhaanden over til kraftigere Musik, foreen behændigt det Muntre med det Alvorlige og, for Himlens Skyld, tal ikke mere med hende om det uhyggelige Spøgeri. Forhold Dem nu, kjære Ven, som jeg har sagt.«

Med disse Ord lod Baronen mig gaae.

Jeg var tilintetgjort. Jeg, Vanvittige som havde troet, at Skinsyge havde grebet ham, han selv sender mig til Serafine, han anseer mig som et villieløst Redskab, som han kan kaste bort, naar han har brugt det. Jeg ilede til Onkel, der ventede paa mig.

»Hvorfor har Du saa længe ladet vente paa Dig,« spurgte han.

»Jeg har talt med Baronen.«

»Død og Pine! Baronen har vel udfordret Dig?«

Onkel opslog en lydelig Latter. Jeg bed

Tænderne sammen og havde ikke Lyst til at svare ham.

Baronessen kom til Taflet i en blændende hvid Morgendragt. Hun saae træt ud, men var skjønnere end nogensinde før. Jeg følte mig fornærmet, jeg syntes, jeg var bleven gjort Nar af, jeg undgik Frøken Adelheid og satte mig nederst ved Bordet mellem to Officerer, med hvem jeg begyndte at drikke. Tilsidst blev jeg høirøstet og lystig. En Tjener bragte mig fra Frøken Adelheid en Tallerken, hvorpaa der laae nogle Bonbons. Jeg tog dem og saae hen paa Adelheid, tog Glasset og nikkede. Uvilkaarligt mumlede jeg: »Serafine!« og tømte Glasset.

Mit Blik mødte i dette Øieblik Serafines, jeg saae, hun ogsaa havde tømt sit Glas, vore Øine mødtes, og en skadefro Djævel hviskede mig i Øret: »Ulykkelige, hun elsker Dig alligevel.«

En af Gjæsterne reiste sig og udbragte en Skaal for Husets Frue. Glassene klang, Jubel lød gjennem Salen, det begyndte at løbe rundt for mig, det var, som jeg maatte ile hen, kaste mig for hendes Fødder og for Alles Øine tilstaae min Kjærlighed.

»Hvad feiler Dem, kjære Ven?« spurgte min Nabo.

Dette Spørgsmaal bragte mig tilbage til mig selv, men Serafine var forsvunden.

Taflet blev hævet, jeg vilde bort, Adelheid holdt mig fast, jeg forstod ikke et Ord af, hvad

hun sagde til mig, hun omfattede min Haand med begge sine og raabte mig høit leende Noget ind i Øret. Jeg stod som lammet. Jeg erindrer kun, at jeg tog et Par Glas Likør af Adelheids Haand og drak dem ud, at jeg kort efter befandt mig ene i en Vinduesfordybning, at jeg derefter styrtede ud af Salen, ned af Trapperne og ud i Skoven.

Sneen faldt i tætte Flokker, Stormen susede i Fyrreskoven, og som en Vanvittig løb jeg om i store Kredse og lo og raabte høit. Hvem veed, hvorledes det Hele var endt, hvis jeg ikke havde hørt en Hund gjøe, og kort efter tiltalte den gamle Jæger mig.

»De er gaaet vild i Snestormen; Hr. Justitiarius venter paa Dem med stor Utaalmodighed.«

I Taushed fulgte jeg Jægeren til Retssalen, hvor min Grandonkel arbeidede.

»Det er rigtigt, det er fornuftigt,« sagde han, »Du har kjølet Dig af i det Frie efter at have drukket en stor Mængde Vin. Men Du er endnu for ung til at drikke saa meget.«

Jeg svarede ikke, men satte mig til Skrivebordet.

»Hør engang,« spurgte Onkel,» hvad vilde Baronen Dig egentlig imorges«

Jeg fortalte ham Alt og endte med at sige, at jeg ikke vilde forsøge den tvivlsomme Kur, Baronen havde ønsket.

»Kan heller ikke ske,« sagde den Gamle, »thi vi reise imorgen tidligt.« —

Ved Hjemkomsten til K. blev min Onkel angreben af en haard Sygdom, hvoraf han først kom sig det følgende Foraar. En stille, lun Aften sad han og jeg i en Have i Forstaden, han var ualmindelig munter og ikke som sædvanlig fuld af Ironi. I en næsten blød Stemning sagde han til mig:

»Jeg veed ikke, hvorledes jeg idag har det, jeg befinder mig saa vel, som jeg ikke har gjort i mange Aar. Jeg troer, det er Forbud paa min snarlige Død.«

Jeg forsøgte paa at bringe ham bort fra disse uhyggelige Tanker, men han sagde:

»Lad det være godt, længe bliver jeg ikke hernede, men før jeg gaaer bort, vil jeg afbetale en Gjæld til Dig. Tænker Du endnu paa vort Ophold i R—sitten?«

Før jeg kunde svare, vedblev han:

»Himlen vilde, at Du paa en eiendommelig Maade og mod din Villie blev inddragen i Slottets Hemmeligheder. Du skal nu faae Alt at vide. Vi have ofte talt om de Ting, som vi mere ane end forstaae. De skiftende Aarstider, siger man, ere et Billede paa Menneskets Levnetsløb, nuvel, jeg opfatter det paa en nogen anden Maade. Foraarstaagen falder, Sommerens Dampe fordampe, først Høstens rene Luft viser os tydeligt det fjerne Landskab, indtil vort jor-

diske Liv ender i Vinterens Nat. Jeg mener, at jo ældre man bliver, desto tydeligere viser sig for os den uudforskelige Magt, det bliver os forundt at kaste Blikke ind i det forjættede Land, hvortil Pilegrimsfarten begynder, naar vi døe. Hvor seer jeg i dette Øieblik tydeligt den Families sælsomme Skjæbne, den Families, hvortil jeg har været knyttet med et fastere Baand end Slægtskabets. Hør nu godt efter, hvad jeg vil fortælle Dig.«

Den Gamle fortalte mig Historien om det R—ske Stamhus, og jeg nedskriver den her saa ordret som muligt.

Tyendet i R—sitten blev i en stormfuld Høstnat i Aaret 1760 vækket ved en frygtelig Larm som styrtede hele det store Hus sammen. I et Nu vare Alle paa Benene, der blev tændt Lys, ligbleg af Skræk ilede den gamle Hushovmester til med Nøglerne, men til Alles store Forbauselse fandtes i Slottet intet Spor af Ødelæggelse.

En mørk Anelse greb den gamle Hushovmester, han skred op til den store Riddersal, i et Sidekabinet pleiede her Baron Roderich v. R. at sove, naar han havde gjort astronomiske Iagttagelser. Mellem Døren til dette Kabinet og Døren til et andet var anbragt en Port, der

lukkede for en snever Gang, som førte umiddelbart til Taarnet, der tjente som Observatorium. Dengang Daniel, saaledes hed Hushovmestren, aabnede Porten, foer Stormen imod ham og kastede ham Murgrus i Ansigtet. Han veg forskrækket tilbage og raabte:

»Baronen er ynkeligt omkommet!«

I dette Øieblik hørtes Klagelyd, der kom fra Baronens Sovekabinet. Daniel fandt de andre Tjenere forsamlede om deres Herres Lig. Baronen sad i sin Lænestol, som hvilede han sig efter et vigtigt Arbeide, rolig Alvor laa over hans Ansigt.

Da det var blevet Dag, saae man, at Taarnets Krone var styrtet ned. De store Kvadersten havde sønderslaaet Observatoriets Loft og Gulv, de havde revet store Bjælker med sig, den underste Hvælving var bleven gjennembrudt, og en Deel af Slotsmuren styrtet ind. Ikke et Skridt turde man vove sig udenfor Porten i Salen, uden Fare for at styrte ned i en Dybde af 80 Fod.

(Forts.)

Redakteur: Kapitain *Michael Gjørup.*

Trykt hos Chr. Birch, Gothersgade 65.

»Jeg kan tænke mig,« vedblev Emil, »at det er derfor, min Søster foretrækker at høre om Udenlandsreiser fremfor om den Tid, hvor Livet blev sat ind for Fædrelandet.«

»Hvad er det for taabelig Tale?« udbrød Louise.

»Jeg maa sige,« sagde Auditeuren, »at vi ikke kunne blive ved at tale om Krigen. Fredens Gjerning beskjæftiger os nu i høi Grad.«

Emil vilde svare, men Axel forekom ham ved at sige:

»Jeg giver Dig Ret, og jeg tør vel sige, at det er en ufortjent Bebreidelse at gjøre mig, at jeg kun kan tale om Krigen.«

»Ja, ja,« sagde Helene, »vi have ikke i lang Tid hørt Axel tale om Krigen.«

»Talte han ikke ved Frokostbordet om, at Krigsministren har forbudt Hundene at gaae paa Volden!« udbrød Fruen.

Alle lo, og Axel sagde: »Det har jeg rigtignok gjort, men det var neppe den Krig, hvorom der før var Tale.«

»Hundekrigen beskjæftiger Bladene meget,« sagde Axel. »De tage Parti for Hundene mod Ministren.«

»Det kommer af, at Køterne ogsaa ere i Opposition,« sagde Auditeuren haanligt.

Kammerraad Grundtoft traadte nu med sin

Hustru ind i Stuen. Efterat have hilst paa Alle, sagde han:

»Der sidder min Sjæl, Auditeuren. Jeg kan fortælle Dem en Nyhed, der vil interessere Dem. Der skal anlægges Sag mod vor kongelige Geheimearkivarius, hvad siger De til det?«

»Jeg har hørt Tale derom.«

»Det bliver en Generalfiskalsag,« sagde Grundtoft.

»Hvad har han da gjort?« spurgte Fru Harder.

»Hvad Konferentsraad Wegener har gjort!« udbrød Grundtoft. »Herom kan Du spørge? Han har reist en Agitation mod det kgl. Budskab, som vi fik ved Rigsdagens Aabning, han har udgivet et Skrift, der hedder: »Forsvar for Danmarks Kongers og Kongehuses, navnlig Prins Christians og Gemalindes fulde Arveret efter lex regia.«

»Det skulde han helst have ladet være med,« sagde Auditeuren.

»Saa det skulde han? De er nok ministeriel! Kan det more Dem, saa for mig gjerne. Det kan nok være, at Alfred Hage idag gjorde Ministeriet det hedt; vi havde Lovforslaget for om Ophævelsen af Toldforskjellen mellem Danmark samt Slesvig og Holsten.«

Der begyndte nu en ivrig politisk Debat, som ikke interesserede Damerne. Man kunde

dengang ikke komme i et Hus, hvori der ikke blev politiseret. Der herskede i det nationalliberale Parti stor Forbittrelse mod Ministeriet Bluhme, ikke paa Grund af indre Spørgsmaal, men den Ordning af Monarkiet, som skulde ske efter Aftaler med Stormagterne. Den største Deel af Hovedstadens Befolkning hørte til Oppositionen, og Kampen i Rigsdagen var denne Vinter meget heftig. Den literaire Strømning, som for kun faa Aar tilbage havde været den dominerende, blev trængt tilbage af den politiske, i Stedet for om Heiberg, Hertz, H. C. Andersen o. Fl. talte man om Orla Lehmann, Andræ, Ploug og hvad de Alle hed, som dengang stode i Oppositionens første Rækker. Politiske Viser bleve sungne i Studenterforeningen, for derfra at blive udbredte i hele Folket.

Det var navnlig Grundtoft og Auditeuren, som førte Ordet, den Første var en ivrig Oppositionsmand, den Sidste meget ministeriel. Damerne kjedede sig ved al denne Politik og talte om andre Emner. Louise meddelte, at hendes Tante, Theodora, den foregaaende Dag paa en Visit hos sin Broder havde havt Erna Erbach med, og Louise fandt, at Kusinen ligesom generede sig, skjøndt hun var bleven modtagen med stor Venlighed. Hun var for ikke lang Tid siden vendt tilbage fra Holsten, og Tanten og hun skulde Begge derover, naar Oberstlieute-

nant Rostgaard havde faaet sin Leilighed indrettet, men det vilde først mod Forventning kunne ske i Begyndelsen af næste Aar.

»Det er sandt,« sagde Louise, henvendt til Axel, »De har jo opdaget, at det var min Kusine, som paa Indtogsdagen tog min Bouket op fra Gaden for at overrække den til Dem. Det er saa længe siden, alligevel har De vel Intet imod, at jeg bringer hende Deres Tak, naar jeg næste Gang seer hende?«

»Det er bedst at lade den Sag være glemt,« mente Axel. »Hun har rimeligviis selv glemt den.«

»Har De ogsaa glemt den?« spurgte Louise.

»Hvorledes kunde jeg glemme,« svarede han, »at De ved en saa betydningsfuld Leilighed tilkastede mig en smuk Bouket?«

Han saae i det Samme paa hende, og hun rødmede let.

»Har Du opbevaret Bouketten?« spurgte Helene.

»Jeg vil ikke benægte det,« svarede Axel.

»Aa, det er til Erindring om min tydske Kusine,« sagde Louise leende.

»Det var Deres Bouket,« sagde Axel.

»Ministeriet skal min Salighed nok blive styrtet!« raabte Kammerraaden med en Stentorstemme, der forfærdede Fru Harder.

»Men kjære Ferdinand,« sagde hun, »modereer Dig dog.«

»Auditeuren sidder der og kalder Bluhme for en Statsmand og taler omAftaler med Stormagterne og om at vise Forsonlighed mod Slesvig-Holstenerne. Mon de ere forsonlige mod os? Forsonlighed! Det Ord gjør mig gal i Parykken.«

»Vare vi et stort Land, kunde vi gjøre, hvad vi vilde,« sagde Auditeuren, »men vi maae desværre gjøre Vort til at bevare Stormagternes Gunst.«

»Stort Land, bah!« raabte Grundtoft. »Have vi ikke viist, at vi kunne seire? Ingen har hjulpet os. Svenskerne laae herovre og spiste Boghvedegrød paa Fyen. Det var al den Hjælp, vi fik.«

»Hr. Kammerraad, De maa dog indrømme mig, at Rusland . . .«

»Rusland, bliv mig fra Livet med Rusland! De kjender vel Warschauerprotokollen? Læs Wegeners Skrift om den Sag.«

»Ville Herrerne ikke komme ind og spise til Aften?« spurgte Fru Harder.

Den politiske Diskussion bragtes herved til at ophøre, dog fik den en kort Efterdønning ved, at Fru Harder sagde til Bolette:

»Hør, hvorledes kan Du holde ud fra Morgen til Aften at høre al den politiske Tale?«

»Brillant, Bolette, ikke sandt?« spurgte Kammerraaden og lo.

»Min Mand taler heller ikke altid om Politik,« svarede Bolette.

»Deres Hustru,« sagde Emil, »hører jeg, befinder sig vel i Hovedstaden.«

»Hustru,« sagde Kammerraaden, »jeg har ingen Hustru, jeg har en Kone.«

»Men det kommer jo ud paa Et?« spurgte Fru Harder.

»Det gjør Pokker, gjør det,« sagde Grundtoft. »Kone er et godt, gammelt, dansk Ord, det staaer paa vore Runestene. Høvdingerne reiste Stene over deres Koner og ikke over deres Hustruer. Men nu have Svenskerne tillagt Kone Betydning af Elskerinde, og saa genere vore danske Skandinaver sig for at have Koner, de kunne ikke præsentere dem i Sverig. Hahaha. Vi ere et lille, seirrigt Folk, desuagtet vil Ministeriet, at vi skulle danse efter Stormagternes Pibe, og Skandinaverne, at vi skulle danse efter Svenskernes. Men jeg siger Nei, Svenskerne skulle ikke tage min Kone fra mig.«

»Du synes at være oppe i Aften,« sagde Fru Harder.

»Javel Søster, jeg er oppe paa tredie Sal, hahaha.«

Efterat Gjæsterne den Aften vare gaaede, sagde Helene:

»Det er tydeligt, at Thomas synes godt om Louise.«

»Men synes hun godt om ham?« spurgte Moderen. »Bekjendtskabet er saa nyt?«

»Thomas er et godt Parti,« sagde Axel sarkastisk.

»Aa,« svarede Helene, »jeg troer ikke, at det gjør noget Indtryk paa Louise. Men Thomas er en bestemt Karakter, han vil snarere kunne vinde hende end Den, som tager sig lang Betænkningstid. Godnat Axel, sov vel og drøm behageligt.«

Dengang Axel kom ind paa sit Værelse, faldt det ham ind, at hans Søster maaske havde sigtet til ham, da hun talte om lang Betænkningstid. »Skal jeg ved første, givne Leilighed fremkalde en Afgjørelse?« spurgte han atter sig selv. Nu randt det ham i Tankerne, at Louise havde fortalt, at hendes Kusine var kommen tilbage her til Byen, hans Tanker dvælede ved Erna, han gjenkaldte sig i Erindringen de Gange, han havde mødt hende. Og som han var ved at sove ind, saae han atter Nordlysglansen og Erna, omstraalet af den.

Der indtraf et Par Dage efter en ny Begivenhed i Fru Harders Hus, Emil Erbach og Helene Harder bleve forlovede. Følgen heraf blev, at Familierne Erbach og Harder kom hyppigere sammen, og at Grossereren gav et stort Middagsselskab. Her traf Axel sammen med Fru Rostgaard og Erna. Den Sidste blev tagen til Bords

af hendes Fætter, Frits, og Axel, der ikke havde nogen Dame, fandt Leilighed til at komme til at sidde ved hendes anden Side. Han saae snart, at Frits Harder fandt megen Behag i sin Kusine og konverserede hende ivrigt. Dette satte Axel i daarligt Humør.

Maaltidet gik imidlertid sin Gang, Grossereren udbragte Skaalen for de Nyforlovede, og der blev ikke sparet paa Champagne. Da Frits paa dette Punkt af Maaltidet var kommen i en Samtale med Fru Rostgaard, der sad paa hans anden Side, sagde Axel til Erna:

»Frøken, mærkeligt nok, at vi skulle mødes her i dette Hus, vort første Møde var udenfor det. De har maaskee glemt det, men det har jeg ikke. Deres Kusine tilkastede mig en Bouket, den faldt paa Gaden, De tog den op og overrakte mig den.«

»Jeg husker det,« sagde Erna og rødmede.

»Og næste Gang, jeg mødte Dem, var en Aften paa Knippelsbro. De stod i Nordlysglans. De bemærkede mig og skyndte Dem bort. Husker De det, jeg glemmer det aldrig.«

»Jeg husker det,« sagde Erna.

»Ja, Frøken, jeg husker de faa Gange, jeg har mødt Dem, næstsidste Gang paa Toldboden, sidste Gang i Rendsborg.«

»Jeg havde i min Tantes og min Fætters Selskab besøgt min Faders Grav.« (Forts.)

Det skjæbnesvangre Slot,

gjenfortalt efter

E. T. A. Hoffmann.

(Fortsat).

Den gamle Baron havde paa Dag og Time forudseet, naar han skulde døe, og underrettet sine Sønner derom. Derfor kunde det skee, at den følgende Dag ankom den ældste Søn, Wolfgang, Baron af R., nu Stamhusets Besidder. Den gamle Hushovmester havde beklædt den store Sal med Sort og lagt den afdøde Baron paa en prægtig Paradeseng, i de Klæder, hvori han var bleven funden. Om Sengen stode brændende Kjerter i Sølvlysestager. Taus skred Wolfgang hen til Faderens Lig og betragtede mørkt det blege Ansigt. Sønnen lignede en Billedstøtte, ingen Taare kom i hans Øine.

Endelig mumlede han: »Tvang Stjernerne Dig til at gjøre den Søn ulykkelig, som Du elskede?« Efter en Pause sagde han: »Stakkels, bedaarede Olding! Fastelavnsløierne med deres taabelige Skuffelser ere nu forbi. Nu maa Du erkjende, at den Dig tilmaalte Besiddelse hernede Intet har fælles med det Hinsides over Stjernerne.

Hvilken Villie, hvilken Kraft naaer ud over Graven?«

Atter taug Baronen i nogen Tid, da raabte han heftig: »Nei, ikke et Kvintin af min jordiske Lykke, som Du tragtede efter at ødelægge, skal dit Stivsind berøve mig.« Han tog et sammenfoldet Papir op af Lommen og holdt det til en af de brændende Kjerter. Papirets Flammer belyste Ligets Ansigt, hvis Muskler ligesom syntes at faae Liv og Munden at ville tale. Da Papiret var forkullet, traadte han paa det med Foden, derefter kastede han endnu et mørkt Blik paa Faderen og forlod Salen.

Den følgende Dag underrettede Daniel Baronen om, at Taarnet var styrtet sammen og skildrede meget vidtløftigt, hvad der var skeet den Nat, den gamle Baron døde. Han endte med at sige, at det vel var tilraadeligt strax at gjenopføre Taarnet; thi styrtede ogsaa de tilgrændsende Mure ned, kunde hele Slottet tilsidst falde sammen.

»Gjenopbygge Taarnet!« raabte Baronen med af Vrede funklende Øine. »Gjenopbygge Taarnet? Aldrig.« Derefter vedblev han roligere: »Forstaaer Du ikke, Gamle, at Taarnet saaledes ikke uden videre har kunnet styrte sammen? Det er muligt, min Fader selv har ønsket at tilintetgjøre det Sted, hvor han drev sit uhyggelige Stjernetyderi, at han selv har ladet

gjøre Anstalter til, at Taarnets Krone, naar han ønskede det, kunde styrte ned og ødelægge Taarnets Indre? Dog, det være som det vil, mig er det ligegyldigt, om hele det gamle Slot styrter sammen. Troer Du, at jeg vil boe her i denne eventyrlige Uglerede? Nei, den af mine kloge Forfædre, som nede i Dalen har paabegyndt Opførelsen af et Slot, har gjort Forarbeidet for mig.«

»Saa maa vel ogsaa,« spurgte Daniel med Frygt, »de gamle tro Tjenere tage Vandrestaven i Haanden?«

»Det forstaaer sig af sig selv,« sagde Baronen, »at jeg ikke vil lade mig betjene af ubehjælpsomme Oldinge. Men jeg vil Ingen forstøde, Enhver skal faae en sorgfri Alderdom og sit rigelige Udkomme.«

»Skal jeg,« sukkede Hushovmestren, »sættes ud af Virksomhed?«

Baronen havde vendt den Gamle Ryggen og vilde forlade Salen, nu dreiede han sig om, blodrød i Ansigtet af Vrede, holdt den knyttede Haand hen imod Daniel og raabte:

»Du gamle, hykleriske Skurk! Du drev deroppe i Taarnet det uhyggelige Væsen sammen med min Fader, Du lagde Dig som en Vampyr paa hans Hjerte, Du har maaske benyttet den Gamles Vanvid til at lade ham fatte de Helvedes Beslutninger, der bragte mig til Afgrundens

Rand, Du skal som en skabet Hund jages ud af Slottet.«

Daniel var af Skræk falden paa Knæ, og i sin Hidsighed sparkede Baronen til ham saaledes, at han, Hushovmestren, faldt om. Han reiste sig langsomt og tilkastede Baronen et gjennemborende Blik, fuldt af Raseri og Fortvivlelse. Den Pung med Penge, som Baronen tilkastede ham, lod han blive liggende.

Efterat Begravelsen havde fundet Sted, forlod den mørke Sindsstemning Baronen, og han glædede sig ret over sine Besiddelser. Da han havde talt med V., hans Faders Justitiarius, fattede han strax Tillid til ham og skænkede ham sin fulde Fortrolighed, og de undersøgte, hvorvidt Indkomsterne strakte til, hvis det nye Slot skulde bygges. Vi mente, at den gamle Baron umuligt havde kunnet brugt sine aarlige Indtægter, og at der vistnok paa et eller andet Sted maatte kunne findes Penge. Hvem Anden kunde vide Besked hermed end den gnavne og frastødende Daniel, maaske ventede han kun paa at blive spurgt. Baronen var endeel bekymret for, at Daniel, for at hævne sig over den Behandling, han havde lidt, hellere vilde lade Pengene blive, hvor de vare, end lade Baronen faae dem. Han fortalte V., hvorledes hans Hidsighed var løben af med ham overfor Daniel, fordi han efter flere Meddelelser, han havde faaet, havde draget den

Slutning, at Hushovmestren havde faaet den gamle Baron til at fatte en uforklarlig Afsky for at see sine Sønner i R—sitten. Justitiarius erklærede denne Slutning for at være falsk, fordi der intet menneskeligt Væsen vilde have været i Stand til at rokke den gamle Barons engang fattede Beslutninger, forøvrigt erklærede han sig beredt til at faae Daniel til at rykke ud med Hemmeligheden.

Dette behøvedes slet ikke; thi neppe spurgte V.: »Hvoraf kommer det, Daniel, at den gamle Herre har efterladt saa faa rede Penge?« — da svarede Daniel med et afskyeligt Smil:

»Mener De, Hr. Justitiarius, de lumpne Par Daler, som De fandt i den lille Kiste? Resten ligger i Hvælvingen ved Siden af den gamle Herres Sovekabinet. Men det Bedste,« vedblev han, idet hans Smil gik over til et afskyeligt Grin og Øinene sprudede Ild, »det Bedte, mange Tusende Guldstykker, ligge begravne dernede i Ruinerne.«

Justitiarius kaldte strax paa Baronen, og man begav sig ind i Sovekabinettet; i et Hjørne rykkede Daniel Noget af Panelet tilside, og en Laas kom tilsyne.

»Er jeg en Hund, naadige Baron,« sagde Daniel, »bevarer jeg ogsaa en Hunds Troskab.«

Han rakte Baronen en blank Nøgle af Staal, som denne hurtigt greb, og Døren aabnedes med

Lethed. Man traadte ind i en lille, lav Hvælving, hvor der stod en stor Jernkiste med aabent Laag. Paa een af de mange Pengesække laa en Seddel, hvorpaa den gamle Baron med sine bekjendte store Bogstaver havde skrevet:

»Hundrede og halvtredsindstyve Tusende Rigsdaler i gamle Frederiksdorer, sammensparede Penge af Stamhusets Indtægter, bestemte til Opbyggelse af Slottet. Desuden skal den Stamhusbesidder, som bliver min Efterfølger, lade til de Søfarendes Bedste opføre et høit Fyrtaarn paa den høieste Bakke, der ligger Øst for det gamle Slotstaarn, som han vil finde i Ruiner. Dette Fyrtaarn skal hver Nat lyse ud over Havet.

R—sitten i Michaelisnat, Aaret 1760.
Roderich, Baron af R.

Først da Baronen havde veiet Pengeposerne i sin Haand og igjen ladet dem falde tilbage i Kisten, vendte han sig mod den gamle Hushovmester, takkede ham for udviist Troskab og forsikkrede ham om, at det kun var Bagtalelse, som havde været Skyld i, at han strax var bleven behandlet saa haardt. Nu skulde han beholde sin Plads som Hushovmester med den dobbelte Løn.

»Jeg skylder, at give Dig fuldstændig Opreisning, vil Du have Guld, tag da en af disse Poser.«

Blodet foer Hushovmestren til Hovedet, han udstødte en forfærdelig, hylende Lyd, der lignede et vildt Dyrs, der er blevet dødeligt saaret, og mumlede mellem Tænderne: »Blod for Guld.« Justitiarius blev uhyggelig tilmode ved Daniels Opførsel, der ikke bemærkedes af Baronen, som var fordybet i at betragte Skatten. Daniel fattede sig hurtigt, nærmede sig med bøiet Hoved og ydmyg Holdning Baronen, kyssede hans Haand og holdt Tørklædet for Øinene, som han græd.

»Ak, kjære, naadige Herre,« sagde han, »hvad skal jeg gamle, barnløse Olding med Guldet? Men den dobbelte Løn tager jeg imod med Glæde, og jeg vil bestyre mit Embede med Kraft og Ufortrødenhed.«

Baronen hørte ikke videre efter, han lod Kistens tunge Laag falde i og sagde:

»Det er godt, Gamle; Du har talt om mange Guldstykker, som skulle findes i det sammenstyrtede Taarns Ruiner.«

Daniel traadte stiltiende hen til Porten og aabnede den, men nu drev Stormen Sneen ind i Salen, en Ravn fløi samtidigt ind, baskede med Vingerne mod Ruderne og styrtede sig, da den igjen kom ud af Porten, ned i Afgrunden. Baronen traadte ud i Korridoren, men blev uhyggelig tilmode, da han kastede et Blik ned i Dybet.

»Et afskyeligt Syn. Jeg bliver svimmel,«

sagde han og sank afmægtig om i Armene paa Justitiarius.

Han kom dog hurtigt til sig selv og spurgte skarpt den Gamle:

»Altsaa dernede?«

Daniel havde imidlertid lukket Porten igjen, han trykkede med al Magt imod den, saa han sukkede og stønnede derved, og kun med Vanskelighed fik han den store Nøgle til at dreie sig i den rustne Laas. Da han var færdig dermed, vendte han sig med et sælsomt Smil mod sin Herre og sagde:

»Ja, dernede ligge Tusinder og atter Tusinder . . . alle den salig Herres Instrumenter . . . Teleskoper, Kvadranter, Glober og Natspeile . . . Alt ligger ødelagt i Gruset.«

»Men rede Penge,« afbrød Baronen ham, »Du har talt om Guldstykker.«

»Jeg har kun ment Sager, der har kostet mange Tusinde Guldstykker.«

Mere var der ikke at faae ud af ham.

Baronen var glad over, at han nu havde faaet Penge til at kunne opføre det nye Slot med, medens Justitiarius mente, at den Afdøde kun havde tænkt paa det gamle Slots Reparation.

(Forts.)

Straffet.

Novelle

af

Emil Karton.

Det trak op til en Snestorm. Vinden foer hylende og susende henover de smaa Huse paa Utterslev Mark og hvirvlede Sneflokkerne i lystig Dands rundt i Luften, det var et Veir, hvori man har Lyst til at blive hjemme. Igjennem Mørket skimtedes Lyset fra et og andet Hus, for hvis Vinduer Rullegardinerne ikke vare rullede ned; henimod et saadant Hus styrede en kraftig Skikkelse sine Skridt. Huset havde to lave Stokværk; med et rask Tag aabnede han Døren, steg op ad den snevre Trappe, der knagede under hans Trin, rystede Sneen af sine Klæder og traadte ind i en lille Stue, hvor en ung, smuk Kone sad og bøiede sig over Vuggen, hvori der laa et sygt Barn.

»Det var godt, Du kom,« sagde hun og saae fra Vuggen op paa Manden, »jeg frygter for, han døer, Du maa hente Præsten, at vort Barn kan blive hjemmedøbt.«

»Det var ogsaa et Forlangende!« udbrød han

og begyndte at afføre sig sin Overfrakke. »Hører Du ikke, hvor det tuder udenfor?«

»Vil Du passe Barnet, skal jeg hente Præsten,« sagde hun.

Han traadte hen til Vuggen og stirrede ned paa det lille Barn, det var øiensynligt, at det ikke havde længe at leve i. Der saaes ingen Deltagelse paa hans Ansigt, der var ganske kjønt, men koldt og haardt og omgivet et stort mørkt Fuldskjæg og tykke Bakkenbarter. Han kunde være lidt over tredive Aar, det brede Bryst og de muskuløse Arme tydede paa, at han havde mange Kræfter. Rasmus Grum var Pranger og færdedes meget i Kjøbenhavns Omegn, som oftest med Hest og Vogn, han leiede hos en Vognmand.

»Jeg duer ikke til at passe Børn,« svarede han paa Konens sidste Yttring.

»Barnet skal døbes,« sagde hun med Bestemthed.

Han satte sig og begyndte at trække de langskaftede Støvler af, han havde ovenpaa Benklæderne. Hun gik hen til ham og spurgte:

»Har jeg fortjent det af Dig?«

»Hvor I, Fruentimmer, kunne være bansat urimelige,« sagde han, »det kan jo være Dig ligegyldigt, om Barnet bliver døbt eller ikke.«

»Nei, det er mig ikke ligegyldigt.«

»Du er gal.«

»Det er jeg maaske, men jeg vil have Barnet døbt.«

»Der er saa mange Børn, som i vore Dage ikke blive døbte,« sagde han, »vi ere heldigviis blevne saa oplyste, at vi finde, Daaben er en ufornøden Ceremoni.«

»Jeg vil ikke trættes med Dig, Rasmus, men spørge Dig, om Du ikke vil bringe et eneste Offer for mig, der har bragt Dig saa mange?«

»Aa, nu har Du det godt.«

»Har jeg det? Maa jeg ikke bestandigt tænke paa min Fortid, tænke paa ...?«

»Tal ikke saa høit, Ane, der er Ting, som hverken Du eller jeg ønske, vor Logerende skal høre. Væggene her ere af Papir.«

»Rasmus,« bad hun bønligt, »jeg vil være Dig saa taknemmelig, hvis Du henter en Præst, der kan døbe vort Barn. Du har tidt været ude i værre Veir end det, vi har iaften.«

»Det er sandt nok,« svarede han, »men det var, fordi der var Noget, at fortjene.«

»Hvis Du gaaer iaften, fortjener Du min evige Taknemmelighed.«

»Hm, mon det er den Gang værd?« brummede han.

Hun gik hen og saae til Vuggen, kom tilbage og kastede sig paa Knæ for ham.

»Rasmus, Rasmus,« bad hun med Taarer i

Øinene, »gjør nu hvad jeg saa bønligt beder Dig om.«

»Der vil Du vel ikke blive liggende hele Aftnen?« spurgte han.

Jo, hun vilde vedblive at trygle og bede ham, til han gik.

»Hvem skulde have troet, at den raske Ane Hulby vilde blive et saadant Hængehoved?« spurgte han. »Du er jo ikke mere end to og tyve Aar og taler som de gamle Kjællinger, der gaae til Bibellæsning. Dengang vi svang os i »Figaro«, var Du en ganske anderledes flot Tøs.«

»Jeg vil ikke tale med Dig om Andet end at faae Barnet døbt.«

Hun vedblev at trænge ind paa ham, han brummede og blev vred.

»Stormen er taget til,« sagde han, »Huset ryster, som skulde det blæse om.«

Hun reiste sig, gik atter hen til Vuggen, syslede lidt med Barnet og kyssede det. Dernæst iførte hun sig sit Overtøi og sagde til Rasmus:

»Da det maa være saaledes, gaaer jeg selv.«

Da sprang han op sagde:

»Jeg skal gaae, Ane; Du talte om, at Du havde bragt mig Offre, vel, nu bringer jeg Dig et Offer, men tag Dig iagt, at jeg ikke siger: Nu ere vi kvit.«

»Siig, hvad Du vil,« svarede hun, »lad mig blot faae Barnet døbt.«

Han gik hen til Skabet, tog Brændevinsflasken frem og drak et Par store Snapse. Dernæst iførte han sig sit Overtøi, udstødte en Ed og gik uden at sige Farvel til Ane. Da hun var alene, kastede hun sig paa Knæ ved Vuggen og bad, men udenfor susede Snestormen vildere og vildere.

Rasmus Grum lagde ikke Mærke dertil, han var forbittret paa Ane, forbittret over, at hun saa bestemt havde forlangt, at han i et saadant Veir skulde hente en Præst.

»Jeg kommer til at spendere en Droske paa ham, men jeg holder ikke af at kjøre sammen med en af de Sorte. Han vil spørge mig om Ting, jeg ikke gider svare paa. Aa, saa kan jeg stikke ham nogle Løgne ud.«

Rasmus tog sig en frisk Skraa og var omtrent kommen til Kroen »Lygten«.

»Hvem skulde have troet det om Ane?« spurgte han sig selv. »Hun har ligegodt været den flotteste Tøs, jeg har kjendt, men siden hun har faaet fat i det nye Testamente, har hun faaet Religionsskrupler. Jeg har ikke keret mig derom, for saa har hun havt noget at tænke paa, naar jeg har været borte, men at det skulde ende med Obsternasighed, det har jeg ikke tænkt paa. — Det er ligegodt et fælt

Veir, hun har faaet mig ud i, jeg har Vinden lige imod mig, men det er en Trøst, jeg har den paa Ryggen, naar jeg vender tilbage. Det kan være, det bliver hende en dyr Spas, ja det kan. Var jeg et andet Sted henne iaften, vilde jeg ikke blive jaget ud i et saadant Veir.«

Da Rasmus kom til Præstens Bolig, fik han at vide, at Præsten var i Bethesda og ikke saa snart kunde ventes hjem. Han spurgte om, hvor den anden Præst boede, det kunde man ikke sige med Bestemthed, men Klokkeren vidste det. Hurtigt ilede Rasmus til Klokkeren og fik Præstens Bopæl at vide.

»Hvis jeg nu heller ikke træffer ham?« spurgte Rasmus.

»Saa kan De jo selv døbe Barnet,« var Svaret.

»Med Forlov,« spurgte Rasmus, »hørte jeg rigtigt, jeg kan selv døbe Drengen?«

»Javel, naar der er overhængende Fare for, at Barnet døer, inden en Præst kan komme.«

Hvad Rasmus her fik at vide, havde han ikke vidst før, paa Veien til den anden Præst tænkte han:

»Du kunde have sparet Dig al Ulejlighed.«

Den anden Præst var ude, og Rasmus begav sig hjem med uforrettet Sag. Han kom forbi en lille Beværtning, de røde Gardiner fristede ham, han gik ind og forlangte en Kognaks-

toddy. Der sad et Par Arbeidere ved et Bord og drak baiersk Øl, Rasmus indledede en Samtale med dem ved at sige, at han havde en lang Vei hjem, og at han skulde helt ud paa Utterslev Mark. De to Arbeidere yttrede deres Glæde over, at de ikke skulde den lange Vei. Da nu Toddyen kom, spyttede Rasmus Skraaen ud og forlangte en Cigar af Værten.

»Jeg maa ellers skynde mig,« sagde han, »min Kone er ene hjemme med et sygt Barn.«

»De har maaske søgt en Læge?« spurgte den ene Arbeider.

»Nei, jeg har søgt en Præst.«

Da de to Arbeidere taug, vedblev Rasmus:

»Min Kone mener, Barnet døer i Løbet af Natten, og hun vil have det døbt, inden det døer. Jeg har nu faaet at vide, at dertil behøves ingen Præst, det kan jeg selv gjøre.«

»Det er ganske rigtigt,« sagde den ene Arbeider, en gammel Tømmersvend. »De er vel en god Kristen?«

»Jeg er Fanden heller,« sagde Rasmus raat, »hvorfor spørger De mig om det?«

»Fordi en Kristen kun kan døbe et Barn, det er jo indlysende.«

»Der kan være Noget i, hvad De siger,« mente Rasmus og tog en Slurk af sit Glas. »Jeg er ikke inde i de Dele.«

»Jeg ikke heller,« sagde den anden Arbeider,

»det er saadanne Ting, som Børnene behøve til deres Konfirmation, men som de Fleste ikke siden har Brug for.«

»Det er nu ikke min Mening,« sagde den gamle Tømrer, »sin Kristendom har man altid Brug for, det har jeg lært ved mange Leiligheder i et langt Liv. Jeg veed vel, at det mener de Unge ikke, de troe, at vi Allesammen ere nogle tobenede Kaalhoveder. Men jeg vil sige Dem Godnat. Jeg skal tidlig op imorgen.«

Begge Arbeiderne reiste sig og gik. »Det er nok bedst, at jeg ogsaa kommer afsted,« tænkte Rasmus, drak sit Glas ud og forlod Beværtningen.

Han havde nu Stormen paa Ryggen, men det var alligevel en ubehagelig Vandring, Aftnen var saa mørk, at han ikke kunde see et Skridt for sig, og tidt maatte han vade gjennem store Snedriver. Engang imellem udstødte han en drøi Ed og talte haarde Ord om Ane derhjemme.

»Hun skal komme til at fortryde det,« gjentog han flere Gange.

Fra Ane faldt hans Tanker paa Daaben. Skulde han døbe Drengen? Ja, hvorfor ikke? Vel var han ikke Kristen, men hvad gjorde det? Der var dog Noget inderst inde, som bragte Rasmus til at føle et Slags Mismod ved at skulle døbe Barnet. »Jeg er helst fri der-

for,« mumlede han, »man skal lade den Slags Ting være, som man ikke forstaaer sig paa. Ja, jeg er da bleven konfirmeret som enhver Anden, men jeg har ikke levet efter, hvad jeg har lært dengang, nei, jeg er da intet Hængehovede. Man kan bilde Børn og Kvindfolk ind, at der er en Gud og en Udødelighed til; naar vi ere døde, ere vi døde, saa ere vi ikke bedre end den Sne, jeg træder paa. Aa, jeg gider ikke tænke paa det Vrøvl, men det er Ane, som er Skyld deri. — Det er vist og sandt, vi passe ikke mere for hinanden.«

Da han traadte ind i sit Hjem, sagde han barsk:

»Jeg har været hos begge Præsterne, men ingen af dem var hjemme.«

»Ak, vor stakkels Dreng,« hulkede Ane.

»Lad nu være med det Flæberi,« sagde han og begyndte at afføre sig Overtøiet. »Jeg har forresten faaet at vide af Klokkeren, at jeg selv godt kan døbe Barnet.«

»Kan Du!« udbrød hun næsten glad. »Ja, ja, nu husker jeg at have hørt Tale om, at noget Saadant er tilladt. Skynd Dig, døb vort Barn.«

»Ja, men jeg veed ikke, hvad jeg skal foretage mig.«

»Jeg veed, der skal øses Vand paa hans

Hovede,« sagde Ane, »men Daabsformularen kjender jeg ikke.«

»Saa ere vi lige nær,« brummede ham, »desuden skal han døbes af en Kristen, og det er jeg ikke.«

Ane slog Hænderne fortvivlet sammen. Pludselig raabte hun:

»Jeg øiner Hjælp. Aaby skal hjælpe mig.«

Hun ilede hen og aabnede Døren til Kamret ved Siden af. Der boede deres Logerende, Lægprædikanten, Jens Aaby. Det var en ung Mand med lyst Haar og lyseblaa Øine, en noget bleg Ansigtsfarve og glatbarberede Kinder. Han var spinkelt bygget, af Mellemhøide og gik en Smule forover bøiet. Naar han talte, var det med jydsk Accent. I en Maanedstid havde han boet til Leie hos Prangeren, men ikke talt meget med denne og Ane, de havde faaet det Indtryk, at han var en af de Hellige, og at han ikke var en Omgangsfælle for dem, ikke engang for Ane, der ansaae sig selv for at være en saa stor Synderinde, at hun burde holde sig i Frastand fra saadanne fromme Folk som Jens Aaby.

Da hun aabnede Døren, sad Aaby og læste. Han saae forundret op, og Ane fremførte skyndsomst sit Ærinde.

»Jeg skal hjælpe Dem,« svarede han kort og reiste sig.

Han traadte ind i Stuen, gjengjældte Prangerens Hilsen og traadte hen til Vuggen.

»Dette lille Barn kæmper sin sidste Kamp,« sagde han.

Han bød Ane hente sig et Fad med Vand, og da det var bragt til Stede, bød han hende tage Barnet op af Vuggen; under dette tændte Rasmus sin Pibe og saae nysgjerrig til. Aaby døbte den Lille i Faderens, Sønnens og den Hellige Aands Navn og opkaldte det efter dets Fader. Neppe var det skeet, før den Lille fik en heftig Krampe og udaandede.

»Det døer!« stønnede Moderen.

»Men det er før Døden optaget i den kristne Menighed,« sagde Aaby.

»Han er død,« sagde Rasmus, »hør Ane, nu skal Du komme til Dig selv. Han var jo kun et Par Maaneder gammel.«

»Det er ikke den Maade, De bør trøste Deres Kone paa,« sagde Aaby. »Trøst hende med, at hun engang hisset skal mødes med sit Barn.«

»Det kan De gjøre,« sagde Rasmus til Aaby. »De troer paa det Eventyr, men det gjør jeg ikke.«

»Ulykkelige,« sagde Aaby, »jeg mærker, De har større Trøst behov end Deres Kone. De troer ikke, at Deres Barn i en forklaret Skikkelse nu svæver omkring os.«

»Saagu om jeg gjør,« mente Rasmus, »saadan Noget ligger ikke for mig.«

»Apostlen Paulus siger: »Der saaes et sandseligt Legeme, der opstaaer et aandeligt Legeme. Der er et sandseligt Legeme, der er ogsaa et aandeligt Legeme.«

Aaby vedblev at anføre Skriftsted paa Skriftsted, han havde store Tanker om sig selv og mente, at han langt mere indtrængende end de fleste Præster kunde forkynde Ordet og faae Syndere til at omvende sig. Ovre i Jylland havde han ved sin Tale om Dom og Død og Helvedes Straffe forskrækket ikke Faa af Almuen, den hængte paa sine Steder mere ved ham end ved Præsten. Dette havde gjort ham forfængelig og indbildsk, og han ansaae sig selv for at være en af det sande Vintræes kraftigste Grene. Da han af Prangerens Taushed var bleven opildnet til at blive ved, han tydede Tausheden som en vaagnende Syndserkjendelse, begyndte han, i Lighed med hvad han gjorde overfor jydske Bønder, at true Rasmus med Helvedes Straffe, hvis han ikke omvendte sig.

(Forts.)

Fra alle Kanter.

En Visehandler. Alle Danmarks Digtere skreve som omtalt i 1848 Krigssange, de smukkeste vare Carl Plougs, men de og Heibergs „Gadeviser“ kom ikke i Visehandlen og solgte for 2 Skilling, alligevel fandt de Vei til det store Publikum som f. Ex. Plougs Digt: „Slaget ved Slesvig“: „Paaskeklokken kimed mildt“. Den mest populaire Sang var naturligviis Fabers og Hornemans: „Den tappre Landsoldat“.

Utallige vare de Sange, som dengang af mindre bekjendte Forfattere skreves om Krigen, og som alle fandt Afsætning. Almuen havde ventet, at Sverig og Norge strax skulde have hjulpet os, derfor hedder H. P. Møllers første Vise: „Sang for de danske, svenske og norske Krigere“. Den begynder:

„Nu Danske, Svenske, Norske
Vil rask mod Fjenden gaae,
Han siger, vi er dorske,
Det tør han prøve paa“.

Senere synger H. P. Møller:

„Hurra for Nordens Drotter!
Hurra for Nordens Folk!
Mens Tydsken nu sig gotter,
Vi hvæsse Hævnens Dolk“.

Der kom flere Efterligninger af Fabers Landsoldat, skrevne paa Hornemans Melodi, men de gjorde ingen Lykke. Derimod blev H. C. Andersens „Jeg kan ikke blive, jeg har ingen Ro“ sungen af Alle. P. L. Møller skrev en dansk Marseillaise, der kun vandt ringe Indgang, den var maaske holdt i en Tone, der ikke laa for det jevne Publikum f. Ex.

„Reis Dig da op af din mægtige Dvale,
O Du, min Helt, med det klirrende Sværd,
Du, høie tause Kraft er mere værd
End din Naboes høittravende Tale."

Den dengang populaire Peter Emil Petersen, ogsaa kaldet „Kjærnepeter", skrev en dansk Marseillaise, der udmærkede sig ved stor Ligefremhed, som

„Ned med Skurken! Prinds af Noer,
Ned det hele Ravnechor!"

Hostrup skrev en fortræffelig Matrossang til en karakteristisk Melodi af C. J. Hansen. Den blev aldrig populair, men dog sungen længe i de mere dannede Kredse. Et Vers lød saaledes:

„Og heller ei huer det Kræmmeren godt,
At Veien tilsøes vi ham nægte,
Og derfor han ogsaa sig bygger saa smaat
En Flaade, der mod os skal fægte.
Det Flag, som skal vaie fra Toppen høi.
Har alt han nok lavet sig af Vestetøi.
Det stribede Stads kan dog knap taale Vaadt,
Men Dannebrogsfarven er ægte;
Den holdt i mange Aar,
Den frisk endnu bestaaer,
Og den aldrig skal falme, før Verden forgaaer."

H. P. Møller var utrættelig med at skrive Viser, en har til Overskrift: „General Wrangels Løbepas, da han drog ud af Jylland", den begyndte med at fortælle: „Nu Tydsken løb sin Vei, det skete ein, zwei, drei". Neppe gaaer der Rygter om russisk Hjælp, før H. P. Møller stemmer sin Guitar og synger en „Sang i Anledning af vore russiske Venners forventede Ankomst". Han meddeler Hertugen af Augustenborg og Prindsen af Noer:

„Thi Russen er ikke at spøge med,
Han frygter ei, hvordan Du vil dundre,

Han kommer i Tusindtal, det vist jeg veed,
Og ikke med enkelte Hundred!

Tænk, firsindstyve Tusinde Mand,
Hvorledes de mod Dig vil dundre,
O, skynd Dig at rende, hvis endnu Du kan;
Thi vi vil slaae ned mer end Hundred!"

Mellem Forfatterne er der En, som underskriver sig W. H., det var en Søn af den fra Isted berømte Oberstlieutenant Henckel. Sønnen havde været Landkadet, men var falden igjennem; han havde ingen Lyst til den militaire Stand. Det var en Digternatur, der var kommen paa en urigtig Hylde, han døde ung af Brystsyge. Wilhelm Henckels første patriotiske Sang bar Titlen: „Landstormen. Høivelbaarne Hr. General v. Moltke, som væbner Landstormen, underdanigst tilegnet af Forfatteren". Næste Sang hed: „Opraab til de hjemmeblevne unge Mænd", tilegnet Danmarks unge Piger. En Sang hed: „Ak, naar faae vi dog Fred?"

„Naar Tydsken ei tør tale Tydsk
Af bare Frygt for Børst,
Naar Wrangel selv han taler Jydsk,
Saa kommer Freden først.
Men Gud skal vide, naar det skeer,
For jeg det ikke veed,
Og saadan gaaer det vistnok Fler,
Ak, naar faae vi dog Fred?

Naar Rusland, som os hjælpe vil,
Ei ved sit Løfte staaer,
Men ikkun sender Pest hertil,
Hvordan mon det saa gaaer?
Det blive vil maaske vort Held,
Men ikkun Gud det veed.
Naar Kolera slaaer Alt ihjel,
Maaske vi da faae Fred".

En Vise af W. H. om „Fantasifostret Schleswig-Holstein" begyndte saaledes:

Der er et Land, men ikke her paa Jorden,
I Maanen er dets dybe, sikkre Havn;
Vi taale vil det ikke her i Norden,
Men Schleswig-Holstein er dets skjønne Navn.
Det er et Eden, ret en Englebolig!
Hver Sjæl er der saa dydig, from og viis!
Og ikkun Elben flyder kold og rolig
Og skiller det fra nok et Paradis".

W. H. skrev en „Glæde over Danmark", hvori følgende Vers forekom:

„Østergade, Lapsens største Glæde,
Er vel smukt med Sten og Fliser lagt?
Vovehalsen*) med de tynde, spæde
Storkeben, kan mere dristigt træde
Og forsøge sine Ynders Magt.

Toldbodtrappen er nok færdig muret,
Engang maa det dog en Ende faa!
Længe har man gaaet der og luret —
Brokkensbod har man vel ogsaa furet,
Eller maa den som et Minde staae!

Mangen Sjouer vil den vistnok savne,
Her var dog saa hyggeligt og godt!
Her man kunde Flasken kjærligt favne,
Give den saa kjælne, søde Navne,
Brokkensbod var Drukkenboldtens Slot".

(Sluttes).

*) En kjøbenhavnsk Figur fra den Tid.

Redakteur: Kapitain *Michael Gjørup.*

Trykt hos Chr. Birch, Gothersgade 65.

»Og nu mødes vi her i Aften, og det er et skjønnere Møde end alle de foregaaende. Vil De drikke et Glas med mig?«

Han rakte sit Glas frem, og hun stødte sit mod hans. Frits havde endt sin Samtale med Tanten og begyndte igjen ivrigt at underholde Erna. Han talte til hende, som om hun havde været en kjøbenhavnsk Dame, og Axel sagde til sig selv, at det var ikke de Strenge, som skulde anslaaes, hvis man vilde have Erna til at følge Samtalen med Interesse. Hun stod jo udenfor det kjøbenhavnske Liv, om hun end ved et længere Ophold vilde kunne leve sig ind i det.

Louise var bleven taget til Bords af Grosserer Rasmus Bagger, ved Theodoras Giftermaal med Rostgaard var han kommen i nærmere Forbindelse med det Erbachske Hus. Han var begyndt med at lade hende fortælle sig, hvem af de Tilstedeværende der hørte til Familien Harder. Derefter havde han med god Appetit spist sin Steg, og da Grosserer Bagger havde udbragt de Nyforlovedes Skaal, havde han sagt:

»Nu, lille Frøken, næste Gang vi skal til Forlovelsesgilde her, skal det vel være Dem?«

»Det skal det vist ikke,« sagde Louise, der godt kunde lide den gamle, godmodige Mand.

»Saa bliver det vel Deres Broders. Han synes at kunne lide sin Kusine godt. Det er en rar Pige, men hun er neppe den Pige, som en

ung Mand, der vil gjøre Karriere, bør tage. Hun vil aldrig som Deres Fru Moder kunne gjøre Honneurs i et Hus.«

»Er det da saa nødvendigt?«

»Aldeles nødvendigt, bedste Frøken. Ja, De veed ogsaa godt, at det tidt er vore Koner, som spille en vigtigere Rolle end Mændene.«

»Det er virkelig en Nyhed, De der fortæller mig,« sagde Louise. »Der er nu min Tante Theodora . . .«

»Aa, nu gaaer De udenom Sagen. En Officers Kone, ja, hun er en Officers Kone, har sin Mand og sit Hjem at sørge for, men Deres Fru Moder har Mere, hun skal repræsentere Huset, naar der kommer Gjæster. Jo høiere hun staaer anskrevet i sin Kreds, desto høiere staaer hendes Mand i sin, hun kaster Glans paa Manden.«

»Hr. Grosserer, De nedsætter Deres eget Kjøn.«

»Jeg veed det nok, lille Frøken, jeg veed det nok, men man maa jo holde sig til Sandheden. Vi kan gaae paa Børsen og tjene Penge, men det er Konen, som har den vigtige Rolle at bestemme, hvorledes de skulle gives ud.«

»Det er altsaa blot om Handelstandens Damer, De nærmest taler?«

»Aa ja, men vi have ogsaa politiske Damer, og de ere de allerværste.«

»Uha, Politik kan jeg ikke lide.«

»Det er fornuftigt af Dem. Men nu skal Deres Fader igjen til at holde en Tale.«

Grosserer Erbach talte for Familien Harder og for Fru Harder i Særdeleshed. Han sad noget borte fra Axel, hvorfor han indskrænkede sig til at hæve sit Glas og nikke til ham. Axel bukkede og tømte sit Glas. Louise sad omtrent lige over for ham, deres Øine mødtes, han fyldte sit Glas, smilede til hende, og de drak med hinanden. Han syntes, hun var saa smuk iaften, som han ingensinde før havde seet hende. Erna vedblev at høre efter sin Fætters Konversation, og paa sin anden Side havde Axel Fru Grundtoft, der blev ivrigt konverseret af Auditeuren. Axel havde derfor god Leilighed til at betragte Louise. I hans Drømme havde Erna altid staaet som den Straalende, den til sig Dragende, men her i Virkelighedens Lys blev Louise den Fængslende, Den, som kunde fortrylle. Han sagde til sig selv, gjort varm af den megen Champagne: »Det er Louise, Du elsker.«

Nu reiste Kammerraad Grundtoft sig og sagde, at han var bleven anmodet af Fru Harder om at takke for den sidst udbragte Skaal. Dette gjorde han saa meget hellere, som han til Takken kunde knytte en Skaal for den ansete Familie Erbach. Dets Overhovede, Christian Erbach, havde et godt Navn paa Børsen og i alle patrio-

tiske Kredse, han forstod den nye Tids Krav, og han, Grundtoft, var stolt af at have en Partifælle som Grossereren. Derefter gik Taleren over til at omtale Fru Erbachs udmærkede Egenskaber og hendes Børns ligesaa udmærkede, og tilsidst blev Familien Erbachs Skaal drukken med stor Begeistring.

»Her bliver drukket godt iaften,« sagde Rasmus Bagger til Louise.

»Det er ogsaa en sjelden Fest,« svarede Louise. »Skal De ikke holde en Tale?«

»Jeg taler nødigt,« sagde Bagger. »Jeg taler kun, naar det kribler og krabler i mig, og jeg maa tale, men ikke, naar jeg ikke er fyldt af en Tale. See, det Modsatte gjør saa Mange, og derfor bliver det Hele til Klingklang. Jeg er ingen Routinetaler, og jeg holder min Mund, naar jeg ikke har Noget at sige. — See, der reiser Auditeur Harder sig op, troer De, at han er fyldt af sin Tale? Hm, en Ting er jeg vis paa, og det er, at han er fyldt af god Viin.«

Thomas Harder talte svulstigt og med en vis overlegen Suffisance for Damerne. Han citerede Vers af franske Digtere, engang imellem fik en dansk Digter ogsaa en Overhaling, han dvælede særligt ved de yngre Damer og saae da ufravendt paa Louise, der blev noget forlegen ved denne Stirren, han sluttede med et fransk Citat og udbragte Damernes Skaal. Derefter

klinkede han med de nærmest siddende Damer, bukkede over imod Louise og drak sit Glas ud.

»De har nok gjort en Erobring i den Auditeur, lille Frøken,« sagde Bagger. »Han lader til at være svært stiv i Fransken, det er De vel ogsaa?«

»Det vil jeg just ikke sige,« svarede Louise.

Kort efter blev Bordet hævet, og Alle gik ind i de tilstødende Stuer for at drikke Kaffe. Mens det skete, skulde Spisesalen rømmes og derefter danses et Par Timer. Auditeur Harder havde fundet Leilighed til at nærme sig Louise, han saae paa hende med et saa luende Blik, at hun slog Øinene ned.

»Frøken,« hviskede han, »jeg bruger aldrig lang Tid til at fatte en Beslutning. Frøken, vil De være min Kone?«

Louise følte, hvorledes Blodet strømmede hende til Hjertet, der kom ligesom Angst over hende. Auditeurens Frieri kom saa uventet.

»Frøken,« vedblev han, »jeg forlanger ikke Svar strax. Jeg er i den Stilling, jeg kan ernære en Kone, De veed, at min Fader er rig. Jeg elsker Dem, Frøken Harder.«

Louise vedblev at tie.

»Værdiger De mig intet Svar?«

»Jo, men . . . det Hele er mig saa uventet. Jeg veed ikke . . . jeg har kjendt Dem saa kort . . .«

»De afviser ikke mit Tilbud?«

Hun svarede ikke, hun kom til at tænke paa Axel, hvor var han? Gaaet ind med Herrerne i et Kabinet for at ryge en Cigar, til der skulde danses. Hun blev vred paa ham derfor. Da følte hun sig lettet ved, at Grosserer Bagger kom til og sagde:

»Hr. Auditeur, De foretrækker at konversere Damerne i Stedet for at ryge. Det kan jeg lide Dem for.«

Auditeuren var ikke tilfreds med denne ubeleilige Afbrydelse, han maatte dog holde gode Miner til slet Spil. Der kom ogsaa Andre til, og han maatte opgive i dette Øieblik at faae Svar paa sit Spørgsmaal. Louise forlod Kredsen og gik ud af Stuen, hun trængte til at være ene for at kunne samle sig.

Thomas Harders Frieri var kommet saa pludseligt og saa uventet, hun havde ikke tænkt paa, at han vilde frie, og nu havde han gjort det? Vilde Axel nogensinde erklære hende sin Kjærlighed? Hvis han vilde det, hvorfor havde han da ikke allerede gjort det? Hans Frieri vilde ikke komme hende uventet, ja, havde han friet i Stedet for Auditeuren, havde han faaet hendes Ja.

Auditeuren var ikke ilde, han var rig og havde rimeligviis en større Fremtid for sig end Axel. Havde hendes Broder, Frits, ikke engang

med Selvfølelse sagt: »Den juridiske Examen er bleven Danmarks eneste Adelsbrev.« Hvad var en General mod en Høiesteretsassessor, en Oberst mod en Overretsassessor? »Men,« tænkte hun, »elsker jeg ikke Axel, vilde jeg ikke blive ulykkelig, hvis han forlovede sig med en Anden? Det troer jeg næsten, jeg vilde, men vilde jeg derfor lade være med at gifte mig, hvis der kom en anseet Mand og friede til mig? Det vilde jeg vist ikke.« Hun stampede utaalmodig i Gulvet og sagde: »Det er ogsaa kjedeligt, at jeg ikke veed, hvor jeg har Axel. Jeg er vred paa ham. Ja, ja, han skal faae sin Straf.«

Og han fik sin Straf. Under Dansen havde han hvisket hende i Øret, at han elskede hende, at han længe havde elsket hende, hun havde hørt derpaa med blussende Kind og svaret: »De vil vel ikke forlange, at jeg her under Dansen skal svare Dem paa saadanne alvorlige Spørgsmaal?« Axel var da bleven forlegen og havde fremstammet, at det aldrig kunde falde ham ind at forlange Sligt. »Nu er jeg lige vidt,« tænkte han, »elsker hun mig, eller elsker hun mig ikke?«

Louises Svar afskrækkede ikke Anditeuren fra at danse med hende, saa ofte det lod sig gjøre. Axel derimod dansede ivrigt med Erna, han fortalte hende spøgende om sit Ophold i Holsten og kriticerede Holstenerne, hvem Erna tog ivrigt i Forsvar. Frits Erbach holdt ikke

af, at Axel viste Erna saa stor Opmærksomhed. »Aa,« beroligede han sig, »imorgen har hun glemt ham.«

Endelig var Dansen forbi, og Gjæsterne toge hjem. Axel var i ligesaa daarligt Humør som hans Søster var i straalende. Han kunde ikke sove, men gik frem og tilbage paa Gulvet.

»Hvorfor kunde hun ikke give mig Svar?« spurgte han sig selv. »Hvis hun elsker mig varmt og inderligt, hvorfor vil hun da lade mig leve i Uvished? Maaske burde jeg have spurgt endnu en Gang, nei, der var ikke Leilighed dertil. Jeg vil opsøge hende imorgen, ja, jeg vil, jeg kan ikke gaae i denne Uvished.«

Paa Erna tænkte han den Aften ikke. Tærningerne vare jo kastede.

Fjortende Kapitel.

Overveielser.

Axel fik ikke den følgende Dag talt med Louise. Da hun, træt efter Gaarsdagens Begivenheder, var gaaet i Seng, havde hun været i stærk Sindsbevægelse; den nærmeste Fremtid

Straffet.

Novelle

af

Emil Karton.

(Forts.)

Nu tog Synderen Piben ud af Munden og sagde:

»De er jo en gefærlig hellig Sprutbakkelse, jeg har siddet og hørt paa Dem, fordi jeg har ment, at det har kunnet være Dem til nogen Fornøielse, men naar De begynder at fornærme mig og at kalde mig et Helvedes Barn, saa gjør De klogest i at see Dem om efter Døren, for ellers« — her bandte Rasmus en skrækkelig Ed — »kommer De paa Hovedet ud af den.«

Lægprædikanten blev synlig forskrækket ved denne uformodede Salve af Eder, Ane gik det paa samme Maade, hun havde med foldede Hænder ligget paa Knæ ved Vuggen, nu reiste hun sig og sagde:

»Husk dog paa, Hr. Aaby »har gjort os en stor Tjeneste.«

»Dig og ikke mig,« brummede Rasmus.

»Jeg gaaer nu,« sagde Aaby, og ihukommer, hvad den hellige Paulus skriver: Drager ikke i

ulige Aag med de Vantro; thi hvad Fællesskab har Retfærdighed med Uret? Og hvad Samfund har Lys med Mørke?«

Han forlod Stuen og lukkede Døren efter sig.

»Han er mere tosset end Du,« sagde Rasmus til Ane, da Lægprædikanten var gaaet. »Men nu er jeg søvnig og vil i Seng.«

Snart slukkedes Lysene baade i Prangerens og i Lægprædikantens Kammer, Stormen vedblev at hyle udenfor, Ane kunde ikke sove, hun græd og tænkte paa sit Barn. Tilsidst faldt hun dog i Søvn og drømte, at hun var død, og at hendes Søn var bleven til en Engel, som førte hende op til Paradiset.

Efter Barnets Død var Prangeren oftere end før i længere Tid borte fra Hjemmet, Ane havde begyndt at gaae ud at sye, da hun ikke mere havde et Barn at passe, og naar hun og Rasmus traf sammen i Hjemmet, vexlede de ikke mange Ord.

En Dag, Ingen af dem var hjemme, bankedes der paa Lægprædikantens Dør, og en bondeklædt Mand traadte ind. Aaby, der sad og læste, reiste sig hurtigt og sagde:

»Er Du kommen til Kjøbenhavn, Mads?«

»Javel, er jeg saa.«

»Og Du har kunnet finde herud?«

»Aa ja.«

Mads var en lille, undersætsig Mand med

noget Ondt i sit Blik. Han havde en Knortekjæp i sin Haand, støttede sig til den og blev staaende ved Døren, idet han saae paa Aaby.

»Er der noget Nyt ovre i Pastoratet?« spurgte Aaby.

»Der er vel saa, Jens.«

»Kom og sæt Dig ned og fortæl mig det.«

I Kamret var kun to Stole, Aaby sad paa den ene, Jens satte sig paa den anden og holdt Stokken mellem sine Been. Sin Hat lagde han paa Gulvet ved Siden af Stolen.

»Jeg troer ikke, det Nyt, jeg kan fortælle, er godt,« mente Mads.

»Er Pastor Hansen bleven syg?«

»Aa nei, men Maren har druknet sig i Gudenaa.«

»Hvad siger Du!« udbrød Aaby, bleg som et Lig.

»Ja, begravet blev hun i Søndags.«

»Hvorfor gjorde hun den gruelige Gjerning?«

»Det maa Du bedst vide, Jens. Hvad Du sagde, var jo et Evangelium for hende.«

»Nei, nei, jeg veed Intet om, hvad der har drevet hende til den Gjerning.«

»Det er rart, Du har en ren Samvittighed. Ja, det maa Du jo have, naar Du hører til de Hellige.«

Aaby saae ikke, at Mads smilede skadefro, da han sagde dette. Der var et Øiebliks Stil-

hed i Stuen; det kunde høres, at Aaby drog Veiret tungt.

»Død, druknet sig,« gjentog han.

»Søren Mikkelsen havde maaske tænkt paa at gjøre det Samme.«

»Jeg maa derover,« foer Aaby op.

»Det skulde Du ikke, Jens, for Søren har betænkt sig, han har slaaet sig fra de Hellige og lovet Dig en Dragt Prygl, første Gang han træffer Dig? Vent med at komme over til os, til hans Hidsighed er gaaet over.«

»Men fortæl mig udførligere, hvorledes det med Maren er kommen, fortæl . . .«

»Aa, det behøves ikke, det kan Du vel selv tænke Dig. Ja, jeg hører nu ikke til de Hellige, jeg er din Modstander i de Ting, men jeg har alligevel ondt af Dig.«

»Hvad siger Pastor Hansen?«

»Det skal jeg ikke kunne sige, jeg taler aldrig med ham. Nu vil jeg byde Dig Farvel, Jens.«

»Bliv Mads, jeg maa tale med Dig, jeg maa have at vide . . .«

»Du har faaet Alting at vide, jeg har ikke Tid til at være her længer, jeg har mange Ærinder at udrette idag. Farvel Jens.«

Mads forlod hurtigt Kamret, Aaby faldt sammen og hengav sig til høirøstet Fortvivlelse. Da Ane kom hjem og hørte ham stønne, gik

hun ind til ham og spurgte ham, om han var syg. Han saae med et forvildet Blik paa hende og sagde:

»Ja, jeg er sjælesyg,«

»Kan jeg ikke hjælpe Dem?«

»Fly mig, jeg er en Morder.«

»Hvad er det for noget Snak? Kom dog til Dem selv.«

Han svarede ikke og sad og saae ud for sig. Ane begyndte at frygte for, at han havde mistet Forstanden og sagde ham det. Da sagde han til hende:

»Forstanden har jeg ikke mistet, men Troen paa mig selv. Jeg har troet at gaae i den Herre Jesu Fodspor, og i Stedet for har jeg gaaet i Djævlens. Jeg har misforstaaet Skriften, og det har ført til en ung Piges Selvmord, det er mig, der har myrdet hende.«

»Dersom De vil, at jeg skal forstaae Dem,« sagde Ane, »saa maa De tale tydeligere.«

»Jeg vil tale tydeligt, De skal blive min Fortrolige, jeg trænger til at udtale mig. Derovre i Jylland i G. Pastorat boede Gaardmand Søren Mikkelsen, han var gift med en rig Gaardmandsdatter, der hed Kirstine. Søren blev greben af Troen og sluttede sig til os, de Hellige, og han blev min Ven, men hans Kone var meget verdslig sindet, og hun hadede mig. Ja, hun var ogsaa ond; hun jog de Fattige ud af Gaar-

den og hidsede Hundene paa dem, men naar det gik til Dans og Lystighed, var hun altid den Første. Uenigheden mellem Søren og Kirstine blev større Aar for Aar, og tilsidst bleve de skilte ad, hun gav mig Skylden derfor, men jeg tog mig den Beskyldning let, Søren gav hende Medgiften tilbage, og det var en svær Mængde Penge. Han sagde til mig, at han følte sig som et nyt og bedre Menneske, efterat Kirstine havde forladt Gaarden. Aldrig udeblev han fra de Helliges Forsamlinger.

Der kom hver Gang Maren Pedersdatter, Gaardmand Peder Eriksens eneste Barn. Hun var atten Aar gammel og en kjøn Pige. Saa betroede Søren mig en Dag, at han agtede at trolove sig med Maren, hvis Hjerte han havde vundet. Da optændtes jeg af hellig Iver og sagde, at han, strengt taget, havde syndet haardt ved at skille sig ved Kirstine; thi Jesus har sagt: »Men jeg siger Eder, at hvo, som skiller sig fra sin Hustru, uden for Hors Skyld, gjør, at hun bedriver Hor;« der havde gaaet allehaande Rygter om Kirstine, saa maaske havde Søren havt Ret til at skille sig fra hende. Det var ikke blevet nærmere undersøgt, og det var maaske rigtigt, for man skal undgaae Forargelse. Men Jesus har ogsaa sagt: »Hvo, som tager en Adskilt til Ægte, bedriver Hor.« Jeg sagde til Søren, at han og Maren vilde blive udstødte af

de Helliges Tal, hvis de giftede sig, herover blev han meget bedrøvet. Han gik til Pastor Hansen og talte med ham, men Præsten hører til dem, som ikke vier Fraskilte.

Jeg selv talte med Maren, hun tog til at hulke høit; thi hun holdt af Søren, men hun holdt dog mere af det Livsens Ord. Jeg lagde Mærke til, at fra den Dag var der ingen Glæde mere for Søren og Maren, jeg haabede dog, at deres levende Tro vilde lade dem finde Trøst, og jeg talte ofte med dem derom, ja, fik Pastor Hansen til at gjøre det Samme. Da nu Vintren kom, reiste jeg hertil for at hvile mig ud og for at læse i gudelige Bøger, for at jeg kunde være vel forberedt, naar jeg atter skulde ud og være Menneskefisker.

Saa var det idag, at Kirstines Broder, Mads, besøgte mig og fortalte, at Maren havde taget Livet af sig. O, jeg forstaaer, at hendes Kjærlighed har været saa stor, at den har omtaaget hendes Forstand; Søren, der, som jeg hører, har forladt de Helliges Menighed, har presset paa hende, har villet gifte sig med hende, hun har maaske følt, at hun ikke i Længden har kunnet modstaae hans Bønner, og i Stedet for at overtræde Skriftens Bud, har hun søgt Døden.

Det er mig, der har indprentet hende dette Bud: Ikke at tage en Fraskilt til Ægte. Men er det ikke bedre at tage en Fraskilt til Ægte end

at begaae Selvmord? Igjennem de skiftende Tider, o, det forstaaer jeg først nu, er det ikke ved Frygt for Helvedes Straffe, vi skulle ledes til Kristus, men ved Kjærlighed, kun ved Kjærlighed. Derfor har Apostlen Ret, naar han siger: »Talede jeg med Menneskers og Engles Tungemaal, men havde ikke Kjærlighed, da var jeg et lydende Malm eller en klingende Bjælde.« Jeg har været et saadant lydende Malm, der har talt om Dommedagsstraffe og gjort den stakkels Maren angst.«

Taarer trillede ned af hans Kinder.

»Jeg har ondt af Dem,« sagde Ane, »men De gjør Dem vist for mange Selvbebreidelser. Maren har været en overspændt Pige.«

»Hvem har gjort hende overspændt? Jeg og ingen Anden end jeg.«

Fra den Dag talte Ane og Aaby ofte med hinanden, han søgte hendes Selskab og syntes at finde Trøst derved. Hun sagde til ham, at han skulde forsøge paa at adsprede sine Tanker noget og gav ham de Romaner at læse, hvormed Rasmus engang imellem om Aftnen havde forkortet sig Tiden. Det var gamle Feuilletoner; Aaby læste Titlen paa en af dem, den hed: »De tre Musketerer.« Han tilstod, at han aldrig havde læst Romaner, men han vilde nu forsøge paa at læse en af dem, og da han havde læst den Første, læste han dem alle. (Forts.)

Det skjæbnesvangre Slot,

gjenfortalt efter

E. T. A. Hoffmann.

(Fortsat).

Herom vilde Baronen Intet høre; han fortalte, det var hans Hensigt at ville gjøre Opholdet i R—sitten saa behageligt som muligt for den elskede Kvinde, han snart vilde hjemføre, og som var værd ethvert Offer.

Der kom Arkitekter, som gjorde Tegninger til det nye Slot, og Baronen saae Fremtiden imøde i dens lyseste Skikkelse. Ogsaa Daniel syntes at forandre sig og at have glemt den ublide Behandling, han havde lidt, ja, han syntes endogsaa at blive yngre.

En Dag ankom Wolfgangs yngre Broder, Hubert, til R—sitten, ved Synet af ham blegnede den ældre Broder og raabe:

»Ulykkelige, hvad vil Du her!«

Hubert kastede sig i Broderens Arme, og denne drog ham med sig til et fjerntliggende Værelse. Flere Timer bleve de sammen, da kom Hubert ud med forstyrret Væsen og forlangte sin Hest sadlet. Justitiarius traadte i Veien for ham, han anede, at der var en stor

Uenighed tilstede mellem Brødrene og vilde forsøge paa at faae den bilagt. Nu kom ogsaa Baronen til og raabte:

»Bliv her, Hubert. Du vil komme til Eftertanke.«

Huberts Blik opklaredes, han kastede sin kostbare Pelsværkskappe, greb V.s Haand og sagde:

»Stamhusbesidderen vil altsaa dog taale mig her.«

V. mente, at han vel nok kunde bortrydde den uhyggelige Misforstaaelse. Hubert tog en Ildrager der stod ved Kaminen, og fik Ilden til at brænde bedre.

»De seer, Hr. Justitiarius,« sagde han, »at jeg er et godmodigt Menneske og dygtig til alle Slags huslige Ting. Men Wolfgang har de mest forunderlige Fordomme og er et Stykke af en lille Gnier.«

Da V. om Aftnen opsøgte Baronen for at tale med ham om et Godsanliggende, fandt han ham med et forstyrret Udseende gaae op og ned i Værelset. Han greb begge V.s Hænder, saae ham mørkt ind i Øinene og sagde: »Min Broder er kommen. Afbryd mig ikke, jeg veed, hvad De vil sige. De aner ikke, at min ulykkelige Broder — ja, ulykkelig vil jeg kalde ham — overalt træder i Veien for mig og forstyrrer min Fred. Det er ikke hans Skyld, at jeg ikke

blev grændseløs ulykkelig, han har gjort Sit dertil, men Himlen vilde det anderledes. Siden Stamhuset blev oprettet, har han forfulgt mig med et dødeligt Had. Han misunder mig min Besiddelse, der i hans Hænder vilde være forsvundet som Dug for Solen. Han er den mest vanvittige Ødeland, som findes. Hans Gjæld er større end Halvdelen af de frie Godser, han arver i Kurland; forfulgt af utaalmodige Rykkere, er han kommen hertil for at tigge om Penge.«

»Og dem nægter De Deres Broder?« afbrød V. ham.

»Ja, jeg nægter ham dem.« sagde Baronen. »Af Stamhusets Penge vil jeg ikke give ham en Daler. Men hør nu det Forslag, jeg har gjort ham for faa Timer siden, og døm saa. De veed, at den frie Formue i Kurland er betydelig, jeg vil give Afkald paa den Halvdel, som tilfalder mig, til Fordel for hans Familie. Hubert er gift i Kurland med en smuk, men fattig Frøken. Hun har født ham Børn og er just ikke lykkelig i sit Ægteskab. Jeg ønsker nu, at Godserne skulle sættes under Administration og Indtægterne anvendes dels til Familiens Underhold og dels til at betale min Broders Gjæld med. Men hvad bryder han sig om et roligt, sorgfrit Liv, hvad bryder han sig om Kone og Børn? Rede Penge, store Summer vil han have for letsindigt at kunne ødsle dem bort! Hvilken Dæmon har

forraadt ham Hemmeligheden med de 150,000 Daler? Heraf forlanger han Halvdelen og mener, at de høre til den frie Formue. Jeg maa og vil nægte ham disse Penge, men jeg har en Anelse om, at han pønser paa Ondt imod mig.«

Det lykkedes ikke V. at faae Baronen til at opgive sin Mistanke mod Broderen, og han overdrog Advokaten at forhandle med Hubert. Disse Forhandlinger førte V. med saa stor Behændighed, at Hubert tilsidst sagde: »Lad gaae da. Jeg antager hans Forslag, men under to Betingelser, mine Kreditorer forfølge mig i denne Tid saa haardt, at jeg er ved at miste mit gode Navn og Rygte; for at stille dem tilfreds, skal han give mig 1000 Frederiksdorer, dernæst skal han tillade mig, at jeg engang imellem opholder mig paa det smukke R—sitten hos min gode Broder.« — »Aldrig,« raabte Hubert, da han hørte dette Forslag, »aldrig vil jeg tillade, at Hubert bliver et Minut i mit Hus, naar min Kone kommer hertil. Gaa igjen til ham, kjære V., og siig ham, at jeg ikke giver ham 1000, men 2000 Frederiksdorer, naar han blot reiser sin Vei.«

V. erfarede nu, at Baronen allerede havde giftet sig uden Faderens Villie, og at dette Giftermaal rimeligviis var Grunden til Brodertvisten. Hubert hørte paa, hvad V. havde at sige ham og svarede med en mørk Mine: »Jeg vil betænke mig og bliver derfor endnu nogle Dage her.«

Til Baronens Ærgrelse indrettede hans Broder sig i den Slotsfløi, der var bleven ham anviist, paa et længere Ophold. Man lagde Mærke til, at Hubert ofte og længe talte med Daniel, ja, at de undertiden gik sammen paa Ulvejagt. Ellers lod Hubert sig sjelden see og undgik at være alene sammen med Broderen. V. følte det Trykkende i dette Forhold og maatte indrømme, at Hubert havde en uhyggelig Maade at optræde paa.

V. sad en Dag i Retssalen mellem sine Akter, da traadte Hubert ind, han var alvorligere og medgjørligere end ellers og talte med Vemod i Stemmen: »Jeg gaaer ind paa min Broders sidste Forslag. Sørg for, at jeg endnu idag faaer de 2000 Frederiksdorer. Jeg reiser bort inat, tilhest og alene.« — »Med de mange Penge?« — »De har Ret. Udsted en Vexel paa Isak Lazarus i K. Endnu inat rider jeg til K. Jeg jages bort herfra, den Gamle har hexet onde Aander ind paa Slottet.« —

»Taler De om Deres Fader, Hr. Baron?« spurgte V. alvorlig.

Huberts Læber bævede, han holdt sig ved Stolen for ikke at falde om, da tog han sig pludselig sammen og sagde:

»Altsaa, Hr. Justitiarius, endnu idag.«

Hubert gik, da hans Broder udstedte Vexlen, sagde denne:

»Nu har han indseet, at han ikke kan rokke min faste Villie.«

Længe havde Stamhusbesidderen ikke været saa glad.

V. boede i et noget afsides beliggende Værelse, hvis Vindue vendte ud til Slotsgaarden. Denne Nat foer han pludselig op af Søvnen, og det forekom ham, at en fjern, klagende Jamren havde vækket ham. Han lyttede efter, men Alt vedblev at være stille. Han blev greben af en ganske særegen Følelse af grufuld Angst, der drev ham op af Sengen og hen til Vinduet.

Ikke længe efter blev Slotsporten aabnet, og med en brændende Kjærte i Haanden skred den gamle Daniel over Slotsgaarden, han aabnede Stalddøren og førte kort efter en opsadlet Hest frem. Ud af Mørket fremtraadte nu en anden Person, vel indhyllet i en Pels og med en Rævehue paa Hovedet. Det var Hubert, som i nogle Minutter talte heftigt med Daniel og derefter gik bort. Daniel førte Hesten tilbage i Stalden, lukkede Stalddøren og vendte tilbage til Slottet ad samme Vei, han var kommen.

Det var tydeligt, at Hubert havde villet ride bort, men forandret sin Beslutning, endvidere var det klart, at der bestod en farlig Forstaaelse mellem ham og den gamle Hushovmester. V. kunde neppe oppebie Morgenen for at under-

rette Stamhusbesidderen om sin Opdagelse. Det gjaldt nu virkelig om at tage sig iagt for Hubert.

Om Morgenen hørte V. stor Larm paa Slottet, Døre bleve slaaede op og i, og høirøstet Tale lød paa Gangene. Han traadte ud af sit Værelse og fik at vide, at Baronen ikke var paa sit Værelse, og at der i flere Timer forgjæves var blevet søgt efter ham. I sin Jægers Nærværelse var han om Aftnen gaaet i Seng, han maatte derefter være staaet op, have iført sig Slobrok og Morgensko og være gaaet bort med en Armstage i Haanden, en saadan savnedes. Greben af en mørk Anelse løb V. til den uheldsvangre Sal, hvis Sidekabinet Wolfgang ligesom sin Fader havde valgt til Soveværelse. Porten til Taarnet stod paa vid Gab. Forfærdet raabte V.:

»Dernede i Dybet ligger han knust!«

Det forholdt sig saaledes.

Med stort Besvær blev Liget hentet op af Dybet og lagt i den Sal, hvor for faa Uger siden den gamle Baron Roderich havde ligget. Med grændseløs Fortvivlelse raabte Baron Hubert:

»Broder, o, min stakkels Broder! Nei, herom har jeg ikke anmodet den Djævel, som har besat mig.«

V. skjælvede ved at høre dette, det forekom ham, som Hubert tilstod, at han var sin Broders Morder. Hubert laa besvimet paa Gul-

vet, man bragte ham tilsengs, og han kom sig temmelig hurtigt efter et stærkt Lægemiddel. Bleg, med vaklende Skridt traadte han ind i V.s Værelse og lod sig falde ned i en Lænestol.

»Jeg har ønsket min Broders Død,« sagde han, »fordi min Fader, ved at gjøre Godset til et Stamhus, havde givet ham den bedste Del af Arven. Nu har Wolfgang fundet Døden paa en forfærdelig Maade, jeg er Stamhusbesidder, men mit Hjerte er knust, jeg vil aldrig mere kunne blive lykkelig. Jeg beder Dem om at blive i Deres Embede, De skal faae de mest udstrakte Fuldmagter angaaende Stamhusets Bestyrelse; thi jeg er ikke i Stand til at boe her.«

Hubert forlod Værelset og var et Par Timer efter paa Veien til R. Det syntes, at den ulykkelige Wolfgang om Natten var staaet op og søvndrukken havde aabnet Porten i Stedet for Døren ved Siden af, der førte til Bibliotheket. Og saa var han styrtet ned. Denne Forklaring var dog sat paa Skruer. Kunde Baronen ikke sove? Vilde han hente sig en Bog i Bibliotheket? I saa Tilfælde kunde han ikke have været søvndrukken, og han kunde da ikke have taget feil af Porten og Døren. Forøvrigt kostede det en Del Anstrengelse af faae Porten aabnet. Da V. i det forsamlede Tjenerskabs Nærværelse udviklede disse Anskuelser, traadte Frank, Ba-

ronens Jæger, frem og sagde: »Ak, Hr. Justitiarius, saaledes er det vel neppe gaaet til.«

»Hvorledes det?« spurgte V.

Frands vilde dog ikke ud med Sproget, men forbeholdt sig at ville sige sin Mening, naar han var ene med V. Da det skete, fortalte Frands, at Baronen ofte havde talt med ham om de Skatte, der formodedes begravne nede i Taarnruinen, og at han tidt ved Nattetid, som drevet dertil af en ond Aand, lod sig give Portnøglen af Daniel og med Længsel stirrede ned i Dybet efter de formentlige Rigdomme. Rimeligvis havde Baronen den skjæbnesvangre Nat handlet saaledes, var bleven svimmel og styrtet ned i Afgrunden. Daniel, der syntes at være bleven dybt rystet ved Baronens Død, mente, at det vilde være heldigt at faae den farlige Port tilmuret, hvilket ogsaa skete.

Det nye Slot blev ikke opbygget, men det gamle sat i saa god Stand som muligt. Baron Hubert opholdt sig paa sine Godser i Rusland; først efter flere Aars Forløb kom han sildig i Høst engang til R—sitten, efter først at have deponeret sit Testamente hos Øvrigheden i K. Under sit Ophold i R—sitten viste Baronens Væsen sig at være helt forandret, og han talte om sin nærforestaaende Død. Hans Anelse gik i Opfyldelse; thi Aaret efter døde han.

Sønnen hed Hubert ligesom Faderen og

kom hurtigt over fra Rusland for at tage Stamhuset i Besiddelse; hans Moder og Søster fulgte ham. Den unge Baron syntes at besidde alle sine Forældres slette Egenskaber, han var stolt, opfarende og pengebegjærlig. Han gjorde strax en Mængde Forandringer, Kokken jog han bort, Kudsken forsøgte han at prygle, men den stærke Karl satte sig til Modværge, kort sagt, han var i Færd med at skalte og valte med Alt med tyrannisk Vilkaarlighed, da traadte V. til og fordrede, at ingen Stol maatte flyttes paa Slottet, før Testamentet var blevet aabnet.

»De understaaer Dem,« begyndte den unge Baron.

V. lod ikke den af Raseri skummende Yngling tale ud, maalte ham med et gjennemborende Blik og sagde:

»Ingen Overilelse, Hr. Baron! Her kan De ikke regere, før Testamentet er blevet aabnet. For Øjeblikket er jeg Herre her og vil møde Magt med Magt. I Kraft af min Fuldmagt er jeg endogsaa i Stand til at forbyde Dem Opholdet her.«

Baronen indsaae, at den Gamle havde Ret, og med en haanlig Latter trak han sig tilbage.

Tre Maaneder vare forløbne, og den Dag kommen, da Testamentet efter den Afdødes Villie skulde aabnes i R. Foruden Retspersonerne, den unge Baron og V. fandtes i Rets-

salen en ung Mand af ædelt Udseende, han var kommen med V.; et Aktstykke stak frem af hans Frakke, hvorfor han blev antaget for at være V.s Skriver. Baronen forlangte, man skulde skynde sig med at begynde, han bekræftede, at Testamentet var skrevet med hans Faders Haand og forsynet med hans Segl. Ligegyldigt hørte Baronen paa Indledningen, men nu erklærede hans afdøde Fader, Hubert v. R., at han ikke havde besiddet Stamhuset med Rette, men bestyret det for dets virkelige Besidder, en Søn af den afdøde Baron Wolfgang von R. og opkaldt Roderich efter sin Bedstefader. Roderich var efter sin Fader Wolfgangs Død den retmæssige Besidder af Stamhuset R—sitten. Der fulgte et Bilag med Testamentet, hvori der aflagdes nøiagtigt Regnskab for Stamhusets Bestyrelse. Wolfgang v. R., saaledes fortalte Hubert i sit Testamente, havde paa sine Reiser i Genf lært at kjende Julie de St. Val og fattede en saa heftig Kjærlighed til hende, at han ikke kunde skilles fra hende. Hun var meget fattig, men af god, adelig Familie. Sønnen kunde ikke vente, at Faderen vilde give sit Minde til denne Forbindelse; thi den gamle Baron Roderich ønskede, at Stamhusets Glands skulde hæves ved, at Sønnen gjorde et glimrende Parti. Ikke desto mindre vovede denne fra Paris at tilskrive Faderen om sin Kjærlighed til Frøken

de St. Val, og fik til Svar, at Faderen allerede havde en Brud til sin Søn, og at der selvfølgeligt ikke kunde blive Tale om nogen Anden. Wolfgang skulde være reist til England, i Stedet for vendte han tilbage til Genf under Navnet Born og holdt Bryllup med Julie, der Aaret efter fødte ham en Søn. Denne blev altsaa Stamhusbesidder efter Faderens Død. Aarsagen til, at Hubert, der havde været underrettet om hele Sagen, saa længe havde tiet, skyldtes Aftaler med Broderen.

Som truffen af Lynild, hørte den unge Baron Hubert Testamentet blive oplæst; da det var skeet, reiste V. sig og sagde: »Mine Herrer, her har jeg den Ære at forestille Dem Baron Roderich von R., nu Besidder af Stamhuset R—sitten.« Baron Hubert saae paa den unge Mand, der var som falden ned fra Himlen, truede ham med knyttet Næve og lynende Øine og foer ud af Retssalen.

Nu tog Baron Roderich de Aktstykker frem, som skulde bevise, at han var den Person, hvorfor han udgav sig. V. gjennemsaae alle disse Papirer med en mørk Mine, lagde dem igjen sammen og sagde:

»Nu, Gud vil staae os bi.«

Allerede den næste Dag indgav Baron Hubert ved sin Advokat en Protest mod Testamentets Gyldighed og fordrede, at han strax

skulde sættes i Besiddelse af Stamhuset. Det var en Selvfølge, hed det i Protesten, at den afdøde Baron hverken testamentarisk eller paa anden Maade kunde disponere over Stamhuset. Testamentet var ikke Andet end en Fortælling om, at Baron Wolfgang havde en Søn, der endnu levede, det havde ikke større Beviiskraft end et hvilketsomhelst andet Vidneudsagn. Tvertimod paalaa det Prætendenten med Vidner at godtgjøre sin formentlige Arveret. Ved Baron Huberts Død var Stamhuset gaaet umiddelbart over til dennes Søn. Det kunde være ganske ligegyldigt, hvilken Grund den afdøde Stamhusbesidder havde havt til at opstille en anden Arvetager, af hans efterladte Papirer kunde det godtgjøres, at han selv i Schweiz havde havt en Kjærlighedshistorie, og maaske var den foregivne Brodersøn hans egen Søn, hvem han i et Anfald af Samvittighedsnag havde villet give det rige Stamhus.

Der var saaledes al Sandsynlighed for, at Testamentet vilde blive omstødt, og kun V.s rastløse Bestræbelser forhindrede, at det skete strax, og at han havde faaet sat en kort Tidsfrist. Han indsaa godt selv, hvor vanskeligt det vilde blive for ham at føre sin Sag. Han havde gjennemstøvet den gamle Baron Roderichs Breve uden at finde Spor af et Brev, der hentydede til Wolfgangs Forhold til Frøken de St. Val.

Tankefuld sad han i R—sitten i den gamle Baron Roderichs Sovekabinet. Han begyndte at skrive til en Notar i Genf for at bede denne skaffe sig nogle Notitser om den unge Barons Familieforhold. Det var blevet Midnat, Fuldmaanen skinnede klart ind i den tilstødende Sal, hvortil Døren stod aaben. Da var det, som gik Nogen langsomt og tungt op ad Trappen og klirrede og raslede med Nøglerne. V. blev opmærksom, han stod op og gik ind i Salen, hvor han tydeligt hørte, at Nogen tog i Salsdøren. Kort efter blev denne aabnet, eg et Menneske med ligblegt, fortrukket Ansigt og i Natdragt traadte langsomt ind holdende en Armstage med et brændende Lys i Haanden. V. gjenkjendte strax den gamle Hushovmester og var i Begreb med at tiltale ham, men betænkte sig, han forstod, at han havde en Søvngjænger for sig.

Den Gamle gik med afmaalte Skridt tvers over Salen lige hen til den tilmurede Port, der havde ført til det sammenstyrtede Taarn· Tæt foran denne blev han staaende og udstødte et saa forfærdeligt Hyl, at det fyldte V. med Gru. Derefter stillede han Armstagen paa Gulvet og begyndte med begge Hænder at kradse paa Muren, til Blodet sprang ham frem under Neglene, samtidigt stønnede og sukkede han som pint af en forfærdelig Dødskval. (Forts.)

Fra alle Kanter.

En Visehandler. (Sluttet). Af andre Viseforfattere i 1848 var der en C. C. B. B. Franck, en L. C. Larsen og H. Nissen, hvis Viser vare af samme Beskaffenhed som H. P. Møllers. — „Daneskjalden“ J. Garbrecht lod ogsaa høre fra sig, han skrev: „Den lille Tambour“, hvis første Vers lød:

„Appellen lød i den danske Hær,
Den kaldte hver Mand til Striden,
Rask klang den Tromme i Morgenskjær,
Men Tambouren selv var liden“.

Pladsen har kun tilladt mig at give en kort Udsigt over Gadeviserne i 1848. De to følgende Krigsaar besidde vistnok et ligesaa righoldigt Materiale. Imidlertid blev der naturligviis ogsaa sunget andre Sange, da saaledes „Eventyr paa Fodreisen“ blev opført, vare Sangene fra dette Sangspil paa Alles Læber.

For at komme tilbage til H. P. Møller, tilbød jeg ham min Sang „Dansken har Seier vundet“; han vilde kun give 5 Mark for den, men jeg syntes, den nok var 1 Rdl. værd. Vi bleve da ikke enige, og jeg solgte Sangen for 1 Rdl. til en Bogtrykker Nissen i Vimmelskaftet. Mindst ventede jeg, at denne Sang nogensinde skulde blive en Folkesang. Jeg var 19 Aar gammel, dengang jeg skrev den. Siden sagde H. P. Møller engang til mig: „Var De blot bleven lidt endnu, havde jeg givet Dem 1 Rdl. Jeg skal nu altid prutte.“ — Jeg skal ved denne Leilighed fortælle en anden Sangs

Historie. I 1861 skrev jeg Sangen: „Nu skal vi nok atter med Preusseren slaaes“, og C. C. Møller skrev en kvik Melodi til den. Vi tilbøde min daværende Forlægger, Bogtrykker S. Trier, den og forlangte intet Honorar. Han udgav den, og et Par Maaneder efter sendte han Forfatter og Komponist uopfordret hver 40 Kr.

Hvad nu H. P. Møller angaaer, blev han en gammel Mand og døde først i Begyndelsen af Firserne. Han blev bestandigt boende paa Gammelmønt og lod aldrig sine Boutiksruder pudse; Gjenboerne skulle først have erfaret hans Død, da de en Dag saae Ruderne rene. Komponisten Horneman den ældre havde engang skrevet en saare lystig Melodi til en Matrossang, hvortil han opfordrede mig til at skrive Texten. Den Sang fik H. P. Møller til Forhandling, og herved kom jeg atter en kort Tid i Forbindelse med den gamle Særling.

* * *

Gjæstgiverstedet „Vinkanden“, der oftere nævnes i Fortællingen „Lieutenant Harder“, findes allerede omtalt i Holbergs Komedier. Det existerer endnu men er blevet omdøbt til „Dannebrog“. Navnet „Vinkanden“ vilde dog bedre svare til den gamle, beskedne Gaard paa Vestergade.

Redakteur: Kapitain *Michael Gjørup.*

Trykt hos Chr. Birch, Gothersgade 65.

skulde afgjøre hendes Skjæbne. Hvor havde hun ikke Lyst til at skyde Afgjørelsen fra sig? Men det kunde ikke lade sig gjøre; Axel vilde den følgende Dag vistnok komme og forlange Svar. Hvorledes skulde det lyde? Hun tænkte paa det Liv, hun hidtil havde ført, hun blev feteret overalt, hvor hun kom, hun var den rige Grosserer Erbachs Datter. Blev hun Premierlieutenant Harders Frue, maatte hun opgive Alt dette, især hvis han igjen blev forsat fra Byen. Elskede hun ham saa meget, at hun kunde bringe dette Offer?

Ja, hun gjorde, hun vilde bringe det.

Men nu hans Fætter, Auditeuren. Ja, det var et udmærket Parti. Hun vilde, hvis hun blev hans Kone, kunne komme til at spille en Rolle i Selskabslivet og ikke behøve at give Slip paa sine Livsvaner. Men hun havde jo altid læst hos Digterne, at en ung Pige aldrig kunde blive lykkelig, uden hun fulgte Hjertets Stemme. Hun havde fornylig hørt synge ude i Kasino, da hun saae »Mester og Lærling«: »I hvad der end skal hænde, det glider for Tvende, som trofast hinanden har kjær.«

Søvnen vilde ikke komme i hendes Øine, hun kastede sig frem og tilbage paa sit Leie, hun syntes, at hun var den mest ulykkelige unge Pige i Kjøbenhavn. Da Moderen kom til hende om Morgenen, fandt hun, at Louise havde Feber,

hendes Kinder brændte, og Øinene vare matte. Lægen erklærede Sygdommen for at være en let Gren af gastrisk Feber.

Sygdommen blev mere langvarig end man havde ventet. Og først henad Julen blev Louise Rekonvalescent. Under sin Sygdom havde hun kun maattet modtage Besøg af sine Allernærmeste, og til disse henregnedes Helene. Hun havde daglig bragt Hilsen fra sin Moder og sin Broder, men efterat Louise en Dag var kommen oven Senge, havde Helene fortalt, at Axel havde viist stor Deltagelse hele Tiden under den nu heldigt overstaaede Sygdom. Louise bad Helene takke Broderen for denne Deltagelse og hilse ham fra hende. Men da hun var bleven alene, begyndte Tvivlene, som vare traadte i Baggrunden, paany at arbeide sig frem, hendes Hjerte bankede, hendes Hovede blev hedt, hun befandt sig ikke vel og maatte i et Par Dage paany holde Sengen.

»Mon jeg ikke vil faae Ro,« spurgte hun sig selv, »hvis jeg tog en afgjørende Beslutning? Var jeg bleven syg, dersom jeg hin Aften havde givet Axel mit Ja?«

En Aften sad Moderen inde hos hende og talte om Julen. Talen faldt paa, at denne Jul vilde Helene for første Gang deltage i Familiefesten. Fru Erbach roste meget sin tilkommende Svigerdatter og endte med at sige:

»Hvem der nu ogsaa havde Dig godt forlovet, lille Louise.«

Da paakom Louise pludselig den Tanke: »Hvad om Du betroede din Moder Alt?« Fru Erbach havde været en god Moder for sine Børn, men efter Louises Konfirmation var hun kommen til at staae Datteren noget fjernere, idet Louise søgte sine jevnaldrende Veninder og Moderen sine, og den Sidste tillod ikke, at Datteren blandede sig i Husets Anliggender. Grossereren havde ved en enkelt Leilighed udtalt sig om Ønskeligheden af, at Louise lærte at føre en Husholdning, hertil havde Moderen svaret, at det var altid tidsnok, naar hun et Halvaars Tid før sit Bryllup blev indviet i Kjøkkenets Hemmeligheder.

Imidlertid følte Louise, at hendes Moder var Den, hun nærmest maatte betroe sig til; selv om Anna ikke var bleven gift og nu havde været i Kjøbenhavn, vilde Louise ikke kunne have spurgt hende til Raads i en Sag, som angik Axel og hans Fætter. Efter en lille Pause i Samtalen, sagde Louise:

»Der er Noget, jeg gjerne vil tale med Dig om.«

»Hvad er det, mit Barn?«

»Jeg undseer mig næsten derved. — Men hvad skal jeg gjøre, jeg bliver syg, naar jeg ret tænker derpaa.«

»Ih, Gud bevare os, bliver Du syg! Det gaaer ikke an.«

»Saa hør nu, hvad jeg vil sige Dig.«

Louise fortalte sin Moder om de to Fætteres Frieri, men blufærdigt talte hun ikke om sine Følelser overfor Axel. Moderen maatte derfor antage, at hendes Datter ikke var den Ene mere gunstig end den Anden. Hun sagde:

»Og Alt dette har jeg ikke havt nogen Anelse om, og derom taler Du først nu til din Moder? Jeg kan forstaae, at dit Sind har været i stærk Bevægelse; thi at give en Mand sit Ja, er det alvorligste Skridt, en Pige kan gjøre i sit Liv. Mit Raad i denne Sag er, at Du bør foretrække Auditeuren for Premierlieutenanten, hvis Du da vil forlove Dig; Auditeuren er et særdeles godt Parti.«

Moderen fremførte nu alle de Grunde, som Louise havde sagt sig selv. Derefter vedblev hun:

»Hvad nu Premierlieutenanten angaaer, da har Du kjendt ham i længere Tid, og jeg kan ikke sige Andet, end at han har gjort et vindende Indtryk paa mig, men et Parti med en Lieutenant er just ikke glimrende. Vel vil han arve Noget efter Moderen og derved blive noget bedre stillet end mangen anden ung Officeer, men han vil aldrig kunne komme til at give Dig et Hjem som det, hvori Du er opdraget.

Disse Lieutenanter gjøre med Rette Lykke paa Ballerne, men de ere ikke stillede saaledes, at de gjøre Lykke hos Pigens Forældre, naar der er Tale om Ægteskab.«

»De stakkels Lieutenanter!« sukkede Louise.

»Aa, de revanchere sig paa andre Maader,« sagde Moderen. »Du vil lægge Mærke til, hvor faa Lieutenanter Du i Almindelighed møder i vore Kredse, og de, Du seer, ere beslægtede med et eller andet af de toneangivende Huse. Jeg har ladet mig fortælle, at de unge Officerer ikke have Raad til at holde en nobel civil Dragt, og den er aldeles nødvendig for at kunne optræde i Selskabslivet. Der seer Du aldrig Uniformer.«

»Hvis nu en ung Pige elskede en Lieutenant?«

»Saa gjorde hun bedst i at blive Herre over sin Kjærlighed. Naar Krybben er tom, bides Hestene.«

»Hvis hendes Forældre kunde give hende en god Medgift?«

»Kunde Forældrene ikke forhindre Ægteskabet, vilde de dog altid beklage, at det var blevet indgaaet.«

»Lieutenanten kan avancere.«

»Troer Du, at Lieutenant Harder bliver Kapitain i de første ti Aar? Det gjør han neppe. Saa er han mindst ti Aar Kapitain, og naar han

er henved de Halvtreds, bliver han Major. — Det er nødvendig for en ung Pige, naar hun faaer en Frier af Embedsstanden, at gjøre et Slags Overslag over Frierens Fremtid; det kan gjøres med nogenlunde Sikkerhed.«

»Du mener altsaa, at Hjertet ikke bør bestemme mit Valg?«

»Hjertet, mit Barn, er en meget paatrængende Ven, der vil herske over os i vor Ungdom, Hjertet kan stundom overliste os, naar vi blive noget ældre, men ender tilsidst med at blive beseiret af Fornuften. Du er udsat for at blive behersket af dit Hjerte, det er jeg heldigviis ikke mere. Det er derfor rigtigt, at Du spørger mig til Raads i dit Hjerteanliggende, og af hvem vil Du kunne faae bedre Raad end af din Moder?«

Louise svarede ikke, og Moderen forlod hende kort efter. Hvad den Sidste havde sagt sin Datter, fandt denne saare rigtigt og naturligt, men alligevel, ja, Louise følte, at hendes Hjerte havde Magten, men hun havde generet sig for at tilstaae det for sin Moder. Svækket af Sygdommen, havde hun mistet al Energi, hun lagde Hovedet paa Puden og græd. Hun syntes, at Axel var tabt for hende for bestandigt. Saa begyndte hun at gjøre sig Selvbebreidelser og at mene, at hun ikke var ham værdig. Havde hun levet for Andet end Selskabelighedens Tant?

Duede hun til at være Husmoder, til at styre et Hjem med Sparsommelighed? Axel derimod havde i tre Aar kæmpet mod Fjenden og lært Livets Alvor at kjende, han var bleven opdragen i en streng Skole og elskede Nøisomhed. Til Nøisomhed kjendte Louise ikke og havde aldrig vidst, hvad det var at savne Noget.

Efterhaanden som de sidste Spor af Louises Sygdom forsvandt, og hun kunde begynde at gaae ud, trængtes det tilbage, som havde beskjæftiget hendes Tanker, mens Feberen endnu var i Blodet. Hun sagde til sig selv, at hun jo havde det godt, saaledes som hun nu havde det, at hun havde sin Dag og sin Tid til sin Raadighed, men at der vilde skee en Forandring heri, naar hun forlovede sig. Hun vilde endnu i et Par Aar nyde sin Frihed, leve sit lystige Sommerfugleliv, og da vilde hun ikke have Noget imod at knytte sin Skjæbne til Axels. Men vilde han vente saa længe? O, det vilde han, hvis han elskede hende. —

En Dag havde Helene paa et Sygebesøg hos Louise truffet Erna. De vare gaaede bort sammen, og Helene havde bevæget sin Forlovedes Kusine til at gaae hjem med sig. Fru Harder havde modtaget sin Gjæst med stor Hjertelighed og bedet hende om endelig at komme en Aften. En Eftermiddag vare Emil og Helene gaaede ud paa Toldbodveien og havde taget Erna med

hjem til Fru Harder. Fru Rostgaard havde Intet derimod, hun saae gjerne, at hendes Broderdatter fandt Adspredelse.

Axel traf saaledes Erna i sin Moders Hus. Han var bleven bedrøvet, da han hørte, at Louise var bleven syg, nu var Afgjørelsen af hans Skjæbne bleven udsat til uvis Tid. Det mørke og sludfulde Efteraarsveir trykkede hans Sind, og i Hjemmet var der ikke megen Adspredelse at søge; thi de Forlovede underholdt sig med hinanden, og Moder og Søn havde ikke Meget at tale om. Engang imellem kom Kammerraaden med Frue, det var altid en behagelig Afvexling paa de ensomme Aftner. Grundtoft talte næsten udelukkende om Politik og om Kampen mod Ministeriet.

Jo længere Louises Sygdom varede, desto roligere tænkte Axel paa sit kommende Møde med hende. Ja, han kunde forestille sig Muligheden af, at hun gav ham Afslag paa hans Frieri, og at han vilde kunne høre derpaa med nogenlunde Rolighed. Men hvad saa? Han kom til at tænke paa Kammerater, som havde opgivet at finde Kjærlighedens Lykke, og som »revancherede« sig derfor, som Fru Erbach udtrykte sig. De havde et let Sind og en let Pung, og de passede forøvrigt samvittighedsfuldt deres Tjeneste.

[Forts.]

Straffet.

Novelle

af

Emil Karton.

(Forts.)

Flere af disse Romaner reve ham med sig, han glemte sine egne Gjenvordigheder for at følge de skildrede Heltes.

»Romaner gjøre lige godt deres Nytte,« sagde han en Dag til Ane, »de kunne en kort Tid faae os til at glemme vore egne Bekymringer.«

»Saaledes er det,« svarede hun.

»Der tales saa meget i dem om Kjærlighed mellem Mand og Kvinde, ja, Marens Død har lært mig, at Kjærlighed ikke er at spøge med.«

»Har De aldrig holdt af nogen Pige?« spurgte Ane.

»Aldrig,« svarede han.

Hun saae høist forundret paa ham og sagde: »De er en sjelden Undtagelse.«

»Jeg er gaaet helt op i mit hellige Kald,« sagde han, »jeg tænker paa det ene Fornødne.«

»Aa, jeg synes dog ogsaa, at Mad og Drikke ere fornødne,« mente hun.

»Ja, for det kjødelige, men ikke for det aandelige Menneske,« sagde han.

»Saa kan der ikke være aandelige Mennesker til, thi for at være Menneske, maa man opholde Livet ved Mad og Drikke.«

Han taug en Stund og sagde tilsidst:

»Om jeg nogensinde kommer til at holde af en Pige, veed jeg ikke, jeg taler her som den Blinde om Farverne.«

»Den Blinde sukker efter Farverne.«

»De Romaner, de Romaner have givet mig meget at tænke paa,« sagde han og rystede paa Hovedet, »men om det er noget Godt, skal jeg lade være usagt.«

Han reiste sig og gik ind i sit Kammer.

Nogle Dage efter denne Samtale kom Rasmus Grum kjørende, han sprang af Vognen, lod den gamle Hest skjøtte sig selv og ilede op af Trapperne. Han traf Ane hjemme.

»Hvor har Du været saa længe?« spurgte hun.

»Det angaaer ikke Dig,« svarede han kort.

»Aa nei, Du gaaer jo dine egne Veie.«

»Det kan Du ikke forbyde mig,« sagde han hidsigt.

»Da jeg saa sjelden seer Dig, kunde Du dog tale lidt venligt til mig.«

»Det kunde jeg, men det vil jeg nu ikke. Jeg er kommen idag for at sige Dig, at det maa være forbi mellem os.«

»Jeg har ventet, at det maatte komme saaledes,« sagde hun med Rolighed.

»Hvor Du tager det med Ro,« udbrød han forbauset.

»Siden jeg har begyndt at læse i Biblen ...«

Han slog en Latter op og sagde:

»Du holder maaske Bibellæsning med ham derinde?«

»Nei, nei, han er bleven en høist ulykkelig Mand.«

»Saa Du taler med ham? Hvad er der da hændt ham derinde?«

Ane fortalte det.

»Det har han godt af, den skinhellige Rad,« sagde Rasmus skadefro. »Fornærmede han mig ikke den Aften, han døbte Barnet? Hahaha, han har prædiket Livet af en ung Pige. Ane, tag Dig iagt for, at han ikke prædiker Livet af Dig. Men det er sandt, I komme vel til at skilles ad. Nu skal Du ernære Dig selv og kan velsagtens ikke blive boende her.«

»Saaledes skulde altsaa Enden blive?« sagde Ane med et Suk.

»Alting skal have en Ende,« sagde han henkastende.

»Det er alligevel haardt at skilles,« sagde hun, Taarer trillede hende ned af Kinderne.

»Jeg skal ikke tage Noget med mig uden

mine Klæder og mit Linned,« sagde han, »Møblerne maa Du beholde.«

Han bar sit Tøi ned paa Vognen. Da han var færdig dermed, kyssede han Ane og sagde lystigt:

»Farvel min Tøs, det er det sidste Kys, Du faaer af mig. Den hellige Rad derinde behøver Du ikke at hilse.«

Han kastede to Tikronesedler paa Bordet og sagde:

»Du skal ikke kunne sige Andet, end at jeg skilles fra Dig som Kavaller.«

Hurtigt ilede han ud af Huset og kjørte bort.

Ane løb til Vinduet og saae ham kjøre, hun var bedrøvet, det var kommet saa pludselig. Hun brød ud i en heftig Graad, og hele hendes Legeme skjælvede af Sindsbevægelse. Da følte hun en Haand blive lagt paa sin Skulder, hun foer sammen og saae op, der stod Lægprædikanten.

»Jeg hørte Dem hulke,« sagde han, »jeg er kommen herind for at spørge Dem om, hvad der er i Veien.«

Hun fortalte ham det og endte med at sige:

»De kan forstaae, at De maa see Dem om efter et andet Værelse; thi nu maa jeg flytte, jeg haaber dog at kunne skaffe mig Udkommet ved at sye.«

»Lader os tale Lidt med hinanden om den

Sag,« sagde han og udspurgte hende om, hvad den lille Leilighed kostede.

Hun fortalte ham det.

»Saa vil jeg leie Leiligheden,« sagde han, »De kan blive her, flytte ind i Kamret og holde Hus for mig. Synes De derom?«

»Ja.«

»Lad det da blive saaledes?«

»Hr. Aaby, De er en anden Mand end Rasmus, De har et godt Rygte at tabe; frygter De ikke for Folkesnak, hvis jeg bliver boende her?«

Han saae spørgende paa hende.

»At Folk ville sige, jeg lever med Dem, som jeg levede med Rasmus.«

»Er De ikke gift med ham?«

»Nei.«

Han sprang op af Stolen, nu først gik det op for ham, hvad hun mente.

»Ikke gift! Ikke gift!« gjentog han og gik hurtigt frem og tilbage paa Gulvet.

»Det er vel bedst, De flytter?« spurgte hun.

»Madam Grum,« begyndte han, »men det hedder De jo ikke, hm . . .«

»Kald mig Ane,« sagde hun.

»Nuvel,« sagde han, »jeg vil ikke nægte, at Deres Selskab har været mig en Trøst i denne forfærdelige Tid, da Marens blege Skikkelse ved Dag og Nat har staaet for mine Øine. Og nu inat saae jeg atter Maren staae for mig, bleg

som en Dødning og med en anklagende Mine. Jeg bad hende om at forlade mig, men hun vilde ikke. Hvor jeg led, hvor jeg vaandede mig! Da kom De, Ane, og jeg hørte Dem sige til hende: »Tilgiv ham, døm ikke, at Du ikke selv skal dømmes,« og saa forlod Maren mig, og der kom Fred i min Sjæl. Det var rigtignok kun en Drøm, men jeg tager den for et godt Varsel. Og nu skulde jeg skilles fra Dem, hvem skal da trøste mig?«

»Jeg behøver selv Trøst.«

»Sørger De saa meget over, at han har forladt Dem?«

»Nei, derover sørger jeg just ikke, men ... dog, det er det Samme. Det er alligevel bedst, vi skilles ad.«

»Seer De,« sagde Aaby, »jeg har prøvet mig selv, og jeg er kommen til det Resultat, at Lægprædikant duer jeg ikke til at være. Jeg gyser ved at tænke paa, hvad jeg som saadan har foranlediget. Men jeg vil være Kolporteur, jeg vil gaae omkring og sælge gudelige Bøger og gode Romaner. Jeg veed, at jeg kan tjene meget derved, og at jeg paa samme Tid ogsaa kan udrette noget Godt, og kommer jeg saa ind et eller andet Sted, hvor man har Trang til at høre Guds Ord, vil jeg tale med Folkene.«

»Jeg kan ikke dømme, om Deres Beslutning

er rigtig,« sagde hun, »en Anden maa dog helst holde Hus for Dem.«

»Nei, nei, det skal være Dem.«

»Aa Gud, jeg vilde gjerne,« sagde hun og hulkede, »men mit Rygte, mit Rygte . . .«

»De Folk, der boe her omkring, have vel neppe Alle et saa godt Rygte som De.«

Efter en heftig indre Kamp hviskede hun:

»De har skriftet Alt for mig, nu vil jeg ogsaa skrifte Alt for Dem, jeg har været i Forbedringshuset.«

»De, De!« raabte Aaby og tumlede tilbage.

»Nu veed De det.«

»Jeg kan ikke troe det, De er saa god, saa venlig, De ligner ikke et — et . . .«

»Et straffet Fruentimmer vilde De sige. Ja, det er jeg.«

»Nei, nei, De siger det, fordi De ikke har Lyst til at blive her.«

»Jeg lyver ikke og vil fortælle Dem Alt. Mit Navn er Ane Hulby, jeg var, lige til jeg var atten Aar gammel, en anstændig ung Pige og levede af Skrædersyning. Da fik en Veninde mig en Sommeraften med ud paa Frederiksberg, der gjorde jeg Bekjendtskab med Rasmus Grum. Han var dengang smuk og klædt som Kavaller, skjøndt han kun var Blikkenslagersvend, ja, kjøn er han da endnu. Han og jeg kom lige strax til at holde af hinanden, og

fra den Dag ventede han om Aftnen paa mig, naar jeg gik hjem fra Syning. Og nu tog han mig med til mange Fornøielser, og han sagde, at han var stolt af mig, fordi jeg var saa smuk.

Han vilde altid gaae og gjælde for mere end han var, derfor brugte han mange Penge. Alt sit Tøi havde han længst sat ud og tilsidst gik ogsaa Mit. Jeg brød mig ikke derom, jeg var tosset, jeg tænkte kun paa ham. Vi flyttede nu sammen og begyndte at leve paa at slaae Plader, vi toge ogsaa mange Ting paa Afbetaling, og naar vi havde faaet dem, solgte vi dem strax. Det gik i nogen Tid, men tilsidst kom Politiet og arresterede os. Jeg var ulykkelig, dog ikke saa meget over, hvad der skete med mig, som at jeg nu i lang Tid skulde være skilt fra Rasmus. Han blev dømt til 2 og jeg til 1 Aars Forbedringshus. Mens jeg udstod min Straf, begyndte jeg at tænke, og det forekom mig, at jeg i det sidste Par Aar ikke havde havt min Forstand; blindt havde jeg adlydt hans Villie. Men saa kunde der komme Tider, da jeg sagde til mig selv, at jeg paany vilde kunne begaae Forbrydelser, hvis det kunde glæde ham.

(Forts.)

Det skjæbnesvangre Slot,

gjenfortalt efter

E. T. A. Hoffmann.

(Sluttes).

Han lagde derefter Øret til Muren, som vilde han lytte efter Noget, da vinkede han med Haanden, som han vilde tvinge Nogen til at tie, bukkede sig, tog igjen Armstagen og gik med afmaalte Skridt ud af Salen.

V. fulgte ham opmærksom med et Lys i Haanden, Daniel gik ned af Trappen, oplukkede Slottets Port, gik til Stalden, sadlede der en Hest og førte den ud i Slotsgaarden. Efter at have ventet der en kort Tid, trak han Hesten ind i Stalden og afsadlede den. Nu vendte han tilbage til Slottet og opsøgte sit Værelse, som han omhyggeligt aflukkede.

V. følte sig stærkt grebet af Alt dette, Anelsen om en uhyggelig Forbrydelse vaagnede hos ham og forlod ham ikke siden. Imidlertid besluttede han at forsøge paa, om han ikke kunde benytte, hvad han havde seet, til den unge Barons Bedste. Dengang Daniel den følgende Aften i Skumringen kom til V. for at for-

høre sig om Et og Andet, tog denne fortroligt fat paa ham og satte ham ned i en Stol.

»Hør gamle Ven Daniel, jeg har længe villet spørge Dig, om hvad din Mening er angaaende Baron Huberts mærkelige Testamente. Troer Du, at det unge Menneske er Wolfgangs i retmæssigt Ægteskab fødte Søn?«

»Bah, det kan være, og det kan ogsaa ikke være. Det er mig ganske ligegyldigt.«

»Jeg mener,« vedblev V., »at Du havde den gamle Barons Fortrolighed. Han fortaug vistnok ikke for Dig, hvorledes hans Forhold var til Sønnerne, og at Wolfgang havde giftet sig mod hans Villie.«

»Jeg kan ikke erindre det,« sagde den Gamle og gabede.

»Du er søvnig, Gamle; Du har maaske havt en urolig Nat.«

»Ikke det jeg veed, men jeg vil nu gaae bort og besørge Aftensmaaltidet.«

Hermed reiste han sig og gabede høiere end før.

»Vent dog lidt,« sagde V.

»Hvorfor skal jeg blive? Hvad angaaer Testamentet mig og hele Striden om Stamhuset?«

»Herom,« sagde V., »ville vi heller ikke mere tale, men om ganske andre Sager. Du er fortrædelig, Du gaber, det tyder paa en vis

Slappelse, og nu maa jeg virkelig troe, at det i denne Nat har været Dig.«

»Hvor har jeg været inat?«

»Dengang jeg,« sagde V., »ved Midnatstid sad oppe i Kabinettet ved den store Sal, kom Du ganske bleg ind i Salen, skred hen til den tilmurede Port og stønnede og sukkede. Daniel, er Du en Søvngænger?«

Den Gamle sank tilbage i Stolen, han drog hurtigt sit Veir, og hans Tænder klapprede mod hinanden.

»Ja,« vedblev V., »det er saa en egen Sag med dette Søvngængeri. Naar vi vaagne, vide vi ikke, hvad vi bave foretaget os. Man siger, spørger man en Søvngænger om hans Fortid, vil han tilstaae Alt, selv om han har begaaet et Mord. Lykkelig Den, der som os To, gode Daniel, har en ren Samvittighed. Nu, næste Gang Du gaaer igjen, vil jeg spørge Dig om, hvorfor Du kradser paa Muren.«

Under denne Samtale var Daniel bleven greben af Krampe, V. kaldte paa Tjeneren, og den Gamle blev bragt til sit Værelse, hvor han kom til sig selv. Han forlangte at være alene og lukkede omhyggeligt Døren af. Næste Morgen var han meget syg, og V. mente, at den Gamle ikke mere vilde reise sig fra sit Sygeleie.

V. maatte nu tilbage til K. Afreisen var fastsat til den følgende Morgen. V. pakkede

sent om Aftnen sine Papirer sammen. Da fik han fat paa en lille Pakke, som Baron Hubert engang havde givet ham, og som han, mærkeligt nok, havde glemt. Paa Pakken stod: »At læse efter Aabningen af mit Testamente.« Han var i Begreb med at aabne Pakken, da Daniel med spøgelsesagtige Skridt traadte ind i Værelset og lagde en sort Mappe paa Bordet, derefter faldt han paa Knæ og sagde stønnende:

»Jeg vil ikke gjerne paa Skafottet. Lad Gud straffe mig.«

Han reiste sig stønnende og forlod Værelset med vaklende Skridt.

V. tilbragte hele Natten med at læse Indholdet af den sorte Mappe og af Huberts Pakke. Den Ene supplerede den anden og angav de Forholdsregler, som skulde tages. Dengang V. ankom til K., begav han sig strax til Baron Hubert von R., som modtog ham med raa Stolthed. De havde en Samtale, der begyndte ved Middagstid og endte i den mørke Nat. Den følgende Dag afgav Baron Hubert den Erklæring for Øvrigheden, at han anerkjendte Baron Roderich von R. for at være den retmæssige Arving. Han reiste strax bort og lod Yttringer falde om, at hans Moder og hans Søster maaske ikke mere vilde gjensee ham.

Roderichs Forbauselse var stor over den Vending, som Sagerne havde taget, og han

trængte ind paa V. for at faae Aarsagerne hertil at vide. V. lovede ham det, naar Roderich først var i Besiddelse af Stamhuset; Overdragelsen kunde nemlig endnu ikke finde Sted, fordi Øvrigheden ikke var fuld tilfreds med Huberts Erklæring, men forlangte Roderichs fuldstændige Legitimation. V. tilbød Roderich at boe paa R—sitten og tilføiede, at Huberts Moder og Søster ønskede gjerne i nogen Tid at boe paa samme Sted, da Opholdet i Staden var dem for dyrt.

Den Glæde, Roderich viste ved at komme til at boe sammen med den smukke Serafine, røbede hvilket Indtryk, hun havde gjort paa ham. Og ikke mange Uger efter gav hendes Moder sin Tilladelse til deres Forbindelse. Det gik V. noget for hurtigt; thi endnu havde Roderichs Legimation ikke kunnet skaffes tilveie.

Breve fra St. Petersborg afbrød Slottets idylliske Liv. Hubert var gaaet i russisk Tjeneste og stod nu i Marken mod Perserne, med hvem Rusland havde Krig. Dette gjorde Baronessens Afreise til Kurland nødvendig; thi der herskede stor Uorden i de derværende Godsers Bestyrelse. Roderich, den tilkommende Svigersøn, fulgte med, og V. blev igjen alene tilbage paa Slottet.

Hushovmestrens Sygdom forværredes, hvorfor Wolfgangs gamle tro Tjener, Frands, fik hans Bestilling. Endelig modtog V. gunstige Ef-

terretninger fra Schweiz, hvoraf det fremgik, at Den, som under Navnet Born havde ladet sig vie til Julie St. Val, var Wolfgang v. R., Arving til R—sitten. Endelig levede endnu to Vidner, som havde været tilstede ved Vielsen, en Kjøbmand i Genf og en gammel Kapitain, som boede i Lyon. Nu stod der Intet i Veien for, at Roderich blev indsat som Besidder af Stamhuset, hvilket skulde ske den kommende Høst.

Hubert var falden i det første Slag mod Perserne og havde saaledes delt Skjæbne med en yngre Broder, som et Aar før Faderens Død var falden i Krigen. Baronesse Serafine kom derved til at eie alle Godserne i Kurland.

I November kom Roderich med sin Brud og dennes Moder til R—sitten. Stamhuset blev overdraget til Roderich, og derefter stod Bryllupet. Mange Uger derefter afløste den ene Fest den anden, men endelig droge Gjæsterne bort til V.s Glæde. Han vilde ikke forlade Slottet, før han paa det Nøiagtigste havde sat den nye Stamhusbesidder ind i alle Forhold. Efterat V. havde opdaget, at Daniel var en Søvngænger, havde han taget den gamle Roderichs Sovekammer til sit Værelse, for desto sikkere at kunne belure Daniel, hvis han paany skulde gaae i Søvne. I dette Værelse og den tilstødende store Sal arbeidede V. og Baron Roderich ofte sammen.

Der sade de To engang ved Midnatstid og

gjennemgik Regnskaberne. De overhørte Havets dumpe Brusen, Maagernes Angstskrig, og at det var blæst op til en Storm. Det peb og hylede i Kaminen og Gangene, men da endelig et stærkt Vindstød fik Ruderne til at klirre, og Fuldmaanen pludselig lyste ind i Salen, sagde V.:

»Et slemt Veir.«

Baronen, der var fordybet i Regnskaberne, som viste ham Udsigt til store Rigdomme, sagde smilende:

»Ja, Veiret er slemt.«

Pludselig foer han forskrækket op, Døren til Salen sprang op og ind traadte en bleg, spøgelselignende Skikkelse, med Døden skrevet i Ansigtet. V. og enhver Anden havde troet, at Daniel laa afmægtig paa sit Dødsleie, nu, da det var Fuldmaane, havde han faaet Kraft til igjen at gaae i Søvne. Stum stirrede Baronen paa den Gamle og grebes af Forfærdelse, da Daniel begyndte at kradse paa Væggen. Roderich sprang hen imod ham og raabte med høi Stemme:

»Daniel, Daniel! Hvad gjør Du her i denne Time?«

Da begyndte Daniel at jamre sig som et dødeligt saaret Dyr og faldt om paa Gulvet. Tjenere bleve kaldte til, men alle Forsøg paa at faae Daniel til at komme til sig selv vare forgjæves. Da raabte Baronen som ude af sig selv:

»Min Gud, jeg har hørt, at Søvngængere kunne døe paa Stedet, naar man nævner dem ved Navn. Jeg, Ulykkelige har slaaet Oldingen ihjel. Aldrig vil jeg i mit Liv mere kunne faae nogen rolig Time.«

Da Tjenerne havde baaret Liget bort, tog V. Baronen ved Haanden og førte ham hen til den tilmurede Dør.

»Den, som her sank død om ved Deres Fødder,« sagde V., »var Deres Faders Morder.«

Baronen saae forstyrret paa ham, V. vedblev:

»Det er vel nu paa Tide, at den gruelige Hemmelighed kommer for Dagens Lys. Den evige Magt lod Sønnen tage Hævn over Faderens Morder. De Ord, som De tilraabte den uhyggelige Søvngænger, vare de sidste, som Deres ulykkelige Fader udtalte.«

Uskikket til at sige Noget, satte Baronen sig ved Kaminen. V. tog nu Baron Huberts Skrivelse frem, der først skulde læses efter Testamentets Aabning. Hubert gjorde sig store Selvbebreidelser for det Had, han havde fattet til sin Broder fra det Øieblik, denne skulde have det nyligt stiftede Stamhus. Da Wolfgang i Genf havde forelsket sig i Julie de St. Val, troede Hubert ved Daniels Hjælp at kunne faae sin Fader til at fatte Beslutninger, som maatte bringe den ældste Søn til Fortvivlelse.

Hubert vidste, at hans Fader mente, Stamhusets Glans for evige Tider kun kunde sikkres ved, at Arvingen giftede sig med en Datter af en af Landets ældste Familier. Dette havde den Gamle læst i Stjernerne, og enhver Afvigelse herfra kunde kun bringe Ulykke over Stamhuset. Wolfgangs Forbindelse med Julie forekom den Gamle at være et forbrydersk Attentat mod hans Beslutninger, hvorved ethvert Anslag mod Julie synes ham at være retfærdiggjort, hun var blevet hans dæmoniske Aand. Hubert kjendte sin Broders store Kjærlighed til Julie, hvis Wolfgang mistede hende, vilde det maaske dræbe ham. Han var desto villigere til at befordre sin Faders Planer som han selv havde fattet en strafværdig Kjærlighed til Julie. Heldet vilde, at Huberts Planer strandede ved Broderens Raskhed til at handle; for Hubert blev Wolfgangs Ægteskab og Sønnens Fødsel en Hemmelighed. Den gamle Roderich havde havt en Anelse om, at hans Søn alligevel havde ægtet Julie, Stamhusets fjendtlige og dæmoniske Aand, i det Brev, hvori han befalede ham paa en bestemt Dag at komme til R—sitten, havde han forbandet ham, hvis han ikke afbrød denne Forbindelse. Det var dette Brev, som Wolfgang brændte ved Faderens Lig.

Hubert blev meget ilde berørt, da Broderen ved deres første Møde paa R—sitten efter Faderens Død fortalte ham, at han var gift med

Julie de St. Val, og at hun havde født ham en Søn. For Julie havde Wolfgang fortiet sit egentlige Navn, nu vilde han reise til Genf hente hende og fortælle, at hun var kommen til Magt og Herlighed. Døden forhindrede ham fra at gjøre dette.

Da Hubert var kommen i Besiddelse af Stamhuset, lod han forhøre i Genf om Fru Born. Han fik at vide, at hun var ganske trøstesløs over sin Mands pludselige Forsvinden. Da sendte Hubert hende under et fremmed Navn og som en Ven af hendes afdøde Mand en stor Sum Penge, hvormed hun paa en anstændig Maade kunde opdrage sin Søn. Han fortalte hende, at hendes Mand var omkommen paa Søen.

Den sorte Mappe, som Daniel havde givet V., indeholdt Huberts Korrespondance med Hushovmestren. Der laa tillige et Blad deri, underskrevet af Daniel selv, hvoraf fremgik, at det var paa hans Foranstaltning, at Hubert var kommen til R—sitten. Det var endvidere Daniel, som havde fortalt Hubert om de fundne 150,000 Rigsdaler.

Man veed, at Hubert, skuffet i alle sine Forhaabninger, vilde forlade R—sitten, og at V. holdt ham tilbage. I Daniels Indre kogte Hævn over den Fornærmelse, han havde lidt af Wolfgang, han og Hubert taltes ofte ved om, hvad der var at gjøre, for at Begge kunde faae Op-

reisning. Engang paa en Ulvejagt sagde Hubert, idet han lagde Bøssen an:

»Skaf ham bort.«

»Ja, skaf ham bort,« grinede Daniel, »men ikke saaledes, ikke saaledes ved et Skud.«

Nu lovede Daniel sig selv, at han vilde myrde Wolfgang paa en saadan Maade, at Ingen skulde fatte Mistanke. Hubert, der havde faaet Penge, vilde bort for at undgaae enhver Fristelse. Daniel sadlede om Natten hans Hest, men da Baronen vilde svinge sig i Sadlen, sagde Daniel:

»Jeg tænker, Baron Hubert, at De bliver her, Stamhuset er i dette Øieblik Deres, den stolte Wolfgang ligger knust i Taarnets Ruiner.«

Daniel havde bemærket, at Wolfgang, plaget af Guldtørst, ofte stod op om Natten og traadte hen til Porten, der førte ud til det sammenstyrtede Taarn. Her stod han og kastede længselsfulde Blikke ned i Dybet, der efter Daniels Forsikkring endnu skulde gjemme store Skatte.

Herpaa byggede Daniel sin Plan. Hin skjæbnesvangre Nat stod Baronen tæt ved Afgrunden, da traadte Daniel til, og Baronen udbrød:

»Daniel, Daniel! Hvad gjør Du her i denne Time?«

Da raabte Daniel vildt:

»Herned med Dig, din Hund!«

Med et kraftigt Spark slyngede han den Ulykkelige ned i Dybet.

Da den unge Baron erfoer, at hans Fader var bleven myrdet paa Slottet, mistede han al Lyst til at blive der, han reiste til sine Godser i Kurland og kom kun hvert Aar i Høsten til R—sitten.

Den gamle Frands, der anede Daniels Forbrydelse, paastod, at denne spøgede i Slottet, naar det var Fuldmaane, og beskrev Spøgeriet paa lignende Maade, som V. havde mærket det.

Saaledes lød min Grandonkels Fortælling, som jeg her har nedskrevet. Jeg maa tilføie, at før han sluttede, sagde han med Taarer i Øinene:

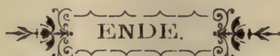
»Den hulde Baronesse har ogsaa maattet bukke under for den Forbandelse, der synes at hvile over Stamhuset R—sitten. To Dage efter at vi havde forladt Slottet, foranstaltede Baronen en Slædefart. Han kjørte selv Slæden; da de kom til en Bakke, bleve Hestene paa en eller anden Maade sky og løb løbsk.

»Daniel, Daniel er efter os!« raabte Baronessen hvinende.

Hun blev kastet ud af Slæden med en saadan Heftighed, at hun mistede Livet.

Baronen kan ikke glemme sit Tab, han kommer aldrig mere til R—sitten.

Mange Aar vare forløbne, atter førte min Vei mig forbi R—sitten. Jeg fik at vide, at den sidste Besidder, Baron Roderich, var død uden at efterlade sig Arvinger, og at Stamhuset var tilfaldet Staten. Slottet laa i Ruiner, man havde benyttet en Del af dets Sten til at bygge et Fyrtaarn. En gammel Bonde, med hvem jeg i længere Tid underholdt mig om Slottets Fortid, forsikkrede mig, at der havde været et slemt Spøgeri paa det gamle Slot, og at der endnu hørtes uhyggelige Klagelyd fra Ruinerne.

Fra alle Kanter.

Dobbeltgængere. Afdøde Kammersanger Christian Hansen fortalte engang Følgende i Fleres Nærværelse: „En Aften, da Rahbeck var Directeur for det Kgl. Theater, sad han nede paa Tilskuerpladsen. Han henvendte sig til Sangeren S. og bad denne gaae op paa Scenen og faae at vide, paa hvilket Stykke der næste Dag var Prøve. Dette gjorde S., kom tilbage og gav Rahbeck Underretning om Prøven, hvorfor denne takkede. Da nu S. satte sig paa sin Plads ved Siden af Christian Hansen, beklagede han sig til denne over, at Rahbeck havde sendt ham op paa Scenen; thi han var jo selv gaaet derop bagefter. S. og Skuespillerne havde seet ham gaae mellem Kulisserne med et gnavent Ansigt. Chr. H. forsikkrede, at Rahbeck hele Tiden havde siddet paa sin Plads, „Vi saae ham Alle deroppe," sagde S., „han maa altsaa være en Dobbeltgænger." — Chr. Hansen fortalte ved samme Leilighed, at han en Dag, under Borddansperioden i Halvtredserne, stod paa Theatret og talte stærkt mod Borddansen, han kaldte Enhver, der troede paa Sligt, for et Fæ, da bankede en Mand ham paa Skuldren, det var J. L. Heiberg. „Anseer De mig for et Fæ?" spurgte Heiberg. „Baade Martensen og jeg troe derpaa. Men der vil maaske hengaae Aarhundreder, før Menneskeslægten kommer til Sagens rette Forstaaelse."

* * *

Gottfried Keller. Om den bekjendte Digter fortælles mange Slags Anekdoter. Han boede i Zürich og var ikke gift, hans Søster bestyrede Huset for ham. Keller havde ikke Noget imod engang imellem at deltage i et Sold. Engang paatoge sig to af hans, ikke helt drukne Venner at følge ham hjem. De toge ham i deres Midte og vandrede dinglende videre, saaledes kom de til hans Hjem, de ringede paa, Søsteren viste sig i Vinduet, og Vennerne raabte: „Jomfru Keller, her bringe vi Gottfried." — „Hvor har I ham?" spurgte Jomfruen, de to Venner saae sig betuttede om, de holdt hinanden under Armen, Gottfried Keller var gledet fra dem underveis, uden de havde mærket det. De gik tilbage og fandt deres Ven sovende paa Gaden. — Ikke altid blev Keller fulgt hjem fra et Sold. En Gang mødte han en tidlig Morgenstund en elegant klædt Herre, der fik Medlidenhed med den gamle, dinglende, ham ubekjendte Digter. Herren tilbød Keller sin Arm, som denne modtog. Da den Fremmede spurgte ham om, hvor han boede, foer Keller op: „Du fordømte Fæ, hvis jeg vidste det, gik jeg alene."

Ved en Festbanket i Zürich var en ung, reisende tydsk Literat kommen tilstede. Han blev forestillet for Keller og talte om den store Ære, det var at kunne trykke en saa verdensberømt Mands Haand. Da traadte Gottfried Keller et Skridt tilbage og sagde: „De er altsaa ogsaa saadan en fordømt Smigrer."

* * *

Brizanzgranater. Overalt arbeides paa at opfinde kraftige Sprængstoffer. I Frankrig opfandtes Milinit og Kresylit, i Tydskland Ruburit, i Sverrig Bellit, i Østerrig Ecrasit o. s. v. Som man veed, have de nye Skydevaaben en lige eller flad Bane, hvilket har til Følge, at Soldater, som ligge dækkede bag Brystværn, ikke kunne træffes af Kuglerne. For nu at bøde herpaa, opfandt man i Østerrig Brizanzgranaten, der springer i en stor Mængde Stykker, ikke som hidtil kegleformigt fremad saaledes som de preussiske Granater paa Dybbøl, men til alle Sider, ogsaa tilbage. Det bag Banketten dækkede Mandskab er derved ikke mere sikkret imod at blive ramt. Ecrasit besidder en uhyre Kraft. Ved Pola smedede man en Panserplade, der bestod af tre 30 Centimetre tykke Jernplader. (1 Centimeter er næsten 5 Linier) Denne Plade blev sprængt ved et eneste Skud. Ved Olmütz vare 10 Skud tilstrækkeligt til fuldstændigt at demolere et Fort.

* * *

Tankesprog. — Ægteskabet er en Roman i mange Bind, som Konen omhyggeligt studerer, medens Manden blot flygtigt gjennemblader Begyndelseskapitlet.

Redakteur: Kapitain *Michael Gjørup.*

Udgiver: *Th. Sørensen* (Kleins Efterfølger).

Trykt hos Chr. Birch, Gothersgade 65.

Det var en stille, mild Decemberaften, at Axel fulgte Erna hjem, hun havde været i Besøg hos hans Moder. Om Dagen havde det været Ruskregn, men nu var Himlen bleven klar, og Stjernerne funklede.

»Livet er dog et Eventyr,« sagde Axel til Erna, »hvem skulde have anet, at den Dame, der ved Indtoget tog Bouketten op til mig, skulde komme i min Moders Hus. De og jeg vare hinanden fuldstændigt fremmede. Denne Bouket førte os Begge ind i Eventyrets Land, og der ere vi endnu.«

»De taler, som De havde gaaet i Skole hos H. C. Andersen.«

»Ved at tænke nærmere over Sagen, maa De dog give mig Ret. Der er noget Hemmelighedsfuldt ved Livet, som vi aldrig ville lære at forstaae. Hvorfor rammer Kuglen paa Valpladsen Kammeraten ved min Side, men ikke mig? Er det et rent Tilfælde?«

»Det troer jeg ikke.«

»Jeg ikke heller. Vi vandre vor rolige, støtte Gang gjennem Livet, vi troe at see Veien for os, saa møder os pludselig Noget, hvorpaa vi ikke have tænkt, og Livet faaer en helt anden Retning.«

»Det kan ske,« sagde Erna.

»En Mand venter, at denne eller hin Kvinde

skal blive hans Kone, da kan det føie sig saaledes, at hun ikke bliver det, men en Anden.«

»Ja, naar han finder en Pige med flere Penge,« lo Erna.

»De er ikke hensynsfuld mod Mændene.«

»Naar en Mand virkelig elsker en Kvinde, kan ingen anden Kvinde komme og tage hende fra ham.«

»Naar han virkelig elsker hende,« gjentog Axel.

»Gjør han ikke det, og Mange have ikke stærke Følelser, da kan, som sagt, en rig Pige drage ham til sig, og et saadant Ægteskab kan for den Sags Skyld godt blive lykkeligt. Men det er et sælsomt Emne, vi ere komne ind paa.«

»Vi ere under Boukettens Fortryllelse,« lo Axel.

»Saa er det heldigt,« mente Erna, »at jeg reiser herfra i Februar eller Marts, jeg holder ikke af at være i en By, hvor der er en saadan Bouket.«

»De kommer vel engang imellem hertil i Besøg hos Deres Onkel?«

»Det troer jeg ikke.

Dengang Axel havde fulgt Erna hjem, og hun lige var kommen ind af sin Gadedør, mødte han udenfor denne et ældre Fruentimmer, som spurgte:

»Boer Fru Rostgaard i dette Hus?«

»Ja, hun gjør.«

»Det var maaske hende, De fulgte hjem?«

»Nei,« svarede Axel kort og gik.

Han skænkede ikke Fruentimmeret nogen videre Tanke; thi Mødet med Erna beskjæftigede ham altfor meget. Hendes Arm havde hvilet i hans, mens de vandrede den lange Vei ud til Toldboden, og der var blevet talt om Emner, som Louise vist vilde have anset for at være kjedsommelige. Erna saae paa Livet paa en helt anden Maade end Louise, hun kunde ikke gaae paa Akkord med sine Følelser, det var tydeligt, at hun ikke forstod at staae paa et Mellemstandpunkt. Den smukke Pige var vistnok fuld af Energi, men Louise var lunefuld, hun kunde ikke bestemme sig. Da sagde Axel pludselig til sig selv:

»Har Du været et Haar bedre?«

»Gaaer Du med op til Gianelli?« lød pludselig et Spørgsmaal i Axels Øren.

»Er det Dig, Holgersen?« spurgte Axel. »Hvor kommer Du fra?«

»Fra min Kjæreste,« lød Svaret.

»Er Du bleven forlovet?«

»Javist er jeg det.«

»Saa maa det være sket fornyligt.«

»Det er det.«

»Maa jeg gratulere.«

»Tak. Du vil vel gjerne vide, med hvem

jeg har forlovet mig. Hun hedder Mathilde Bang, og hendes Moder er Provsteenke.«

»Jeg havde ikke ventet, at Du vilde forlove Dig.«

»Det havde jeg, ærligt talt, ikke selv. Men da jeg saae Mathilde, sagde jeg: Hende og ingen Anden, og fjorten Dage efter bleve vi forlovede. Ja, saadan Noget gaaer ikke langsommere for sig.«

»Man skal dog prøve sig selv.«

»Veed Du hvad, Harder, naar Kjærligheden betager os, er der ikke Tid til Selvprøvelse. Jeg veed vel, at der er Folk, som gaae og snuse om en ung Pige som Katten om den varme Grød, de ere bange for at brænde sig, den Slags Folk vide ikke, hvad Kjærlighed er.«

»Den Lignelse er just ikke smagfuld.«

»Det er sgu ogsaa det Samme, naar Du blot forstaaer den. Snus aldrig til Grøden, Snus aldrig til Grøden, Harder, thi det kan ende med, at En snapper den bort lige for din Næse. Her ere vi ved Gianelli.«

Den bekjendte Konditor Gianelli forestod dengang Kaféen paa Hjørnet af Østergade og Kongens Nytorv. Her samledes yngre Officerer, Studenter og om Aftnen en Del af det theaterbesøgende Publikum. Kaféen havde sine ældre Stamgjæster, hvoraf Loria var den mest bekjendte.

De to Officerer satte sig ved et Bord, hvor

de kunde tale uforstyrret. De bekjendte »halve Historier« bleve bestilte, og Samtalen dreiede sig atter om Forlovelse. Holgersen fortalte, hvorledes han havde udregnet, at han med stor Sparsommelighed var i Stand til at kunne grunde et Hjem.

»Ja, men,« indvendte Axel, »saa bliver der Intet tilovers til Theater og andre Fornøielser.«

»Det bliver der ikke, men de ere ikke nødvendige for vor Tilværelse, naar man har en smuk Kone i sit Hjem. Hun fylder vort hele Liv. Vil Du have Fornøielser, maa Du som Officeer helst lade være med at gifte Dig, med mindre Du faaer en Kone med Penge.«

»Du mener altsaa, at vort Hjem vil kunne være os tilstrækkeligt?«

»Ja, jeg gjør. Det er sandt, Du har jo aldrig kjendt til, hvad det er at længes efter et Hjem, din Moder boer her i Byen. Men naar jeg en mørk Vinteraften har siddet ensom paa Kasernen, kan Du troe, at Tanken mange Gange har dvælet ved min Barndom, da jeg havde et Hjem. Og jeg sukkede efter et nyt Hjem, hvor kjærlige Smil mødte mig, naar jeg traadte ind af Døren. Da Du har din Moders Hjem, kan jeg forstaae, at Du ikke har Hast med at blive forlovet.«

Da Axel den Aften skiltes fra Holgersen, havde denne givet ham meget at tænke paa.

Femtende Kapitel.

En Kurv.

Naar Erna saa bestemt havde modsat sig sin Fætter Eugens Frieri, var det ikke, fordi han var hende usympathetisk, men fordi hun havde dannet sig et andet Ideal, og det var Axel Harder. Hun anede dog ikke dengang, at hun elskede ham, ja, hun anede det ikke endnu, han var dansk Officeer, og hun havde bildt sig ind, at hun aldrig kunde blive en Saadans Brud. Det Had mod alt Dansk, hvormed hun var kommen til Kjøbenhavn, var lidt efter lidt forsvundet, hun var nu optaget i en dansk Officeers Hus, og han var bleven hendes nære Slægtning.

Da hun var bleven fulgt hjem af Axel, kunde hun ikke lade være med at tænke paa ham, og hun syntes, at hun var saa glad, som hun ikke i lang Tid havde været, men Aarsagen til denne Glæde var hun ikke klar over. Da hun næste Dag fortalte Tanten om Besøget hos Fru Harder, og at Axel havde fulgt hende hjem, blev Erna helt underlig tilmode ved, at Theodora lod en Yttring falde om Muligheden af en Forlovelse mellem Lieutenant Harder og Louise Erbach.

»Mon de To passe for hinanden?« spurgte Erna.

»Jeg kjender Ingen af dem saa nøie, at jeg kan svare herpaa,« sagde Theodora.

Erna tænkte hele Dagen paa sin Kusines mulige Forlovelse med Lieutenant Harder, hun kom til det Resultat, at de ikke passede for hinanden. Og hun var ikke mere saa fornøiet som før og syntes, at der var Noget, som trykkede hendes Sind, hvad det var, herom dannede hun sig ikke nogen Mening.

En Dag, som Theodora og Erna sade i rolig Samtale i Dagligstuen, blev der ringet paa. Den Sidste gik ud og lukkede op, hun kom tilbage med et ældre, daarligt paaklædt Fruentimmer, i hvis Træk der var noget Frækt og Ondskabsfuldt.

»De kjender mig maaske ikke Frue,« sagde hun, »Deres Mand har neppe fortalt Dem, at han har et Barn med mig.«

»Forlad os,« sagde Theodora henvendt til Erna.

Da Brøderdatteren havde forladt Stuen, vedblev Theodora:

»Jo, min Mand har fortalt mig Alt, men jeg forstaaer ikke, hvorledes det er gaaet til, at man har kunnet fortælle ham, at De var død, skjøndt De . . .«

»Hahaha, det var en Plade, jeg var nødt til at slaae for at faae Penge af ham. Politiet har forbudt mig, at jeg taler med ham selv.«

»Hvad vil De mig?« spurgte Theodora, hvem Fruentimmeret indgød stor Afsky.

»Aa, De kan vel forstaae, at jeg har det smaat.«

»De forlanger Penge?«

»Naturligviis. Hvorfor skulde jeg ellers være kommen herop?«

»Jeg kan ikke give Dem Penge uden Bemyndigelse fra Oberstlieutenant Rostgaard.«

»Det kan De godt, hvis De vil.«

»Men jeg vil ikke.«

»Naa, saa De vil ikke,« sagde Fruentimmeret, hendes Øine sprudede Ild som en forbittret Kats. »Hør, nu vil jeg sige Dem Noget, jeg maa have Penge, og hvis jeg ikke faaer dem, gaaer jeg til godgjørende Damer og beder om Understøttelse, jeg vil fortælle dem, at jeg er en stakkels Pige, som Oberstlieutenant Rostgaard har forført og gjort ulykkelig.«

»Men det er jo usandt.«

»Hvem kan bevise, at det er usandt? Troer De, at de Damer, hvem jeg vil anraabe om Understøttelse, ville skrive om den Sag til Harder? Nei, men de ville troe, at han har opført sig imod mig som en Skurk.«

»De er et frækt Fruentimmer.«

»Det er nu min Levevei,« sagde hun, »med Frækhed kommer man længst i Verden. Op med

Mynten, Frue, ellers maa jeg ud og vække godgjørende Damers Medlidenhed.«

»Oberstlieutenant Rostgaard staaer saa høit, at De ikke kan skade ham.«

»Saa det troer De? Jeg søger Audiens hos Grevinden. De er ikke rigtig lokaliseret. Det er heldigviis ikke som i gamle Dage, hahaha, jo flere Børn en ugift Pige har, desto større Medlidenhed vækker nu, den Stakkel. Men Manden eller Mændene, hvis hun har dem med Flere, ere Gjenstand for Foragt. Saadan skal det just være,« endte hun og lo.

»De synes at høre til den Slags Fruentimmer, som skabe sig en Levevei ved at faae uægte Børn.«

»Justement,« sagde Caroline Mortensen, »jeg lægger ikke Skjul derpaa. En Levevei skal man jo have. Hvis De og Rostgaard troe at være blevne mig kvit, tage De feil.«

Kaste hende paa Døren, kunde Theodora ikke, hun saae ingen anden Maade at blive hende kvit paa end at give Penge. Det gjorde hun da, Fruentimmeret lo triumferende og sagde:

»Tak for denne Gang, Frue. Lev vel til vi sees igjen.«

Da hun var gaaet, sank Theodora harmfuld ned paa en Stol og hviskede: »Stakkels Rostgaard!« Hun tænkte paa, om det kunde være sandt, at der var med Verden ukyndige Damer,

som af falsk Medlidenhed understøttede saadanne Fruentimmer, hvis saa var, støttede de derved Frækheden og Umoraliteten. Men Fruentimmeret havde ganske vist løiet.

Theodora berørte ikke den havte Samtale til Erna, men endnu samme Dag skrev hun til sin Mand om det Forefaldne. Følgen heraf blev, at Oberstlieutenanten strax tog Orlov og kom til Kjøbenhavn, han vilde, naar han vendte tilbage, tage sin Kone og Erna med. Han opholdt sig saaledes i Julen og et Par Uger derefter i Kjøbenhavn.

En Dag sagde Fru Erbach til Louise:

»Rostgaards kommer her i Aften, og jeg har anmodet Emil om at sige til Fru Harder og hendes Søn, at de ogsaa skulle være os velkomne. Det bliver første Gang, vi efter din Sygdom see Fremmede hos os.«

Det var ikke uden en vis Ængstelse, at Louise imødesaae Aftenen, hun var slet ikke sikker paa sig selv, og det var med blussende Kind og stærkt bankende Hjerte, at hun saae Axel træde ind af Døren. Rostgaard, Theodora og Erna vare allerede komne. Den Sidste lagde Mærke til sin Kusines Forlegenhed og sagde til sig selv: »Det er muligt, at hun elsker ham.« Hun kastede hurtigt Øiet hen paa Axel, der hilste paa Oberstlieutenant Rostgaard, de to Krigskammerater syntes at glemme de Andre for

Gjensynet, og Selskabet vilde ikke forstyrre deres Glæde. Louise følte sig noget skuffet ved, at Axel saaledes havde kunnet lade sig henrive af sine Minder fra Krigen, og da han siden søgte hendes Blik, saae hun til en anden Side.

Rostgaard og Axel kunde ikke vedblive at isolere sig fra Selskabet og tale om militaire Sager, de Nærmestsiddende vare Fru Harder og Erna, og de bleve tilsidst dragne ind i Officerernes Samtale. Erna var den Aften usædvanlig livlig og havde gjort sig megen Umage med sit Toilette; Axel glemte aldeles de Andre i Selskabet for at tale med hende. Louise lagde Mærke dertil og tænkte: »Det skal han faae betalt.« Efterhaanden blev Samtalen almindelig, og Grossereren spurgte Rostgaard ud om Tilstanden i Hertugdømmerne.

Axel havde stillet sig bag Louises Stol, hun sad ved Siden af Helene, og sagde til hende:

»Det glæder mig at see Dem saa rask efter Deres Sygdom.«

»Kan De virkelig huske, at jeg har været syg?«

»Har Helene ikke . . .?«

»Jeg synes, at De kun kan tænke paa een Ting, og det er Armeen.«

»De vil da kunne indse, at jeg maatte besvare Oberstlieutenant Rostgaards Spørgsmaal, og at . . .«

»Naturligviis.«

I det Samme meddelte Fru Erbach, at Aftensbordet var dækket. Axel bød Louise Armen for at føre hende til Bords, og hun tog imod den. Ved Bordet kom Erna til at sidde ved Axels anden Side. Samtalen blev ført om det Bal, som Fru Harder vilde give den 13. Januar det følgende Aar, og hvori Oberstlieutenantens Familie vilde deltage inden dens Afreise. Replikerne foer paa kryds og tvers over Bordet, og nogen Samtale med sin Borddame som ved et større Selskab kunde der ikke føres. Naar Axel henvendte Ordet til Louise, svarede hun ham med let Ironi, medens Erna hørte paa ham med Interesse.

»Hun er smukkere end Louise,« sagde Axel til sig selv, »og hun er venlig og behagelig at tale med.«

»Det synes ikke, at Forholdet er videre intimt mellem Lieutenant Harder og hans Borddame,« tænkte Erna. «Tante har taget feil, der kan ikke være Tale om, at de To ville forlove sig.«

Efter Bordet drog Grossereren Herrerne ind i sit Værelse, hvor de skulde ryge Cigar og drikke Toddy. Damerne maatte underholde sig selv og fik Syltetøi og Vin. Der blev saaledes ikke Anledning til en fortrolig Samtale den Aften mellem Louise og Axel.

I Julen traf Axel igjen sammen med Louise.

Grossereren havde stort Juletræ, paa hvilket der fandtes Presenter til Alle, Axel fik saaledes en smuk Merskumspibe; med Presenterne fulgte Deviser, forfattede af Frits, der havde staaet for Juletræets Pyntning. Blandt Axels Smaapresenter var ogsaa en Kurv, fyldt med Konditorsager. Devisen, som fulgte med Kurven, lød:

„Gud Amor ynder en lystig Spas,
Han giver Dig Kurven, men fyldt med Knas."

Der var en Smule Malise i dette; Frits, som sværmede for Erna, troede at have bemærket, at hun ikke ugjerne talte med Axel. Frits sigtede altsaa til, at Axel vilde faae en Kurv, hvis han gjorde sig Haab om at vinde den smukke Pige, han anede ikke, at Kurven vilde faae en ganske anden Adresse.

Dengang Frits under Alles Munterhed oplæste Devisen og overrakte Axel Kurven, maatte Axel gjøre Vold paa sig selv for at beherske sin Vrede. Han sagde: »Mange Tak« og saae i det Samme hen paa Louise. Hun lo med i første Øieblik, men Axels vrede Øiekast bragte hende pludselig til at tænke paa, at Spøgen kunde blive misforstaaet, og at Axel kunde troe, at hun havde været taktløs nok til paa en saadan Maade at give ham det Svar, han ventede. Hun blev meget vred paa sin Broder Frits og besluttede, naar Leilighed dertil gaves, at sige Axel ligefrem, at Kurven ikke var fra hende. Men naar hun sagde

det, laa jo deri en Tilstaaelse af, at hun ikke vilde give ham en Kurv. Imidlertid var der for Øieblikket ikke Tid til at tænke nærmere over denne Sag, det vilde vække Opmærksomhed, hvis hun ikke deltog i den almindelige Munterhed. Frits tog en smuk Rosenbouket af Juletræet, rakte den til Erna og oplæste følgende Devise:

„Jeg her en Bouket af Roser Dig flyer,
Om Sol og om Sommer den melder,
Den spaaer om et Kjærligheds Eventyr,
Hvor Hjertets Lykke det gjælder.“

Axels Vrede havde lagt sig. Han mente, at Louise havde givet ham Afslag paa hans Frieri og, mærkværdigt nok, følte han sig derved ligesom frigjort. Og da nu Frits oplæste Devisen og overrakte Erna Bouketten, mødte hans Øine tilfældigviis hendes. Hun slog sine ned og rødmede let, Axel sagde til sig selv: »Hun har vist ikke glemt vor Samtale forleden om Bouketten, og at jeg sagde: »Vi ere under Boukettens Fortryllelse.« Erna havde ikke glemt den.

Frits havde den Aften været særligt uheldig; hans ene Present havde løst Forholdet mellem Louise og Axel, og hans anden bragt de To, han vilde adskille, til i Tankerne at mødes; han levede i en lykkelig Uvidenhed derom.

Der spistes ved smaa Borde. Louise havde ikke havt Leilighed til at tale med Axel, hun

haabede, at de vilde komme til at sidde ved Bord sammen. Det skete ikke; thi Oberstlieutenant Rostgaard drog Axel med hen til det Bord, hvorved han sad. Axel befandt sig her mellem ældre Damer og Herrer. Stemningen var meget animeret; Theodora, som sad ved Siden af Axel, sagde til ham:

»Min Mand har nylig drukket med Dem paa et hurtigt Avancement, jeg vil drikke et Glas med Dem paa en hurtig Forlovelse.«

»Frue, den Skaal vil jeg betænke mig paa at drikke. Hun maa først findes.«

»Jeg troede, De havde fundet hende.«

»Frue, De har taget feil,« svarede Axel og lo ironisk.

»Skaalen vil De alligevel godt kunne drikke.«

»Det kan jeg,« svarede Axel og klinkede med Fruen. »Maa jeg ellers spørge, hvem De mente, det var, jeg havde fundet.«

»Louise,« sagde Theodora ligefrem.

»Nei, hende er det dog ikke,« nynnede Axel; denne Strofe forekom i en dengang bekjendt Vaudeville. »Hun kan maaske ikke engang findes her i Byen,« tilføiede han.

Grossereren, der sad ved samme Bord, reiste sig og udbragte Oberstlieutenant Rostgaards Skaal. Flere kom nu hen for at klinke med Oberstlieutenanten og hans Frue, blandt disse var Erna.

»Da De kan betragtes som en Datter af Huset,« sagde Axel til hende, »vil jeg bede Dem om at klinke med mig.«

»Med Fornøielse,« svarede hun.

»Og saa,« tilføiede han, »vil jeg drikke paa, at vi maae vedblive at staae under Boukettens Indflydelse.«

Hun rystede lidt paa Hovedet, lo, men drak dog Glasset ud.

Da Bordet var hævet, skulde der leges Julelege. Her fandt Louise Leilighed til at komme til at sidde ved Siden af Axel.

»Hvad er hendes Hensigt hermed?« spurgte han sig selv.

Hun vendte sig om imod ham og sagde:

»Frits har alene havt med Juletræets Pyntning at gjøre. Den dumme Kurv har været hans Paafund.«

»Jeg mente, den kom fra Dem,» svarede Axel og tænkte: »Hvad vil dette føre til?«

»De maa dog kjende mig for godt til at vide, at jeg ikke har kunnet gjøre mig skyldig i en saadan Taktløshed.«

»Kurven var altsaa ikke Svar paa det Spørgsmaal, jeg gjorde Dem, før De blev syg?«

»Nei,« svarede hun.

»De mener maaske, at det Spørgsmaal behøver ikke noget Svar?« spurgte Axel bitter.

»Jo, jo, jeg mener det. (Forts.)

Straffet.

Novelle

af

Emil Karton.

(Forts.)

Jeg kom ud et Aar før ham, og ved Fængselsselskabets Hjælp fik jeg strax Arbeide; thi jeg er en flink Syerske. Ingen anede, jeg var et straffet Fruentimmer, en ung Skomagermester, som boede i samme Hus som jeg, friede til mig, jeg sagde Nei og fortalte ham, at jeg var forlovet. Selv om jeg havde villet, kunde jeg dog ikke have givet ham mit Ja; thi et straffet Fruentimmer tør ikke gifte sig med en hæderlig Mand.

»Hun kan have forbedret sig,« sagde Aaby.

»Der vedbliver altid at sidde en Plet paa hende. Dengang Rasmus kom fra Vridsløse, flyttede vi sammen igjen. Han begyndte at prange, tidt tjente han gode Penge, men han var ofte borte fra Hjemmet. Da jeg fik Barnet, blev jeg lykkelig, jeg havde i nogen Tid begyndt at tvivle, om Rasmus elskede mig endnu, nu syntes jeg, at Barnet var blevet et nyt Tilknytningspunkt mellem os. Alle mine Tanker vare

hos Barnet, som Rasmus ikke syntes at bryde sig om. Jeg bebreidede ham det, han svarede mig mut og gnavent, og derved fjernedes jeg mere og mere fra ham, mens Barnet blev mit Et og Alt. Resten kjender De.«

»Det er en sørgelig Historie, De har fortalt mig,« sagde han. »De har offret Alt for denne Rasmus Grum, han har nu forladt Dem, men kommer han tilbage imorgen, vil De maaske igjen blive hans villieløse Redskab.«

»Nei,« sagde hun med Bestemthed, »nei, Hr. Aaby; Rasmus har gjort Alt, for at min Kjærlighed til ham kunde blive udslukt, og jeg selv er, ved at læse i den hellige Skrift, kommen til Klarhed over, hvor meget jeg har syndet. Naar jeg tænker paa, hvad jeg var, før jeg lærte ham at kjende, kunde jeg græde. Jeg føler det som en Befrielse, at han har gjort det forbi.«

»Det glæder mig at høre.«

»Kan De nu forstaae, hvorfor jeg ikke kan blive her? Kan De forstaae, at min Forbliven her vil ødelægge Deres Rygte?«

Han taug, reiste sig og sagde:

»Lad mig tænke over den Sag, inden De og jeg tager en endelig Bestemmelse.«

Han gik ind paa sit Kammer, den Nat saae han ikke Maren i sine Drømme, hans Sind var opfyldt af Tanken paa Ane. Han havde stor Medlidenhed med hende; hvis hun kom til at

staae uden Støtte i Verden, hvad vilde da Enden blive? Vilde hun ikke komme til at gaae til Grunde? Nu kunde hun fortjene saa meget, at kunde leve deraf, men fik hendes Kunder at vide, at hun var et straffet Fruentimmer, vilde de trække sig tilbage.

Stakkels Ane!

Han spurgte sig selv, om han var saadan en Pjalt, at han ligesom de Andre vilde slaae Haanden af hende? Da begyndte han at skamme sig selv ud, han vilde støtte hende, hun skulde holde Hus for ham. Han anede ikke, at der bagved hans Medlidenhed begyndte en anden Følelse at vaagne; aldrig havde han elsket nogen Kvinde før, ikke anede han, hvor stor Indflydelse Kjærlighed kan have paa et Menneskes Handlinger. Ja, rigtignok havde Ane fortalt ham det; det var blind, lidenskabelig Kjærlighed, der havde bragt hende til Fald, men herpaa tænkte han ikke; thi kunde han ane, at han ogsaa vilde komme under denne stærke Magts Indflydelse? Han betragtede sig selv som den retskafne Mand, der vilde trodse Verdens Fordomme, for at redde et Menneske, som en Mand, der vilde gjøre en god Gjerning. Ja, han sagde til sig selv, at, han havde været Skyld i, at et Menneskeliv var gaaet tabt, kunde han maaske vente at finde Tilgivelse, dersom han reddede et andet Menneskeliv og førte det tilbage til

Guds hellige Menighed. Og han foldede sine Hænder og bad om Styrke til at gjøre dette.

Den følgende Dag sagde han derfor til Ane, at han nøie havde tænkt over Sagen, og at hun ikke behøvede at flytte bort. Havde Kristus ikke sagt: »Derfor siger jeg Dig, ere hendes mange Synder hende forladte; thi hun elskede meget.«

»Blot De ikke vil fortryde det,« sagde Ane.

»Nei, jeg vil ikke fortryde det,« mente Aaby.

»De kjender ikke Menneskenes Ondskab.«

»Skulde jeg, som vil omvende Mennesker til det Gode, ikke kjende deres Ondskab?« spurgte han med Selvfølelse.

Vintren var forbi, og Markerne blevne grønne. Rundt om i Luften lød Fuglesang, og med Glæde indaandede Mennesket den friske Vaarluft. Ane havde i mange Aar ikke været saa lykkelig som nu, en fin Rødme viste sig paa hendes Kinder, og naar hun tænkte tilbage paa sit Liv sammen med Rasmus, stod det for hende som en ond Drøm. Hun havde aldrig før mødt en Mand som Aaby, han talte til hende med Venlighed, men enhver fortrolig Tilnærmelse, endsige Tale om et ømmere Forhold fandt aldrig Sted. Derfor følte hun sig saa tryg overfor ham, og hun kunde længes efter, at han skulde komme ind for at tale med hende. En Dag talte han om, at han snart maatte reise bort i nogen Tid, han

vilde dog først fortælle sine kristelige Venner, at han ikke følte sig kaldet til at være Lægprædikant, men vel til Kolporteur.

»Vil De sige dem Grunden dertil?« spurgte hun.

»Naturligviis,« sagde han, »men jeg nægter ikke, at det vil blive mig saare tungt at bekjende, at jeg er Skyld i Marens Død.«

»De har jo ikke gjort Andet end hvad De efter Deres Overbevisning mente, var Deres Pligt.«

»Selv om det vil blive sagt til mig, og det vil det rimeligviis, saa har jeg nu vundet en anden Overbeviisning.«

»Veed De hvad jeg vilde gjøre i Deres Sted?« spurgte Ane. »Jeg vilde reise over til Jylland og faae at vide, hvorledes det egentlig er gaaet til.«

»Det veed jeg, det har Mads fortalt mig.«

»Han kan have overdrevet,« mente Ane.

»De siger Noget!« udbrød Aaby. »Det er ikke før faldet mig ind.«

»Mads er maaske ikke Deres Ven?«

»Jeg har aldrig gjort ham noget Ondt.«

»Er hans Søster Kirstine heller ikke Deres Uven?«

»Jo, jo,« raabte Aaby, »det maa hun velsagtens være; thi hendes Mand søgte Raad hos

mig, og hun mener rimeligviis, at jeg har gjort Mit til, at hun blev skilt fra Søren.«

»Mon Mads ikke er gaaet sin Søsters Ærinde, da han kom til Dem og fortalte om Marens Selvmord? Hvis det er saaledes, har han vel overdrevet en Deel.«

»De siger Noget,« udbrød Aaby, »Ane, jeg vil herefter altid spørge Dem tilraads, De er en klog Kvinde. De har Ret, jeg maa til Jylland, jeg maa see klart i den Sag. O, jeg Dosmer, at jeg ikke selv har tænkt derpaa!«

Et Par Dage efter denne Samtale var Aaby paa Veien til Jylland. Vaarstormen pidskede ham Regnen i Ansigtet, men han brød sig ikke derom, hans Tanker vare langt fra Veiret, han var spændt paa at erfare, hvorledes han vilde blive modtaget i Sognet. Han ankom dertil en Eftermiddag, og hans første Besøg gjaldt Søren Mikkelsen, med hvem han vilde søge Forsoning, Aaby vilde bede ham tilgive, at han havde forvoldt ham en saa stor Sorg. Jo nærmere Lægprædikanten kom Sørens Gaard, desto langsommere gik han, aldrig havde han i sit Liv gaaet en tungere Gang. Han stod et Øieblik stille og bad til Gud om, at Alt maatte vende sig til det Gode.

Da skred han dristigt over Dørtærskelen og hørte munter Kvindesang inde i Stuen. Han bankede paa, og Sangen hørte op. Nu stod han derinde og var nær falden om af Forbauselse,

Maren, der skulde have druknet sig, stod lyslevende for ham.

»Goddag Jens,« sagde hun, »kommer Du for at prædike? Søren og jeg have ikke mere Brug for dine Prædikener.«

»Maren, Du lever!« udbrød han.

»Primer Manden?« spurgte hun.

Søren kom i det Samme til, han gav Aaby venlig Haanden bød ham velkommen, men fortalte samtidigt, at han og hans Kone ikke mere besøgte de Helliges Møder.

»Jeg mener, vi kunne være lige gode kristne Mennesker for det,« lagde Søren til.

»Jeg vil ikke benægte det,« sagde Aaby. »Jeg er ikke kommen her idag, for at tale med Jer om Guds Ord, men om en helt anden Sag.«

Han fortalte dem nu om Aarsagen til sit Besøg, og Begge hørte til med den allerstørste Forbauselse.

»Sikken en Løgnetamp, Mads er!« raabte Søren.

»At fortælle, at jeg har druknet mig!« udbrød Maren.

»Skade, at vi ikke kan faae fat paa ham,« sagde Søren.

»Hvorfor ikke?« spurgte Aaby.

»Fordi han har forladt Sognet og ligesom Søsteren er reist til Kjøbenhavn,« svarede Søren.

Nu fortalte Søren, at han og Maren allerede havde været gifte, dengang Mads havde besøgt Aaby og fortalt, at hun havde druknet sig. De havde ladet sig vie inde i Aarhus, da Pastor Hansen havde nægtet at vie Søren, der var fraskilt sin Kone. Imidlertid havde Præsten ikke nægtet bagefter at tage dem til Alters. Aaby udtalte sin Forundring derover, Søren gjorde ham da opmærksom paa Stedet hos Johannes, hvor der fortælles, hvorledes Jesus sagde til Kvinden, der var bleven greben i Hor paa fersk Gjerning: »Jeg fordømmer Dig ikke heller, gak bort og synd ikke mere.« Pastor Hansen kunde ikke handle mod Budet, der forbød, at tage en Fraskilt til Ægte, men naar det var skeet, mente han ikke at kunne fordømme.

»Det er Spidsfindigheder,« sagde Aaby noget uvilligt. »Ja, jeg vil nu ikke mere være Lægprædikant, jeg vil derimod være Kolporteur.«

Han skiltes fra Søren og Maren i stor Venskabelighed; da han forlod dem, maatte han synge omkap med Lærkerne; en stor Sten var væltet fra hans Hjerte. Og hans Tanker fløi over til hende, som havde givet ham det gode Raad at reise til Jylland og selv undersøge Forholdene, og han takkede hende af sit fulde Hjerte. Han syntes, at han længtes efter at komme til at tale med hende, derimod sporede han ingen Lyst til at besøge sine Venner paa

Egnen, de vilde opfordre ham til at tale, men han følte, at han ikke mere vilde kunne tale saaledes, at det behagede dem; de hørte saa gjerne paa Fordømmelse af dem, der syndede, de græde over Jorden som en Jammerdal. Aaby syntes, at Jorden, som den laa der i Vaarsolen, var et deiligt Opholdsted, at Guds Kjærlighed løftede os over Syndens mørke Afgrund, naar vi blot selv vilde tage fat med.

Han vilde ikke tale med Nogen i Sognet, han vilde reise lige hjem og paa Sjælland begynde sin nye Virksomhed som Kolporteur.

»Jeg havde ikke ventet Dem saa tidligt tilbage,« sagde Ane, da han en Aften traadte ind af Døren til hende.

»Jeg længtes efter Dem,« sagde han leende.

Hun blev forlegen og saae ned.

»Nu skal De høre, hvorledes det er gaaet.«

Hun hørte opmærksom efter og glædede sig over, at hun havde bidraget til at gjengive Aaby hans Sindsro. Han takkede hende varmt og greb hendes Haand, som han trykkede.

»De er altfor god imod mig, et straffet Fruentimmer,« sagde hun.

»Aa, jeg tænker aldrig paa, at De har været straffet.«

»Det er høist urigtigt af Dem. Det maa De aldrig glemme.«

»Men jeg vil glemme det.«

»Gid Andre vilde tænke som De, men det gjøre de ikke, og derfor kan De heller ikke gjøre det. Der er reist en Mur mellem mig og ærlige Folk.«

Forgjæves protesterede han, hun blev ved sin Mening.

Han begyndte nu at kolportere og var oftere hjemmefra, det lod til, at han tjente godt, og snart anskaffede han det ene og snart det andet Stykke Bohave til sit Hjem. Ane forærede han Tøi til en ny Kjole og andre Ting, som, han mente, vilde glæde hende. Da mødte han en Dag Mads inde i Kjøbenhavn, han standsede ham og sagde:

»Jeg har været ovre i Jylland, Du har løiet for mig.«

»Det har jeg ogsaa,« sagde Mads og grinte.

»Hvor kunde Du være saa ond?»

»Fordi Du er en skinhellig Rad, Jens, syntes jeg, Du havde godt af en lille Forskrækkelse.«

»Jeg har aldrig fornærmet Dig.«

»Var det ikke Dig, som fik min Søster skilt fra Søren?« spurgte han. »Farvel, Jens, tag Dig iagt for, at Du ikke prædiker Livet af Pigerne.«

Han opslog en uhyggelig Latter og gik.

En Søndag inviterede Aaby Ane til at tage med en Tour i Skoven. Hun afslog det rentud; thi hvad vilde Folk sige, hvis de saae ham i en

straffet Persons Selskab? Han paastod, hun skulde tage med, og at det var Sygelighed bestandigt at hænge sig i Tanken om en Brøde, der længst var afsonet.

»Det gjør jeg heller ikke,« sagde hun, »jeg tænker ikke derpaa, uden naar der kan blive Tale om, at mit Forhold til Dem kan bringe Dem i Ulykke.«

»De nærer da megen Godhed for mig?« spurgte han.

»Ja, jeg tilstaaer, at jeg er Dem meget taknemmelig. Ved Omgangen med Dem er jeg bleven til et bedre Menneske.«

»Ane, nu ikke flere Indvendinger,« sagde han, »De tager med mig i Skoven idag. De gjør mig en Tjeneste dermed.«

Tilsidst overvandt han hendes Betænkeligheder, hun fulgte ham til Nørrebros Jernbanestation, og snart efter vare de paa Veien til Skoven.

Det var længe siden, hun havde været til en Fornøielse, og det havde da været til de vilde og støiende, som Rasmus holdt af, nu drog hun ud for i Stilhed at glæde sig ved Naturen og see paa den glade Menneskesværm. Hun var i Selskab med en hæderlig Mand, der ikke forekastede hende hendes Fortid. Da de kom ud under de grønne Bøge, indaandede Ane Luften

i lange Drag, hun talte livligere end ellers, og Aaby blev oprømt derved.

De satte sig udenfor et Beværtningstelt og spiste til Aften, de kom i Samtale med andre Mennesker. Ane blev kaldet Frue af de Damer, som sade ved Bordet med deres Mænd og Børn, de betragtede hende som deres Lige, o, hvor det var en deilig Tur! Og da de reiste sig og gik, sagde Aaby til hende:

»De antoge mig for at være Deres Mand.«

»Blev De fornærmet derover?« spurgte Ane bekymret.

»Paa ingen Maade, det morede mig, men hvis vi engang igjen skulle komme i en lignende Situation, røb os da ikke, ved at sige De til mig.«

Solen gik ned, og Aaby og Ane tænkte paa at vende hjem. Da mødte de paa Veien til Jernbanen et Selskab af Herrer og Damer. Anes Been begyndte at ryste under hende; Rasmus befandt sig imellem dem, ogsaa Aaby havde gjenkjendt ham, men havde ogsaa gjenkjendt Kirstine, Sørens fraskilte Hustru.

Da de vare komne forbi, sagde Ane:

»Det var Rasmus.«

»Ja, jeg saae ham.«

»Hvad mon han har tænkt, ved at see os sammen?«

»De føler maaske, at De endnu holder af ham?«

»Nei, nei, jeg holder ikke af ham,« sagde hun bestemt.

»Han var i Selskab med Kirstine,« sagde Aaby.

»Kirstine? Hvilken Kirstine?«

Aaby forklarede det og tilføiede:

»De passe vist ganske godt sammen.«

Fornøielsen var forbi for hende, Synet af Rasmus havde manet hendes Fortid frem, Aaby derimod var roligere og sagde:

»Hvad gjør det, at man har seet os sammen? Ingen kan paasige os noget Ondt.«

»Det kan intet sandhedskjærligt Menneske,« sagde hun. »Men De veed, at Tyv troer, hver Mand stjæler, og vil Rasmus ikke mene, at jeg . . . jeg nu staaer i samme Forhold til Dem, som jeg stod til ham?«

»Det vil han vel ikke,« sagde Aaby.

»Jo, det vil han,« sagde hun bestemt.

»Og selv om han mener det,« sagde Aaby, »hvilke Følger vil det da kunne have? Vil det skade Dem?«

»Nei, mig ikke, men Dem kan det skade.»

»Troer De,« spurgte Aaby med Selvfølelse, »at en Mand som Rasmus Grum vil kunne skade mit gode Navn og Rygte?«

»Det er vistnok altid uhæderlige Folk, der

bedst kunne skade hæderlige Folks gode Navn og Rygte,« mente hun.

Han saae, hun var forstemt, det gjorde ham ondt, og han søgte at opmuntre hende. Hun opdagede hans Hensigt og lod, som hun atter blev fornøiet, skjønt det ikke var Tilfældet. Da de kom hjem, sagde han:

»Vi maae snart have en Skovtour igjen.«

Hun takkede ham for den behagelige Dag, men da hun var bleven ene, forekom det hende, at hendes stille, lykkelige Tilværelse var forbi, og at der forestod hende stor Kummer. Aabys Tanker vare af en ganske anden Beskaffenhed. Han begyndte at forstaae, at dette Samliv med Ane ikke kunde vedvare, hun var ung og smuk, og Mange tænkte maaske, at han ikke var bedre end alle Andre. Skulde han da lade hende reise? Han svarede sig selv med et bestemt Nei, men i samme Øjeblik forstod han, at hun var bleven mere for ham end han vilde tilstaae for sig selv.

»Skal jeg gifte mig med hende?« spurgte han. »Ja, men hun er et straffet Fruentimmer. Jeg kan have hende til Husholderske, men ikke gjøre hende til min Kone. — Jeg har dog været i Skoven med hende. Stakkels Ane, havde Du ikke været straffet, havde vi kunnet gifte os med hinanden.

Stakkels Ane! [Forts]

Fra alle Kanter.

De vilde Duer, der opholde sig i vore Skove, ere et kjærkomment Bytte for vore Jægere. Man bliver derfor forundret ved, naar man kommer til Paris, at see denne Dueart bygge i Tuileriernes Have, hvor Duerne blive fodrede af Publikum, ja, de sætte sig paa enkelte Spadserendes Haand eller Arm. Det vilde være smukt, dersom vi lode Duen bygge i vore offentlige Anlæg, i Stedet for see vi i disse en Mængde Skader; ude paa St. Johannes Kirkeplads findes især mange, de ere Fjender af vore Sangfugle. De og Kattene ere Skyld i, at Nattergalen ikke findes i Kjøbenhavns Nærhed. Et Par Nattergale havde for et Par Aar siden bygget Rede i en Have ved Vesterbro, der tog Skaderne deres Unger, og siden har man ikke hørt Noget til Nattergalene.

* * *

Spurvene bleve for nogle Aar siden indforskrevne til Amerika og Australien, hvor de ikke fandtes før. Amerikanerne modtoge dem med stor Begeistring, men ere nu blevne deres dødelige Fjender og betragte Spurven som et meget skadeligt Dyr. Den har imidlertid sine gode og sine slette Sider; den æder om Foraaret en Mængde Larver, til Gjengjæld gjør den om Efteraaret Skade paa Kornmarkerne. For nogle Aar siden skød en Jæger paa en Flok Spurve, der fløi op fra de paa Marken staaende Neg og skjulte sig i en nærliggende Haves Træer. Vi vare tilfældigviis tilstede,

og Jægeren beklagede, at Jagten nu for den Dag var forbi. Da fløi tre Spurve fra Kornnegene op i Havens Træer, og strax efter fløi tre Spurve fra Træerne ned i Negene. „Vil De lægge Mærke til," sagde Jægeren, „at der altid flyve Tre til og Tre fra Haven." Og han havde Ret. Flere Gange vare vi Vidne til, at tre Spurve fløi til Haven og tre derfra, færre eller flere var der aldrig. Forøvrigt er der kun en Mening om, at andre Smaafugle gjøre Landbruget større Gavn end Spurvene ved at fortære Orme og Larver. Kun i større Byer gjøre Spurvene ingen Skade, de ere Gadedrengene blandt Fuglene.

* * *

Koldt Blod. Den fra Krimkrigen bekjendte Marechal Pelissier, Hertug af Malakow (født 6. November 1794 i Maroma, død 22. Mai 1864) inspicerede engang med Strenghed et Infanteri-Regiment. Soldaterne begyndte at murre. Pelissier brød sig ikke herom, men optraadte endnu strengere. Han havde behandlet en Soldat meget haardt, da sprang denne rasende frem, lagde an paa Generalen og skød, men Geværet forsagede. Generalen vendte sig til Regimentskommandeuren og sagde: „Giv den Mand 24 Timers Arrest, hans Gevær er ikke i Orden."

Redakteur: Kapitain *Michael Gjørup.*

Udgiver: *Th. Sørensen* (Rudolf Kleins Efterfølger).

Trykt hos Chr. Birch, Gothersgade 65.

Her blev hun afbrudt og maatte deltage i Legen. Derefter henvendte hun sig atter til Axel og sagde:

»De er endnu forstemt, skjøndt jeg har opklaret Dem Misforstaaelsen med Kurven.«

»Aa nei, den har blot forberedt mig paa at faae en Kurv.«

Louise følte sig krænket ved den Tone, hvori han talte. Hun sagde:

»Lieutenant Harder, jeg mener, at jeg bør vente endnu et Par Aar, inden jeg forlover mig.«

»Altsaa dog en Kurv,« svarede Axel.

»Nei, det er det ikke, det er . . .« Blodet strømmede Louise til Hjertet, hun kunde have grædt, havde hun været alene. Hun følte, at han vilde være tabt for hende, hvis hun ikke uden alt Forbehold gav ham sit Ja.

»Det er fornuftigt talt,« sagde Axel.

»Sigter De til, at jeg har ladet Fornuften raade?« spurgte hun ophidset, »vil jeg sige Dem, at det er ikke saaledes. Jeg har ikke givet Dem en Kurv, jeg . . .«

Legen kaldte atter paa Louise, og Axel blev ogsaa dragen med ind i den. De Ældre vare komne til, og Alt var idel Jubel og Lystighed. Axel talte ikke til Louise uden om Ting, der angik Legen, hun var meget adspredt og blev dømt til at give en stor Mængde Panter.

Da Selskabet var gaaet, og Louise kommen

op paa sit Værelse, brast hun i Graad. Saaledes havde hun ikke tænkt sig, at det vilde gaae, hun havde haabet, at Axel vilde have tryglet hende om ikke at vente et Par Aar, men om strax at give ham Ja, og hun vilde tilsidst have føiet ham. Nu var han maaske tabt for hende. Nei, nei, hun vilde, hun kunde ikke troe det, nu, hun frygtede for at miste ham, syntes hun, at hun aldrig havde elsket ham saa høit.

Den Kurv, den ulykkelige Kurv havde været Skyld i det Hele. Men vilde enhver Anden i hendes Sted ikke have erkyndiget sig om hvilke Presenter, der havde været Axel tiltænkt? Jo, hun vilde selv have listet en lille Present til ham ind imellem de andre. O, først nu følte hun, hvad hun burde have gjort; hun havde tidligere ikke taget Sagen med den fornødne Alvor. Hun græd og gjorde sig mange Selvbebreidelser.

Men dersom Axel elskede hende, vilde han vende tilbage. Ja dersom? Han havde talt saa bittert og troet sig fornærmet. Louise indsaae, at hun, efter den Historie med Kurven, havde baaret sig taabeligt ad ved at svare ham med Forbehold, hun burde strax have givet ham sit Ja.

Hvad var der vel nu at gjøre? Traf hun ham ikke før, vilde hun træffe ham paa Fru Harders Bal, og der vilde hun tale med ham;

hans Kjærlighed kunde jo umuligt være forsvundet, nei, det kunde den ikke. Maaske fortrød han allerede sin Bitterhed, maaske vilde hun en af de følgende Dage høre fra ham. Med dette Haab tørrede Louise sine Øine og lagde sig til at sove.

Axel havde af Oberstlieutenant Rostgaard faaet en Indbydelse til at besøge sig. Han var derfor en Aften gaaet ud til Toldbodveien, hvor han med Glæde modtoges af Alle. Erna spillede og sang og var mild og ligefrem overfor ham. Han havde efter Grosserens Julefest opgivet alle Tanker om en Forbindelse med Louise. Men hvad havde hun da gjort? Sagt, at hun først om et Par Aar vilde forlove sig. Men det var jo det Samme som en Kurv. Eller vilde Louise fortsætte det gamle Spil og lade ham vedblive at leve i Uvished? Vilde hun maaske see, om der ikke viste sig et bedre Parti? Den første Gang, han havde friet, fik han intet Svar, og den anden Gang havde han heller intet faaet. Nu maatte det have en Ende. Og desuden forekom det ham, at hans Kjærlighed til Louise aldrig havde været sand, at det fra begge Sider havde været en Leflen tilstede med Hjertets Følelser, et Sværmeri, som kunde ende i Alvor eller ogsaa, som det nu havde gjort, i Vrøvl.

Sextende Kapitel.

Ballet og dets Følger.

Den 13. Januar 1853 var en meget bevæget Dag i Kjøbenhavn. Folkethinget havde den 11. Januar forkastet Toldgrændsens Forlæggelse til Elben. Da Thinget Torsdagen den 13. Januar var samlet, vare Ministrene ikke tilstede, det hed sig, at de vare blevne kaldte til Kongen. Efter nogen Venten kom de, og Formanden meddelte da, at Premierministren vilde gjøre Thinget en Meddelelse, den viste sig at være et aabent Brev om Thingets Opløsning. Meddelelsen kom Thinget uventet, ikke desto mindre udbragte Medlemmerne et »Kongen leve!«

Da Herrerne om Aftnen kom til Fru Harders Bal, faldt Talen strax paa Dagens store Begivenhed. Grosserer Erbach, Kammerraad Grundtoft og Auditeur Harder vare ivrige Politikere, Oberstlieutenant Rostgaard hørte mest til. De yngre Herrer talte vel ogsaa om Politik, men de unge Damer lagde dog især Beslag paa deres Opmærksomhed.

»Det ender Pinedød med, at Bluhme gjør Kaal paa Grundloven,« mente Grundtoft.

»Aa, det lader han vel nok være med,« sagde Grossereren.

»Opretholdelsen af Rigets Integritet,« sagde Auditeuren, »gaaer fremfor Grundloven. Det er ikke alene om Toldgrændsens Forlæggelse, men om Thronfølgelovens Affattelse, at Kampen staaer. Man kan ikke have en forskjellig Arvefølgeorden i Rigets Provindser.«

»De mener altsaa ligesom jeg, at Grundloven er i Fare?« spurgte Grundtoft.

»Ja, hvis Folkethinget ikke viser klog Eftergivenhed.«

»Der skal ikke gives en Smule efter,« sagde Grossereren med Bestemthed.« Vi ere Herrer i vort eget Hus, Vi have ført en seirrig Krig.«

»Og vi kunne komme til at kæmpe igjen,« sagde Anditeuren, »hvis vi ikke ere forsigtige.«

Vore Diplomater forspilde os Krigens Seire,« raabte Grundtoft.

»Ned med Ministeriet!« raabte Grossereren.

Heldigvis blev der nu klappet op til første Dands. Auditeuren forlod den politicerende Gruppe for at begive sig ind i Dandsesalen, og kort efter sade de ivrige Politikere fredeligt om et L'hombrebord og fordybede sig i Spillet.

Axel gik hen og engagerede Erna til første Dans. Louise saae noget skuffet ud og blev strax engageret af Auditeur Harder. Frits dansede med Fru Grundtoft, som var en af Ballets smukkeste Damer. Theodora havde stillet sig i

Døren ved Siden af Fru Harder og sagde til hende:

»Kjære Fru Harder, efter min Mening er Deres Søn og Erna Ballets smukkeste Par, skjøndt her er mange kjønne Damer.«

»Nu ja, siden De gjør mig opmærksom derpaa, synes jeg ogsaa, at Erna og Axel ere et smukt Par. Men hvad mener De om Thomas og Louise?«

»Jeg mener, at det Par passer udmærket for hinanden.«

»Jeg synes ikke, at Louise seer rigtigt oprømt ud, det er maaske, fordi Axel ikke fører Ballet op med hende.«

»Det er høist sandsynligt, at De har Ret, Fru Harder.«

Ja, Louise havde ventet, at Axel skulde føre Ballet op med hende, men hun sagde dog sig selv, at der Intet var at sige til, at han havde foretrukket Erna, hans tidligere Bataillonskommandeurs Pleiedatter. Hun saae paa dem Begge, Axel tog sig den Aften udmærket godt ud i sin Jægeruniform; hvor havde hun Lyst til at sætte alle Hensyn til Side, at ile hen til ham og kaste sig i hans Arme. Der kom en Lidenskab op i hende, som hun ikke havde kjendt til før, og paa samme Tid kom Jalusien. »Hvad om han elskede Erna?« Hun lagde Mærke til, at Herrerne beundrede hendes Kusine, Louise

følte sig ligesom fornærmet herover, hun pleiede at være Ballets Dronning. Heldigvis skulde Erna snart reise, det var kun iaften, hun kunde være farlig.

Første Dans var kort, til anden engagerede Axel Louise. Hendes Hjerte bankede høit af Glæde, og hendes Kinder blussede. Axel dansede fortrinligt, han lagde Mærke til, at der var Noget i Louises Dans og Maade at føre sig paa, der ligesom var en Hengivelse til ham. Og da han førte hende til hendes Plads, hviskede hun til ham bag Viften:

»En Samtale vil hæve enhver Misforstaaelse.«

Han saae spørgende paa hende. Der var ikke Leilighed til at svare. Erna kom og inklinerede for Axel, hvor saae hun glad og straalende ud!

»Den Slesvig-Holstenerinde!« sagde Louise halvhøit.

Axel dansede med Erna og kom tilbage til Louise.

»De synes godt om min Kusine?« spurgte hun.

»Jeg kan ikke nægte det.«

»De glemmer altsaa,« spurgte hun og saae paa ham med et bebreidende Blik, »at De har friet til mig?«

»Frøken jeg glemmer ikke, at første Gang

vilde De ikke svare mig, og anden Gang fik jeg en Kurv.«

»De er afskyelig, Harder. Hvorfor jeg ikke svarede Dem første Gang, havde en gyldig Grund, som jeg ikke her vil berøre, og anden Gang svarede jeg Dem, at jeg ikke gav Dem nogen Kurv. Nu veed De det, men De ... men De ...«

»Vi skulle danse ud,« sagde Axel, pinligt berørt af Samtalen, havde han taget feil, elskede Louise ham virkeligt?

Hun klyngede sig i Dansen til ham, som hun ikke vilde slippe ham. Axel var ikke uimodtagelig herfor, han holdt en smuk Pige omslynget, som havde tilkjendegivet ham, at hun elskede ham, og han selv havde engang kun drømt om hende. Det beroede blot paa ham, saa var hun hans Forlovede. Paa Ballet havde hun kastet Damen fra Selskabslivet bort og var bleven Kvinde. Han saae hende i en skjønnere, mere fængslende Skikkelse end før, og han trykkede hende ømt ind til sig; Louise saae paa ham og smilede glad.

Den Dans var nu forbi, og den næste dansede Axel med Fru Grundtoft. Han havde ikke Tid til at samle sine Tanker, Dansen lagde Beslag paa dem alle. Louises Øine søgte at fange hans, saa ofte det lod sig gjøre, hun inklinerede for han, og Varmen havde bragt Rødme op i

hendes Kinder, hvilket klædte hende godt. Hun havde besluttet, at hun vilde seire.

Da Axel i en Pause mellem Dansen gik ud i Kjøknet for at faae et Glas frisk Vand, traf han der sin Moder, som sagde til ham:

»Du kan sagtens, Axel, veed Du, hvad Oberstlieutenantinde Rostgaard har sagt?«

»Nei, Moder.«

»Hun sagde, da hun saae Dig og Erna danse første Dans sammen, at I vare det smukkeste Par paa Ballet.«

»Det var jo meget smigrende.«

»Erna er en sød Pige,« sagde Moderen. »Lider Du hende bedre end Louise?«

»Ja, jeg gjør, skjøndt jeg ogsaa holder meget af Louise.«

Axel havde engageret Erna til Borddansen, som nu skulde begynde. Samtalen med Moderen i Kjøkkenet havde afkølet den Ophidselse, som Louise havde bragt i hans Blod. Moderen syntes altsaa ligesom han selv bedst om Erna.

»Det er mærkværdigt, hvor ofte min Kusine inklinerer for Dem,« sagde Erna til Axel.

»Hun vil udmærke Husets Søn,« svarede Axel. »Men Husets Søn bryder sig ikke om denne Udmærkelse.«

»Hvorfor ikke?«

»Fordi han staaer under Boukettens Fortryllelse.«

»Jeg forstaaer ikke,« sagde Erna og pillede ved sin Vifte.

»O, De forstaaer det vist, hvis De vil.«

Frits Erbach kom nu og inklinerede for sin Kusine.

Naar Fru Harder gav et Bal, sparede hun ikke paa Noget, og Champagne maatte ikke fattes. De spillende Herrer fik Maden ind til deres Borde, og Pigen og en anden Pige, der tidligere havde tjent hos Fru Harder, bare de store Fade med skaaret Smørrebrød rundt til de Dandsende, der sade i Grupper ved smaa Borde.

De ældre Herrer vilde imidlertid være sammen med de Dansende og kom ind til dem. Grosserer Erbach udbragte en Skaal for Husets Frue, og Oberstlieutenant Rostgaard talte for Damerne. Kammerraad Grundtoft maatte ogsaa holde en Tale, Dagens store Begivenhed havde helt fyldt ham, han glemte, hvor han var, og udbragte til almindelig Forundring en Skaal for Grundloven. Den blev naturligviis drukket med af Alle, og Emil raabte lystigt, at Skaalen var enstemmigt vedtagen.

Axels Fornøielse ved at sidde ved Siden af Erna, blev noget forstyrret ved, at Frits Erbach med Dame, en lille Ubetydelighed, havde sat sig i Nærheden. Frits troede at have faaet Vished om, at Axel var forelsket i Erna og som en farlig

Rival; med skinsyge Øine havde Frits fulgt dem hele Aftnen. Han vilde nu forhindre, at Axel helt lagde Beslag paa hendes Opmærksomhed og begyndte at tale om det kgl. Theaters Skuespillere, om Fruerne Heiberg og Nielsen, om Wiehe, Nielsen, Phister og de andre Stjerner af første Rang. Erna havde kun sjelden besøgt Theatret, hvorfor Kandidatens Samtale ikke interesserede hende i høi Grad.

Efter Bordet gik Dansen med forøget Lyst og Liv, og selv de ældre Herrer med Undtagelse af Grossereren dansede med. Louise var under den langvarige Kotillon kommen til at staae ved Siden af Axel, hvis Dame var bleven inddragen i en livlig Konversation med en anden Dame i Anledning af, at en fælles Veninde var bleven forlovet.

»Har De lagt Mærke til,« spurgte Louise, »hvor Frits kurer til Erna?«

Det havde Axel lagt Mærke til.

»Hvem veed, om det ikke en Dag bliver til Alvor,« vedblev Louise.

»Nu reiser hun jo,« sagde Axel.

»Jeg mener naturligviis, inden hun reiser.«

»Det synes ikke, at Erna er meget glad ved hans Kur.«

»Hvem kan blive klog paa Erna?« spurgte Louise. »Hun er bleven opdragen i Holsten og er i mange Ting ikke som vi Andre.«

»De kan have Ret,« svarede Axel og saae paa Erna, der dansede med Frits.

Auditeuren inklinerede for Louise, der dansede ud med ham, da hun kom tilbage, sagde Axel:

»Min Fætter danser meget med Dem iaften.«

»Er De jaloux?« spurgte hun og saae stift paa ham.

»Aa nei.«

»Det behøver De heller ikke at være. Jeg morer mig udmærket iaften.«

»Det glæder mig.«

Hun vedblev at see paa ham og at lege med sin Vifte.

»De . . . De . . .« begyndte Axel noget forlegen.

»Jeg venter, at De vil sige Noget om . . . ja, vi talte jo før derom. Jeg indrømmer, at De har havt Grund til at tage min Opførsel noget fortrydelig op, en ganske lille Smule,« sagde hun og smilede til ham, »men jeg har iaften Grund til at være fortrydelig paa Dem.«

Hun blev her dragen ind i Kotillonen, hun skulde inklinere for en Herre og gjorde det for Axel. Salen var varm, de Dansende hede og oprømte efter Champagnen, Ordene bleve ikke veiede som før, og Louise dansede tæt ind til Axel. Han kom atter i den Stemning, hvori han havde været, forinden han traf sin Moder

i Kjøkkenet, Louise fortryllede ham, og da han førte hende paa Plads, saae han paa hendes skjønne, elegant klædte, duftende Skikkelse og hviskede:

»Louise, jeg elsker Dig.«

Da smilede hun og svarede:

»Axel, jeg elsker ogsaa Dig.«

De dansede atter ud, og Axel sagde til sig selv:

»Det er Louise, Du altid har elsket.«

Næste Formiddag betroede Louise sin Moder, hvad der var sket paa Ballet, og da hun endvidere fortalte, at Axel samme Dag vilde tale med hendes Fader, mente Fru Erbach, at det var rigtigst at underrette sin Mand derom og gik ind til ham paa hans Kontor.

»Har Du travlt, Erbach?« spurgte hun.

»Aa nei, men Du maa have noget Vigtigt at tale med mig om, siden Du besøger mig paa mit Kontor.«

»Det har jeg ogsaa,« sagde hun. »Louise er iaftes paa Ballet bleven forlovet med Lieutenant Harder, og han vil besøge Dig idag, for at meddele Dig det.«

»Hvad fortæller Du mig der!« udbrød Grossereren og saae slet ikke fornøiet ud.

»Men kjære Mand, vi kunne ikke godt modsætte os Partiet, skjøndt jeg havde ønsket et bedre.«

»Jo, vi kunne. Jeg er Grosserer Erbach, en af de mest ansete Grosserere paa Pladsen, min Datter bør kunne gjøre et bedre Parti end med en Lieutenant.«

»Husk paa, at Harders Søster er forlovet med Emil.«

»Det er en ganske anden Sag. Hun bliver til Noget ved ham, men hvad bliver Louise til ved at at gifte sig med en Premierlieutenant? Jeg modsætter mig dette, og Du maa sige det til Louise.«

»Siig hende det selv.«

»Det skal jeg, hvis Du ikke holder af at gjøre det.

»Ret betænkt, vil jeg kunne sige hende det paa en mere skaansom Maade end Du.«

»Javist, hm, Du skulde vel ikke selv have været med til at arrangere det Parti? I hver Kvinde er der noget af en Kirsten Giftekniv.«

»Nei, nei, paa ingen Maade,« sagde Fruen, »jeg har tvertimod raadet Louise fra at tage en Lieutenant.«

Hun fortalte nu sin Samtale med Louise under dennes Sygdom, og Erbach fik derved at vide, at Auditeuren ogsaa havde friet.

»Auditeur Harder!« udbrød Grossereren. »Ja, det er et godt Parti. Han kan bringe det til Noget. Rigtignok har han reaktionaire An-

skuelser, men dem skulle vi vel faae pillet ud af ham.«

»Naar Du har tænkt nærmere over Sagen,« mente Fruen, »var det dog maaske muligt, at Du gav dit Samtykke til Louises Forlovelse med Lieutenant Harder. Hun vil blive meget ulykkelig, hvis hun ikke faaer ham.«

»Ja, som Barnet bliver ulykkeligt, naar det ikke faaer det Legetøi, det peger paa. Vil hun endelig giftes, da lad hende tage Auditeuren.«

Fruen kjendte sin Mand for godt til at vide, at det var umuligt at omstemme ham; hvorledes havde han ikke levet i Uvenskab med sin Broder, og hvor mange Aar havde det ikke varet, inden han og Søsteren mødtes? Der maatte gaaes forsigtigt tilværks, for at han ikke skulde blive uvenskabeligt stemt mod Familien Harder, hvilket vilde være meget beklageligt for Emilies og Helenes Vedkommende. Da Fru Erbach meddelte Datteren sin Samtale med Faderen, brast Louise i stærk Graad og sank om paa en Stol. Pludselig sprang hun op for at ile til Faderens Kontor og selv tale sin Sag, men Moderen holdt hende med Magt tilbage. Hun talte til Louise som til et lille Barn og trøstede hende med, at den heftige Sorg pleiede at gaae hurtigt over. Louise kaldte sin Fader for en Tyran, sagde, at før havde hun elsket ham, men nu vilde hun hade ham, og tilsidst fik hun en heftig Hoved-

pine. Moderen raadede hende til at gaae tilsengs; thi den foregaaende Nat havde ikke bragt mange Timers Søvn. Louise vilde i Begyndelsen ikke, men endte dog med at gaae op paa sit Værelse og kaste sig paaklædt paa Sengen.

Imidlertid var Axel bleven modtaget af Grosserer Erbach i dennes Kontor. Han bad den unge Mand meget venskabeligt om at tage Plads, bød ham en Cigar og sagde:

»Bedste Lieutenant, jeg har erfaret Aarsagen til Deres Besøg. Før De selv taler, vil jeg bede Dem om at høre paa mig med Ro. Mod Dem selv, Hr. Lieutenant, har jeg Intet at indvende; thi jeg har lært Dem at kjende som en i alle Henseende elskværdig ung Mand, Min Svoger, Oberstlieutenant Rostgaard, berømmer Dem i alle Maader. Naar jeg desuagtet ikke kan give mit Samtykke til Deres Forlovelse med Louise, er det paa Grund af Deres sociale Stilling. Misforstaae mig ikke, jeg er selv Søn af en Officer, jeg skatter Standen høit, men jeg beklager, at en Officer først, naar han er bleven gammel, kan faae en virkelig Position i Selskabet. De vil maaske indvende, at Hærens Officerer have hjembragt uvisnelige Laurbær fra Krigen.

[Forts.]

Straffet.

Novelle

af

Emil Karton.

(Forts.)

Men har jeg ikke selv saa ofte fortalt hende, at jeg ikke tænker paa hendes Fortid? Det har jeg heller ikke gjort før nu iaften. Giftermaal er saa en egen Sag. Men hvis vi nu skilles?«

Han sukkede dybt, han mente ikke at kunne bære Skilsmissen fra hende. Vilde det ikke være rigtigt at trodse Verdens Fordomme? Der hørte stor Kraft dertil, var han i Besiddelse af denne Kraft? Han havde følt sig saa stærk derovre i Jylland, naar hans Meningsfæller lyttede til hans Røst; han havde talt om at trodse den syndige Verdens Dom, han havde ment, at det var ham saa let, og nu?

Utilfreds med sig selv faldt han i en urolig Slummer, da han vaagnede næste Morgen, trængte Tankerne sig igjen ind paa ham. Han besluttede da, at ville opsætte at træffe en Afgjørelse, til han kom hjem fra en lille Reise paa Landet.

Han følte, at han ikke kunde spørge Nogen om Raad, men maatte raade sig selv.

»Jeg kommer snart igjen,« sagde han ved Afskeden til Ane, »og vi skulle da have en ny Skovtour.« —

Dengang Rasmus forlod Ane, var han allerede forlovet med Kirstine, hvem han havde truffet hos en af sine Handelsvenner, i hvis Hus hun boede til Leie. Rasmus havde faaet at vide, at hun havde en Medgift paa en Snes tusind Kroner, og dem kunde han godt bruge. Hun syntes godt om den kjønne Mand og kunde ikke see, at hans fine Manerer vare forlorne, Bryllupet blev holdt, og de flyttede ind i en godt monteret, fire Værelsers Leilighed. Han kaldte sig nu Partikulier Grum og begyndte at aagre med sin Kones Medgift. Snart var han en af Byens mest kjendte Aagerkarle og tjente ved Aager langt flere Penge end i sin Tid ved sine Bedragerier.

Imidlertid vilde han gjerne gaae og gjælde for at være en respektabel Mand, han meldte sig ind i et Par selskabelige Foreninger og gav Smaasummer til velgjørende Øiemed. Engang imellem kom en ung Frue til ham og bad om Penge til en Forening, der tog sig af smaa Børn, han modtog Fruen med den største Høflighed, talte om sin store Interesse for de smaa fattige Børn og tegnede sig paa Listen for 10 Kr. Han

begyndte at faae Fodfæste i hæderlige Folks Selskab, rigtignok mumledes der om, at han drev Aager, men det sagdes jo om saa Mange, der vare langt høiere paa Straa, i hvert Fald var det vist, at han ogsaa gjorde godt med sine Penge.

Ingen vidste. at han havde været i Forbedringshuset; de Kredse, som havde Erindringen herom, omgikkes han ikke mere, de færdedes ude paa Vesterbro i Figaro og paa lignende Steder. Han havde dog anseet det for sikkrest at fortælle Kirstine det, men fordreiet Sagen saaledes, at han var bleven straffet for en falsk Vexels Skyld, og at en Ven af ham, en ung Adelsmand, havde forlokket ham dertil. »Det faaer man for sit Venskab,« sagde han. Adelsmanden var nu reist til Amerika. Kirstine havde vel studset ved at høre, at hendes Mand havde været i Forbedringshuset, men han havde forstaaet at berolige hende dels ved at sige, at det næsten hørte til god Tone at skrive falske Vexler, og dels ved at gjøre opmærksom paa hvilke respektable Folk, der omgikkes dem.

»Det ere vi komne ud over,« sagde Rasmus, »at det kaster en Plet paa en Mand, at han er bleven straffet. Naar han, efterat have udstaaet sin Straf, fører et hæderligt Liv, geraader det ham til stor Roes, han foretrækkes tidt for dem, som aldrig have været straffede. Du skulde blot

ane, Kirstine, hvor mange straffede Personer, der i vor oplyste og fordomsfrie Tid beklæde Tillidsposter.«

Da Rasmus havde mødt Ane i Skoven sammen med Lægprædikanten, mente han, at denne var bleven hans Stedfortræder i Anes Gunst. Han vidste, at Kirstine hadede Aaby, og han fortalte hende nu, hvad han formodede, da lo hun og sagde:

»Skulde den hellige Mand være bleven fanget i en Dalilas Garn, jeg kan neppe troe det.«

»Kunde det more Dig at faae Noget at vide derom?«

»Ja, det kunde.«

Rasmus spadserede derfor en Dag ud til Utterslev Mark, hvor det var let for ham at skaffe sig at vide, at Aaby boede endnu i Grums tidligere Leilighed, og at Ane holdt Hus for ham. Det var tilstrækkeligt for ham til deraf at drage den Slutning, at Aaby og Ane hyldede den frie Kjærlighed. Ved at høre dette, sagde Kirstine, at der var en vis Tilfredsstillelse ved at vide, at disse Hellige ikke vare et Haar bedre end andre Menesker.

Da nu den unge Frue en Dag kom op for at faae Penge til de smaa Børn, faldt Talen paa Lægprædikanterne, og Kirstine fortalte, hvad hun havde hørt om Lægprædikant Jens Aaby. Fruen kunde umuligt troe det, Rasmus forsikkrede, at

han selv havde undersøgt Sagen og vilde gjøre sin Ed paa, at det forholdt sig saaledes, hvorfor Fruen sagde, at hun ansaae det for sin Pligt, at underrette et af Missionens Medlemmer derom.

Et triumferende Smil viste sig paa Kirstines Ansigt, ogsaa Rasmus hørte fornøiet paa, hvad Fruen agtede at gjøre, dels holdt han ikke af Aaby, og dels havde det ærgret ham, at Ane saa hurtigt havde glemt ham. Han havde indbildt sig, at hun endnu sørgede over hans Bortgang, og han havde i Tankerne seet sig selv komme til hende som den fine Mand, der talte trøstende Ord til hende og gav hende tyve Kroner med Løfte om flere, hvis det skulde knibe.

Da Jens Aaby kom hjem fra sin Reise, havde han taget sin Beslutning, han vilde gifte sig med Ane, han havde prøvet sig selv og følt, at han ikke kunde skilles fra hende. Hun var ikke hjemme, da han kom, hvorfor han gik ind til Boghandleren for at aflægge Regnskab for sit Salg og derefter modtage nye Bøger til Forhandling. Da han vendte hjem fra den Tour, var hans Ansigt mørkt, og noget Trodsigt luede ud af hans Øine. Ane var kommen hjem og spurgte, da hun saae ham:

»Hvad feiler Dem?«

»Sæt Dem,« sagde han, »saa skal De faae det at vide, jeg har meget at fortælle Dem.«

Hun saae spændt paa ham.

»De husker nok,« sagde han, »at De oftere har talt om, at det vilde være bedst, De flyttede herfra. Jeg har nu selv overveiet den Sag, og jeg har taget min Beslutning, De skal blive hos mig og være min Kone.

Hun begyndte at skjælve.

»Jeg spørger Dem nu, om De modtager mit Tilbud?«

»Deres Kone! Jeg! Et straffet Fruentimmer!«

»Det har jeg tænkt paa.«

»Nei, nei, var jeg ikke straffet, vilde jeg med Taknemmelighed modtage Deres Tilbud, men nu, nei, hvad vilde Folk sige?«

»Det har jeg erfaret,« sagde Aaby, »jeg har erfaret det denne Dag. Mine tidligere Venner have forstødt mig, de sagde, jeg levede sammen med Dem, at jeg derved havde mistet mit gode Navn og Rygte. De kunne ikke mere benytte min Tjeneste. Jeg forklarede dem, hvorledes Sagen hang sammen, men de rystede paa Hovedet. Da jeg forlod dem, lovede jeg mig selv, Ane, at De skulde faae Opreisning, at Mistanken om Løsagtighed ikke mere skulde komme til at hvile paa Dem. Vi gifte os.«

Han havde talt med en ham uvant Heftighed.

»De er god,« sagde Ane, »De er meget bedre end De fleste Mennesker, jeg kan ikke modtage det Offer, De vil bringe, det er for stort.«

»Det er intet Offer, jeg holder af Dem, ja, mere af Dem end af mig selv.«

»Skal jeg nu ogsaa erfare det?« spurgte Ane bedrøvet.

»Hvorfor bliver De saa bedrøvet?«

»Fordi De har faaet Kjærlighed til mig, uværdige Menneske, bekæmp den!«

»Kunde De bekæmpe Deres Kjærlighed til Rasmus?«

»Det var en anden Slags Kjærlighed, da var jeg ung og tosset, men De er en Mand, De kan beherske Dem.«

»Nei, jeg kan ikke,« sagde han lidenskabeligt og slyngede Armen om hende.

»Fy, Hr. Aaby,« sagde Ane og rev sig løs, »vil De have, jeg skal tabe Agtelsen for Dem?«

»For Rasmus vilde De bringe et stort Offer, jeg forlanger kun Giftermaal.«

»Det er Dem, som vil komme til at bringe et Offer,« sagde hun, »og det kan blive stort, jeg vil ikke modtage det, dertil holder jeg for meget af Dem.«

»De holder af mig, De holder meget af mig, De maa og skal blive min Kone,« sagde han glad ved Anes Tilstaaelse.

Han tryglede og bad, Ane vidste tilsidst hverken ud eller ind. hans ømme Ord, hans hele Holdning og Maade at tage Sagen paa rørte hende, han var den eneste Mand, hun i sit Liv

havde seet op til, han havde bragt Fred i hendes Sind, men nu var denne Fred bleven til stor Ufred baade for hende og ham. Hvad skulde hun svare? Hun bad om Betænkningstid til den følgende Dag, han vilde nødigt indrømme hende det, han var ophidset, men maatte dog gaae ind derpaa.

Dengang Aaby den følgende Morgen søgte Ane, var hun borte, han erfarede af Folkene i Huset, at hun ved Daggry var gaaet bort, og at en Mand havde baaret hendes Kommode for hende. Aaby blev bestyrtet, han ilede op paa hendes Kammer. I Vindueskarmen laa et Brev til ham, det indeholdt de faa Linier:

»Farvel for bestandigt. Jeg holder for meget af Dem, til at jeg vil, De skal gifte Dem med et straffet Fruentimmer. De fortjener at blive lykkelig. Tak, jeg skal aldrig glemme Dem.

Ane Hulby.«

Aaby sank om paa en Stol og læste Brevet flere Gange igjennem. Han elskede for første Gang i sit Liv, elskede med Styrke og Lidenskab, han vilde søge efter Ane, hun maatte kunne findes, og da vilde han vel kunne omstemme hende. (Forts.)

Slør og Tornebusk.

(Blade af en afdød Redakteurs Dagbog).

Mens den lille Begivenhed endnu er mig i frisk Minde, vil jeg nedskrive den; det forekommer mig, at den indeholder Stof til en Novelle. Jeg modtog et Brev, hvori der blev forespurgt, om indlagte Avertissement kunde blive optaget i det af mig redigerede Blad. Bladets Expedition havde nægtet at optage Avertissementet, fordi det var blevet den paalagt at holde alle erotiske Udgydelser ude af Bladets Avertissementsspalter, men Vedkommende, der iøvrigt ikke nævnede sit Navn, ønskede indstændigt, at Avertissementet netop optoges i mit Blad, derfor henvendte han sig nu til Redakteuren selv. Avertissementet lød:

»Slør og Tornebusk.

Paa et Besøg i Sommer i Omegnen af Middelfart mødte jeg en Morgen to unge Damer. Den ene Dame tabte sit Slør, der var grønt, og det blev hængende paa en Tjørn. Jeg var saa heldig at kunne tage det af Busken, uden at Tornene havde gjort Sløret Skade, og overrække Damen det. Senere mødte jeg i en Familiekreds »Da-

men med Sløret.« — Dersom denne Dame i Vinter skulde opholde sig i Kjøbenhavn, hvilket var hendes Bestemmelse, bedes hun under Mærket »Slør og Tornebusk« at opgive sin Adresse i Billet til dette Blads Kontor.«

Jeg lagde Avertissementet til Side og glemte hele Sagen for langt vigtigere Ting. Da traadte en Dag en mig ubekjendt ung Herre ind paa mit Kontor, han saae godt ud, havde lyst, krøllet Haar, et lille lyst Overskjæg og et muntert og aabent Blik. Han gjorde strax et vindende Indtryk, nævnede sit Navn og sagde:

»Det er mig, der ønsker Avertissementet »Slør og Tornebusk« optaget i Deres Blad. Maa det være mig tilladt at spørge Dem om, hvorfor det ikke er blevet optaget?«

Jeg angav ham mine Grunde.

»Jeg har Intet at svare hertil,« sagde han, »men jeg maa gjentage, at det er mig magtpaaliggende at faae Avertissementet optaget netop i Deres Blad.«

Da jeg saae spørgende paa ham, vedblev han:

»Jeg veed med Bestemthed, at hun læser Deres Blad, men jeg veed ikke, om hun læser andre Blade.«

Jeg beklagede paany ikke at kunne optage Avertissementet. Han taug et Øieblik, syntes at overveie og sagde derpaa:

»Jeg skal gjerne i Korthed fortælle Dem det Hele. I Sommerferien opholdt jeg mig hos en Ven i Middelfart. Naar Veiret var godt, pleiede jeg om Morgenen at gaae en Tour til Hindsgavl. Nærved Gaarden mødte jeg en Dag to Damer, den Yngste bar et grønt Slør paa sin Hat, og under Hatten fik jeg Øie paa et henrivende smukt Ansigt. Jeg vendte mig uvilkaarligt om og saae efter hende. I det Samme tabte hun sit Slør, der dalede ned i en Tjørnehæk. Under sin livlige Samtale med Veninden mærkede hun ikke, at Sløret havde løsnet sig fra Hatten. Jeg ilede hurtigt til, tog Sløret og ilede efter Damerne; da jeg stod foran dem med Sløret i Haanden, mærkede jeg mit Hjerte banke stærkt, og en vis, sikkert synlig Forlegenhed paakom mig. Hun rødmede og syntes næsten selv at blive forlegen ved min Forlegenhed. Med et forbindtligt Smil takkede hun mig og fortsatte sin Vandring.

Efter dette Møde blev jeg tilmode som ingensinde tidligere. Damen med Sløret kom aldrig af min Tanke. Jeg gjennemstreifede Byens Gader og dens Omegn for at møde hende, men forgjæves. Hver Morgen dvælede jeg ved Tornebusken og gjenkaldte mig hint lykkelige Møde i Erindringen, og hver Aften fortvivlede jeg over ikke at have mødt hende. Jeg havde udspurgt min Ven og hans elskværdige Kone,

men mine Spørgsmaal havde kun indbragt mig en Del lystige Drillerier, og forøvrigt ikke skaffet mig Oplysninger. Der var kun otte Dage tilbage af min Ferie. Den Tanke forekom mig utaalelig at skulle forlade Middelfart uden at have gjenseet hende.

Da kom et lykkeligt Tilfælde mig til Hjælp. Min Ven havde Forretninger med en velstaaende Landmand, der boede ikke langt fra Middelfart. Han indbød mig til at ledsage sig derud, jeg vilde komme til at gjøre en behagelig Families Bekjendtskab. Rigtignok maatte jeg, ved at følge med min Ven, forsømme min Morgenandagt ved Amors Tjørnehæk, men jeg havde allerede i mit stille Sind opgivet Haabet om at træffe hende paa dette Sted. Jeg tog mod min Vens Tilbud og fortrød det ikke.

Da vi traadte ind i Landmandens Dagligstue, sad der — min Ubekjendte. Jeg rødmede ved Gjensynet, det forekom mig, at hun gjorde det Samme. Af hendes Blik kunde jeg see, at hun havde gjenkjendt mig. Jeg havde den Lykke en hel Dag at være sammen med hende og fik at vide, at den Dame, hun hin Morgen havde spadseret med, var vor Værts Datter, at hun selv var i Besøg paa Gaarden, hvis Eier var hendes Morbroder, og at hun var fra Kjøbenhavn. Jeg syntes samtidigt at spore, at hun ikke havde stor Lyst til at vende tilbage til sit

Hjem. Vi skiltes med et »paa Gjensyn«, siden har jeg ikke seet hende eller kunnet faae hendes Bopæl opspurgt.«

»Hertil vil De benytte mit Blad?«

»Det laa paa Landmandens Bord, og hun fortalte mig, at hendes Familie i Kjøbenhavn holdt det.«

»Nuvel,« sagde jeg, »Deres Lykke vil jeg ikke staae i Veien, Avertissementet skal blive optaget, men ikke som Avertissement. Bladet har en Rubrik, hvor der optages alle Slags Kuriositeter. Som en saadan vil jeg betragte Deres Avertissement.«

»Min Situation er fortvivlet,« sagde han, »gjør hvad De vil. Det bæres mig undertiden for, at hun er i en og anden stor Fare, og at hun venter Frelse fra mig, men hun veed ikke, hvorledes hun kan faae mig i Tale.«

Det gjorde mig ondt for den nette, unge Mand. Jeg følte, at det var Alvor, at her ikke var Tale om et letsindigt Stevnemøde.

Han fortalte mig, at han Navn var Holger M., og vi skiltes som de bedste Venner.

Dagen efter at Avertissementet havde staaet i Bladet, indkom en Billet mærket »Slør og Tornebusk.« Jeg glædede mig paa Holger M.s Vegne, og havde jeg kjendt hans Bopæl, havde jeg sendt ham Billetten, der var skreven med en net Damehaand. En Smule nysgjerrig imøde-

saae jeg hans Komme. Hvad havde hun skrevet? Vilde hun møde ham?

Med spændte Miner kom den utaalmodige Holger M. samme Dag til mig, med glædesstraalende Blikke modtog han Billetten og begyndte at læse den. Jo længere han læste, desto betænkeligere blev hans Ansigt, og han sagde:

»Det er en Mystifikation.«

»Umuligt!« udbrød jeg.

»Læs selv,« sagde han. »De maa gjerne læse Billetten.«

Den lød saaledes:

»Jeg er meget vred paa Dem for Det, De har faaet indrykket i (her nævnede hun mit Blad). Før at De ikke skal prostituere mig yderligere, bliver jeg vel nødt til at tale med Dem. Paa Fredag vil jeg gaae gjennem Østergade mellem Kl. 2 og 3, jeg bærer den Dag sort Kjole, det grønne Slør er for Øieblikket ikke til at finde, jeg har derfor sort Slør og i Haanden en Musikmappe. De selv anmodes om at have en Snip af et hvidt Lommetørklæde stikkende ud af den udvendige Brystlomme paa deres Overfrakke.

Damen med det grønne Slør.«

»Jeg giver Dem Ret,« sagde jeg, efter at have læst Avertissementet, »her foreligger en Mystifikation,«

»Dette Brev,« sagde han, »synes at røbe en vis Routine i at sætte Stevne, hvor omhyggeligt beskriver hun ikke sin Dragt? Hun forlanger, jeg skal bære et Tegn, hun maa dog vide, at jeg strax vil gjenkjende hende, naar jeg seer hende.«

»De har fuldkommen Ret. Hvad vil De gjøre med denne Billet?«

»Rive den i Stykker,« svarede han.

»Overlad den hellere til mig,« sagde jeg, »maaske faaer jeg Lyst til at see, hvem Brevskriverinden er.«

»Som De behager. Jeg skal tillade mig at see herop imorgen, maaske er der da kommen en Billet fra den Rette.«

Det var Skjæbnens Bestemmelse, at jeg den Dag ikke skulde slippe saa let fra »Slør og Tornebusk.« Henad Aften traadte en noget korpulent Herre ind paa mit Kontor.

»Jeg maa tale med Dem,« sagde han, »det er angaaende denne hersens »Slør og Tjørnehæk.« De vil da vel ikke gjøre Skandale?«

»Det er naturligviis langtfra min Hensigt,« sagde jeg.

»Der er dog nærved at blive Skandale. Seer De, jeg hedder Rasmussen, jeg lever af mine Penge og boer i Villakvarteret. Jeg har en Datter, Klara hedder hun, og jeg har i den sidste Tid lagt Mærke til en Fyr, der gaaer og

snuser ude hos os. Jeg er bange for, at det er efter Klara.«

»Har hun været i Middelfart i Sommer?«

»Javel, hun har Familie der paa Egnen.«

»Veed Deres Datter, at De er gaaet herop?«

»Nei,« svarede han polisk. »Jeg skal sige Dem, jeg har hende mistænkt for, at hun synes om Fyren.«

»Saa lad dem faae hinanden.«

»Saadan en Landstryger. Han er blot Noget paa et Kontor. Nei Tak. Det er min Anmodning til Dem om at lade mig see Billetten, hvis en saadan skulde blive indleveret.«

»Det lader sig ikke gjøre. Forøvrigt troer jeg at kunne sige Dem, at Deres Datter staaer udenfor den hele Sag.«

»Hvoraf kan De vide det?«

»Fordi jeg tilfældigviis kjender de nærmere Omstændigheder, som have foranlediget, at Avertissementet er blevet indrykket.«

»Hm, jeg vil sige Dem, at jeg ogsaa har en anden Dame mistænkt.«

»De synes at have mistænkelige Damer paa Oplag.«

[Forts.]

Redakteur: Kapitain *Michael Gjørup.*

Udgiver: *Th. Sørensen* (Rudolf Kleins Efterfølger).

Trykt hos Chr. Birch, Gothersgade 65.

Jeg indrømmer det, men dog er deres Selskab ikke mere søgt, end det var før Krigen. Hertil kommer, at Byens Borgere have mistet en Del af deres Sympathi for Soldaterne, efterat de holstenske Batailloner ere komne hertil. Og naar vi paa Gaden møde en yngre Officeer, kunne vi ikke see paa ham, om han har kæmpet i vore eller Slesvig-Holstenernes Rækker. Jeg ønsker ikke, at min Datter skal forlade de Krede, hvori hun er vant til at bevæge sig, jeg vil, at hun, naar hun engang gifter sig, skal kunne føre et stort Hus og spille en lignende Rolle, som hendes Moder nu gjør. De vil derfor kunne indsee, at, saa ondt det end gjør mig, maa jeg give Afkald paa den Ære at faae Dem til Svigersøn.«

Axel havde hørt rolig paa, hvad Grossereren havde at sige ham, da Erbach taug, yttrede han:

»Deres Datter elsker mig, De vil gjøre hende ulykkelig.«

»Nei, saamænd vil jeg ei. De skal see, Hr. Lieutenant, at baade De og hun forvinde den Smule Kjærestesorg. Deres Cigar er gaaet ud, maa jeg hjælpe Dem til Ild?«

»Tak, ikke for Øieblikket. — Hr. Grosserer, har De talt med Deres Datter?«

»Nei, min Kone har talt med hende. Louise veed, at. tager jeg en Beslutning, er den urok-

kelig, og at det ikke hjælper at plage mig for at faae mig til at forandre den.«

Axel følte, at det ikke kunde hjælpe at tale mere med Grossereren, Situationen var ham pinlig, han reiste sig derfor og sagde Farvel.

»Jeg betragter den Historie, som slet ikke passeret,« sagde Grossereren ved Afskeden.

Dengang Axel kom ned paa Gaden, var han tilmode, som han havde faaet en Spand koldt Vand over Hovedet. Det blev altsaa Enden paa det Kjærlighedseventyr, og det kunde neppe holdes hemmeligt. Og Louise? Hvorledes tog hun sig i det? Hun havde ikke tænkt sig, at Faderen vilde stille sig saaledes, som han gjorde. Axel tænkte paa Ballet, paa det Øieblik, da hun gav ham sit Ja. Hvor havde han dengang været lykkelig, og hvor havde han ikke idag glædet sig til at gjensee hende? Men hvad nu? Ingenting. Det var jo ganske rigtigt, hvad Erbach havde sagt, hvor kunde en Lieutenant tænke paa at forlove sig med en rig Grosserers Datter?

»Erna!« klang det pludselig i hans Sjæl. »Erna!«

Det var blevet afgjort i Grosserer Erbachs Hus, at der ikke maatte tales til Nogen om Axels og Louises mislykkede Frieri. Derfor hørte Oberstlieutenant Rostgaard og hans Damer Intet derom, og nogle Dage efter skulde de reise.

Imidlertid kunde det ikke undgaaes, at Helene fik Frieriet at vide af sin Kjæreste, og hun betroede det som en Hemmelighed til sin Moder.

Fru Harder blev meget ulykkelig:

»Ak, Helene,« sagde hun, »husker Du, at Niels, da hans Kjæreste døde, søgte Døden i Slaget? Hvad vil Axel nu gjøre? Vil han ikke skyde sig en Kugle for Panden?«

»Aa nei, jeg troer, oprigtigt talt, at hverken han eller Louise længe ville gaae og sørge.«

Faa Dage efter havde Axel Vagt paa Toldboden. Dampskibet »Kopenhagen« laa med Damp oppe, det skulde afgaae til Kiel. Axel stod og saae ud over Havnen og Rheden, hvorover der laa en let Dis. Han tænkte paa, at det ikke var saa længe siden, at det smukke Skib havde ført ham til Holsten, og ved sin Afreise dengang havde han truffet Erna og hendes Tante paa Toldboden. Hvad havde Erna sagt, dengang hun havde faaet hans uheldige Frieri at vide? Eller havde hun faaet det at vide? Ja, det kunde jo være ligegyldigt, nu var hun maaske allerede reist, og han vilde aldrig mere faae hende at see. Sidste Gang var paa Ballet. Hvor var hun den Aften ikke deilig, og alligevel havde han dèr glemt hende for Louise. Ja, Louise havde jo opbudt Alt for at fængsle ham, og han havde ikke kunnet modstaae hendes Smil, hendes Øiekast, hendes lidenskabelige Dans.

Da han vendte sig for at gaae ind i Vagten, kom en Droske kjørende ind paa Toldboden, og ud af den steg Rostgaard, Theodora og Erna. De skulde med Dampskibet til Kiel.

»Det træffer sig heldigt,« sagde Oberstlieutenanten, »at jeg kan faae sagt Farvel til Dem, Harder. De var ikke hjemme, da vi vare hos Deres Moder for at takke for Ballet.«

»Erna morede sig udmærket,« sagde Theodora.

»Det fornøier mig at høre,« sagde Axel, »men jeg beklager, at det vil kunne vare længe, inden jeg igjen kan komme til at danse med Frøken Erbach?«

Han saae paa hende, hun rakte ham Haanden og sagde:

»Farvel, Hr. Lieutenant, neppe vil jeg saa snart see Kjøbenhavn igjen, men Ballet hos Deres Moder vil komme til at høre til mine kjæreste Erindringer fra mit Ophold her i Byen.«

»Hvo veed,« sagde Oberstlieutenanten, »maaske gjør De en lille Udenlandsreise og seer paa Veien ind til os.«

»Han rystede hjerteligt Axels Haand, Theodora gav ham ogsaa Haanden, Axel greb Ernas Haand, som han nylig havde sluppet, og sagde:

»Farvel, farvel Frøken.«

Der laa i hans Farvel en Inderlighed, som Erna bemærkede, og han syntes at føle et svagt

Gjentryk. Han blev staaende og saae ud mod Skibet, til det begyndte at seile, da vinkede han med Haanden til Farvel. Og en Kvinde ude paa Skibet havde seet det, hun viftede ind mod Toldboden med sit Lommetørklæde. Det var Erna.

Men Axel tænkte hele Dagen kun paa Erna og paa Rostgaards henkastede Yttring om en Udenlandsreise. Vilde hans Moder give ham Penge til en saadan?

Syttende Kapitel.

Axel besøger sin Søster.

En smuk, klar Dag i Mai 1853 kjørte en Bondevogn henad en sandet Vei i den mellemste Del af Sønderjylland. Paa Kuskesædet sad ved Bondens Side en Trainsoldat, den bagved siddende Lieutenants Oppasser. Lieutenanten var Axel Harder, som var bleven kommanderet til Opmaaling i denne Sommer; hver Bataillon havde maattet afgive en Lieutenant til denne Tjeneste.

Vaarvinden viftede frisk om den unge Offi-

cers Kind, den kom ude fra Vesterhavet og fløi op over Halvøens Høideryg, hvor Axel nu befandt sig. Paa begge Sider saae han Hede og Mose, og langs Veien laa der Flyvesand, men forude skimtedes i det bølgeformede Terrain grønne Marker. Axel havde anmodet om at komme til at maale i den Egn, hvor hans Svoger var Præst, og det var strax blevet ham tilstaaet. Han var nu paa Veien til dennes Præstegaard og glædede sig til Gjensynet.

Ud paa Eftermiddagen naaede Axel sit Bestemmelsessted, Bonden kjørte rask op for Døren, og Axel undrede sig over, at Ingen kom ud og tog imod ham. Han sprang af Vognen og ilede ind i Forstuen, der var heller Ingen, ogsaa Dagligstuen fandtes tom. men nu blev en Dør aabnet, og Pastor Svendsen stod for ham.

»Velkommen,« sagde Præsten, »ja, her er nogen Forstyrrelse idag, Anna har i dette Øieblik faaet en Søn.«

Axel udtalte sin Glæde over, at Alt var gaaet godt. Det havde været hans Hensigt at ville overnatte i Præstegaarden, men nu forandrede han sin Bestemmelse og vilde strax tage ud i Distriktet, han skulde opmaale, det laa ikke langt borte. Præsten havde Intet herimod at indvende, men bad Axel først spise til Middag med sig; paa Grund af Dagens store Begivenhed var der endnu ikke blevet spist til Middag i

Præstegaarden. Mens Axel gik ud og sagde Farvel til Bonden og lod Oppasseren aflæsse Kufferten og Maalebordet, meddelte Præsten sin Kone, at hendes Broder var kommen til Præstegaarden. Hun blev meget glad ved at høre dette og sagde, at hun befandt sig rask nok til at see ham. Og dengang Axel traadte ind i Sovekamret, pegede hun med et lykkeligt Smil paa Barnet og spurgte:

»Er han ikke yndig?«

Axel kunde kun opholde sig en kort Tid hos sin Søster; thi hun skulde have Ro. Da han spiste til Middag med Svendsen, fik denne alle Nyhederne at vide med Paalæg om at meddele sin Kone dem. Tilsidst sagde Axel:

»Og nu vil jeg gjøre Dig nogle Spørgsmaal, Svoger. Jeg skal maale paa denne og hin Side Tønder. Jeg har faaet et lille Stykke med af dit Sogns nordligste Del, det blev ikke maalt færdigt ifjor. Jeg har tænkt at tage Kvarteer i Elhøft, er der et saadant at finde?«

»Det tænker jeg; men Bonden, der eier den Gaard, jeg vil anvise Dig, er tydsksindet.«

»Jeg troede, at Alle her talte Dansk.«

»Det gjøre de ogsaa, ikke desto mindre regnes Sognet til de blandede, der skal den ene Søndag prædikes Dansk og den anden Tydsk. Der er imidlertid Bønder, som ere tydsksindede, fordi de mene, det er fint. En saadan Bonde er han i Ellehoved.«

»Elhøft,« udbrød Axel.

»Du vil ikke sjelden finde, at Byerne have andre Navne blandt Befolkningen end de, Du finder paa de nyere Kort. Intet Menneske her siger Elhøft, men Elhoi, det er Ellehoved. Nuvel, der boer Nis Carstensen, han er i Grunden en skikkelig Fyr, men han vil gjerne være fornem.«

»Det er Sognefogden, som skal anvise mig Kvarteer.«

»Han er en god, dansk Mand, jeg skal følge Dig til ham.«

Efter Middagsmaaltidet fulgtes de ad til Sognefogden, der boede i Landsbyens sydligste Udkant. Det var allerede rygtedes i Byen, at Præstekonen havde faaet sig en Søn, og da Svendsen traadte ind til Fogden, blev han gratuleret af denne. Præsten takkede og gik over til sit egentlige Ærinde. Sognefogden saae paa Axel og sagde:

»Har Nis Carstensen først faaet Dem i Kvarteer, vil De nok kunne komme ud af det med ham. Han vil imidlertid protestere imod at faae Dem, og det er derfor bedst, jeg følger med Dem, saa klarer det sig nok.«

»Det er smukt af Dem, Poulsen,« sagde Svendsen. »Min Vogn kjører min Svoger til Ellehoved, og De kan da kjøre baade frem og tilbage.«

Da Svogrene gik hjem, saae Axel sig om og sagde:

»Det er en stor Landsby.«

»Ganske vist. Her er den Mærkelighed, at der er fire Kroer. Dette vil ikke sige, at Beboerne ere forfaldne til Drik og Svir, men blot, at der kommer store Kvægdrifter gjennem Byen til de stærkt besøgte Markeder i Leck og Husum, og her holde de Rast.«

»Der er ogsaa den Mærkelighed her, at Kirken har intet Taarn,« sagde Axel.

»Kirken er stor nok til at kunne gjøre Fordring paa et Taarn,« sagde Præsten, »den er hundrede Fod lang, men den maa nøies med et Klokketaarn af Træ.«

En halv Time efter sagde Axel Farvel til sin Søster og sin Svoger og kjørte til sit Kvarter. Underveis roste Sognefogden meget den nye Præst.

»Det er ikke, fordi han er Deres Svoger,« sagde han, »men fordi han virkelig fortjener det. Vor forrige Præst forsømte Kaldet, han sad altid inde i Tønder, drak baiersk Øl med Wühlere og politicerede.«

»Hvor er han bleven af?«

»Han skal nok nede i det Tydske redigere en Avis, ja, det kan han maaske være skikket til.«

De vare under denne Samtale komne til

den lille Landsby Ellehoved, dens Gaarde laae langs Veien fra Vest til Øst, og tæt Nord for løb Storaaen, der var temmelig bred og dyb. De gjorde Holdt ved den østligste Gaard, og Sognefogden sagde:

»Kom nu med, Hr. Lieutenant.«

Gaarden bestod af fire, sammenbyggede Længer. De traadte ind i Beboelseslængen og kom ind i Dagligstuen, der ikke paa nogen Maade skilte sig fra en velhavende jydsk Bondes Stue. I Stuen befandt sig Nis Carstensen, hans Kone, en voxen Datter og en ukonfirmeret Datter, den Sidste sad og læste paa sine Skolelektier.

»Her har jeg en Lieutenant til Dig, som Du skal have i Kvarteer,« sagde Sognefogden.

»Aa, det skal jeg vel ikke?« var Nis Carstensens Svar.

»Jo, Du skal. Han skal ligge her i nogen Tid og maale Land op.«

»Du veed godt, Hans, at jeg ikke har Plads, gaae ind til Mikkel, han har. I sin Storstue har han faaet nye Møbler.«

»Jeg siger Dig, at Lieutenanten skal være hos Dig, og at Du skal give ham Kosten, han betaler Dig for den, hvad I kunne komme overens om.«

»Det kan jeg ikke indlade mig paa. Den Kost, vi selv spise, kan jeg ikke byde en Lieutenant.«

»Jeg er ingen Kostforagter,« sagde Axel.

»Han har en Oppasser med,« sagde Sognefogden, »ham maa Du ogsaa finde Plads til.«

»Hvor skal jeg finde Plads til ham?« spurgte Nis.

»Du maa kjøre Lieutenanten et andet Sted hen,« sagde Bondekonen.

Forhandlingerne truede med at trække i Langdrag, Axel mente derfor at burde skride ind og sagde i en myndig Tone:

»Det bliver, som Sognefogden har sagt, jeg bliver her og taaler ingen Indvendinger mere.«

»Ja, men . . .« begyndte Nis.

»Ingen Indvendinger!« bød Axel og saae bistert paa Nis.

»Naa, naa, naar det skal være, kan De jo boe i min Storstue, følg med, maaske synes De ikke om den.«

Axel og Sognefogden fulgte med Nis, der førte dem til en meget stor Stue, der havde en Dør lige ud til Marken. Axel saae sig om og sagde:

»Den Stue er god nok til mig, naar der bliver sat en Seng herind.«

Axel fik saaledes Kvarteer i Nis Carstensens Gaard, Sognefogden sagde Farvel, og Axel begyndte at pakke sine Sager ud. Da Sognefogden var kjørt, kom Nis ind til Lieutenanten og begyndte en Samtale med ham. Axel blev tilsidst

kjed af Besøget og derfor glad, da Bonden kaldtes ud. Han kom dog strax efter tilbage og spurgte, om Lieutenanten vilde spise tilaften. Ja, det vilde han nok. Kort efter kom den ældste Datter ind med Aftensmaden, og Axel saae, at Nis skulde spise med. Da Maaltidet var forbi, sagde Axel:

»Veiret er smukt, jeg troer, jeg vil gaae mig en Tour.«

Han stoppede sin Feltpibe og gik udenfor. Nis fulgte ham som hans Skygge og begyndte at tale om sine Marker. Da de vendte tilbage, var Klokken bleven ni, Axel sagde Godnat til Bonden og bad ham lade Oppasseren komme.

Strax efter traadte Oppasseren ind, en lille Jøde fra Altona, Cigarmager af Profession, han var ikke i Stand til at tale Dansk. Paa Axels Spørgsmaal svarede han, at han var bleven godt behandlet af Folkene, men det var vanskeligt at gjøre sig forstaaeligt for dem. Den ene af Karlene, der havde tjent i den slesvig-holstenske Hær, kunde dog lidt Tydsk. Den anden Karl havde tjent paa dansk Side, og Nis Carstensens Søn laa inde til Tjeneste ved Jægerkorpset i Flensborg.

(Forts.)

Straffet.

Novelle

af

Emil Karton.

(Sluttet.)

Og han gik ind til Byen, han gjennemstreifede i flere Dage Gader og Stræder, men han fandt hende ikke, det gik op for ham, at Byen var for stor til, at hans Søgen vilde kunne føre til noget Resultat. Han maatte haabe paa, at Skjæbnen vilde føre hende paa hans Vei.

Hvad skulde han selv gjøre? Han maatte tænke paa at fortjene Noget. Han besluttede at nedsætte sig som Visehandler og at handle med brugte Skolebøger, til den Ende leiede han sig en lille Boutik i en af Smaagaderne i Byens Midte, her mente han lettest at kunne træffe paa hende.

Naar Boutiken var lukket, var han paa Gaden for at speide efter hende, men han traf hende aldrig. Der hengik Maaneder, og bestandig var hun i hans Tanker. —

Paa en Kvist i den østlige Del af Byen boede Ane; Kamret havde hun leiet af en Jor-

demoder, Fru Dam, der boede paa første Sal. I Begyndelsen havde Ane kun ringe Fortjeneste og led næsten Nød, da sendte Fru Dam en Dag Bud til hende, og Ane blev antaget til at sye for Fruen, hvis tidligere Syjomfru var reist bort. Ane gjorde sine Sager saa godt, at Fru Dam lovede at anbefale hende til sine Bekjendte.

Da hun antog, at Aaby vilde søge efter hende, lod hun sig kalde Jomfru Hansen for at vildlede ham.

En Dag lod Fru Dam Ane kalde ned til sig og sagde til hende:

»Efter at jeg har lært Dem nærmere at kjende, mener jeg, at De vil kunne blive en udmærket Sygepleierske. Jeg skal undervise Dem, og jeg vil derefter anbefale Dem til en Grosserers Frue, der om kort Tid venter sin Nedkomst. Tager De mod mit Tilbud?«

Ane modtog det med stor Tak.

Fru Dam var en af Byens mest ansete Jordemødre, lidt efter lidt havde hun arbeidet sig op til denne Anseelse, der var vel fortjent. Hun var velgjørende mod fattige Folk, og kaldtes hun til en fattig Patient, kunde det hænde, at hun ikke tog imod Betaling, ja, endog hjalp Patienten med Penge. Mange rige og fornemme Patienter havde hun, og her tjente hun godt. Hun var meget gudsfrygtig og sagde til Ane:

»Ved en Fødsel føler jeg, at Gud er nær,

I en hellig Stund giver han Menneskeheden en Gave i et Menneskeliv, som skal være med til at bygge paa den aandelige Bygning, hvortil Gud lagde Grundvolden ved Adam og Eva. Det lille Barn, som fødes, er ligesom en Kilde, der vælder frem til Lys fra den mørke Jord, og Kilder kunne blive Begyndelsen til store Floder. Jomfru Hansen, troer De paa Gud?«

Hertil svarede Ane Ja.

»Den Familie, hvori De vil komme til at blive Sygepleierske, er en meget kristelig Familie, derfor har jeg gjort Dem dette Spørgsmaal. Jeg spørger ellers ikke Folk om Sligt.«

Ane blev da Sygepleierske hos Fru Lysholm og opfyldte sin Plads til Alles Tilfredshed. Naar hun om Nætterne sad hos Barselpatienten, fløi hendes Tanker bestandigt ud til Utterslev Mark og dvælede ved dengang, hun havde holdt Hus for Aaby. Det havde været hendes Livs fredeligste og lykkeligste Tid, men den kunde ikke vare ved, hun havde maattet bort, det skyldte hun Aaby, dertil holdt hun for meget af ham.

Ja, hun holdt af Aaby, men paa en helt anden Maade end af Rasmus. Før havde hun ment, at alle Mænd vare som Rasmus, nu havde hun lært Mændene at kjende fra en helt anden Side, hun havde lært, at der vare Mænd, hvortil Kvinden med fuld Fortrøstning kunde støtte sig. Hun saae op til Aaby med ubegrændset Hen-

givenhed, hun længtes efter ham, og hun sukkede, fordi hun mente, at hun ikke burde tilfredsstille denne Længsel. Han havde sagt, at han elskede hende, hun tvivlede ikke om, at han gjorde det, men det havde Rasmus ogsaa fortalt hende mange Gange, og dog havde han forladt hende. Vilde Aaby ogsaa glemme hende, ophøre med at elske hende? Hun vidste det ikke, men Noget sagde hende, at han vilde det ikke; thi han var af en trofast og bestandig Natur. Hvis hun atter skulde møde Rasmus, hvis han atter vilde fornye deres Forhold, vilde hun da gjøre det? Nei, nei, ikke for Alt i Verden. Den lidenskabelige og ubetænksomme Ane, der havde kjendt Rasmus, forekom hende at være en ganske Anden end den rolige Pige, der i den stille Nat sad ved Sygesengen og vaagede og tænkte paa Aaby og den svundne Lykke.

Endelig blev Fru Lysholm rask, og Anes Ophold i Huset skulde ophøre. Da sagde Fruen til hende:

»Jeg er Fru Dam meget taknemmelig for, at hun har anbefalet Dem til min Sygepleierske. Før vi skilles, vil jeg spørge Dem, om jeg ikke kan gjøre Noget for Dem.«

»Jeg troer det ikke.«

»Det er selvfølgeligt, at jeg skal anbefale Dem til mine Venner og Bekjendte. Har De selv ingen Paarørende?«

»Ingen.«

»Det er haardt at staae alene i Verden. De er saa alvorlig, mere alvorlig end Piger i Deres Alder, har De havt en stor Sorg i Livet?«

»Maaske.«

»Betro Dem til mig, muligviis kan jeg trøste Dem.«

»Ingen, Ingen kan trøste mig,« sagde Ane og begyndte at hulke.

Fruens Godhed overvældede hende, saadanne Mennesker som i dette Hus havde hun ikke før truffet i Livet.

»Der er Trøst for enhver Kummer,« sagde Fruen.

»Ikke for min.«

»De skal see, der er Trøst alligevel.«

»Hvis jeg fortalte Dem, hvad der nager mit Sind, vilde De foragte mig og vise mig Døren.«

»De tager feil. Da De har fortalt mig saa meget, bør De fortælle mig Alt, at jeg ikke uden Grund skal fatte daarlige Tanker om Dem. Sæt Dem nu, Jomfru Hansen, og lad mig høre det Hele.«

Ane satte sig og fortalte Fruen sit Levnedsløb, hun skjulte Intet. Med stor Deltagelse hørte Fruen paa hende og sagde, da hun havde endt:

»Vor Herre har sendt Dem disse Tilskikkelser for at gjøre Dem til et godt Menneske, som jeg troer De nu er bleven. De skal ikke

græde, i mine Øine staaer De ligesaa høit som før.«

Fru Lysholm vedblev at tale opmuntrende til Ane, og dette gav hende Mod.

»De burde have taget mod Aabys Tilbud om Giftermaal, det lader til at være et flinkt Menneske, fortæl mig lidt nærmere om ham.«

Dette gjorde Ane. Fruen blev opmærksom og spurgte:

»Man afskedigede ham altsaa, fordi man mente, at han stod i samme Forhold til Dem, som Rasmus havde gjort. De har ikke sagt mig Rasmus' Efternavn.«

»Grum.«

»Hvad siger De! Skulde det være muligt!« udbrød Fruen bestyrtet. »Jeg kan maaske tage feil. Undertiden besøger jeg en Partikulier Grum for at faae Bidrag til velgjørende Øiemed. Han og hans Kone have ikke gjort noget daarligt Indtryk paa mig.«

»Hans Kone?« spurgte Ane.

»Ja, han er gift.«

Fruen tog en lille Notitsbog frem, slog op i den og læste: »Kirstine Grum 10 Kr.«

»Mon det kan være Rasmus' Kone?« spurgte Ane.

»Vi kunne undersøge det,« sagde Fruen. »De har vel ikke Noget imod, at jeg indvier min Mand i Deres sørgelige Historie?«

Det havde Ane ikke, og da hun forlod Fru Lysholm, var det med den Overbevisning, at hun ikke mere stod ene i Verden.

Ane følte, at hun trængte til frisk Luft efter det lange Ophold i et Sygeværelse, derfor gik hun de følgende Dage længere Spadseretoure, hvis Maal altid var det lille Hus paa Utterslev Mark, hvor hun havde været saa lykkelig. Da hun engang var paa Hjemveien, mødte hun paa Nørrebro en meget velklædt Herre, der tog Hatten af for hende og sagde:

»Goddag Ane, hvorledes har Du det?«

Hun vilde gaae forbi ham, men han vedblev:

»Har den skinhellige Aaby forbudt Dig at tale med mig?«

»Nei han har ikke, jeg holder ikke mere Hus for ham, jeg har ikke seet ham længe, jeg veed ikke, hvor han er.«

»Han er bleven hurtigt kjed af Dig.«

»Fy Rasmus, han har opført sig mod mig i al Tugt og Ære, jeg forlod Huset, fordi jeg hørte, at Folk mente, vi levede sammen som Mand og Kone.«

»Hans Skinhellighed lader til at have smittet Dig. Lige meget, trænger Du til Penge, vil jeg give Dig en Haandsrækning.«

»Tak, jeg behøver ingen.«

»Er Du bleven storsnudet! Det var Du ikke, da vi skiltes.«

»Lad mig gaae.«

»Du ønsker maaske ikke at blive seet sammen med mig. Maaske har Du faaet en ny Kjæreste i Stedet for Aaby.«

Med Harmrødme i sine Kinder forlod Ane ham.

Nogen Tid efter fik Ane et Brev fra Fru Lysholm, hvori denne bad hende om at komme til sig. Hun skyndte sig med at følge Indbydelsen. Fruen fortalte hende nu, at hendes Mand havde anstillet Efterforskninger om Rasmus Grum, og at det forholdt sig, som man havde tænkt, han havde været i Forbedringshuset. Hans Kone havde været gift med en jydsk Gaardmand og var bleven skilt fra ham.

»Hun hader Aaby,« sagde Ane, »jeg har jo fortalt Dem, hvorledes hendes Broder gjorde ham meget fortvivlet ved at fortælle ham den Usandhed, at en ung Pige af Religionsskrupler havde taget sig af Dage.«

»Desværre,« sagde Fruen, »er jeg kommen til at gaae et ondt Ærinde for disse Mennesker, som have stukket mig Blaar i Øinene og derved foranlediget, at Aaby fik sin Afsked som Kolportteur. Hvem kan ogsaa antage, at Menneskene ere saa onde?«

I Samtalens Løb fortalte Ane, at hun havde mødt Rasmus, og hvad han havde sagt.

»For en saadan Mand, der fremturer i det

Onde,« sagde Fru Lysholm, »vil det vedblive at være en Skamplet, at han har været straffet, men han bryder sig vel neppe derom, han har bidt Hovedet af al Skam. — Vi maae nu see at finde Aaby. Boer han endnu derude paa Utterslev Mark?«

»Det gjør han vel neppe.«

»Vil De have Noget imod at skaffe mig det at vide? Han skal faae fuldstændig Opreisning.«

Ane havde ikke Noget imod at skaffe Fruen det at vide, vel havde hun besøgt Utterslev Mark, men havde kun paa Afstand betragtet Huset og ikke vovet sig nærmere, der var jo en Mulighed for, at Aaby kunde bo der endnu. Nu vilde hun forhøre sig hos Beboerne, hun vilde ikke være bange for at træffe ham, thi hun vilde kunne fortælle ham saa meget godt Nyt.

Det var en Søndag Formiddag, Ane gjæstede Utterslev Mark. Veiret var smukt, det var ved at blive Foraar paany. Hun havde været inde i Huset, der for hende havde saa mange kjære Minder, hendes gamle Leilighed stod endnu ubeboet. Værten fortalte hende, at Aaby var flyttet ikke lang Tid efter hende, men han vidste ikke, hvor han var flyttet hen, han havde ikke sagt Noget herom. Tankefuld bød Ane Farvel og vandrede ad Kjøbenhavn til.

Da mødte hun Aaby et kort Stykke Vei fra Huset.

»Ane, udbrød han glad, »skal jeg træffe Dem her! Længsel efter at see det gamle Hjem, hvori jeg traf Dem, har drevet mig herud idag. Har De havt en lignende Længsel? Ane, Ane, hvorfor forlod De mig? Hvorfor vilde De gjøre mig saa ulykkelig?«

»Det glæder mig at træffe Dem, Hr. Aaby,« sagde Ane. »Jeg har været herude for at forhøre mig om Deres Bopæl, ikke i mit eget, men i Andres Ærinde.«

»Andres Ærinde?«

Hun fortalte ham det Hele, han hørte forundret til, da hun havde endt, greb han hendes Haand og sagde:

»De er min gode Engel, nu slipper jeg ikke Deres Haand.«

»Jeg har jo sagt Dem, at jeg har været straffet.«

»Straffet,« sagde han, »hvis De forlader mig, er det mig, som bliver straffet og ufortjent straffet. Og min Straf vil blive langt haardere end den, De har lidt.«

»Hvad ville Folk sige?«

»Det har De jo erfaret, Ane. De har faaet at vide, hvad gode Mennesker sige, og vi bryde os ikke det Mindste om, hvad daarlige Folk mene.«

»Jeg vil tale med Fru Lysholm først.«

»Nei, nei, tal med hende bagefter, naar vi ere blevne enige.«

Det endte med, de bleve enige, og at Ane lovede at blive hans Kone.

Nogle Aar ere hengaaede siden dengang, Aaby blev igjen Kolporteur, og hans Kone har etableret en Modeforretning i det Hus paa Utterslev Mark, hvor hun lærte Aaby at kjende. Det gaaer dem godt, de have faaet en Søn, der er bleven opkaldt efter Grosserer Lysholm, som selv og Frue interessere sig meget for den lille Familie.

Hvad Rasmus angaaer, samler han sig Aar for Aar flere Penge ved Aager, hans flotte Middagsselskaber have skaffet ham Anseelse i visse Kredse af Samfundet.

»Naar man kan forgylde en Plet,« siger Rasmus Grum, »sees den ikke.«

Slør og Tornebusk.

(Blade af en afdød Redakteurs Dagbog).

(Forts.)

»Hm, maaske muligt. Jeg er Enkemand, jeg har Lov til at interessere mig for det smukke Kjøn.«

»Der er maaske en Dame, for hvem De særligt interesserer Dem?«

»Truffet.«

»Det er dog neppe den Dame, der allerede har indlagt Billdt.«

»Hvad, har De allerede faaet en Billet?«

Han stod som truffet af en Bombe. Jeg morede mig over ham, han var aabenbart skinsyg, og fede Herrer, som ere skinsyge, ere altid morsomme. Han begyndte at trygle om at maatte faae Billetten at see, og da det ikke hjalp, blev han grov. Jeg viste ham Døren, han saae forvildet omkring og greb pludselig Noget paa mit Skrivebord. Det var uheldigviis den indkomne Billet, som jeg havde glemt at lægge til Side. Han gjennemfoer den i stor Hast og sagde derpaa med et lettende Suk:

»Jeg beder Dem meget om at undskylde mig, jeg maa forekomme Dem ikke at være rigtig klog. Vor Herre være lovet, det er hverken min Datters eller den Andens Haandskrift.«

Han lagde Billetten fra sig, en Idee foer mig i det Samme gjennem Hovedet.

»Hr. Rasmussen,« sagde jeg, »De er en Beundrer af det smukke Kjøn. Den Dame, som ukaldet har blandet sig ind i Andres Forhold ved at skrive denne Billet, fortjener en Advarsel. Billetten er stillet til min Disposition. Vil De møde hende? De kan da yderligere overtyde Dem om, at Deres Mistanke har været uden Grund.«

Han lo og sagde:

Jeg mærker, at De ogsaa kan være gemytlig. Giv mig kun Billetten. Tak sksl De ha'e. — Farvel, jeg har en lang Vei hjem, det glæder mig at have gjort Deres Bekjendtskab.«

Han trykkede min Haand og gik.

Næste Morgen indkom en ny Billet, mærket: »Slør og Tornebusk.« Jeg veiede den i Haanden og spurgte:

»Mon det er fra den Rette?«

Da Holger M. op af Formiddagen kom til mig, gav jeg ham Billetten. Han greb den hurtigt og betroede mig Indholdet, Billetten lød: »Dersom De ønsker at erfare vedkommende Dames Opholdssted, vil dette Ønske kunne blive opfyldt, naar De paa Tirsdag mellem Kl. 12 og 2 henvender Dem i —gade Nr. 45. 2 Sal, hvor De vil træffe min Broder og mig.«

Brevet var underskrevet med et Damenavn.

»Er det Navnet?« spurgte jeg.

»Nei,« svarede han, »det er en noget mystisk Billet. Jeg vil dog gaae derop.«

»Lader os slaae op i Veiviseren,« sagde jeg, »og see efter, hvem der boer i —gade 45, 2 Sal.«

Jeg slog op i Veiviseren og fandt ganske rigtigt det Efternavn, som stod under Brevet.

»Der boer er yngre Læge«, sagde jeg, »sandsynligviis Broder til den Dame, der har skrevet Billetten. Maaske kommer Deres Inklination der i Huset.«

»Jeg har tænkt mig noget Lignende,« sagde han med et Suk,« der er længe til paa Tirsdag.«

»Den Tid gaaer nok. Imens kan De fordrive Tiden med at iagttage en Andens Eventyr.«

Jeg fortalte ham, at jeg havde havt Besøg af en Hr. Rasmussen, og hvad der var hændt. Holger lo og sagde:

»Jeg gaaer naturligviis paa Fredag mellem Kl. 2 og 3 hen paa Østergade for at iagttage dem, og jeg skal komme her og fortælle, hvad der er passeret.«

»Tak, gjør det.«

En Smule nysgjerrig ventede jeg om Fredagen paa Holgers Besøg. Han kom sent og lo over hele Ansigtet.

»Nu skal jeg aflægge Rapport,« begyndte han. »Først fik jeg Øie paa Damen, hun var

let at kjende paa den store Musikmappe, hun bar. Hun havde travlt med at see ind af Boutiksvinduerne, det vil sige tilsyneladende; thi hendes Hovede dreiede sig snart til Høire og snart til Venstre. Hun var aldeles, som jeg havde forestillet mig hende, en Dame mellem de Tredive og Fyrretyve. Ansigtet var noget skarpt, men havde vist været smukt i hendes yngre Dage. Hun var mager, og hendes Bevægelser vare livlige. Det var en Dame, som det maatte være farligt at komme i Kast med; thi hun vilde vist opbyde Alt for at fange den Uforsigtige i sine Garn, for endelig engang at havne i Ægteskabet. Der saaes et Træk ved Munden, som tydede paa, at Livet ogsaa havde bragt hende Skuffelser, og at det maaske var disse, som havde gjort hende til den mindre tiltalende Fremtoning, hun nu forekom mig at være. Det varede ikke længe, før jeg fik Øie paa en Herre, der svarede til Deres Beskrivelse af Hr. Rasmussen. Han bar Halvdelen af sit hvide Lommetørklæde hængende ud af den udvendige Brystlomme paa sin Overfrakke. Det forekom mig strax, at jeg kjendte denne Mand, ganske rigtigt, det var en af Byens bekjendte Diskontører, der hjælpe deres trængende Næste med Laan til en lille Rente paa 40 Procent Mig har han Gud ske Lov aldrig hjulpet; thi jeg behøver det ikke.

Da Damen saae ham, studsede hun, traadte et Skridt tilbage og var nær falden ned i en Kjælderhals. Han ilede til for at hjælpe hende, ogsaa hun saae baade forundret og forlegen ud. De fulgtes ad ned af Østergade, over Kongens Nytorv, ned af Gothersgade og helt ud paa Nørrebro. Det syntes, at hun gjorde ham heftige Bebreidelser, og at han undskyldte sig. Undertiden stod hun stille og saae paa ham, men dog altid saaledes, at hun omhyggeligt vogtede sig for at gjøre Opsigt. Tilsidst græd hun og trak sit Slør for Ansigtet.

Det syntes, at der tilsidst havde fundef en Slags Forsoning Sted. I en af Nørrebroes Sidegader stod hun stille og vilde gaae ind i et Hus, hun boede vistnok der. Han drog hende hurtigt til sig og gav hende et Kys. Hun satte sig ikke til Modværge. og jeg hørte ham tydeligt sige, da de skiltes:

»Vi sees snart igjen.«

Jeg havde, rygende en Cigar, trofast fulgt dem hele Veien. Det er min Mening, at han og hun have seet hinanden mange Gange før, de have maaske været forlovede, men han har paa en eller anden mindre smuk Maade gjort det forbi. Det kan i det Mindste ligne ham. Ved et Træf af Skjæbnen have de nu gjenset hinanden idag paa Østergade, Noget af den gamle Sympathi er blusset op — og De Hr. Re-

dakteur, har gjort en god Gjerning, dengang De lod Rasmussen faae Billetten.«

»Jeg giver Dem Ret i Deres Forudsætninger,« sagde jeg, »men De maa erindre, at han ikke kjendte hendes Haandskrift, dengang han læste Billetten.«

»Det siger ikke Noget. Naar man i flere Aar ikke har seet en Haandskrift, glemmer man den let. Maaske have de aldrig korresponderet sammen.«

»Han talte om en Anden, han var ængstlig for, at denne Anden muligviis kunde have skrevet Billetten, dengang det viste sig, at hans Datter ikke havde skrevet den.«

»Saadan en Diskontør,« sagde Holger, »tager det ikke saa nøie.« En Mand, der lever af at flaae sine Medmennesker, synes maaske, at det engang imellem er pikant at bedrage Kvinderne. De Vexler, han udsteder paa et Pigehjerte, honorerer han neppe.«

»Kan saadan en fed, halvgammel Slyngel virkelig være saa farlig?« spurgte jeg.

»Slyngler ere altid farlige,« sagde Holger.«

»Kommer De herop og meddeler mig, hvad Damen i Nr. 45 vil tale med Dem om?«

»Naturligviis. Det bliver velsagtens en ny Skuffelse.«

»Herpaa er jeg ikke saa ganske vis.«

Jeg ventede om Tirsdagen forgjæves paa

Holger M. Endelig mødte han Onsdag Aften og fortalte, at han kom lige fra Villakvarteret. Jeg bad ham tage Plads og fik nu at vide, hvad der var hændt ham.

»Der boede ganske rigtigt,« begyndte han, »en Læge i —gade Nr. 45, 2 Sal. Det var hans Søster, som havde indlagt Billetten. Hun var en ung Pige paa omtrent 20 Aar. Hendes Udseende var blegt uden dog at være sygeligt, og en mild Ild straalede ud fra hendes smukke Øine. Det er Øine, man ikke glemmer, naar man engang har seet dem. Hun modtog mig med høflig Tilbageholdenhed og sagde, at hendes Broder vilde forklare mig Aarsagen til Billettens Afsendelse. Broderen kom strax efter ind og gjorde et vindende Indtryk.«

»Jeg formoder, at De er Holger M.,« begyndte han. »Det var paa min Opfordring, at min Søster skrev Billetten til Dem. Jeg vil ligefrem tilstaae, at jeg i den sidste Tid beskjæftiger mig meget med den magnetiske Søvn og Clairvoyance, medens jeg overlader Spiritismen til Ikke-Læger. Troer De paa alt saadant Noget?«

Jeg svarede, at jeg aldrig havde beskjæftiget mig dermed.

»Naar De blot ikke er vantro, vil Alt vistnok gaae godt. Min Søster har viist sig at være en fortrinlig Clairvoyante. Vi have talt

om Deres Sag og besluttet at spørge Dem, om De tillader os at forsøge paa at sige Dem, hvor Damen med det grønne Slør opholder sig.«

»Med Fornøielse,« svarede jeg, mere og mere forundret.

»De vil vel sige os hendes Navn?«

»Klara R.«

»De skulde vel ikke tilfældigviis kave Et og Andet hos Dem, som har tilhørt Frøken Klara?« spurgte Lægen. »Et Baand, en Sløife?«

»Jeg bærer altid i min Tegnebog en Rosenknop, som Klara ved vort sidste Møde plukkede til mig paa min indstændige Anmodning.«

Rødmende gav jeg Lægen Rosen.

»De skal faae den uskadt tilbage,« sagde han smilende.

Hans Søster havde imidlertid sat sig paa en Stol. Broderen gik hen til hende og gjorde med begge Hænder nogle Bevægelser fra hendes Pande, parallelt ned langs hendes Sider og lod Hænderne eller Fingrene mødes lidt neden for hendes Midie. »Hun sover,« sagde han kort efter til mig, »det er den magnetiske Søvn, som hos hende gaaer over til Clairvoyance.«

»Han gav hende nu Rosen og opfordrede hende til at finde den Dame, som havde plukket den. Med nogen Anstrengelse sagde Søsteren:

»Jeg seer hende.«

»Godt,« svarede Broderen, »jeg ønsker ingen

Beskrivelse af hendes Person, men af Huset, hvori hun boer.«

»Det er en Villa.«

»Hvorledes seer den ud?«

»Den har to Stokværk. En lille Have ligger foran Bygningen, en Solskive paa en graa Sandstenssokkel staaer i Haven. Foran Haven er der et grønt Stakit.«

»Kan Du sige mig flere Kjendetegn?«

»Villaen har to Skorstene. Paa den ene Gavl er der et Veirfløi, som forestiller en Hane. Den er forgyldt. Det nederste Stokværk har grønne Vinduesskodder.«

»Af hvilken Vei kommer man til Villaen?«

»Jeg er træt.«

»Siig det, og Du skal blive vækket.«

»Jeg gaaer ud af Gl. Kongevei, paa den fjerde eller femte Vei til Høire ligger Villaen.«

Med et Par Haandbevægelser og ved at puste paa hendes Pande vækkede Lægen sin Søster.

[Forts.]

Redakteur: Kapitain *Michael Gjørup*.

Udgiver: *Th. Sørensen* (Rudolf Kleins Efterfølger).

Trykt hos Chr. Birch, Gothersgade 65.

»Kan Du ikke,« spurgte Axel, »paa en eller anden Maade lade Bonden vide, at jeg ikke ønsker, han sidder inde hos mig hele Tiden?«

»Det skal jeg nok. Saavidt jeg ellers kunde forstaae, hørte jeg Konen beklage sig over, at Manden af Høflighedshensyn hele Dagen skulde sidde inde hos Lieutenanten. Han kommer imorgen igjen.«

»Vor Herre bevar os!« udbrød Axel forfærdet.

Axel gik tidlig i Seng; thi næste Morgen vilde han tidlig op for at begynde Opmaalingen. I Bunden af Sengen laa frisk Halm og ovenpaa Halmen et Par Underdyner. Overdynen var et sandt Bjerg af Dun. »Du vil faae det varmt!« tænkte Axel og krøb i Sengen, Ligesom han var ved at sove ind, lød det pludselig Kratsch, Sengebunden var gaaet i Stykker, og Axel laa paa Gulvet med Benene høit i Veiret. Han blev ærgerlig tilmode, men lo strax efter af sin komiske Situation. Hurtigt kom han ud af Sengen og redte sig, saa godt det lod sig gjøre, et Leie paa Gulvet. Næste Dag gjorde Nis Carstensen mange Undskyldninger for, hvad der var skeet, og Axel fik en ny Seng.

Da han, træt og sulten, kom hjem fra Opmaalingen, blev Middagsmaden sat ind til ham, den bestod af Vælling og Pandekager. »Nu ja, for en Gangs Skyld,« tænkte han. Om Aftenen

gik han til Præstegaarden og aflagde sin Svoger et Besøg. Anna befandt sig vel og kunde tale i længere Tid med sin Broder end den foregaaende Dag. Præsten udspurgte Axel om hans Kvarter; det var godt nok, kun Middagsmaden havde været noget sløi. Da sagde Svendsen:

»Vent ikke bedre Mad paa denne Aarstid. Kun i Slagtetiden spises her fersk Kjød, ellers lever Befolkningen af Mel- og Mælkespiser og, kommer det høit, af røget eller saltet Flæsk.«

»Kan Befolkningen holde det ud?«

»Den er vant dertil. Maaske fanger Nis Carstensen i Aaen et Par Ørreder til Dig, maaske ikke. Ville vi engang have Kjød her i Præstegaarden, maae vi hente det i Flensborg.«

Næste Dag kom Axel til at sande sin Svogers Ord; han fik Boghvedegrød og Æbleskiver til Middag.

Engang gik Axel og maalte, da en Gendarm kom ridende forbi. Gendarmen, en smuk Karl, hilste høfligt og red videre. Da sagde Jacob:

»Det er ham, Kesten er forelsket i.«

»Hvem er Kesten?«

»Det er Nis Carstensens ældste Datter, hun er kjøn.«

»Hvad siger Nis til det Frieri?«

»Han skal være meget fortørnet, fordi hun synes om en dansk Soldat.«

»Det bringer Pigen til at stige i min Agtelse. Har Gendarmen friet?«

»Ja, han har, men Nis sagde Nei.«

Nogle Dage efter sad Axel en Aften udenfor Døren og saae ud over Markens grønne Straa, der bevægedes af en let Vaarluftning. Da kom Jacob ud til ham og sagde:

»Der er stor Staahei derinde, Kesten har skrevet til sin Broder i Flensborg og bedt ham om at bringe Faderen til at give sit Samtykke til, at hun faaer Gendarmen. Det har Broderen gjort, og nu er Nis Carstensen rasende over, at Sønnen er bleven dansksindet, han lader sin Vrede gaae ud over Kesten, der græder og jamrer sig.«

»Hør Jacob, vi toge jo en Flaske Rom med fra Flensborg?« spurgte Axel. »Hent den frem og skaf mig varmt Vand og hvidt Sukker, og vil Du saa bede Nis Carstensen om at drikke en Toddy med mig?«

»Det skal jeg, Hr. Lieutenant.«

Da Lieutenanten og Bonden sade ved Toddyen, talte den Første strax om en hel Del andre Sager end den, der laa ham paa Sinde. Endelig sagde Axel, løst henkastet:

»Jeg hører, at Gendarm Mogensen frier til Deres Datter. Lad ham faae hende, De vil maaske have Fordel deraf.«

»Fordel! Hvilken Fordel skulde jeg have deraf?«

»De vil da neppe mere blive anseet for at være tydsksindet, og det kan jo tænkes, at der vil blive paalagt de Tydsksindede større Skatter end de Dansksindede.«

Nis Carstensen saae forfærdet paa Lieutenanten, kløede sig bag Øret, rømmede sig og sagde:

»Jaja, man veed jo ikke, om de ville paalægge os nye Skatter. Jeg har nu aldrig været saadan rigtigt tydsksindet.«

»Folk mene det dog,« sagde Lieutenanten.

Nis drak en Slurk af sin Toddy.

»Drik Glasset ud,« sagde Axel, »saa fylde vi det paany.«

Nis syntes ikke at høre denne Opfordring og saae dybsindig ud. Endelig sagde han:

»Jeg er dansksindet, Hr. Lieutenant, og jeg vil ikke sættes i Skat som tydsksindet. Hun, Pigebarnet, holder meget af Gendarmen, og det er vel ham, der skal indberette, om vi ere dansksindede eller tydsksindede. Saavidt jeg kjender ham, er der Intet at sige paa ham.«

»Saa lad Deres Datter faae ham.«

»Det skulde da være for at gjøre Dem, Hr. Lieutenant, en Tjeneste; thi som dansksindet Mand holder jeg af de danske Officerer.«

»Det er smukt af Dem,« sagde Axel. »Lav

Dem nu et nyt Glas Toddy, at vi kunne drikke Kestens og Gendarmens Skaal.«

»Ja, naar det skal være. Jaja da.«

Efter at have klinket og drukket, bad Axel sin Oppasser om at kalde Kesten ind. Hun kom med forgrædte Øine og saae snart paa Lieutenanten og snart paa sin Fader.

»Det er bedst,« sagde Axel, »De fortæller hende, at hun ikke mere behøver at græde for sin Gendarm.«

Nis Carstensen rømmede sig, saae paa sin Datter, strøg sine flade Hænder ned af Laarene og var uhyre alvorlig, men begyndte pludselig at le. Kesten blev aldeles betuttet og skottede hen til Toddyglasset.

»Seer Du, min Pige,« sagde han, »jeg har besluttet, at Du skal have Gendarmen. Jeg har sagt Lieutenanten mine Grunde, hvorfor jeg har bestemt mig dertil.«

»Er det virkelig sandt?« udbrød Kesten med skjælvende Stemme.

»Det er sandt,« sagde Axel, reiste sig og tog hendes Haand. »Maa jeg ønske Dem til Lykke.«

»Tak, tak,« sagde hun undselig.

Paa et Vink af Faderen forlod hun Stuen, og Lieutenanten og Bonden fortsatte deres Samtale, til det andet Glas var tømt.

Næste Morgen, da Axel og Jacob vandrede

ud til det Punkt, hvorfra Maalingen skulde fortsættes, sagde den Sidste:

»Der har imorges været stor Allarm paa Gaarden. Lavs, der har tjent i den slesvig-holstenske Hær, var spydig imod Nis Carstensen, fordi Kesten har faaet Lov til at faae Gendarmen. Men saa blev Nis vred og gav sin Karl et Par store Lussinger. Pigerne sagde til mig, at det var første Gang, Nis slog Lavs, han pleiede ellers at være haardest mod den anden Karl.«

Under Maalingen den Dag kom Gendarm Mogensen ridende og takkede Lieutenanten, fordi han havde faaet Nis Carstensen omstemt.

Saa ofte det lod sig gjøre, aflagde Axel Besøg i Præstegaarden. Hans Søster var nu oven Senge og kunde tale i længere Tid med ham. Hans Forhold til Louise blev en Dag bragt paa Bane, og Anna fortalte, at Louise havde skrevet til hende og betroet hende Alt. Hun havde strax været meget nedtrykt, men lod nu til at blive sig selv igjen, og i hendes sidste Breve var Axel ikke bleven nævnt.

»Og hvorledes staaer det til med Dig?« spurgte Anna.

»Det staaer meget godt til,« svarede Axel smilende. »Jeg er i Stand til at kunne forelske mig paany.«

»Saa har der fra begge Sider ingen Alvor været i det Hele,« sagde Anna.

»Det kan være, Du har Ret, Søster,« svarede Axel.

Tiden nærmede sig, da Axel var færdig med sin Opmaaling og maatte nordpaa. Fru Harder og Helene vilde denne Sommer gjæste Præstegaarden, naar det skete, var Axel ikke længer borte end han med Lethed vilde kunne aflægge et Besøg. »Berlingske Tidende«, som Svendsen holdt, havde begyndt at tale om, at Kolera var kommen til Kjøbenhavn, men Ingen mente, at den vilde gribe om sig. Da kom en Dag Fru Harder og Helene helt uventet til Præstegaarden og sagde, at de vare reiste tidligere end bestemt, Koleraen havde drevet dem bort fra Kjøbenhavn. Tilstanden derovre var meget uhyggelig, og Grosserer Erbachs Familie var taget ud til Holte.

Fru Harder var lykkelig ved at see sine Børn sunde og raske om sig og kunde ikke blive kjed af at kysse sin lille Dattersøn. Nogle Dage efter kom Axel for at sige Farvel, de vilde Alle gjerne have beholdt ham noget længer, men det lod sig nu ikke gjøre; han maatte love hver Søndag at komme i Besøg.

Attende Kapitel.

Abild.

Nord for Tønder ligger en større Landsby, der paa Kortet kaldtes Abel. Paa Reisen op til Byen grundede Axel paa, hvorledes det kunde være gaaet til, at en dansk Landsby var bleven opkaldt efter Sønnen af Menneskehedens Stamfader. Henad Aften kom han til den store Landsby, i hvis vestlige Ende Kirken og Præstegaarden laa. Han kjørte strax til Sognefogden for at faae anviist Kvarter, og det blev Præstegaarden.

Axel var nu kommen til et Sogn, hvori der hver Søndag prædikedes Dansk i Kirken. Han spurgte den velvillige Sognefoged ud om Præsten, hvis Navn var Hansen, og fik at vide, at Præsten var tydsksindet, og at han rimeligviis snart vilde faae Afsked. Ellers var det en meget stilfærdig Mand.

Der blev stort Røre i Præstegaarden, da Axel ankom dertil, den gamle Præst kom selv ud og tog imod ham og førte ham ind i Dagligstuen, hvor han præsenterede Axel for Præstekonen, en voxen Søn og Datter og Erna. Ved at see den Sidste, udbrød Axel:

»De her!«

»Pastor Hansen er min Onkel, hos hvem jeg er i Besøg,« sagde Erna·

Præsten var en ældre, hvidhaaret Mand, der gjorde et fordelagtigt Indtryk. Præstekonen var en Kjøbmandsdatter fra Flensborg, hun brød sig kun om sit Hus, Datteren, Laura, lignede Moderen, og Sønnen, der var Landmand, bestyrede Præstegaardens Bedrift. Præstens ældste Søn studerede i Kiel, og hans ældste Datter var ude som Gouvernante.

Axel blev anvist et stort Gjæsteværelse, der laa i Bygningens ene Ende og havde Udgang til Haven. Da han havde ordnet sine Sager, gik han ind til Familien i Haab om at træffe Erna. Han fandt hende og Laura ifærd med at dække Aftensbordet; Omgangsproget mellem Familiens Medlemmer var Tydsk. Axel sagde paa Dansk til Erna:

»Jeg kan hilse Dem fra Moder og Helene.«

»Tak,« svarede hun paa Dansk.

»Det vil maaske overraske Dem, at jeg har talt med dem idag,« sagde Axel smilende.

»Idag!« udbrød Erna forundret. »De mener vel, at De har havt Brev fra dem idag?«

»Nei, de ere for nogle Dage siden komne i Besøg hos min Svoger, de ere flygtede for Koleraen i Kjøbenhavn.«

Erna begyndte at udspørge Axel, Præsten kom til, hørte derpaa og udbrød:

»Har De en Svoger, som er Præst her i Nærheden? Før kjendte vi Præster Allesammen hinanden, nu gjøre vi det ikke mere,« sagde han med et Suk.

Efter Aftensbordet gik Axel ind paa sit Værelse og tændte sin Pibe. Derefter vandrede han ud i den skyggefulde Have, der stødte til Kirkegaarden, hvortil en lille Laage førte. Han aabnede Laagen og gik ind. En stor Gravsten fængslede hans Opmærksomhed, han læste Indskriften, af den erfoer han, at Landsbyens Navn ikke var Abel, men Abild, et ægte gammeldansk Navn. Medens Kortet havde det fortydskede Abel, stod det virkelige Navn at læse paa Gravstenene.

Da han kom ind i Haven igjen, traf han Erna.

»Hvor det fornøier mig, at jeg har mødt Dem her i Præstegaarden,« sagde han.

»Hvorledes synes De om Præstens Familie? Lagde De Mærke til, at ved Aftensbordet talte Alle Dansk, det var af Høflighed mod Dem; thi ellers tale vi Tydsk indbyrdes.«

»Jeg mener dog, at der altid i en dansk Præstegaard burde tales Dansk,« sagde Axel.

Hun lod som hun overhørte den Bemærkning og vebblev:

»Min Onkel er en brav Mand, han har maa-

ske nogle Anskuelser, som ikke ere Deres, jeg beder Dem, vredes ikke paa ham derfor.»

»Naar De beder derom, saa . . .«

»Tak, det var det, jeg var kommen herud for at sige Dem.«

Hun vilde gaae, men Axel bad hende blive lidt endnu.

»Vi have saa mange Ting at tale om,« sagde han.

»Hvilke?«

»Kunde De ikke have Lyst til at besøge min Moder og min Søster?«

»De maa indsee,« svarede hun, »at det lader sig ikke gjøre.«

»Maaske De har Ret, Præstefamilien her vilde ikke synes derom.«

Den gamle Præst stødte nu til dem og talte om de sidste forfærdelige Nyheder fra Kjøbenhavn, hvor Koleraen var i Tiltagende og hvert Døgn bortrev en stor Mængde Mennesker. Som sædvanligt paa Landet blev der sagt tidligt Godnat, og da Axel lagde sig til at sove, tænkte han paa, at han den Nat skulde sove under samme Tag som Erna.

»Skal den samme Historie som med Louise gjentage sig?« spurgte han sig selv. »Er Du i Tvivl om Du elsker Erna? Skal der heller ikke være Alvor i dette Forhold? Jeg følte mig idag som berust i hendes Nærhed, det var ikke

den Rus, jeg havde paa Ballet, da jeg friede til Louise. Det var ligesom min Sjæl søgte hendes. Erna, jeg elsker Dig.«

Han sov ind og saae ikke Erna den følgende Dag før ved Middagsbordet. Her faldt Talen paa Landsbyens Navn, som Præsten holdt paa at være Abel, det var efter hans Mening ikke Beboerne, men Videnskabsmændene, som skulde bestemme et Steds Navn.

»Det bliver Generalstaben,« svarede Axel, »som kommer til at bestemme Navnene paa Byerne i Slesvig, og den vil føre dem tilbage til, hvad de have heddet, saalænge man har kjendt dem, derimod vil der ikke blive taget Hensyn til nykonstruerede Navne.«

Præsten syntes ikke om dette Svar.

»Heroppe Nord for Tønder,« vedblev Axel, »vil der neppe skee mange Navneforandringer. Jeg var idag mod Vest ude ved en Landsby, der hedder Gjørup, paa Kortet staaer der Gjerup, det samme Navn har en Landsby i Fyen, den maa ogsaa før have heddet Gjørup. Da Beboerne her kalde deres Landsby for Gjørup, er jeg stærkt fristet til at kalde den ved dette Navn.«

Dette begyndte Præsten stærkt at modsætte sig, Disputen truede med at blive varm, hvorfor Erna tilkastede Axel et bønligt Blik, der bragte ham til at bøie af og indrømme, at det kunde

være ligegyldigt, om Byen skreves Gjørup eller Gjerup. Han fortalte derefter, at han vilde tage sig denne Eftermiddag fri og sende sin Oppasser til Svendsens Præstegaard for at faae de sidste Aviser, der vilde kunne give Besked om, hvorledes det i Kjøbenhavn stod til med Koleraen.

»Det stakkels Kjøbenhavn!« sukkede Præstekonen.«

Axel sagde, at han havde hørt, der i Abild skulde være mange Kniplersker, han vilde gjerne see dem kniple og spurgte, om Ingen i Præstegaarden denne Eftermiddag vilde føre ham ind i et Hus, hvor der blev kniplet.

»Det kan Erna gjøre,« sagde Præstekonen, »hun har Intet at bestille.«

Da Kaffen var drukken, tog Erna sin bredskyggede Straahat paa og førte Axel ind i et lille Hus, hvor der sad en Moder med to voxne og en halvvoxen Datter og kniplede. Fremgangsmaaden blev forklaret, og Axel saae med Interesse paa, hvorledes Kniplerskens Fingre med Hurtighed og Sikkerhed tumlede sig mellem de utallige tynde Traade. Da de forlode Huset, sagde Axel:

»Lader os ikke strax vende tilbage til Præstegaarden, men gaae en Tour paa Chausséen, Veiret er prægtigt.«

Hun indvilgede deri. Samtalen dreiede sig først om høist ligegyldige Ting, derefter begyndte

Axel at tale om deres første Møde i Kjøbenhavn og sagde:

»Frøken, jeg lever bestandigt under Boukettens Indflydelse. Hvad jeg nu vil spørge Dem om, burde jeg have gjort for længe siden. Vil De være min Kone?«

Hendes Kinder blussede, og hun saae ud over Markerne.

»Frøken, giv mig et Svar.«

»Jeg har i Grunden elsket Dem fra den første Gang, jeg saae Dem.« sagde hun.

»Erna, hvor Du gjør mig lykkelig,« raabte Axel og sluttede hende i sine Arme.

Glædestraalende stode de paa den solbeskinnede Vei, Lærken sang over deres Hoveder, Bien summede mellem Markens Blomster.

Erna talte saa livligt som Axel ikke før havde hørt hende tale, hun betroede ham, hvorledes hendes Fætter Eugen havde friet til hende, og at hun havde givet ham en Kurv. Da sagde Axel:

»Du har skriftet for mig, derfor vil jeg ogsaa skrifte for Dig. Erna, jeg har engang baaret mig dumt ad, det var en Balnat, Champagnen, Musiken, Dansen, hendes Blikke, hele Situationen, rev mig med sig, og jeg friede. Næste Dag gjorde hendes Fader os Begge den Tjeneste at sætte sig imod Partiet.«

»Og hvem friede Du til?«

»Til hende, der kastede Bouketten til mig.«

»Louise!« udbrød Erna. »Hun elsker Dig.«

»Nei, nei, Erna. Det er forbi, hun korresponderer med Anna, og min Søster har fortalt mig, at Louise har slaaet mig ud af sine Tanker. Nu har jeg ikke flere Synder at bekjende. Jeg venter, de ikke ere større, end de kunne finde Tilgivelse.«

»Din Fortid tilhører Dig selv og din Samvittighed,« sagde Erna, »din Fremtid gjør jeg Fordring paa, den tilhører alene mig.«

»Du har Ret,« sagde Axel og trykkede hende til sit Bryst.

Paa Hjemveien aftalte de, at deres Forlovelse skulde holdes hemmelig for Familien i Præstegaarden, men Erna vilde skrive til Fru Rostgaard og underrette hende om det Skete.

Om Aftenen bragte Jacob en lille Pakke Aviser fra Sønder Løgum, Svendsens Pastorat, og mange Hilsener fra Alle til Axel. Oppasseren havde en lille Billet med fra Helene, den lød:

»Jeg hører, Erna Erbach er i Besøg i Abild. Hils hende mange Gange fra Moder og mig. Kom snart til Sønder Løgum, Du vil da erfare en Nyhed, som vil overraske Dig.«

»Hvad mon det kan være for en Nyhed?« tænkte Axel.

De medbragte Aviser bleve læste, og man fik at vide, at det stod værre til i Kjøbenhavn,

end Nogen havde troet. Den 16. Juli havde de nye Sygeanmeldelser udgjort 350 og Dødsfaldene 137.

»De Stakler!« udbrød Præstekonen med Taarer i Øinene.

»Hellere Krig end Pest,« sagde Axel. »Krigen kan opflamme et Folk til ædle Gjerninger, kan fremkalde Begeistring, og den skaaner Kvinder og Børn, Pesten bortriver Alle og fylder os med Rædsel.«

»De har Ret,« sagde Præsten, »hellere Krig end Pest. Men ogsaa Pesten kan fremkalde ædle Gjerninger. Hvor stor Dødsforagt vise ikke de kjøbenhavnske Læger, og have vi ikke læst om, at Mange af Kjøbenhavns Politi ere døde under Opfyldelsen af deres Pligt?«

Dette maatte Axel indrømme.

Den følgende Søndag vilde Axel besøge Sønder Løgum. Han spurgte Erna, om hun havde Noget imod, at han betroede sin Familie Forlovelsen. Erna gav ham Lov dertil, Præsten i Sønder Løgum havde jo ingen Forbindelse med Præsten i Abild, Forlovelsen vilde derfor ikke kunne blive røbet. Dengang Axel om Formiddagen kom til Sønder Løgum, spurgte han leende sin Søster:

»Hvad er det for en mærkelig Nyhed, Du har at fortælle mig?« [Forts.]

Slør og Tornebusk.

(Blade af en afdød Redakteurs Dagbog).

(Forts.)

»Har det anstrengt Dig?« spurgte han.

»Jeg er noget mat,« svarede hun. »Der er Deres Rose, har den viist Dem Vei?«

»Ja,« svarede Broderen og meddelte Søsteren, hvad hun havde fortalt, da hun sov.

Jeg maatte have seet noget tvivlende ud; thi Lægen sagde til mig:

»Stol paa, hvad min Søster siger. Naar De finder hende, De søger, kan De takke os derfor. Vi fordre kun af Dem, at De ikke stiller Dem i deres Række, der le fornemt af Fænomener, som det endnu ikke er lykkedes Videnskaben at komme tilbunds i.«

»Det lover jeg,« svarede jeg, »ønsker De at faae at vide, om jeg finder hende?«

»Jeg veed, De finder hende,« svarede Lægen, »men det vil være mig kjært, om De vilde komme og fortælle mig det.«

Jeg tog nu Afsked og ilede i en forunderlig Stemning ud til Gamle Kongevei. Og til min Overraskelse fandt jeg Villaen hurtigere end jeg havde ventet, ja, jeg havde i Grunden slet ikke

ventet at finde den; paa —vei laa den saa tydeligt som den var bleven beskrevet af Lægens Søster. Jeg søgte forgjæves at faae Øie paa Nogle af Villaens Beboere, det vil maaske lykkes mig imorgen. Hvad siger De nu?«

»At De er paa det rette Spor,« sagde jeg. »Men Lægens Søster kunde jo i Forveien have vidst, at der laa en saaledes udseende Villa paa —vei, ja, hun kunde maaske have vidst, at Klara boede der.«

»Hvad skulde have bevæget en agtet Læge til at spille Komedie for Dem?«

»Det er ogsaa sandt. Hvad er egentlig Clairvoyance?«

Jeg fortalte ham det og laante ham et tydsk Værk, der paa en letfattelig Maade behandlede denne Sag. Fuld af Haab forlod Holger M. mit Kontor.

I en hel Uge saae jeg ikke Noget til ham, endelig kom han Dag op og fortalte mig sine Oplevelser.

Efter til de mest forskjellige Tider af Døgnet at have iagttaget Villaen, der bestandigt var lukket, og, som det næsten syntes, ubeboet, var Holger saa heldig en Morgen at see Havelaagen ud til Veien blive aabnet og en ung Pige træde ud. Hun kunde omtrent være femten Aar gammel, de Bøger, hun bar i Haanden, tydede paa,

hun skulde i Skole. Holger tiltalte hende og spurgte:

»Hvem boer i denne Villa?«

Hun saae i Begyndelsen lidt forundret paa ham, pludselig syntes der at gaae et Lys op for hende, og hun spurgte:

»De skal maaske tale med Hr. Rasmussen?«

»Boer Diskontør Rasmussen i den Villa?«

»Ja, det gjør han rigtignok.«

»Nei, lille Frøken, med Hr. Rasmussen skal jeg ikke tale. Det er en Mand, hvis nærmere Bekjendtskab jeg ikke ønsker at gjøre. Boer der ikke ogsaa en Kammerraad R. i Huset?«

»Det er min Fader,« udbrød hun, »vil De tale med ham?«

»Hm, nei, jeg har ikke den Ære at kjende ham.«

»Hvorfor spørger De mig da, om han boer der?«

»Tillad mig Frøken, har De ikke en ældre Søster, som hedder Klara?«

Hun betragtede Holger M. med stigende Opmærksomhed og udbrød i et langtrukkent Aah!

»Jeg gjorde i Sommer Deres Søsters Bekjendtskab,« vedblev Holger, »da jeg var i Middelfart. Vil De hilse hende fra Holger M.«

»Hm, jeg veed ikke . . .«

»Har hun aldrig talt om mig?«

»Nei.«

»Hvad hedder De?«

»Fanny.«

»Hør, Frøken Fanny, hvad Tid kommer De fra Skole?«

»Klokken 2.«

»Jeg skal være her igjen til den Tid. Vil De tage et Brev med fra mig til Deres Søster? De maa give hende det hemmeligt.«

»O, det tør jeg vist ikke! Klara vil blive vred paa mig.«

»Nei, nei, hun vil ikke blive vred, naar De fortæller hende, at den Herre, som gav Dem Brevet, saae meget ulykkelig ud.«

»Kan De ikke sige mig, hvad der skal staae i Brevet, jeg kan da fortælle hende det.«

»Neppe. Hvad jeg har at sige Klara, er kun bestemt for hende alene.«

»Ja saa? — De maa slet ikke tro, at jeg er nysgjerrig.«

»Det troer jeg paa ingen Maade. — Og saa vil jeg imorgen tidlig møde Dem her for at faae at vide, hvorledes Deres Søster optog mit Brev.«

»Nei, nei, sæt, at Hr. Rasmussen fik Noget at vide om Alt dette.«

»Hr. Rasmussen? Hvad angaaer Alt dette ham?«

»Maaske mere end De troer,« sagde Fanny med en belærende Mine. »Jeg har mærket, at han gjerne vil forloves med min Søster.«

»Vil Rasmussen?«

»Ja, det vil han. Men jeg troer ikke, at Klara vil have ham. Fader derimod synes godt om Partiet.«

»Men han vil da ikke tvinge Klara til at forlove sig med Rasmussen?«

»Rasmussen har i det sidste Aarstid havt meget at sige over Fader. Ja, Fader følger altid hans Raad.«

»Maaske skylder han ham Penge,« sagde Holger, uden at tænke derover.

Fanny stod pludselig stille, blev bleg, holdt Haanden for Øinene og brast i Graad. Holger saae bekymret paa hende og spurgte:

»Hvad feiler Dem?«

»Dengang De sagde, at Fader maaske skyldte Rasmussen Penge, gik der et Lys op for mig. — Ja, ja, min kjære, eiegode Fader er en fattig Mand. Jeg har aldrig tænkt over det før.«

»Trøst Dem, Frøken, der er saa Mange i Deres Faders Stilling, som i vore Dage maae kaldes fattige, de strenge Tider . . .«

»Ja, ja. — Stakkels Fader! Han skylder den stygge Rasmussen Penge!«

»Med hvis Tilbagebetaling Rasmussen har lovet ham Henstand, hvis han vil give ham Klara. Troer De, at Klara vil gaae ind derpaa?«

»Hun vil det, hun maa det, jeg vilde gjøre det i hendes Sted!«

»De er en Heltinde,« sagde Holger, »men Spørgsmaalet er, om det alligevel vil gjøre Deres Fader lykkelig, om han kan holde ud at see sin Datter lide, og om han ikke mange Gange vil fortryde . . ?«

»Troer De, at Klara vil lade Fader mærke, at hun lider?«

»Jeg vilde ogsaa lide derved, mit Livs Lykke vilde være ødelagt.«

Hun rystede paa Hovedet og sagde:

»Jeg kan ikke samle det Altsammen i mit Hoved. Jeg er saa bedrøvet. Idag have vi Literaturhistorie, jeg vil vist faae en daarlig Karakter.«

»Men De besørger vel nok mit Brev for mig?«

»Jeg har jo lovet det. — Men hvem er De i Grunden?«

»En ung Mand, som tilbeder Deres Søster, og som, hvis hun tillader det, har grundet Haab om at kunne udfrie Deres Fader af Hr. Rasmussens Kløer.«

»Har De!« udbrød Fanny sjæleglad. »Ja, ja, Klara vil tillade det. — Glem endelig ikke, at jeg kommer fra Skole Klokken 2. Her ere vi ved Værnedamsveien. Godmorgen, Hr. M.«

Denne Samtale havde Holger meddelt mig med en Mængde lyriske Udbrud og Sidespring. Jeg har nu gjengivet den med Udelukkelse af

alt det Overflødige og anseer det for bedst, at jeg for Fremtiden benytter samme Methode; thi ellers vil der sandsynligviis indsnige sig for stor Vidtløftighed. Flere smaa Omstændigheder, som jeg først bagefter har faaet at vide, vil jeg da kunne tilføie paa rette Sted og desuden ved et Par Bemærkninger bidrage til Anskueliggjørelsen af de Handlendes Bevæggrunde.

Det behøver vel neppe at bemærkes, at Holger mødte til rette Tid med Brevet til Klara. Efter at have gjort tusinde Undskyldninger, fordi han vovede at skrive hende til, og efter at have skildret hende sin Sjælstilstand og sin store Længsel, tog han Anledning af de Oplysninger, han om Morgenen havde faaet af Fanny, til at berøre, at han stillede sin lille Formue til hendes Disposition, dersom det kom an paa at frelse Kammerraaden fra Forpligtelser, han muligviis havde mod Rasmussen.

Samtalende med Fanny vandrede han ud af Gamle Kongevei, det var ham naturligviis meget om at gjøre, at hun kunde give sin Søster en saa fordelagtig Skildring af hans Person som mulig. Da mødte de Rasmussen. Fanny skjælvede og sagde, da de vare komne forbi:

»Det var Rasmussen.«

»Jeg kjendte ham,« sagde Holger.

Fanny skottede over sin ene Skulder og sagde:

»Han har gjort omkring, han kommer med hurtige Skridt efter os.«

»Løb da hjem, saa hurtigt De kan, Fanny,« sagde Holger, »og giv Deres Søster Brevet. Og hør, jeg siger til Rasmussen, dersom han vover paa at tale til mig, at jeg nylig har spurgt Dem om en Hr. Hansens Bopæl. Forstaaer De? Vi to kjende aldeles ikke hinanden.«

Hun nikkede og ilede afsted. I det Samme hørte Holger tæt ved sig Raabet:

»Fanny! Fanny!«

Hun lod som hun ikke hørte det, men vedblev at løbe. For at dække hendes Retraite vendte Holger sig mod Rasmussen og spurgte:

»De kunde vel ikke sige mig, hvor Kandidat Hansen boer? Han skal boe her omkring. Jeg har spurgt Flere derom.«

»Det var vel ogsaa derom, De spurgte den unge Pige, der nys forlod Dem?«

»Ganske vist,« svarede Holger, »men hun kunde ikke give mig Besked. Maaske vil De være saa venlig?«

»Nei,« svarede Rasmussen ærgerlig, vendte om og gik tilbage.

Man kan tænke sig, i hvor stort Oprør Holgers Sind var Resten af Dagen. Han fandt intet blivende Sted, men vandrede i det smukke Frostveir om paa Omegnens Spadsereveie. Hvad vilde hun sige? Vilde hun besvare

Brevet? Havde Fanny udrettet sit Ærinde? Hvor meget vilde han ikke give til, at det allerede var Morgen, og at han saae Fanny komme ud af den lille Havelaage! Træt og mødig kom han hjem og gik tidlig tilsengs, men Søvnen flygtede længe fra hans Øine; da den endelig kom, forfulgtes han af en Vampyr i Rasmussens Skikkelse, den sagde, at den allerede havde udsuget Klaras Hjerteblod og nu vilde ifærd med Holgers. Da var det, som der lød et truende Kvindeskrig fra det Fjerne, Vampyren standsede i sin Flugt, Vingerne faldt ned som paa en anskudt Fugl, og den begyndte at dale hurtigere og hurtigere mod Jorden. Men Holger opdagede, at han sad paa en Sky og saae Solen staae op, og i Morgenrøden svævede Klaras Skikkelse og vinkede ham til sig.

Den næste Morgen var Holger tidligt paa Gl. Kongevei. Hans Længsel drev ham derud. Men det var Skjæbnens Villie, at Længslen ikke skulde tilfredsstilles? Fanny blev fulgt til Skole af — Rasmussen. Holger saae dem langt borte og skyndte sig ind paa en Sidevei, for ikke at blive set? Var det et Tilfælde, at Fanny ikke gik alene til Skole idag, eller var Alt blevet opdaget? Herpaa fik Holger Svar, da Skoletiden var forbi, og Fanny hentedes af sin Fader. Holger havde aldrig seet ham før, men kunde ikke tage feil. Det var en ældre, lidt krumbøiet Mand

med hvide Haar og et noget fortrykt Udseende. Holger dristede sig til at gaae forbi, men Fanny lod som hun ikke saae ham.

Han forstod nu, at Alt maatte være opdaget, at Fanny enten ikke havde kunnet tie stille eller var bleven truet til at tale. Havde Klara forinden faaet hans Brev? Tvivl og Uro bemægtigede sig ham, hans Skridt syntes lænkede til Villaen, om hvilken han, til det blev mørkt, bevægede sig i en Kreds, men det lykkedes ham ikke at faae Øie paa nogen af dens Beboere.

Næste Morgen fulgtes Fanny til Skole af en ung Dame paa Claras Alder. Det var en ganske smuk Pige, og hun var vistnok Rasmussens Datter Klara. Da de gik forbi Holger, saae han paa Fanny, hun slog Øinene ned og syntes at see ganske skamfuld ud. Om Middagen hentedes Fanny af samme unge Dame, der havde fulgt hende til Skole om Morgenen, og denne Ledsagelse til og fra Skole vedblev de følgende Dage. Holger var fortvivlet. Han saae ingen Udvei til paany at kunne sætte sig i Forbindelse med Klara og forhindre Rasmussens Planer.

Hændelsen kom ham tilsidst til Hjælp. En Middag blev Klara Rasmussen tiltalt af en ung Herre. Hun standsede og rødmede. Den unge Herre syntes at tale med Varme, hun fortsatte paany sin Gang, men, istedetfor at gaae lige hjem, bøiede hun ind i en Sideallee.

»Hun kan ikke modstaae »Noget paa et Kontor«,« tænkte Holger, »det er den unge Mand, paa hvem Faderen er saa vred.« Hvad om vi alliere os? Det er et Forsøg værd.«

Han forstærkede sin Gang, og da han havde naaet dem, tillod han sig ærbødigt at tage sin Hat af og sige:

»Undskyld, Frøken Rasmussen, at jeg et Øjeblik forstyrrer Deres Samtale, men De har vel Intet imod, at jeg taler med Fanny? Jeg er den meget omtalte Holger M.«

Klara studsede over Holgers Dristighed, hun syntes i Begreb med af give et vredt Svar, men pludselig opklaredes hendes Ansigt, og hun sagde:

»Tal De kun med Fanny.«

»Deres Godhed gjør mig dristig,« sagde Holger og henvendte sig nu til Klaras Ledsager. »Jeg kan tænke mig, at De er den Herre, hvem Hr. Rasmussen kalder Noget paa et Kontor, og som han paa ingen Maade vil have til Svigersøn, fordi han er fattig.«

»De har gjættet ganske rigtigt. Og da De har præsenteret Dem for os, vil jeg sige, at mit Navn er Axel T.

»Nuvel, jeg synes at gjensidig Interesse fordrer, at vi alliere os.«

»De har maaske Ret. Frøken Klara, har De noget imod en Alliance med Hr. M.?«

»Ikke i mindste Maade, dersom det blot kan nytte.«

»Jeg troer at det kan nytte,« sagde Holger tillidsfuldt. »Men jeg maa i ethvert Tilfælde først tale med Fanny, før jeg kan meddele Dem mine Planer.«

»Jeg veed, hvad De vil spørge Fanny om,« sagde Klara, »og jeg skal tillade mig i saa Henseende at træde i hendes Sted og fortælle Dem, hvad der er passeret. Dengang min Fader kom hjem, efter hin Dag at have mødt Dem med Fanny, tog han hende for sig, og ved Trudsler tvang han hende til at gaae til Bekjendelse og fortælle Alt.«

»Guds Død! Ogsaa om mit Brev til Frøken Klara?«

»Ogsaa om dette, naturligvis. Han gik strax til Kammeraad R. og fik ham til at trænge ind paa Klara for at udlevere Brevet . . .«

»Gjorde hun det?«

»Nei, hendes Stolthed oprørtes, og for første Gang lod hun sin Fader høre, at det var uværdigt af ham at gaae en Mands Ærinde som — min Faders.«

(Forts.)

Donna Brigida.

Naar vi læse om Fortidens Hexeprocesser og Tro paa Hexe, lykønske vi os selv til, at Sligt er vor Tid voxet fra. Da kan det ske, at en Retsforhandling fra et og andet fjernt Land kommer os for Øie og sætter og tilbage til Middelalderen. Vi skulle meddele en saadan Begivenhed, der i Aaret 1888 fandt Sted i Republiken Mexiko og meddeles i den Samling af de interessanteste Kriminalhistorier fra alle Lande, der hedder: »Der neue Pitaval.«

Hun var lille; naar hun krumbøiet haltede afsted ved Hjælp af sin Krykkestok, lignede hun næsten en Dverg. Under hendes Hovedklæde af skrigende rødt Tøi hang graa Lokker som Slanger om det indskrumpede, visne Ansigt. Omkring den tandløse Mand laa bestandigt et hæsligt og haanligt Smil. Det mest Fremtrædende hos hende var hendes rødrandede Øine, der endnu lynede fyrigt, og for hvis stikkende Blik Alle uden Undtagelse vege sky tilbage, Alkalden ikke mindre end Sognepræsten Don Augustin. Naar hun var humpet forbi, drog Enhver et lettende Suk, slog et Kors for sig og velsignede den hellige Jomfru.

Hun var sig sin Magt vel bevidst og brugte den uden Skaansel. Den hele Landsby San José de Telhuateklen var hende underdanig.

Engang skal hun ogsaa have været ung og smuk og værd at besidde. Donna Brigida var Datter af en Hildalgo, som havde forglemt sit blaa kastilianske Blod og ægtet en »India«, en Datter af den indfødte, farvede Race. Brigida var opvoxet som de muntre Kolibrier, der vuggede sig paa Grenene i hendes Nærhed. Hun havde kun Tanker for at pynte sig og tralle en Cancioncilla. Da var der engang kommen en ung, rødblond, velvoxen Amerikaner, han havde udgivet sig for at være Ingenieur og sagt, at han vilde opsøge den korteste Vei mellem Mexiko og Puebla. Om han fandt den, veed man ikke, men han fandt Veien til Brigidas Hjerte og til hendes Kammer. En Dag var hun forsvunden med ham.

Den spanske Stolthed vaagnede i den gamle Haciendado, han beskyldte sin Kone for, at hun havde fordærvet hans Barns Blod. Ja, han skal i et Anfald af Raseri have slaaet hende ihjel. Hans Eiendom forfaldt, og han maatte sælge den ene Ager efter den anden, for at kunne tilfredsstille sine faa Fornødenheder. Da han døde, var der ikke Andet end hans Hus tilbage, som, overladt til sig selv, efterhaanden forfaldt.

Da dukkede Brigida op paany, man veed

ikke hvorledes. Hun var bleven gammel og frastødende hæslig. Pjalter skjulte hendes Krop, og kun hendes lille, velformede Fod mindede om hendes tidligere Skjønhed. Hun blev i Landsbyen og flyttede ind i sin Faders Hus, der blev udbedret paa det Nødtørftigste, saaledes at det lige kunde holde Vind og Veir ude. Der levede hun alene, omgivet af Katte, Ugler og andre lyssky Dyr. Tørrede Slangehuder hang ned fra Loftet og sloge, naar et Vindstød bevægede dem, Donna Brigidas gysende Gjæster i Ansigtet. I alle Kroge kravlede det. Ilden gik aldrig ud under den store Kjedel, ingen Dødelig kunde udgrunde, hvad der kogtes i den. Hun var en Hex, det var vistnok.

Endogsaa Don Augustin frygtede hende og gik af Veien for hende. Han kunde ikke komme hende tillivs; thi i det Ydre optraadte hun som en god Kristen, gik hver Søndag i Messen og skriftede før Paaske. Hvad mon hun da havde skriftet for den fromme Mand? Han saae altid helt forstyrret ud, naar hun havde forladt Skriftestolen, men hendes Smil var ved denne Leilighed endnu uhyggeligere end sædvanligt.

I kort Tid havde hun bragt Landsbyen til at betale sig Skat.

Hun spaaede, vidste Raad for alle Brøst og kunde mane de onde Aander bort. I hendes Kjøkken fandtes et Middel mod alle Skader. De

unge Piger snege sig til hende, naar de tvivlede om deres Kjæresters Troskab, de unge Koner, naar deres Ægteskab i det første Aar ikke havde bragt Afkom, de bange Mødre, der saae deres Sønner paa Afveie, ja, selv Landsbyens Mænd kom til hende. Hun vidste Raad mod Sygdom, mod Tørre og al Slags Nød. Alle, Alle maatte komme til hende, hun forlangte, at enhver af Landsbyens halvthundrede Familier betalte hende Skat. Det Antal Pesetas, som enhver Families Overhoved maatte betale hende, afhang af Antallet paa hans Tjenestefolk, Heste og Kvæg. Betale maatte Alle ellers ve dem!

Hun havde skaffet sig denne Tribut ved at true med, at Den, som ikke betalte den, blev »forgjort«. Hans Børn vilde faae Næseblod, som intet Middel kunde stille, og de maatte døe.

Regelmæssig besteg Hexen hver Nat den Høi, som laa Vest for Landsbyen. I Maanens uvisse Belysning saae man hendes Haar som bølgende Flammer flagre om hendes Hoved, og saae man hende med sin Krykke gjøre sælsomme Tegn i Luften. Med bankende Hjerte sneg En og Anden sig nysgjerrig nærmere og hørte, hvorledes hun mumlede uforstaaelige Ord eller udstødte høie Forbandelser.

[Sluttes]

Redakteur: Kapitain *Michael Gjørup.*
Udgiver: *Th. Sørensen* (Rudolf Kleins Efterfølger).
Trykt hos Chr. Birch, Gothersgade 65.

»Man kan vel neppe faae en ordentlig Samtale med Dig,« sagde hun, »før din Nysgjerrighed er bleven tilfredsstillet. Sæt et bedrøvet Ansigt op; Louise Erbach er bleven forlovet med Fætter Thomas.«

»Det er mageløst!« udbrød Axel fornøiet.

»Jeg troer saamænd, Du glæder Dig derover,« sagde Helene.

»Gud ske Lov, han gjør det,« sagde Fru Harder og tænkte paa sin afdøde Søn.

»Det er den fornuftigste Maade at tage den Sag paa,« mente Præsten.

»Men,« sagde Axel, »det seer næsten ud som I havde ment, at Louises Forlovelse skulde have berørt mig smerteligt, hvad Grund har I dertil?«

»Den Grund,« sagde Helene, »at Louise ikke har kunnet tie stille.«

»Ja saa?« sagde Axel ærgerlig. »Jeg troede, at Anna . . .«

»Nei,« svarede Anna, »hvad Louise har betroet mig i sine Breve, har jeg ikke røbet for Nogen.«

»Jeg kan nu tænke mig, at hele Historien er bleven Gjenstand for Snak i Grosserer Erbachs Selskabskreds,« sagde Axel ærgerlig. »Hør Anna, naar Du skriver til Frøken Erbach, vil Du da gratulere hende fra mig.«

»Det er maaske bedst, at Anna ikke gjør dette,« mente Helene.

»Hun kan jo sende mig en Gratulation igjen; thi jeg er ogsaa bleven forlovet,« sagde Axel.

»Kom nu ikke med Røverhistorier,« lo Helene.

»Jeg sværger Jer til, at det er ingen Røverhistorie, men det skal indtil videre være en Hemmelighed for hendes Nærmeste.«

»Du skulde vel ikke have tænkt,« sagde Helene, »at kan jeg ikke faae den ene Frøken Erbach, vil jeg have den anden? Erna er jo i Abild.«

»Just ikke saaledes har jeg tænkt,« sagde Axel, »men det er rigtigt, jeg er bleven forlovet med Erna.«

Alle bleve overraskede ved at høre dette. Svendsen og Anna kjendte ikke Erna, men Fru Harder og Helene roste hende til Axels Glæde over al Maade.

Axel tilbragte en lykkelig Eftermiddag i den stille Præstegaard, men længtes efter at komme tilbage til Abild for at fortælle Erna, dels at Louise var bleven forlovet, og dels at Alle i Præstegaarden hjerteligt havde lykønsket ham til hans Forlovelse.

Først næste Aften fik Axel Leilighed til i Haven at tale med Erna i Enrum. Hun klappede i Hænderne af Glæde, da hun hørte Louises Forlovelse, kyssede Axel og sagde:«

»Nu er jeg vis paa, at Du helt er Min.«

»Har Du tvivlet?« spurgte han.

»Nei, nei, men det er ogsaa kjedeligt, at jeg ikke kan tage til Sønder Løgum og give din Moder et Datterkys.»

Axel og Erna tilbragte et Par lykkelige Uger i Abild Præstegaard. Hun modtog et Brev fra sin Tante, der paa det Hjerteligste paa egne og Rostgaards Vegne gratulerede hende til Forlovelsen. Fra Rostgaard modtog Axel et Brev, hvori det hed:

»De har ikke kunnet træffe et bedre Valg. Erna er en i alle Maader fortræffelig Pige. Fra sin Ungdom er hun bleven opdragen i smaa Kaar, og naar hun bliver gift, vil hun ikke savne Baller og andre Fornøielser, som mangen ung Frue med et Suk tænker paa at maatte undvære.«

Fru Rostgaard havde i sit Brev til Erna omtalt Koleraen i Kjøbenhavn, og at Grosserer Erbachs Familie var flygtet til Helsingør, tillige stod der en kort Bemærkning om, at det Fruentimmer, som havde forbittret Rostgaards Liv, var død af Kolera.

Imidlertid skulde der samles Skyer paa de Elskendes Himmel; thi der kom Brev fra Kiel, at Hansens Søn Rudolf ville besøge Hjemmet i Sommerferien og tage sin Fætter Eugen med. Eugen havde, som fortalt, i sin Tid friet til

Erna. Præstefamilien var ikke fornøiet med, at de to Kielerstudenter, hvoraf den ene havde været Officeer i Insurgenthæren, skulde i Præstegaarden træffe sammen med en dansk Lieutenant, det vilde let kunne give Anledninger til ubehagelige Rivninger. Men hvorledes skulde man faae Axel til at tage et andet Sted hen? Erna tilbød at forsøge paa at hjælpe dem ud af Forlegenheden, hun var jo den, som kjendte Lieutenanten bedst og havde truffet sammen med ham i Kjøbenhavn.

Erna talte med Axel om den for Præstefamilien kildne Sag, og Axel lovede inden Studenternes Ankomst at flytte til Landsbyen Visby.

»Men Du selv?« spurgte han. »Det maa være Dig pinlig at skulle træffe sammen med Eugen.«

»Det er det ogsaa,« svarede hun, »og jeg vil strax skrive til min Tante, at hun beder mig om at komme hjem.«

»Gjør det snarest muligt, kjære Erna,« sagde Axel. »Jeg er under nærværende Omstændigheder ikke rolig, før Du er vel herfra.«

Et Par Dage efter forlod Axel Præstegaarden og skiltes fra Præstens Familie paa det Venskabeligste. Han tog ikke længere bort,

end at han hurtigt kunde faae Bud, hvis Erna skulde behøve hans Hjælp.

Nittende Kapitel.

Slutning.

Det var en tidlig Morgen i Begyndelsen af August, Solen var endnu ikke staaet op, men Lærken sang allerede over Agrene og hilste den gryende Dag. Lette Taager svævede over Moserne og lode dem skuffende ligne større eller mindre Indsøer. En frisk Brise kom fra Vest, den steg op fra de lave Marskenge til Høiderne. Natten havde været lummervarm, nu begyndte det at blive køligt.

En ung Kvinde satte sig paa Grøftekanten af Chausséen en Fjerdingvei Syd for Tønder. Hun havde gaaet over en Miil og begyndte at blive træt. Mod Øst blev Himlen gyldenrød og kastede sin Glands ind i de zittrende Taager, Solen var ved at staae op.

Efter kort Tids Forløb reiste den unge Pige sig og gik videre. Hist og her saae hun Pige

komme ud paa Markerne for at malke Kvæget. Solen begyndte at sprede Taagerne, og det blev varmt.

Erna var den Nat flygtet fra Abild Præstegaard. Eugen havde begyndt sin Kur paany, Erna havde tilbageviist den, men han var ikke desto mindre bleven mere og mere paatrængende. Det havde ført til voldsomme Scener, og en Dag havde Erna rent udsagt, at hun tilhørte en Anden, og at denne Anden var Lieutenant Harder. Hun fortrød strax, at hun havde røbet sin Hemmelighed, Eugen blev kridhvid i Ansigtet af Raseri, hans Fætter Rudolf kom til og brugte saadanne Haansord mod Erna, at de bragte hende til at flygte til sit Kammer. Her kom Kousinen ind til hende og gjorde hende ligeledes heftige Bebreidelser. Erna deeltog ikke i Maaltiderne, Præstekonen kom selv ind til hende med Middágsmad og opfordrede hende til at gjøre det Skete om igjen. Erna svarede, at det var umuligt, og den ellers skikkelige Præstekone gik vred bort.

Da besluttede Erna at flygte om Natten fra Præstegaarden og søge Beskyttelse hos Pastor Svendsen i Sønder Løgum. »Ikke havde jeg tænkt,« sagde hun til sig selv, »at jeg skulde komme til at flygte fra min slesvigholstenske Familie for at søge Beskyttelse hos de Danske.« Et Par Timer efter Midnat forlod hun Præstegaarden, og vandrede sydpaa. Hendes Kjærlig-

hed til Axel gav hende Kraft, kun hvor han var, vilde hun føle sig lykkelig.

Den friske Morgenluft oplivede hende, og alt som hun nærmede sig Sønder-Løgum, kom hun til at tænke paa, hvorledes Modtagelsen der vel monne blive. Hun naaede Byen, fandt let Præstegaarden, og fik der at vide af en Pige, at Præstefamilien ikke var staaet op. Hun lod sig vise ind i Familiens Sal, der laa paa den anden Side af Gangen; thi hun vilde ikke forstyrre og kunde godt vente.

Der var kommet Tryghed over hende, og mens hun sad og glædede sig over, at hun var undsluppen sine Forfølgere, faldt hun i Søvn. Da Præstefamilien en Timestid efter stod op og fik at vide, at en Dame var kommen til Præstegaarden, blev der stor Forundring. Præsten gik ind for at tale med hende og fandt hende sovende i Sofaen, han vendte tilbage og sagde:

»Jeg kjender hende ikke. Hun sidder og sover i Sofaen.«

Anna blev nysgjerrig og listede sig ind i Salen, hun kjendte heller ikke den Sovende.

Nu kom Fru Harder og Helene ud fra deres Gjæsteværelse, og da de fik Nyheden at vide af Svendsen, udbrød Fru Harder:

»Jeg maa virkelig see hende. Du siger, at hun er ung og smuk.« Hun ilede ind i Salen, og da hun saae den Sovende, udbrød hun:

»Ih, Du min Gud og Skaber, det er jo Erna Erbach!«

Dette Udraab vækkede den Sovende, og snart sad Erna ved Thebordet sammen med Præstefamiliens Medlemmer. Hun fortalte dem om Aarsagen til sit usædvanlige Besøg, og Alle hørte med den største Deltagelse paa hende. Svendsen sagde:

»Jeg har faaet Respekt for Dem, Frøken Erbach, ikke enhver ung Pige vilde have havt Mod til at handle som De, navnlig vilde Deres Kousine Louise neppe have kunnet gjort Dem Deres energiske Flugt efter. Her er De hjertelig velkommen.«

»I Sandhed er De det,« sagde Anna, reiste sig og kyssede Erna.

»Det er bedst, at de i Abild faae at vide, hvor Erna er,« mente Præsten. »De kunne falde paa at troe, at Axel har bortført hende. Jeg vil lade min Karl kjøre til Abild og i et Brev til Pastor Hansen udbede mig Ernas Tøi.«

Erna takkede for Tilbudet. I dette Øieblik red Gendarm Mogensen forbi Præstegaarden. Præsten fik en Idee, han ilede ud, kaldte paa Gendarmen og sagde til ham:

»De kjender jo min Svoger, Lieutenant Harder? Vil De gjøre ham og mig en Tjeneste, saa rid til Visby, hvor han opholder sig, og siig

ham, at hans Kjæreste er tagen fra Abild Præstegaard og boer nu hos mig.«

»Lieutenanten har gjort mig en stor Tjeneste,« sagde Gendarmen, »jeg kan derfor sagtens gjøre ham en saa ringe.«

»Jo hurtigere han faaer Bud om, at hans Kjæreste er hos mig desto bedre,« sagde Præsten.

»Han skal hurtig faae Bud,« sagde Gendarmen og red bort i frit Trav.

Axel gik denne Morgen og maalte i et Stykke Hede, hvorigjennem Grænsen dengang gik mellem Slesvig og en større jydsk Enklave. Han havde ikke lagt Mærke til, at to unge Mænd kom vandrende gjennem Lyngen, før de vare komne ganske nær. Da spurgte den Ene:

»Er De Premierlieutenant Harder?«

»Ja,« svarede Axel.

»Jeg er Student Rudolf Hansen,« sagde han som havde talt, »jeg og min Fætter ere komne for at spørge Dem om, hvor Frøken Erbach er.«

»Hun er vel i Præstegaarden?«

»Nei,« raabte Eugen, »De har inat bortført hende. De er en Skurk!«

»Vogt Dem, for hvad De siger,« sagde Axel rolig. »Jeg kan gjøre min Ed paa, at jeg ikke har seet Frøken Erbach, siden jeg var i Præstegaarden.«

»De lyver!« raabte Eugen rasende.

»Slyngel!« raabte Axel og gav ham et Slag paa Øret.

»Fordømte Skurk,« skreg Rudolf og styrtede ind paa Axel.

Det saae ud til, at der skulde blive Slagsmaal, og her vilde Axel komme til at trække det korteste Straa; thi der var To imod En. Hans Oppasser, den lille, spinkle Jøde, vilde ikke kunne være ham til Nytte. Heldigviis kom i samme Øieblik Gendarm Mogensen sprængende over Heden.

»Fordømt, der kommer en Gendarm!« udbrød Eugen forbløffet.

Mogensen holdt sin Hest an, tog til Huen og meldte til Axel:

»Hr. Premierlieutenant, Præsten i Sønder Løgum har bedt mig om at ride til Dem og melde, at Deres Kjæreste er kommen til Løgum Præstegaard, og der vil hun blive.«

»Tak for den Efterretning,« sagde Axel og rakte Mogensen Haanden. »Her staaer et Par Herrer, som ville beskylde mig for at have bortført Frøken Erbach og have opført sig imod mig paa en høist usømmelig Maade.«

»Skal De arresteres, Hr. Lieutenant?« spurgte Mogensen.

»Aa nei, de ere Fættere til Frøken Erbach, jeg vil være tilfreds, naar de vende tilbage til Præstegaarden i Abild.«

»Jeg skal sørge for, at det skeer,« svarede Mogensen.

De to Studenter begyndte slukørede at gaae deres Vei, de indsaae, at de havde tabt Slaget, og at de vare gaaede ud fra den urigtige Forudsætning, at Axel havde bortført Erna, det var tvertimod hende selv som havde taget den Beslutning at flygte. —

Et Aarstid efter de her fortalte Begivenheder holdt Axel og Erna Bryllup i Kjøbenhavn. De kom til at boe i en hyggelig lille Villa paa Nørrebro, der ikke dengang var saa stærkt bebygget som nu. De levede et smukt og stille Familieliv og kom ikke i Etatsraad Erbachs store Selskaber, han var bleven Etatsraad, da hans Venner vare komne til Roret. Fætter Thomas er bleven gift med Louise, der gjør store Selskaber, og hendes Mand er bleven Landsthingsmand for den Kreds, hvori den store Herregaard ligger, som han arvede efter Faderen. Kammerraad Grundtoft er endnu Folkethingsmand, han taler om at ville flytte til Kjøbenhavn med sin Kone og leve af sine Rentepenge. Helene er bleven gift med Emil, som er bleven optagen som Kompagnon i Faderens Forretning, Broderen Frits er bleven Overretsprokurator. Fru Harder opholder sig om Somren hos sin Datter i Sønder-Løgum, der kommer hvert Aar et Barn.

Engang imellem besøge Axel og Erna Gros-

serer Rasmus Bagger og hans Datter. Her var der en Aften stor Glæde; thi Rostgaard var bleven udnævnt til Oberst og Brigadekommandeur og skulde boe i Kjøbenhavn.

Mange Aar ere nu forløbne siden dengang; Seirens Tid med dens Efterdønninger er forbi. De, som da vare unge, ere nu gamle, de leve helst i Fortiden, og man kan høre dem sige som alle ældre Folk: »I vor Tid var Alt bedre end nu.«

Slør og Tornebusk.

(Blade af en afdød Redakteurs Dagbog).

(Forts.)

Hun drog et dybt Suk og vedblev:

»Den stakkels Kammerraad vidste i Begyndelsen ikke, hvad han skulde sige. Han er en svag Karakter, og Datterens Fasthed imponerede ham. Pludselig begyndte han at oprulle et Fremtidsbillede for Klara, og det var ikke lysteligt. Han fortalte hende, at Alt, hvad Familien eiede og havde, var pantsat til min Fader, selv Kammerraadens Pension.«

»Er det muligt!«

»De veed maaskee ikke, at hans Kone paa Grund af en Lamhed i de to sidste Aar ikke har kunnet forlade Sengen. Dette i Forbindelse med de stigende Priser paa Alt har ødelagt den stakkels Kammerraads Formuesomstændigheder. Min Fader har lovet at eftergive ham hele Gjælden, i det Øieblik Klara bliver hans Kone.«

»Hvad sagde Klara til det?«

»Hun blev frygtelig bleg, pressede Haanden

mod sit Hjerte og har udbedt sig otte Dages Betænkningstid.«

»Men fortalte hun ikke, at jeg havde stillet min lille Formue til hendes Faders Disposition.«

»Derom talte hun ikke,« sagde Klara Rasmussen, »desuden har jeg faaet det Indtryk, at hun . . . at hun . . .«

»At hun ikke tænker paa mig?« spurgte Holger aandeløs.

»Det vil jeg just ikke sige; jeg tror endogsaa, at hun synes godt om Dem, men fortæl hende endelig ikke igjen, at jeg har sagt det.«

»Hvorledes skulde jeg kunne fortælle hende det igjen? Et Møde med hende synes mig en Umulighed.«

»Det vilde maaske ikke være saa helt umuligt, dersom jeg tog mig lidt af Sagen.«

»Bedste Frøken, o ja, gjør det!«

»Jeg skal tænke derover. Men jeg seer, at T—. er utaalmodig efter at erfare, paa hvilken Maade De muligviis vil kunne hjælpe os.«

Holger gav Axel T. sin Adresse og indbød ham til snarest muligt at besøge sig.

»Med Fornøielse,« svarede T.

»Før ieg idag tager Afsked og undskylder den lange Forstyrrelse af Deres Samtale, vil jeg spørge Dem, Frøken Rasmussen, om De troer, at De allerede imorgen tidlig, naar De følger Fanny i Skole, kan sige mig, om jeg tør gjøre

mig Haab om en Sammenkomst med Frøken Klara?«

»Maaske. De kan jo forsøge derpaa.«

Holger forlod de to Elskende med nyt Haab og trykkede ved sin Bortgang Fanny et Par Kroner i Haanden til en Kage. Hun saae glad overrasket paa ham, rødmede, syntes at ville sige Noget, men taug. — Frøken Rasmussen havde sagt, at Klara syntes godt om ham, hvor det gjorde ham henrykt, han kunde juble af Glæde, men saa kom han til at tænke paa hendes Families fortvivlede Stilling, at hun havde udbedt sig otte Dages Betænkningstid paa, om hun vilde bringe sig selv som Offer. Da blev Holger igien meget bedrøvet. Hans Tanker faldt paa Klara Rasmussen, det var aabenbart, at hun skammede sig over sin Fader, at hun Intet ønskede heller end at komme bort fra sit Hjem, Holger vidste ikke, at hun jevnligt havde gjort Forsøg derpaa, men at Faderen bestandigt havde modsat sig det, fordi det var ham billigere at have sin Datter end en Fremmed til at bestyre hans Hus. Den Ide, som Holger havde faaet, og som blot var bleven antydet for Klara Rasmussen, besluttede han at iværksætte snarest muligt, maaske endnu samme Dag. Han vilde imidlertid tænke lidt nærmere over den og styrke sig til dens Udførelse, derfor gik han ind paa Skydebanen for at spise til Middag.

Et Par Timer efter var Holger paa Veien til Nørrebro for at finde det Hus, hvori den falske Klara R. var gaaet ind, efterat have talt med Rasmussen. Holger havde erindret Husnumret, hvorfor Huset fandtes uden Uleilighed, men nu gjaldt det om, uden at vække for stor Opsigt, at faae at vide, hvor den hemmelighedsfulde Dame boede. Han saae op og nedad Huset, ventende paa, at et lykkeligt Tilfælde skulde bringe hende til et eller andet Vindue, men da det ikke skete, og det begyndte at blive mørkt, besluttede Holger at gaae ind til en Traadhandlerske, der boede i Stuen, kjøbe en lille Gjenstand og ved en Samtale om muligt faae den Ubekjendtes Opholdssted at vide.

Han traadte da ind i den lille Boutik og stod — ligeoverfor Den, han søgte. Hun var altsaa Traadhandlerske. Overraskelsen malede sig vist i hans Ansigt, hun saae spørgende paa ham.

»Undskyld,« sagde Holger, »jeg kommer i et særegent Ærinde.«

»Ja saa?« spurgte hun noget spidst og saae tillige nysgjerrig paa ham.

»Veed De, at Hr. Rasmussen vil gifte sig igjen?«

Holger var med Forsæt falden med Døren ind i Huset og oppebiede nu Virkningen deraf.

Hun traadte et Skridt tilbage, blev bleg og sagde aandeløst:

»Det er ikke sandt.«

»Det er saa sandt som jeg elsker den Pige, han vil giftes med, høiere end mig selv.«

»Ja saa?« sagde hun og trak Veiret dybt. »Hvorledes har De fundet mig?«

Han fortalte hende det ligefrem.

»Saa skulde vi dog faae et Stevnemøde,« sagde hun bittert.

»Skæbnens Veie ere underlige. Jeg har faaet den Ide, at De baade kan og vil hjælpe os.«

»Det vil jeg,« svarede hun med Energi, »det vil jeg, ved Gud i Himlen! Men tag Plads. Fortæl mig, hvorledes det Hele hænger sammen.«

Holger satte sig og fortalte hende Alt. Hun lyttede til med spændt Opmærksomhed og trak Veiret dybt. Det blev mørkt, og Gassen skulde tændes. Holger saae, at hendes Haand rystede, da hun tændte den. Da han havde endt. sagde hun:

»Nu skal jeg fortælle Dem min Historie. Vi blive maaske engang imellem afbrudte af en Kunde. Men det generer Dem vel ikke?«

»Ikke paa nogen Maade.«

»Det er nu snart tyve Aar siden« — begyndte hun — »at jeg sammen med min Moder

boede paa Vesterbro. Hun var Enke efter en Grosserer, der havde efterladt hende en lille Formue, tilstrækkelig til vort Underhold. Blandt de Faa, som kom i vort Hus, var — Rasmussen. Han var dengang et ungt Menneske, saae godt ud og var ansat paa en større Grosserers Kontor. Efterhaanden forstod han at vinde Moders Tillid, han viste hende, hvorledes hun skulde faae høiere Renter af sine Penge og kunde sidde Timer af Gangen og beklage sig over, at han havde forfeilet sin Stilling, at han i Grunden var skabt til at blive Præst.

Jeg var dengang ung. Det blev Rasmussen let at vinde min Kjærlighed, jeg elskede ham med et ungt Hjertes Friskhed og Styrke. Moder gav med Glæde sit Samtykke til vor Forlovelse, og intet syntes at mangle i min Lykke. Det var mig imidlertid paafaldende, at Rasmussen begyndte at forlade os om Aftnen tidligere end han pleiede, ja, nogle Aftner udeblev han ganske. Saaledes var der forløbet et Aarstid, og han var kommen til at see daarlig ud. Ansigtet var blevet blegt, og der var en rød Rand under Øinene.

Om Sommeren fik jeg en Indbydelse til at besøge en Tante paa Fyen. Rasmussen lovede at komme over og hente mig efter et Par Ugers Forløb. Moder vilde, mens jeg var borte, gjennemgaae en Brøndkur ved Rosenborg Brønd-

anstalt. Lægen havde allerede i flere Aar raadet hende til at gjøre det. Jeg levede et stille og lykkeligt Liv ovre paa Fyen, kun Rasmussen manglede i min Lykke; thi min Kjærlighed var endnu lige stærk.

Da modtog jeg en Dag et Brev fra min Moder. Inden i Brevet laa en Vexel; det var første Gang i mit Liv, jeg saae et saadant Papir. Nysgjerrig begyndte jeg at læse, men alt som jeg læste, sortnede det for mine Øine. Rasmussen havde efterskrevet min Moders Navn paa Vexlen, den var altsaa falsk. Dengang man havde præsenteret hende den til Betaling, var hun bleven bestyrtet, forvirret, men ædel og god som hun var, havde hun dog sagt, at Navnet var ægte. Følgen heraf blev, at hun mistede hele sin Formue paa et Par tusinde Kroner nær.«

»Hvilken Skurkestreg!« udbrød Holger.

»Det var en Skurkestreg,« sagde hun. »Jeg formaaer ikke at skildre Dem, hvorledes jeg dengang blev tilmode. Det var som om jeg pludselig var styrtet ned i en mørk Brønd, og den havde lukket sig over mig. Og med Alt dette følte jeg, at jeg elskede Falskneren endnu. O, det var forfærdelige Dage. Jeg fortalte min Tante, at min Moder var bleven syg, og at jeg pludselig maatte hjem. Man troede mig, og en smilende Sommeraften kom jeg tilbage til mit

Hjem. Min Moder var virkelig bleven syg, Sorgen over Tabet af hendes Formue og endnu mere Rasmussens skammelige Opførsel havde nedbrudt hendes Helbred og lagt Spiren til den Sygdom, som endes hendte Liv. Hun modtog mig med Taarer og det Udbrud: »Stakkels Marie!«

Jeg sad den halve Sommernat ved hendes Seng og talte om vor Ulykke. Hun var saa mild i sin Dom over Rasmussen, hun mente, at han var kommen i slette Menneskers Selskab, at Byens Fristelser havde omspændt ham, og at der endnu kunde blive et godt Menneske af ham.

»O, Moder, lader os forsøge derpaa!« udbrød jeg.

»Du fordømmer ham altsaa ikke?« spurgte Moder.

»Jo, jo, Moder, jeg fordømmer ham, men jeg føler, at jeg kan tilgive ham Alt, dersom Du kan det Samme.«

»Det kan jeg. Marie.«

»Lader os da i Forening bede Gud om at give os Styrke til at gjøre Rasmussen til et godt Menneske, lader os rive ham ud af hans slette Selskab.«

»Derom ville vi bede Gud,« sagde Moder.

(Forts.)

Dr. med. Cassans Mord
i
1889.

(Efter „Der neue Pitaval“.)

Dr. Cassan var 75 Aar gammel. Fra sin Ungdom havde han boet i Albi (Departement Háute-Garonne), hvor han var Overlæge for det derværende Hospital og Daareanstalt. I sin lange Levetid havde han modtaget større Anerkjendelse end Penge for sin Virksomhed. Den gamle Læge beholdt den tidligere Tids Taxt og tog kun en Francs for et Sygebesøg. Hans Indkomster bestode i de senere Aar især i hans faste Gage som Hospitalslæge og Udbyttet af en lille Landeiendom. Han eiede et Hus i Albi, og der boede han selv, hans Vingaarde »La Grave« vare blevne temmelig værdiløse efter at være blevne hjemsøgte af Phylloxeraen. Hans Proces om en Arv paa 20,000 Francs synes ikke at skulle faae nogen Ende. Hans aarlige Indkomster beløbe sig til en 6 til 7,000 Francs.

Efter at Dr. Cassan var bleven Enkemand, blev han mere og mere hypochondrisk. Hans Husstand bestod af ham selv, en Husholderske

Philippine Siccard, en Tjenestepige af den gamle Skole og en Tjener, der tillige var Kudsk og Staldkarl. I den sidste Tid beklædte Justin Durand denne Plads, en ung, smuk Karl paa 25 Aar. Justin levede ikke altid i den bedste Forstaaelse med den gamle Husholderske, fordi hun bestyrede Huset med stor Sparsommelighed. Den gamle Herre prøvede selv alle Regninger og rykkede kun nødigt ud med Penge til Husholdningen. Justin beklagede sig ikke helt med Urette over, at den gamle Herre paalagde ham for mange Fastedage. Forøvrigt gjaldt han for ærlig og sit Herskab hengiven, og da Lægen fik Kopper, pleiede Justin ham paa en opofrende og dygtig Maade.

Dr. Cassan havde en eneste Søn, Gustav. Denne var traadt ind i Statstjenesten og stegen til Underpræfekt, men da bleve hans Lunger angrebne, og han maatte tage sin Afsked. I December 1887 døde han i sin Faders Hus. Han efterlod sig en ung Enke med fire Børn og desuden en stor Gjæld.

Nu oprandt der strenge Tider for Enken, født Emilie Peyronnet de Berre. Hun og hendes Børn spiste Naadsensbrødet i Svigerfaderens Hus og vare prisgivne Oldingens og Husholderskens ilde Luner. Den unge Kone sørgede daglig over dette Forhold. Det krænkede hende, at hun ikke kom til at bestyre Huset, men

maatte finde sig i Husholderskens Bestemmelser. Det var en haard Skole for den levelystne, knap 27 Aar gamle Frue, der længtes efter Selskabslivets Glæder og forstod ved sit Toilette at gjøre sin Skjønhed gjældende. Opholdet hos den gnavne, mistroiske og despotiske Svigerfader blev hende mere og mere uudholdeligt.

Naar Trykket blev for haardt, kom det undertiden til voldsomme Scener, der regelmæssigt endte med, at Fruen maatte give efter. Det kom endelig til et Brud i Begyndelsen af April 1889. Doktoren bebreidede med haarde Ord sin Svigerdatter, at hun om Aftenen hemmeligt forlod Huset og stod i Forhold til en Officer. En Dag var Fru Cassan gaaet ud og først kommen hjem efter Midnat. Hendes Svigerfader var bleven oppe for at vente paa hende og modtog hende meget barsk. Paa hans Spørgsmaal, hvor hun havde været, svarede hun, at hun havde været hos en Officersfamilie. Doktoren sagde, at hun løi. Der opstod en heftig Ordstrid, Fru Cassan erklærede, at hun ikke mere kunde udholde dette Liv, hun vilde forlade Huset og tage hjem til sin Moder, der boede i Toulouse. Fru Peyronnet var Enke og uden Formue.

Fru Cassan udførte den følgende Morgen sit Forsæt. Svigerfaderen havde ønsket at beholde de to ældste Sønnesønner, men hun tog sine fire Børn med sig. Nu paafulgte der

pinlige Forhandlinger mellem dem. Dr. Cassan kunde ikke strax bekvemme sig til at give sin Svigerdatter en Understøttelse. Ifølge franske Love skulde han imidlertid understøtte sine Børnebørn, og han bekvemmede sig derfor til at betale sin Svigerdatter 1500 Francs aarlig paa den Betingelse, at hans to ældste Sønnesønner skulde blive i hans Hus. Han truede under Forhandlingerne med, at han vilde lade en Fordring paa 20,000 Francs, som Fru Cassans Moder skyldte ham, inddrive uden Skaansel.

Den gamle Herres Stemning blev mørkere og mørkere. Han sagde: »Jeg har mistet min eneste Søn, nu staaer der kun tilbage, at man tager Livet af mig.« Han sagde om sin Svigerdatter: »Denne Landstrygerske er i Stand til at give mig Gift.«

Til Forstanderinden for de Søstre, der vare Sygepleiersker ved Hospitalet og Daareanstalten, udtalte han Frygt for at blive myrdet af sin Svigerdatter. Og for at beskytte sig mod pludselige Angreb, lod han den indvendige Side af sin Sovekammerdør forsyne med Jernbeslag og Slaaer, og desuden lod han en Sikkerhedskjæde anbringe. I samme Værelse fandtes flere skarpladte Bøsser. Han lod alle Laasene i sit Hus forandre og gav til Grund derfor, at hans Svigerdatter kunde lukke sig ind i Huset med en Hovednøgle, som hun havde taget med sig.

Om Morgenen den 1ste Mai indtraf Noget, der rystede dybt den gamle Mand og næsten bragte ham ud af sig selv. Hans Husholderske Philippine Siccard døde pludselig. Dagen i Forveien var hun med Justin tagen ud til La Grave, det lille Vingods, der tilhørte Lægen. Efter den Aften at have spist Løgsuppe, Æg og Kartoffelsalat fik den Gamle Krampe og Opkastninger. Justin tilbragte Natten hos den Syge, han gav hende The og opvartede hende. Hendes Tilstand forværrede sig mere og mere, og ved Daggry var hun et Lig. Dr. Cassan sagde: »Nu kommer Rækken til mig. Jeg seer det. Men hun skal blot vove at forsøge derpaa. Jeg skal vide at modtage hende. Jeg har tre ladte Geværer i mit Sovekammer. Hun vil faae at vide, med hvem hun har at gjøre.«

Otte Dage senere blev Dr. Cassan myrdet.

I den skjæbnesvangre Nat mellem 8de og 9de Mai 1889 Kl. 1½ mødte Justin Durand i Politibureauet bleg og forstyrret, kun iført Skjorte og Blouse, og fortalte med taarekvalt Stemme: »Man har myrdet min gode Herre! Hundens Gjøen vækkede mig. Forskrækket iførte jeg mig mine Benklæder, mens min Dør zittrede under frygtelige Slag. Det var Morderen, som søgte at trænge ind til mig, efterat han havde dræbt min Herre. Jeg stemmede med al min Kraft mod Døren, men pludselig gav den efter, og Morderen

bibragte mig et slemt Saar.« Justin Durand fremviste sin venstre Haand, og man saae, at der med en Kniv var tilføiet ham et dybt Saar i Tommelfingren. »Jeg skreg høit om Hjælp,« vedblev Durand, »da greb Morderen Flugten. Han kom mig snart af Syne i de mennesketomme Gader. Det var Nat og mørkt, jeg kunde ikke nøie kjende hans Træk, kun opdagede jeg, at han havde et stridt Skjæg. Jeg har tydeligt sporet de korte, stride Haar, da jeg, ved at værge for mig, kom til at gribe ham i Ansigtet.«

Politiet saavel som de Nærmestboende, der vare blevne allarmerede, begave sig paa Stedet til Dr. Cassans Bolig, ledsaget af Justin Durand, der skjælvede over alle Lemmer og hvert Øieblik truede med at falde om. Man fandt Oldingen død og allerede kold, han laa udstrakt paa paa Gulvet i sit Sovekammer, og han var iført en gammel Slobrok. Pandeskallen var slaaet i Stykker, Struben gjennemskaaren af et frygteligt Dolkestød, og den høire Tommelfinger ved et Snit næsten skilt helt fra Haanden.

Mordet maatte være sket tæt ved Sengen. Paa Døren kunde ikke opdages noget Forsøg paa Indbrud. Sikkerhedskjæden var løftet og ikke taget af, Slaaerne skudte og ikke brækkede fra. De ladte Geværer fandtes paa deres Plads. Man antog, at en Lægen bekjendt Stemme havde forlangt at komme ind, medens Morderen ventede

i Forværelset, og da den gamle Mand aabnede Døren, havde Morderen styrtet sig over ham med Kniv og Øxe.

Morderen havde aabenbart kjendt Husets Lokaliteter. Skrivebordet og en Kasse, hvori Dr. Cassan pleiede at gjemme sine Penge, vare rodede igjennem. Man saae ganske tydeligt Sporet af en blodig Haand. Papirerne, som laae paa Skrivebordet, vare kastede imellem hinanden. Paa Skrivebordet fandt man en Dirk, som Morderen havde glemt. Skodderne for Vinduerne vare ikke rørte, man havde ikke forsøgt paa at aabne dem paa voldsom Maade.

Havde man at gjøre med Indbrudstyve, maatte det være Folk af en særegen Slags; thi Lægens Gulduhr med den vægtige Guldkjæde og Familiejuvelerne vare urørte. Ja, endnu mere, i Skrivebordsskuffen laae 4 Banknoter hver paa 100 Francs og et ringe Antal Guldstykker.

Hvad havde da Morderen søgt efter? Papirer? Et Testamente?

Senere Undersøgelser lode formode, at Rovmorderen med beraad Hu havde ladet Værdipapirer ligge for at føre Politiet paa Vildspor. Hundrede-Francsnoterne vare urørte, manglede der maaske Tusinde-Francsnoter? Dr. Cassan havde for nogle Dage siden vundet sin Proces og faaet udbetalt omtrent 21000 Francs. Man maatte antage, at Morderen havde været under-

rettet herom, men han bedrog sig, hvis han havde ventet at finde denne Sum. Dr. Cassan havde sagt til Notar Frénouls, at han ikke vilde have disse Penge liggende, han vilde anbringe 8000 Francs i Statsobligationer og anvende 12000 Francs til at dække Sønnens sidste Gjæld med.

Undersøgelsen førte ikke til positive Resultater. Det var utvivlsomt, at der ikke havde fundet et voldsomt Indbrud Sted, Dørene, Vinduerne og Laasene vare ubeskadigede. Morderen maatte enten være en Husbeboer eller en saadan maatte have hjulpet ham.

Hvem var Morderen?

Det gik her, som det gaaer saa ofte ved lignende Leiligheder, at Mængden danner sig en urigtig Mening, men tør dog sværge paa, at denne Mening er den rigtige. Naar A. B. C. ja endog D. er af samme Mening som jeg, er jeg fuldt overbesviist om, at min Mening er rigtig. Jeg bliver meget vred paa Den, der mener det Modsatte, og jeg forlanger, at Politiet skal være ligesaa klog som jeg, er det af en anden Mening, beklager jeg, at Byen har et saa daarligt Politi.

Hele Byen beskyldte Fru Cassan, den Myrdedes Svigerdatter, for at have begaaet Mordet, og Alle glædede sig over, at hun et Par Dage efter blev arresteret. Undersøgelsesdommeren havde givet efter for den offentlige Menings Tryk, men han vidste meget godt, at

Mistanken mod Fru Cassan stod paa svage Fødder. Det var altsaa en utilgivelig Svaghed af ham, at lade hende arrestere; thi ingen Dommer bør pleie Retten til den offentlige Menings Behag.

Paa Sovekammergulvet var der fundet Aftryk af en blodig, nøgen Fod, men Foden var en Mands, Tæerne vare tydeligt at se. Under Straaet i Stalden var der blevet fundet en blodig Øxe og i Retiraden en antik Dolk med Elfenbensfæste. Dolken bar ogsaa Spor af Blodpletter. Dr. Cassan havde eiet denne Dolk og brugt den som Papirkniv. (Forts.)

Donna Brigida.

[Sluttet.]

Om Dagen derimod sad hun i Timeviis foran sin Hytte og stirrede taus ud for sig uden at værdige eller svare paa de Spørgsmaal, som gjordes hende. Nærmede Nogen sig, da hævede hendes bestandige Ledsager, den sorte Kat, sit Hovede, saae rasende med sine funklende, grønne Øine paa Fredsforstyrreren og hvæsede. Vedkommende styrtede da forskrækket bort.

Alkalden havde en smuk Gudsøn. Pablo Sanchez, en vild Yngling, der, skjøndt han kun var sexten Aar gammel, kunde ride Vædderidt med enhver Gaucho og slynge Lassoen. Han var Alles Yndling og sine Jevnaldrendes Fører og Afgud, endog Landsbyens Piger, det ellers gjerne spotte over den umodne Ungdom, tilkastede ham mangt varmt Blik, naar han paa sin fyrige Hest sprængte stolt gjennem Gaderne.

Pablo Sanchez galoperede en Dag med sine lystige Kammerater forbi Donna Brigidas Hytte og spottede overmodigt over hendes uhyggelige Grublerier. Da var hun faret op og havde udstrakt Haanden besværgende imod ham. hun havde mumlet Noget, som Ingen forstod. Da snublede Ynglingens Hest, og Landsbyens bedste Rytter styrtede hovedkulds til Jorden. Blodig og bevidstløs bare Kammeraterne ham til Faderens Hus.

Ingen kunde her hjælpe uden Hexen.

Den gamle Sanchez sneg sig til hende og bød hende, hvad hun vilde have, hvis hun vilde frelse hans Søn. Hun vægrede sig, og Sønnen døde.

Landsbyens Beboere bleve endnu mere angst for hende end før.

Kun Alkalden Don Ramon Medina tabte ikke Modet. Hans Gudsøns Død havde rystet

ham stærkt. Han begav sig til Brigida og gjorde hende Bebreidelser.

»Hvorfor har Pablo maattet døe?« spurgte han.

»Fordi Sanchez ikke har gjort sin Pligt og betalt mig, hvad jeg har fordret af ham.«

»Er Du da Herskerinde over os, vil Du byde, og skulle vi adlyde?«

»Jeg er Herskerinde over Jer. For at bevise det, fordrer jeg fra idag, at Du daglig bringer mig en Peseta og paa min Navnedag 10 blanke Duros.«

»Du raser. Forglem ikke, at jeg her er den øverste Politimyndighed, at jeg kan lade Dig arrestere og stille for Retten i Mexiko.«

Den Gamles Øine skøde Lyn.

»Forsøg derpaa. Den Dag, Du vover at lægge Haand paa mig, skal din Førstefødte jamre i Krampe; og naar dine Betjente slæbe mig frem for Dommeren, da vil Du være barnløs, naar Du skal optræde som Vidne imod mig.«

Medina veg forfærdet tilbage. Han var en modig Mand, men bange for den lille Kvinde. ond og hadefuld stirrede hun paa ham.

»Gaa hjem,« hvæste hun, »see dine Børn ind i Øjnene og vov for Fremtiden ikke at være mig imod. See, allerede er den første Kreds dragen.«

Hendes Krykke foer gjennem Luften.

Da blev Faderens Hjerte grebet af stor Angst. I Aanden saae han sine blomstrende Børn blive pinte af ukjendte, frygtelige Sygdomme. Blodet steg ham til Hovedet.

»Madonna være mig naadig!« stønnede han.

I det næste Øjeblik borede han sin Kniv i Brigidas Strube. Blodet sprudede som et Springvand ud af Halsaaren, og hun faldt sammen.

Nu ilede Don Ramon Medina til Mexiko og fremstillede sig for Retten. Juryen frikjendte ham. Man lod derefter en Domstol af Retskyndige afsige Dom, ogsaa den frikjendte ham.

Dette tildrog sig, som allerede fortalt, i Mexiko 1888.

☞ *I næste Hefte* bliver paabegyndt **La Costa,** historisk Novelle af *Michael Gjørup,* revideret af *M. Goldschmidt.*

Novellen vil blive indledet med nogle Breve fra Professor Goldschmidt til Kapitain Gjørup, af disse vil fremgaae, hvor stor Andel Professor Goldschmidt har havt i Novellen, der anonym i 1859 fremkom i »Nord og Syd« og gjorde megen Lykke.

Redakteur: Kapitain *Michael Gjørup.*
Udgiver: *Th. Sørensen* (Rudolf Kleins Efterfølger).
Trykt hos Chr. Birch, Gothersgade 65.

La Costa.

Historisk Novelle af *Michael Gjørup*.

Revideret af *M. Goldschmidt*.

Det er nødvendigt, at jeg forudskikker et Par Bemærkninger til Novellen »La Costa«, som jeg skrev i Fredericia under et Ophold der i Aarene 1857—60. Det vil nemlig af nedenstaaende Breve fra Professor Goldschmidt til mig fremgaae, at han har sin Deel i »La Costa«. Jeg sendte Novellen til eventuel Optagelse i »Nord og Syd« og modtog derefter følgende Brev, dateret den 17. April 1859.

»Jeg har strax læst Deres Fortælling »La Costa« og vil ligesaa hurtig sige Dem min Mening.

Den indeholder ikke blot særdeles gode Partier, men er at rose i Anlæget og i Maaden, hvorpaa Handlingen skrider frem og Karaktererne udvikles.

Men der er adskillige Partier, som ere ganske mislykkede, tilsyneladende, fordi de ere skrevne for hastig. Og værst i denne Henseende er, at Hovedpersonen la Costa ikke er tegnet med en saadan Blanding af Lys og Skygge, at han finder virkelig Interesse og Medfølelse.

Jeg antager forresten, at alle Feil kunde rettes paa temmelig negativ Maade, nemlig blot ved at stryge ud. Thi flere Steder har jeg bemærket, at naar la Costa blot taug mere, vilde det være bedre for ham (æsthetisk talt). Saaledes og med andre Personer.

Det kunde være, at, hvis De gav mig Haand og Hals over Fortællingen, kunde jeg gjøre disse Forkortelser, men da De maaske vilde mene, at Fortællingen saa ikke egenlig blev Deres, skal jeg ikke insistere videre herpaa.

Forventende Deres Bestemmelse om, hvad jeg skal gjøre med Manuskriptet, forbliver jeg

Deres ærbødigste

M. Goldschmidt.«

Det næste Brev er dateret den 26. Mai 1859 og lyder:

»Jeg har modtaget Deres Brev, hvori De giver mig »Hals og Haand« over la Costa, og desuden det Budskab, der meldte mig, at De ved at see de Forandringer, jeg foretog, antog at lære Noget. Da jeg er ældre i Faget end De, vil jeg ikke drive Beskedenheden saa vidt, at jeg noterer Muligheden af dette Sidste, især da en Deel af Belæringen vil bestaae i Beskæring. De husker jo nok den tydske Digters Ord om, »Was er verschweigt«.

Nu vil De snart see første Halvdeel af No-

vellen trykt, og jeg beder Dem da strax melde mig, hvorledes De er fornøiet med dens Udseende.

Jeg meddeler endnu, at jeg honorerer Bidrag, men De vil finde det billigt, at Honoraret i nærværende Tilfælde bliver lidet. Paa hvilken Maade De senere vil udgive Novellen, om jeg skal lade den staae »i Blyet« for Dem, afhænger af nærmere Korrespondance.

Ærbødigst

M. Goldschmidt.«

Novellen udkom ikke særskilt det Aar, imidlertid maa jeg et Aarstid efter have ønsket, at det skete og modtog i den Anledning følgende Brev fra Goldschmidt, dateret 12. Febr. 1860:

»Med Hensyn til Deres ærede Forespørgsel, der synes at være bleven sendt mig gjennem en Boghandler Schønberg, kan jeg kun gjentage, hvad jeg alt tidligere har yttret. Det vil falde Dem lidt besværligt at udgive en Fortælling som Deres, der helt igjennem er paavirket af en anden Forfatter og indeholder mange Stykker, skrevne af ham. Jeg havde naturligviis aldrig indladt mig paa Sligt, hvis det ikke havde været en *anonym* Fortælling i *mit* Skrift, og hvis ikke Meningen tillige havde været at imødekomme Deres Ønske og give Dem en paa større Erfaring grundet Paaviisning af, hvorledes en saa-

dan Novelle heldigst bør indrettes. Nu, ved den nye Udgivelse, paahviler Dem kun den Pligt, at sige den rene skjære Sandhed. Jeg kan ikke skrive Fortalen, da jeg — om jeg end troer at have virket forbedrende paa Fortællingen — ikke selv kan proklamere det.« —

Ved at meddele Professor M. Goldschmidts Breve troer jeg nu at have sagt den rene skjære Sandhed eller rettere at have ladet ham selv sige den. Slutningen af ovenstaaende Brev skal jeg ogsaa tillade mig at hidsætte.

»Deres nye Fortælling vil jeg gjerne gjennemlæse, men maa forberede Dem paa, at det mulig kan koste nogen Tid, da jeg er meget beskjæftiget, dels med Udgivelsen af »Blandede Skrifter« dels med »Hjemløs« paa Engelsk, hvilket ogsaa er Anledningen til, at »Nord og Syd« stadig lader vente paa sig. Hvorledes man efter den Annonce, hvormed jeg foreløbig standsede Skriftet, kan troe det opgivet, vilde være mig en Gaade, hvis jeg ikke vidste, at der er et Publikum, som troer »Dagbladet«, men jeg antog ikke, at De, høistærede Hr. Lieutenant, havde Grund til at være troende i den Retning.

Med venlig Tak for Deres Brevs øvrige, velvillige Indhold

Deres ærbødigste
M. Goldschmidt.«

Professor Goldschmidts sidste Brev til mig om denne Sag lød:

»Det skulde virkelig gjøre mig ondt, om jeg havde skrevet mit forrige Brev saaledes, at det deraf kunde synes, som om jeg var »vred« paa Dem. »Nichts die Idee davon«. Ligesaa lidt har jeg paa nogensomhelst Maade villet modsætte mig eller fraraade Udgivelsen af la Costa. Under den bestemte Forudsætning, at den, som De skrev, skulde ud, indlod jeg mig kun paa at besvare Deres Forespørgsel om Fortalen.«

»La Costa« kom heller ikke ud dengang. »Dagbladet« angreb Alt, hvad jeg skrev, det var ogsaa en afgjort Modstander af Goldschmidt, og jeg har da maaske ment, at det var bedre at lade »La Costa« hvile i »Nord og Syd« til bedre Tider.

Slutningen af sidste Brev lød saaledes:

»Den Novelle, De nu har sendt mig, maa, som jeg tillod mig at fortælle Dem forrige Gang, vente en Stund; thi jeg har meget at varetage, og jeg giver mig kun af med Kritik, naar jeg netop føler mig oplagt dertil.

»Hvis jeg, som Mange ifølge Deres Meddelelse ønske, skrev om den danske Politik, vilde jeg kun opnaae at blive Gjenstand for Upopularitet. Ingen vil see Sandheden, og Ingen vil høre den, skjøndt den skriger til Enhvers Samvittighed. Ærbødigst

M. Goldschmidt.«

Jeg vil her meddele det sidste Brev, jeg modtog fra Professor Goldschmidt om et literairt Arbeide. Det er dateret den 25. April 1865 og lød saaledes:

»Jeg kan ikke undlade før min Afreise at takke Dem hjertelig for det mig tilsendte Bind af »Enhver Sit«, men især for en Deel af Deres Skildringer fra Krigen, der ved deres Naturlighed, Simpelhed og underliggende Følelse meget have tiltalt mig.

Høiagtelsesfuld
Deres
M. Goldschmidt.«

Disse Skizzer udkom siden særskilt under Titlen »Skizzer fra Krigen«.

Det er saaledes iaar 32 Aar siden, at »La Costa« blev offenliggjort i »Nord og Syd«; heller ikke nu udkommer den særskilt, men i 10 Øre Bibliotheket; den har velsagtens længe været glemt og har derved faaet Nyhedens Interesse. Det er mit Haab, at den vil blive modtagen med samme Velvillie, som den i sin Tid blev det i »Nord og Syd«.

Michael Gjørup.

Imellem Aarhus og Randers ligger den gamle Gaard eller Borg »Skodstrup«. Allerede i lang Frastand seer man dens tre Taarne rage op over Skoven, der paa de to Sider omgiver den. De to andre Sider beskylles af en lille Sø. Kommer man nærmere, seer man, at Borgen er omgiven af en Vold og en Grav; den Sidste modtager endnu som i gamle Dage sit Vand fra Søen. Over Indkjørselen læses Aarstallet 1553 samt en latinsk Indskrift, hvoraf en Deel dog er udslettet af Tidens Haand. To af Taarnene ere fiirkantede, men det tredie, lavere, er rundt og kun et Trappetaarn. Skjøndt der tydelig nok ved Gaardens Opførelse er blevet seet mere paa Nytten end paa Skjønheden, og Bygningen er uden nogen bestemt architektonisk Stiil, vil dog den hele store Steenmasse aldrig undlade at gjøre et imponerende Indtryk paa Beskueren og minde ham om en Tid, da enkelte Slægter fra slige stolte Adelsborge trodsede Kongerne. At de ogsaa gjorde Almuen til Trælle, kunde man endnu paa den Tid, vor Fortælling begynder, see Minder om, idet Levningerne af den gamle bekjendte Træhest og andre Herligheder fra Vornedskabets Tid, stode i den temmelig lille skumle Borggaard. I Aaret 1808 tilhørte Skodstrup ogsaa endnu en Mand af adelig Slægt, Jens Grubbe. Fornemheden

kjendtes dog ikke synderlig paa ham. Det var en lille, tyk og gemytlig Herremand paa de halvhundrede Aar. Han havde været to Gange gift, første Gang barnløst; men med den anden Kone havde han en Datter, Regine. Vilde man ret have Fornøielse af Hr. Grubbe, maatte man efter en heldig Jagt see ham ved Bordet; hans smaae livlige Øine fore da omkring til alle Sider for at see, om Gjæsterne gjorde deres Skyldighed og nøde alle de solide Spise- og Drikkevarer, han satte for dem. Hans Ansigt var brunt af Vind og Veir, og i Nakken strittede efter gammel Mode en lille Pidsk. Denne Pidsk var hans Øiesten, og vee den, som havde foreslaaet ham at gaae frem med Tiden og klippe den af! Hans Dragt var i Almindelighed mørkebrun Frakke med Sølvknapper, en gul Vest og sorte Knæbeenklæder, sorte Strømper og Skoene prydede med Sølvspænder. Han havde kun to Gange i sit Liv været i Hovedstaden, ellers havde han levet paa Landet, hvor hans Selskab var baade Herremænd, Præster og Bønder. Han havde faaet Gaarden i Arv efter sin Fader, der i sin Tid vel holdt en Hushovmester til sin Søn, men ikke brød sig synderlig om, at han lærte Noget; Junker Jens havde derfor ikke drevet det videre end til at kunne læse — dog latinsk Skrift med nogen Vanskelighed — samt skrive og regne. Hans Datter, den syttenaarige Regine,

havde derimod faaet en bedre Opdragelse. Da Moderen døde, længe før Datteren var voxen, havde Faderen sendt hende til sin Søster i Randers. Denne Søster var gift med en Dragonofficeer, Søn af en emigreret Franskmand; der blev derfor mest talt Fransk i Huset, og Regine blev tilsidst næsten ligesaa færdig i dette Sprog som i sit Modersmaal. Hendes Onkel, der var en opvakt og dannet Mand, havde desuden underviist hende i mange skjønne og nyttige Ting og givet hende et saadant Begreb om Verden, som kun faa af den Tids Provindsdamer besad. Med alt dette var Regine dog bleven en stille og beskeden Pige. I Onklens Huus kom ikke Mange, og kun et Par Gange i sit Liv havde hun været til stort Bal paa Raadstuen. Et Aarstid, før vi gjøre Bekjendtskab med hende, var Tanten død, hendes Mand maatte kort efter bryde op med sit Regiment til Holsten, og skjøndt temmelig ugjerne havde Hr. Jens Grubbe maattet tage sin Datter hjem til sig. Han var ikke nogen ukjærlig Fader; men han vilde saa nødig plages med Noget, og først da han saae, at Regine langtfra at være ham til Hinder eller Fortræd, gjorde Hjemmet nettere og hyggeligere, blev han ganske tilfreds med sin Skjæbne. I Forening med Husjomfruen, Jomfru Mette Rævsgaard, bestyrede nu Regine Gaardens indre Anliggender; dog førte den erfarne Jomfru Rævs-

gaard i mange Dele Overkommandoen, ja, kun hun alene fik Lov til at lave Herremandens Thevandsknægt og stoppe hans store Meerskumspibe. Den 31. Marts 1808 vare lidt efter Middag endeel Mennesker forsamlede paa den gamle Gaard. Sognefogden og Skytten førte Forsædet i Borgestuen, hvor der i rigeligt Maal udskjænkedes Øl og Brændeviin til Gjæsterne. I Herremandens Dagligstue sad derimod Egnens Honoratiores: Herredsfogden, Præsten, Distriktslægen, et Par Herremænd og Degnen; Herredsfogden, de to Herremænd og Degnen spillede Lhombre, de Andre stode og saae til, og Hans Velærværdighed Pastor Løvgren gik fra og til og uddelte gode Raad. »Jeg tabte min Solo, Deres Velærværdighed,« sagde Degnen, Peer Brask, med ynkelig Stemme. »Ja, det var tilforladeligt ikke min Skyld,« svarede Præsten noget forlegent. »Gu' var det Deres Skyld,« raabte Grubbe og lo, »De raadede ham jo dertil.« »Vistnok raadede jeg ham dertil; men hvor kunde jeg formode, at han vilde spille sine Kort saa slet?« »Jeg kunde ikke spille anderledes, end jeg gjorde,« sagde Degnen; »vil De høre, hvad jeg havde paa Haanden . . .?« Der opstod en livlig Discussion, og da de fleste Stemmer vendte sig imod Præsten, og han alligevel ikke vilde give tabt, hævede han sin Røst og sagde: »Ja, det er nu det Samme; men skal vi, som ikke

spille Lhombre, gaae op i Taarnet, for at see, om de komme?« »Ja, lad os det,« svarede Grubbe, »vil De med, Doctor?« Grubbe hentede nu en stor Nøgle, og alle Tre begave sig paa Vandring til det høieste Taarn, hvorfra man havde en vid Udsigt. Det havde været en streng Vinter, skjøndt man var i Slutningen af Marts, laa Sneen endnu paa store Strækninger. Om Formiddagen havde det regnet, men nu skinnede Solen mildt og varmt, den grønne Jord hævede sig frem som Øer i Sneen, og Lærken sang og bebudede det anstundende Foraar. Mod Øst, en halv Fjerdingvei fra Gaarden, glimrede Kattegattets Bølger i Sollyset; men ikke et Seil var at see paa det vide Hav. Efter megen Pusten og mange Udraab stod Jens Grubbe endelig med sit Selskab paa Taarnets Tinde. Han kastede et langt Blik ned ad Veien, der førte til Aarhus, og udbrød: »Jeg seer ikke noget til dem.« »Jeg ikke heller,« svarede Præsten, men de maae snart være her.« »Hm,« sagde den lange og tørre Doctor, »jeg kan ikke nægte, at jeg er meget nysgjerrig efter at see disse fremmede Krigsfolk.« »Ja, hvem skulde have troet, at vi nogensinde skulde have faaet Spaniolere her ind i Landet?« sagde Grubbe. »Det er underlige Tider, vi lever i,« svarede Præsten, »hver Dag bringer os noget Nyt. Man siger ellers, at disse Tropper skal hjælpe os til at

tilbageerobre Skaane.« »Ja, nu har vi jo ogsaa Krig med Sverrig,« sagde Doctoren og trak Viborg Avis op af Lommen, »see, her staaer Kronprindsens Parolbefaling af 14. Marts.« »Hvorledes lyder den?« spurgte Præsten. »Naa, den er ganske kort, det hedder simpelthen: »»Ifølge Hans Majestæts Befaling bekjendtgjøres herved, at Høistsamme har erklæret Sverrig Krig.«« — Forresten staaer her længere nede. at den egenlige Krigserklæring er dateret den 29. Februar, og at Rusland har lovet at staae os bi.« »Jeg skulde da troe, at vi kan staae os, naar vi har baade Frankrig og Rusland til at hjælpe os,« sagde Jens Grubbe; »ja, jeg under Engelskmanden og hans Venner alt Muligt; den Tyveknægt, der saaledes skjød Kjøbenhavn i Brand og tog vor Flaade. Det allerværste er, at han opsnapper alle vore Skibe. Nu er jeg endogsaa nødt til at drikke min Thevandsknægt uden Citron, og min Rombeholdning er snart sluppen op; man bliver da nødt til at tage tiltakke med Brændeviin, tvi!« »De maa bringe dette Offer paa Fædrelandets Alter uden at knurre,« sagde Doctoren. »Ja, naar jeg blot var vis paa, at Engelskmanden fik Hug.« »Det gjør han, med Guds Hjælp,« mente Præsten; »Napoleon holder jo overordentlig strengt over Continentalsystemet. derved lide Englænderne store Tab og have tilsidst ingen Penge til at

føre Krig for.« »Jeg tør bande paa,« raabte Grubbe og saae ud over Havet, hvor en Seiler kom frem i Horizonten, »at det er en Engelskmand, vi see derude.« »Formodenlig,« svarede Doctoren, »for det lader til at være en Orlogsmand. Har De senere erfaret, hvad det var for en Skydning, vi forleden hørte mod Sydost?« »Nei,« svarede Grubbe. »Jeg tænker,« sagde Præsten, »at det maa have været vore Kanonbaade, der have stødt sammen med Engelskmanden. — Det maa forresten blive vanskeligt for os og vore Hjælpetropper at komme over Belterne til Skaane.« »Aa,« sagde Grubbe, »den Marechal Bernadotte skal være en Allerhelvedes Karl, han finder nok paa Raad.« »Man siger, Kongen og ikke han skal commandere Armeen,« sagde Præsten. »Kong Frederik,« mente Doctoren, »vil vise Franskmændene, at han ogsaa kan vinde et Slag. Hans Nærværelse i Sverrig er maaske ogsaa nødvendig; thi man siger, at Svenskerne ville afsætte Kong Gustav og vælge vor Konge istedetfor.« »Død og Pine! Saa bliver Danmark ligesaa stort som paa Dronning Margrethes Tid,« sagde Grubbe. »Nei, stop min Bro'er,« svarede Doctoren, »vi maae nok kjønt gi'e Tiende til Rusmanden. Leben und leben lassen!« Denne Samtale afbrødes ved, at velagtede og ærbare Jomfru Mette Rævsgaard viste sig og gjorde det Spørgsmaal, om

man kunde see noget til de fremmede Krigsfolk. Efterat man havde svaret benægtende sagde Grubbe: »De har vel sørget for Mad, og Sengene er vel i Orden, hvad Jomfru? Ja, vi skal jo have 1 Ritmester, 1 Vagtmester og 16 Mand af Regimentet Algarve i Indkvartering, staaer der. Det bliver sagtens nogen Uleilighed; men saadan en Ritmester er vel en lystig Fyr, der kan drikke Glas om Glas med os Andre og spille en Lhombre.« »Spanierne spille ikke Lhombre,« sagde Doctoren. »Er De vis paa det?« spurgte Grubbe mismodig. »Ja, men saa kan de lære det.« »Hvordan skulde det gaae til?« spurgte Doctoren, »han forstaaer da neppe Dansk, og ingen af os kan Spansk, det jeg veed.« »Au!« sagde Grubbe, »saa kan jeg jo ikke engang tale med ham.« »Ikke uden Tolk.« Præsten sagde: »Deres Datter taler jo særdeles godt Fransk, og dette Sprog kan vist Ritmesteren; see, der har De en Tolk.« »Tillad mig,« sagde Jomfruen, »vi Fruentimmer vil helst holde os i saa lang Afstand som muligt fra disse fremmede Krigsfolk.« »Det skal være meget skikkelige Folk,« sagde Præsten, »de er ikke nær saa slemme som Franzoserne.« »Vi Gamle behøve ikke at være bange,« sagde Herremanden og lo. Jomfruen satte et fortrydeligt Ansigt op, og spurgte om Hr. Grubbe havde seet hendes Døbeseddel. »Nei, men De har s'gu heller ikke seet min, og

De veed dog, at jeg er ingen Ungkarl . . . men De behøver ikke at gaae, jeg mente ikke noget Ondt med, hvad jeg sagde.« Men Jomfruen havde alt lavet sig til at gaae og blev kun holdt tilbage ved Doctorens Udbrud: »Der kommer de!« Virkelig saaes i det Fjerne en lang Række Ryttere, hvis Vaaben glimrede i Solen. Kun langsomt nærmede de sig, da Hestene vare udmattede af flere Dages Marche. Man skyndte sig ned af Taarnet for at underrette Gaardens Gjæster om de Fremmedes Ankomst. Lhombrepartiet blev hævet og Regnskabet opgjort; Degnen var i Perlehumør; thi han kom derfra med en Gevinst af 4 Skilling. Endelig skingrede Trompeten i Borggaarden, Eskadronen red op, og dens Ritmester nærmede sig og bad paa daarlig Tydsk om Kvarterbilletter til dem af hans Folk, der skulde indkvarteres i Omegnen. Værterne traadte nu frem og fik deres Indkvartering tildelt. »Men, Hr. Ritmester, stig dog af Hesten og kom ind at faae Noget at leve af!« raabte Hr. Grubbe, men tilføiede: »Aa, for Fanden, han forstaaer mig ikke.« Ritmesteren nikkede dog venlig, hvorfor Hr. Jens Grubbe med et smilende Ansigt gik ham imøde, greb hans Haand og raabte: »Vi To skal nok blive gode Venner.« Den spanske Herre forstod sandsynligviis ligesaalidt denne Tiltale som den forrige, men rystede med et Smil sin Værts Haand og

fulgte ham ind i Huset. Grubbe selv viste sin Gjæst op til de for ham bestemte Værelser og bad ham med Gebærder snarest mulig om at komme ned at spise. Nede i Gaarden var imidlertid idel Travlhed, og Pigerne stak nysgjerrig Hovederne ud af Vinduerne for at see de fremmede Krigsmænd, der førte deres Heste til Stalden. »Sikke no'en Du,« sagde Kokkepigen til Bryggerspigen. »De har et saa sort Skjæg, at man næsten kan blive bange for dem,« svarede Sidse Bryggerspige. »Men ellers er det kjønne Karle og kjønne Heste. — »De ere nok fra Spanieland.« »Mon de Krigsfolk har været i Krig?« »Det har de vel, siden de kommer saa langveis fra.« »Men saa har de jo slaaet Mennesker ihjel; uh, gid jeg aldrig var kommen til at tjene her paa Gaarden!« »Ei, ei,« sagde Mikkel Skytte, en rødhaaret, undersætsig Fyr, »Du pleier ikke at være saa bange af Dig, Sidse.« »Der er Ingen, der har spurgt efter Jer,« sagde Sidse. »Naa, naa godt Ord igjen; jeg vilde forresten blot sige Dig, at skulde disse Spanioler gjøre Dig eller Kesten noget Ondt, kan I blot sige det til mig, jeg skal nok staae Jer bi.«

[Forts.]

Slør og Tornebusk.

(Blade af en afdød Redakteurs Dagbog).

(Forts.

———

Men Rasmussen havde ikke været i vort Huus, siden Vexlen var bleven betalt. Moder havde ikke undret sig herover; thi hun tænkte, at han skammede sig. Nu skrev jeg ham til og meddelte ham, at jeg var kommen hjem, og at Moder og jeg ventede ham.

Han kom ikke.«

»Han kom ikke!« udbrød Holger.

»Derimod sendte han Dagen efter et Brev, hvori han hævede vor Forlovelse og samtidigt fortalte, at han, naar jeg læste Brevet, allerede var paa Veien til Amerika. Dette var, som jeg siden fik at vide, en Usandhed; thi han var blot reist til Jylland for at anlægge en Filial af sin Principals Handelshus. — Hans Brev gjorde mig syg, den Solstraale, som jeg var begyndt at skimte, forsvandt, og stum og modløs saae jeg Fremtiden imøde. Ak, jeg kunde ikke hade ham; jeg elskede ham endnu.

Da blev Moders Sygdom værre. Frygten for at miste hende gav mine Tanker en anden Retning. Og da hun drog det sidste Suk i mine

Arme, og mine Taarer randt saa stride, begyndte der at arbeide sig Noget frem i mig, Noget, der paany samlede min Kraft, det var Erkjendelsen af, at jeg nu stod alene i Verden, og at jeg nu netop kunde vise Rasmussen, hvis vi engang skulde mødes, at jeg ikke var et skørt Rør, som kunde knækkes, ja, jeg følte som ved en Indskydelse, at det ikke var den gamle, bløde, eftergivende Marie Taarup, som engang paany vilde kunne beherske den hensynsløse Mand, men at jeg maatte see at blive en Anden, maatte see at vinde Mod og Fasthed.«

»De elskede ham endnu?« spurgte Holger.

»Jeg elskede ham, men min Kjærlighed var undergaaet en Forandring. Nu havde jeg en Mission at opfylde, at rive ham bort fra hans fordømmelige Vei. Jeg var overbeviist om, at jeg engang skulde møde ham paany, skjøndt han, som jeg troede, var i Amerika. Med de Penge, jeg havde tilbage, nedsatte jeg mig som Traadhandlerske. Min Handel er altid gaaet godt, og jeg har havt mit gode Udkomme. De troer maaske, at jeg har henlevet min Tid i Ensomhed? Nei, jeg har tvertimod søgt Selskab, jeg har villet lære Menneskene at kjende og sammenligne dem med Rasmussen. Desværre, alle de Mennesker, jeg har mødt, have, saa synes mig, været bedre end han. Jeg fik at vide, at han havde giftet sig, at han havde faaet en

Kone med mange Penge, at hun var en bøielig og eftergivende Stakkel og langtfra lykkelig. Da tænkte jeg, at saaledes vilde min egen Lod være bleven, dersom han ikke havde skrevet sin falske Vexel. For første Gang gøs jeg ved at tænke paa, at jeg kunde være bleven Rasmussens Hustru.

Aarene gik, jeg følte mig trods min megen Omgang med Andre saa ensom. For et Par Aar siden læste jeg i Avisen, at en Herre ønskede at føre en anonym Korrespondance med en Dame. Jeg lagde Billet ind, en Korrespondance kom i Stand, og den morede mig. Det var noget Nyt. Enden blev, at han indtrængende bad mig om et Stevnemøde. Jeg havde allerede af Brevenes Tone seet, at jeg havde med et ungt Menneske at gjøre, jeg tilstod ham Stevnemødet for om muligt at helbrede ham for den Daarskab at spilde sin Tid med anonyme Korrespondancer. Det var morsomt at see hans Forskrækkelse, da han istedetfor en ung Pige traf mig, som er i de Tredive. Han tog formeligt Flugten, da jeg begyndte at prædike Fornuft for ham. De seer, at jeg ikke mere var den bly, tilbageholdne Pige. Deres Avertissement, Hr. Holger M., var altfor fristende til ikke at lægge en Billet ind efter den. Jeg havde med Forsæt stilet Billetten saaledes, at man skulde ansee mig for mere flot end jeg er, og

jeg havde glædet mig til at see Deres Forbauselse, naar De opdagede, at jeg ikke var Klara R. Jeg har flere Gange tænkt, at Sligt just ikke var nogen passende Adspredelse, men De veed, at gamle Jomfruer undertiden kunne have sære Passioner.

Istedetfor Dem mødte jeg Rasmussen, der tiltalte mig som jeg kunde have været den tidligere Marie. Han havde den Dristighed at begynde med at fortælle, at det glædede ham at see mig efter saa mange Aars Forløb. Jeg saae paa ham og sagde kort: »Du lyver!« Han havde tiltalt mig med De. men jeg fastholdt Duet, det var en Traad, som knyttede Nutiden til Fortiden. Fra dengang jeg havde sagt til ham, at han løi, sagde han ogsaa Du til mig. Han talte ikke mere saa dristigt som tidligere og førte Samtalen hen paa sit Giftermaal. Det havde mærkeligt nok undgaaet mig, at han var bleven Enkemand. Da han fortalte mig det, gjorde det et stærkt Indtryk paa mig; jeg gjorde mig ikke strax klar hvorfor. Han begyndte med at nedrive sin afdøde Kone. Jeg tog hende i Forsvar, jeg sagde, at jeg havde hørt, at hun havde været meget ulykkelig, og at Skylden var hans. Han havde taget hende for Pengenes Skyld og ikke af Kjærlighed. Denne Tale ærgrede ham, og pludselig overfaldt han mig med aldeles uforskyldte Bebreidelser. Han mente, at

jeg ikke maatte føre den mest ærbare Vandel, naar jeg saaledes, som skeet idag, satte Mænd, ubekjendte Mænd, Stevne. Denne Bebreidelse fremkaldte mine Taarer, jeg slog Sløret ned, forsvarede mig saa godt, jeg kunde, og bad ham forhøre sig overalt om min Vandel. Han vedblev dog skaanselsløst at benytte sin formodede Seir. Da vendte jeg mig pludselig imod ham og spurgte:

»Naar faaer jeg min Vexel betalt?«

»Deres Vexel, hvilken Vexel?« spurgte han.

»Den falske Vexel.«

»Vexlen var ikke falsk,« skyndte han sig at sige.

»Den var falsk,« svarede jeg med Bestemthed og saae paa ham med et udfordrende Blik.

»Jeg sværger, at din Moder selv skrev Vexlen under.«

»Du lyver! Du gjør Dig skyldig i Mened.«

»Marie, vogt Dig for at gjøre mig vred.«

»Hvad frygter jeg din Vrede? — Jeg har Dig i min Magt. — Ja, jeg har med Omhyggelighed gjemt din falske Vexel og min Moders skriftlige Tilstaaelse, at hendes Navn var efterskrevet.«

»Hun tilstod selv, at Navnet var ægte, hun betalte Pengene.«

»Det var, fordi hun i Dig saae sin tilkom-

mende Svigersøn. — Hvis Du ikke betaler mig Vexlen, melder jeg Sagen til Politiet.«

»For mig gjerne. Der vil Intet komme ud deraf. Men da Du nu er i trængende Kaar og engang har været min Kjæreste, kunde jeg maaske finde mig foranlediget til at betale Dig noget af Vexlens Beløb.«

»Du vil akkordere?«

»Ja, lader os akkordere,« skyndte han sig at sige.

»Jeg akkorderer ikke,« svarede jeg, »nei, jeg vil have Vexlen betalt. Men dersom Du troer, at jeg forlanger Penge, fager Du feil.«

»Hvad forlanger Du da?« spurgte han forundret.

»Jeg forlanger, at Du skal gifte Dig med mig.«

Han saae i høi Grad forbauset paa mig og taug nogle Øieblikke. Endelig sagde han med et Smiil:

»Nu ja, jeg skal tænke over Sagen. Du elsker mig altsaa endnu?«

»Jeg vil have et Svar strax.«

Han taug atter, overveiede og sagde:

»Nuvel, jeg skal gifte mig med Dig, men vort Bryllup kan ikke finde Sted før om et Aarstid. Jeg har en voxen Datter, hun skal først ud af Huset, der er desuden andre Forhold, som skulle ordnes.«

»Et Aar er for længe,« svarede jeg.

»Du er gruelig giftesyg,« sagde han.

»Det er jeg. — Nuvel, jeg giver Dig et halvt Aar.«

«Virkelig,« udbrød han synlig glad, »hør, Marie, jeg synes, at den gamle Kjærlighed begynder at leve op paany, efterat jeg har talt med Dig.«

Jeg vil skaane Dem for alle hans ømme Talemaader, jeg har nu af Dem faaet at vide, at han har gjort sig skyldig i et lumpent Hykleri. Han havde allerede dengang bestemt sig til at gifte sig med Klara R. Naar Ægteskabet var fuldbyrdet, har han vel ment, at jeg vilde falde tilføie. Han skal imidlertid faae Andet at tænke paa.« —

»Troer De at kunne forhindre hans Giftermaal med Klara R.?« spurgte Holger.

»Jeg vil forhindre det,« sagde hun med Energi.

»Vil De endnu stedse selv ægte ham?«

»Har jeg ikke allerede sagt Dem, at jeg betragter det som min Mission at rive Rasmussen ud af Pølen, hvori han sidder.«

»Han befinder sig vist meget vel deri.«

»Jeg vil aabne hans Øjne, jeg vil lære ham at angre, jeg vil . . . .«

»Men troer De, at De kan?«

»Det er mit Haab, at der ikke er saa mørkt

i hans Sjæl, at den dog maa kunne finde Lyset. Det har været mit Livs Drøm, berøv mig ikke den; thi da døer jeg.«

»Det vil sige, dette Haab har Deres Kjærlighed skabt. De elsker ham endnu, De elsker ikke Diskontøren Rasmussen, men den Skikkelse, som Deres Fantasi har skabt af den angrende Ungdomselskede.«

»Jeg har ikke tænkt saa nøie over Sagen. Men vær De ubekymret. Klara R. skal aldrig blive hans Hustru. Jeg har for første Gang fortalt et Menneske, hvad der nu i saa mange Aar har tynget paa mit Hjerte, og, mærkværdigt nok, til et mig ubekjendt Menneske. Men vi have jo samme Formaal. Jeg stoler paa, at Alt, hvad jeg i Aften har fortalt Dem, bliver en Hemmelighed mellem Dem og mig — dog maa De gjerne meddele Klara saa meget deraf, som De finder passende.«

»Jeg takker Dem for Deres Tillid.«

Marie Taarup meddelte ikke Holger, hvilke Planer hun havde til at forhindre Rasmussens Giftermaal med Klara, men saa meget kunde han see, at der var den største Sandsynlighed for, at Klara, naar hun fik Maries Historie at vide, aldrig vilde samtykke i at blive Rasmussens Hustru. —

Frosten var ophørt. Over Landskabet laa en let Taage. Den nedtrykkede dog ikke Sindet

som Efteraarstaagen; thi man vidste, at, naar Sneen engang var smeltet under dens klamme Favntag, vilde grønt Græs og Blomster afløse det eensformige, hvide Tæppe. Riimfrostens glimrende Krystaller vare forsvundne fra Grene og Kviste, og istedetfor fældte de Glædestaarer over snart at skulle smykkes med grønne Blade. Et Vindpust foer engang imellem henad Gamle Kongevei, det var et tidligt Bud om Vaaren, Sneen smeltede for dens Aande, men Menneskene pakkede sig endnu bedre ind; thi Kampen mellem Vinter og Vaar kan bringe Feber i Blodet og blege Kinderne.

Paa den Tid Fanny pleiede at gaae i Skole, var Holger næste Morgen paa Gamle Kongevei. Klara Rasmussen havde jo lovet at bringe ham Besked om eller fra hans egen Klara. Hvor forhaabningsfuld var han ikke bleven siden den foregaaende Aften? Der paakom ham Lyst til at dandse paa den stærkt opblødte Vei. Han fløitede en munter Melodi; pludselig hørte han en Stær tæt ved stemme i med.

»Stæren er kommen!« jublede det inden i ham. »Den bringer os Alle Vaar.«

Da saae han gjennem Taagen Fanny, ledsaget af to unge Damer, komme sig imøde. Hans Hjerte bankede heftigt, den ene af Damerne var Klara R. Hans Gang blev langsommere. Hvorledes skulde han tiltale hende?

Hvorledes vilde hun modtage ham? Nu vare de lige ved ham. Klare R.s Øine mødte hans, hun saae hurtigt til en anden Side og rødmede. Frøken Rasmussen smilte og forbarmede sig over Holger ved ogsaa at standse, da han standsede.

»God Morgen, Hr. M.,« sagde hun, »jeg har igaar saa nogenlunde udrettet Deres Ærinde, og jeg har nu bragt Klara med, for at De selv kan tale med hende.«

»Klara!« udbrød Klara R., »det takker jeg ikke for, havde jeg vidst . . .«

»Havde Du vidst, at Hr. M. vilde møde os, var Du ikke gaaet denne Morgentour. Netop derfor fortalte jeg Dig Intet derom.«

»Jeg vil vende tilbage,« sagde Klara R.

»Frøken, hvorfor vil De bedrøve mig saa haardt?« spurgte Holger. »Jeg har saa meget at sige Dem, hvorpaa ikke alene Deres og min, men ogsaa en Tredies Fremtidslykke beroer. Naar De har hørt mig, vil De erfare, at jeg taler Sandhed. Og hvad jeg har at meddele, maa kun De høre, det er en Tredies Hemmelighed.«

»Den kan neppe angaae mig.«

»Jeg sværger Dem det til.«

»Lader os gaae, ellers kommer Fanny for silde i sin Skole,« sagde Frøken Rasmussen og begyndte at gaae ned ad Gl. Kongevei.

»De har i den sidste Tid uden mit Vidende

og mod min Villie blandet Dem i mine Forhold,« sagde Klara mut, men fulgte dog efter de to Andre.

»Min eneste Undskyldning er den store Interesse, jeg nærer for Alt, hvad der angaaer Dem, en Interesse, der allerede vaktes ved vort første Møde; husker De hin deilige Sommermorgen ved Hindsgavl? Og dengang vi senere mødtes, og jeg havde den Lykke en hel Dag at være sammen med Dem, forlod jeg Dem med det Haab, at jeg ikke var Dem ganske ligegyldig.«

»Meget har forandret sig siden dengang,« sagde Klara med et Suk.

»Dog ikke min Kjærlighed til Dem. Den vil aldrig forandres. Jeg forstaaer godt, hvad De mener, men jeg haaber, at jeg skal kunne bringe Lys, hvor der nu er Skygge. Hvad der i den sidste Tid er skeet i Deres Familie, er ikke nogen Hemmelighed for mig, dels har Deres Søster og dels Frøken Rasmussen fortalt mig det. De vil bringe et Offer, som . . .«

»Jeg vil bringe det,« sagde Klara og slog Øinene ned for Holgers Blik.

»De offrer da min Lykke paa samme Tid.«

»Det faaer saa være. De staaer mig fjernere end min Fader og min syge Moder.«

»De tænker smukt og ædelt. Men dog tør De ikke bringe dette Offer, naar De hører, at

De derved offrer en Anden, en ædel Kvinde, som hele sit Liv har elsket Rasmussen, og som han nu anden Gang har lovet at ægte.«

»Hvad siger De?« udbrød Klara aandeløs.

»Heldigviis er Frøken Rasmussen nu saa langt borte, at hun ikke kan høre vor Samtale. Hun skal ikke kjende det Blad af hendes Faders Liv, som jeg har faaet Tilladelse til at fortælle Dem.«

Holger fortalte nu Klara den sørgelige Historie, han den foregaaende Aften havde hørt af Marie Taarup. Alt som han fortalte, gøs Klara og der viste sig Taarer i hendes Øine.

»Vil De endnu gifte Dem med Rasmussen?« spurgte Holger.

»Nei, nei,« sagde Klara og trykkede sig uvilkaarligt op til ham.

»Men vil De istedetfor vise mig Tillid? Vil De tillade mig at hjælpe Deres Forældre?«

Hun rystede paa Hovedet.

»Hvorledes?« spurgte Holger. »De vilde tillade Rasmussen at hjælpe Deres Forældre, De vilde endogsaa skænke ham Deres Haand som Belønning for denne Hjælp, medens jeg, som ikke fordrer nogen Løn, tilbyder samme Hjælp.«

»De fordrer ingen Løn?«

(Forts.)

Dr. med. Cassans Mord
i
1889.

(Efter „Der neue Pitaval".)

(Forts.)

En anden Omstændighed beviste, at Morderen kunde gaae ind og ud i Huset som han vilde. Det er allerede omtalt, at Lægen havde tre ladte Bøsser i sit Sovekammer. Tændsatsen var taget ud af Fænghætterne, hvorfor Geværerne ikke kunde gaae af. Morderen havde saaledes klogt sørget for, at Skudvaabnene ikke kunde benyttes.

Politiet kavde strax ladet den Afdødes Tjener Justin Durand arrestere. Saaret paa hans Haand, som Morderen skulde have bibragt ham, var meget mistænkeligt. Ogsaa Dr. Cassan var saaret i Haanden. Havde den gamle Mand maaske, for at redde sig, grebet om Morderens Kniv og søgt at holde den fast, og havde i denne Kamp Morderen paadraget sig sit Saar?

Man kom til at tænke paa den gamle Husholderskes pludselige Død. Var hun ogsaa bleven myrdet? Stode de to Mord i Forbindelse med hinanden?

Philippine Siccards Lig blev opgravet og

undersøgt. Lægerne fandt en stor Mængde Arsenik i Indvoldene. Hun var død af Gift. Dr. Cassan havde i La Grave flere Pakker Arsenik, som han benyttede i sin Vinavl. Selvforstaaeligt havde han alene Nøglen til Kassen, hvori Arseniken gjemtes; man fandt Kassens Laas opbrudt. Hvem havde gjort det? Efterat Retten havde foreholdt Arrestanten den stærke Mistanke, der hvilede paa ham, besluttede han sig til at bekjende.

»Den i mit første Forhør omtalte Morder med det stride Skjæg,« sagde Justin Durand, »er et Foster af min Fantasi. Jeg selv har forøvet Mordet, men ikke alene; jeg har en Medskyldig — Fru Cassan. Allerede i mange Maaneder har Lægens Svigerdatter været min Maitresse. Hun blev bragt ud af sig selv ved den uudholdelige Stilling, hun indtog i den gamle Herres Hus, ved hendes Svigerfaders uafladelige Bebreidelser og Husholderskens Magtsprog. Der maatte en Ende derpaa; den gamle Gnier maatte ryddes af Veien. For at tilfredsstille sin Hævntørst behøvede hun en paalidelig, stærk Arm, og hertil udkaarede hun mig, sin Elsker. Hun lokkede mig i sit Garn ved alle det kvindelige Koketteries Kunster, ved sine Yndigheders Magt gjorde hun mig til sin Slave. Hun var en bedaarende Sirene, en smuk, ung Kvinde, en Verdensdame, og jeg en fattig Tjener. Jeg blev et

villieløst Redskab i hendes Haand. Ved hendes Kjærlighed mistede jeg min Ære og Forstand.

Den Dag Fru Cassan maatte forlade sin Svigerfaders Hus, fik jeg af hende Planen til Mordet. Jeg tøvede; thi jeg gyste tilbage for den blodige Daad. Fru Cassan lovede, at hun vilde være mig behjælpelig med Udførelsen. Vi aftalte, at Forbrydelsen skulde udføres Natten mellem den 8. og 9. Mai. Fru Cassan indtraf til rette Tid til Albi. I Mandfolkedragt havde hun i Midnatstimen sneget sig gjennem de stille, øde Gader, jeg ventede hende taus ved den halvt aabne Port. Hun traadte ind. Uden Støi gik vi Begge op af Trapperne. Jeg bankede paa Sovekammerdøren og raabte: »Staa op, Hr. Doctor! Der er sendt Bud om et meget betænkeligt Sygdomstilfælde.«

Oldingen hørte min Stemme og lukkede op. Neppe vare vi komne over Dørtærskelen, før Svigerdatteren tog Dolken fra Skrivebordet og stødte den i Lægen. Stødet var saa heftigt, at den gamle Mands Strube formeligt blev gjennemboret. Jeg gøs og raabte: »For den barmhjertige Guds Skyld, hold inde!« Det var for sildigt. Forskrækket flygtede jeg og lod Mordersken være alene med sit Offer.«

Saa usandsynligt dette Væv af Løgn var, fandtes dog Folk, som troede det. Men snart fastslog Undersøgelsen, at Fru Cassan Natten

mellem den 8. og 9. Mai havde været i Toulouse. Kl. 2 om Eftermiddagen havde hun konfereret med Præsten ved Kirken Saint Corvin, Kl. 3 1/2 pantsatte hun paa Laanekontoret sit Gulduhr, og Kl. 5 var hun hos Assessor Mercadier, hvor hun traf sammen med Advokat Pagot. Kl. 6 forlod hun med Mercadier dennes Kontor, de mødte Kjøbmand Dubédout og talte med ham. Kl. 7 spiste Fru Cassàn i sit Hjem og blev opvartet af sin Tjenestepige, Elodie Rieunier. Efter Maaltidet spillede hun Fortepiano, en Nabo havde hørt hende spille endnu Kl. 9. Derpaa gik hun tilsengs. Den 9. Mai stod hun op Kl. 6 om Morgenen. Elodie Rieunier paastod, at hun havde vækket sin Frue og bragt hende hendes Morgenchokolade. Kl. 10 om Formiddagen bad Fru Cassan en Naboerske om Nøglen til deres fælles Kjælder. Kl. 11 hentede hun Noder i et Leiebibliothek. Om Eftermiddagen begav hun sig igjen til Hr. Mercadier, og om Aftenen spillede hun paany Fortepiano i sit Hjem. Først den 10. Mai om Formiddagen fik hun af Bladene at vide, at hendes Svigerfader var bleven myrdet.

[Forts.]

Redakteur: Kapitain *Michael Gjørup.*
Udgiver: *Th. Sørensen* (Rudolf Kleins Efterfølger).
Trykt hos Chr. Birch, Gothersgade 65.

»Tak, Mikkel Skytte, vi kan nok passe paa os selv, og I smurte nok ogsaa Haser, naar det kom til Stykket. Husker I, dengang vi var til Marked i Randers, og I stod og saae paa, at den store Niels Dragon kyssede mig?«

»Ja, det var dengang,« sagde Skytten noget flau, »men nu kommer de fra Stalden og herover for at faae Noget at æde.«

Imidlertid var den fremmede Gjæst bleven omklædt og traadte ind i Familiens Dagligstue i en halv militair og halv civil Paaklædning. Alle Herremandens øvrige Gjæster vare tagne bort med deres Indkvartering, hvorfor Jens Grubbe ikke havde andet at byde den Fremmede end sig selv, som han sagde, og det var daarligt nok, tilføiede han. Regine havde imidlertid faaet strenge Ordre til at holde sig i Nærheden, og efter nogen Modstræben fandt hun sig endelig i at være Tolk. Efterat Ritmesteren paany havde forsøgt sig med daarligt Tydsk, idet han gjorde sin Kompliment, og derpaa viist en paafaldende Ukyndighed overfor Hr. Jens Grubbes Tydsk, gav Hr. Grubbe med Albuen Regine et lille Vink, og hun sagde rødmende paa Fransk:

»Min Herre, i min Faders Navn byder jeg Dem Velkommen.«

En glad, næsten barnlig Overraskelse viste sig paa Ritmesterens Ansigt, og han svarede strax i samme Sprog med en Lethed og Fær-

dighed, som Regine ikke havde tiltroet Spanieren. Han tiltog sig endog som competent Dommer at gjøre Regine én Kompliment for hendes smukke Udtale og gav den en Vending, hvorved han tillige hyldede hendes smukke Ydre. Regine, der ikke var vant til Komplimenter, blev meget forlegen, og hendes Forlegenhed tiltog, da hendes Fader nysgjerrig spurgte:

»Hvad var det, han sagde? Vil han have noget at spise?«

Endelig tog hun Mod til sig og sagde: »Min Fader spørger, om De ønsker at spise til Middag?«

Med en rask lille Haandbevægelse erklærede Ritmesteren sig beredt til denne ikke uvigtige Forretning og bød Regine Armen.

»Hilledød, det gaaer stort til,« sagde Jens Grubbe ved sig selv, »saadan har vi nok ikke marcheret her i Huset siden Aarene 90. Men kjønt er det s'gu, og man skulde da ogsaa engang imellem tænke paa, hvem man er.«

Jens Grubbe havde god Tid til Enetale og ligeledes til at spise — thi, hvorvel han havde spist en Gang til Middag, fandt han det upassende at lade Gjæsten mærke det og ikke at give Exempel paa god Appetit — dog vilde han ogsaa nyde Konversationen, skænkede i Glassene og gjorde efter en kort Pause Tegn til at ville klinke.

Ritmesteren forstod ham ikke og kastede et spørgende Blik til Regine, som forklarede ham Faderens Mening. Ritmesteren klinkede da med sin Vært, der udstødte et kraftigt »Gesundheit«, før han drak.

»Denne Skik,« sagde Ritmesteren, »at støde Glassene imod hinanden, kjende vi ikke i mit Hjem; men jeg synes godt om den; der er noget hjerteligt deri, det har Lighed med et Haandtryk. — Men det er sandt, her sidder jeg ved en fremmed Families Bord, og denne Familie veed ikke engang mit Navn. Jeg hedder la Costa og har den Ære at commandere en Eskadron af Regimentet Algarve.«

»La Costa,« sagde Grubbe, »det Navn har jeg aldrig hørt før, det klinger bandsat udenlandsk. — Hør Du, Regine, tal lidt mere med ham.«

Virkelig synes den Fremmede et Øieblik at have overgivet sig til sine Tanker, men rettede ved Regines Stemme strax og livlig denne Mangel paa Høflighed. Hun spurgte, om hans Reise eller Marche havde været behagelig, og han svarede:

»Ja, min Frøken, vi have Intet at klage paa Danmark; her drage vi jo ogsaa frem i den dybeste Ro, — forleden Nat havde vi rigtignok Uro, da Kolding Slot brændte.«

»Er Koldinghus brændt?« sagde Regine overrasket.

Herremanden blev noget urolig ved at høre Datterens Udraab og spurgte om, hvad der var i Veien, om Ritmesteren ikke kunde spise vor Mad, eller om Vinen ikke duede. Da han fik at vide, hvorom Talen var, blev han meget nedslaaet og sagde:

»Herregud, det var da et stort Tab for Landet. O, det deilige Slot! En af mine Forfædre har været Kommandant derpaa; men det er over hundrede Aar siden. — Altsaa, Koldinghus er brændt.«

»Er der kommet Nogen til Skade?« spurgte Regine.

»Jeg troer det ikke. Det skete Natten mellem den 29de og 30te Marts. Marechallen af Ponte Corvo var samme Aften ankommen dertil fra Sønderborg. Et spansk Regiment havde Slotsvagten. Formodenlig ved en Soldats Uforsigtighed kom der Ild, og Ilden greb saa hurtig om sig, at det var umuligt at slukke. Prindsen var meget bedrøvet over Tabet af det smukke Slot.«

»Er De vis paa, at der ikke er sat Ild paa Slottet?« spurgte Grubbe.

»Aldeles vis. — De danske Borgere i Kolding saae rigtignok paa os med mørke Miner,

som om de vilde tilskrive os Ulykken; men, ved alle Helgene, vi have ingen Andeel haft i Branden.«

»Hvem brænder ogsaa sine Venners Huse af?« sagde Grubbe, efterat Datteren havde oversat Ritmesterens Tale. »Nei, havde Englænderne boet paa Koldinghus, saa veed jeg vel, hvad jeg vilde have tænkt. De Tyveknægte, som skjøde Frue Kirke ned, har nu faaet Smag paa Ildebrande. — Fik Folk deres Eiendele reddede ved Slottets Brand?«

»Kun tildels. Kongen af Danmark led et ikke ubetydeligt Tab; der brændte 2000 Tønder Rug og 3000 Tønder Havre.«

»Er det muligt!- Ja, det Tab er noget nær ligesaa slemt som Slottets. 2000 Tønder Rug og 3000 Tønder Havre! Det troer s'gu jeg!«

Man havde nu afspist, og Gjæsten trak sig tilbage til sine Værelser, hvor han blev den øvrige Tid af Dagen. Det første Indtryk, han og hans Folk havde gjort, var særdeles gunstigt, og saavel i Salen som i Folkestuen var Spaniernes Roes paa Alles Læber; dog maae vi undtage Mikkel Skytte, som gik og mumlede i sit store røde Skjæg; han var aabenbart bange for, at en Spanier skulde stikke ham ud hos Sidse eller Kirsten.

II.

Solen skinnede næste Formiddag venlig ind ad Vinduerne paa Skodstrup, og Jomfru Rævsgaard gik i daarligt Lune i Dagligstuen og dækkede Frokostbordet. Regine sad ved Vinduet og syede og kastede engang imellem et Blik ned i Haven, hvor Gartneren havde begyndt med at arbeide. Samtalen dreiede sig om den spanske Ritmester, og Jomfruen havde netop ønsket, at hun kunde Spansk eller Fransk, for at kunne tale med den belevne udenlandske Gjæst.

»Jeg havde saamænd ikke troet, at Spanierne saae saaledes ud,« sagde hun, »nei, thi jeg har læst om deres gruelige Gjerninger i en gammel Historiebog om Ridder Roland, der blev slaaet ihjel nede i Spanieland af vilde Mohrer eller andre Hedninger, og jeg tænkte, at Spanierne ikke vare bedre nu end dengang.«

»Der kan Meget forandre sig i tusinde Aar,« sagde Regine.

»Det er ogsaa sandt. Ja, der er rigtignok nogle af disse Krigsfolk, som see ud til at kunne have dræbt Roland med Underhornet, men de Fleste have noget melankolsk i deres Ansigt. Og saa var der en af dem, som sang igaar Aftes, aa, det var saadan en rørende Vise, at jeg ordenlig fik Taarer i Øinene, skjøndt jeg ikke forstod et Ord.«

Peer Brask traadte nu ind i Stuen med et: Godmorgen. Degnen var Egnens Nyhedskræmmer, og da han viste sig paa denne tidlige Tid af Dagen, var der Sandsynlighed for, at man skulde faae noget Nyt at vide. Efterat have kastet et Blik paa det velbesatte Frokostbord og spurgt om, hvor Herren var, og hvorledes Damerne havde sovet inat, satte Peer Brask sig ned paa en Stol og sin Hat ved Siden af sig paa Gulvet og tog dernæst saalunde Ordet:

»Mine Jomfruer, baade De, Jomfru Grubbe, og De, Jomfru Rævsgaard, maae ikke blive forskrækkede over en Nyhed, jeg vil fortælle Dem.«

»Gud fri os!« raabte Jomfru Rævsgaard, »hvad er der paafærde?«

»Skynd Dem at fortælle,« sagde Regine, »De spænder vor Nysgjerrighed og gjør os ganske angst og bange.«

»Ja,« sagde Degnen og smidskede i Skjægget med en vigtig Mine, »ja, det er en meget bedrøvelig Nyhed; jeg hørte den nede i Kroen imorges af en holstensk Studepranger, som skulde til Randers. Det var ham, Nis Peters, som engang stod i Forbindelse med Hans Velærværdighed og forgangen Pintse kjøbte den blakkede Kvie og den blissede Stud. Hans Velærværdighed, Pastor Løvgren, fik Bæsterne ganske godt betalt, skjøndt Priserne . . .«

»Er det om disse Høveder, De har en Nyhed at bringe os?« spurgte Jomfru Rævsgaard.

»Nei, det er det rigtignok ikke, he, he; men havde jeg ikke dengang gjort Bekjendtskab med Nis Peters, saa havde jeg ikke idag faaet den store, den gruelige Nyhed at vide.«

»Men fortæl os denne Nyhed, og gjør os ikke altfor nysgjerrige,« sagde Regine.

»Ja, vel, med Deres gunstige Tilladelse vil jeg fortælle Dem, at Koldinghus er brændt.«

»Den Nyhed bragte den spanske Ritmester os igaar Aftes,« sagde Regine.

»Hm, ja saa, det vidste jeg ikke,« svarede Degnen noget flau.

»Og han kjendte naturligvis alle Biomstændighederne bedre end Nis Peters,« vedblev Regine.

»Ja naturligvis,« sagde Degnen, »thi det er jo Spaniolerne, som have stukket Ild paa Slottet.«

»Gud forbarme sig!« raabte Jomfru Rævsgaard.

»Jeg kan tænke mig, at det har den spanske Herre ikke fortalt,« sagde Degnen og saae triumferende hen til Jomfru Regine.

»Nei, det har han ikke fortalt,« svarede hun, »og jeg troer heller ikke, at det er sandt. Af hvilken Grund skulde Spanierne have sat Ild paa vor Konges Slot?«

»Veed De da ikke, Jomfru Regine,« sagde Degnen belærende, »at disse spanske Krigsfolk meget nødig tjene den store Keiser Napoleon, og at de mod deres Villie ere blevne sendte fra deres Hjem? Marechal Bernadotte have de Allesammen svoret Død og Undergang; han var samme Aften kommen til Koldinghus, og nu vilde de indebrænde ham.«

»Ak ja! de er akkurat de samme som paa Rolands Tid!« raabte Jomfru Rævsgaard.

»Jeg troer ikke denne Fortælling,« sagde Regine; »tværtimod, jeg har hørt, at Spanierne holde meget af Prindsen; de ville hellere kommanderes af ham end af nogen anden fransk General.«

»Ja, ja,« sagde Degnen, »jeg veed nok, hvad jeg troer om hele denne Sag, og jeg raader Enhver til at være paa sin Post anbelangende disse Spaniolere. De ere jo ikke engang rette kristne Mennesker.«

»Saa havde jeg dog Ret!« raabte Jomfru Rævsgaard, »jeg sagde før, at de var Mohrer.«

»Det er de just ikke,« sagde Peer Brask, »nei, de er Katholiker og tro paa Jomfru Maria og Skærsilden.«

»Desuagtet ere de dog Kristne,« svarede Regine, »det maa De som Degn vide ligesaa godt som jeg.«

»Hm,« sagde Degnen, der blev noget ilde tilmode ved denne Appel til hans theologiske Kundskaber; »hm, ja, men ifølge Kirkeforsamlingen til Trident, saa . . .«

»Hvad den?« spurgte Regine.

»Ja, ja, det er meget vidtløftigt,« sagde Degnen, som havde troet at kunne imponere sine kvindelige Tilhørere; »men om der ogsaa kan siges Adskilligt baade for og imod Kirkeforsamlingen i Trident, saa maa De dog indrømme mig, at den spanske Inqvisition er en slem Ting, som vi ikke kunne ønske at faae indført hertillands.«

»O ja, jeg har læst en Bog om denne skrækkelige Inqvisition,« raabte Jomfru Rævsgaard, »den brændte levende Mennesker.«

»Og døde med,« — tilføiede Degnen belærende.

Denne Samtale, som var skeiet saa langt ud fra sin Hovedgjenstand, blev pludselig afbrudt ved, at der faldt et Skud i Nærheden. Degnen sprang forskrækket op og væltede sin Stol, Jomfru Rævsgaard udstødte et Skrig, og Regine tabte sit Sytøi.

»Nu myrder de os Allesammen!« raabte Jomfru Rævsgaard.

»Jeg vil paa Øieblikket hjem, her er man ikke sikker paa sit Liv,« sagde Degnen, og skyndte sig ud af Døren.

Regine kastede i det Samme et Blik ned i Haven, og hvad hun der saae, lod hende hurtig gjætte Aarsagen til al denne Forstyrrelse. I en af de lige Alleer havde la Costa ladet opstille en Skive, og nu øvede han sig i at skyde tilmaals med Pistoler; en Tjener stod hos og ladede. Jomfru Rævsgaard blev beroliget, ja hun lo tilsidst over Degnens Frygt. Herremanden kom ned til la Costa. Han var en dygtig Skytte og bad om at maatte gjøre et Par Skud. Dertil var Ritmesteren med Fornøielse beredt, og der opstod en Kapskydning, hvori la Costa gik af med Seiren. Jens Grubbe blev hidsig og lod et Par af sine bedste Jagtgeværer hente. Hans Gjæst smilede, tog et Gevær og traf Centrum hver Gang. Tilsidst greb han atter en Pistol, slyngede en Kobberskilling op i Luften, skød og traf den.

»Det kan jeg, min Salighed, ikke gjøre ham efter,« sagde Herremanden; »jeg gi'er tabt. — Lad os saa komme op og faae lidt Frokost.«

Om Eftermiddagen, da la Costa sad paa sit Værelse og skrev Tjenestebreve, modtog han Besøg af en af sine Officerer, Lieutenant Don Joaquin Filangieri. Det var en høi, velskabt, smuk Mand, hvis medfødte Grandezza for endel var forsvunden ved det omflakkende Krigerliv. Han hilste sin Foresatte meget ceremonielt;

denne bad ham sidde ned, og bød ham en Cigarette.

»Nu Don Joaquin, hvorledes er De tilfreds med Deres nye Kvarteer?« spurgte la Costa.

»Det er upaaklageligt,« var Svaret, »men jeg er kommen herop for at høre, om der er Breve fra Hjemmet?«

»Nei,« var la Costas korte Svar.

»Jeg aner en Ulykke,« sagde Don Joaquin mørk, »vore Paarørende, vore Venner maae i den lange Tid have skrevet os til; man tilbageholder vore Breve. — Hr. Ritmester, hvorfor jager man os fra Etrurien til Polen, og fra Polen til dette fremmede Land? Hvorfor fremskyder man os paa denne Halvø og lader franske Tropper spærre os Veien til Tydskland? Der maa være skeet Noget i vort Fædreland!«

»Men hvilket?«

»Det veed jeg ikke,« sagde Don Joaquin, »men det er sikkert ikke noget godt. — O, gid jeg atter var i Spanien og ikke i disse Franskmænds Vold! Hvo veed, maaske er i dette Øieblik Kong Carl myrdet og Corsikaneren paa Ferdinands og Isabellas gamle Throne.«

(Forts.)

Slør og Tornebusk.

(Blade af en afdød Redakteurs Dagbog).

(Sluttet.)

»Nei, nei, kan De ikke elske mig, maa jeg . . . maa jeg finde mig deri, men jeg vil dog have havt den Glæde at have hjulpet dem, som De elsker.«

Hun saae for første Gang frit og freidigt paa ham.

»De skal faae Deres Løn!« udbrød hun.

Deres Øine mødtes. Vinden kom susende og legede lystigt med hendes grønne Slør, Stæren fløitede glad i Busken, og et Øieblik tittede Solen foraarsmild gjennem Taagen ned til de to Elskende.

Frøken Rasmussen kom nu tilbage med en Hilsen fra Fanny. Hun saae strax paa deres lykkelige Miner, at alle Misforstaaelser vare hævede. Men hun sagde Intet og gik i nogen Frastand bagefter det lykkelige Par, som nu var paa Hjemveien. Da gik en tilsløret Dame med hurtige og faste Skridt forbi. Holger saae hende, men hun ikke ham.

»Det var Marie Taarup,« hviskede han til Klara.

»Damen der foran?«

»Ja. Det bæres mig for, at Rasmussens Villa er hendes Maal.«

»Du troer . . .«

»Jeg er næsten overbeviist derom. Lader os gaae lidt hurtigere til, vi ville da faae at vide, om jeg har Ret. — Men skulde hun gaae ind af Laagen, Klara, lader os da være enige om, at holde Frøken Rasmussen en kort Tid borte fra sit Hjem. Der passerer maaske Ting, som hun ikke har godt af at være Vidne til.«

»Heri er jeg enig med Dig,« sagde Klara og spurgte Veninden: »Kan Du være en kort Tid hjemmefra?«

»Det er rigtignok den travle Morgenstund, men for din Skyld vil jeg forlænge vor Spadseretour.«

Hun anede ikke den sande Grund, men fandt det meget naturligt, at de to Elskende havde Lyst til at blive længere sammen; selv gik hun smaaanynnende bag efter dem og tænkte paa sin egen Ven. Skulde hun nogensinde blive hans?

Klara og Holger havde snart glemt Grunden til, at deres Spadseretour var bleven forlænget. De levede i deres eget Kjærligheds-Paradiis. Klara Rasmussen maatte minde dem

om, at det vist nu var Tid at vende hjem. Paa Tilbageveien aftalte Holger med Klara, at han endnu samme Dag vilde besøge hendes Fader, og at det maatte komme til et Brud mellem ham og Rasmussen. Klara lovede at være Holgers trofaste Allierede.

De vare komne i Nærheden af Villaen, da pludselig en Mand uden Hat paa Hovedet viste sig paa Veien og saae sig forstyrret om.

»Min Gud, det er min Fader!« raabte Klara og blev bleg.

Det var i Virkeligheden ogsaa Kammerraad R. Han syntes dog ikke at see sin egen Datter, men løb lige mod Klara Rasmussen og raabte:

»Skynd Dem, skynd Dem, Deres Fader er bleven pludselig syg. Skynd Dem, der er en fremmed Dame hos ham.«

Holger tilkastede Klara R. et meget sigende Blik og sagde:

»Det er vist bedst, at jeg følger Frøken Rasmussen.«

Klara nikkede. Kammerraaden saae efter den unge Mand og spurgte:

»Hvem var det?«

»Kom, Fader,« sagde Klara, »Du forkøler Dig herude. Lader os gaae ind. Jeg skal fortælle Dig det Altsammen.«

De gik hurtigt ind i Villaen.

»Rasmussen er altsaa bleven pludselig syg,« sagde Klara. »Hvorledes gik det til?«

»Der kom en Dame styrtende ind til os og spurgte, om hans Datter var der. Rasmussen havde faaet et apoplektisk Anfald. Jeg ilede ud paa Veien for at see efter hende — ja, Resten veed Du?«

»Veed Du, hvem den Dame er?« spurgte Klara.

»Jeg har aldrig seet hende før.«

»Hun er Rasmussens Forlovede,« sagde Klara med Eftertryk.

»Forlovede! Forlovede!« gjentog Kammerraaden. »Men han vil jo forlove sig med Dig?«

»Denne Dame hedder Marie Taarup og har ældre Krav paa ham.«

»Jeg arme, ulykkelige, ruinerede Mand!« stønnede Kammerraaden. »Jeg kan nu vente, at han næste Flyttedag kaster mig paa Gaden.«

»Holger M. vil hjælpe Dig,« sagde Klara.

»Holger M., Holger M.,« udbrød Kammerraaden, »aa, jeg er ganske fortumlet i mit Hoved. Næringssorg er næsten ved at berøve mig Forstanden. Klara, Du er en god Pige, en fornuftig Pige; narrer Du mig ikke?«

»Nei,« svarede Klara med et freidigt Smiil. »Kom ind til Moders Seng, saa skal jeg fortælle Eder begge, hvad der er hændt mig denne Morgenstund.«

Et uhyggeligt Billede frembød sig for Holger, da han sammen med Klara Rasmussen traadte ind i Aagerkarlens Dagligstue. Paa Sofaen laa Rasmussen uden Liv, og over ham bøiede sig en grædende Kvindeskikkelse. Med Raabet: »Min Fader!« styrtede Klara sig hen mod den Døende.

»Det er snart forbi,« sagde den fremmede Dame.

Klara syntes ikke at lægge Mærke til hende. Hun stirrede paa Faderen, ude af sig selv af Sorg. Og dog havde han ikke været hende en saa god Fader, som han burde være. Alt var glemt, Alt koncentrerede sig i den ene Tanke, at han stod i Begreb med at tiltræde den lange Reise, hvorfra ingen Dødelig endnu er vendt tilbage.

»Hvad er skeet?« spurgte Holger Marie Taarup.

»Han blev overrasket ved at see mig,« svarede Marie, mens Taarerne randt ned ad hendes Kind, »men modtog mig dog venligt. Jeg var opbragt over, hvad De havde fortalt mig i Aftes; jeg sagde ham, at jeg vidste, at han vilde føie et nyt Bedrageri til sit forrige, at han havde lovet mig Giftermaal, men desuagtet vilde gifte sig med en Anden. Da reiste han sig, og jeg saae, at han blev rasende over, at jeg havde faaet Alt at vide. Han vilde sige

Noget, men formaaede det ikke, hans Tale blev til en hul Lallen, og han faldt om paa Sofaen. Jeg styrtede ud i Kjøkkenet efter Vand og befalede Pigen snarest muligt at hente Frøknen og at faae fat paa en Læge. — Troer De, at han døer?«

Holger saae paa den Syge og sagde:

»Ja, jeg troer det.«

»Og han fik ikke Tid til at angre,« udbrød Marie, »og jeg kom ikke til at udføre min Mission!«

Holger stod taus og bedrøvet, der var noget Gribende i Maries Sorg. Kort efter kom Pigen med en Læge. Han gik hen til Sofaen, undersøgte Rasmussen og sagde:

»Alt Liv er forbi. Han er død af Apoplexi.«

»Død!« hviskede Klara og sank bevidstløs om.

»Død,« sagde Marie, »jeg vil kaste et sidste Blik paa ham, jeg vil give ham det sidste Kys; thi i dette Huus har jeg Intet mere at gjøre.« — — —

Fjorten Dage efter var et lille Selskab samlet hos Kammerraad R. Klaras og Holgers Forlovelse skulde deklareres. Kammerraaden var i fortrinligt Humør. Skjøndt han havde gjort Indsigelse derimod, havde Klara Rasmussen overgivet ham de Gjældsbeviser, han havde udstedt til hendes Fader, hvorved Kammerraaden

pludselig var kommen ud af sin Gjæld. Den unge Pige var rig nok foruden; Faderen havde samlet sig en ikke ringe Formue. Hun havde i de første Dage efter Faderens Død været meget bedrøvet, men efterhaanden var hun bleven roligere, og efter Begravelsen var hun bleven seet i en ung Mands Selskab, med hvem hun efter Sigende i Faderens Levetid havde været hemmelig forlovet.

Jeg vil slutte med, at jeg var med til Forlovelsesgildet, og at jeg aldrig har været med til et fornøieligere.

Brudenatten.

Original Novelle af ? ?.

En Foraars-Eftermiddag vandrede to unge Mænd ned af Bredgade i ivrig Samtale om et Maleri, de havde seet paa Charlottenborg Udstillingen. Maleriet havde vakt en vis Opsigt, det viste Maria fra Magdala Paaskemorgen ved Christi Grav, hun fandt Graven aaben, og da hun saae sig tilbage, fik hun Øie paa en Mand, hvem hun antog for at være Urtegaardsmanden, men da han sagde: »Maria!« gjenkjendte hun Jesus.

Den Ene af de unge Mænd hed Johan Solberg og var Assistent i Finansministeriet, han roste Maleriet meget og sagde til sin Ledsager:

»Maria Magdalene er et Sujet, der ogsaa burde kunne begeistre en Digter.«

»Det skulde da være en religieus Digter,« svarede Otto Selmer, en af vor Tids unge Digtere.

»Han være som han vil,« svarede Solberg, »jeg paastaaer, at her er et Stof for en Digter. Maria Magdalene var fra den lille By Magdala, og Evangelisten Lukas fortæller, at Jesus drev

syv Djævle ud af hende, og at hun derefter var mellem de Kvinder, som oftere fulgte Frelseren. Hun har altsaa engang været besat af daarlige Lidenskaber, af syv Djævle, maaske har hun elsket lidenskabeligt en eller flere Mænd, de have skuffet hende, og det har forbittret hendes Sind. Da møder hun en Dag Jesus, han bringer hende Fred, men hendes kjærlighedssøgende, lidenskabelige Natur vækker hos hende en sandselig Kjærlighed til ham. Efterhaanden luttres dog hendes Sind, men først da han ved Graven aabenbarer sig for hende, forstaaer hun, at der er en Kjærlighed, som overlever Døden.«

»I hvert Fald,« svarede Otto Selmer, »ligger dette Sujet ikke for mig.«

»Det vil sige, Du mener, Kjærligheden overlever ikke dette Liv.«

»Den lever mange Gange,« sagde Selmer smilende, »ikke længer end Hvedebrødsdagene.«

»Saaledes tænkte ikke en ældre Tids Digtere, men de troede da ogsaa paa et Liv efter Døden.«

»Nu ja, hver Tid kan være god for sig. Man maa leve med sin Tid, føle med sin Tid.«

»Du forstaaer ganske vist at anslaae Tidens Strenge, derfor har Du gjort Lykke, men det Blivende i Poesi savner Du, derfor vil Du ikke blive læst af vore Børnebørn.«

»Hvad bryder jeg mig derom! Jeg vil leve

og nyde; naar jeg er død og borte, hvad Fornøielse har jeg saa af, at Nogen læser mig?«

»Vi blive aldrig enige,« sagde Johan Solberg. »See, her lader til at være stort Bryllup i Garnisonskirken, nu kjørte Brudevognen ind, lader os, af Mangel paa noget Bedre, see paa det Bryllup.«

De gik ind i Kirken, hvor der var en stor Mængde Mennesker, mest Damer, samlet for at overvære Brylluppet. Et kjøbenhavnsk Bryllup betragtes af Mange som en Forestilling, og der udtales en skarp Kritik over Enhver, som er i Følget. Det er mærkeligt, hvor Publikum ved en saadan Leilighed veed udmærket Besked, og mangen Gang vilde de pyntede Damer og Herrer ikke sidde saa roligt paa deres Stole oppe ved Altret, hvis de kunde høre, hvad der nede i Kirken blev sagt om dem. Skjøndt Mange vide, at det er at løbe moralsk Spidsrod at gaae gjennem Kirkegangen op til Altret, sætte de sig dog ud derover; thi deres Forfængelighed efter at vise sig i Pynten lader dem glemme Alt. Især skulle gamle Fyre med mange Ordener have en uimodstaaelig Trang til at komme med i et Brudefølge.

De to Venner fik en Plads, der ikke tillod dem at see Brudens Ansigt. Brudgommen kunde de derimod see, det var en Herre paa henved de fyrgetyve Aar med et noget skarpt og sand-

seligt Ansigt. Ved at lytte efter, hvad der blev hvisket hist og her i Stolene, fik Vennerne at vide, at han hed Oskar Thomsen og var Bogholder i en Bank, han var et meget godt Parti, om han end var over tyve Aar ældre end Bruden. Hun var Datter af en lille kommunal Embedsmand og hed Anna Høier. Om Brudgommen vidste Folk meget at fortælle; han var bekjendt for at være en rigtig Udhaler, men nu mente han velsagtens at være bleven for gammel dertil, og derfor giftede han sig.

»Hun er meget for god til ham,« sagde en ældre, mager Frøken, der saae ud til at være Lærerinde, »han skal have fem uægte Børn, og det med tre forskjellige Fruentimmer.«

»Er det ganske vist?« spurgte en lille, korpulent Dame; »jeg har hørt, at det kun er fire.«

»Det er fem,« sagde den Magre, »den Ældste er voxen og Smørrebrødsjomfru, den Næstældste skal staae i en Skomagerboutik som Jomfru, den Tredie er en Dreng, der blev konfirmeret i Efteraaret, han skal være kommen i Tømrerlære. De to Yngste betaler Oskar Tkomsen endnu Alimentationsbidrag til.«

»Hvorfra veed De dog Alt dette?« spurgte den Tykke.

»Aa, man hører saa meget,« sagde den Magre.

»Mon hun, der veed saa nøie Besked,«

hviskede Selmer til sin Ven. »ikke i sine yngre Dage skulde have kjendt Bankbogholderen noget nærmere?«

»Man fristes til at troe det,« svarede Solberg.

»Hvor Fru Garding er stadset op idag,« lød det fra en anden Kant. »Man kan alligevel godt see paa hende, at hun begyndte som Kokkepige; Grosserer Garding var Enkemand, og saa giftede han sig med hende.«

»Ja, ja, søde Fru Terkelsen, De veed nok, naar Snavs kommer til Ære, veed det ikke, hvordan det vil være.«

»Det har De Ret i, Fru Mortensen.«

»Hun der, Overretssagfører Hulstrups Kone,« vedblev Fru Mortensen, »skal nok gjøre sin Mand mange Sorger. Kjøn er hun endnu, og det finder Herrerne ogsaa.«

»Stakkels Fru Abrahamsen,« sagde Fru Terkelsen, »hun seer bedrøvet ud, hun kan have Grund dertil, man siger, hendes Mand staaer paa svage Fødder. Det er en daarlig Mand, han er næsten hver Nat ude.«

»Og vil De see ham deroppe, Grosserer Hansen! Man kan saamænd ikke see paa ham, at der har været saa stor Skandale med hans Broder, saa han endte i Forbedringshuset,« sagde Fru Mortensen.

»Ja, hvilken Frækhed at møde her,« sagde

Fru Terkelsen, »en Broder, som har en Broder i Forbedringshuset, er altid selv halvt derinde.«

»Det har De Ret i, Fru Terkelsen,« vedblev Fru Mortensen. »Men Folks Anskuelser om det Sømmelige ere nu saa forskjellige.«

Paa den Maade bleve de to Venner bekjendte med Brudefølget, hvis daarlige Sider de kun fik at høre. Publikum syntes at være aldeles uvidende om Følgets gode Egenskaber, saa Vennerne fristedes til at antage, at det var nærved at være en Samling moralsk Bærme, som i dette Øieblik havde Plads ved Altret.

De unge Piger, som fandtes i Følget, undgik at blive dragne frem paa en saa nedsættende Maade, men deres Ydre og deres Dragt bleve stærkt kritiserede, og vee Den, der havde en for stor Mund, en for stor Fod eller lignende uheldige Egenskaber, de bleve opdagede og huskede og siden drøftede i en Mængde Vedkommende helt ukjendte Kredse.

Vielsen var forbi. Brudgommen gav Bruden Armen for at føre hende ud af Kirken. Der faldt et stærkt Lys fra Gaskandelabrerne paa hendes blege Ansigt, der havde et smukt og ædelt Profil, omgivet af mørkebrune, krusede Lokker. Hun var lidt over Middelhøide og meget velskabt. Da Otto fik Øie paa hendes Ansigt, greb han Johan i Armen og sagde;

»Hun er deilig.«

»Du har Ret.«

»Jeg maa have seet hende før.«

»Ja, det er jo muligt.«

Hun skred forbi dem uden at see til Siderne; Otto fulgte hende med Øinene og trak Veiret tungt.

Dengang han og Johan vare komne ud af Kirken i det klare Sollys, sagde han:

»Jeg er saa underlig tilmode. Dengang jeg saae hende, begyndte mit Hjerte at banke, der kom en Skjælven over mig, og jeg sagde til mig selv: Du maa have seet hende før.«

»Du er bleven pludselig forelsket. Ja, Sligt kan hænde.»

»Nei, nei; saadan Noget er det ikke; hvad det er, kan jeg ikke blive klar over, i det Mindste endnu ikke. Det var, som hun og jeg hørte sammen, som , . .«

»Det er noget sildigt, Du kommer til den Erkjendelse.«

»Jeg har hørt tale om Mennesker, der reiste i fremmede Lande, og ved at see et Landskab pludselig udbrøde: »Her har jeg været før!« Nogle have forklaret det ved, at de have levet engang før paa Jorden og boet i den paagjældende Egn. Var det ikke en lignende Følelse, der greb mig i Kirken, da jeg saae hende, Anna, hedder hun jo?«

»Du raser Otto, din Digterfantasi løber af med Dig.«

»Jeg veed ikke, om det er Fantasi; jeg trænger til at være ene, til at samle mig.«

Otto sagde Farvel, Johan rystede paa Hovedet og saae efter ham.

Da Otto kom hjem, kastede han sig paa sin Sofa, Brudens Ansigt og hele Skikkelse vedblev at staae for ham. Han tænkte ikke paa Brylluppet, eller at hun var en Andens, det var ham næsten som hun var et høiere Væsen, der krævede Tilbedelse. Hvor havde har seet hende før? Han mindedes det ikke, men at det var skeet, herom var han overbeviist.

Atter faldt det ham ind, at han ved det første Syn af hende havde faaet den Tanke, at han havde mødt hende i eǹ anden Tilværelse. Han smilede ad sig selv; stod han ikke i deres Rækker, som forkastede Tanken om en anden Tilværelse, som mente, at der var et evigt Liv for Stoffet, men ikke for Aanden? Hvorfor stod han i de Rækker? Jo, alle hans Venner betragtede de tidligere Aarhundreders religieuse Trang som et tilbagelagt Standpunkt, der var ved at blive slaaet ned af Naturvidenskaben. En ung Digter maatte i vore Dage være Fritænker, hvis han skulde have Haab om at komme frem.

Men hvad var saa den Følelse, der havde

grebet Otto i Kirken? Ja, han syntes endnu, at han maatte have seet Anna et andet Sted og i en anden Tilværelse. Det var dog aldeles umuligt, et taabeligt Fantasibillede. Han lo atter ironisk ad sig selv. Hendes Billede vedblev bestandigt at staae for ham, han kunde ikke blive det kvit. Paa samme Tid blev han greben af Trang til at digte, og der formede sig i hans Tanker Udkastet til en Novelle. Han reiste sig for at nedskrive det og haabede, at Tankerne derved vilde faae en anden Retning.

Handlingen foregik i Paris, nogle Aar før den første franske Revolution. Dengang levede en ung Forfatter, der hed Charles Rameau, hvis Værker gjorde megen Opsigt, maaske fordi de vare usædelige og derved tiltalte de demoraliserede høiere Kredse. En Dag gjorde Charles i Boulogneskoven en Urtekræmmerfamilies Bekjendtskab, han følte sig hendragen til Datteren, den smukke Antoinette. Da han meget vel vidste, at hans Bøger ikke tiltalte flere af de jevne Borgere og deres Damer, havde han ikke sagt Urtekræmmerfamilien sit egentlige Navn men udgivet sig for at være Student ved det juridiske Fakultet.

[Forts.]

Dr. med. Cassans Mord
i
1889.

(Efter „Der neue Pitaval".)

(Forts.)

Det var et glimrende Alibi. Fru Cassan blev strax sat i Frihed, nu fortalte Justin Durand en ny Historie.

Han sagde, det var sandt, at han var Morderen, han alene. Han havde vækket sin Herre ved at sige ham, at der var blevet sendt Bud efter en Recept. Dengang Oldingen aabnede Døren, havde han kastet sig over ham med Dolken i Haanden. Men det skete paa Fru Cassans Befaling. Hun havde nøie foreskrevet, paa hvilken Dag og Time, Mordet skulde ske, for sikkrere at kunne bevise sit Alibi.

Var Durand strax kommen frem med den Historie, kunde den være bleven skæbnesvanger for Fru Cassan, der, som vi vide, havde Folkestemningen imod sig, men hans tidligere Løgne gjorde, at Ingen troede paa den nye Historie. Han skulde bevise sine Paastande og formaaede det ikke. Aldrig nogensinde var der blevet opdaget et fortroligt Forhold mellem ham og Fru

Cassan, hun behandlede ham som Tjener, og paa den Tid de skulde have forhandlet med hinanden om Mordet, var det ved Vidner godtgjort, at Fru Cassan var i Toulouse.

Da Justin Durand mærkede, at det ikke gik paa den Maade, fandt han paa en ny Historie. Nu var han uskyldig. Fru Cassan alene havde fattet Planen til Mordet, og hendes Hjælper var Hr. Mercadier, tidligere Notar i Toulouse; han var hendes Fortrolige, hendes Elsker, den, der havde beviist hendes Alibi. Mercadier havde forsøgt paa at forføre Durand, men det var mislykket. Derefter havde han leiet en Tredie til at begaae Mordet, Manden med det stride Skjæg. Denne Mand var det, som efter Mordet vilde forsøge paa at rydde Durand af Veien, fordi denne vidste for meget.

Men hvem havde aabnet Salsdøren for Morderen? Paa alle Døre havde der ikke viist sig Spor af voldsomt Indbrud. Dr. Cassan vilde ikke have aabnet sin Sovekammerdør for den Ubekjendte. Durand indsaae, at Historien var uholdbar og gav en ny til Bedste.

Morderen var ikke med Magt trængt ind i Huset, Durand var underrettet om hans Komme. Djævlen i Kvindeskikkelse havde bøiet hans Villie, Durand havde aabnet Døren for Morderen og var sammen med ham gaaet op af Trappen. Durand havde faaet Lægen til at aabne Sove-

kammerdøren, og den Fremmede fuldbragte Mordet.

Efter at Forundersøgelsen var endt, blev der reist Klage mod Justin Durand, at han havde myrdet Dr. Cassan og Husholdersken Siccard og bestjaalet den Første. Den 11. November 1889 begyndte Forhandlingerne for Juryen, Forsædet indtoges af Retsraad Garas. Aktor var Statsprokurør Laroche fra Toulouse, Defensor Sagfører Ferrand fra samme By. Fru Cassan har fordret Opreisning for de Beskyldninger, der vare blevne reiste mod hende, hun repræsenteres af Hr. Bosredon.

Justin Durand er en kjøn Karl paa 25 Aar, han er pyntet og pomadiseret. Haaret er skilt ad i Midten, Overskjægget er omhyggeligt pleiet, han bærer blaat Halstørklæde med hvide Prikker, og Manchetterne ere skinnende hvide. Hans Ansigtsfarve er bleg, og hans Blik usikkert; han ligner mere en Kommis end en Tjener. Hans hele Optræden ligner en Don Juan fra Provinserne.

Auditoriet er overfyldt. I Baggrunden sees en stor Mængde Damer.

Mellem de 150 Vidner vækker »Damen i Sort« størst Opmærksomhed, det er Fru Cassan. Efter at Anklageskriftet er oplæst, aabner Præsidenten Forhandlingerne.

Præsidenten: Justin Durand, De er be-

skyldt for Snigmord paa Deres Herre, for Giftmord paa Husholdersken Philippine Siccard og for Hustyveri. De har under de forudgaaede Undersøgelser gjort Dem skyldig i mange Modsigelser. Hvad vil De paastaae i Dag? Har De alene forøvet Snigmordet? Har De givet Husholdersken den Gift, hvoraf hun døde?

Den Anklagede hæver med theatralske Fagter sin Haand mod det i Retssalen anbragte Crucifix og siger med Pathos:

»Jeg sværger for Guds Aasyn, Dommerne og alle Tilhørerne, at jeg er uskyldig. Naar jeg under Forundersøgelsen har fortalt Ting, der staae i indbyrdes Modstrid med hinanden, er det, fordi man har plaget mig fra alle Sider. Man har bestandigt fortalt mig, at jeg vilde ende paa Skafottet, naar jeg var en forstokket Synder og ikke tilstod. En Tilstaaelse vilde redde mit Liv. Jeg blev angst og troede det. Alle mod mig reiste Anklager ere grundløse. Jeg er ikke det Menneske, der med koldt Blod kan begaae et Mord, jeg er ikke den Utaknemmelige, der har kunnet dræbe min gode Herre.«

[Forts.]

Redakteur: Kapitain *Michael Gjørup.*
Udgiver: *Th. Sørensen* (Rudolf Kleins Efterfølger).
Trykt hos Chr. Birch Gothersgade 65.

La Costa.

Historisk Novelle af *Michael Gjørup*.
Revideret af *M. Goldschmidt.*

[Forts.]

La Costa sagde hen for sig: »Ja, man kan vente Alt af ham! Men Et maa man dog indrømme ham, han bringer Orden og Disciplin. Og i Spanien er der Meget, som behøver Reform.«

»Men det kunne vi selv gjøre og behøve ikke Fremmede tilhjælp.«

»Det er idetmindste ikke Regeringens Mening.«

»Regeringen?« udbrød Don Joaquin haanlig, »ak, kunde dog Godoys Sjæl snart nedstige til Skærsildens Pinsler! Han har solgt os til Napoleon, den Forræder, den Usling, uværdig til at bære Navnet: Spanier. Ja, I, Hr. Ritmester, som ikke er født i Spanien, I kan ikke ret dele det Had, hver ærlig Spanier føler mod denne Mand, en simpel Gardist, som ved sit smukke Ansigt og sit Fløitespil har sat sig fast i en svag Konges og en uværdig Dronnings Yndest.«

»Jeg veed jo nok, at han ikke ved egne

Fortjenester har svunget sig op til sin nuværende Stilling.«

»Naar man tænker sig,« vedblev Don Joaquin med indædt Harme,« at han har vovet at beile til Maria Theresia af Bourbon, en Datter af Infanten Don Louis, og at han nu er kommen i Slægt med Kongen af Spanien! Men den Usling kaster blot Pletter paa det kongelige Purpur! O, hvis Spanien taaler det længer, saa har det fortjent at dø æreløst; men det vil, det skal mit Fædreland ikke!«

»Jeg bør egenlig ikke lade Dem tale saaledes,« sagde Ritmesteren, der havde reist sig og gik op og ned ad Gulvet. Men han tilføiede ved sig selv: »O, gid jeg var i hans Sted!«

»Nei, det er sandt,« svarede Don Joaquin og antog igjen sin Holdning som Subaltern. »De er jo selv Franskmand?«

»Jeg tjener i Kong Carls Armee,« svarede Ritmesteren og løftede stolt Hovedet. »Det er i min Herres og Konges — i vor Konges Navn, at jeg taler og beder Dem erindre, at der, hvor han sender sine Faner hen, skulle vi uvægerlig følge.«

»De kan lade mig arrestere, hvis jeg vover at sige et Ord imod, Hr. Ritmester; men for spanske Hjerter vil det tage sig ud, som om det er Franskmanden, der optræder imod sin spanske Underordnede.«

»De er ikke ædelmodig, Don Joaquin, De veed, at hvis De sagde et saadant Ord til en af Bonapartes Officerer, var det ude med Dem. Hvorfor vil De med Deres Mismod forstyrre vort Venskab; hvorfor tvinger De Dem selv til at glemme, at jeg langtfra er saa lykkelig som De? De har dog et Fædreland, og hver Spanier er Deres Landsmand, Deres Broder, men mit skjønne Frankrig, mit Fædreland, blev forladt af min Familie med en Forbandelse paa Læben, og jo vældigere dets Magt bliver, desto længere fjærnes jeg derfra.«

»Ja, De er jo Emigrant?«

»Ja, Emigrant og Adelsmand. Og dengang mit Fædreland forlangte Kong Ludvigs, vore Frænders og vore Venners Blod, dengang svor min Familie og jeg det Had og Hævn, dengang lovede vi at glemme, at vi vare Franskmænd. — Jeg har seet disse moderne Franskmænd under deres Keiser styrte sig mod Fjenden, jeg har hørt deres Sange, og de forekom mig at være Helvedes Triumfhyl over det Godes Undergang. — Ak,« tilføiede la Costa ved sig selv, »og det var dog mine Landsmænd «

»Har De aldrig ønsket at vende tilbage?«

»Aldrig, aldrig! Jo, jeg haaber, at den Dag vil komme, da jeg kan være med at hævne det ædle Blod, som flød paa Grevepladsen. — Don Joaquin, De kan derfor indsee, at jeg maaske

ligesaa meget som De ønsker at vende tilbage til Spanien og træde ud af den Mands Legioner, hvis Undergang jeg ønsker. Om den Tid kommer, at vi kunne drage bort, veed jeg ikke; men som Sagerne nu staae, vil jeg gjøre min Pligt mod Kong Carl som en tro Hund, som en Hund, som et Dyr, lige meget, jeg gaaer blindt efter Fane-Eden. Gjør I det Samme!«

»Ja, ja,« sagde Don Joaquin livlig, »det ville vi Alle, som Sagerne nu staae. Men sæt, at der kom Krig! Hvo veed, om vi ikke allerede ere i Krig med Franskmændene?«

»Don Joaquin, 14,000 Mand af Spaniens bedste Tropper tjene i Keiserens Hær, hvorledes kan Spanien uden denne Kjærne og med en dum, men almægtig Minister føre en Krig mod Verdens dygtigste og lykkeligste Feltherre?«

»Kun altfor sandt!«

Don Joaquin red bort, og hans Chef satte sig atter til Skrivebordet. Han var imidlertid ikke oplagt til at skrive; Samtalen havde opfrisket gamle Erindringer; han støttede Hovedet paa sin Haand og faldt i Tanker, Det blev mørkt, uden han mærkede dertil, og hans Tjener maatte kalde paa ham gjentagne Gange for at underrette ham om, at Aftensbordet var dækket.

Det var i de første Dage af April. Foraaret var for Alvor begyndt at komme, smaa

Skarer af Stære fløi skrigende over Markerne, Lærken sang, Storken var ivente; Herremanden paastod at have seet et Par Snepper og beklagede, ikke at have havt sit Gevær med. Græsset blev grønt, hist og her saae man en enkelt gul Blomst paa Marken. En saadan Foraarseftermiddag, medens den nærliggende Kirkes Klokker ringede over den nylig afdøde Kong Christian den Syvende, steg Ritmester la Costa, Herremanden og hans Datter tilhest, for at foretage et Spadsereridt. Man var imidlertid ikke kommen langt, før Jens Grubbe opdagede, at et Markarbeide ikke blev foretaget paa den rette Maade; han holdt derfor stille og lod de Andre ride videre. Det var første Gang, Regine var alene med la Costa. En kort Pause opstod, hvori hun med udelt Opmærksomhed betragtede Hestens Hoved og klappede den paa Halsen.

»Min Frøken,« sagde endelig la Costa, »jeg har glemt at spørge Dem om, hvad det var for en vigtig politisk Begivenhed, der imorges gjorde Dem saa forstemt, ja, fremkaldte Taarer i Deres smukke Øine.«

Regine fortalte nu, at samme Dags Morgen var der kommet Efterretning om Linieskibet »Prinds Christian Frederik«s Kamp og Undergang. I Bladet »Dagen« stod det Hele omstændelig beskrevet. Hun dvælede ved Jessens og

hans tappre Sømænds heltemodige Kamp til det Sidste mod den store Overmagt og glemte ikke at nævne Willemoes, Dahlerups og Solands Heltedød.

La Costa lyttede med Interesse til denne Fortælling og yttrede sin Forundring over, at en saa vigtig Begivenhed, der var skeet den 22. Marts, først nu var kommen til Egnens Kundskab. Regine forklarede ham, at engelske Krydsere gjorde Postgangen mellem Øerne vanskelig og ofte umulig, og at desuden alle Nyheder kun langsomt kom til Landets Kundskab. La Costa talte med Beundring om de danske Søfolks Tapperhed, hvilket glædede Regine, der blev mere veltalende. Hun førte ham ned til Havet, hvis Bølger sloge langsomt mod Landet, og Begge betragtede i lang Tid det herlige Syn.

»Det er den korteste Landevei til Deres Fædreland,« sagde Regine, »længes De ikke efter at forlade det kolde Norden?«

»Jo, tilvisse,« sagde la Costa ufrivillig, men tilføiede strax: »Norden er dog ikke saa uvenlig, som vi havde troet. Her er meget smukt, og Folkene ere venlige og godmodige og holde af os!«

»Ja,« sagde Regine med et Smiil, »af alle de fremmede Tropper her i Landet vil man helst have Spanierne i Kvarteer. De ere saa stille og alvorlige.«

»Ja, meget alvorlige.«

»Jeg har tænkt, at de lide af Hjemvee?«

»Hvo gjør ikke det, naar man har et Hjem og et Fædreland?« sagde la Costa; »hvo kæmper af ganske Hjerte for en fremmed Sag?«

»Saa er det dog sandt, at Spanierne ikke kunde lide Franskmændene?« spurgte Regine.

»Min Frøken, maaske,« sagde Ritmesteren; »men Franskmændenes Allierede ere i alle Tilfælde deres Venner, og hver Spanier vil vise Medfølelse med det Nederlag, som den danske Flaade nys har lidt.«

»Det er snarere en Seier end et Nederlag,« svarede Regine, »i tre Timer har et dansk Skib kæmpet mod to af Englands stolteste Linieskibe. Skjøndt vi have mistet vor Flaade, have vi dog ikke mistet vore kjække Sømænd, og vi kan snart skabe os en ny Flaade.«

»Ja, naar Alle holde sammen, har det aldrig Nød,« sagde la Costa.

Man satte atter Hestene igang og red langsomt hjemad; la Costa fortalte om sine Marcher, om fremmede Lande og lidet kjendte Folkeslag. Regine lyttede til og fulgte med Interesse den fremmede Mands Underholdning. Han fortalte smukt og med Liv. Hans sorte Øie hvilte ofte paa hende, men det var kun iagttagende; Regine havde for Øieblikket ikke større Værd for la Costa end en hvilkensomhelst anden smuk

Dame. For hende var la Costa ogsaa kun en Fremmed; hun var formel ligeoverfor ham, hun kjendte ikke Andet af ham end hans Udseende, der var smukt, og hans Færdighed i Konversation. Denne Samtale, som nu blev ført, kunde ligesaa godt være bleven ført i hvilkensomhelst Selskabssal. Neppe var la Costa og Regine komne hjem, før Don Joaquin viste sig og fortalte, at der var kommet Post fra Hjemmet, og at man længselsfuldt ventede, at la Costa skulde bryde Seglet paa Brevpakken. Ritmesteren ilede da op til sit Værelse, og hans Lieutenant fik sine Breve, som han slugte med Begjærlighed. Paa engang sprang han op og raabte med Begeïstring:

»Vi ere frelste, Kong Carl har ophørt at regere!«

»Det kan jeg ikke troe,« sagde la Costa.

»Ved St. Jacob de Compostella, det er Sandhed, see her Kongens sidste Proklamation.« Og Don Joaquin oplæste nu Følgende:

»Min Sygelighed tillader mig ikke længere at bære Regeringens tunge Byrder, og Sundhedshensyn fordrer, at jeg i et mildere Klima søger Privatlivets Ro. Derfor har jeg efter moden Overveielse besluttet at nedlægge min Krone til Fordeel for min høitelskede Søn, Prindsen af Asturien. Det er derfor min kongelige Villie, at man i alle mine Stater anerkjender og lyder

ham som retmæssig Herre og Konge. For at min kongelige, frivillige Thronfrasigelse strax kan faae Lovens Gyldighed, saa meddeles den til Konseilet og Enhver, hvem den angaaer. — Givet paa Slottet Aranjuez, den 19. Marts 1808. Jeg, Kongen.«

Medens Don Joaquin læste, hørte la Costa til med stor Forundring, og sagda, da Oplæsningen var forbi:

»Hvad mon Bonaparte kan have til Hensigt dermed?«

»Nei, nei,« raabte Don Joaquin, »det er, Gud være lovet, det spanske Folk selv, som har tvunget Kong Carl til at nedlægge Regeringen.« Og nu oplæste Don Joaquin om Oprøret i Madrid, om Godoys Fængsling og Afsættelse og Kong Ferdinand den Syvendes Thronbestigelse.

Vi ville forbigaae alle disse Begivenheder, hvis Intriguer, Mangel paa store Karakterer og dog glimrende, men kun øieblikkelige Resultater snarere synes at være et Kapitel af en moderne fransk Roman end af den virkelige Historie. Don Joaquin var henrykt, han omfavnede i sin Begeistring la Costa og raabte Hurra for Kong Ferdinand.

Da han var bleven lidt roligere, tog han fat paa sine Familiebreve, og la Costa brød det eneste Brev, der var kommet under hans Adresse. Det var fra hans Moder og meget langt. Da

han var færdig med dets Læsning, saae han paa Don Joaquin og sagde:

»Franskmændene besætte det nordlige Spanien; Murat er i Burgos.«

»Jeg veed det,« sagde Don Joaquin, »men det har Intet at betyde. Deres Etappevei til Portugal gaaer jo gjennem Spanien.«

»Men hvorfor behøver Napoleon at sende flere Tropper til Portugal, da Junot har erobret det for længe siden? Landet er roligt, og dets ulykkelige Fyrste reist til Brasilien. Nei, nei, der er noget Andet igærde; men hvo kan gjennemskue Napoleons Planer?«

Efter lang Samtale skiltes Vaabenbrødrene. Don Joaquin red til sit Kvarteer, og la Costa gik ned for at spise tilaften. Han syntes oprømt og undlod ikke at fortælle Indholdet af de Breve, man havde erholdt fra Spanien. Herremanden gjorde store Øine og spurgte, om der var Udsigt til, at den nye Konge kaldte Spanierne hjem. Dette benægtede la Costa. Efter Aftensbordet satte Ritmesteren sig hen til Regine, og blandt meget Andet faldt Talen ogsaa paa Musik.

»Man synes ikke at ynde Musiken her i Norden,« sagde la Costa, »man hører sjelden Nogen synge, og spiller en Bondekarl engang imellem paa en Violin, saa er det falsk.«

»De kan have Ret, Hr. Ritmester,« svarede

Regine, »men Folket er dog af et dybt poetisk Gemyt. Det lever vel ikke saadan for Sangen som deres Landsmænd; men det har dog Sange saa gamle og saa skjønne, at de vel kunne sammenlignes med Spaniens Romancer. Hele vor gamle Historie er et stort Digt.«

»Men hvorfor synger man ikke?«

»Vor Almue har lidt meget, og hvo af os Andre kunde synge under Sorg og Tryk? Desuden generer man sig for Fremmede. Men i Stegers og Bryggers og de lange Vinteraftener i Bindestuen høres endnu ofte gamle Sange.«

»Og vilde De selv glæde mig med at synge en saadan Sang?«

»Det vilde jeg gjerne, Hr. Ritmester; men jeg holder af Sang uden selv at kunne synge. Ordene kan jeg give Dem, hvis De vil tage tiltakke.« Regine hentede »Peder Syv« og meddelte, saa godt hun kunde, la Costa Indholdet af nogle Kæmpeviser. Han yttrede sig meget taknemlig, men tilføiede:

»Er der da ingen Kjærlighed i Norden?«

»Hvorledes mener De?« spurgte Regine dybt rødmende.

»I disse Romancer er der slet Intet om Kjærlighed.«

»Den Slags have vi dog ogsaa,« sagde Regine smilende og forlalte om Hagbarth og Signe.

Ritmesteren sagde med paafaldende Alvor:

»Det er stort! Det, maa man indrømme, er Passion, som smaa Mennesker ikke føle! Ak! hvor fintfølende, at han ikke vil løse sig, naar han er bunden med hendes Lok! Men det er frygteligt, jeg havde nær sagt barbarisk, at han først seer hende brænde inde. At see Den død, man elsker, er en slet Trøst ved egen Død. Tilgiv, Mademoiselle Regine,« sagde han.

»Her er en Sang om en Ridder, som stod op af Graven. Vent, lidt kan jeg dog synge; nu skal De høre om Ridder Aage og Jomfru Else.«

Regine havde Taarer i Øinene, da hun holdt op, og Ritmesteren sagde greben:

»Der er Gru deri, det er lugubre. Det ligger om mig i Atmosphæren, som om jeg havde hørt et De profundis.« Han søgte at slaae om i en mere spøgende Tone og tilføiede:

»Det synes farligt at forelske sig i disse nordlige Lande, Døden dandser med i Forlovelsesdandsen; det er godt, at de spanske Sange ere komne herop, dem kan han ikke dandse efter.«

[Forts.]

Brudenatten.

Original Novelle af ? ?.

[Forts.]

Urtekræmmeren eiede et Par Miil fra Paris en lille Gaard med en stor gammel Have; han inviterede en Dag Charles til at følge sig derud, og den unge Digter var henrykt over en hel Dag at skulle være i Antoinettes Selskab. Han havde vundet hendes Hjerte, men endnu var der ikke blevet talt om Kjærlighed mellem dem. Da de to Unge i Skumringen spadserede i Haven, begyndte Flaggermusene at flyve tæt forbi dem. Antoinette udstødte et lille Skrig og trykkede sig tæt op til Charles, og han benyttede Leiligheden til at slynge Armen om hendes Liv og erklære hende sin Kjærlighed.

Og han elskede hende som han ingensinde tidligere havde elsket, og hun gjengjældte hans Kjærlighed. Han havde endnu ikke sagt hende, hvem han virkelig var og vilde forberede hende derpaa ved at lade hende faae en af hans Bøger at læse. Da han kom næste Gang, gav hun ham Bogen med en fortørnet Mine tilbage og sagde: »Slige Bøger kan en anstændig Pige ikke læse.« Han blev forlegen, men fattede sig dog

og fortalte om, hvorledes baade Herrer og Damer gjerne modtoge Charles Rameau i deres Kredse, og at Digteren var en langt sædeligere Mand, end man skulde kunne slutte sig til af hans Bøger.

Antoinette rystede paa Hovedet, og Charles forlod hende med stille Fortvivlelse. Hvad vilde Følgen blive, naar hun fik at vide, hvem han var? Og det fik hun at vide. En Veninde opdagede Hemmeligheden. Da Charles kom til hende efter Opdagelsen, sagde hun til ham:

»Du har løiet for mig. Jeg skal sige Dig, hvem Du er.«

Charles kastede sig paa Knæ og bad om hendes Tilgivelse. Men han fik den ikke, hun fortalte ham, at hun aldrig vilde ægte en Mand, der som Forfatter baade var irreligieus og usædelig. Forgjæves paaberaabte Charles sig, at hun maatte have lært ham saa godt at kjende, at Borgeren Charles Rameau var en Anden end Digteren. Hun svarede, at de ikke kunde skilles ad; thi den Første stod Gud og Menneskene til Ansvar for den Sidstes Gjerninger, og det var gruelige Gjerninger, som her vare at svare for. Tilsidst sagde hun, at hun til sin Død ikke vilde undlade at bede for Charles Rameaus evige Frelse.

De skiltes for bestandigt, men hendes Hjerte var brudt; thi hun elskede ham ligesaa varmt

som før. Hendes Skriftefader havde raadet hende fra at tage en Mand, der havde drevet Spot med den hellige Kirke, og hun havde under store Kampe besluttet sig til at følge Skriftefaderens Raad.

Kort efter var Antoinette gaaet i Kloster.

Charles Rameau blev greben af Fortvivlelse, han slog sig til Drik, og af Trods vedblev han at skrive den ene Roman mere usædelig end den anden. Da kom den store Revolution, han sluttede sig til de vildeste Jacobinere og rasede især mod Klostrene; han foranstaltede en Dag et Opløb for at storme det Kloster, hvori Antoinette var bleven Nonne. Da Folkeskaren nærmede sig, blev der baaret et Lig ud af Klosterporten, de fromme Nonner fulgte, uden at frygte Skarens Trusler og vilde Raab. Da erkyndigede Charles Rameau sig om, hvem Nonnen havde været, han fik at vide, det var Antoinette, Taarerne styrtede ham da ud af Øinene, han befalede Skaren at opløse sig og fulgte Liget til Graven.

Fra den Dag var han en Anden og blev mistænkt for at være gaaet over til Aristokraterne, og under Robespierres Rædselsregering blev vor Digter saa guillotineret.

Udkastet var nedskrevet, Otto tændte en Cigar og kastede sig atter paa Sofaen. Bruden stod bestandig for ham, han havde, mens han

skrev, seet Anna for sig som Antoinette. Han tænkte paa Udarbeidelsen af Novellen; hvor saae han ikke iaften mange Smaatræk myldre frem, Træk, det ellers ikke vare lette at finde. Ja, Scenen med Flaggermusene, der allerede fandtes i Udkastet, var kommen som ved en Inspiration.

Imidlertid følte Otto sig aandelig træt, reiste sig og gik ud for at spise til Aften. Han traf Bekjendte, og hans Tanker droges en Tid bort fra, hvad der hele Eftermiddagen havde beskjæftiget ham.

Dengang han lagde sig til at sove, stod Anna igjen lyslevende for ham; det faldt ham ind, at det var hendes Brudenat, men dette formaaede ikke at sætte hans Sind i Bevægelse; det var Anna, som han havde seet hende i Kirken, han tænkte paa, den lyse, den rene Anna. Han begyndte at mene, at der dog maatte være Noget i Katholikernes Helgentilbedelse, at de ved ivrige Bønner kunde faae Madonna til at vise sig som i dette Øieblik Anna viste sig for ham.

Næste Morgen stod Gaarsdagens Begivenheder for ham som en smuk Drøm, de fyldte ham ikke mere helt, først da han begyndte at arbeide paa sin nye Novelle, traadte Anna igjen levende frem for ham. Han besluttede at ville lære hende at kjende og forhørte sig blandt sine

Venner, om de kjendte Bankbogholder Oskar Thomsen. Ja, han var Mange ikke ubekjendt; thi han færdedes hyppigt paa offenlige Steder og var ikke ophørt dermed efter sit Giftermaal, navnlig drak han hver Dag Formiddagskaffe hos á Porta. Otto besøgte denne Kafé, og en Dag blev han af en fælles Bekjendt forestillet for Hr. Thomsen. Denne udtalte sin Glæde over at gjøre Bekjendtskab med en Forfatter, hvis Bøger han med stor Fornøielse havde læst, og efter nogen Tids Forløb indbød Bogholderen ham til en Aften at besøge sig i Taarbæk, hvor han denne Sommer laa paa Landet. Otto modtog med Glæde Indbydelsen, og begav sig en Eftermiddag ud til Taarbæk.

Underveis var han spændt paa at erfare, hvorledes det første Møde med Fru Anna vilde løbe af, om hun, naar hun saae ham, vilde faae et lignende Indtryk som det, der havde grebet ham i Garnisonskirken. Han traadte ind i Villaen, men traf Ingen, hvorfor han besluttede at gaae ud i Haven. Her saae han en ung, hvidklædt Dame med en Bog i Haanden sidde læsende under et gammelt Valnøddetræes skyggefulde Krone. Det var Anna. Veiret var varmt, og Solen kastede sine Straaler paa Trætoppene, medens den øvrige Deel af Haven laa i Skygge.

Da han nærmede sig hende, saae hun op og reiste sig, han nævnede sit Navn, og hun

sagde, at hun vidste, at hendes Mand havde indbudt Hr. Selmer til at besøge sig, han var endnu ikke kommen fra Byen, men hun ventede ham hjem hvert Øieblik. Hun talte roligt og selvbehersket, det var tydeligt, at Synet af Otto ikke havde gjort større Indtryk paa hende end enhver Anden, hun saae for første Gang. Og Otto, der ikke mere stod foran sit Fantasibillede, men foran Kjød og Blod, tænkte slet ikke paa dette Billede, men betragtede med Beundring den smukke Dame, han talte med om Landlivet og Literaturen; Otto spurgte hende tilsidst, om hun havde læst hans Bøger.

»Min Mand har dem Alle,« svarede hun, »jeg begyndte paa at læse en af dem, men kom ikke til Ende, den faldt ikke i min Smag.«

»Men hvorfor ikke?«

»Jeg vil svare Dem ligefrem, fordi der i Bogen skildredes Personer og fremsattes Anskuelser, som ikke behagede mig.«

Dette Svar var Otto pinligt, han tog sine Bøger i Forsvar, og Diskussionen blev livlig; en fin Rødme steg op i Annas Kinder, hendes Øine lyste, Otto begyndte at forsvare sig daarligt, han følte, at han kunde elske denne smukke, veltalende Frue. Og vilde det ikke glæde hende, hvis han erklærede sig for overvunden? Han sagde, han haabede, at den Novelle, han skrev

paa, vilde behage hende bedre, han skulde gjøre sig Umage herfor.

Bogholderen kom nu hjem og hilste fornøiet paa sin Gjæst, han hørte om den Samtale, der var bleven ført og sagde leende:

»Anna har ført et stille Liv, før hun blev gift. Hun kjender ikke Tidens Strømninger, hendes Anskuelser ere noget gammeldags, men de ville snart forandre sig.«

»Jeg troer det ikke,« svarede Anna.

»Saadan Noget ligger i Luften,« sagde hendes Mand. »Du burde læse Hr. Selmers Bøger, af dem vil Du kunne lære en Deel.«

Der kom et Par ældre Venner til Thomsen, og efter Aftensmaden blev der serveret med fin Kognakstoddy. Den blev drukken ude i Haven under det skyggefulde Valnøddetræ. Efterhaanden bleve Herrerne noget lystige og frie i deres Tale; Anna havde gjort sig et Ærinde ind i Huset. Otto fik det Indtryk, at hun ikke havde fundet den Mand eller det Selskab, der vilde kunne gjøre hende lykkelig. Han drak ikke meget, og da de Andre begyndte at tale om deres Handelsaflairer, reiste han sig ubemærket og opsøgte Anna.

»Vil De ikke ud i Haven?« spurgte han.

»Herrernes Samtale interesserer mig ikke.«

»Men den smukke Aften?«

»Haven er ikke stor nok til, at man kan undgaae at høre, hvad der bliver sagt.«

»Der tales derhenne kun om Aktier,« sagde Otto.

»Nu saaledes,« sagde hun og gik ud i Haven.

De talte om ligegyldige Ting, men der var Varme og Inderlighed i Ottos Stemme. Hun syntes gjerne at høre paa ham, og han lovede at bringe hende Bøger af Forfattere, som hun vilde synes om.

»Maatte De engang komme til at synes om mig!« udbrød han.

»Hvad mener De?« spurgte hun.

Otto indsaae, at hans Ord kunde misforstaaes og sagde:

»Jeg mener, at De maatte komme til at synes om mine Bøger.«

»Jeg tvivler derpaa,« svarede hun.

»Man siger,« sagde Otto leende, »at en Forfatter skal holde mere af, at en Dame synes bedre om hans Bøger end om ham selv.«

»Jeg veed det ikke,« sagde hun, »De er den første Forfatter, jeg kjender.«

»For mit Vedkommende,« mente Otto, »haaber jeg, at der vil kunne findes en Dame, om hvem jeg kan sige, at hun først tænker paa mig, saa maa det gaae med mine Skrifter som det kan.»

»Herom kan jeg ikke dømme.«

»Nei, nei, jeg veed det. Mine Tanker flyve i Aften saa underligt om.«

Kort efter brødes der op, og de tre Gjæster toge med Klampenborgtoget til Kjøbenhavn. Underveis sagde en af de ældre Herrer, en Fabrikant Jensen:

»Det undrer mig, at Thomsen har giftet sig.«

»Det undrer mig ogsaa,« svarede den anden Herre, en Grosserer Petersen, »han er ligesom os kun skabt til at være Ungkarl.«

»En forbandet nydelig Kone har han faaet,« sagde Jensen. «men derfor har han neppe opgivet Bekjendtskabet med Laura Rask.«

»Aa, jeg saae ham forleden paa Tivoli med en ny Flamme, som jeg ikke kjendte,« fortalte Petersen.

Otto fandt en saadan Opførsel af Thomsen næsten utrolig, han gjorde en Bemærkning herom.

»Saaledes er han,« sagde Jensen, »derfor undrer det os, at han har giftet sig. Den eneste Grund, jeg kan tænke mig dertil, er vel den, at han ogsaa vil forsøge, hvorledes det er.«

»Maaske mener han,« lo Petersen, »at han vil faae større Præg af Soliditet og Respektabilitet ved at optræde som gift Mand.«

»Det koster mange Penge at føre Hus,« sagde Jensen, »og Thomsen brugte mange Penge i Forveien.«

»Hvorledes mon hans Affairer staae, jeg har aldrig kunnet blive klog paa dem,« sagde Petersen.

»Han er dygtig Forretningsmand og vover sig vel neppe længere ud, end han kan bunde.«

Det var Otto paafaldende, at de to Herrer ikke videre berørte den unge Frue end sige beklagede hendes Stilling, de talte kun om Thomsen, og de forargedes ikke over, at han var en hensynsløs Libertiner, de vare vistnok selv ikke et Haar bedre. Otto, der i Literaturen hørte til den moderne Retning, følte sig dog frastødt ved, hvad han hørte; det forekom ham at være raat, hensynsløst og lidet passende for Mænd, der snart nærmede sig de Halvtreds. Hans Skjønhedssands oprørte sig, det var ham imod, at saadanne gamle Fyre skulde kunne erobre smukke Piger ved deres Guld, men hvad der mest forbittrede ham, var Thomsens Opførsel overfor hans unge Hustru; hun skulde tilsidesættes for Kvinder, Gud veed hvorfra. Han lod sig ikke mærke dermed overfor de to Herrer, men skyndte sig at tage Afsked med dem, da de kom til Kjøbenhavn.

Da han var kommen til sit Hjem og gjennemgik Dagens Begivenheder, følte han, at han ikke mere tænkte paa Anna som tidligere, en anden Følelse var opstaaet hos ham, han elskede hende. Han kunde næsten smile af sine

tidligere Fantasterier, og dog, havde de ikke været, havde han neppe opsøgt hende, og var han ikke saa hurtigt og fuldstændigt bleven hendraget til hende. Hun havde endnu ikke faaet Noget at vide om sin Mands ryggesløse Leveviis, naar det skete, vilde hun blive meget ulykkelig og komme til at foragte ham stærkere og dybere end Otto nu gjorde.

Otto besluttede at ville blive en Støtte for hende. Men hvorledes skulde det kunne ske? Hun og han havde idag for første Gang talt sammen, hun var en gift Kone, og hendes hele Holdning havde sagt ham, at netop den Stilling vilde saa godt som umuliggjøre, at hun nærmede sig ham, ja, viste ham Fortrolighed.

Han spurgte sig selv, om han ikke gjorde bedst i at forsøge paa at slaae Anna ud af Tankerne og gjøre en lille Reise til Udlandet; hvad skulde her komme ud af det Hele?

»Der er dog kommet en Novelle ud deraf,« var Svaret.

Han tændte Lys og satte sig til at gjennemlæse, hvad han havde skrevet, og han var ikke helt fornøiet dermed, Antoinettes Karakter forekom ham at være for blodløs, det Hele maatte skrives om igjen, og i de følgende Dage sad Otto flittig ved sit Skrivebord. Han vilde have Novellen hurtigt ud og havde allerede truffet Aftale med sin Forlægger, han vilde dog vise

den unge Frue, at han kunde skrive en Novelle, der behagede hende.

Et Par Gange havde han været i Taarbæk og bragt Bøger med til hende. Der havde været Andre tilstede, og han og hun havde ikke talt sammen i Enrum. Sidste Gang, Otto saae hende, syntes hun ikke at være saa livlig som før; af en Samtale, hun havde ført med et Par Damer, havde han faaet at vide, at de kjedede sig forfærdeligt ude i den frie Natur; thi Mændene toge ind til Byen om Morgenen og kom først hjem sent paa Eftermiddagen, ja, tidt først henad Aften. Deres Forretninger maatte jo gaae fremfor deres Familieliv. Mon Anna længtes efter sin Mands Hjemkomst? Ja, hvorfor ikke? Hun kjendte jo ikke hans vilde Liv, og elskede hun ham ikke, var han dog hendes Mand, og de vare for ikke længe siden blevne gifte.

Det var i Begyndelsen af Eftersommeren, at Ottos lille Novelle udkom. En Eftermiddag tog han med Toget ud til Klampenborg, for at overrække Fru Thomsen et smukt indbundet Exemplar. Han traf hende alene og stirrende tankefuld op i Valdnøddetræets Løv; et Smiil foer over hendes Ansigt, da hun saae ham, han var Selskab i hendes ensomme Tilværelse. Med et Buk overrakte han hende Bogen og udtalte Haabet om, at hun vilde læse den til Ende.

(Forts.)

Dr. med. Cassans Mord
i
1889.

(Efter „Der neue Pitaval".)

(Forts.)

Præsidenten: De siger altsaa, ikke at have begaaet Drabet.

Anklagede: Saaledes er det Hr. Præsident. Vel har Fru Cassan trængt paa mig og besvoret mig at rydde hendes Svigerfader af Veien, men jeg har standhaftigt afslaaet det, og hun har derfor leiet en Morder til at dræbe Dr. Cassan.

Præsidenten: De har under Forhørene angivet Notar Mercadier for at være Fru Cassans Medskyldige. Fastholder De dette?

Anklagede: Ja, jeg har kun sagt Sandhed.

Præsidenten: Dr. Cassan mistede i Slutningen af Aaret 1887 sin eneste Søn Gustav. Hans Enke og fire Børn bleve efter Dødsfaldet boende hos Dr. Cassan, hvorledes var Forholdet mellem ham og hans Svigerdatter?

Anklagede: Det slettest mulige. Der hørtes bestandigt Bebreidelser, der var bestandigt Stridigheder ogsaa i Børnenes og Tjenestefolkenes Nærværelse. Doctoren forekastede sin Sviger-

datter, at hun førte et utugtigt Liv og forlod hemmeligt Huset om Natten. En Dag kaldte han hende ligefrem for et løsagtigt Fruentimmer. Hun kastede ham Vandflasken i Hovedet. Hun var i det Hele taget egensindig og haardhjertet, hendes Mand skal være død paa Grund af hendes efterladende Pleie.

Præsidenten: De kommer her i Modstrid til samtlige Vidners Udsagn, der netop have rost Fru Cassans utrættelige Pleie af hendes Mand.

Anklagede: Jeg bryder mig ikke om Vidnerne. Jeg veed, hvad jeg veed. Dr. Cassan troede, hun var rig, da hans Søn giftede sig med hende. Da han opdagede det Modsatte, blev han meget vred og blev endnu vredere, da han kom til Overbeviisning om, at hun var en daarlig Hustru. Efter Hr. Gustav Cassans Død blev Forholdet mellem Svigerfader og Svigerdatter værre og værre. Fru Cassan blev værre behandlet end et Tjenestetyende, Dr. Cassan kunde ikke tale til hende uden Forhaanelser. Hun turde ikke betræde Husets bedste Værelse, og den Gamle nægtede hende Penge til de faa Frimærker, hun brugte. Hun turde slet ikke blande sig i Husholdningen. Han forbød hende at gaae ud. Bruddet blev hidført ved, at han beskyldte hende for at gaae ud om Natten.

Præsidenten: Fortæl kun det, De selv har hørt.

Anklagede: Det var i Begyndelsen af April. Doctoren stillede sig i Veien for sin Svigerdatter, da hun vilde gaae ud. Der opstod et livligt Skænderi. Jeg stod ved Foden af Trappen og hørte hvert Ord. »De kan ikke forbyde mig at gaae ud, naar jeg har Lyst dertil,« raabte den unge Frue, »jeg er ingen Fange.« »Det være som det vil,« sagde Lægen, »men De vil gaae ud en Morgen og ikke komme hjem igjen!« Han gav hende nu et Slag med Haanden.

Præsidenten: Vidnernes Udsagn om Forholdet mellem Fru Cassan og hendes Svigerfader er dog væsenligt anderledes. Efter Sønnens Død var der længe et ret hjerteligt Forhold tilstede mellem dem. Først senere opstod der Misforstaaelser, der omtrent en Maaned før Mordet tilspidsede sig saaledes, at et Brud fulgte paa. Dette Brud blev skæbnesvangert for den unge Frue. Doctoren har pirrelig og forbittret udslynget Beskyldninger mod hende, der kunde lade Deres Udsagn synes troværdigt. Dr. Cassan har udtalt, at hans Svigerdatter har falskelig beskyldt ham for at have slaaet hende og tilføiet: »En Kvinde, der udbreder saadanne Løgne, er i Stand til Alt. Ja, hun er i Stand til at tage Livet af mig og at give mig Gift.«

Anklagede: Dr. Cassan har paastaaet, at hans Svigerdatter har forsøgt paa at skaffe sig Gift fra Apotheket.

Præsidenten: Husholdersken er den 30te April bleven forgivet, den gamle Herre blev myrdet den 8de Mai.

Anklagede: Jeg er uskyldig heri; jeg er ikke i Stand til at gjøre Sligt.

Præsidenten: Hvor mange var Klokken, da De Mordnatten gik i Seng?

Anklagede: Omtrent Kl. 9½.

Præsidenten: Dr. Cassan blev myrdet henved Midnat. Han har kun aabnet sin Dør, fordi en bekjendt Stemme opfordrede ham dertil. Han har gjort det selv, thi Døren bar ikke Spor af Beskadigelse. De har under Forhørene ikke nægtet, at De personlig har deltaget i Mordet, De har tilstaaet at have tilraabt Lægen, at man havde sendt Bud efter en Recept. Han har ikke aabnet sin Dør for nogen Anden end sin Tjener; thi han frygtede for et morderisk Overfald.

Den Anklagede fortæller paany sine gamle Historier, og tilsidst konstaterer Præsidenten, at der var forløbet to Timer mellem Mordet og Durands Anmeldelse til Politiet. Derefter fremkom den Anklagede paany med sine graverende Beskyldninger mod Fru Cassan. Under Retsmødets Slutning nægtede han paa det Bestemteste at have givet Husholdersken Arsenik.

Paa det andet Retsmøde bleve Vidnerne afhørte.

Emilie Cassan, født Peyronnet de Berre, bliver opraabt. Hun er 27 Aar gammel, brunet, snarere lille end høi, af slank, elegant Legemsbygning med hvælvet Bryst. Uden netop at see destingueret ud, har hun regelmæssige Træk og et indtagende Fysiognomi. Hun er maaske ingen smuk, men i hvert Fald en indtagende Dame. Hun bærer dyb Sorg, langt Crêpeslør og Kjole af sort Kaschmir. Hun afgiver sin Forklaring med klar og tydelig Stemme og mister tilsyneladende ikke sin Fatning.

Præsidenten: Durand har paastaaet, at De i fire Aar har været hans Elskerinde, og at De har opfordret ham til Mordet paa Deres Svigerfader.

Vidnet: Dette Menneskes Paastande ere nederdrægtige Bagvaskelser. Jeg har ingensinde havt fortrolig Omgang med ham.

Anklagede: Kvinden lyver!

Præsidenten: Ti! Lad Vidnet roligt tale ud.

Vidnet: Det er en afskyelig Bagvaskelse! Aldrig har jeg indladt mig med ham, aldrig! Jeg har altid behandlet ham som Tjener. Han skal ikke kunne vove at see mig i Ansigtet. (Hun vender sig mod den Anklagede).

Durand med Ømhed: Aa dog, Søde!

Vidnet ophidset: Jeg sværger ved det, som er mig kjærest, ved mine Børns Liv, at jeg aldrig har været dette Menneskes Elskerinde. Det

er en afskyelig Bagvaskelse, at jeg har opfordret ham til at myrde min Svigerfader. Hvilken Interesse skulde jeg have havt af den stakkels gamle Mands Død?

Præsidenten: Durand paastaaer, at De den 28de April er kommen til Albi og her havt en lang Samtale med ham, hvorunder De har opfordret ham til at myrde Deres Svigerfader. Da han vægrede sig, har De leiet en Ubekjendt dertil.

Vidnet: Men jeg levede med mine Børn af de Penge, min Svigerfader gav mig. Jeg sværger, at jeg den 28de April ikke har talt alene med Durand.

Præsidenten: Har der efter Deres Svigerfaders Død været et daarligt Forhold mellem Dem og ham?

Vidnet: Hans eneste Søns Død havde rystet ham dybt. Han vidste vel, at vi havde Gjæld, men Gjældens Størrelse overraskede ham og gjorde ham urolig. Han maatte troe, at Gjælden var stiftet for min Skyld. Vi havde af den Aarsag adskillig Strid, men ikke af nogen alvorlig Natur. Jeg tilbragte i Reglen Aftenen sammen med min Svigerfader, skrev efter hans Diktat og kopierede hans medicinske Indberetninger.

Præsidenten: I Begyndelsen af April var

det imidlertid kommet til en Scene, fordi De en Aften var gaaet ud sent og alene.

Vidnet: Min Svigerfader var kommen til den Anskuelse, at det kostede ham for meget at underholde mig og mine fire Børn, han forlangte, at min Moder ogsaa skulde bidrage dertil. Derfor har jeg den 13de April forladt Albi.

Præsidenten: Har De beskyldt Deres Svigerfader for at have slaaet Dem?

Vidnet: Aldrig. Jeg har endog anmodet ham om igjen at optage mig i sit Hus, men paa Grund af Mellemløberes Sladder har han ikke gjort det.

Anklagede: Den fordømte Kvinde lyver! Hun har anstiftet Mordet. Hun har myrdet den gamle Mand eller ladet ham myrde. Ethvert Ord, hun har talt, er Løgn. Doctoren har jaget hende bort, fordi hun levede som et liderligt Fruentimmer. Han har givet hende et Slag i Ansigtet og kaldt hende en Hore. Han har ikke kunnet udstaae sin Svigerdatter, og hun ikke ham.

Defensor Ferrand: Har De, Fru Cassan, mellem den 28de April og den 8de Mai ikke været i Albi?

Vidnet: Jo, den 1ste Mai. Jeg kom for at hente nogle forglemte Sager og afgjøre nogle Pengesager med min Svigerfader. Det var Dagen efter Philippine Siccards Død.

Præsidenten: Har De yttret, at Alt vilde kunne være blevet anderledes, hvis den Gamle var død tidligere?

Vidnet: Jeg erindrer ikke at have sagt det, men det er min Anskuelse. Jeg har altid meget beklaget, at min Svigerfader ikke vilde tage mig til sig igjen.

Defensor Ferrand: Har Fru Cassan aldrig nogen Nat spadseret Arm i Arm med Durand?

Vidnet: Aldrig, ganske bestemt aldrig.

Defensor Ferrand: Fru Cassan vil dog ikke nægte, at hun har aflagt et natligt Besøg hos Lieutenant Pradines?

Vidnet: Det er et uvedkommende Spørgsmaal, paa et saadant svarer jeg ikke.

[Sluttes.]

Redakteur: Kapitain *Michael Gjørup.*
Udgiver: *Th. Sørensen* (Rudolf Kleins Efterfølger).
Trykt hos Chr. Birch Gothersgade 65.

La Costa.

Historisk Novelle af *Michael Gjørup*.

Revideret af *M. Goldschmidt*.

[Forts.]

Spøgen var kun paa Læberne; over Begge hvilede en Stemning, som om de anede Katastrophen; medens Begges Sind endnu vare langt fjernede fra de Kræfter, der skulde hidføre den. Men la Costa rev sig med Magt løs og sagde:

»Det er bedst, at vi strax faae en sydlandsk Sang. Jeg vil med Deres Tilladelse efter ringe Evner gjøre Gjengjæld og henter blot min Cither.« — »Det er,« vedblev han, da han kom tilbage, »en Sang fra Adour, fra min Fødeegn.«

»Men saa er De jo ingen Spanier, Hr. Ritmester!« udbrød Regine.

»Nei, min Frøken, jeg er en Franskmand; min Familie har, saa langt vi mindes, boet i Frankrig. Jeg tjener i den spanske Hær, jeg er en landflygtig Mand — dog, lad mig nu synge min Fødeegns-Sang.«

Han spillede ret færdig og sang en af hine romantiske Sange, hvori det gaaer som let Dands med Sporeklirren, hvor man mærker

Smiil og Skæmt mellem Kaarderaslen, og hvor man har saa vanskelig ved at klare sig Indtrykket, der kommer baade af det Ridderlige og af den sløifebærende, blomsterbehængte Livsglæde.

Herremanden var ikke i Stuen, Jomfru Rævsgaard var kommen ind og havde under Sangen om Aage og Else faaet sig en Lur i Kakkelovnskrogen. Hun vaagnede nu op og sagde:

»Det var dog en kjøn Dands!«

»Hvad siger hun?« spurgte la Costa.

»Hun siger, at det var en smuk Dands.«

»Og De, Frøken, hvad siger De om Sangen fra Adour?«

»Den var vistnok glad; men det gjorde mig ondt, hvad De havde sagt i Forveien, at det var en landflygtig Mand, der sang den.«

La Costa gjorde sig Umage for at overhøre disse Ord og sagde:

»Det er en Kjærlighedssang; jeg lærte den i min Barndom. Men De maa ikke troe, min Frøken, at Sydens Kvinder kun i Kjærlighed opbyde Styrke og Høimodighed. Jeg har idag faaet Brev fra min Moder, hvori hun fortæller mig om en ædel Kappestrid, der nys har fundet Sted i Spanien. Det var i Tabavera la regna, hvorhen Godoys Moder og Søster kom, da de efter hans Fald vilde begive sig til deres Godser

ved Badajos. Moderen blev kjendt, og Folket anholdt hende; hun lod sig taus rive afsted til Floden, hvor man vilde drukne hende; hun tænkte kun paa, at hendes Datter skulde faae Tid til at frelse sig, indtil endelig Mændene, mere end Kvinderne rørtes over dette Høimod, aabnede Kredsen og lode Begge undslippe.«

»Hvilke skrækkelige Begivenheder!« sagde Regine. »Og i et saadant fremmed Land er nu Deres Moder, medens De er heroppe.«

»Saadan gaaer det til i Revolutions- og Krigstider,« svarede la Costa.

Herremanden traadte ind og afbrød Underholdningen. Han havde en Flaske Viin under Armen og et Par Glas i Haanden, og la Costa maatte sætte sig til at drikke med ham. Ved Gebærder og ved enkelte Ord var det lykkedes dem at kunne føre en Samtale. Jens Grubbe, der med Fordeel havde solgt et Par Kalve, var i ypperligt Lune, og la Costa fandt sig rolig i at blive udspurgt om Avlingen i Spanien. Denne Aftens Samtale dreiede sig især om Viinavlen, og Herremanden beklagede meget, at Druen ikke vilde modnes i Danmark; »thi da kunde de forbandede Englændere ikke afskære os Tilførslen af Rom, der er saa nødvendig for en Thevandsknægt.«

La Costa lovede, rørt ved Herremandens

Beklagelse, at skaffe ham et større Kvantum Rom.

Jens Grubbe ansaae dette for en Umulighed; thi han vidste ikke, at en fransk General i Smug fra Hamborg drev en vidtudstrakt Handel med Spirituosa.

La Costa holdt imidlertid Ord, og ikke lang Tid efter laa et prægtigt Oxehoved Rom i Gaardens Viinkælder.

III.

Mikkel Skytte fulgte ikke blot Herremanden paa Jagt, men havde ogsaa en Skovfogeds mere indbringende Bestilling. Han boede i et lille Hus i Udkanten af Skoven og næsten lige ved Stranden, og hans Søster Stine førte Hus for ham. Denne Søster var smuk, men havde ikke det bedste Rygte, og der ymtedes om, at en Naboherremand oftere, end det gjordes nødvendigt, saaes i Nærheden af Mikkels Hus. Det var en Løverdageftermiddag midt i April Maaned, at Mikkel Skytte stod udenfor sin Dør og var ifærd med at afrette en af Herremandens unge Hønsehunde til Jagten. Hans Søster stod i Nærheden og skrabede en tyk Grødskorpe — Skovrer — af en Jydepotte. Efterat Karo dels med det Gode, dels med det Onde havde gjort flere For-

søg i den vanskelige Kunst at dukke, hvilede Lærer og Elev et Øieblik.

»Jeg troede, Du skulde været op paa Gaarden i Eftermiddag,« sagde Stine.

»Det skulde jeg ellers ogsaa,« var Svaret, »men jeg vil opsætte det; jeg holder ikke af at komme for ofte derop i denne Tid.«

»Og hvorfor ikke det, Mikkel?«

»Fordi jeg helst vil være fri for at møde Spaniolerne. De ere Potte og Pande hos Alle ligefra Ham selv til Kesten og Sidse. Ja, forleden Aften havde Pigerne faaet Lov til at dandse, den halte John spillede, og det gik grumme fornøieligt til for os Alle, undtagen for mig, som Ingen vilde dandse med. Jeg blev saa forbittret, at jeg maatte see Blod, og derfor skød jeg en Hare, skjøndt den paa denne Tid af Aaret er fuld af Unger og ikke et Skud Krudt værd. Havde Herremanden faaet det at vide, kunde det have kostet mig min Bestilling.«

»Men Du er jo et Fæ, Mikkel, hvad vil Du bryde Dig om Pigerne oppe paa Gaarden?«

»Sidse Bryggerspige faaer Penge, naar hendes Fader, den gamle Kristen Madsen døer, og jeg skulde mene, at saadan et Par hundrede Daler er nok værd at tage med. Før Spaniolerne kom, havde hun saagodtsom lovet at ville tage mig; men forleden, da jeg slog derpaa, lo hun ad mig og grinte i det Samme til en sort-

skjægget Rad af en Krigsmand. Havde han ikke været en Spaniol, men et Stykke Vildt, jeg havde ligestrax skudt ham paa Pelsen; jeg er bange for, at jeg gjør det endda, hvor jeg kan komme godt derfra; thi Noget maa man dog risikere for de mange Penges Skyld.«

»Gud frie os, vil Du skyde et Menneske!«

»Hm,« mumlede Skytten og kastede et Blik paa Hunden, der spidsede Øren.

Der hørtes Hovslag i det Fjærne, og kort efter viste sig en Rytter, der trænger til lidt nærmere Beskrivelse.

Hr. Charles Momsen var en af de Herremænd, som i Begyndelsen af denne Fortælling spillede Kort med Degnen og Herredsfogden. Han kunde være omtrent fem og tyve Aar gammel og eiede Naboherregaarden Skottenborg. Det var en firskaaren Fyr med et Par temmelig enfoldige Øine, et Udtryk i Ansigtet, som kunde kaldes hovmodigt, og næsten blondt Haar, der ikke vilde falde til nogen Side og derfor struttede til alle. Hr. Momsen havde en stor Mening om sig selv og hadede Enhver, som ikke i alle Sager vilde ansee hans Dom for den rigtigste; derfor laa han i stadig Krig med Præsten, som ikke kunde faae Øinene op for det Hensigtsmæssige i den nye Maade, hvorpaa han modtog sin Tiende fra Hr. Momsen; han laa ogsaa i Strid med Herredsfogden, der ikke vilde afgjøre

nogen Strid til hans Fordel, og han laa endelig i Proces med en Nabo om et Stykke Jord.

Disse Processer og disse Stridigheder bragte ham mange Ærgrelser; men han kunde dog ikke undvære dem. Den Eneste, med hvem Hr. Momsen levede i nogenlunde god Forstaaelse, var Jens Grubbe; men dertil havde han nu sine Grunde. Skodstrup var en indbringende Eiendom, Jomfru Regine en smuk Pige, og Momsen mente, at det nok var et Forsøg værd, om han kunde vinde Eiendommen og Pigen. Ved at see Mikkel Skytte i Selskab med Søsteren, rynkede Momsen Panden, men han red dog nærmere og tiltalte Skytten, efterat have vexlet et Nik med Stine.

»Det er en smuk Hund, Du der har, Mikkel, er det Din egen?«

»Nei, det er Herremandens,« var Svaret, »det er en Søn af Kastor og Walter.«

»Ja, den ligner Moderen paa en Prik.«

»Aa ja, men den vil dog blive bedre end Walter. Hun søger i kort Galop, men Karo søger i Trav. Her skal I forresten se tre deilige Grævlingehunde, som ogsaa tilhører Herremanden.«

Hr. Momsen saae paa Hundene og fik derved Leilighed til at hviske Stine nogle Ord i Øret. Da denne interessante Besigtigelse var færdig, spurgte han:

»Naa, hvordan staaer det til paa Gaarden?«

»Takker,« sagde Mikkel Skytte, »det gaaer som det bedst kan. Spaniolerne have Meget at sige deroppe.«

»Det var som Fanden. Ja, der ligger jo en Ritmester i Kvarteer. Hvad er det for en Mand?«

»Skjøndt Herremanden ikke kan forstaae mere end det Halve af, hvad den Spanier siger, saa kan han dog faae det med vor gamle Husbond, som han vil. Jomfru Rævsgaard laver deilig Mad til ham, og Jomfru Regine . . .«

»Hun taler vel ikke meget med saadan en Reuter.«

»Ja, Somme kunde jo mene det. Nei, de To er sammen fra Morgen til Aften, og saa smidsker han for hende, laaner hende en deilig spansk Hest at ride paa og . . . ja, hvad han gjør mere for at fornøie hende, skal jeg ikke kunne sige; men var jeg Hr. Grubbe, vilde jeg holde et vaagent Øie med dem begge To.«

»Hør Mikkel, kan jeg stole paa, hvad Du siger?«

»De kan jo spørge min Søster, Hr. Momsen. Hun kommer rigtignok sjælden paa Gaarden, men . . .«

»Ja, Hr. Momsen, det forholder sig, som Mikkel har sagt,« sagde Stine.

»Tak for Underretningen,« sagde Herre-

manden og vendte sin Hest, »jeg har ikke besøgt Hr. Grubbe i lang Tid; nu vil jeg dog undersøge, om han virkelig er en saa stor Nar, at han lader sig tage ved Næsen af disse Spanioler.«

Momsen sporede sin Hest og red bort i dyb Eftertanke. Han begyndte at hade Spanierne. og den Tanke, at den spanske Ritmester kunde snappe den rige Brud bort fra hans Næse, gjorde ham næsten rasende. Han hug Hesten Sporerne i Siden, stødte den i Munden, og det stakkels Dyr, som uforskyldt maatte lide under sin Herres Vrede, blev vildt og ubændigt. Den stejlede og gjorde Courbetter, og skjøndt Hr. Momsen var en god Rytter, blev han dog kastet i Grøften og forvred sin Fod. Hesten galloperede ind paa en nærliggende Tofte. Herremanden forsøgte at humpe afsted efter Hjælp; men det var umuligt for Smerter; han havde derfor den lidet trøstelige Udsigt at blive liggende, til der af en Hændelse kom En eller Anden forbi. Heldigvis gik dette i Opfyldelse, før han havde haabet, men paa en Maade, der ikke bidrog til at berolige hans Sind. La Costa og Regine havde foretaget deres sædvanlige Spadsereridt og vendte nu hjem. Paa engang opdager den spanske Ritmester et Menneske i Grøften, og Regine gjenkjendte Hr. Momsen.

»Nu,« mumlede Momsen, »vil de begge To

le mig ud for min daarlige Ridekunst, gid Fanden . . .«

Men istedenfor Latter saae Momsen kun Medfølelse. La Costa red bort for at skaffe en Vogn, og Regine blev hos den Forulykkede.

»Gid den Spanier vilde brække sin Hals!« ønskede Momsen.

»Hvad mener De, Hr. Momsen?«

»Ih, jeg mener — ja, jeg mener i Grunden Ingenting. Den forbandede Hest!«

»Hvorfor rider De et saa uregerligt Dyr?«

»Mener Jomfruen maaske, at jeg ikke kan ride? — jo, jeg kan magelig hamle op med denne Ritmester. Troer De ikke?«

»Det veed jeg ikke.«

»De mener naturligviis, at Ritmesteren rider bedre. Au, mit Been! — Jeg kan baade ride i Ottetal og Slangegang. — Min Hest fik Kuller, den snublede over en Sten; det kan enhver Hest gjøre og ingen Rytter værge sig for.«

»Er De kommen slemt til Skade?«

»Aa nei; De seer, at jeg ikke har knækket Halsen; Ukrud forgaaer ikke saa let. — Hvor bliver Spanieren af, han maa have fundet en Vogn for længe siden. Det er bestemt en Slyngel; — troer De ikke, at det er med Villie, at han bliver saa længe borte?«

»Hr. la Costa er fremfor Alt Kavaleer,«

sagde Regine lidt ærgerlig over Momsens Plumpheder.

»Hahaha, De bliver fortrydelig over det, at jeg kalder ham en Slyngel. — Men jeg er ingen Kavaleer, ikke sandt? Jeg er en grov Bulbider.«

»Hr. Momsen, jeg tilgiver Dem den Tone, hvori De taler; thi jeg antager, at den er fremkaldt ved Deres Saar,« sagde Regine med en Værdighed, der bragte Herremanden til at studse.

»Nei, nei, min rare Jomfru Regine,« sagde han, »jeg beder om Forladelse. Jeg er ærgerlig, det vil jeg ikke nægte. De veed, at Deres Fader er min Ven, og at jeg holder grumme meget af Dem. — Fanden ta'e mig, gjør jeg saa — men bliv ikke fortrydelig, fordi jeg mener, at disse Spanioler er noget Pak. Tag Dem ivare for dem og tal ikke mere med denne la Costa.«

Før Regine kunde give noget Svar, kom den Paagjældende tilstede med en Vogn. Han vilde hjælpe Momsen op i den, men Herremanden afslog det paa det Bestemteste og kravlede med sammenbidte Læber og under ulidelige Smerter op i Vognen. Man kjørte nu til Skodstrup. La Costa red paa den ene og Regine paa den anden Side af Vognen. Hvergang de talte sammen, blev Charles Momsen utaalmodig, og han indbildte sig selv, at de vare saa godt som forlovede. Han pønsede paa Hævnplaner

og besluttede at tale rent ud af Posen til Jens Grubbe. Det var vel noget vanskeligt at indlede Sagen, dog mente kan, at det vilde han nok komme ud af. Saasnart han var kommen til Gaarden, blev der strax sendt Bud efter Doctoren; Jomfru Rævsgaard slog Hænderne sammen af Forskrækkelse og begyndte at lave Grødomslag og Hyldethe, og Hr. Jens Grubbe tænkte, da Overraskelsen havde sat sig, om hans nye Gjæst ikke denne Aften kunde deltage i en Lhombre, naar man satte Bordet hen til hans Seng. Den lange Doctor Wendrick, som vi allerede have forestillet for vore Læsere, ankom efter en Timestids Forløb. Han blev strax ført til Patienten, der var bleven bragt iseng. Benet blev sat i Led igjen, og de nødvendige Forholdsregler trufne. Hr. Jens Grubbe var nærværende og hviskede Doctoren i Øret:

»Troer De, at Patienten kan taale en Lhombre iaften?«

Dette fraraadede Doctoren paa det Alvorligste, men han havde ikke Noget imod en lille Passiar, og blev selv og tog Del i den. Han medbragte den Nyhed, at en spansk Vagtmester af Regimentet Infante havde dræbt en fransk Soldat. Det var Vand paa Momsens Mølle, og han begyndte strax at tordne mod Spanierne.

(Forts.)

Brudenatten.

Original Novelle af ? ?.

[Forts.]

»Det skal jeg ganske vist, hvorledes Bogen end er,« sagde hun. »Naar man modtager en Bog af Forfatteren selv, vilde det være Uhøflighed ikke at læse den.«

De satte sig ind under Valdnøddetræet, og Otto følte sig mere og mere hendraget til hende. Hun passiarede roligt og frit, det var som hun ikke anede, hvad der gjærede og bruste inde i ham.

»De er ikke ganske uden Skyld i, at denne Bog er bleven til,« sagde Otto halvt tøvende.

Hun saae spørgende paa ham.

»Jeg havde foresat mig ikke at ville fortælle Dem det,« sagde han, »men nu gjør jeg det alligevel.«

Han fortalte hende det, hun hørte forundret paa ham og sagde:

»Jeg mærker, jeg taler med en Digter.«

»Ja, det var taabelige Tanker, ikke sandt?«

»Det skulde gjøre mig ondt,« svarede hun, »hvis disse besynderlige Tanker have faaet Dem til at skrive en mindre god Novelle.«

»O nei, Frue, det haaber jeg ikke. Da jeg mødte Dem her, forsvandt Fantasierne, og jeg omarbeidede, hvad jeg allerede havde skrevet.«

Hun taug og saae hen for sig, ogsaa han taug, men betragtede hende med et elskovsfuldt Blik. »O, hun vil aldrig komme til at elske mig,« tænkte han.

Mørket var begyndt at falde paa, hun reiste sig og sagde:

»Min Mand lader iaften vente længe paa sig, lader os gaae en Tour Haven rundt og saa spise tilaften. De maa tage til Takke med mit Selskab.«

De reiste sig og gik langsomt gjennem Haven. Pludselig raabte hun, da nogle Flaggermus fløi forbi:

»Uh, Flaggermusene!« og klyngede sig angst op til ham. Han slyngede Armen om hendes Liv og sagde:

»Frygt ikke, Frue.«

Hun frigjorde sig og sagde:

»Jeg er saa bange for Flaggermus.«

»Og jeg,« sagde han, »er bleven helt sælsom tilmode; De vil forstaae det, naar De har læst min Novelle.«

»Lader os skynde os og komme ind,« sagde hun.

De spiste til Aften sammen, og Otto gik tidligt, da Bogholderen stadigt lod vente paa sig.

Neppe var han borte, før hun satte sig til at læse hans Novelle. Den interesserede hende strax, og da hun kom til Scenen med Flaggermusene, hvor Charles erklærer Antoinette sin Kjærlighed, gav det et Sæt i hende, og hun saae ud for sig. Hun havde den Aften oplevet det Samme, kun ikke, at hun havde modtaget en Kjærlighedserklæring. Efter nogen Tids Forløb begyndte hun paany at læse og holdt ikke op, før Bogen var læst ud.

Hun saae paa Uhret, det var for sildigt til, at Thomsen kunde komme hjem med det sidste Klampenborgtog. Han blev i Byen inat; det var hændt et Par Gange før. Dengang hun var kommen i Seng, kunde hun ikke sove. Allerede fra Barn havde hun kjendt Thomsen, han kom engang imellem i hendes Forældres Hus, og da han friede, havde de fortalt hende, at han var et udmærket Parti. Hun var bleven opdragen i tarvelige Kaar og kjendte kun lidt til Verden, og aldrig havde hun mødt en Mand, hun kunde elske. Hverdagslivet var gaaet sin stille, rolige Gang mellem Hverdagsmennesker, der kun bekymrede sig om deres Eget, kiggede lidt i en Avis og aldrig læste Bøger.

Annas Synskreds var i Sommerens Løb bleven udvidet, hun var kommen i større Forhold end før, men det forekom hende engang imellem, at hun midt i Vrimlen stod saa ene og

forladt. Mødet med Otto havde vakt Tanker hos hende, som hun ikke havde havt før. Hun havde, uden at meddele det til Nogen, læst hans Bøger, hun fandt dem afskyelige, men de havde gjort Lykke, og der maatte altsaa dog være Noget ved dem, som hun var for indskrænket til at forstaae. Hun fik større og større Interesse for Otto, ja, kunde gribe sig selv i at længes efter ham.

Og nu denne Eftermiddag og Aften?

Han havde, første Gang han saae hende, faaet den Tanke, at han havde mødt hende i en anden Tilværelse. Slige Tanker vare ikke paakomne hende, da hun saae ham første Gang. Men nu, hvor bankede dog hendes Hjerte! Hvad var det, der havde grebet hende? Jo, jo, hun maatte have kjendt ham før, hun syntes, han stod hende saa nær, langt nærmere end hendes Mand og hendes Forældre. I den tidligere Tilværelse maatte hun have elsket ham; varede denne Kjærlighed ved? Vare hendes Øine blevne aabnede for, at hun var kommen under en Magts Indflydelse, som hun ikke kunde modstaae? Hun kastede sig uroligt frem og tilbage paa sit Leie. »Otto Selmer, Otto Selmer!« hviskede hun engang imellem, halv angst.

Otto havde følt sig greben stærkt af Scenen med Flaggermusene, Fru Anna havde hvilet i hans Arme, han havde følt hendes Aande paa

sin Kind, rigtignok kun et Øieblik, men det havde været nok til at bringe ham til at skjælve af unævnelig Lykke. Hans første fantastiske Indtryk havde været forsvundne, nu kom de igjen i Nattens Stilhed, fremkaldte ved det mærkværdige Sammentræf, at Novellens Scene med Flaggermusene havde gjentaget sig denne Aften.

Da grebes han af den Tanke: «Mon ikke den Novelle, hvortil jeg fandt Udkastet saa let den Dag, jeg første Gang saae Anna, mon ikke den mig ubevidst er en Skildring af Annas og mit Forhold i et tidligere Liv? Jeg er Charles og hun Antoinette, den stakkels Antoinette, hvis Lykke jeg forspildte.« Han rystede paa Hovedet; Sligt forekom ham at høre hjemme i Fantasiens Rige, og dog havde han læst Forfattere, der traadte i Skranken for, at Mennesker kunne fødes to Gange, ja, selv Forfattere som Dumas den Ældre i hans Roman »En Læges Memoirer«.

Otto tilbragte en urolig Nat, han tumlede med det hemmelighedsfulde Spørgsmaal, om han havde været født engang før her paa Jorden, han kom til at tænke paa, at han fornylig havde læst en Bog af Louis Figuier »Dagen efter Døden«, hvori denne Forfatter bestemt mener, at Mennesket udvikler sig gjennem fortsatte Tilværelser her paa Jorden, til det er værdigt til at opløftes i en høiere Sfære.

Henad Morgenstunden faldt han i en urolig Slummer og vaagnede først høit op paa Dagen. Nattens Fantasier vare traadte i Baggrunden, alle hans Tanker dvælede ved Fru Anna, han længtes efter at gjense hende og at høre hendes Mening om hans Novelle. Men hun var jo en Andens, hun vilde aldrig kunne blive hans. Aldrig? Otto tænkte paa hendes Mand; vilde hans ryggesløse Liv vedblive at være skjult for Hustruen? Vilde der ikke indtræde en Katastrofe, som maatte føre til Skilsmisse?

Ja, men derfor var det dog ikke sikkert, at Otto kunde vinde hendes Kjærlighed. Hun holdt jo ikke af hans Bøger og havde ikke hidtil givet ham den mindste Anledning til at troe, at han var hende mindre ligegyldig end Andre. Han havde fortalt hende om de mærkelige Tanker, han havde havt, da han saae hende i Kirken, han havde haabet derved at faae hende til at føle Interesse for sig, men det lod ikke dertil, hun havde hørt saa rolig paa ham og bagefter, da hun blev angst for Flaggermusene, hurtigt vundet sig ud af hans Arme.

Et Par Dage efter [tog han en Formiddag ud til Taarbæk, han vidste, at paa den Tid var Bogholderen altid i Byen. Som sædvanligt traf han Fru Anna under Valdnøddetræet i Haven; da hun saae ham, rødmede hun.

»Jeg kommer,« begyndte han, »for at spørge Dem om, hvorledes De synes om min Bog?«

»Godt,« svarede hun. »Men har De ikke tænkt paa Dem selv, da De skildrede Charles Rameau?«

Otto studsede; det havde han ikke gjort, men pludselig gik det op for ham, at der virkelig var flere Lighedspunkter mellem ham og Charles. Han sagde hende det.

»Forresten,« yttrede hun, »er det undertiden forekommet mig, som jeg havde læst den Fortælling før.«

»Vil De bestride min Originalitet?«

»Paa ingen Maade.«

Hun taug et Øieblik forlegen.

»Meget kan paa en mærkelig Maade træffe sammen,« sagde Otto. »Scenen med Flaggermusene . . .«

»Ja-ja,« sagde hun rødmende.

»Der er dog den Forskjel, at Charles, da Antoinette havde betvunget sin Angst, erklærede hende sin Kjærlighed, medens jeg . . . .« han standsede.

»Javist,« sagde hun, »jeg tilhører en Anden.«

»Desværre,« sagde Otto med et Suk.

Hun svarede ikke, men reiste sig og spurgte, om de skulde gaae en Tour i Skoven, der nu begyndte at iføre sig Høstens Farvepragt. Han

gav med Fornøielse sit Samtykke dertil, og da de nu vandrede under de tætte Bøgekroner, hvori ingen Sangfugl mere byggede, sagde hun:

»Jeg har tænkt over, hvad De sidste Gang fortalte mig, at vi maaske have mødt hinanden i en tidligere Tilværelse, og jeg vil sige Dem, at jeg maaske ikke vil benægte det.«

»I Sandhed, det havde jeg ikke ventet.«

»Jeg har tænkt paa de Blomster, hvis Stængler dø, naar Efteraaret kommer, men de leve op paany det næste Foraar. Saaledes gaaer det os, vi visne og døe, men leve op paany, naar der kommer et for os tjenligt Foraar her paa Jorden; ligesom Blomsterne have vi en Rod, hvorfra vore Handlinger udspringe, det er vor udødelige Sjæl.«

»De taler smukt Frue, kun er der at bemærke, at Blomstens Rod bliver liggende i Jorden, medens derimod vor følger med i en anden Tilværelse, hvorfra vi, naar det er os tjenligt, plantes om. Og vi To, mener De som jeg, ere blevne plantede om?«

»Jeg veed ikke rigtigt, om jeg mener det, men jeg synes, at det ikke er umuligt; hvorfor det ikke er det, kan jeg ikke gjøre mig klar.«

[Sluttes.]

En uartig Pige.

Novelle af *Fr. Seemann.*

Dengang jeg læste til filologisk Examen, førte min Vei mig tidt gjennem Nørregade, hvor min Manudukteur boede. Ikke sjeldent kom jeg gjennem Gaden paa den Tid, Undervisningen i en større Pigeskole ophørte, og det morede mig at betragte de smaa vordende Damer og at lægge Mærke til deres forskjellige Individualiteter. Med et Smil nynnede jeg undertiden Adolf Reckes Sang:

„Alle disse Potteplanter
Blive skal til Gouvernanter,
Ædle Mødre, fromme Tanter."

En Pige paa en elve, tolv Aar havde især vakt min Opmærksomhed, ikke fordi hun var smuk, men fordi hun bestandigt syntes at staae paa Krigsfod snart med den ene og snart med den anden af sine Kammerater. Jeg hørte dem kalde hende Mathilde, og fra flere end en af de smaa Klynger lød næsten daglig Raabet: »Uh, fy Mathilde!« Et Par Gange havde jeg

seet hende gjøre Forsøg paa at komme i Slagsmaal, men de Udfordrede flygtede. Ved en saadan Leilighed raabte jeg: »Skam Dig dog Mathilde!« Hun tilkastede mig i Forbifarten et Blik, sagtnede sit Løb og forsvandt ind ad en Port omtrent midt i Gaden. Siden den Tid vendte hun altid Hovedet til den anden Side, naar hun mødte mig.

Hun havde en Søster, med hvem hun fulgtes ad, naar hun ikke havde engageret sig i en eller anden Affaire. Denne Søster var ligesaa adstadig som Mathilde vild og overgiven.

Engang imellem havde jeg spurgt mig selv: »Hvis Døttre ere disse Smaapiger?« Spørgsmaalet havde ingen Interesse for mig, og jeg havde derfor ladet det falde næsten ligesaa hurtigt, som det var opstaaet. Da mødte jeg dem en Søndagformiddag spadserende paa Volden med deres Forældre. Jeg opdagede ved denne Leilighed, at disse havde jeg kjendt længe og personligt truffet sammen med dem i Selskabslivet. Faderen var Fuldmægtig i et Ministerium, et respektabelt og stilfærdigt Menneske, der havde giftet sig tidligt og levede et smukt og roligt Familieliv. Det offentlige Liv kjendte han ikke af egne Iagttagelser, han gik aldrig til Møder eller Fester, men indskrænkede sig til at læse Referaterne heraf i sin Avis. Hans Hustru havde ligefra sin Ungdom ligeledes

ført et stille Hjemmeliv og kom kun i en mindre Kreds af Venner og Bekjendte.

Saadanne stilfærdige Folk kunne undertiden skabe sig Sorger, som faae Andre til at trække paa Smilebaandet. Da jeg nogen Tid efter Mødet paa Volden traf Fuldmægtig Langsø og Hustru i en Familiekreds og henledede Samtalen paa deres Døttre, opdagede jeg, at de betragtede det som en stor Ulykke, at de havde et saa uartigt Barn som Mathilde, de vare nærved i den Anledning at gjøre Fordring paa at blive Gjenstand for Medlidenhed, og hver Gang jeg senere traf sammen med dem, fortalte Fruen mig i en næsten klynkende Tone om Mathildes nyeste Spilopper.

Med Skam maa jeg tilstaae, at det gav mig større og større Interesse for den uartige Pige. Til min Undskyldning maa det tjene, hvis forresten nogen Undskyldning behøves, at jeg dengang neppe var tyve Aar gammel og sværmede for Alt, som kunde karakteriseres ved: ikke at være lige ud ad Landeveien. Fru Langsø fandt det meget smukt af mig, at jeg altid havde en Undskyldning ved Haanden for hendes uartige Datter, men paastod samtidigt, at, dersom jeg kjendte hende, vilde jeg neppe tage hende saa varmt i Forsvar. Hun var for nylig bleven greben i at ryge en Cigarret; naturligvis havde hun faaet en Dragt Prygl derfor.

Da jeg nogle Dage efter paa Nørregade mødte Mathilde og hendes Søster Sofie, standsede jeg og sagde til den Første:

»Du holder nok af Cigarretter?«

Hun blev blussende rød og vilde gaae videre, men jeg vedblev:

»Jeg vil ikke gjøre Dig nogen Bebreidelse herfor, hm, kjender Du mig?«

»De er Hr. Husby,« svarede Søsteren.

»Dine Forældre have altsaa talt om mig?«

»Ja, de have sagt, at De altid tog Mathilde i Forsvar,« vedblev Søsteren.

»De have sagt sandt. Jeg haaber, Mathilde fortjener, at jeg tager hende i Forsvar.«

Mathilde saae paa mig med et Par mørkeblaa Øine og svarede noget forlegen:

»Ikke altid.«

»Jeg kan lide Dig for denne Indrømmelse,« sagde jeg, »nu ja, vi kunne ikke altid være artige; hils Fader og Moder fra mig.«

Med et venligt Nik forlod jeg de to Søstre, lang havde min Samtale ikke været med dem, men der var jo heller ingen Grund dertil. Efter den Dag vexlede jeg jævnligt et Par Ord med Søstrene, naar jeg mødte dem.

Da sagde Fru Langsø en Aften, da jeg i en Familiekreds var kommen til at sidde hos hende ved Bordet:

»Jeg synes næsten, at Mathilde i den sidste Tid er bleven noget artigere.«

»Det glæder mig,« svarede jeg. »Hun bliver jo ogsaa ældre.«

»Ja, om et Par Dage fylder hun tretten Aar.«

»Saa faaer hun vel gode Presenter?«

»Aa nei, vore Børn faae aldrig store Presenter, de skulle opdrages til Nøisomhed.«

»Da Mathilde skal være bleven artigere end før,« svarede jeg, »har De vel ikke Noget imod, at jeg til hendes Fødselsdag overrasker hende med en lille Present?«

Fruen taug et Øieblik og svarede da:

»Det maa De gjerne.«

Ved et Bybud sendte jeg Mathilde paa hendes Fødselsdag en stor og prægtigt paaklædt Dukke. Dagen efter mødte jeg hende paa Nørregade, hun kom hen til mig og takkede mig undseeligt for Dukken. »Den var altfor smuk,« sagde hun.

»Aa nei; Du har fortjent en saadan Dukke; din Moder begynder at rose Dig og siger, at Du er bleven en artig Pige. Det glæder mig, at min Gave har voldt Dig Fornøielse.«

»Det kan De troe, den har,« sagde Sofie. »Den er aldrig af Haanden paa hende.«

Da min Manudukteur flyttede fra Nørregade ud i Store Kongensgade, fik jeg sjeldnere de to

Søstre at see, og da jeg var kommen i den Ungdomsperiode, hvor man foretrækker Kafélivet for Familielivet, forsvandt Langsø og Hustru mere og mere fra min Synskreds. Desuden havde jeg travlt med at læse til Examen.

Da den var taget, maatte jeg informere meget.

Paa en Skovtour traf jeg engang sammen med en Grosserers Familie, hos hvem der var en ung Pige fra Odense i Besøg. Hun hed Klara Helsted, og hendes Fader var Kjøbmand i Odense. En Maaned efter vare vi forlovede, og jeg var lykkelig som ingensinde før.

Da mødte jeg en Dag de to Søstre. Mathilde kunde vel dengang være fjorten Aar gammel. Jeg standsede dem og spurgte til deres Forældres Befindende; i Stedet for at svare, løb Mathilde sin Vei.

»Men hvad gaaer der af Mathilde?« spurgte jeg.

»Jeg veed det ikke,« svarede Søsteren, »hun er i den sidste Tid bleven saa underlig uartig. Hun faaer igjen Skænd hver Dag. — Det er sandt, maa jeg gratulere Dem, De er jo bleven forlovet.«

»Tak!«

»Hvad mente Du med, at Mathilde er bleven saa underlig uartig?«

»Det kan jeg ikke saadan forklare. Tænk

Dem, hun har slaaet Hovedet i Stykker paa den Dukke, De engang forærede hende. Før holdt hun saa meget af den, nu vil hun ikke se den.«

»Stakkels Dukke,« svarede jeg. »Hils Fader og Moder og hils ogsaa Mathilde. Siig hende, at hun ikke maa løbe sin Vei, næste Gang jeg seer hende.«

Mathildes Opførsel gav mig Noget at tænke paa. Den lille, tossede Pige skulde vel aldrig i Stilhed have forelsket sig i mig og være bleven indigneret over, at jeg havde forlovet mig! Man havde jo seet saadanne Pigeforelskelser før. Det var i hvert Fald bedst, at jeg herefter holdt mig saa langt borte fra hende som muligt, hun var endnu i Tøsealderen og vilde snart glemme mig. —

Skjæbnen vilde, at flere Aar forløb, inden jeg atter traf sammen med hende. Jeg havde faaet Ansættelse som Adjunkt ved en lærd Skole i Jylland, og i Ferierne opholdt jeg mig altid i Odense hos min Forlovede. Disse Ferier vare den Gang Lyspunkterne i min Tilværelse, og den Tid var nær, da jeg skulde hjemføre hende som min Hustru, og hun og jeg bestandig være sammen.

[Forts.]

Dr. med. Cassans Mord
i
1889.

(Efter „Der neue Pitaval".)

(Sluttet.)

Defensor Ferrand: Der gives ingen uvedkommende Spørgsmaal. Der handles her om et Menneskes Hovede, et Menneske, der beskylder Dem for, at han for Deres Skyld sidder paa Anklagebænken. Er det ikke paa Grund af Besøget hos Lieutenant Pradines, at Dr. Cassan har viist Dem ud af sit Hus?

Vidnet: Nei.

Defensor Ferrand: Har De ikke hiin Aften angivet, at De havde besøgt Kapitain Robert, der er gift?

Vidnet: Det er rigtigt.

Defensor Ferrand: Men det var urigtigt.

Vidnet: Herfor skal jeg ikke aflægge Regnskab.

Defensor Ferrand: Med hvem har De altsaa tilbragt Aftenen?

Vidnet: Herpaa behøver jeg ikke at svare, jeg staaer ikke her som Anklaget.

Defensor Ferrand: Som Vidne er det

Deres Pligt at sige den hele Sandhed, selv om det er Dem pinligt. Tal altsaa oprigtigt. Er det ikke paa Grund af Deres Forhold til Lieutenant Pradines, at De er bleven jaget ud af Huset?

Vidnet: Nei. Forøvrigt er Lieutenant Pradines en gammel Bekjendt af mig, vi ere fra samme By, jeg har gaaet i Skole med hans Søster.

Statsprokurøren: Er det rigtigt, at Lieutenant Pradines har laant Dem 1000 Francs?

Vidnet: Ja. Jeg behøvede disse Penge til dermed at betale en trykkende Gjældspost fra min Mands Tid.

Defensor Ferrand: Og Deres Forhold til Lieutenanten indskrænkede sig alene dertil?

Vidnet: Ja, alene dertil.

Defensor Ferrand: De har altsaa ikke kastet Kjærlighedsbreve ind gjennem hans aabne Sovekammervindue?

Vidnet: Nei aldrig.

Nu afgave de to Retslæger Beretning om Sektionen af Liget, og derefter bleve de Lokaliteter besete, hvor Mordet er foregaaet. Ved den senere Vidneførsel kommer Elodie Rieuniers Udsagn især i Betragtning, hun var Stuepige hos Fru Cassan. Hun er en smuk Brunette paa 19 Aar med en allerkjæreste Stumpnæse og funklende sorte Øine.

Præsidenten: Har De været Justin Durands Elskerinde?

Vidnet skamfuldt rødmende: Javel Hr. Præsident.

Præsidenten: Troer De, at Fru Cassan ogsaa har været hans Elskerinde?

Vidnet: Nei, det er ikke sandt. Jeg havde maattet bemærke. hvis der var foregaaet Noget mellem dem. Mit Sovekammer stødte op til Fru Cassans, jeg kunde høre Alt, som foregik derinde.

Præsidenten: Levede Doctoren i god Forstaaelse med Deres Herskab?

Vidnet: Nei, der var ofte Strid.

Præsidenten: Hvor har Fru Cassan tilbragt Aftenen den 8de Mai?

Vidnet: I Toulouse. Jeg har selv serveret Aftensmaden for hende, hjalp hende Kl. 10 med Afklædningen og har den følgende Morgen bragt hende Chokolade paa Sengen.

Præsidenten: Har De nogensinde hørt Deres Herskab fremkomme med en Yttring, der kunde tyde hen paa, at hun vilde myrde sin Svigerfader?

Vidnet: Aldrig, ganske vist aldrig.

Præsidenten: Er Durand, uden at banke paa, gaaet ind i Deres Herskabs Værelse?

Vidnet: En Gang er han gaaet ind paa

den Maade; Fru Cassan har irettesat ham skarpt derfor, og han har ikke gjort det oftere.

Præsidenten: Troer De virkelig ikke, at han har staaet i intimt Forhold til hende?

Vidnet: Aa, han har ikke vovet at hæve Øinene op til hende.

Præsidenten: Har han ikke engang i længere Tid været i Deres Herskabs Soveværelse?

Vidnet: Min Frue var den Dag upasselig og laa tilsengs. Han bragte hende Middagsmaden op, det er den eneste Gang, han har været alene med hende i Værelset.

Præsidenten: Han paastaaer i fire Aar at have været hendes Elsker.

Vidnet: Det er første Gang, jeg hører Noget herom. (Hun vender sig med en forbittret Mine mod den Anklagede, der leer).

Den ovenfor omtalte, tidligere Notar August Mercadier, bliver nu afhørt. Han er Retskonsulent for Fru Andoque, Fru Cassans Tante. Han bekræfter, at Fru Cassan den 8de Mai har været i Toulouse og ender med at sige: »De Beskyldninger, Durand har reist mod min Person, ere saa latterlige, at jeg ikke behøver at forsvare mig.«

Anklagede: Fru Cassan har dog selv sagt til mig, at Notar Mercadier var hendes Elsker og den rette Ophavsmand til Mordet.

Præsidenten: Det er dog en exempelløs

Infami. Hvad berettiger Dem til at antage, at Vidnet har været Fru Cassans Elsker?

Defensor Ferrand: Er det da en Forbrydelse at være en smuk Kones Elsker? (Munterhed)

Fru Andobue bekræfter, at Durand altid er bleven behandlet af Fru Cassan som Tjener.

Den Anklagede vedbliver at fastholde sine Paastande; ved Vidneførslen godtgjøres, at der Mordnatten maatte have været omtrent 2300 Francs i Dr. Cassans Skrivebord, og det blev antaget, at Durand havde brugt til at gjemme disse Penge de to Timer, der forløbe mellem Mordet og Durands Anmeldelse til Politiet.

Juryen benægtede, at Durand havde forgivet Philippine Siccard, men bejaede, at han havde myrdet Dr. Cassan samt begaaet Tyveri. Præsidenten forkyndte derefter Dommen, som lød paa Dødsstraf.

Redakteur: Kapitain *Michael Gjørup.*

Udgiver: *Th. Sørensen* (Rudolf Kleins Efterfølger).

Trykt hos Chr. Birch Gothersgade 65.

La Costa.

Historisk Novelle af *Michael Gjørup.*

Revideret af *M. Goldschmidt.*

[Forts.]

»De maa ikke saadan skære dem Alle over een Kam,« sagde Doctoren, »jeg har selv nogle i Kvarteer, og det er virkelig flinke Folk.«

»Denne la Costa er en prægtig Fyr,« sagde Grubbe, »han har i disse strenge Tider skaffet mig et helt Oxehoved gammel Rom, og jeg mener, at vi burde invitere ham herop.«

»Nei, nei,« stønnede Momsen, »jeg vil ikke have Noget med den Karl at bestille. Lad ham blive, hvor han er. Han sidder maaske nede og taler med Jomfru Regine — hm, det er sandt; De kan have Ret, Grubbe, lad ham dog komme herop.«

Der blev sendt Bud efter Ritmesteren; men det hed sig, at han var reden ud. Dette lettede en Sten fra Momsens Hjerte, og Samtalen kom atter igang.

»Naar disse Mennesker ikke undsee sig ved at myrde deres Krigskammerater,« sagde Momsen, »maa de langt mindre være tilbøielige til

at vise os nogen Skaansel. Det skulde ikke undre mig, om Grubbe en skjønne Dag fik Taget brændt af over Hovedet paa sig.«

»De er jo rent fanatisk,« sagde Doctoren; »vor Vært kan vist i den Henseende være rolig. Det Eneste, man maaske med nogen Rimelighed kunde bebreide vore Gjæster, er, at de holde vel meget af Fruentimmerne.«

»Ja, de skaaner Ingen,« sagde Momsen, »den fornemste Dame kan ikke være sikker.«

»Lad det være Fruentimmernes Sag og ikke vor,« sagde Grubbe.

Doctoren og Grubbe bleve nu hentede ned til Aftensbordet. Kort derefter reiste Doctoren, og Herremanden gik atter op til sin syge Gjæst. Momsen rømmede sig et Par Gange og sagde derpaa:

»Det var ingen Løgn, Doctoren sagde, at Spaniolerne er slemme efter Fruentimmer. De skulde passe lidt paa Deres Datter.«

»Ha, ha, ha, jeg troer, De raser. Hvorfor skulde jeg passe paa Regine?«

»Hvorfor? Fordi dennehersens la Costa sagtens gaaer og snuser om hende som Katten om den søde Grød; tag Dem iagt, at han ikke spiser Grøden.«

»Nei, hvad er det for tosset Snak; den kunde De ikke komme med, hvis De kjendte la Costa; det er en Dannemand.«

»Han har forblændet Dem, Grubbe. For at der ikke skal ske en Ulykke, saa vil jeg nu sige Dem Noget. Jeg har længe tænkt paa at ville gifte mig med Deres Datter; har De Noget derimod?«

»Hvad F—! gaaer De paa Frieri til min Datter? ha, ha! Det var løierligt! Det er hendes første Frier. Jeg har s'gu slet ikke tænkt paa, at hun er giftefærdig.«

»Nu, hvad siger det? Maa jeg faae hende?«

»For mig gjerne; men jeg kan ikke saadan tvinge hende; det duer efter min Mening ikke Noget.«

»Men naar hun nu siger Nei?«

»Ja, det er hendes Sag og ikke min.«

»Hør Grubbe, hvem vil De helst have til Svigersøn, enten denne spanske Lykkeridder eller mig?«

»Der kan ikke være Tale om den Spanier. Jeg troer, Katten rive mig, at I er jaloux, endnu før I har faaet Jaord. — Men Klokken er bleven mange, De trænger til Søvn, Godnat, og lad den spanske Flue ikke trække altfor meget.«

Med en vældig Latter over sin egen Vittighed gik Grubbe bort. Da hans Datter allerede havde søgt sit Sovekammer, besluttede han at opsætte til næste Morgen at fortælle hende den morsomme Nyhed, at hun havde faaet en Frier. Efterat Jomfru Ræysgaard næste Morgen havde

flettet Hr. Grubbes Pidsk og indgnedet den med Haarolie, samt, da det ikke var en Søndag, forsynet den med et sort Barattes Baand, tog Pidskens Eiermand saalunde Ordet:

»Hør Regine, jeg har, Katten flaae mig, en Nyhed at fortælle Dig. Veed Du, at Du har faaet en Frier?«

»Ih, nei, er det muligt!« raabte Jomfru Rævsgaard, »har Jomfru Regine faaet en Frier? Ja, ja, Somme har Lykken med sig. Men hvem er det?«

»Fader spøger,« sagde Regine rødmende.

»Nei, saa min Salighed, om jeg gjør! Igaaraftes forlangte Hr. Momsen din Haand. Han bad om mit Samtykke, som jeg gav ham, naturligviis paa den Betingelse, at han ogsaa fik Dit.«

»Men det er jo et grumme godt Parti,« sagde Jomfru Rævsgaard, »Jomfru Regine kan sige at have skudt Papegøien. Jeg maa til at bruge min Rok, for at vi kan faae Udstyret istand.«

»Det behøves ikke, Jomfru Rævsgaard,« sagde Regine, »jeg giver aldrig Hr. Momsen mit Ja. Han er en Mand, jeg ikke kan harmonere med, og jeg vil bede Fader om allerede idag at give ham et høfligt Afslag.«

»Vær dog ikke saa stor paa det,« sagde Jomfru Rævsgaard, »jeg kjender Verden og veed, at man ikke skal kimse ad en Frier.«

»Hr. Momsen er en i alle Henseender brav Mand,« sagde Grubbe.

»Han kan ikke altid komme ud af det med sine Naboer,« sagde Jomfru Rævsgaard, »men Feil har vi Allesammen. Hr. Grubbe har ogsaa havt Processer paa Halsen. De skulde tage Frieren, Jomfru Regine. Skottenborg er en rar Gaard, og en toppet*) Gaard, den har god Avling, og dens Oste ere bekjendte helt op til Aalborg.«

»Bed mig ikke længer,« sagde Regine, »jeg kan, jeg vil ikke have ham. Han er mig næsten modbydelig.«

»Nu, nu, et godt Ord igjen, lille Gine,« sagde Faderen, »Du skal faae Din Villie, og jeg vil ligestrax gaae op og fortælle ham, at det ikke nytter ham Noget at frie til Dig. Han kan jo ogsaa sagtens faae en Anden, saa han finder sig nok i Raison.«

Medens Jomfru Rævsgaard udtalte sig til Fordeel for Frieren og vedblev at bestorme Regine for at faae hende til at give sit Ja, gik Jens Grubbe op til sin syge Gjæst for at give ham en Kurv. Hr. Momsen havde havt en meget god Nat og var i taalelig godt Humør; men da hans Vært havde bragt ham Datterens bestemte, men høflige Afslag, svulmede Aarerne i hans Pande, og han blev grov og stortalende. Hr.

*) En Gaard med to Stokværk.

Grubbe mistede sin sædvanlige Rolighed, og et helt Skænderi opstod. Støien hidkaldte Jomfru Rævsgaard, der forgjæves søgte at mægle Forlig.

»Ti stille, gamle Havgasse,« raabte Momsen, «hvad kommer Alt dette Hende ved?«

»Ih, Gud forbarme sig, er jeg en Havgasse?«

»Eller Gaas, hvis Hun hellere vil det. — Skaf mig strax en Vogn; jeg vil ikke blive her et Øieblik længer. Men jeg skal huske denne Fornærmelse, og jeg skal engang tage Hævn.« Momsen smed Dynerne af sig, hvorved Jomfru Rævsgaards Blufærdighed i høi Grad saaredes, og hun styrtede ned til Regine med det Udraab: »O den skrækkelige Hr. Momsen! Det var saamænd godt, at De ikke tog ham, Jomfru Regine. Ja, jeg har altid tænkt, at han var et slet, et nedrigt Menneske.«

En halv Time efter kjørte Momsen bort fra Skodstrup; hans sidste Ord til Herremanden vare: »Pas paa Eders Datter, ha, ha! Hils den spanske Ritmester! Men jeg skal ikke glemme Jer Fornærmelsen, I skal komme til at betale den dyrt, Allesammen.«

Hr. Grubbe blev ildrød i Ansigtet af Forbittrelse; han vilde have sagt Noget, men Harmen kvalte Ordene, og desuden vidste han ikke rigtig, hvad det var, han skulde sige. Da Vognen var kommen af Syne, vendte han sig om og tænkte, at den spanske Ritmester dog var

en ganske anderledes Karl. »Hævne sig,« mumlede han, »ja lad bare Momsen komme til mig og hævne sig!»

IV.

Vi ere mod Slutningen af Mai Maaned. Skoven er ved at springe ud, Bøgen er alt grøn; Fugle synge lystig mellem de unge Blade, og i de friske Skygger see vi ofte la Costa og Regine spadsere, snart lyttende til Naturens Stemmer, snart samtalende. Havde la Costa været en sorgløs Mand, vilde han maaske enten have overseet Regine eller sluttet sig til hende med Følelser, der efter faa Dages Bortreise kunde været henveirede. Men saadan som hans Sindsstemning var beskaffen, var han istand til alt mere at skatte hendes stille, beskedne og rene Alvor, og efterhaanden fandt han i hendes Personlighed Repræsentanten for den Fred, han andensteds ikke havde. Han var gjennemtrængt af Agtelse for hende, og hendes Samtale, hendes Blik, et flygtigt Syn af hende, var ham en Kilde til Glæde, viste ham ligesom et fast Punkt i Tilværelsen, hvor han kunde dvæle. Paa den anden Side udvikledes hun ogsaa ved Omgangen med ham. Hun blev beskjæftiget med nye og større Tanker, medens det dagligdags Hjemlige blev hende lysere, fik en hende selv uforklarlig

Glands. Alt blev betydeligere om hende, medens hendes egen Person vandt i Betydning. Lidt efter lidt vare de To blevne saa meget for hinanden, at de ikke kunde skilles uden alvorligt Tab og Savn. Det var kommet saa lempelig og naturlig, at ingen af dem ret lagde Mærke dertil; Freden var saa dyb og smuk, at de levede hver Dags Liv uden at tænke paa imorgen eller undersøge, hvad det skulde blive til ved Skilsmissen. Det var ret mærkeligt, hvorledes Samtaler med hende kunde paavirke ham, uden at hun erfarede det. Han fortalte hende f. Ex. om sit Frankrig, om det kongelige Frankrig, saaledes som det havde været før Revolutionen. Hun lyttede dertil; men medens han talte, blev det ham tydeligt, at han ikke for hende kunde rose Hoffet, Adelsmændene, den religieuse og sædelige Tone, og saa kunde han heller ikke rose Fortidens Frankrig for sig selv. Han mistede noget af sin gamle, blinde Tro, medens Ed og Pligt og de dyrebareste Familiebaand skilte ham fra det nye, napoleonske Frankrig. Det syntes ham i saadanne Øieblikke, at han ikke havde andet Fædreland end det Stykke Jord, som hun og han traadte paa. Han sagde det ikke; men man kan ikke stærkt føle Noget, uden at det dog gjør sig gjældende og instinktmæssig opfattes. De kom en Eftermiddag efter en Spadseretour tilbage til Gaarden og forefandt

nogle af det sædvanlige Selskab. Jens Grubbe foreslog en Lhombre, men Pastor Løvgren havde lovet sin Kone at komme tidlig hjem. Man gav sig da til at passiare, og Talen faldt paa Tidens Forhold samt Naboer og Gjenboer. Hr. Charles Momsen blev ikke glemt, og hans Uvenskab med Jens Grubbe kom paa Bane.

»Det er et farligt Menneske,« sagde Degnen; »ifjor ved Juletid, da han sendte mig mit Offer, fik jeg paa samme Tid et grovt Brev fra ham, hvori han bad mig moderere min Stemme i Kirken. Og nu har han jo anlagt Proces mod vor Vært.«

»Ja,« sagde Herremanden, »det er en Grøft, som gjør Skjellet mellem Skodstrup og Skottenkorgs Marker; nu ligger mine Marker høiere end hans, og derfor maa naturligvis noget af mit Grøftevand løbe ned til ham. Det har man i Mands Minde fundet ganske i sin Orden; men nu begynder Momsen at kalde det ulovligt og forlanger Skadeserstatning. Jeg kan, min Sjæl, ikke forhindre Vandet fra at løbe fra mine over paa hans Marker, medmindre jeg opfører Dæmninger og kaster en Grøft af en Fjerdingveis Længde, og det skjøtter jeg ikke om.«

»Det skal De heller ikke gjøre,« sagde Doctoren, »han skal ikke troe, at han kan kujonere os ved sit Krakileri. Jeg har lovet mig selv, at jeg ikke mere vil være hans Læge, om han saa

brak Benene og Halsen med. Det var umuligt for ham at holde sig i Rolighed, og det trak derfor ud med hans Helbredelse. Men saa sender han en Dag Bud til Randers efter en anden Doctor og giver mig min Afsked i et grovt Brev. Jeg svarede ham ligesaa grovt igjen og bad om mit Honorar; men det mente han, vi kunde føre Proces om.«

»Saa kan jeg vente, næste Gang at komme til at føre Proces med ham om mit Offer,« sagde Degnen.

»Jeg renoncerede naturligviis hellere paa Pengene,« tilføiede Doctoren.

»Men det vil jeg paa ingen Maade gjøre,« sagde Degnen, »jeg vil have mit Offer; det tilkommer mig efter de kongelige Forordninger. Jeg vil have mit Offer, om jeg ogsaa skal føre Proces om det.«

»Han har nok faaet nye Indkvartering,« sagde Grubbe.

»Ja, det er en fransk Intendant,« svarede Lægen, »han hedder Robewal. De skulle, mærkværdig nok, komme godt ud af det sammen.«

»Da hader han, Død og Kritte, Spaniolerne grundig!« raabte Grubbe, »og det er dog anderledes nette Karle end de Franske.«

»Maa jeg takke for Komplimenten,« sagde la Costa paa ret godt Dansk; han havde hørt den sidste Yttring.

»Forstaaer De allerede Dansk, Hr. Ritmester?« spurgte Lægen forundret.

»Jeg har lidt Sprogtalent,« svarede la Costa med et Smiil. »Forresten frygter jeg for, at vi en af de første Dage ville gjøre vor ærede Vært en Smule Uleilighed.«

»Det siger Ingenting,« svarede Grubbe, »men hvorledes skulde det ellers gaae til?«

»Vor Divisionsgeneral, Don Juan Kindelar, vil komme og inspicere os.«

»Han skal være velkommen! Det er vel ogsaa en Spanier?«

»Ja,« svarede la Costa, »men foruden ham kommer vist en temmelig talrig Stab.«

»Desto bedre; saa kan vi maaske faae lidt Løier.«

Henad Midnat skiltes man. La Costa satte sig i det aabne Vindue, og efter en Stunds Forløb tog han sin Cither og sang. Den lette Aftenvind bar Sangen over til Regines Kammer. Hun forstod ikke Ordene; men hun kjendte la Costas Stemme, og hun sov ind med et Smiil om Munden til lykkelige Drømme.

Nogle Dage efter ankom General Kindelar med sin glimrende Stab. Jomfru Rævsgaard havde endnu aldrig lavet Mad til en General, og derfor var hun dobbelt Travlhed og raadspurgte ofte sin Kogebog. En Mængde Viinflasker bleve hentede op fra Kjælderen og stø-

vede af, og alt Sølvtøiet blev pudset. Tre store Krandsekager vare blevne forskrevne fra Randers, og til hendes store Glæde vare de ankomne til Gaarden i god Behold. Alle Gaardens Piger og Karle havde faaet Ordre til at tage Kisteklæderne paa. Hr. Grubbes Pidsk var bleven forsynet med et sort Silkebaand, og han var bleven instændig anmodet om ikke at spytte paa Gulvet. Det store Bord i Salen var blevet dækket med skinnende hvide Duge og prydet med Blomster og en stor gammeldags Sølvtaffelopsats, som det havde kostet Hr. Grubbe en haard Kamp at faae paa Bordet, da Jomfru Rævsgaard havde paastaaet, at dens Figurer vare uanstændige.

Det er lidt efter Middag; der høres Hovslag, og snart efter skingre Trompeterne i Borggaarden. Generalen siger et Par Ord til Eskadronen, der raaber Hurra, og der kommanderes: Sablen ind! General Kindelar og hans Stab stige af Hestene, de gaae op ad Stentrappen, hvor Hr. Grubbe modtager dem og fører dem ind i Spisesalen. Generalen byder Regine sin Arm, og man sætter sig tilborde.

[Forts.]

Brudenatten.

Original Novelle af ? ?.

[Sluttet.]

———

De samtalede længe om dette Spørgsmaal, der beskjæftiger Mange i Nutiden, men ikke et Ord vexlede de om Kjærlighed, og dog følte de Begge, at de elskede hinanden, havde elsket hinanden allerede i en anden Tilværelse. Først dengang Annas Kjærlighed, hende selv ubevidst, brød frem, blev hun greben af den Følelse, som havde bemægtiget sig Otto i Kirken, da han saae hende første Gang. Og da de skiltes, var det med Ønsket om et snarligt Gjensyn og for at længes efter hinanden og uafbrudt tænke paa hinanden.

Imidlertid skulde Annas Drømme blive forstyrrede paa en ublid Maade; en af de Fruer, hvis Bekjendtskab hun havde gjort, fortalte hende, at før hun tog ind til Byen, vilde hun dog meddele Fru Thomsen, at hendes Mands Opførsel blev mere og mere Alle til Forargelse. Og med en ustandselig Ordstrøm fortalte Fruen nu alle

Bogholder Thomstens Meriter. Anna vilde afbryde hende, men det var ikke muligt.

»Nu har jeg gjort min Pligt mod et Medmenneske,« endte Fruen, »var jeg i Deres Sted, lod jeg mig skille fra en saadan Libertiner.«

»Jeg har ikke vidst et Ord af Alt dette,« sagde Anna. »Jeg kan ikke troe det muligt.«

»Spørg enhver Dame herude herom, hun vil fortælle Dem det Samme som jeg. Hvorfor har Deres Mand ikke ladet Dem indbyde Damer i sit Hus? Hvorfor har han hele Sommeren kun havt Besøg af Herrer, der ikke ere en Smule bedre end han selv?«

Anna vidste det ikke.

»Han estimerer Dem ikke mere end han estimerer et af sine Fruentimmer,« sagde Fruen. »Stakkels Fru Thomsen, jeg beklager Dem.«

En forfærdelig Afgrund havde aabnet sig for Anna, og hun brast i krampagtig Graad.

»Saaledes maa De ikke tage den Sag,« mente Fruen. »De skal optræde overfor Deres Mand som den krænkede og forurettede Kvinde, De skal vise Styrke — o, var jeg i Deres Sted, jeg vidste nok, hvad jeg skulde gjøre.«

Dengang Thomsen om Eftermiddagen kom hjem, fandt han sin Hustru badet i Taarer. Han spurgte forundret, hvad der var i Veien, og hun fortalte ham, hvad hun havde erfaret,

hun talte sig hidsig og forlangte Skilsmisse. Han hørte rolig paa hende, mens han med en Pennekniv glattede sine Negle, og sagde:

»Altsaa har en af de mange Sladderkjællinger herude været hos Dig. Hun har gjort Dig en daarlig Tjeneste; thi hvad man ikke veed, har man ikke ondt af. Nu vil jeg sige Dig, Anna, at det maaske var en Feil af mig, at jeg giftede mig. Jeg duer ikke til at være Ægtemand, men hvem kan i sit Liv vogte sig for at gjøre Dumheder? Skeet er imidlertid skeet og kan ikke gjøres om igjen uden at vække Skandale. Jeg skal herefter uleilige Dig saa lidt som muligt, naar Du ikke vil uleilige mig. Om faa Dage flytte vi til Byen, og saa blive vi fri for de ubehagelige Sladderkjællinger.«

Hun blev imponeret af hans Ro, men paa samme Tid fattede hun et stærkt Had til ham, som han sad der og ikke engang kom med en Undskyldning for sine slette Handlinger. Hun vedblev at forlange Skilsmisse.

»Anna,« sagde han, »dit Sind er i Oprør, min Nærværelse er maaske Skyld deri, jeg vil derfor tage ind til Byen, og Du vil ikke i et Par Dage faae mig at se.«

Han forlod Værelset og kort efter Villaen.

Anna sank grædende om paa en Stol, da kom hun til at tænke paa Otto. Hun sprang

op, gik frem og tilbage i Værelset og sagde: »Han elsker mig, hvad vil han raade mig til? O, gid han var her!« Men skulde hun fortælle ham Noget om Skandalen? Hvad vilde Følgen blive? Hun forudsaae det, han vilde erklære hende sin Kjærlighed; men vilde hun da ikke komme til at synde mod sin Mand, som han havde syndet imod hende. Nei, nei, hendes Kjærlighed til Otto var ren, og hun tvivlede ikke om, at hans var det Samme. Men græde maatte hun alligevel over hvad der var sket.

Et Par Dage efter sad Otto paa Kaféen og drak sin Formiddagskaffe. Da kom en Bekjendt hen til ham og spurgte, om han havde hørt den nyeste Skandale. Bogholder Thomsen var rømt fra Landet med en stor Sum Penge og et smukt Pigebarn. Da Otto mente, det var utroligt, sagde hans Bekjendt:

»Det staaer allerede i Morgenbladene.«

Og det stod i Morgenbladene. Der kom stor Uro over Otto, han maatte og skulde ud til Anna. Hurtigt forlod han Kaféen og tog med det næste Klampenborgtog til Taarbæk. Han ilede til Villaen, han traf Anna i Morgendragt, hun undrede sig over at se ham paa denne usædvanlige Tid, men var i sit Hjerte dog glad derover.

»Den bedrøvelige Nyhed,« sagde han, »drev

mig herud, jeg kommer for at tilbyde min Hjælp.«

»Hvilken bedrøvelig Nyhed?«

»Hvad, veed De Intet?«

Først af Otto erfarede Anna, at hendes Mand var rømt fra Landet, da brød hun pludselig ud:

»Det var en god Nyhed.«

Otto stirrede overrasket paa hende, da fortalte hun om sit sidste Møde med Thomsen og om Alt, hvad hun havde faaet at vide.

»Og hvad vil De nu gjøre?« spurgte Otto.

»Jeg maa vel sagtens igjen ligge mine Forældre til Byrde,« sukkede hun.

Da greb Otto hendes Haand, trykkede hende til sit Bryst og erklærede hende sin Kjærlighed. Og der blev Jubel og Glæde i Begges Hjerter.

Et Aar var gaaet. Der fandt et Bryllup uden Følge Sted i Gjentofte Kirke. Hverken Otto eller Anna havde havt Lyst til i Kjøbenhavn at komme paa »Præsenterbakken«. Da Vielsen var forbi, toge de til en lille Villa, de havde leiet i Jægersborg Allee.

Det var en smuk klar Sommerdag, og yndig blev Aftenen med Maaneskin og en stille Luftning, der susede igjennem Træernes Toppe, og Markernes snart modne Sæd. Maanen lyste ind i det stille Brudekammer; da Otto og Anna

traadte derind, saae de hinanden i Øinene og sank til hinandens Bryst med det Udraab:

»Charles!«

»Antoinette!«

Men Solen steg op over det blanke Sund og de skjønne Bredder, Smaafuglene sang i Trætoppene, og Roserne duftede, da traadte et ungt Par ud i Haven og fortalte hinanden om deres Lykke.

»Og nu skal Du høre min Drøm i Nat,« sagde den unge Frue. »Jeg drømte din hele Novelle, jeg var Antoinette, og jeg døde. Da foer min Sjæl ud i det store Verdensrum, den følte sig saa ene, den saae Ingen uden sig selv og saae den hele Menneskemylder, med hvem den ikke kunde sætte sig i Forbindelse. Og jeg fik Øie paa Dig, jeg fulgte Dig, og nu saae jeg tydeligt, at jeg havde begaaet en stor Brøde imod Dig, at jeg ikke burde have forladt Dig og være gaaet i et Kloster, men bleven hos Dig og forsøgt paa at gjøre Dig til et godt Menneske og til en god Forfatter. Og jeg saae dine vilde Udskeielser, jeg saae Dig døe under Guillotinen og sagde til mig selv: »Alt dette er Du Skyld i, Antoinette.« Efter din Død saae jeg Dig ikke mere, men der greb mig en stor Bedrøvelse over ikke at have løst den Opgave, der var bleven stillet mig paa Jorden, og en uhyre Kjærlighedslængsel efter Dig.

Alene, alene svævede jeg bestandigt om i Rummet. Min Tanke kaldte paa Dig, jeg var en ulykkelig Aand.

Da saae jeg mig selv paany saaledes, som jeg nu er, jeg saae mig som din Hustru, men jeg syntes, det blev sagt mig, at jeg skulde i min nye Tilværelse først prøve, hvad det var at blive gift med en Mand, som havde alle de Laster, jeg i min tidligere Tilværelse mente, Charles besad, før jeg blev lykkelig ved den Kjærlighed, der engang kunde have luttret Charles Rameau, men nu havde nødvendiggjort en ny Luttring for ham og mig.«

»Søde Drømmerske,« sagde Otto og kyssede hende.

»Jeg troer paa Drømmens Sandhed,« sagde hun. »Har Du Intet drømt?«

»Ogsaa jeg drømte virkelig min Novelle,« sagde han, »saaledes have vi havt samme Drøm. Men da Guillotinens Øxe skilte mit Hoved fra Kroppen, vaagnede jeg og fandt, at din Arm laa om min Hals. Du mærkede ikke, at jeg trykkede et Kys paa dine Læber.«

»Du har altsaa drømt det Samme som jeg,« sagde hun.

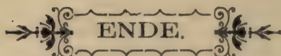
»Kjære Anna, lader os ikke drømme mere; vi leve nu i den lykkelige Virkelighed. Naar vi To holde trofast sammen gjennem Livet,

haaber jeg, der venter os en Tilværelse, der ikke mere skal skille os fra hinanden, men hvori vore Sjæle i Forening skulle svæve op til et mere fuldkomment og skjønnere Liv.«

»Otto!«

»Anna!«

Og i den klare, lyse Sommermorgen laae de Nygifte i hinandens Arme.

En uartig Pige.

Novelle af *Fr. Seemann.*

(Forts.)

En Sommerferie ankom jeg til Odense og ventede at træffe min Forlovede paa Banegaarden for at tage imod mig, hun var der ikke, i Stedet for traf jeg hendes Moder. Hun bad mig undskylde, at Klara ikke var tilstede, hun havde for nogle Dage siden ikke kunnet afslaa en Indbydelse til Ellehøi, hvis Besidderinde stod i Forretningsforhold til min tilkommende Svigerfader. Om et Par Dage vilde Klara komme hjem. Jeg blev med Grund forstemt, og mine tilkommende Svigerforældre bestræbte sig forgjæves for at forjage mit daarlige Humør.

Dagen efter min Ankomst drev jeg ærgerlig og mismodig om i Byen. Da mødte jeg en ung Dame, som jeg syntes at kjende, jeg tog uvilkaarligt Hatten af, og hun standsede og sagde:

»Goddag, Hr. Adjunkt.«

»Det er jo Mathilde Langsø!« udbrød jeg.

»Ja,« svarede hun med et Smil, »jeg er den uartige Mathilde.«

»Jeg kunde næsten ikke kjende Dem igjen.«

»Det er ogsaa flere Aar, siden vi saaes.«

»Hvorledes gaaer det til, at jeg træffer Dem i Odense?«

»Det skal jeg fortælle Dem,« sagde hun, mens vi fulgtes ned ad Gaden, »jeg ønskede at komme bort fra Hjemmet, og var saa heldig at faae en Plads som Gouvernante hos Forpagter Jespersen paa Ellehøi.«

»Paa Ellehøi! Der er min Forlovede i disse Dage. Har De seet hende?«

»Jeg har seet hende hver Dag, og et Par Gange talt med hende. Hvorfor er De ikke ogsaa paa Ellehøi?«

Dette ligefremme Spørgsmaal bragte mig noget i Forlegenhed, ja, hvorfor var jeg ikke paa Ellehøi? Jeg svarede:

»Først igaar kom jeg hertil. Klara har det vel godt?«

»Klara, nu, Deres Forlovede hedder Klara, ja, hun morer sig vist udmærket.«

»Vi vente hende hjem imorgen. — Tager De tilbage til Ellehøi idag?«

»Nei, det er Sommerferie, jeg er paa Veien til Kjøbenhavn.«

»Hils Deres Forældre og andre gode Venner derovre.«

Da Toget først afgik om en Timestid, underholdt jeg mig til dets Afgang med Mathilde. Vi talte om Fortiden, om vore Møder paa Nørregade og tilsidst sagde jeg:

»Kan De huske, at De løb deres Vei, sidste Gang De saae mig?«

Hun rødmede og svarede:

»Ja, jeg var en tosset Pige. — Men til Erstatning derfor taler jeg desto mere med Dem idag.«

»Jeg paaskjønner det meget.«

Toget kom nu brusende, hun rakte mig Haanden til Farvel. Da jeg efter Togets Afgang vendte hjem til min Svigerfaders Gaard, fyldte Mathilde mine Tanker, der var noget Lyst, noget Freidigt, noget Ufortrødent udbredt over hende, uvilkaarligt paatrængte sig en Sammenligning mellem hende og Klara, og jeg kom til det Resultat, at de slet ikke kunde sammenlignes.

I det rent Ydre vare de meget forskjellige. Mathilde var høi og slank, der var et afvexlende Minespil i hendes Ansigt og Liv i alle hendes Bevægelser; Klara var af Mellemhøide, maaske smukkere end Mathilde og havde et renere Profil, men hun var mere stilfærdig, undtagen naar hun ved en eller anden Leilighed blev vred over Noget, tidt en Ubetydelighed. Mathilde gjorde Indtrykket af at have flere Kundskaber og større Dannelse end Klara.

I sit Hjem var Mathilde aldrig bleven forkjælet, det Modsatte havde tvertimod været Tilfældet, derimod var Klara som eneste Barn altid bleven forkjælet, og dette havde gjort hende

lunefuld. Imidlertid var jeg overbeviist om, at hendes smaa Feil nok vilde rette sig af sig selv, naar hun var bleven gift.

I den Dagstid jeg endnu maatte vente paa Klara, greb jeg mig oftere i at drage Sammenligninger mellem hende og Mathilde, og mine Tanker vare ligesaa ofte hos den Sidste som den Første. Jeg bebreidede mig denne Utroskab mod min Forlovede og ønskede inderligt hendes Hjemkomst.

Saa holdt der da en Landauer for Døren. Hr. Alexander Grum var Kudsk for Klara og hans to Søstre. Denne Hr. Alexander havde altid været mig en usympathetisk Person; han opholdt sig snart i Kjøbenhavn og snart hos Moderen paa Ellehøi og gjorde sig til af sin fornemme Omgang.

Klara straalede over hele Ansigtet. Det forekom mig, at der var kommet noget mere Frit, for ikke at sige Dristigt over hende, siden jeg sidst havde seet hende. Hun gjorde mig ingen Undskyldning, fordi hun havde været borte, men sagde blot:

»Du har nok længtes meget efter mig?«

»Det skal jeg ikke nægte,« svarede jeg. »Det var en Skuffelse, at jeg ved min Ankomst ikke som sædvanlig mødte Dig paa Banegaarden.«

»Aa, vi ere da ikke Nyforlovede,« svarede hun og slog med Nakken.

Hr. Alexander kjørte ind i Kjøbmandens Gaard med Landaueren, og de Andre traadte ind i Huset. De to Frøkner Grum havde hilst venligt paa mig som paa en gammel Bekjendt. Klaras Fader var ikke tilstede, Moderen bestormede hende med Spørgsmaal om, hvorledes hun havde moret sig. Disse Spørgsmaal afbrød Klara ved at fremkomme med det Forslag, at jeg strax tog med tilbage til Ellehøi og tilbragte Sommerferien der. Jeg gjorde nogle Indvendinger, men maatte tilsidst give tabt. Klara tog mig om Halsen, kyssede mig og sagde:

»Carl, Du er ved Gud sød!«

Til mig selv sagde jeg: »Det er ikke Villiestyrke, nei, det er ikke Villiestyrke. Din Sommerferie vil rimeligviis blive ødelagt, men vilde den ikke ogsaa være bleven det, hvis Klara var bleven gaaende surmulende hjemme i Odense?«

Efterat de Fremmede havde nydt nogle Forfriskninger, kjørte vi til Ellehøi. Damerne vare i særdeles godt Humør. Den ældste Frøken Grum hed Mariane og var 23 Aar gammel, hun havde været et Aarstid forlovet med en Dyrlæge, men Forlovelsen var gaaet overstyr, fordi han ikke forekom hende at være dannet nok; den yngste Søster, Oline, var en Snes Aar gammel, en ganske net og behagelig Pige, men hun

havde den Svaghed, at hun uhyre gjerne vilde forloves, et Ønske, hun ikke formaaede at skjule som hun burde, og det var maaske Aarsagen til, at unge Herrer overfor hende bleve forsigtige og bange for at blive erobrede med en Trumf.

Ikke sjelden havde jeg i mine Ferier truffet Familien Grums Medlemmer hos mine tilkommende Svigerforældre. Fru Grum var en lille tyk Kone, der lod til at have Hjertet paa det rette Sted, men hun var for svag overfor sine Børn, særligt overfor Sønnen Alexander. Hun var en Kjøbmandsdatter fra Assens. Hendes afdøde Mand havde været en fynsk Gaardmandssøn og en Tidlang Forvalter hos en Proprietair. Mens han var i den Stilling, havde han vundet en stor Sum Penge i Lotteriet. Denne Sum, i Forbindelse med den forholdsviis ikke ubetydelige Medgift, hans Hustru bragte ham, havde sat ham i Stand til at kjøbe Ellehøi. Efter Mandens Død havde Enken ikke troet sig selv i Stand til at drive Gaarden og havde forpagtet den bort til Jespersen.

Hun modtog mig med den største Venlighed, og kort efter Ankomsten gik vi til Middagsbordet. Jeg kom leilighedsviis til at berøre, at jeg i Odense havde truffet Forpagterens Gouvernante, og at hun var en gammel Bekjendt af mig. Alexander mente, at Mathilde var hovmodig, men Oline tog hende strax i Forsvar og

fortalte, at hun syntes godt om Gouvernanten, og det Samme gjorde Jespersens. Klara sagde, at hun kjendte for lidt til hende til at kunne fælde nogen Dom, men at Mathilde havde gjort et godt Indtryk paa hende det Par Gange, de havde talt sammen. Fru Grum og Mariane blandede sig ikke i denne Samtale.

Efter Bordet gik Klara, de to Frøkner og jeg ned i den store, smukke og vel vedligeholdte Have. Jeg havde ønsket at blive alene med min Forlovede, men herpaa var ikke at tænke; de to Søstre vedbleve at følge os, og i Aftnens Løb havde der heller ikke tilbudt sig Leilighed til at tale med hende i Enrum. Jeg var ærgerlig herover og mente, at Klara vistnok, hvis det havde været hende magtpaaliggende, havde kunnet arrangere en tête à tête.

Første Gang, jeg sover paa et nyt Sted, er jeg i Reglen tidligt oppe, saaledes ogsaa paa Ellehøi. Jeg tændte mig en Cigar og gik ud i Haven, den friske Morgenluft gjorde mig godt, Blomsterne duftede, og Smaafuglene sang. Jeg begyndte at troe, at jeg dog vilde komme til at befinde mig ganske vel paa Ellehøi. Da saae jeg Klara og Alexander komme imod mig i en livlig Samtale, jeg studsede lidt; thi i Odense pleiede Klara at være en Syvsover.

»Hvad, allerede saa tidligt oppe!« udbrød Klara, da hun saae mig.

»Paa Landet,« svarede jeg, »maa man være Morgenmand. Men Du overrasker mig, Klara, Du har altid holdt af at gaae sent i Seng og at staae sent op.«

»Jeg har her paa Landet forandret mine Sædvaner,« svarede hun.

»Her staaer jeg op Klokken sex,« sagde Alexander, »i Kjøbenhavn tre Timer senere.«

Atter ønskede jeg at kunne vandre alene med Klara, men Alexander forlod os ikke, han var meget veltalende, han talte om Beriderne paa Tivoli. Klara lyttede med Interesse til hvad han sagde, og jeg saae mig ikke i Stand til at henlede Talen paa Emner, der harmonerede bedre med den smukke Sommermorgen.

Der hengik otte Dage, og i dem havde jeg endnu ikke havt en Samtale i Enrum med min Forlovede. Et Par Gange havde jeg indstændigt anmodet hende om at arrangere det saaledes, at vi kunde blive alene, hun havde lovet at gjøre, hvad hun kunde, men bagefter havde hun sagt, at hun havde forsøgt derpaa, og at det ikke var lykkedes hende. »Desuden,« havde hun tilføiet, »veed jeg i Grunden ikke, hvad vi To kunne have at tale om i Enrum.« Vi befandt os, da hun sagde dette, i Spisestuen, Alexander stod ikke langt borte, og jeg var derfor nødt til at skjule den Ærgrelse, som Klaras Yttring havde fremkaldt hos mig.

Jeg foretog mig alene lange Fodtoure i Mark og Skov. For at fordrive min Ærgrelse vandrede jeg den Dag ud i Marken, hvor Sæden stod moden til at høstes. Der var i Sandhed foregaaet en Forandring med Klara, hun havde stillet sig paa en anden Fod til mig end tidligere, en mere uafhængig. Før havde hun altid taget Hensyn til mine Ønsker, det gjorde hun ikke mere; ja, det forekom mig, at hun helst undgik mig. Naar hun vilde, maatte hun i et Par Timer med Lethed kunne løsrive sig fra Søstrene Grum eller Alexanders behagelige Nærværelse. Elskede hun mig ikke mere?

Det Spørgsmaal, som jeg for første Gang opkastede, opfyldte mig ikke med den Fortvivlelse, jeg havde ventet; jeg studsede uvilkaarligt derved. »Har den lange Forlovelsestid kølnet hendes og din Kjærlighed,« spurgte jeg mig selv. »Var det maaske blot de nuværende Forhold, som havde fjernet os fra hinanden?« Jeg rystede paa Hovedet, der var kommet noget Fremmed i Klaras Væsen, Noget, som jeg havde gjort mig forgjæves Umage for at forstaae.

Paa mine ensomme Vandringer vare mine Tanker ofte faldne paa Mathilde, saaledes dukkede hun ogsaa idag pludselig frem, jeg kunde ikke ret forklare mig hvorledes. Allerede Dagen efter min Ankomst havde jeg gjort Visit hos Forpagter Jespersen og var bleven modtagen

med megen Godhed. Han og hans Hustru omtalte Mathilde med den største Roes og meddelte mig, at Børnene hang ved hende som hun kunde være en ældre Søster. Jeg havde flere Gange senere gjentaget mit Besøg og faaet en jævn og fortrolig Samtale om Gaardens Beboere. Forpagteren roste Fru Grum og hendes Døttre, men kaldte Sønnen for en Laban, der i Kjøbenhavn brugte flere Penge end Moderen vel kunde taale. — Der opstod nu det Ønske hos mig, at Mathilde var tilstede, jeg troede at føle, at hendes Selskab vilde have gjort mig godt, vilde have virket beroligende paa mig og klaret mine Tanker.

Da blev jeg vækket af mine alvorlige Tanker ved et muntert »God Aften, Hr. Adjunkt!«

Forpagter Jespersen stod for mig, han havde været en Tour over Gaardens Marker. Efterat vi havde talt om ligegyldige Ting, sagde han:

»Vi have faaet Brev fra vor Gouvernante. Hun kommer saamænd til Ellehøi, før Ferien er forbi.«

»Hvorledes!« udbrød jeg overrasket. »Kommer hun hertil?«

»Ja; det maa være nogle underlige Forældre, hun har. De ligge i Sommer paa Landet og have leiet en Leilighed, der neppe kan rumme dem og deres ene Datter, og saa kan De tænke Dem, at der ikke er synderlig Plads til vor Frø-

ken, som kom hjem i Sommerferien. Under disse forbandet indskrænkede Forhold befinder hun sig ikke vel. Hun er ikke tagen til Kjøbenhavn for at ligge paa Landet, hun ligger hele Aaret paa Landet. Hos os har hun sit eget Værelse og behøver ikke som hos Forældrene at ligge paa Gulvet. Hehehe, og saa er der Rotter paa Landstedet, hun skriver, at de om Natten løber over hendes Hoved.«

»Saa kan jeg godt forstaae, at Opholdet bliver uhyggeligt. Naar kommer hun hertil?«

»Vi kunne hver Dag vente hende.«

I Samtale om Mathilde fulgtes Forpagteren og jeg hjem til Gaarden. Der var i min Fraværelse kommet Fremmede; denne Aften vilde jeg neppe kunne komme til at vexle mange Ord med Klara. Jeg iagttog hende i Stilhed, hun befandt sig overordentlig vel mellem de Fremmede og syntes rent at have glemt min Tilværelse. Tilsidst kunde jeg ikke udholde at være helt ignoreret af min Forlovede, jeg forlod Selskabet og gik ud i Haven.

Den tiltagende Maane kastede sit milde Skær over Træer og Buske, og Aftenens Stilhed forstyrredes kun af en Kats elskovssyge Mjauven ovre ved Staldlængen. Jeg spurgte mig selv: »Hvorledes skal Alt dette ende?« — Fremtiden, der før Sommeferien havde forekommet mig at være saa lys, saae nu mørk og truende ud.

»Noget maa der gjøres,« sagde jeg til mig selv, »disse Kvaler ere ikke til at udholde.« Jeg besluttede den følgende Dag at opfordre Klara til at afbryde Besøget paa Ellehøi og at vende med mig tilbage til Odense, sagde hun Nei dertil, vilde jeg reise alene.

Da faldt det mig ind, at Mathilde kunde ventes til Ellehøi, jeg begyndte at overveie, om jeg ikke skulde afvente hendes Ankomst. »Hvorfor skulde Du i Grunden det?« spurgte jeg mig selv forundret. Jeg kunde ikke besvare dette Spørgsmaal, jeg var ærgerlig, fortumlet og uklar over mig selv. Jeg var kommen til en Udkant i Haven og gik i Skyggen af en høi Nøddehæk. Da hørte jeg en Damekjole rasle, og Oline gik ved min Side, hun havde under mit Ophold bestandigt viist mig stor Venlighed og Opmærksomhed, det var ligesom hun vilde bøde paa Klaras Uopmærksomhed.

»De her Frøken!« udbrød jeg. opskræmmet af mine Tanker.

(Forts.)

Redakteur: Kapitain *Michael Gjørup.*
Udgiver: *Th. Sørensen* (Rudolf Kleins Efterfølger).
Trykt hos Chr. Birch Gothersgade 65. Kjøbenhavn.

La Costa.

Historisk Novelle af *Michael Gjørup.*

Revideret af *M. Goldschmidt.*

[Forts.]

Jomfru Rævsgaard er snart ude og snart inde, og hun seer, at man lader hendes Retter vederfare Retfærdighed. Vi maae ikke glemme at fortælle, at Doctoren, Præsten og Degnen ogsaa deltoge i Maaltidet. [General Kindelan hæver sit Glas og udbringer Kongen af Danmarks Skaal. Gjæsterne reise sig, og Skaalen modtages med Begeistring. Doctoren, der blandt de jydske Herrer er den Stiveste i det Franske, udbringer derefter en Skaal for Kong Ferdinand den Syvende. General Kindelan studser, men fatter sig, og hans Officerer juble over Skaalen. En kort Pause opstaaer; Generalen synes at være ubestemt, endelig tager han Glasset og siger:

»For Keiseren!«

En Mumlen høres mellem Spanierne, de føre Glasset til Læberne, men drikke ikke, ja, en af dem kaster sit Glas ud af det aabentstaaende Vindue. De Danske, som have drukket Skaalen,

forstaae Intet af Alt dette og se paa Spanierne, hvis Miner ikke spaae noget Godt. La Costa, som gjerne vil kalde den forrige Munterhed tilbage, foreslaaer en Skaal for sin Divisionsgeneral. Denne Skaal drak Alle villig med, og lidt efter lidt kom atter Munden paa Gang. Degnen var kommen til at sidde hos Don Joaquin. Hans Fordomme mod Spanierne vare forsvundne, og han bestræbte sig ivrig for at konversere sin Sidemand. Dette skete mest ved besynderlige Grimacer, der vakte Jens Grubbes hjertelige Latter.

Da man efter Maaltidet drak Kaffe, og Generalen stod i Samtale med Regine, listede de fleste spanske Officerer sig bort under Paaskud af, at la Costa vilde vise dem Haven. De samledes ude i Skoven under en deilig Bøg. Bekymring var at læse paa alle Ansigter og man spurgte:

»Hvad Nyt hjemmefra?«

Men Ingen vidste Noget, siden April havde man Intet hørt fra Spanien. Man vidste eller troede at vide, at Ferdinand havde besteget Thronen, men ingen ny Troskabsed var bleven dem affordret, og Autoriteterne kaldte aldrig den nye Konge Andet end Prindsen af Asturien. Holdt Napoleon med Kong Carl? Vilde han gjenindsætte ham i Regeringen? Og, vilde man i Hjemmet taale dette? Det var Spørgsmaal,

som Ingen kunde besvare. Og hvad var egenlig Keiserens Hensigt med de spanske Tropper i Danmark? Det lod ikke til, at der saa høit oppe i Norden vilde blive begyndt nogen Krig, hvori Frankrig umiddelbart vilde deltage. Var man da blot bleven lagt herop, for at man ikke skulde krydse Napoleons Planer med Hensyn til Spanien? Men hvad kunde 14,000 Spaniere langt fra deres Fædreland udrette mod Erobrerens seiervante Divisioner?

»Romana maa vide Besked,« sagde Don Joaquin.

»Han holder med de Franske,« svarede en Veteran.

»Det troer jeg ikke,« sagde Don Joaquin, »vel er Marquis de la Romana Napoleons ivrige Beundrer; men han elsker sit Fædreland fremfor Alt. Kommer den Tid, at Tærningerne skulle kastes, saa kunne vi stole paa ham.«

»Ja, ja!« gjentoge flere Stemmer.

»Men,« vedblev Don Joaquin, »er vor Overgeneral sit Fædreland troe, saa kan det Samme vist ikke siges om ham, hvis Skaal vi drak idag. Juan Kindelan er ikke at stole paa.«

»Jo, jo!« raabte Nogle.

En lang Debat om dette Punkt paafulgte; men den blev pludselig bragt til Ende, da Generalen stod midt iblandt dem. Man betragtede

ham med mørke Blikke; Generalen lod, som han ikke mærkede det, hilsede og tog Ordet:

»Mine Herrer,« sagde han, »undskyld, at jeg blander mig i Deres Samtale. Er den privat, vil jeg strax trække mig tilbage; men det kan den neppe være, da jeg hørte mit Navn blive nævnt tidt og lydelig, idet jeg gik her forbi. Mine Herrer, jeg kan tænke mig, at det er Uvisheden om vort kjære Fædrelands Stilling, der har samlet dem under dette Træ; jeg selv deler tilfulde Deres Bekymringer; men jeg indeslutter dem i mit Bryst, for ikke at skade os selv hos de Herrer, som i dette Øieblik have Magten. Hvad kan det hjælpe, at vi diskutere? Vi vide Intet, og vi ere afmægtige. En Mængde høist usandsynlige Rygter have allerede fundet Vei til Mandskabet. Mine Herrer, dette skader den fortræffelige Disciplin, hvorfor det spanske Hjælpekorps med Rette er saa bekjendt. Jeg kan derfor ikke Andet end i høi Grad billige den Dagsbefaling, jeg igaar modtog fra Hr. Marquis de la Romana. Han formaner deri alle Regimentschefer til at paase, at Samtaler, som kunne fremkalde en slet Aand i Armeekorpset, undgaaes, og dette gjælder i Særdeleshed de Herrer Officerer. Jeg skal tillade mig at oplæse Generalens Skrivelse.»

General Kindelan oplæste la Romanas Skrivelse; derpaa bukkede han for de forsamlede

Herrer, og fjærnede sig for at sige Farvel til sin Vært og reise videre. Officererne bleve staaende under Træet endnu nogle Øieblikke. Der blev opkastet det Spørgsmaal, om Generalen havde luret; men i Almindelighed kunde man ikke dadle hans Adfærd. Man gik tilbage til Gaarden. Generalen og hans Følge steg tilhest, og snart forsvandt den glimrende Skare ved den Omdreining, Veien gjorde et kort Stykke fra Gaarden.

V.

Solen skinnede paa den nysudsprungne Bøgeskov; Lærken sang over Agrene, hvor Kornet bølgede i den lune Sommervind, Blomsterne duftede, og Bierne arbeidede flittige ved deres Kuber. I et Lysthus nede i Haven sad la Costa og Regine i den varme Sommerdags stille Fred. Maaske laa det i Omgivelsernes stille glade Venlighed, at Samtalen blev hjerteligere end ellers; men i alt Fald behøvedes kun Lidet, for at det, Begges Hjerter dulgte, skulde faae Ordet. I en Følelse af øieblikkelig Lykke havde la Costa seet sig om og sagde:

»Og dette er Norden! Dette er det barske, uvenlige Land, vi saa nødig vilde til!«

»Døm dog ikke for rask,« svarede Regine; »Efteraaret og Vinteren ere barske nok.«

»Efteraaret — ja, hvor er jeg saa? Hvor ere vi saa?« udbrød la Costa med pludselig forandret Mine. »Adskillelse gjør Intet, vidste man blot —.«

Regines Haand skjælvede; men hun spurgte ikke efter, hvad det var la Costa ønskede at vide. Han reiste sig for at gaae; men idet han endnu engang saae paa hende og optog Billedet af hendes trofaste, rene, kvindelige Skikkelse i sin Sjæl, udbrød han:

»Nei, jeg kan ikke lade det Dyrebareste, mit Hjerte har sluttet sig til, fare fra mig uden at vove Noget for at vinde det. Frøken . . . . Regine, kan De tilgive en Fremmed hans store Dristighed . . . . O, træk ikke Deres Haand fra mig . . . . jeg elsker Dem, ja af alt mit Hjerte, jeg elsker Dem!«

»Min Gud!« sukkede Regine og blev bleg.

»Overrasker det Dem, smerter det Dem? De er saa god, saa from! Kan det undre Dem, at min Sjæl med Ærefrygt og Inderlighed har sluttet sig til Dem? Jeg er en fattig fremmed Mand, jeg er reven voldsomt afsted paa Jorden. Alt har jeg kunnet skille mig fra, kun Tanken om at skulle miste Dem, foraarsager mig en utaalelig Smerte. Kan De troe mig, kan De betroe Dem til mig, kan De gjengjælde min Kjærlighed, kan jeg blive lykkelig paa denne Jord?«

»De siger, at De elsker mig . . .«

»Ja, og jeg har gjort det længe — længe før jeg selv vidste det! O Regine, hvor det dog er sødt, at blive sig det bevidst, at man elsker.«

»Ja,« sagde Regine neppe hørligt.

»Altsaa elsker De ogsaa?« spurgte la Costa, »og De elsker mig?«

Han sluttede hende i sine Arme og trykkede et Kys paa hendes Mund; men snart løste Regine sig og sagde:

»O, Gud, hvad skal Enden blive?«

»O, min Regine, snart maa denne Krig høre op, og da kommer jeg og fører Dig hjem til det skjønne Spanien eller til Frankrig! . . . i værste Fald til Spanien, hvor der er evig Sommer, og hvor min Moder boer.«

»La Costa, jeg troer Dig, og jeg vil vente Dig. Jeg vil følge Dig, hvorhen det bliver din Pligt at gaae . . . . skjøndt,« vedblev Regine, »her er ogsaa godt at boe.«

»O, jeg Egenkjærlige,« raabte la Costa, »til Spanien vilde jeg føre min deilige Brud . . . . hvor Du gjør mig tilskamme med din Blidhed og Opoffrelse! O nei, jeg bliver hos Dig, jeg vender tilbage til Dig og dit kjære Danmark, den Plet, der har seet Dig fødes, skal ogsaa se din, se vor Kjærlighed og Lykke.«

»Men Du er Soldat.«

»Ja, min Regine, og ligesaa lidt som jeg

vil svigte Dig, svigter jeg det Land, der gav den Landflygtige og hans Familie Ly. Ei sandt, det er en Æressag?«

»Du har Ret,« sagde Regine, og hendes Kinder blussede af en ædel Rødme.

»Men maaske kan snart Meget forandres. Skeer det, som jeg haaber, er Spanien befriet og i Fred, da tager jeg min Afsked og lader de brune Karle drage til deres Hjem eller hvorhen Skjæbnen kalder dem. O min Gud, hvor vil jeg da være lykkelig — men har jeg ogsaa fortjent al denne Lykke?«

»Man faaer vist aldrig Andet, end man har fortjent,« svarede hun smilende.

De vandrede Arm i Arm ind i Skoven. Først talte de om Frankrig, om Udsigterne til, at Keiser Napoleon kunde døe eller en Omvæltning ved Engelskmændenes Hjælp kunde indtræde — thi om saadanne Begivenheder, som virkelig kom, havde de naturligvis ingen Forestilling — og Regine lagde selv ikke Mærke til, hvorledes den Sympathi, hun hidtil havde næret for de Franskes Keiser, var aftagen. Snart glemte man dog de alvorlige Gjenstande; Øieblikket med dets Lyksalighed herskede i deres Tanke og Tale. Det blev afgjort, at deres Kjærlighed indtil videre maatte holdes hemmelig. Inden de selv vidste det, stod de nede ved

Stranden, et Skib krydsede ude paa de blaa Bølger.

»Mærkværdigt,« sagde la Costa, »dette Skib har krydset herudenfor i flere Dage.«

»Det er intet godt Tegn,« sagde Regine, »det har vistnok Ondt isinde; thi det er en Engelskmand.« —

Dagen efter ankom Don Joaquin. Han havde noget Truende i sit Blik og bad strax la Costa om en Samtale. Da de vare ene, sagde han:

»Vil De være min Sekundant?«

»Hvad, vil De slaaes? og med hvem?«

»Med Hr. Robewal. Det er en fransk Intendant paa Skottenborg.«

»Ja, men hvad har han gjort Dem?«

»Endnu har han ikke fornærmet mig personlig; men jeg veed, han er sendt herop for at være Spion for de Franske.«

»Hvorledes falder De paa det?«

»Jeg havde seet, at han holdt sig til et Par af vore slette Subjekter. Dette var mig mistænkeligt, og jeg lod min egen Tjener slutte sig til disse Subjekter for at faae at vide, hvad denne Omgang havde at betyde. Det varede da heller ikke længe, før min Tjener erfarede, at Franskmanden gjennem disse Mennesker skaffer sig Kundskab om, hvad der foregaaer i Regimentet. Men denne Kundskab skal komme ham dyrt at staae, han skal bøde med sit Liv der-

for, og jeg anmoder Dem, Hr. Ritmester, om at jage disse Mennesker bort.«

»Don Joaquin, jeg takker Dem for Deres Tjenstiver; men jeg kan ikke billige den Maade, De tager Sagen paa. Lad være, at Hr. Robewal er en Spion; men saa vide vi dog, at vi maa vogte os for ham. Skyder De ham derimod, saa vil for det Første Bernadotte snart anskaffe sig en ny Spion, som vi ikke vide, hvem er, og for hvem vi altsaa ikke kunne vogte os, og for det Andet vil Duellen gjøre forfærdelig Opsigt og være ikke alene Dem selv, men ogsaa os Andre til ubodelig Skade. Hvad de to slette Subjekter angaae, saa mener jeg netop, at vi ikke skulle afskedige dem; men lad Deres Tjener vedblive at søge deres Omgang og fortælle dem saadanne Ting, som det ikke kan skade, at Hr. Roberval faae at vide. Tænk over Sagen, Don Joaquin, jeg troer, at De vil give mig Ret.«

»Det vil jeg,« sagde Don Joaquin efter en Pause, »Robewal skal for mig have Lov til at leve; men træffer jeg ham en anden Gang under andre Forhold, skal han blive straffet for sit Spioneri. Men hvorfor passer man saaledes paa os? Hvorfor omgiver man os med Spioner? Man maa dog frygte os.«

»Ja, mulig ske Ting i Spanien, som vi ikke maae faae at vide.«

»Der cirkulere forunderlige Rygter blandt

Mandskabet; der fortælles, at Napoleon har gjort sig selv til Konge i Spanien.«

»Men hvorfra er dette Rygte kommet?«

»Det har jeg ikke kunnet erfare. Igaar var jeg i Randers, flere af vore Kammerater have talt med Franskmænd; men de foregive ikke at vide mere end vi Andre. De danske Blade sige heller Intet; de tale kun om os og om Krigen i Norge og Finland. Hvem der dog var vel ude af dette Land!«

»Og dog er Landet smukt.«

»Hvom kan synes om noget andet Land, naar man har seet Spanien!« sagde Don Joaquin.

Man vedblev endnu en Stund at udvexle Meninger og Gisninger, og Don Joaquin aflagde dernæst Hr. Jens Grubbe et kort Besøg, før han tog hjem. Da han red bort, mødte han Hr. Robewal, der kom for at introducere sig selv hos Jens Grubbe. Spanieren hilste med kold Høflighed.

VI.

Det var en stille Juninat, en af disse Nordens »lyse Nætter«, hvis Stilhed og Klarhed lader Sjælen glemme sin jordiske Tilværelse og luller den ind i »de himmelske Drømme«. Alt var gaaet til Hvile undtagen Bølgerne, som sloge ind mod Kysten og rullede ligesaa langsomt til-

bage, som de vare komne. Derude paa Havet i Horizonten skimtedes endnu det gaadefulde Skib, hvorom Regine for et Par Dage siden havde talt til la Costa. Seilene vare nede, og det laa for Anker. En lille Baad stødte fra og roede stille ind mod Kysten. I Agterenden sad en engelsk Søofficer og holdt Roret og ved hans Side en firskaaren, undersætsig Mand, indhyllet i en stor blaa Kappe. Der blev ikke talt, og Alle syntes at være i en vis Spænding. Da man ikke var mere end en tusind Alen fra Land, hviskede Søofficeren:

»Mr. Argall, jeg troer, at det vil lykkes.«

»Gud vil staae os bi,« svarede Manden i Kappen.

»Er De beredt til strax at springe af Baaden?«

»Ja vel; jeg har Alt, hvad jeg behøver, hos mig.«

»Fik De danske Penge med?«

»Ja.«

»Mr. Argall, De har paataget Dem et farligt Hverv; Ingen har forlangt det af Dem; endnu er det Tid at vende om.«

[Forts.]

En uartig Pige.

Novelle af *Fr. Seemann.*

(Forts.)

»Aftnen er smuk,« svarede hun, »der er bedre ude end inde. De gaaer saa alene omkring; jeg saae før, at De listede Dem fra os Andre med en fortrædelig Mine; jeg har maaske gjættet Aarsagen dertil.«

»Ja saa?«

»De er misfornøiet med Klaras Opførsel.«

»Nu, og om saa var?«

»Ja, jeg vil indrømme, at De har Grund dertil.«

Da hun sagde dette, var hun kommen til at gaae mig meget nær, saa nær, at hendes høire Arm berørte min venstre. »Hvad er nu dette?« spurgte jeg mig selv og sagde høit:

»De mener, at jeg har Grund dertil?«

»Ja, jeg sagde det imorges til Klara; hun slog med Nakken og svarede, at De havde ingen Grund til at beklage Dem, og saa kom vi op at disputere derom.«

»Nei virkelig.«

»Jeg kan slet ikke forstaae mig paa Klara.«

»Jeg heller ikke,« svarede jeg.

»Hvor De taler roligt om den Sag, De farer ikke op, De . . .«

»Hvortil vilde det nytte? — Men der hører jeg de Andre komme.«

Nogle af Selskabet nærmede sig, og jeg var glad ved at kunne afbryde denne Samtale; det saae jo næsten ud som Oline ventede et Brud mellem Klara og mig, og at hun ikke havde Noget imod at træde i Klaras Sted. Jeg begyndte at sande, hvad jeg havde hørt sige, at Oline var meget forlovelsessyg. Hun havde altsaa lagt Mærke til Klaras Kulde overfor mig, havde de Andre maaske gjort det Samme? Hvad kunde være Aarsagen til denne Kulde? Jeg maatte nødvendigviis have en Samtale med min Forlovede.

Den følgende Dag lykkedes det mig ikke at opnaae en saadan; thi der var arrangeret en stor Udflugt med de Gjæster, som vare ankomne igaar. Jeg undslog mig for at tage med, idet jeg foregav at have Hovedpine. Klara yttrede vel en Beklagelse herover, men kort Tid efter sad hun i Vognen muntert leende ved Alexanders Side. Det ærgrede mig, at hun kunde befinde sig vel i en saadan Ubetydeligheds Selskab; den Tanke opstod: »Hun skulde vel aldrig være bleven forelsket i ham?« Indigneret paa mig selv over at kunne fatte en saadan Mis-

tanke, udbrød jeg: »Nei, saa dybt kan Klara ikke synke!«

Vognen kjørte bort, og jeg var alene med mine Tanker. Jeg gik ud i Haven; hvor der idag var stille og smukt! Jeg mente aldrig at have seet den i et saa skjønt Lys; var det maaske, fordi Familien var borte, var det den, som bragte Disharmoni til dette Paradiis? Efter Frokosten gik jeg ud paa Marken, ogsaa den forekom mig at være mere stemningsfuld end tidligere, var det maaske, fordi Rughøsten samme Dag var begyndt?

Skjøndt Forpagter Jespersen var i travl Virksomhed, vinkede han ad mig, og da jeg kom nærmere, sagde han:

»Jeg vil dog fortælle Dem, at vor Gouvernante er kommen.«

»Allerede!« udbrød jeg.

»Ja, som De hører. Jeg har ikke havt Tid til at tale med hende. Vil De ikke hilse paa hende?«

»Det vil jeg gjerne.«

Forpagteren afbrød her Samtalen ved at henvende sig til sine Høstfolk, og jeg vandrede hjemad, opfyldt af Tanken om snart at skulle gjense Mathilde. »Hvor heldigt,« tænkte jeg, »at Du ikke idag tog med de Andre.«

Jeg befandt mig paa en Gangsti, paa Siderne af den stod høi, næsten moden Hvede.

Da saae jeg Mathilde komme imod mig, ledsaget af Forpagterens to ældste Børn, en Søn og en Datter. De sprang jublende foran hende. Jeg forstærkede min Gang, og snart var jeg hende saa nær, at jeg kunde byde hende et hjerteligt Velkommen. Jeg erfarede nu mere omstændeligt af hende selv, hvad jeg havde hørt af Forpagteren, og hun sluttede med at sige:

»De synes hjemme at have taget fortrydelig op, at jeg har faaet en Gouvernanteplads. De bebreidede mig, at jeg ikke var bleven hjemme. Baade Fader og Moder forlangte, at jeg skulde opsige Pladsen her og vende hjem til dem; hvis jeg endelig vilde hellige mig Lærerindevirksomheden, kunde jeg læse til Almuelærerinde-Examen. Da jeg rent ud sagde Nei hertil, bleve de bittre imod mig, Opholdet hos dem blev mig ubehagelig, og jeg forkortede derfor mit Besøg.«

»Hvad sagde de dertil?«

»De lod mig høre, at jeg altid havde været en uartig Pige.«

Jeg lo, hun vedblev:

»Hvorledes er det gaaet her i min Fraværelse? Hvorfor er De ikke med paa Touren idag?«

»Fordi Selskabet ikke behagede mig.«

»Men Deres Kjæreste er jo med.«

»Ganske vist, her betragter hun sig mere som Familiens Gjæst end som min Forlovede.«

»Jeg forstaaer Dem ikke.«

»Ja, jeg forstaaer selv ikke, hvorledes det Hele er kommen; Klara maa snarest muligt forklare mig det.«

Mathilde tilkastede mig et forundret Blik og dreiede Samtalen hen paa andre Ting. Før vi skiltes, aftalte vi, at vi om Eftermiddagen vilde gaae en Tour sammen.

Da jeg kom tilbage til Gaarden, forekom det mig, at det store bornholmske Stueuhr, som stod i Gangen, maatte gaae for langsomt, var der virkelig et Par Timer endnu til, at jeg skulde spise til Middag? Hvor jeg længtes efter Spadseretouren med Mathilde; jeg tænkte kun paa den. Da endelig Klokken var bleven fem, slugte jeg i en Hast den fortræffelige Mad og skyndte mig over til Forpagterens for at hente Mathilde.

Paa vor Spadseretour dreiede Samtalen sig kun om ubetydelige Ting. Veiret var varmt, og vi gik ind i den kølige Skov. Ad en snever Sti førte Mathilde mig til en lille Skovsø, hvor jeg ikke havde været før.

»Er her ikke smukt?« spurgte hun.

»Her er i Sandhed smukt,« svarede jeg.

»Jeg sidder ofte derhenne paa den lille Græsbænk,« sagde Mathilde, »og drømmer.«

»Hvorom drømmer De?«

»Om saa meget,« svarede hun. »Skulle vi sætte os paa Bænken?«

»Med Fornøielse,« var mit Svar.

Da vi sad der i Aftenkølingen, kom en stille Fred over mig; jeg havde længe ikke været saa lykkelig som i dette Øieblik; jeg aandede frit, jeg syntes, at Livets Bekymringer vare lette at bære.

»Her er godt at være,« sagde jeg.

»Det synes jeg ogsaa,« sagde hun.

»I Formiddags tilkastede De mig et forundret Blik, da jeg lod en Yttring falde om Situationen her. Jeg har besluttet ikke at ville skjule Noget for Dem.«

Jeg fortalte hende, hvad jeg havde oplevet paa Ellehøi, først noget forbeholdent, men siden talte jeg mig varm og aabnede hele mit Hjerte for Mathilde. Hun sad og stirrede ned i Græsset og lod mig tale. Da sagde hun halvt forskrækket:

»Men Gud bevar os, De elsker jo ikke mere Deres Forlovede!«

»Nei, nei,« svarede jeg afværgende. »Det er hende, som trækker sig tilbage. Tænk, idag smilede hun overgivent til Alexanders Dumheder, hun syntes at finde Behag i dem.«

»Og i ham?« spurgte Mathilde spørgende.

»Saa dybt haaber jeg ikke, at hun er sunken.«

»Alexander vil gjerne gaae for at være Egnens Løve.«

»Hvorledes synes De om den Løve?« spurgte jeg.

»Jeg kan ikke udstaae ham,« svarede hun heftigt.

»De lægger i Sandhed ikke Skjul paa Deres Mening. Han skulde vel aldrig have fornærmet Dem?«

»Siden De spørger mig herom, vil jeg sige Dem, at han har overhængt mig med sin Kur; han bildte sig aabenbart ind, at det maatte smigre en fattig Gouvernante at blive gjort Kur til af en Lømmel som han.«

»De bruger stærke Udtryk.«

»Jeg har Grund dertil. Han havde — tænk Dem — Dristighed til at ville røve et Kys.«

»Og hvad gjorde De?«

»Jeg gav ham en ordentlig Lussing.«

»Bravo.«

»Naar hun nu seer mig, lister han sig slukøret bort.«

»Jeg vilde ønske, at Klara tog Mod til sig og behandlede ham paa samme Maade.«

»Det kan hun ikke godt; hun er jo hans Moders Gjæst. Desuden har han vel neppe vovet at anmode en forlovet Dame om et Kys.«

»Det har han naturligvis ikke,« sagde jeg.

Mathilde reiste sig fra Bænken, og vi begave os paa Hjemveien. Hun ledede Samtalen

bort fra Klaras og mit Forhold, og vi fordybede os i vore fælles Minder fra Kjøbenhavn.

»Jeg glemmer aldrig, at De dengang tog mig i Forsvar,« sagde hun, »skjøndt jeg neppe altid fortjente det. De kan troe, at det gjorde mig ondt, dengang jeg hørte, at De var reist fra Byen, og at jeg saaledes ikke engang imellem havde en Forsvarer i Dem.«

»Gjorde det Dem virkelig ondt?«

»De maa troe mig,« svarede hun alvorlig.

»Men De løb jo Deres Vei, dengang vi sidste Gang mødtes.«

»Husker De det?« udbrød hun rødmende.

»Javel husker jeg det, og Deres Søster fortalte mig, at De havde slaaet Hovedet i Stykker paa den Dukke, jeg havde foræret Dem.«

»Fortalte Sofie Dem det? Fy, det var stygt af hende. Det var maaske, fordi jeg skammede mig over min Uartighed, at jeg den Dag løb min Vei.«

»Det er jo muligt. Fik Dukken intet nyt Hoved?«

»Jo, den fik. Den existerer endnu.«

»Nei virkelig. Leger De endnu med den?«

»O nei, men jeg opbevarer den som en Erindring fra Barndomstiden.«

»Dog vel aldrig her?«

»Ja, netop her,« sagde hun rødmende.

»Saa maa jeg en Dag se den. Lover De mig det?«

»De skal faae den at se,« svarede hun.

Vi vare nu komne tilbage til Gaarden. Inden hun forlod mig, havde jeg erfaret, at hun hver Morgen tidlig gik sig en Tour, jeg besluttede i mit stille Sind at gjøre det Samme, vi kunde da faae Leilighed til at tale sammen.

Jeg var ikke i Stemning til at tale med Nogen, jeg besluttede derfor at gaae i Seng og ikke afvente Familiens Tilbagekomst fra dens Udflugt. Længe laa jeg og kunde ikke sove; den Tanke var opstaaet hos mig, at min Forlovelse med Klara kunde blive hævet, og hvad vilde der saa ske derefter? Men hvem skulde fordre Forlovelsen hævet, hun eller jeg? Havde jeg Mod til at gjøre det? Ja, hvis der var Grund dertil, men endnu havde Klara, naar Alt kom til Alt, ikke givet mig nogen Grund; hendes Opførsel paa Ellehøi var ikke af den Beskaffenhed, at den maatte drage et Brud efter sig. Da spurgte jeg mig: Ønsker Du Forlovelsen hævet? I Stedet for Svar stod Mathildes Billede for mig.

»Det er galt fat med Dig, Carl Husby,« sagde jeg, »Du skulde vel ikke være forlovet med en Pige og holde af en anden?«

Vognene rullede ind i Gaarden, og jeg hørte høirøstet Tale. Det var Familien, som kom

hjem fra Udflugten. Mine Tanker toge en ny Retning, og da det igjen var blevet stille, sov jeg endelig ind.

Næste Morgen var jeg tidligt paa Benene. Jeg fandt Mathilde ude i Marken hos Høstfolkene. Hun tilraabte mig et glad Godmorgen, og vi tilbragte en Timestid sammen under Leernes Klang. Da det blev Frokosttid, forlod jeg hende for at vende tilbage til Gaarden. Ved Frokostbordet erfarede jeg, at hele Familien imod Sædvane først for nylig var staaet op. Jeg fik en lang Beskrivelse af, hvorledes man havde moret sig den foregaaende Dag. Da vi reiste os fra Bordet, hviskede jeg til Klara:

»Jeg maa tale med Dig; jeg reiser maaske allerede idag.«

Hun saae forundret paa mig og spurgte:

»Hvad skal det betyde?«

»Du skal faae det at vide. Du maa skaffe mig Leilighed til at tale med Dig i Enrum.«

»Jeg skal følge Dig op paa dit Gjæstekammer.«

»Ih se,« sagde jeg sarkastisk, »Du kan dog finde paa Udveie til, at vi kunne blive alene. Skade, at det skeer noget sildigt.«

Hun svarede mig ikke, og neppe vare vi komne op paa mit Kammer, før jeg begyndte at gjøre hende heftige Bebreidelser for hendes Opførsel.

»Jeg vil spørge Dig,« sagde jeg, »om det er din Hensigt at støde mig fra Dig? Du viser alle Andre Opmærksomhed kun ikke mig. Elsker Du mig ikke mere? Nuvel, saa siig det rentud.«

»Du taler til mig i en høist mærkværdig Tone,« svarede hun fornærmet; jeg opdagede samtidigt, at hun saae ualmindelig godt ud i sin Morgendragt. »Vil Du behandle mig, som Du behandler dine Disciple i Latinskolen?«

»Det være langt fra mig. Jeg fordrer kun, at Du skal tage Hensyn til mig, at Du ikke skal lade, som jeg slet ikke existerer.«

Hun satte sig ved Vinduet og saae ud i Haven, hvor Alexander spadserede, derefter svarede hun vred:

»Jeg er her i Besøg hos Gaardens Døttre og ikke hos Dig; snart er Sommerferien forbi, og da har Du mig for Dig selv.«

Hun talte hurtigt og vedblev at se ud i Haven.

»Den sande Kjærlighed taler ikke saaledes,« sagde jeg, »den seer mere paa sin Gjenstand end paa sine Omgivelser. Hvis Du imidlertid mener, at din Opførsel her er som den bør være, nuvel, da reiser jeg idag.«

Nu vendte hun sig helt om mod mig og sagde:

»Det vilde jo være en Skandale.«

»Du kan jo reise med mig.«

»Du vil tyrannisere mig, det kalder Du Kjærlighed!« udbrød hun og begyndte at græde og at larmentere.

Jeg blev blød, jeg begyndte at troe, at jeg dog havde nogen Uret, og Enden blev, at jeg maatte love at blive paa Ellehøi. Hun kyssede mig et Par Gange ømt og forlod Værelset.

Der stod jeg da tilbage, utilfreds med mig selv over, at Alt var blevet ved det Gamle. Jeg saae ud af Vinduet og opdagede Klara i munter Samtale med Alexander; vor Samtale havde altsaa ikke gjort noget Indtryk paa hende; ligefra mig var hun gaaet ned i Haven til den ubehagelige Dagdriver. Hun maatte have et lettere Sind end jeg hidtil havde antaget, og jeg selv, ja, jeg maatte være svagere end jeg havde formodet.

Efter Middagsbordet stoppede jeg min sølvbeslagne Merskumspibe og besluttede atter at aflægge Høstfolkene et Besøg. Jeg havde neppe Haab om at gjenfinde Mathilde derude, men jeg mente, at mine Tanker vilde blive bortvendte fra de Ærgrelser, hvormed jeg denne Dag havde plaget mig selv.

(Forts.)

Hansen.

Original Novelle.

I Frederiksborggade var og er maaske endnu et mindre Pensionat. Det eiedes af Peter Neustadt, en Mand paa mellem de fyrgetyve og halvtredssindstyve Aar, han overlod i Reglen sin Kone at tage sig af Pensionatets Anliggender, men da hun med de tre Børn for Øieblikket var i Besøg hos sin Familie paa Landet, maatte Neustadt selv og ikke just med sin gode Villie bestyre Pensionatet. Han tog Opreisning derfor ved at more sig mere end han ellers pleiede; thi hans Kone havde ikke ringe Magt over ham og forhindrede, naar hun var hjemme, at han skeiede ud. Hun havde ham mistænkt for, at hun ikke mere kunde fængsle ham helt og holdt derfor et vaagent Øie med hans Opførsel overfor andre Damer. Nu havde hun en Maanedstid givet Tøilerne ud af sin Haand, Manden havde benyttet Tiden paa bedste Maade og, som det hedder, slaaet til Skaglerne; hans gode Tid var dog nu udløben; thi Fru Neustadt og Børnene kunde hver Dag ventes hjem. Han havde rig-

tignok skrevet hende til, at hun gjerne maatte blive en fjorten Dagestid længer borte; men hun havde ikke svaret paa Brevet, saa han ikke vidste, om hun kom eller ikke, eller, som han udtalte til en Ven, om han var kjøbt eller solgt.

Det var en smuk Formiddag i September, Tjenestepigen Trine gik nynnende i Spisestuen og rettede lidt ved Frokostbordet; Pensionairerne havde spist Frokost med Undtagelse af Hr. Kleinmann, ham ventede Pigen utaalmodigt paa, for at der kunde blive taget af Bordet. Da traadte en ung, kjøn, elegant klædt Mand ind med et »Godmorgen Trine!«.

»Godmorgen, Hr. Hansen,« udbrød Trine, »er De kommen hjem? Vil De have Frokost?«

Hr. Hansen var Handelsreisende og havde været borte i nogle Dage.

»Nei Tak, jeg har spist i Byen. Jeg gaaer strax igjen. Jeg vil kun spørge Dem, om Frøken Søberg er hjemme.«

»Nei, paa denne Tid af Dagen er hun altid paa Kursus.«

»Det var kjedeligt nok.«

»Kan jeg ikke give hende Besked?«

»Det kan De ikke. Og hør, De behøver ikke at fortælle Nogen, at jeg har været her og spurgt efter Frøken Søberg.«

»Men hvorfor ikke?«

»Det kan nu være det Samme. Jeg har mine Grunde, og De skal ogsaa faae Grund til at tie.«

Han gav hende en Krone.

»Tak, Hr. Hansen, jeg skal saamænd ikke sige et Ord.«

»Heller ikke til Frøknen.«

»Heller ikke til Frøknen. Kommer De til Middag?«

»Jeg kan ikke sige det med Bestemthed. Altsaa Taushed.«

Han smuttede hurtigt ud af Døren, og Trine stod en Smule betuttet tilbage. Der var for hende noget Hemmelighedsfuldt ved Hr. Hansen, han var for et Par Maaneder siden kommen til at boe i Pensionatet, men kun været der faa Dage ad Gangen, han fortalte, at han bestandigt var paa Reiser. Men han havde som andre Handelsreisende hverken Kufferter eller Prøvekasser, og Ingen vidste, for hvilket Handelshus han reiste.

Mens Trine stod i disse Betragtninger, kom Neustadt ind og slog Armen om hendes Liv. Hun foer fra ham og sagde:

»Jeg skal sige det til Fruen.«

»Det maa De gjerne,« sagde han leende, »men De gjør det ikke.«

»Jo, jeg gjør.«

»Aa, De har jo ladet Kjæresten løbe, hvad

gjør det saa, vi lege Kjæreste, til De faaer Dem en ny Kjæreste?«

»Fy, Hr. Neustadt, De er en gift Mand og kan tale saaledes.«

»Spil nu ikke Komedie,« sagde han.

Neustadt blev forstyrret i sin Kur til Tjenestepigen ved, at der bankedes paa Døren, og en lille Mand med et stort Fuldskjæg traadte bukkende ind. Trine skyndte sig bort, og Neustadt vendte sig med en ærgerlig Mine mod den Indtrædende. Ved Siden af sit Pensionat drev Neustadt en Forretning som Udgiver af et prisbilligt illustreret Ugeblad, han engang for Spotpris var kommen i Besiddelse af. Han havde kjøbt det nærmest for Fribilletternes Skyld; Bladet havde tre Gange om Ugen to Fripladser i hvert af Theatrene, og Neustadt mente, ikke med Urette, at det vilde give hans Pensionat forøget Tiltrækning, naar dets Medlemmer frit kunde komme paa Komedie. Den lille, stærkt skjæggede Mand, der nu var kommen, var Helge Erlandsen, Redakteur af Ugebladet.

»Hvad ønsker De?« spurgte Neustadt kort.

»Der optræder iaften en ung Debutantinde første Gang paa Kasino i et nyt Stykke. De veed, Hr. Neustadt. jeg skal have Billetterne, første Gang et Stykke gaaer, og jeg er kommen for at hente dem.«

»De faaer dem ikke.«

»Det er dog en fast Aftale.«

»Bah, jeg vil benytte Billetterne.«

»Der skal dog skrives en Anmeldelse til Bladet.«

»De kan lave en sammen efter Dagbladenes Anmeldelser, det har De gjort før. Oprigtigt talt, Erlandsen, forstaaer De ikke at skrive nogen Anmeldelse.«

»Jeg skulde dog mene . . .«

»Der hører Dannelse og Talent til at kunne anmelde et Stykke nogenlunde godt. De mangler begge Dele.«

»Hr. Neustadt, jeg maa bede . . .«

»De kan nogenlunde godt oversætte fra Tydsk til Dansk. Nu ja, det er ogsaa tilstrækkeligt til at kunne redigere mit saavelsom andre Ugeblade; hvad vilde vi være, hvis vi ikke havde tydske Blade at oversætte efter? Vi kunne ikke i saa Henseende bestaae uden Tydskland. Men det er sandt, der er for faa Mord mellem Nyhederne i Bladet.«

»I sidste Nummer var der to Mord, et fra Indlandet og et fra Udlandet.«

»Det var ganske almindelige Mord, vi maae have pikante Mord; sker der ingen, maae vi selv lave nogle og lade dem foregaae i Rusland eller Amerika, saa kan Ingen kontrollere os. Vi maae have dygtigt med Fadermord, Brodermord, Rovmord og Massemord. Glem heller ikke Selv-

mord, de ere i denne Tid paa Mode. Saa er der Voldtægt og Kassesvig og andre lækkre Sager, der bringe Læsernes Tænder til at løbe i Vand. Saadan Noget skaffer Abonnenter.«

»Jeg skal gjøre, hvad jeg kan, for i den Retning at faae Bladet paa Høide med Tiden; men det var Billetterne.«

»Jeg har sagt Dem, at De faaer dem ikke.«

»Kan jeg da ikke faae et Forskud?«

»Hm, idag er det Tirsdag, og Bladet kommer først ud paa Lørdag, og De kommer og vil allerede have Forskud.«

»De vilde gjøre mig en Tjeneste, hvis . . .«

»Hvormeget ønsker De?«

»Helst hele Honoraret for næste Nummer.«

10 Kr.! Hvor vil De hen; De kan faae det Halve.«

»Jeg skulde absolut bruge 10 Kr.,« sagde Erlandsen forknyt.«

»De er ikke sparsommelig, Enlandsen, De gaaer for meget i Byen. Jeg kommer nok til at prædike Moral for Dem.«

Her blev Samtalen afbrudt ved, at en ældre Dame traadte ind, hun var paaklædt til at gaae ud, og beskjæftiget med at trække sine Handsker paa.

»Hr. Neustadt.« henvendte hun sig til denne, »jeg kommer for at bede Dem om Kasinobilletterne til iaften. De har vel hørt, at Fanny

Strøm skal debutere. Hun og hendes Moder have boet her i Pensionatet, jeg kjender hende derfor og vil gjerne se hende debutere.«

»Det gjør mig ondt, De ikke kan faae Billetterne. Første Gang et Stykke gaaer, skal Redakteuren have dem, for at han kan anmelde Stykket. Der staaer Erlandsen, han har allerede Billetterne i Lommen.«

»Han har Billetterne i Lommen?«

»Javist saa. Erlandsen, har De ikke Billetterne i Lommen?« spurgte Neustadt med en særegen Betoning i Stemmen, der af Erlandsen skulde udtydes som: »Hvis De siger Nei, kan De skyde en hvid Pind efter Deres Forskud.«

»Javist, jeg har Billetterne,« sagde Erlandsen.

»Det er to nette Herrer,« udbrød Frøken Boisen, saaledes hed Damen, »de staae Begge og lyve for mig.«

»Frøken,« sagde Neustadt, »De forglemmer Dem selv.«

»Aa nei,« svarede hun spidst, »se, her er Billetterne, jeg har havt dem i min Lomme.«

De to Herrer bleve noget forlegne, men Neustadt fattede sig strax og spurgte:

»Hvorledes er De kommen til dem?«

»Ganske simpelt. De laae paa Buffeten, saa tog jeg dem og stak dem i Lommen. Men jeg

vilde dog ikke benytte dem uden at spørge om Tilladelse dertil.«

»De har hørt, at Erlandsen skal have dem,« sagde Neustadt.

»Det har jeg,« sagde hun, »men hvorfor fortalte De og han, at han havde dem i Lommen?«

»For at gjøre Diskussionen om Billetterne saa kort som mulig,« sagde Neustadt.

Frøknen afleverede nu Billetterne til Neustadt, og han maatte love hende, at hun skulde faae dem, næste Gang Fanny Strøm optraadte. Da hun var gaaet, fik Erlandsen et Forskud paa 10 Kr., fordi han havde bekræftet Neustadts usande Paastand overfor Frøknen.

»Saadan skal det være,« sagde Neustadt, »en Redakteur bør altid støtte Bladets Udgiver i alle Forhold. Det forlanger jeg af Dem, og De veed, at hvis De ikke heri var enig med mig, kunde jeg ikke bruge Dem.«

Den stakkels fortrykte Literat tog Afsked med sin Arbeidsgiver, der i godt Humør rakte ham Haanden.

(Forts.)

Redakteur: Kapitain *Michael Gjørup.*
Udgiver: *Th. Sørensen* (Rudolf Kleins Efterfølger).
Trykt hos Chr. Birch Gothersgade 65. Kjøbenhavn.

La Costa.

Historisk Novelle af *Michael Gjørup.*

Revideret af *M. Goldschmidt.*

[Forts.]

»Mr. Wilson, jeg er Engelskmand, og jeg gjør min Pligt. Skulde jeg ikke vende tilbage, da hils min Fader og siig ham, at jeg er død for mit Fædreland.«

»Men hvilken Død!« sagde Søofficeren gysende.

Baaden stødte nu, der var ikke Tid til at hale den ind til Land; Mr. Argall sprang derfor i Vandet, trykkede Wilsons Haand og vadede ind til Kysten.

»Afsted Gutter!« sagde Wilson, »ellers har vi Kystmilitsen paa Halsen.«

Mr. Argall sneg sig, som han troede, ubemærket ind i Krattet; men Engelskmændenes sælsomme Færd havde dog havt et Vidne. Som vi vide, laa Mikkel Skyttes Hytte ikke langt fra Stranden; Hr. Charles Momsen var nylig reden derfra og blev paa Hjemveien ikke lidet overrasket ved at høre Aareslag i Søen. Han skjulte sig i Krattet for at se, hvad det maatte betyde,

og da han havde særdeles gode Øine, var det ikke vanskeligt for ham at opdage, hvad der foregik. Han søgte saa godt som mulig at mærke sig nogle Kjendetegn ved Mr. Argalls Person og red derefter bort, idet han sagde til sig selv:

»Hr. Robewal vil gjøre store Øine imorgen, naar jeg fortæller ham, at disse engelske Hallunker have Samkvem med Kysten. Ha, ha, Besøget gjælder naturligvis Spanierne. Ja, ja, min gode Ritmester la Costa, jeg kunde muligvis endnu spille Dig et Puds. Nei, Charles Momsen er ikke saa dum, som han lader til.«

Og Hr. Momsen red hjem, veltilfreds med sin Opdagelse. Den følgende Aften red la Costa hjem efter et Besøg, han havde gjort Don Joaquin. Tredive Skridt bagefter ham red hans Ordonnans. La Costas Tanker vare saa beskjæftigede med en elsket Gjenstand, at han ikke mærkede, hvad der foregik bagved ham. Da man kom igjennem et lille Stykke Krat, sprang en Mand i en stor Kappe hen mod Ordonnansen og hviskede:

»Spanier, hør mig, det gjælder din Lykke og mit Liv.«

Spanieren, der blev forundret ved at høre sit Modersmaal talt af en Fremmed, standsede sin Hest og spurgte:

»Hvem er De?«

»En Mand, der bringer Eder Efterretninger

fra Spanien. Man er kommen mig paa Sporet, man forfølger mig; det gjælder mit Liv. Stig af Hesten, giv mig din Kappe paa.«

»Hvorledes kan jeg troe Dem?« spurgte Spanieren.

»Se, her er mit Feltraab,« sagde den Fremmede og trykkede Spanieren en tung Pengepung i Haanden.

»Ved St. Jago, Feltraabet er rigtigt,« svarede Spanieren og steg af Hesten. Mens den Fremmede nu sprang op, hviskede han:

»Hvad hedder Din Herre?«

»La Costa.«

»Kan man stole paa ham?«

»Ja; han er en fransk Emigrant.«

»Farvel; jeg skal sørge for Hesten.«

Spanieren skjød en Gjenvei over Marken til Skodstrup. Den Fremmede vedblev at ride rolig bagefter la Costa. Kort efter hørtes Hestetrampen, den kom nærmere og nærmere, og la Costa, som blev vækket af sine Drømmerier, saae sig tilbage, men kunde ikke skjelne Personerne, før de vare ham paa Siden; men da gjenkjendte han Hr. Charles Momsen, Hr. Robewal og en Militsofficer af Strandvagten. Man hilste med et høfligt Godaften og red forbi. Neppe vare de ude af Syne, før den Fremmede sporede sin Hest og red op ved Siden af la Costa.

»Hvad er der paafærde, Perez?« spurgte la Costa.

»Intet,« svarede den Fremme.

»Men det er jo ikke Perez?« sagde Ritmesteren og greb uvilkaarlig til Pistolhylstret.

»Frygt ikke, Hr. Ritmester, jeg er Deres Ven, skjøndt De nu seer mig første Gang. Jeg overtalte Deres Tjener til at lade mig bestige hans Hest, da mine Forfølgere vare efter mig, og mit Liv i Fare.«

»Hvem vare Deres Forfølgere?«

»De saae dem ride forbi for et Øieblik siden; de have været mig paa Sporet lige siden i Middags. Inat blev jeg sat iland fra en engelsk Brig; mit Navn er Argall, og mit Hverv er at underrette Spanierne om de nyeste Begivenheder i Spanien. Jeg kommer i Deres Konges Ærende.«

»Hvorledes kan jeg troe Dem?«

»Mine Efterretninger og mine Brevskaber skulle snart overbevise Dem.«

»Velan, saa skal De være mig velkommen.«

»Der seer jeg en Gaard lige for os; det er vel Deres Kvarteer?«

»Ja.«

»Vil De give mig Tag over Hovedet inat? De veed, at jeg bliver hængt, hvis man fanger mig.«

»Det vil blive vanskeligt at skjule Dem;

men jeg vil dog forsøge derpaa. Foreløbig maa De vedblive at agere min Tjener.«

»Det er det Sikkreste.«

Da man red ind i Gaarden, kaldte Ritmesteren paa en Soldat, som drev omkring der, og sagde:

»Diego, tag mod Hestene og bring dem i Stald; Perez skal følge mig ovenpaa. — Er der Fremmede?«

»Ja, en Franskmand og en dansk Officer.«

La Costa og Argall vexlede et betydningsfuldt Blik og gik derpaa op ad Stentrappen. Da de vare komne paa Ritmesterens Værelse, sagde denne:

»For at forjage al Mistanke, maa jeg gaae ned til de Fremmede. Men De maa være sulten; naar Perez kommer hjem, skal han paa en eller anden Maade skaffe Dem Levnetsmidler.«

»Tak, tak,« svarede den Fremmede.

»Der er Nøglen til Døren; skulde De mærke Uvedkommende nærme sig, kan De laase af. Bringer De gode eller slette Efterretninger?«

»Begge Dele,« svarede Argall, »naar De kommer tilbage, og mine Forfølgere ere borte, skal jeg fortælle Dem, hvad jeg veed.«

La Costa gik ind i Herremandens Dagligstue, hvor han traf den danske Officer, Hr. Robewal og Jens Grubbe ifærd med at prøve en Thevandsknægt. Han hilste og modtog Ind-

bydelsen til at drikke med. Man fortalte, hvad la Costa allerede vidste, at man var paa Spor efter en engelsk Spion. Jens Grubbe var lidt urolig, men trøstede sig med at have la Costa hos sig og selv at være i Besiddelse af et Par gode Jagtrifler. Da de Fremmede toge bort, gik la Costa op paa sit Værelse, hvor han fandt sin Gjæst liggende paa Sofaen i en fast og dyb Søvn. Han vækkede ham, ikke lidet forundret over denne Rolighed under den overhængende Fare. Perez skaffede Fødemidler, og efterat Mr. Argall havde holdt sit Maaltid og Cigaretten var bleven tændt, tog Engelskmanden Ordet:

»Det er saare naturligt,« sagde han, »at Franskmændene ikke underrette de spanske Regimenter om, hvad der foregaaer i Spanien; thi det vilde vistnok strax bevirke et fuldstændigt Oprør, og de vilde blive fra Allierede til dødelige Fjender. De studser, Hr. Ritmester, og ikke uden Grund. Kort efter Kong Carl den Fjerdes Thronfrasigelse rykkede Murat ind i Madrid. Man modtog ham koldt og gjemte sin Begeistring til den nye Konges Indtog. Skjøndt Folket jublede ved at se sin nye Hersker, Ferdinand den Syvende, varede det dog ikke længe, før hans Fader, tilskyndet af Napoleon eller Murat, nedlagde Protest mod sin Thronfrasigelse. De Forviklinger, som herved opstode, foreslog Napoleon at løse ved en fredelig Sammenkomst i Bayonne.

Det lykkedes ham at faa begge Herskerne til at gaae ind derpaa, og de ere nu tilligemed den af Murat befriede Godoy i Frankrig og i den franske Keisers Vold. Sandsynligviis afstaae de Begge Kronen til Fordel for Napoleons Broder, Joseph Bonaparte, Konge af Neapel.«

»Er det muligt!«

»Se her forskjellige Nummere af Times, hvori De kan læse det hele.«

»Men hvad sige Spanierne dertil?«

»Behag at høre mig. Efter Kong Ferdinands Bortreise brød Hadet til Murat og Franskmændene aabenlyst frem. Hver Aften forsamlede Madrids Indvaanere sig ved la Puerta del Sol for at tilfredsstille deres Nysgjerrighed med Hensyn til Forhandlingerne i Bayonne, men hørte Intet uden løse Rygter. Murat blev ærgerlig; naar Folket samlede sig udenfor Posthuset for at erfare, om en Kourer var ankommen, kaldte han denne Sammenstimlen strax et Oprør, ja, enkelte franske Officerer ønskede en virkelig Opstand for at kunne give Folket en Lære for en anden Gangs Skyld. Deres Ønske blev opfyldt. Napoleon, der vilde have alle Kongefamiliens Medlemmer i sin Magt, befalede Infanten Don Francisco og Dronningen af Esturien at komme til Bayonne. Dette vakte almindelig Uvillie, og Folkets Instinkt bragte det til at modsætte sig Afreisen, der var bestemt til den 2den

Mai. Under Raabet: »Valganos Dios! que se'llevan à Francia todas las personas real!« greb Folket til Vaaben, og paa la Plaza mayor og i Alcalagaden begyndte Kampen. Desværre fik Franskmændene Overhaand efter et rædsomt Myrderi, og den kongelige Familie maatte afreise; men Begyndelsen var skeet, og snart fulgte Provindserne med bedre Held Madrids Exempel, hvis der ikke allerede var gjort Forsøg i Forveien. Asturien reiste sig under Vicomte de Malarosa og Don Alvaro Estrada; Gallicien samlede en Hær under Don Antonio Filangieri og Blacke og sendte Don Sangro til England for at forlange Hjælp. Sandsynligviis have ogsaa de sydlige Provindser nu reist sig; men derom vare endnu ingen Efterretninger komne til London, da jeg afreiste.«

»Til Spanien, til Spanien paa Øieblikket!« udbrød la Costa exalteret.

»Nei, nei, Hr. Ritmester, dæmp Deres Begeistring: ellers gaaer det os Alle galt. For at tage en stor Beslutning maa Aanden være rolig. Se her denne Pakke engelske Blade, de ville fortælle Dem udførlig, hvad der indtil for faa Dage siden er passeret i Spanien. Læs først dem, saa ville vi tales nærmere ved, dog ikke iaften, men imorgen, naar Blodet er koldere.«

La Costa indsaae, at det var til ingen Nytte at ville bevæge Mr. Argall til at udtale sig i

Øieblikket om de britiske Planer. Han tilbød Gjæsten sin Seng, som denne efter nogle Indvendinger tog imod, selv gav han sig til at læse de medbragte Aviser. Dette beskjæftigede ham indtil Daggry. Han var saa opfyldt af, hvad han havde erfaret, at han besluttede at gaae ned i Haven og trække frisk Luft.

Det var en deilig Sommermorgen. Fuglene sang, og Træerne kastede lange Skygger; Dugdraaberne glimrede i Græsset og i Edderkoppernes Spind, og Storken kom med majestætiske Vingeslag hjem fra Mosen. Ingen var endnu oppe paa Gaarden, og la Costa kunde ret have Ro til at samle sine Tanker. Da faldt hans Blik paa det Vindue, der hørte til Regines Kammer, det blinkede i Sollyset, og Blinket slog ogsaa ned i hans Hjerte, han drog et dybt Suk og hviskede: »Regine, Dig havde jeg jo næsten glemt! Du hviler sødt paa dit Leie og aner ikke, at Fristeren slumrer under samme Tag som Du. O, maaske nu først føler jeg, hvor kjær Du er mig, og at jeg ikke kan skilles fra Dig! — Men vi maae dog skilles for en Tid, den kolde Pligt byder det. — Kan jeg søge min Afsked? Naar et Felttog staaer for Døren! Hvilken Tanke hos mig, der ved Ed og Pligt er kaldet til at tjene den gode Sag! . . . . Men hvad er den gode Sag nutildags? Reise vi os mod Bonaparte, blive vi skudte, og gjøre vi det ikke,

blive vi sendte til Sverrigs Sneørkener for at tjene vor Konges Fjende.« — Saa langt var la Costa kommen i sin Enetale, da Perez ærbødig nærmede sig og tog til Huen. La Costa blev forundret og spurgte:

»Hvad vil Du mig saa tidlig paa Dagen?«

»Hr. Ritmester, inden Middag kan De vente Kystmilitsen her; man veed, at De huser en Fremmed.«

»Umuligt! Hvo skulde have forraadt mig? Du dog vistnok ikke, Perez!«

»Nei, Hr. Ritmester, men den rødhaarede Mand, som De kaldte Mikkel Skytte, var her paa Gaarden iaftes. Han lagde Mærke til, at det ikke var mig, som fulgte Dem, og at jeg kom gaaende bagefter i civil Kappe. Denne Kappe fik han Fingre i, og et Barberetui faldt ud. Ja, Hr. Ritmester, der stod et andet Navn paa end Deres.«

»Fordømt! — videre.«

»Skytten luskede hele Aftenen om udenfor Deres Dør; da Franskmanden og den danske Officer rede bort, vilde han have tiltalt dem; men jeg væltede mig ind paa ham og slog ham til Jorden.«

»Godt; tog han videre Skade?«

»Et blaat Øie og en hoven Næse,« svarede Spanieren og lo.

»Fik han Noget fortalt til Gaardens Folk?«

»Før han gik, kunde jeg ikke forhindre, at han hviskede et Par Ord til Herremandens Datter . . .«

»Hjælp os Gud! og hun?«

»Hun blev bleg og sagde Noget til ham; men han rystede paa Hovedet og forsvandt. Jeg tvivler ikke om, at han nok skal underrette Franskmændene om Alt.«

»Du har handlet vel, Perez, i at fortælle mig Alt dette. Tag dette Guldstykke og vær taus, Ingen, forstaaer Du, Ingen, selv ikke din bedste Kammerat, maa vide, at denne Fremmede er hos mig.«

»Hr. Ritmesterens Ordre skal blive fulgt; men,« vedblev Perez med en indsmigrende Mine, »jeg selv vilde dog saa gjerne have at vide, om der er noget godt Nyt fra Spanien, og om det er sandt, at Keiser Napoleon skal være Konge i Spanien?«

»Derom er der ikke Tale,« svarede la Costa; »forresten er din Nysgjerrighed noget utidig, Sennor Perez. — Gaae nu og siig, at jeg idag vil spise Frokost paa mit Værelse, og hold for indtrædende Tilfældes Skyld mine Heste opsadlede i Stalden.«

La Costa var meget urolig over, hvad han havde erfaret. Hvorledes kunde Engelskmanden slippe bort her midt i et fremmed Land, hvor Hadet til hans Nation var saa stort, og hvor

Kystmilitsen pleiede at opfylde sin Pligt meget samvittighedsfuldt? Og erfarede Bernadotte, at la Costa havde huset en Fremmed, en Engelskmand, der var saa godt som en Spion, da var Død eller Fængsel i en fransk Fæstning en sikker Følge deraf. Perez havde fortalt, at Skytten havde hvisket nogle Ord til Regine. Hvad var det for Ord? Havde han villet mistænkeliggjøre la Costa i hendes Øine? — Blodet strømmede la Costa til Hjertet — hvad vilde Regine sige, hvorledes vilde hun bedømme ham? Skulde han, idet han stræbte at udføre en simpel Pligt, miste hendes Agtelse og Kjærlighed? — — En Haand lagde sig let paa hans Skulder, han foer sammen og saae op, det var Regine.

»Du er bekymret,« sagde hun, »og jeg veed Grunden dertil; vort Hus har inat havt en Fjende til Gjæst.«

»Saa har man dog fortalt Dig det! — Velan, Regine, jeg kan ingen Hemmeligheder have for Dig; det er saa.«

La Costa fortalte nu, hvad der var hændet ham den foregaaende Aften, og vedblev derpaa:

[Forts.]

En uartig Pige.

Novelle af ***Fr. Seemann.***

(Forts.)

Idet jeg sendte store Røgskyer tilveirs, vandrede jeg over Markerne og kastede engang imellem et Blik til de nærliggende Skove. Det var en vidunderlig smuk Egn. Store Rækker af Neg stode opbundne, under disse opdagede jeg pludselig Mathilde og Forpagterens to ældste Børn. Hun sad flittigt og strikkede, og Børnene tumlede sig om hende. Folkene vare ved at fortære deres Mellemmad, Forpagteren kom hen til os og tilbød os Øl. Det var varmt, og vi toge mod Tilbudet.

»Saadan Noget, Frøken,« sagde han, »opleve deres Forældre neppe paa deres Landsted ovre ved Hovedstaden. Hahaha, der er ingen Bønder, som sanke i Lader, men derimod Restaurationer og Kromænd.«

»Aa jo,« svarede jeg, »men vore Landliggere have sjeldent Noget at bestille hos Agerbrugerne; til deres Villaer hører en lille Have, men ingen Mark.«

»Ja, men det er Marken, det kommer an paa,« sagde Jespersen og satte sig ned ved Siden af Mathilde. »Vil De ikke ogsaa sætte Dem ned, Hr. Adjunkt?«

Jeg satte mig ved Mathildes anden Side.

Da Folkene atter skulde sættes i Gang ved deres Arbeide, reiste Forpagteren sig, men bad mig blive siddende. Jeg var atter alene med Mathilde. Hun talte om Høsten, og om at hun glædede sig til om nogen Tid at komme med for første Gang til et Høstgilde.

»Da er jeg reist,« sagde jeg, »jeg kan desværre ikke opnaae at faae en Dands med Dem.«

»Ja, det er kjedeligt nok,« svarede hun leende.

Hun var denne Eftermiddag lystig stemt, og hendes lette Overgivenhed klædte hende indtagende. Jeg glemte Alt omkring mig for Mathilde. Da lød Alexanders Latter ligeved:

»Der sidder min Salighed Adjunkten og Gouvernanten!« raabte han.

Baade Mathilde og jeg reiste os. Alexander var ledsaget af sine Søstre og Klara.

»Ja,« svarede jeg, »Forpagteren bad mig sidde ned og drikke et Glas Øl med sig, og da han gik, bad han mig blive og holde Frøken Langsø ved Selskab; jeg efterkom saa meget hellere den Opfordring, som hun og jeg ere gamle Bekjendte.«

»Det er sandt, det ere de jo,« sagde Alexander.

»De kom igaar,« sagde Oline henvendt til Mathilde, »Forpagteren burde have underrettet mig derom, saa var jeg allerede i Formiddags kommen over til Dem.«

»Jeg kunde ogsaa have fortalt Dem, at Frøken Langsø var kommen igaar, mens De var borte,« sagde jeg.

»Aa, De kunde have gjort det,« udbrød Oline.

»Oprigtigt talt, havde jeg i Formiddags vigtige Ting at tænke paa,« svarede jeg med et Blik paa Klara.

Da Selskabet forlod Mathilde, fulgte jeg med dette. Oline gik hen ved Siden af mig og begyndte at udspørge mig om Mathilde. Jeg fortalte hende, hvad jeg vidste, idet jeg samtidigt gjorde opmærksom paa, at jeg allerede et Par Gange tidligere havde talt om mit Bekjendtskab til Forpagterens Gouvernante.

»Finder De ikke, at hun er en smuk Pige?« spurgte Oline.

»Hun har et interessant Ansigt,« svarede jeg, »hun har voxet sig kjøn.«

»Og dengang hun var Barn, gik hun for at være en uartig Pige, ikke sandt?«

»Uartige Børn blive tidt meget artige, naar de voxe til,« svarede jeg.

»De mener vel elskværdige,« sagde Oline. »Skade, at De ikke har kjendt mig som Barn, jeg skal have været meget uartig.«

»Og derfor mener De nu at være bleven meget elskværdig,« svarede jeg leende.

Spøgende med Oline fulgte jeg med hjem til Gaarden. De Andre gik et Stykke i Forveien, hvad de talte om, kunde jeg ikke høre, maaske om mig; thi Mariane saae sig engang imellem tilbage, og jeg syntes, at hun saae efter mig. Det faldt mig ind, at Klaras Skinsyge paa Mathilde maaske kunde være bleven vakt, saa meget desto bedre, tænkte jeg, muligviis kan hun da faae Lyst til at reise fra Ellehøi for at unddrage mig Mathildes Selskab.

I Løbet af Aftenen talte hun Noget om, at gammel Kjærlighed ruster ikke, og Mariane stemte i med, jeg lod som jeg ikke forstod Hentydningerne. Klara var trods sin begyndende Skinsyge i ypperligt Humør, og det smittede os Allesammen.

»Vilde Du blot altid være som i Aften!« udbrød jeg.

»Det fortjener Du ikke,« svarede hun.

»Hvorfor ikke?«

»Du kurer til andre Damer end mig, Du sidder paa Marken . . .«

»Klara, hvad er det for en taabelig Tale!«

»Har jeg ikke selv seet det idag.«

»Herre Gud, kan Du tage mig det ilde op, at jeg . . .?«

»Jeg tager Dig slet Intet ilde op, men Du tager mig Alting ilde op. Vi ere kvit.«

Da jeg vilde svare, var hun borte. Jeg saae hende sammen med den leende Oline forlade Stuen. Ikke for min egen, men for Mathildes Skyld blev jeg ærgerlig, hun var en for god og uskyldig Pige til, at man skulde paadutte hende, at hun lod sig gjøre Kur til af en forlovet Herre. Klaras Skinsyge, som jeg i Begyndelsen havde glædet mig over, fremkaldte nu andre Følelser hos mig; den vilde neppe bevæge hende til at forlade Ellehøi, men den kunde skaffe Mathilde og maaske mig selv hundrede Ubehageligheder. Saa nødigt jeg vilde, maatte jeg trække mig tilbage fra Mathilde, og jeg vilde rent ud sige hende Aarsagen hertil. Den følgende Morgen vilde jeg staae tidligt op, og hvis jeg mødte hende paa hendes Morgentour, Intet skjule for hende.

Det var en henrivende Sommermorgen. Stærene sade paa Gaardens meget steile Tag og sladdrede, Dugdraaberne glimrede paa Buskene og i Græsset, og Solstraalerne faldt lystigt paaskraa gjennem Løvet. Med Vellyst indaandede jeg den friske, styrkende Morgenluft; da jeg var kommen tidligere ud end jeg kunde vente Mathilde, vandrede jeg gjennem Havens Gange.

Jeg kom ned i den tidligere omtalte Nøddegang, hvor der fandtes et lille Lysthus. Ud fra dette lød pludselig Klaras Stemme, jeg hørte hende sige: »Elskede Alexander!« Jeg styrtede til og fandt hende siddende paa Alexanders Knæ.

Hun udstødte et Hvin, da hun saae mig, han saae brøsigt paa mig og sagde:

»God Morgen, Hr. Adjunkt!«

Jeg svarede ikke, jeg styrtede op paa mit Værelse, pakkede i krampagtig Hast mit Tøi sammen og løb ned til Fru Grums Kudsk, hvem jeg bad om i en Hast at spænde for, da vigtige Forretninger fordrede min Nærværelse i Odense snarest muligt. Herskabet paa Gaarden var endnu ikke staaet op; jeg tænkte paa, mens Kudsken spændte for, at ile ind til Forpagterens og tale med Mathilde, men hun var vist allerede ude paa sin Morgentour. Desuden kunde det maaske give Anledning til ny ondskabsfuld Snak, hvis jeg talte med hende inden min Afreise.

Uden at have sagt Farvel til Nogen kjørte jeg ud af Gaarden. I det Fjerne saae jeg Mathilde i sin lyse Morgenkjole vandre over Markerne; hvad vilde hun sige, naar hun erfarede, hvad der var skeet? Ja, hvad vilde Folk sige? Jeg var selv saa fuldstændig betagen af Klaras Utroskab, at jeg hverken kunde samle mig eller sandse. Jeg var rasende paa hende, paa Alex-

ander, paa hele Familien paa Ellehøi. Tilsidst udbrød jeg uvilkaarligt:

»Det var dog et Held, at Du opdagede Alt dette; thi var det ikke skeet, var hun, den letsindige Flane, rimeligviis bleven din Hustru.«

Da jeg ankom til Odense, var min første Tanke at tage til Kjøbmand Helsted, men jeg opgav det; Klara og hendes Forældre vare blevne mig vederstyggelige, jeg tog ind paa en Gjæstgivergaard, og med det første Tog, der afgik, reiste jeg til Kjøbenhavn.

Her blev jeg efterhaanden roligere, og jeg begyndte at indse, at jeg havde handlet overilet ved at forlade Valpladsen paa den Maade, jeg havde gjort; jeg skrev derfor et Brev til Kjøbmand Helsted, fortalte ham, hvorfor jeg havde hævet Forlovelsen med hans Datter og lagde Forlovelsesringen inden i Brevet. Min Ring bad jeg sendt til den By, hvori jeg var Adjunkt. Sommerferien var nu snart forbi.

Derefter paatrængte det Spørgsmaal sig: »Hvad siger Mathilde til Alt dette?«

Dette Spørgsmaal maatte jeg, indtil videre, lade henstaae ubesvaret.

De faa Dage, jeg sammen med gamle Venner og Bekjendte tilbragte i Kjøbenhavn, adspredte mig Noget, men efterat jeg var kommen hjem til den stille Provindsby, grebes jeg atter af Sommerferiens for mig betydningsfulde Begiven-

heder. Det var især Mathildes Billede, som kom til at boe i mine Tanker.

Da blev jeg en Dag ubehagelig overrasket ved, at Kjøbmand Helsted traadte ind af Døren til mig. Den høie, robuste Mand rakte mig Haanden, som om Intet var forefaldet mellem mig og hans Datter, og som om han ikke havde modtaget mit Brev. Han havde ikke besvaret det; jeg havde forgjæves ventet paa at faae min Forlovelsesring tilbage. Han begyndte strax med at fortælle, at han havde foretaget Reisen, for at Alt igjen kunde blive godt mellem mig og hans Datter. Jeg svarede:

»Det gjør mig ondt, at De har foretaget Reisen forgjæves.«

»Det vil jeg saa Skam ikke haabe,« sagde han. »Aarsagen til den hele Tvist mellem Klara og Dem søger jeg i, at I have været for længe forlovede, og det er jo paa en Maade min Skyld. Jeg har været en Gnipind, jeg har ikke villet spæde Noget til Jeres Husholdning, skjøndt jeg har kunnet det. Hør Husby, gjør det nu godt med Klara, saa holde vi ikke Bryllup om et Aar, men om en Maanedstid, og saa udbetaler jeg strax en Medgift, lad os sige paa 40,000 Kroner.«

[Sluttes.]

Hansen.

Original Novelle.

[Forts]

Neustadt vilde beholde Billetterne, fordi han vilde indbyde Frøken Johanne Søberg til at gaae med paa Komedie. Den unge Pige var for nogle Maaneder siden kommen fra en Provindsby til Kjøbenhavn for at gjennemgaae forskjellige Kursus, hun var meget smuk og indtagende og noget fri i sit Væsen; dette havde bragt Neustadt til at gjøre Kur til hende. Han maatte optræde med Forsigtighed, saalænge hans Kone var hjemme, efterat hun var reist, havde han forsøgt adskillige Tilnærmelser til Johanne Søberg, men var bleven tilbageviist med Haan og Spydigheder. Neustadt var dog ikke Den, der saa let opgav Modet. Forøvrigt var han ikke den eneste Tilbeder, den smukke Pige havde.

I Pensionatet var der en forhenværende Hørkræmmer Balduin Kleinmann, en Mand paa mellem de Halvtreds og Treds. Han havde forlængst opgivet Forretningen og levede nu af sine Rentepenge. Efter sin Kones Død var han flyttet ind i Neustadts Pensionat, hvor han gjerne

vilde føre det store Ord. Han havde den Mening om sig selv, at han havde forfeilet sin Bestemmelse her i Verden, og at han vilde være bleven en udmærket Opdagelsesbetjent! Han læste med stor Interesse alle Forbryderromaner og roste sig af at være en god Ven af forskjellige Opdagelsesbetjente og ved flere Leiligheder at have givet dem værdifulde Vink. I Pensionatet havde han ladet sig forlyde med, at han var paa Spor efter Lampeveismorderen, men Ingen havde rigtigt villet troe ham; thi han ansaaes ikke for den Mand, der havde opfundet Krudtet. Johanne Søberg havde bragt hans gamle, endnu let fængelige Hjerte til at slaae hurtigere, og han havde under Overveielse, om han ikke skulde gjøre hende til Fru Kleinmann den Anden.

Han afbrød Neustadts Betragtninger over, hvorledes denne paa bedste Maade vilde kunne indbyde Frøken Søberg til at gaae med sig i Kasino, ved at træde ind og sætte sig til Frokostbordet. Foran sig lagde han en Avis og agtede at læse den, mens han spiste.

»De er staaet sildigt op idag, Kleinmann,« sagde Neustadt.

»Det kommer af,« var Svaret, »at jeg iaftes var til Jubilæum.«

»Hvis Jubilæum?«

»Mit eget, begribeligviis.«

»Ja saa. Havde jeg vidst det, skulde jeg have sørget for en festlig Dekoration af Spisestuen og Deres Værelse, Deputationer og noget Sølvtøi.«

»Aa, det var blot et mindre Jubilæum. Jeg var igaar kommen akkurat fem og tyve Aar i Beværtningen »Pærens Fryd«, og saa mente Værten, at det Jubilæum maatte feires.«

»Pærens Fryd? det var da et underligt Navn.«

»Aa, De har vel nok hørt Noget om at være blød paa Pæren?«

»Aa ja.«

»Det er saadan Noget som ikke at være ved sine fulde Fem. Men naar De kommer ned i Sørensens Beværtning og tager Dem nogle Opstrammere, saa bliver Pæren igjen klar, derfor har Sørensen kaldt Beværtningen for »Pærens Fryd«.«

»Jeg begynder at forstaae. Det var vel et gemytligt Jubilæum?«

»Om det var? Jeg blev behandlet med en Agtelse, som jeg kunde have været en Krigsraad, de vilde Allesammen drikke med mig, og da vi saa brøde op, vilde de Allesammen følge mig hjem.«

»Gjorde de det?«

»Javist gjorde de. Men efterhaanden som vi gik, faldt de af paa Veien.«

»Hvad vil det sige?«

»Efterhaanden som vi gik, faldt saa den Ene og saa den Anden i Rendestenen, og tilsidst var jeg ganske alene.«

»De faldt ikke?«

»Saagu' gjorde jeg saa, men jeg var den Sidste. Alle ni! raabte jeg, da jeg faldt; thi vi havde været ni, da vi forlode »Pærens Fryd«, ni gemytlige Kegler. Ja, min Overfrakke blev da fælt tilsølet, og Trine har vel faaet Snavset børstet godt af?«

De vedbleve endnu i nogen Tid at tale om Jubilæet, derefter tog Kleinmann Avisen og gav sig til at læse. Pludselig slog han i Bordet, saa Glas og Tallerkener dirrede derved og sagde:

»Nu er der igjen bortrømt en Direkteur for en Sparekasse, naturligviis har Politiet ikke faaet fat paa ham. Sikket Politi vi har!«

»Er det ikke fra Nykjøbing, han er rømt?«

»Jovist.«

»Derfra er jo Frøken Søberg.«

»Er hun!« raabte Kleinmann. »Jeg maa tale med hende, maaske hun kan give mig Oplysninger, der kan føre mig paa Sporet.«

»Han er vel allerede ude af Landet?«

»Maaske og maaske ikke. Havde jeg blot hans Signalement. Det maa hun kunne give mig.«

Trine kom i det Samme ind med Kaffe til Kleinmann.

»Tak Trine,« sagde denne. »Det er farlige Tider, vi leve i, Folk løbe bort med en Kasse, før løb de bort med et Pigebarn.«

Han begyndte at spøge med Trine, der kom til at fortale sig og røbe, at Hr. Hansen havde været der om Morgenen og spurgt efter Frøken Søberg. Neppe havde hun sagt det, før Kleinmanns vældige Haand igjen faldt i Bordet, og han raabte:

»Der har vi ham, Hansen og ingen Anden er Sparekassedirekteuren, som er rømt. Han har altid været mig en mistænkelig Fyr. Jeg har et Par Gange mødt ham paa Gaden, naar han ikke har været her, Frøken Boisen har seet ham i Theatret, ja-ja, hans rigtige Hjem har været Nykjøbing, og ved af og til at opholde sig her et Par Dage har han maaske forberedt sin Flugt, foretaget forskjellige mislige Pengetransaktioner, og naar han nu har været her imorges, saa . . . hm . . .«

»Har det været en stor Uforsigtighed,« mente Neustadt, der morede sig over Kleinmann.

»Eller maaske for at faae Frøken Søberg til at løbe bort med sig,« mente Trine.

»Dertil er hun en altfor ærbar Pige,« sagde Hørkræmmeren.

»Han holder vist meget af Frøknen,« sagde Trine.

»Hvoraf slutter De det?« spurgte Neustadt, pludselig opmærksom.

»Aa, jeg har seet ham tilkaste hende saadanne Øine, som det ikke er vanskeligt at tage feil af. Og saa er Frøknen langt mere tilbageholdende overfor ham end overfor andre Herrer.«

Neustadts Skinsyge var nu ved at blive vakt, men han ønskede, at Kleinmann skulde rage Kastanierne ud af Ilden, han sagde derfor:

»Jeg begynder at troe, Kleinmann, at De kunde være bleven en dygtig Opdagelsesbetjent. Der er Noget i, at Hansen har været her imorges for at faae Frøken Søberg til at løbe til Amerika med sig, han lader sig ikke nøie med en Kasse, men vil ogsaa have et Pigebarn med.«

Kleinmann, der var færdig med sin Frokost, havde nu reist sig fra Bordet, der blev afdækket af Trine, derefter forlod hun Stuen. Tilsidst fik Neustadt Hørkræmmeren bragt saa vidt, at denne lovede strax at ville opsøge en af sine Venner ved Opdagelsespolitiet og henlede dennes Opmærksomhed paa Hansens besynderlige Færd. Neustadt begyndte at hade denne hemmelighedsfulde Hansen og var fast bestemt paa at mistænkeliggjøre ham i alle retskafne Folks Øine. Det pleier jo i vore Dage at være en let Sag.

Før Kleinmann gik, spurgte Neustadt: »Er De ikke en god Bekjendt af Meubelhandler Fog-

man?« Kleinmann bejaede dette, og nu fortalte Neustadt, at hans Meubler vare leiede hos nævnte Meubelhandler, og at han i længere Tid ikke havde betalt ham Leien; de Penge, der skulde have været brugte til at betale den, havde Neustadt moret sig for i sin Kones Fraværelse. Hørkræmmeren mente, at det var en gal Historie, hvilket Neustadt villigt indrømmede og bad Kleinmann om at formaae Meubelhandleren til at give Henstand med Betalingen, han havde truet med at ville lade Meublerne hente, hvilket naturligviis vilde blive en stor Skandale.

Efter nogle Indvendinger lovede Kleinmann at gjøre Neustadt denne Tjeneste og bortfjernede sig; den Sidste tog nu en Avis og satte sig til at læse i den, han vilde afvente Frøken Søbergs Hjemkomst. Der gik en lille halv Time, Neustadt var ved at læse et Avertissement om Margarine, det interesserede ham, han brugte Margarine i sit Pensionat, men lod Pensionairerne være i den Tro, at det var Smør, han var, som sagt, ved at læse et saadant Avertissement, da Frøken Søberg traadte ind. Han reiste sig, bukkede høfligt og sagde:

»Det glæder mig, jeg traf Dem. De har maaske hørt, at Fanny Strøm iaften skal debutere paa Kasino, vil De gjøre mig den Fornøielse at gaae med mig derud?«

»Jeg takker for Indbydelsen,« sagde Johanne, »men jeg kan ikke modtage den.«

»Hvorfor ikke?«

»Jeg har mine Grunde.«

»Det er vel, fordi De ikke vil gaae med mig?«

»Oprigtigt talt, ja.«

»Det er en Fornærmelse.«

»Betragt det, for hvad De vil.«

Hun gjorde Mine til at ville gaae ind paa sit Værelse, der stødte op til Spisestuen. Han bad hende om at blive, han havde Noget at ville sige hende, hun standsede og saae paa ham.

»Frøken, De er fortryllende,« sagde han.

Hun rynkede sine Bryn, saae med Foragt paa ham og sagde:

»For at undgaae Deres Paatrængenhed, har jeg besluttet at forlade Deres Pensionat den Første i næste Maaned.«

»Frøken Søberg, gjør mig ikke til Deres Fjende, jeg er en farlig Fjende.«

»De er for ubetydelig til at være farlig,« sagde hun haanligt og gik ind paa sit Værelse.

Neustadt stampede rasende i Gulvet. »Det skal hun faae betalt,« gjentog han.

(Forts.)

Smaatteri.

Den afdøde Prinds Napoleon lignede i Meget den store Keiser Napoleon, og ligesom denne gjorde han Lykke hos Damerne; det var ikke alene en Cora Pearl, han havde staaet i Forhold til, men ogsaa høitbegavede Damer som Georges Sand og Rachel Felix. Da Prindsen beilede til Kong Victor Emanuels Datter Clotilde, gjorde Kongen ham opmærksom paa, at Prindsessen havde Afsky for Ægteskabet og for Mændene i det Hele taget, og at hun derfor vilde give sin Beiler en Kurv. Prindsen bad om en kort Underholdning under fire Øine med Prindsessen, den blev ham tilstaaet, og efter den meddelte Prindsessen selv sin forbausede Fader, at hun gav Prinds Napoleon sin Haand.

* * *

Om den gamle Borg Weinsberg i Syd-Tydskland gaaer der mange Slags Sagn. I en gammel Beretning hedder det: »Anno 1140 da Kong Konrad beleirede Wefs Borg Weinsberg, indtog han Borgen tilsidst. Kvinderne tilstode han den Gunst, at de maatte paa deres Skuldre tage med fra Borgen det Kostbareste, de eiede. De holdt Raad og bare deres Mænd ud af Borgen. Hertug Friedrich vilde forhindre det, men Kongen, der havde moret sig over Kvindernes List, sagde, at en Konges Ord aldrig blev taget tilbage.« Denne Begivenhed, der er afbildet paa et gammelt Maleri i Kirken i Weinsberg, har begeistret mangen tydsk Digter til Sang. — Om Raadstue-

kjælderen i Byen Weinsberg fortælles, at i de hellige Nætter mellem Jul og Nytaar høres der besynderlige Lyde som om En med en Hammer bankede paa Vinfadene; det er en Vinkypers Aand, og jo stærkere han banker paa Fadene, des bedre bliver Vinen i det nye Aar i Kvalitet og Kvantitet. — I den nærliggende Skov skal en Præst Glüpfels Aand vandre om. Han viser sig i sin Præstekjole og paa en Korsvei for den forskrækkede Vandringsmand, og hvor Vandringsmanden end flygter hen, bestandig staaer Præsten for ham. — 1525 kastede oprørske Bønder Dietrich von Weiter ud af den romanske Kirkes Taarnvindue; hver Paaskenat gaaer Ridderen nu med drønende Skridt gjennem Kirken. — I et gammelt til det saakaldte Kernerhaus hørende Taarn, der tidligere har været et Fangetaarn, skal der heller ikke være hyggeligt, Folket kalder det derfor Aandetaarnet. Tæt Østen for Kernerhaus ligger et Havehus, der i dette Aarhundredes andet Tiaar blev beboet af Digteren Emanuel Geibel. Han saae engang ved Midnatstid en kvindelig Skikkelse i gammeldags Dragt bøie sig over hans Seng, og i sin ældre Alder paastod han endnu bestandigt, at det ikke havde været et Fantasiebillede, han havde lysvaagen seet en Aand. — Vor Tids Forfattere have ikke Besøg af Aander.

* * *

Englænderen Luke Howard inddelte i dette Aarhundredes Begyndelse Skyerne i tre Klasser, nemlig: Stratus, Cumulus og Cirrus. De Første gaae lavest; naar

Taagen stiger tilveirs, dannes der Stratusskyer, efterhaanden stige Skyerne høiere op og blive Cumulus eller Klodeskyer, og høiest flyve Cirrus eller Fjerskyerne. De Sidste benyttes til Veirforudsigelser. Man har lagt Mærke til, at Cirrusskyer tidt gaae forud for et Barometerfald, der bebuder daarligt Veir. Man har fundet, at det i Løbet af 24 Timer vil blive daarligt Veir, naar Cirrusskyerne gaae fra Sydvest til Nordvest. Optræde Cirrusskyerne efter lang Tørke, er det et sikkert Forbud paa Forandring af Veiret. Komme Cirrusskyerne i 12 Timer fra Vest paa den sydlige Horizont og lade Norden være skyfri, vil Vinden blive Østen. Man kan vente flere tørre Dage, naar Cirrusskyerne komme fra Sydøst og langvarig Tørke, naar samme Skyer kommer fra Øst eller Nordøst. Disse Skyer ere dannede af fine Iisnaale. Det er en bekjendt Sag, at Veiret afhænger af Vinden, var der ingen Vind til, da vilde de meteorologiske Begivenheder i Aarets Løb have samme regelmæssige Gang som Stjernerne.

* * *

I Aarhundredernes Løb har det fæstet sig i Folkets Bevidsthed, at en historisk Begivenhed er gaaet til paa denne eller hiin Maade, bagefter kommer saa Kritiken og paaviser Feiltagelserne. Vi bringes til at tænke paa dette Forhold ved at læse Professor Steenstrups meget omtalte Værk: »Vore Folkeviser fra Middelalderen«. Der er nu saaledes Mordet i Finnerups Lade, hvorom der fortælles, at en Mængde Sammensvorne, deriblandt Marsk Stig, vare nærværende, dog er det kun bestemt oplyst, at Arvid

Bengtsøn og Rane Johnsøn vare tilstede. En anden Sag er det, at andre Stormænd have foranlediget Mordet. I den Dom, som afsagdes 1287, erklæredes de Skyldige for at være Grev Jacob af Halland, Marsk Stig, Niels Hallandsfar, Peder Pors og fem Andre. Om Kong Erik har krænket Marskens Hustru, er ogsaa tvivlsomt, men der er Sandsynlighed for, at han har været paa et Elskovseventyr den Nat, han blev dræbt i Finnerup Lade. Kongens Tilnavn var ikke Glipping, men Klipping. Ordet Klipping betød paa hans Tid et klippet Faareskind.

* * *

Walter Scott fortæller i sit interessante Værk: »Napoleon Bonapartes Levned«: »Den store keiserlige Armee rykkede i tre uhyre Masser frem til Floden Niemen. Kongen af Westfalen i Retningen af Grodno, Vicekongen af Italien i Retningen af Pilony og Keiseren selv marscherede til Nagaraiski, en Forpagtergaard, der ligger tre Miil fra Kowno. Dengang Spidsen af hans Kolonner naaede Floden, der løber gjennem de uhyre russiske Skove, red Keiseren frem for at undersøge den ligeoverfor liggende Flodbred. Da steilede hans Hest og kastede ham af. »Et slemt Varsel,« raabte en Stemme, »en Romer vilde vende om«. Man erfarede aldrig, fra hvem Stemmen kom.«

Redakteur: Kapitain *Michael Gjørup.*
Udgiver: *Th. Sørensen* (Rudolf Kleins Efterfølger).
Trykt hos Chr. Birch Gothersgade 65. Kjøbenhavn.

La Costa.

Historisk Novelle af *Michael Gjørup.*

Revideret af *M. Goldschmidt.*

[Forts.]

»Fordømmer Du mig for det? Spanierne have reist sig mod Napoleon, de bede Engelskmændene om Hjælp, og en Brite har saa meget Mod og Mands Hjerte, at han trodser Farer og Død for at underrette os om, at hans Nation fra Fjende er bleven vor Allierede. Skal jeg støde en saadan Mand fra mig, naar Forfølgerne ere ham i Hælene? Skal jeg lade ham blive hængt for mine Øine?«

»Nei, nei! jeg vil jo selv hjælpe Dig med at redde denne Mand.«

»Er det muligt!«

»Han hører vel til mit Lands Fjender; men os Danske har han jo ikke villet gjøre Ondt — og din Frelse er afhændig af, at han kommer bort. Ikke sandt, han kan ikke falde, uden at Du falder med?«

»O, Regine, høihjertede, ædelmodige Pige!«

»Men saa maa Du love mig, at Du ikke vil benytte hans Efterretninger til at fremkalde Util-

fredshed blandt dine Folk. Hvad kan det hjælpe, at de faae de bedrøvelige Ting at vide? De kunne jo ikke komme bort alligevel, og naar jeg tænker mig, at I vilde gjøre Oprør og slaaes her — lov mig, la Costa, at Du ikke vil gjøre noget Ulovligt, saa at jeg med god Samvittighed som dansk Pige kan hjælpe Dig med at faae den Fremmede bort.«

»Jeg lover Dig, at jeg i den vanskelige Stilling, hvori jeg er sat, intet Ulovligt skal gjøre — nei, det kunde være tvetydigt . . . hvad er Lov i saadanne Forhold? . . . Jeg binder mig til, Regine, Intet at foretage, som Du ikke vil kalde overensstemmende med min Ære og Pligt!« sagde la Costa, idet han ømt drog hende til sig. »Ja, min Regine,« vedblev han, »nu aander jeg atter frit; det synes mig, at nu, da Du er indviet i min Hemmelighed, og din Villie er med mig, vil Alt gaae godt.«

»Lad os haabe det! Men Mikkel Skytte tier ikke. Af en eller anden Grund hader han Spanierne, og han er sikkert gaaet til Hr. Momsen og hans Gjæst, den franske Intendant.«

»Saa kunne vi endnu idag vente en Husundersøgelse, og hvor kunne vi saa skjule Engelskmanden?«

»Det er netop det, jeg har tænkt paa, og jeg troer: i Fjendens egen Leier. Mikkel Skyttes Hus ligger nede ved Stranden, han selv er ikke

hjemme, og jeg veed, at hans Søster af Forvalteren er bleven kaldt herop, saa der kan din Gjæst opholde sig, indtil der ikke meer er Fare her paa Gaarden.«

»O, min Regine, Du veed Raad for Alt.«

»Angst gjør seende.«

»O, lad mig taknemlig sige det Rigtigere: Kjærligheden gjør det!«

De gik, og la Costa skyndte sig med at meddele sin Gjæst, at han maatte forandre Opholdssted. Mr. Argall hørte med stor Rolighed derpaa og tog dygtig for sig af Frokosten.

»Nu,« sagde han, »det bliver et lille Eventyr, som vil kunne more mine Venner i London. — Deres Vin er fortræffelig, Hr. la Costa. Lad mig imidlertid fortælle Dem hele vor Plan. Jeg er ikke den eneste Agent for Storbritanien; de andre spanske Korpser blive ogsaa underrettede, og en Mr. Robertson har maaske allerede i dette Øieblik søgt at sætte sig i Forbindelse med General Romana paa Øen Fyen. Er Alt aftalt, saa vil den engelske Admiral i Beltet, Sir Richard Keats, være beredt til at tage Spanierne ombord og bringe dem til deres Fædreland.«

»Det er en stor Plan, men vanskelig. Hvorledes kunne de Regimenter, der ligge i Jylland, komme over til Fyen?«

»Ja, det er netop derfor, at jeg har begivet mig hertil. Ere alle Regimenterne i Jyl-

land enige, kunne de vel tiltvinge sig Overgangen over Lillebelt. Jeg vil derfor bede Dem, Hr. Ritmester, at underrette Deres Kammerater om vor Plan, for at de kunne være forberedte.«

»Jeg er beredt til at forsøge og vove Alt; jeg kunde blot ønske at have direkte og tydelige Ordrer.«

»De kan gjøre som Dem synes; De kan selv bedømme, om der foreligger Ordrer eller ei; jeg tvivler ikke om, at jeg har en Mand for mig, der veed, hvad han skylder sin retmæssige Konge.«

La Costa bukkede, og den tro Perez traadte nu ind for at føre Mr. Argall til det nye Skjulested. Engelskmanden trykkede la Costas Haand og sneg sig derpaa med sin Ledsager bort ad en af Borgens mange Sidetrapper. La Costa kastede sig paa sin Sopha og faldt kort efter mod sin Villie i en urolig Søvn. Mr. Argall og Spanieren begave sig forsigtig i Retningen mod Skovfogedhuset. De gjorde mange Omveie for ikke at blive sete og naaede endelig lykkelig og vel Mikkel Skyttes Enemærker. Da der var blevet sagt, at Skytten ikke var hjemme, anvendte de ingen videre Forsigtighed, end at Perez blev udenfor, medens Mr. Argall sorgløst traadte ind i Huset. Men her stødte han paa Hr. Charles Momsen og Mikkels Søster Stine. Engelskmanden fattede sig snart og spurgte paa Tydsk:

»Er Skytten ikke hjemme?«

»Nei,« svarede Charles Momsen.

»Jeg er en holstensk Studepranger,« vedblev Engelskmanden.

»Hm, der kommer ingen Studeprangere paa denne Tid af Aaret,« mumlede Hr. Momsen, og hviskede dernæst til Stine: »Skynd Dig op til Skodstrup, Franskmanden maa snart være der, og meld ham, at vi vist have Engelskmanden her.« Dernæst sagde han høit: »Vil De behage at vente lidt, Skytten kommer vistnok strax.«

Perez var, som bemærket, bleven udenfor, Hr. Charles Momsen befandt sig altsaa alene med Engelskmanden. Man saae paa hinanden en kort Tid, og Ingen yttrede Lyst til at begynde en Samtale. Perez stak Hovedet ind ad et Vindue og sagde:

»Jeg saae en Pige løbe herfra, jeg kunde ikke forhindre det.«

»Godt,« svarede Mr. Argall og kastede sig øieblikkelig over Momsen, som ikke anede dette Angreb og derfor ikke satte sig til Modværge. Han blev i Hast bagbunden, og Perez gjorde sig en speciel Fornøielse af at lægge Franskmændenes Ven ud i Svinestien. Hr. Charles Momsen sprællede og skreg, Svinet skreg ogsaa, det var en Duet, der hjertelig morede Perez, og snart vare baade han og Mr. Argall borte fra Skyttens farlige Hus.

Vi maae imidlertid vende tilbage til Skodstrup for at se, hvad der imens er foregaaet.

VII.

Hr. Jens Grubbe havde været i Marken for at se til sit Korn; han var netop i Begreb med at tage sig en Bid Brød og en Dram, da en stor Mængde Mennesker viste sig i Borggaarden. I Spidsen for Hoben gjenkjendte han Hr. Robewal og den danske Militsofficer, og bag dem saaes flere Militssoldater og enkelte Bønder, bevæbnede med Høtyve og Leer. Han løb strax ned for at spørge om Grunden til dette usædvanlige Optog, og raabte:

»Men hvad er der dog paafærde? Har Engelskmanden gjort Landgang?«

»Nei,« svarede Militsofficeren; »men man fortæller, at den engelske Spion, som blev landsat iforgaars Nat, skal være skjult her paa Gaarden. Af den Grund komme vi for at foretage en Husundersøgelse.«

»Det behøves ikke,« sagde Grubbe, »jeg huser ingen Engelskmænd.«

»Men der er Andre, som kunne huse dem uden Deres Vidende og Villie, Hr. Grubbe. Vi mistænke ikke Dem, det være langt fra os, dertil anse vi Dem for at være en altfor brav dansk Mand.«

»Saa mener De vel sagtens Ritmester la Costa, men ham kan jeg svare for som for mig selv. Han huser, min Sjæl, ingen Englændere og Landsforrædere.«

»Det ville vi nu lade staae indtil videre, Hr. Grubbe; men der maae foretages en Husundersøgelse.«

»Ja saa, taler De i den Tone til mig! — Maa jeg ellers spørge Dem om, hvorfor De ikke allerede iaftes fortalte mig, at De havde den spanske Ritmester mistænkt?«

»Fordi vi først selv erfarede Spionens Opholdssted denne Morgenstund.«

»Og af hvem, om jeg maae spørge? Sagtens af en eller anden omflakkende Kjeltring eller Skærsliber?«

»Hr. Grubbe, Angiveren staaer her, det er Deres egen Skytte.«

»Er det Dig, Mikkel! Fy for Fanden! Sikken en Rævestreg! Ja, han hedder ikke Mikkel og har ikke rødt Haar for Ingenting. Saa han har fordristet sig til at rapportere til Dem uden først at sige mig, sin lovlige Husbond, et Ord? Naa, saadan! Ja, Du er nok bleven gode Venner med Procesmageren paa Skottenborg, og det skulde ikke undre mig, om hele denne Historie var bleven opspunden for at ærgre mig. — Han vil jo hævne sig! Ja værs'go, visiteer De kun! Søg De kun Huset igjennem fra Kjælder til Loft!

Men dyrt skal det komme Dem til at staae, hvis De skamflikker mig for Ingenting! Det skal jeg love for!«

Officeren svarede: »De maae gjøre, hvad De vil, Hr. Proprietair; jeg gjør kun min Pligt. Men for at De kan se, at der ingen Chicane er med i Spillet imod Dem, saa lad Deres Skytte berette, hvad han har meldt os.«

Mikkel Skytte aflagde nu sin Beretning, hvis Indhold vi jo omtrent kjende, og da Hr. Grubbe deraf ikke kunde opdage ringeste Mistænkeligt, sagde Officeren:

»Ja, i Kongens Navn opfordre vi Dem til, Hr. Grubbe, ikke at lægge os nogen Hindring i Veien.«

Da Kongens Navn blev nævnt, studsede Grubbe og sagde:

»Ja værs'go! Men jeg bliver nu ved Mit og siger, at det er ikke Andet end Lurendreieri af Procesmageren paa Skottenborg!«

(Forts.)

En uartig Pige.

Novelle af ***Fr. Seemann.***

(Sluttet)

»Vil De fornærme mig?« spurgte jeg. »Troer De, at jeg lader mig kjøbe til at gjøre det godt igjen?«

»Gud bevar os, det var ikke min Mening at fornærme Dem; jeg har i al Venskabelighed gjort Dem et godt Tilbud. Min Kone og jeg kunne ikke udholde at se Klara gaae og græmme sig; hun holder bestandigt af Dem.«

»Heri bedrager hun baade Dem og sig selv. Jeg har seet hende hvile i en Andens Arme; lad hende holde Bryllup med ham.«

»De har opfattet den ulykkelige Historie paa en helt feilagtig Maade. Dengang De hiin Morgen kom ned i Haven, havde den unge Grum, ganske mod Sædvane opført sig meget paatrængende mod Klara, og hun var bleven forvirret herover.«

»Aa, hendes Forvirring var ikke større end at hun kaldte ham: Elskede Alexander. Hun maa have givet Dem en aldeles feilagtig Fremstilling af Sagen.«

»De seer idag Alting i et forkert Lys. Slaa nu til Husby, og lad Alt komme i sin gamle Gænge. Ikke sandt, om en Maaned staaer Bryllupet, og det skal blive et lystigt Bryllup.«

»Det er min bestemte Beslutning, at det for bestandigt skal være forbi mellem Deres Datter og mig.«

Han begyndte at larmentere og at gjentage, at hans Datter var høist ulykkelig, at hun havde trukket sig tilbage fra sine Veninder, og at jeg ikke kunde forsvare at forspilde hendes Fremtids Lykke. Han blev hos mig en Time, han blev to; for at blive ham kvit, maatte jeg foregive, at jeg skulde ud i Byen og informere. Vi fulgtes ad ud af Døren; han fortalte mig, i hvilken Gjæstgivergaard han boede, og at han om Aftenen vilde komme igjen og tale yderligere med mig om Sagen. Jeg forsikkrede ham, at det ingen Nytte vilde være til, og vi skiltes.

Det var en prægtig Høstdag. Jeg vandrede ud af Byen for i Ro at kunne samle mine Tanker. Helsteds Besøg havde været mig meget ubehageligt; jeg havde haabet, at mit Mellemværende med Klara for bestandigt havde været afsluttet. Hvorfor havde hun ikke skrevet selv? Hvorfor havde hun sendt sin Fader? Hun kjendte mig dog for godt til at vide, at en direkte Henvendelse til mig fra hendes Side vilde forblive ubesvaret. Hendes Fader betragtede Forlovelsen som en

Slags Forretning, og han havde det Haab, at jeg vilde afslutte den med ham, naar han gjorde den saa fordelagtig for mig som muligt. Han holdt meget af sit eneste Barn, og derfor var det naturligt, at han med Udholdenhed vilde forsøge paa at befordre hendes Lykke. For ikke at udsætte mig for at faae endnu en Samtale med ham, besluttede jeg at tilbringe Aftnen hos en af mine Kolleger.

Næste Morgen fortalte de Folk, hos hvem jeg boede, at Kjøbmand Helsted havde to Gange i Aftnens Løb været i Huset og spurgt efter mig. Senere erfarede jeg, at han ogsaa havde spurgt efter mig paa Klubben. Han havde sagt til Husets Folk, at han absolut samme Aften maatte have mig i Tale; thi hans Forretninger tvang ham til at reise hjem tidligt den næste Morgen. Ved at høre dette, følte jeg mig lettet, og jeg haabede ikke mere at blive forulempet fra den Kant.

En Dag modtog jeg et Brev, hvis Udskrift var skrevet af en mig ubekjendt Damehaand. Jeg aabnede det i Hast og saae, at Brevet var fra Mathilde. I stor Spænding satte jeg mig til at læse det. Hun skrev:

»Hr. Adjunkt Husby!

De undres vistnok over at modtage dette Brev, og jeg har da ogsaa havt store Betænkeligheder ved at sende det afsted. Naar det

nu skeer, er det, fordi jeg ikke kan taale bestandigt at være Gjenstand for den største Miskjendelse.

Jeg skal stræbe efter at forklare mig saa tydeligt som muligt.

Den Morgen, De saa pludselig reiste bort, var Klara ved Frokostbordet i en meget nedslaaet Stemning. Hun fortalte, at De længe havde været jaloux paa Alexander, og da De havde truffet ham og hende siddende i Samtale i et Lysthus i Haven, var Deres Jalousi slaaet ud i lys Lue, De var bleven heftig og havde erklæret Forlovelsen for at være hævet. Alexander bekræftede i Et og Alt, hvad Klara havde fortalt, og den Grumske Families kvindelige Medlemmer tøvede ikke med at udtale den mest uskaansomme Dom over Deres Opførsel.

Ved at drøfte Sagen yderligere, kom de i Tanker om, den foregaaende Dag at have seet Dem sidde hos mig paa Marken. Det var rimeligviis mig, som var Skyld i hele Skandalen, idet jeg skulde have draget Dem fra Klara. Det var maaske en gammel Kjærlighed, som var vaagnet hos Dem paany osv. Ved at udspørge Jespersen fik Oline at vide, at De, den Dag de Andre vare ude at kjøre, havde spadseret længe med mig i Skoven, og nu blev man sikker paa, at det var mig,

Ulyksalige, som stod bagved det Hele. De kan tænke Dem, at jeg har grædt mine modige Taarer herover, og det saa meget mere, som Forpagterfamilien ikke behandler mig med samme Venlighed som før; de skikkelige Folk tænke velsagtens: Der gaaer aldrig Røg af en Brand, uden der er Ild i den.

Et Par Dage efter Deres Bortreise tog Klara hjem til sine Forældre i Odense. Jeg fik lidt mere Ro. Men nu er hun vendt tilbage. Jeg mødte hende igaar paa en Spadseretour med Frøknerne Grum, tænk Dem! hun standsede mig og overøste mig med Bebreidelser. Jeg var som himmelfalden og brast i Graad. Frøknerne Grum lagde sig ikke imellem, og da de forlode mig, kneisede Mariane med Nakken og sagde fornemt til mig:

»De er en styg og uopdragen Pige!«

Heldigviis er Alexander i Kjøbenhavn, ellers havde han maaske paa en eller anden Maade tilkjendegivet mig sin »moralske Indignation« over min Opførsel.

Til mine Forældre kan jeg naturligviis ikke skrive om Alt dette, men Dem, min Barndomsven, der ikke vil misforstaae mig, vover jeg at anmode om et Raad i min ulykkelige Stilling.

Deres

Mathilde Langsø!«

Dette Brev satte mig i heftig Bevægelse. I mine ensomme Timer var Mathilde bleven mine Tankers kjæreste Gjenstand, og jeg var begyndt at overveie, om jeg skulde anmode hende om at ledsage mig gjennem Livet. Nu var dette efter Indholdet af hendes Brev for lang Tid blevet umuligt; thi forlovede hun og jeg os nu, vilde derved kun Sandheden af de ufordelagtige Rygter, som vare blevne udspredte om os paa Ellehøi, blive bestyrket.

Hvilket Raad skulde jeg give Mathilde? At opsige sin Plads og tage fra Ellehøi. Men hun vilde jo nødigt tilbage til sine Forældre i Kjøbenhavn, og det maatte hun, hvis hun ikke kunde opspørge sig en ny Plads. Jeg lagde adskillige Planer, som bleve forkastede, og sov om Natten uroligt; jeg saae i mine Drømme den stakkels Pige sidde grædende paa sit Værelse og vente Hjælp af mig. Den følgende Dag var jeg bleven roligere; i ethvert Tilfælde kunde jeg meddele Mathilde, hvad der hiin Morgen var passeret i Haven, hun vilde heraf kunne se, hvorledes jeg var bleven bagtalt, og at der havde været gyldig Grund for mig til at hæve min Forlovelse.

Jeg satte mig til at skrive. Det var det første Brev til Mathilde; en Mængde Tanker og Følelser stormede ind paa mig, da jeg satte Pennen til Papiret. Det blev et langt Brev; jeg

fortalte hende, at jeg havde havt Besøg af Kjøbmand Helsted, og hvad der var passeret imellem os. Noget egentlig Raad gav jeg hende ikke, men derimod bad jeg hende indstændigt om at skrive mig til, hvis hendes Stilling paa Ellehøi skulde vedblive at være saa ubehagelig som nu. Med bankende Hjerte sendte jeg Brevet afsted og forestillede mig, hvad Indtryk det vilde gjøre paa hende. Vilde det bringe hende Trøst? Kunde hun maaske gjennem enkelte Udtryk og Vendinger skimte mit Hjertes sande Tilstand?

Hvor længtes jeg efter Svar. Den ene Dag gik efter den anden, det kom ikke. Skulde hun være bleven syg? Skulde der være tilstødt hende en Ulykke? Jeg blev urolig, jeg kunde ikke sidde hjemme, jeg maatte ud i den frie Luft, ud i det friske Efteraar.

Det var en herlig Oktoberdag, Luften var ren og gjennemsigtig, og ikke en Sky var at se paa Himlen. Det var netop Søndag, og Klokkerne klang smukt over Land og By. Postbudet bragte mig et Brev, det var fra hende. Med feberagtig Hast aabnede jeg det og læste:

»Hr. Adjunkt Husby!

Tak for Deres velkomne Brev. Naar jeg ikke har svaret derpaa før nu, er det, fordi her er indtruffet Begivenheder, hvis Udfald jeg først har villet afvente.

Nogle Dage efter at jeg havde modtaget

Deres Svar, mødte Forpagter Jespersen en Morgenstund Alexander og Klara paa Marken, de vexlede bittre Ord med hinanden. Samme Dag foregav Klara at være bleven syg og reiste hjem. Men næste Morgen kom Kjøbmand Helsted til Ellehøi og forlangte at faae Fru Grum i Tale under fire Øine. Hun er, naar Alt kommer til Alt, en Kone med Hjertet paa det rette Sted. Overfor sine Børn er hun svag, men hun taaler ikke, at de foretage sig noget Slet. Helsted havde en lang Samtale med Fruen, derefter blev Alexander kaldt ind. Man hørte ham tordne og bande saaledes, at hans Søstre, som lyttede ved Døren, bleve angst og bange. Tilsidst blev Alexander dog roligere, og hvem kan skildre Søstrenes Forbauselse, da han traadte ind og fortalte dem, at han var bleven forlovet med Klara Helsted.

»Maa jeg gratulere,« sagde Mariane, »jeg troede ellers, at Du kun vilde forlove Dig med en fornem Mands Datter.«

»Aa, det var en Grille,« sagde han. »Seer Du, jeg har gjort en stor Gjæld i Kjøbenhavn; den hverken kan eller vil Moder betale; jeg er derfor nødt til at foretrække en rig, for en fornem Svigerfader.«

Alt dette fortalte Oline Jespersens, som igjen fortalte mig det. Jeg staaer nu fuldstændig ren i de brave Folks Øine, de beklage

meget, at 'de skulle miste mig; thi jeg har fundet det rigtigt at forlade Ellehøi til 1ste November, her er blevet mig for uhyggeligt. Naar Alt kommer til Alt, er det lettere at bære store Ubehageligheder i sit Hjem end smaa mellem Fremmede.

Deres

Mathilde Langsø.«

Dette Brev gjorde mig inderlig glad. Knuden var løst, og al Bagtalelse slaaet til Jorden. Kort efter fik jeg fra anden Side at høre, at Alexanders og Klaras Bryllup allerede havde fundet Sted; Kjøbmand Helsted havde paaskyndet det, og strax efter var det unge Par reist til Udlandet og vilde blive borte et Aar.

Skulde Mathilde ikke have Svar paa sit Brev? Jeg vilde give hende et mundtligt Svar, naar jeg til Juleferien kom til Kjøbenhavn.

I Juleferien bleve vi forlovede.

Hansen.

Original Novelle.

[Forts.]

Da kom den meget omtalte Hansen, hilste forbindtligt paa Neustadt, bankede paa Frøken Søbergs Dør og gik ind til hende. Neustadt skyndte sig med at lægge Øret til Nøglehullet. Han knyttede Hænderne af Raseri ved hvad han hørte, fjernede sig fra Døren og sagde:

»Nu veed jeg Nok, han har indbudt hende til at gaae med sig i Kasino iaften, og hun har taget mod hans Indbydelse. Det er en uhørt Fornærmelse mod mig. Men jeg skal hidse Kleinmann paa ham. i Stedet for at komme paa Kasino, skal han komme et andet Sted hen. Lad Kleinmann prostituere sig, det bliver hans Sag, jeg drager Fordelen deraf. — Det er aabenbart, hun holder af Hansen, men hvem er i Grunden denne forbandede Hansen?«

For ikke at træffe sammen med Hansen, forlod Neustadt Spisestuen og gik ud i Kjøkkenet til Trine, hvem han fortalte den opsigtsvækkende Nyhed, at Hørkræmmer Kleinmann havde fortalt, at Hr. Hansen rimeligviis var en Mand, der for-

nylig var rømt bort fra en Provindsby med mange Penge, og at han var i Begreb med at stikke af til Amerika. Trine korsede sig ved at høre dette, og Neustadt bad hende om endelig at fortie det Hele; thi det vilde skade hans Pensionat, hvis det kom ud blandt Folk, at det havde huset en Forbryder.

»Nu forstaaer jeg,« sagde Trine, »hvorfor Hr. Hansen imorges var saa hemmelighedsfuld. Han maa gjemme sig, for at Politiet ikke skal faae ham fat.«

»Det er ikke saa tosset tænkt, Trine,« sagde Neustadt.

Han forlod hende, for at besørge nogle Ærinder i Byen. Hvad han havde forudseet, skete; Trine kunde ikke tie med den store Hemmelighed, hun gik ind til Johanne Søberg og fortalte hende det Hele. Johanne brast i Latter, hvilket forargede Trine, der fuldt og fast troede paa, at Hansen maatte være en Kassebedrøver.

»Men,« sagde Johanne, »Sagen har ogsaa sin alvorlige Side. Den viser, at Neustadt er en større Slyngel, end jeg havde troet.«

»Veed Frøknen da, hvem Hr. Hansen er?« spurgte Trine.

»Naturligviis,« sagde Johanne, »han er Den, han udgiver sig for at være.«

Denne Samtale blev afbrudt af Hansen; da Trine saae ham, skyndte hun sig bort med et

komisk betuttet Ansigt. Han hilse paa Johanne og sagde:

»De forundrer Dem maaske over, at se mig her igjen, men Sagen er, at jeg har talt med en baade agtværdig og elskværdig ældre Dame, Enke efter en Embedsmand, og hun vil med Fornøielse indrømme Dem et Værelse i sin Leilighed.«

»Jeg takker Dem meget for deres Uleilighed,« sagde Johanne. »Hvem er den Dame?«

Hansen opgav Johanne Navnet og Adresse, dernæst sagde han:

»Efter det, De før fortalte mig om Neustadts Paatrængenhed, vilde det maaske være bedst, De snarest muligt flyttede fra dette Pensionat.«

»Naar Fru Neustadt kommer hjem, og hun ventes hver Dag, vil jeg nok kunne blive Maaneden ud.«

»Nuvel, jeg skal tage Ophold her i Pensionatet, og Gud naade Neustadt, hvis han vover paa at fornærme Dem.«

»Ville De og han ikke blive uenige?«

»Jeg foragter den Fyr.«

»Trine fortalte mig, lige før De kom, at han havde sagt, De var i Begreb med at flygte til Amerika.«

»Jeg?«

»De var fra en Provindsby rømt bort med en stor Mængde Penge.«

Hansen lo, men blev pludselig alvorlig og sagde:

»Neustadts Ondskabsfuldhed fortjener at blive straffet. Jeg har Midler ihænde til at kunne straffe ham.«

»De?«

»Ja netop. Det er jo Klokken fem, her spises til Middag?«

»Ja, hvorfor spørger De om det?«

»Jeg har nu mine Grunde. Neustadt skal idag faae at vide, hvem jeg er.»

»Hvem De er? Det veed han jo.»

»Nei han veed ikke,« sagde Hansen.

»Er det da sandt, De er en Anden end De udgiver Dem for at være?«

»Frøken Søborg, gjør mig den Tjeneste ikke at gjøre mig flere Spørgsmaal. Hav Tillid til mig, ikke sandt, det har De jo? Alt skal blive opklaret, inden vi gaae i Kasino. Og hør, gaae til den Dame, hvis Navn og Adresse jeg har opgivet Dem, hun venter Dem.«

»Jeg skal gjerne føie Dem deri. Men . . . men . . .?«

»De kan ikke lide den Hemmelighedsfuldhed, hvormed jeg omgiver mig, De begynder at tænke paa, hvad Neustadt har fortalt Trine, De mener maaske, at den Hansen begynder at blive en fordægtig Fyr?«

»De tager feil; jeg har fuldstændig Tillid til Dem.«

»Desværre tillader min Tid mig ikke at blive her længer. Farvel Frøken, jeg vender tilbage, saasnart det er mig muligt.«

Han hilste og gik. Denne Samtale havde givet Johanne meget at tænke paa. Hvad betød den Hemmelighedsfuldhed, hvormed Hansen omgav sig? Han sagde, at Alt skulde blive opklaret; hvad var det, der skulde opklares? Var han alligevel en Anden end Den, han udgav sig for at være? Hun besluttede at besøge den Dame, der vilde leie hende et Værelse, maaske hun vidste Noget om Hansen.

I et stort gammelt Hus midt inde i Byen standsede Johanne paa anden Sal ved en Dør, hvorpaa der var en blankpoleret Messingplade med Navnet E. F. Klingenberg, Etatsraadinde. Hun spurgte sig selv, om hun ikke var gaaet feil, det var jo besynderligt, om en Dame, der boede i en vistnok meget dyr Leilighed, havde Værelser at leie ud. Efter nogen Tvivl ringede hun dog paa, og en Pige lukkede hende op. Johanne spurgte efter Etatsraadinden. Ja, hun var hjemme.

Pigen viste Johanne ind i et rigt udstyret Modtagelsesværelse og sagde, at Etatsraadinden strax vilde komme. Johanne saae sig om og sagde til sig selv, at det var tydeligt, hun maatte

være gaaet feil. Nu traadte Fru Klingenberg ind, en smuk, ældre Dame med et venligt og tillidsvækkende Ansigt. Johanne fremstammede Noget om, at hun vist var gaaet feil, og at Hr. Hansen maatte have opgivet en urigtig Adresse.

»Nei, han har ikke,« sagde Fruen, «Sagen er den, at jeg gjerne ønsker mig en Slags Selskabsdame, og det kan De vistnok godt forene med at gaae paa Kursus.«

Det mente Johanne, at hun kunde.

»Tag mig det ikke ilde op,« vedblev Fruen, »da De nu skal betragtes som et Lem af Familien, ønsker jeg gjerne at vide lidt om Deres Familieforhold.«

Johanne fortalte da, at hendes Fader var en velstaaende Kjøbmand i Nykjøbing paa Falster. Hun var eneste Barn. Faderen havde giftet sig anden Gang og faaet en Kone, der var meget dygtig til at bestyre et Hus, men hun havde i de senere Aar bildt sig ind, at hun var literairt begavet, og de Samtaler hun førte om de Bøger, hun havde læst, men ikke forstaaet, gjorde tilsidst Samlivet med hende utaaleligt. Johanne havde derfor faaet Lyst til at komme bort fra Hjemmet, og for at opnaae dette, havde hun besluttet at tage til Kjøbenhavn for at perfektionere sig i Sprogene. Hun roste sin Fader meget og sagde, at hun længtes ofte efter ham.

Fruen havde med Opmærksomhed lyttet til Johannes Fortælling og sagde:

»Jeg synes godt om Dem. Da jeg har hørt, at det Pensionat, hvori De boer, ikke behager Dem, foreslaaer jeg, at De endnu idag flytter til mig.«

»Jeg veed ikke, om det er gjørligt?«

»Det er det vistnok. Skulde De se Hr. Hansen, hils ham da fra mig. Jeg er ham taknemmelig for, at han har anbefalet Dem til mig.«

Det blev da saa godt som afgjort, at Johanne samme Dag skulde flytte til Fru Klingenberg. Da hun var paa Hjemveien, kom hun i Tanker om, at hun vilde have spurgt Fruen ud om Hr. Hansen, men det var jo kommen ganske anderledes end hun havde ventet. Johanne vidste ikke mere om Hansen end før, og han var den Mand, som næsten bestandig var i hendes Tanker.

En Aften, kort efter at hun var kommen til Kjøbenhavn, havde hun været paa Tivoli med nogle af Pensionatets Beboere, da de vilde gaae hjem, var hun i Trængslen bleven skilt fra sit Selskab.

[Sluttes.]

Kjøbenhavnsk Foraarsvise.

Mel, Slutningssang af „En Fortid“.

April, den en og tyvende,
Kom Storken alt iaar.
I Mai — jeg troer den syvende —
Kom vore Svaler flyvende
Og bragte deilig Vaar
:,: Og kviddred og kviddred saa glad ved Bondens Gaard. :,:

Ei Skoven sig forsinkede,
Men sprang til Pintsen ud;
Det grønne Løv os vinkede,
Og Aaens Bølger blinkede
Saa skjælmsk til grønne Skud.
:,: Violen, Auriklen og Lilien stod Brud. :,:

Da mellem Husfacaderne
Vi altid her maae gaae,
Da her er Sten i Gaderne
Og Støv paa Promenaderne,
Vi neppe Vaaren saae,
:,: Men ikkun en Strimmel af Himlen høi og blaa. :,:

Ei saaes de grønne Fletninger
I Skovens høie Hal;
Man lever for Omsætninger,
For Gjøgl og for Forretninger;
Det klingende Metal
:,: Behersker vort triste Humør og vor Moral. :,:

Men har man Raad, saa kjøber man
Paa Landet sig et Sted,
Og dette Landsted døber man
Med Fruens Navn — saa løber man
Ei Risiko derved;
:,: Thi hun er, thi hun er fornøiet da dermed. :,:

Men alle, alle Staklerne,
Som intet Landsted har,
Engang ud til Spektaklerne
Og ud til Blaar-Miraklerne
En Sommersøndag ta'er,
:,: Og ofte en Mængde i Vandet gaaer saagar. :,:

Der glemmer man Aviserne
Og Vrøvlet fra vor By,
Var ei saa høie Priserne,
Man smagte gjerne Spiserne,
Som er paa Bellevue —
:,: Men nu til sin Madkurv man kan alene tye. :,:

I Græsset under Bøgene
Man ligger nok saa glad,
Man seer paa de Besøgende
Og smiler til de Spøgende
Og spiser saa sin Mad
:,: Og tømmer, og tømmer det hele Sulefad. :,:

Ja, herlig er den skjønne og
Den lyse, friske Skov!
Derfor ud til det Grønne, og
Den Tour vil sig belønne, og
Den har Du vist behov.
:,: Ja Vaaren, ja Vaaren er kommen, Gud ske Lov! :,:

Smaatteri.

En Aften i Eftersommeren i »det mærkværdige Aar« 1848 vandrede afskediget Referendar v. Bismarck med Geværet og Jagttasken paa Ryggen langsom gjennem Klützer-Skoven ad Veien til Jarchlin, fulgt af sin tro Diana. Da opdagede han ved Skovens Udkant en belæsset Høstvogn, ledsaget af flere Bønder, som havde foretrukket at kjøre ad Godsets kortere og bedre Vei istedetfor ad Markveien. Den bekjendte Vredesaare i Bismarcks Pande svulmede op, uforfærdet traadte han hen til Bønderne, irettesatte dem, fordi de uden Tilladelse kjørte paa Veien, og, da de gave trodsige Svar, truede han dem med at tage Vognen i Pant. Aanden fra 1848 var imidlertid over Bønderne. De vilde ikke give efter, da de vidste, at Magten var paa deres Side, og besluttede at sætte Trods imod Trods. Bismarck studsede et Øieblik over denne uventede Modstand, rev imidlertid strax efter Geværet fra Skuldren, fast bestemt paa at hævde sin Ret. Bønderne havde ogsaa lagt Mærke til Geværet og rev det fra Eiermanden trods Dianas Gjøen. Men Sagen skulde ende ganske anderledes. Man var under denne Bryden kommen til Zampel, en lille Flod, der flyder i Retningen fra Klütz til Jarchlin i Rogafloden, og hvorom det med Rette kan siges, at de stille Vande ere de dybeste. Denne lille Flod

har hidtil glædet sig ved en upaaagtet Tilværelse. Bismarck havde beholdt sin Stok og søgte bestandig at faae Vognen tagen i Pant. Da raabte en af Bønderne: »I Zampel med ham!« Strax greb otte til ti kraftige Arme efter ham, for, ubekymret om de Slag, der regnede ned paa Hovederne, at kaste Modstanderen i Zampel. Situationen var bleven alvorlig; thi Bønderne vilde vist ved Stokkeslag have forhindret, at Bismarck nogensinde var kommen op af Floden igjen. Imidlertid forandrede Scenen sig pludselig. En ny kraftig Knippel var kommen til Assistance, det var Inspekteur Sonntag fra Jarchlin, hvem Dianas heftige Gjøen havde hidkaldt fra en nærliggende Kartoffelmark. Bønderne tabte Modet, kastede Bismarcks Bøsse i Zampel og løbe deres Vei, ladende Vognen i Stikken. Bismarck blev ikke længe i Jarchlin og Klütz, men gik sin glimrende Løbebane imøde. Men Godsinspekteuren gik det ikke heldigt, han søgte Trøst mod Livets Sorger i Flasken og blev afskediget fra sin Plads. Bismarck, som nu var bleven Rigets Kantsler, glemte ikke sit Livs Redningsmand, han gjorde ham til Skovfoged og Jæger, og han lever nu glad og tilfreds i Fyrstens store Skove.

* * *

Den bekjendte Afrikareisende, Dr. Schweinfurt, har henledet Opmærksomheden paa den store Betydning, Oaserne have for Kjendskabet til Oldtidens Liv. I 1874 besøgte han den 20 Mile V. for den ægyptiske By Theben liggende Oase El Chargeh og fandt her tydelige Beviser

paa den store Kultur, der i den romerske Keisertid havde hersket i det nu forsømte, folketomme og forglemte lille Land. Dets Befolkning blev dengang beskyttet af fem mægtige Borge, og over 200 Brønde vare anlagte til Landets Forsyning med Vand. Paa hin Tid vare Oaserne Forviisningssteder for politisk Kompromitterede. Der findes en meget stor Mængde Levninger fra Kristendommens første Aarhundrede; thi denne Religions tidligste Historie er meget nøie knyttet til Oasernes, man behøver blot at erindre sig Navne som Antonius, Pachomius, Athanasius, Makarius og Hilarius. Eftersom der ikke i Ægypten, selv ikke i de koptiske Klostre, har bevaret sig nogen Tradition fra hiin Tid, fortjener Levningerne fra den gammel-kristelige Tid i Oaserne en ganske særdeles Opmærksomhed. Et Sammenstød af gunstige Omstændigheder har her bevaret Meget af, hvad der andet Sted er blevet ødelagt af Menneskehænder og Tidens Tand. I den ægyptiske Nildal er der kun blevet lidt tilbage af gammelt Murværk, opført af brændte Teglsteen, dels som Følge af Niloversvømmelserne og dels fordi Materialet er blevet brugt til nyere Bygninger. I Oaserne derimod, hvor Befolkningen lidt efter lidt har aftaget, og hvor Vandets ødelæggende Kraft er udelukket, thi der falder kun sjelden Regn, have Bygningerne bevaret sig næsten uforandret til den Dag idag, og de derpaa anbragte Indskrifter og Billedhuggerarbeider have konserveret sig fortræffeligt. De fine Linier, som Steenhuggerne drage for derimellem at hugge Bogstaverne, findes endnu over Borgen Oasz Sejans Tempel, paa hvis Port en Indskrift for-

tæller, at den 157 efter Kristi Fødsel blev underkastet en Restauration. Steenhuggerens fine Linier over Porten have i 1728 Aar holdt sig lige saa bestemte som den Dag, de bleve trukne. Ved Gebel el Ter vise gammelkristelige Klippegrave og Tilflugtssteder, som endnu ingen Muhamedaner har skændet, de urgamle Kors og raa Madonnabilleder i deres oprindelige Simpelhed og Prunkløshed, og paa Bjergets hvide Kridtvægge findes en stor Mængde Inskrifter i rød Farve fra vor Tidsregnings forskjellige Tider, baade i græsk, demotisk og koptisk Skrift, kristne og hedenske i Flæng imellem hverandre, mange ere store, og Stregerne, som staae paa den glatte Steen, meget fine. I Aartusinder har Stormen jaget gjennem disse Dale, og endnu er Alt uforandret den Dag idag.

* * *

Den berømte Ægyptolog og Sprogforsker, Professor, Dr. L. Reinisch holdt for nogle Aar siden i Ingenieur- og Arkitektforeningen i Wien et høist interessant Foredrag over de sociale Tilstande i det gamle Ægypten i det 19de Aarhundrede før Christi Fødsel. Dette Foredrag er blevet gjengivet i Wienerbladet »Presse«. Dr. Reinisch fremhævede, at efter den ægyptiske Kulturs Blomstringsperiode paafulgte en Tid af Korruption, af Sædernes Forfald og af de mest tøilesløse Udsvævelser. Den første Anledning hertil gav de talrige semitiske — føniciske, jødiske og arabiske — Kjøbmænd, som bosatte sig i Ægypten og forrykkede det ægyptiske Folks Retsstandpunkt og strenge Ordenssands ved deres Forretnings-Usancer og deres

Stræben efter Gevinst. (Bevægelse mellem Tilhørerne.) Først demoraliseredes Tjenestefolkene og Slaverne, og dernæst indførtes et skamløst Maitresseregimente, idet de Store kjøbte syriske og æthiopiske Slavinder, overøste dem med Rigdomme og forsømte deres egne Koner. Gamle ansete Familier gik til Grunde og blev fattige, og i deres Sted opdukkede uforskammede Parvenuer. Folk, der tidligere Intet havde eiet, erhvervede sig Rigdomme, Paladser, Haver, Slaver og Skatte, trængte sig ind i alle Samfundets Kredse og fik endogsaa Adgang til Hoffet. Rigdom benerskede Alt og Alle, og Ingen spurgte om, hvorledes den var bleven erhvervet. Det kom tilsidst dertil, at Tyveri blev betragtet som et eget borgerligt Haandværk. Enhver, som følte en uimodstaaelig Trang til at stjæle, behøvede kun at gaae til Magistraten og løse Borgerskab. (Almindelig Munterhed.) Tyvene havde deres Oldermand, hos hvem alt stjaalet Gods blev deponeret. Dersom den Bestjaalne vilde have sit Gods igjen, kunde han faae det, mod at han betalte, hvad man nutildags vilde kalde en Provision. (Almindelig Munterhed og Bravo). Saa vidt kom det med Ægypten, som tidligere havde udmærket sig ved sin Arbeidsomhed og Flid.

* * *

Om Ædelstenenes Oprindelse fortæller et gammelt arabisk Sagn saaledes: I Paradiset fandtes et Tempel, som var bygget af de kostbareste Ædelstene. Intet Menneske vilde være istand til blot tilnærmelsesvis at skildre denne Bygnings Pragt. Templet stod midt paa Paradisets

herlige Slette, opbygget af Engle, en blændende Helligdom. Vore første Forældre sang til Skaberens Priis i dens Gaardes dæmrende Skygger; her vare Søilehaller og lange Korridorer af Smaragder og Perler, og de kjølige Vandstraaler fra Springvandene hævede sig op i den af Duft opfyldte Luft. Der fandtes Altaner og Balkoner med henrivende Udsigter til det Fjerne, og her vandrede det første Menneskepar i syndfri Kjærlighed og Skjønhed. Og Templet havde Tinder og Kupler af Safir, funklende i Sollyset, glindsende i Stjernelyset. Templet omgaves af et bølgende Blomsterhav og af alle Slags herlige Frugttræer, og imellem dem fløđ en kølig Strøm med irisfarvede Bølger. Men efter Syndefaldet ødelagde tusinde Lyn fra Nattens Himmel det herlige Tempel og strøede dets Milliarder Fragmenter over den hele Jord, i Luftkredsen og i Havet. Paa Grund af Kastets Kraft sank nogle af Stykkerne dybt ned i Jorden, medens andre fløi op i Atmosphæren og dannede Mælkeveien. Siden da opsamler Menneskeheden med rastløs Iver de kostbare Smaadele, Ruiner af Paradisets herlige Tempel — sørgelige Erindringer om det tabte Paradiis.

Redakteur: Kapitain *Michael Gjørup.*
Udgiver: *Th. Sørensen* (Rudolf Kleins Efterfølger).
Trykt hos Chr. Birch Gothersgade 65. Kjøbenhavn.

La Costa.

Historisk Novelle af *Michael Gjørup.*
Revideret af *M. Goldschmidt.*

[Forts.]

Militsofficeren besatte alle Gaardens Udgange, hvormed Mikkel Skytte var ham behjælpelig. Hr. Grubbe saae med et gramt Blik paa disse Anstalter, og da Militsofficeren derefter bad ham om at vise dem Ritmester la Costas Værelser, pegede han derop, men rørte sig ikke af Pletten og sagde ikke et Ord. Militsofficeren og Hr. Robewal bleve ikke lidet forundrede ved at træffe la Costa sovende paa sin Sopha; dette tydede ikke paa nogen ond Samvittighed. La Costa vaagnede og betragtede forundret de fremmede Gjæster. Militsofficeren forklarede ham Hensigten med deres Besøg. Ritmesteren hørte rolig paa ham og sagde dernæst:

»Mine Herrer, denne Husundersøgelse kan jeg for mit Vedkommende ikke tilstede, med mindre De have en Fuldmagt fra min Regimentskommandeur eller General Kindelan, i saa Tilfælde er jeg villig til at lade Dem faae frie Adgang til mine Værelser. Har De ingen Fuldmagt

fra min eneste lovlige Autoritet, maa jeg underrette Dem om, at De, mine Herrer, komme til at drage bort med uforrettet Sag; thi jeg saalidt som nogen anden Spanier og Soldat taaler, at man krænker vore Rettigheder.«

»Vi have ingen Fuldmagt,« svarede Militsofficeren, »men vi komme i Kongen af Danmarks Navn.«

»Jeg har Intet at gjøre med Kongen af Danmark,« svarede la Costa, »min eneste Konge og Herre er Ferdinand den Syvende af Spanien. For Tiden ere vi indlemmede i et fransk Armeekorps, dettes Kommandeur, Marechallen af Pontecorvo, er min temporaire Herre, og han har ikke givet os nogen Ordre, der byder os at lyde Kong Frederik den Sjette; ja han vilde maaske tage det ilde op, om vi rolig saae paa, at Fremmede anmassede sig Ret over os. Vil De derfor bruge Magten i dette Øieblik, min Herre, saa er det paa Deres eget Ansvar. Et Skridt videre i mit Værelse er en Appel til Vaabenmagten. Eller maaske De, Hr. Robewal, medbringer en Ordre fra min Chef?«

»Nei,« svarede Hr. Robewal, »og jeg maa give Hr. Ritmesteren Ret.«

Militsofficeren saae forbauset paa Franskmanden, som vedblev:

»I Deres Iver, ja, jeg vil tilføie, i vor Iver, have vi glemt denne vigtige Fuldmagt fra en

fransk Autoritet, og vi gjøre nok] klogest i at gaae.«

»Hvorledes! Naar nu Spionen skulde være skjult . . .«

»Det hjælper ikke; vi maae anerkjende Hr. Ritmesterens Ret. Han adlyder ingen Anden end Marechal Bernadotte, og deri gjør han meget ret.«

Her blev Samtalen afbrudt ved Stines Ankomst. Hun var ganske stakaandet og fortalte, at hun var bleven sendt af Hr. Momsen, og at Englænderen var i Skovløberhuset. Denne Nyhed vakte almindelig Sensation, og man ilede bort fra la Costas Værelser for at stige tilhest. Jens Grubbe talte meget triumpherende, og Forfølgerne saae noget flaue ud. Herremanden fulgte med for at være Vidne til Spionens Paagribelse; men la Costa gik urolig frem og tilbage paa sit Værelse. Efter en kort Stunds Forløb gik han ned for at søge Regine og fandt hende i Dagligstuen siddende ligbleg. Da hun saae ham, brast hun i Graad. Han søgte at trøste hende, skjøndt han selv kun havde lidet Haab. Hun sagde:

»Det vil blive din Død, men ogsaa min!«

»Hvor dine Ord smerte mig, men hvor de ogsaa gjøre mig stolt af saa megen Kjærlighed. Vær rolig; Du er min gode Engel; om der saa skal ske et Mirakel, frelses vi.«

Han talte saa tillidsfuldt, at hun et Øieblik

hævede Hovedet, som om virkelig al Fare var overstaaet; men snart tabte hun atter Haabet, og han fandt tilsidst heller ikke Mere at sige. Med Et hørte de Hr. Jens Grubbe stige op af Trapperne med en hjertelig Latter. Regine ilede ham imøde og spurgte, hvad der var sket. Han kastede sig paa en Stol og vedblev at le uden strax at kunne faae frembragt et sammenhængende Ord.

»Ha, ha, ha! Ha, ha, ha! Det er, Pinedød, det Morsomste, jeg nogensinde har oplevet, ha, ha, ha!« raabte Grubbe og holdt sig i Siden.

»Men bedste, kjæreste Fader, hvad er der hændet?«

»Ha, ha, ha, ja, nu skal Du blot høre: Vi lister os til Skovfodgedhuset som Katten paa Musen. I al Stilhed omringer vi det; men der var Intet at se; vi titter ind ad Vinduerne, men der var Ingen i Stuen. Da høre vi Mikkels Gris skrige paa det Forfærdeligste. »Han er i Svinestien!« raaber Lieutenanten, og vi styrter Alle derud. Ha, ha, ha! tænk Dig, Regine, istedetfor Engelskmanden, træffer vi — hvem troer Du? — Hr. Momsen! med bagbundne Hænder liggende ved Siden af Svinet! — Aa, jeg leer endnu, naar jeg tænker derpaa! — Vi skyndte os med at befrie ham, og han fortalte, at Engelskmanden og en Spanier ganske rigtig havde været i Mikkels Hus, men at de havde mærket

Uraad og vare løbne deres Vei, efterat have skjult Momsen ude i Svinestien. Jeg kunde ikke bare mig for at le af dem Allesammen, skjøndt jeg ret af mit Hjerte ønsker, at vi maatte faae fat paa denne engelske Spion, det veed Gud, jeg gjør!«

La Costa og Regine brast begge ud i en hjertelig Latter; for denne Gang var Faren altsaa overstaaet.

»Men,« spurgte la Costa, »har man opgivet at søge efter Flygtningen?«

»Nei; vær De kun rolig!« var Svaret, »nu streifer man om i hele Egnen for at finde ham. Jeg er næsten bange for, at de ikke træffer ham; denne Egn er god at skjule sig i. — Men jeg er bleven sulten, hvor er Jomfru Rævsgaard henne? Middagsmaden maa være færdig, Klokken er over Tolv.«

Hr. Jens Grubbe gik ud i Kjøkkenet for at anmode Jomfru Rævsgaard om at dække Bordet. Da han var borte, kastede Regine sig til la Costas Bryst og hviskede:

»Himlen være lovet, han er frelst!«

»Ja, min Regine, men nu gjælder det, om han kan undslippe sine Forfølgere. Perez er ikke meget kjendt i Egnen.«

»Gid han vilde vende tilbage hertil; her er Lønkamre, hvor Ingen kan finde ham. I det østre Taarn er der et lille Værelse i Muren

som jeg troer, at ikke engang Fader kjender.«

Herremanden kom tilbage og afbrød al videre Samtale. Da man havde spist, traadte Mikkel Skytte ind i Stuen og gjorde et dybt Buk.

»Ah, det er Mikkel,« sagde Grubbe.

»Husbond har sagt, at jeg skulde komme til Dem lidt efter Middag.«

»Ja, jeg har ladet ham komme herop, Mikkel, for at give ham hans Afsked.«

»Go'e Husbond, hvad har jeg gjort?«

»Hvad Du har gjort! Har Du ikke imorges skaffet mig en hel Hær Soldater paa Halsen? Jo, Du er en net Fyr, Mikkel! Og har Du ikke sluttet Venskab med ham paa Skottenborg?«

»Ak, jeg troede, at Husbond selv vilde blive glad ved, om de fik fat paa denne Engelskmand?«

»Det vil jeg ogsaa; Ingen skal sige Andet; men Han burde være kommen til mig, Mikkel, og have fortalt mig, hvad Han troede at have opdaget; saa havde Han sparet mig megen Ærgrelse.«

»Aah Husbond, lad mig blive i Deres Tjeneste?«

»Nei, bort skal Du, Mikkel; Du kan jo gaae til din Ven, Momsen; han vil nok skaffe Dig en Bestilling.«

»Men De faaer dog ikke let nogen Skytte, der er saa flink som jeg.«

»Det faaer saa være. — Kom nu med mig, saa skal Han faae sin Løn.«

Det nyttede ikke, at Skytten vedblev at gjøre Modforestillinger; han blev dog jaget paa Porten. Da han var kommen udenfor, knyttede han sine Hænder, hævede dem truende mod Gaarden og sagde med et djævelsk Grin:

»Hør, Jens Grubbe, denne Dag skal Du faae betalt; kan jeg herefter skade Dig og Dine, saa gjør jeg det; ha, ha, det skulde gaae underlig til, om ikke en Leilighed tilbød sig. Den spanske Ritmester har skjult Englænderen, det tør jeg sværge paa, og jeg skal nok skaffe Beviser derfor.«

Henad Eftermiddagen ankom Don Joaquin. Han havde hørt et Rygte om, at en Engelskmand var kommen iland for at sætte sig i Forbindelse med Spanierne, og at man mente, at han var skjult paa Skodstrup. Han spurgte la Costa, om Rygtet var sandt; men denne svarede benægtende og undvigende. Man kom til at tale om Husundersøgelsen fra om Formiddagen, og Don Joaquin kunde ikke Andet end billige la Costas Optræden mod den danske Militsofficer. Uden at de bemærkede det, begyndte det at blive mørkt; der bankedes paa la Costas Dør, og Perez traadte ind. La Costa blev høist

urolig ved at se ham og bad ham vente lidt udenfor; men Perez hviskede ham i Øret, at det havde Hastværk, da Mr. Argall var i Nærheden, og let kunde blive opdaget. Allerede udfriede Don Joaquin la Costa af hans Vaande ved at reise sig for at tage Afsked; men i det Samme traadte Mr. Argall hurtig ind ad Døren. Han studsede lidt ved at se en Fremmed, men blev roligere, da han lagde Mærke til hans spanske Uniform. La Costa blev helt forlegen og yttrede ingen Lyst til at tage Ordet. Endelig sagde Perez:

»Hr. Ritmester, Don Joaquin vil vist ikke forraade Engelskmanden.«

»Altsaa var det dog sandt,« sagde Don Joaquin; »Hr. la Costa, det er ikke handlet aabent og venskabelig mod mig.«

»Nei, svarede la Costa, »men Hr. Argalls Ankomst og Opholdssted er ogsaa Noget, der ikke kan være Gjenstand for Aabenhed, og selv Venskabet maa erkjende, at jo Flere der indvies i Hemmeligheden, desto værre er det.«

»Men han har Budskab til os Alle.«

»Ganske sandt; men hvad kan det hjælpe os, naar Budskabet bliver opdaget og Budet bliver hængt? Hvad det gjælder om fremfor Alt, er at skaffe ham i Sikkerhed.«

»Hr. Ritmester, De taler som en praktisk Mand,« sagde Engelskmanden, »og hvad De har

gjort for mig i det sidste Døgn, skal jeg aldrig glemme.«

»Tak mig ikke, før De er frelst. Jeg har været i stor Angst for Deres Skyld; foreløbig troer jeg dog, at De nu er i Sikkerhed; jeg har fundet Midler til at skjule Dem en Dags Tid her paa Gaarden. Men hvorledes skulle vi faae Dem ud af Landet?«

»Inat eller imorgen vil den engelske Brig igjen nærme sig Kysten; maaske jeg da kan smugle mig ombord. Men jeg er træt, tillad, at jeg kaster noget af mit Overtøi.«

Don Joaquin, som havde været et taust Vidne til denne Samtale, tog nu Ordet og takkede la Costa for den Fare og Uleilighed, han havde paataget sig for alle Spaniernes Skyld; han bad om Undskyldning for sine foregaaende Yttringer og endte med at bede om Nyheder fra Spanien.

Da man ikke godt kunde afslaae ham denne Bøn, sendte la Costa Perez ned efter Aftensmad for at blive fri for et overflødigt Vidne.

Imedens nu Don Joaquin hører om de Nyheder, Mr. Argall havde medbragt, ville vi lytte til en Samtale, der paa samme Tid bliver ført i Jens Grubbes Dagligstue.

Jomfru Rævsgaard sidder og strikker paa Forhøiningen ved Vinduet og Herremanden har

kastet sig i Sophaens ene Hjørne og ryger paa en stor Merskumspibe.

»Ja,« sagde Jomfruen, »De veed, at jeg altid har været Dem et tro Tyende; derfor siger jeg min Mening rent ud. Det er saamænd vist og sandt, at Jomfru Regine og Ritmesteren havde meget travlt sammen, dengang De var tagen bort med de Andre for at fange den engelske Spion. Ja, og det er ligesaa vist, at de To har et godt Øie til hinanden.«

»Hm! . . . Ja, men, om saa var? Ritmesteren er dog en flink Mand.«

»Ja, men det er en Spaniol, og naar han reiser herfra, saa veed vi jo ikke, om han kommer tilbage igjen.«

»Det maa Regine jo selv have betænkt. Og han er sgu ingen Nar, han kommer nok tilbage til saadan en god Gaard, hvis han ikke bliver skudt i Krigen.«

»Gud frie os! Blev han skudt i Krigen, vilde kanske Jomfru Regine tage sin Død derover. Ja, vist er det en flink Mand, men en daarlig Frier; bliver han forlovet med Regine, er der da al mulig Udsigt til, at den Forlovelse gaaer overstyr; og hvad skal der saa blive af Jomfru Regine? Unge Piger, som engang have været forlovede, bliver det ikke saa let; hun kommer da til at leve som gammel Jomfru, og det er ikke behageligt, Hr. Grubbe. Desuden

vilde De vel ogsaa have, at Deres Svigersøn skulde kunne overtage Gaarden efter Dem, naar De bliver gammel og . . .«

»Aa, den Tid, den Sorg; hvorfor skal jeg nu plage mig! Hm!« vedblev Jens Grubbe og slog Laaget paa Pibehovedet op og i. »Ja, der er noget Sandt i, hvad hun siger, Jomfru Rævsgaard; men naar Regine gjør af Ritmesteren og han af hende, saa skal han have hende, om det saa ikke var for Andet end for at ærgre Momsen, den Halunk.«

»Men De skulde dog tale et Ord med Deres Datter.«

»Jeg skal nok tale, naar Tid er! Lad hun mig om det! Jeg skal nok tale. Regine taler ogsaa nok til mig, naar Tid er. Skulde jeg ikke kunne lade min Datter skjøtte sig selv, er hun ikke en brav og forstandig Pige, hvad? Katten rive i alle Sladdersøstre! Naar det nu var Løgn, hvad vilde saa Regine sige, og hvad vilde Ritmesteren tænke? Jeg har selv Øine, jeg skal nok se. Lad hun blot mig om det Altsammen! Men Forlovelser og Liebschafter, det er visse Folk saa stive i; med Kaffe og Forlovelse kan man faae Fruentimmerne, hvorhen det skal være.«

Jomfru Rævsgaard afviste denne Beskyldning paa det Bestemteste, men Jens Grubbe vedblev:

»Ti Hun nu bare stille; det er ikke Hende

alene. Naar jeg kommer til Randers og besøger den gamle Kammerjunkerinde Høgh, plager hun mig saa ikke altid med sine Forlovelser? Det Løierlige er, at hvorvel hun forlover saa Mange, har hun dog ikke kunnet faae sin egen Datter anbragt; hun er rigtignok noget spids i det og har et Hoved, der har samme Figur som et Hønseæg. Og saa løber disse gamle Fruentimmer sammen og lægger Planer for de Unge, og han skal have hende, og hun skal have ham, og Sludder er det! Fjerde Mand spiller under Bordet, Jomfru Rævsgaard.«

»Jeg kan ikke høre Dem saaledes rive ned paa os stakkels Fruentimmer,« sagde Jomfruen hulkende; »jeg har aldrig i mine Dage gjort et Mandfolk noget Ondt. Og jeg vil jo heller ikke være fjerde Mand, naar De, Hr. Grubbe, bare selv vil tage Dem af de To.«

»Ja, det er det netop! Hun vil puffe mig ind i det, at jeg skal være tredie Mand, men selv vil Hun ikke være med, Hun vil bare støbe Kuglerne. Men det kan jeg selv . . . naa, tud nu ikke; Tingen har jo ikke Jav; vi kan da se det Hele an nogle Dage, tag saa Forklædet fra Øinene og skaf os lidt Aftensmad.«

VIII.

Det er en bekjendt Sag, at Engelskmændene under den forrige Krig ofte gjorde smaa Land-

gange, dels for at fylde Vand, dels for at forsyne sig med Slagtekvæg.

I denne Anledning var der blevet udstedt flere kongelige Forordninger, som dog aldrig bleve strengt overholdte, da de vare uhensigtsmæssige og trykkende for Beboerne. Saaledes blev der befalet, at alle Baadeeiere skulle stille Kaution for, at de ikke vilde misbruge deres Baade eller lade Andre afbenytte dem, at alle Baade skulde trækkes paa Land og lægges under Kystmilitsens Opsigt, og at Ingen maatte fiske uden Øvrighedens Tilladelse; det blev endvidere forbudt at have Lys om Aftenen eller Natten i Vinduer, der vendte ud mod Stranden, og at lade Kreaturer græsse paa Strandkanten og udadgaaende Odder, naar et fjendtligt Skib var Kysten nærmere end to Mile. Hr. Jens Grubbe holdt meget af Vildandejagten og havde derfor et Par Seilbaade, hvormed han undertiden seilede ud til et Par smaa Holme for at skyde Fugle. Disse Baade var det ikke faldet Nogen ind at lægge under militær Kontrol, og det var paa dem, at Regines Tanker fæstede sig, da der blev Tale om at sætte Mr. Argall ud til den engelske Brig.

En smuk Eftermiddag blev derfor den ene Baad gjort istand, for at Regine og la Costa, der fortalte, at han var en kyndig Sømand, kunde foretage en Seiltur. Man havde underhaanden faaet at vide, at Hr. Momsen netop samme Dag

gjorde et stort Gilde, hvortil Militsofficeren var indbudt, og medens man der smedede Planer til Mr. Argalls Paagribelse, haabede Regine at befri ham.

Alt gik efter Ønske, Mr. Argall smuttede ubemærket i Baaden, og Perez blev taget med for at være behjælpelig ved Seilene. Da man satte fra Land, var der ikke et Menneske at se i Nærheden, og snart gyngede Baaden for en frisk Vind ude paa Bølgerne.

Alle vare glade over, at det var gaaet saa godt, og hist ude, en Milsvei fra Land, laa den engelske Brig for Anker.

»Min troe Perez,« sagde la Costa, »har Du Lyst, vil jeg ogsaa lade Dig gaa ombord i Briggen; Du vil da hurtig og sikkert naae dit kjære Spanien, hvorefter Du længes saa meget.«

»Tak, Herre!« raabte Perez, »ved St. Jago, det er et smukt Tilbud, jeg længes lige saa meget efter Spanien som en Yngling efter sin første Elskerinde, men jeg vil dog blive hos Dem og dele Ondt og Godt med mine Kammerater.«

»Bravt talt, min Ven,« sagde Mr. Argall, »det er i Nødens Tid, at man skal vise sin Troskab. Jeg har ikke glemt, hvorledes Du hjalp mig den Dag, vi maatte binde den danske Laird i en Svinesti, og se her en lille Erindring, som Du maa modtage.«

Mr. Argall trykkede en Pung i Haanden paa Perez og sagde derpaa til la Costa:

»Men hvorledes kan jeg vise mig erkjendtlig mod Dem, Hr. Ritmester? Min Gjæld til Dem er saa stor, at den umulig kan betales. Vil De være min Ven, vil De love engang at besøge mig i England, hvis der skulde komme lykkelige Tider?«

»Det lover jeg,« sagde la Costa.

»Og tag da Deres smukke Brud med; ja, jeg feiler vist ikke, naar jeg mener, at den ædle Dame, som idag har frelst mig, engang i Tiden vil blive Deres Hustru?«

Regine rødmede, og la Costa svarede:

»Om et Øieblik skulle vi skilles, Mr. Argall, jeg troer derfor at kunne sige, at De har gjættet rigtig. Men jeg vil paa samme Tid tilføie, at skjøndt De skylder hende Deres Frelse, saa er hun sit Fædreland hengiven med Liv og Sjæl, og at det ikke er Engelskmanden, men min Ven, hun har villet redde.«

»Jeg forstaaer og agter den ædle Dames Følelser,« svarede Mr. Argall, »og det er mit inderligste Ønske, at England og Danmark snart maa blive gode Venner.«

Snart mødte man en Baad fra Skibet, og Mr. Wilson blev meget glad ved at gjense Mr. Argall. Den sidste sprang over i den anden Baad og vexlede endnu et varmt Haandtryk med

sine nye Venner. Baade Regine og la Costa vare rørte ved Afskeden: han hviskede til Regine:

»Blot et dristigt Spring over i denne Baad, og vor Lykke er fast begrundet.«

»Nei, nei,« sagde Regine og trak sig gysende tilbage i sin Faders Baad.

Man vendte nu og satte Koursen imod Land. Aftenen var kommen, det var skyet og næsten mørkt, og Vinden løiede af. En Stund sade Alle tause og saae efter den bortdragende Baad, som snart havde naaet Skibets Side.

»Nu er han hjemme,« sagde Regine.

»Ja, nu er han hjemme,« gjentog la Costa, »o, hvo der ogsaa havde et Hjem!«

»Har Du ikke sagt, at Du har fundet et?«

»Ak jo, min Elskede! Men er ikke selve denne Seillads Vidnesbyrd om Alt, hvad der truer — dog, jeg Utaknemlige, saalænge jeg blot har Dig, har jeg ogsaa Lykken.«

»Frist den ikke ved at tale saadan! Men lad os haabe det Bedste!«

»Ja, lad os haabe. Men hvad er det? Du ryster, er Du syg?«

»Nei, nei, der kom blot en Gysen over mig,« svarede Regine. »Jeg veed ikke, jeg bliver saa bedrøvet.«

(Sluttes.)

Hansen.

Original Novelle.

[Forts.]

Da havde en Herre hilst paa hende og tiltalt hende, hun havde fortalt ham, hvem hun var, og at hun var bleven skilt fra sine Bekjendte, han havde da tilbudt hende sin Ledsagelse, som hun halvt modstræbende havde taget imod. Underveis havde han sagt, at han bar det ikke ualmindelige Navn Hansen, og at han var Handelsreisende, men haabede snart at kunne begynde en Forretning selv. I Frederiksborggade havde han høfligt budt Godnat, og Johanne havde ventet aldrig mere at faae ham at se.

Men et Par Dage efter var han flyttet ind i Pensionatet, og Johanne mærkede snart, at hun ikke var ham ligegyldig. Efterhaanden var hendes Hjerte blevet draget til ham, og hans Opførsel var saaledes, at hun i den sidste Tid ventede, hver Gang hun saae ham, at han vilde frie. Hun spurgte sig selv: »Mon han vil gjøre det i Kasino iaften?«

Hørkræmmer Kleinmann havde imidlertid

ikke været ledig. Han havde truffet en yngre Opdagelsesbetjent og inviteret ham ned i »Pærens Lyst« paa et Glas Portviin. Det var ikke blevet ved et Glas; Kleinmann fortalte om sin Mistanke til Hansen, i Begyndelsen lyttede Betjenten til med nogen Tvivl, men ved det tredie Glas Portviin mente han, at der dog kunde være Noget i, hvad Kleinmann fortalte om Hansen. Efter at have drukket det fjerde Glas, reiste Begge sig for at begive sig til Pensionatet, hvor Kleinmann vilde gjøre Betjenten bekjendt med Lokaliteterne.

Han førte ham ind i Spisestuen, hvor de ikke traf Nogen, og kom i Tanker om, at det kunde være godt at faae en halv Baier ovenpaa den megen Portviin. I den Anledning begav Kleinmann sig ud i Kjøkkenet til Trine for at bede hende om at bringe to halve Baiere. Imens han var borte, traadte en ældre Herre ind i Spisestuen, hilste og sagde til Betjenten:

»Jeg er Kjøbmand Søberg fra Nykjøbing, jeg . . .«

Betjenten afbrød ham ved at sige:

»Fra Nykjøbing? De er maaske Sparekassedirekteur?«

»Aa ja, jeg er Direkteur for en mindre Sparekasse,« sagde den Fremmede, »men hvorfor spørger De om det?«

»Saa er De anholdt.«

»Hvad skal det betyde?«

»Mit Navn er Henriksen, jeg er Betjent ved Opdagelsespolitiet, her er mit Skilt, behag at følge med.«

»Det Hele maa være en Misforstaaelse, jeg er kommen her for at besøge min Datter.«

»Det bliver der ikke Noget af. De maa følge med til Hovedstationen.«

»Men saa hør dog . . .«

»Er der nogen Feiltagelse tilstede, vil den der blive opklaret.«

Kleinmann kom ind og saae Betjenten i Begreb med at forlade Stuen sammen med en anden Herre.

»Bliv lidt,« sagde Kleinmann, »jeg har bestilt en Baier til os.«

»Jeg har ikke Tid, jeg har gjort en god Fangst,« var Svaret.

»Min Herre,« begyndte den Fremmede, henvendt til Hørkræmmeren, »De har maaske dette Pensionat, De . . .«

»Nei, jeg er Hørkræmmer Kleinmann.«

»Jeg er . . .«

»De maa afbryde denne Samtale,« sagde Betjenten til den Fremmede, »følg mig.« Til Kleinmann sagde han: »Det er nok den rigtige Sparekassedirekteur; det var heldigt, jeg kom herop.«

»Han der er ikke Hansen,« sagde Hørkræmmeren til Betjenten.

»Saa er der maaske noget Andet iveien med Hansen; Farvel!«

Betjenten og den Fremmede gik, Kleinmann stod betuttet tilbage; hvad betød Alt dette? Hvem var den fremmede Herre? Hørkræmmeren gik med lange Skridt frem og tilbage i Stuen. Kort efter kom Johanne Søberg hjem, Kleinmann hilste galant og fortalte, at en fremmed Herre her i Pensionatet nylig var bleven anholdt af Opdagelsesbetjent Henriksen. Johanne studsede og sagde:

»Her bliver ret hyggeligt at være.«

»Han hørte ikke til os,« sagde Kleinmann, »jeg havde aldrig seet ham før.«

»Mig kan det være ligegyldigt,« sagde hun, »jeg forlader idag dette Pensionat.«

»Forlader De os? Forlader De os virkeligt?«

»Ja, jeg gjør.«

»Det gjør mig ondt, det gjør mig Pinedød ondt. Hør, lille Frøken, før De forlader os, har jeg Noget, jeg vil sige Dem. Seer De, jeg er en Mand i mine bedste Aar, ingen Aarsunge, og jeg har gode Rentepenge. Jeg er ogsaa kjed af dette Pensionatsliv, jeg kan forbandet godt lide Dem, og derfor spørger jeg Dem, om De vil være min Kone?»

»Det veed Gud, jeg ikke vil!« foer det ud af Johanne.

»Nu, ja-ja, smaa Skridt, De kan jo betænke Dem derpaa.«

»Det er ikke alene Neustadt, som fornærmer mig, men nu skal jeg ogsaa høre paa . . .«

»Har Neustadt fornærmet Dem?« spurgte Kleinmann. »Har han, en gift Mand, villet gjøre sig behagelig? Fy, det kan jeg ikke lide ham for, men seer De, jeg er Enkemand og har Lov til at udtale mig om mine Følelser til hvilket Pigebarn, jeg vil.«

»Saa udtal Dem til Andre end mig,« sagde Johanne og gik ind paa sit Værelse.

Kleinmann stod en Tid og stirrede paa den lukkede Dør, tilsidst udbrød han:

»Havde jeg blot været tredive Aar yngre!«

Da han vilde gaae til sit Værelse, mødte han Neustadt, der spurgte ham, om han havde været hos Meubelhandler Fogmann.

»Nei,« sagde Kleinmann gnaven, »det fik jeg ikke Tid til, jeg maatte have fat paa en Opdagelsesbetjent for at meddele ham mine Tanker om Hansen.«

»Ja, men De burde ogsaa have talt med Meubelhandleren,« sagde Neustadt.

»Aa, jeg vil ikke mere gaae Deres Ærinder,« sagde Hørkræmmeren.

Neustadt saae forundret paa ham og spurgte:

»Er De vred? Hvad er der i Veien?«

»Det kan nu være det Samme. Jeg mener blot, at en gift Mand skal lade være med at spille Don Juan.«

»De er gal, Kleinmann. De har ikke sovet deres Rus ud fra iaftes.«

»Aa, De er en Flommesild.«

»Vil De fornærme mig?« spurgte Neustadt. »Jeg er for godmodig til at ville tage Deres daarlige Humør ilde op.«

Det lykkedes Neustadt at berolige Kleinmann, og han fik baade at vide, at Hørkræmmeren havde faaet en Kurv, og at Frøken Søberg havde beklaget sig over Neustadts Paatrængenhed. Han fik dog ikke Tid til nærmere at drøfte dette med Kleinmann; thi Efterretningen om, at en ukjendt Herre var bleven arresteret i Pensionatet, lagde fuldt Beslag paa hans Opmærksomhed.

»Betjenten har dog vel aldrig taget feil?« spurgte han.

»Det veed jeg ikke,« brummede Kleinmann, »det lader altsaa til, at Hansen ikke er løben bort med den Kasse.«

»Vi kunne senere drøfte den Sag,« mente Neustadt. »Klokken vil snart være fem. Jeg maa ud at se, om Trine er færdig med Middagsmaden.«

Vi kjende allerede fire af Pensionairerne,

Herrerne Hansen og Kleinmann, og Damerne Søberg og Boisen. Foruden dem var der en Femte, en Enkefru Spøttrup, en temmelig trivelig Kone af Middelhøide og med et Fuldmaaneansigt. Hun levede kun for Bysladder og for Mad og Drikke; hendes Mand havde nok havt en Part i en Tømmerhandel

Hansen var ikke tilstede ved Middagsbordet, men alle de Andre. Johanne var taus og noget forlegen, desto mere veltalende vare Fru Spøttrup og Frøken Boisen. Som Samtalen var bedst i Gang om den i Pensionatet forefaldne Arrestation, og midt under Maaltidet, blev Neustadt kaldt ud, der hørtes høirøstede Stemmer i Entréen, og kort efter kom Neustadt ind med et Ansigt blussende af Vrede.

»Den Skandale kunde De have forskaanet mig for,« tilraabte han Kleinmann.

»Gud, hvad er der?« raabte de to ældre Damer.

Før Neustadt kunde svare, kom to Karle, ledsaget af en Sagførerfuldmægtig, ind i Stuen, og Karlene begyndte at tage Maden af Bordet.

»Hør stop!« raabte Kleinmann, »jeg er lige begyndt paa min Karbonade.«

»Indbrud ved høilys Dage,« hvinede Fru Spøttrup.

Karlene satte Fade og Tallerkener paa Gulvet. Pensionairerne toge hver sin Tallerken i Haanden.

»Hvad skal det betyde?« spurgte Frøken Boisen, henvendt til Neustadt.

»Det skal betyde,« sagde Fuldmægtigen, »at Meubelhandler Fogmann ikke længer vil lade sig nøie med Udflugter; Hr. Neustadt har i lang Tid ikke betalt ham Leien af disse Meubler, og nu blive de hentede.«

»Ere alle Meublerne leiede?» spurgte Fru Spøttrup.

»Ja.»

»Ogsaa Sengene?«

»Ja.«

»Gud, hvor skal jeg saa ligge inat?«

Overvældet af sin Bevægelse, vilde hun sætte sig paa en Stol, men en Karl tog den i det Samme, og den tykke Frue faldt paa Gulvet med Benene i Veiret, og Karbonaden med dertil hørende Saúce faldt paa hendes Ansigt. Hun udstødte et Skrig af Forfærdelse. Kleinmann og Neustadt ilede til for at hjælpe hende op. Hun begyndte at udskjælde den Sidste, der hørte taalmodigt derpaa, hans Selvbevidsthed og overlegne Mine havde forladt ham, han var aldeles overvældet af Situationen. Kleinmann kløede sig bag Øret og talte med Frøken Boisen om, hvad her vel var at gjøre.

Nu vilde Skjæbnen, at Fru Neustadt i dette Øieblik med sine tre Børn kom hjem fra Landet.

Forbauset saae hun sig om i den tomme Spisestue og spurgte:

»Hvad foregaaer her?«

Det var en lille, mager Kone med en determineret Mine. Hendes Mand blev ikke glad, men snarere bestyrtet ved at se sin bedre Halvdel; før han fik Tid til at svare paa hendes Spørgsmaal, havde Pensionairerne underrettet hende om Alt.

»Dengang jeg reiste,« udbrød hun, »havde min Mand Penge til at betale Meubelhandleren med.»

»Han har brugt dem til at more sig for,« sagde Kleinmann ondskabsfuld.

»Har han det?« spurgte Fru Neustadt; med forbittrede Blikke gik hun hen til sin Mand og gav ham en Lussing.

»Den har han ærlig fortjent,« raabte Fru Spøttrup.

Neustadt tog mod sin Lussing og sagde ikke et Ord. Opmærksomheden blev bortledet fra ham ved, at en fremmed Herre traadte ind, saae sig et Øieblik forundret om og strax ilede hen til Johanne.

»Fader,« raabte hun og fløi i hans Arme.

»De gode Kjøbenhavnere have nok Alle i den sidste Tid mistet Forstanden,« sagde han. »Da jeg var her før, traf jeg en Opdagelsesbetjent, der anholdt mig. Han paastod, at jeg

var en Sparekassedirekteur, der var løben bort med en Mængde Penge. Jeg maatte, enten jeg vilde eller ikke, følge ham paa Politikontoret, hvor det lykkedes mig at bevise, at jeg var fra Nykjøbing paa Falster, og fra det Nykjøbing var der Ingen løben bort med en Kasse. Betjenten bad mig meget om Forladelse og sagde, at Den, som var Skyld i Feiltagelse, var en Hørkræmmer Kleinmann, som jeg kunde træffe her.«

Kleinmann saae i høieste Grad forlegen ud.

»Nu løbe de med min Seng!« raabte Fru Spøttrup.

»Jeg er Hørkræmmer Kleinmann,« lød Svaret, »men jeg er aldeles uskyldig i Deres Arrestation.«

»Betjenten paastod det bestemt.«

»Jeg havde talt med ham om en ganske Anden, om en Handelsreisende Hansen, der boer i Pensionatet. I Formiddags var Neustadt ganske enig med mig om, at der var noget Fordægtigt ved Hansen, og saa fik jeg Henriksen herop for at se paa Lokaliteterne.«

»Fy!« raabte Frøken Boisen.

»Frøken Boisen, De veed, at jeg har en fin Næse, De skal ikke raabe Fy, før De seer Slutningen paa Historien.«

[Sluttes.]

Smaatteri.

Efter Reformationen forlangte i Tydskland Brudens Slægt stærke Garantier for, at Brudgommen, dersom han hørte til en anden Troesbekjendelse, ikke fik Bruden til at gaae over til sin. Dengang Greven af Sulz saaledes i 1605 ægtede Grevinde Agathe af Hanau, udstedte han følgende mærkelige Forsikring: »Jeg, Rudolph, Greve af Sulz, lover herved paa min grevelige Ære, eller Fanden skal tage mig, at jeg vil lade min tilkommende Gemalinde blive ved den lutherske Religion og heller ikke give hende nogen Anledning til Frafald. Jeg har hjemme to Bibler, har hun ikke nok i dem, vil jeg kjøbe hende to til. Gid hun maa læse tappert og flittigt i dem. Jeg forlanger kun hendes Legeme og ikke hendes Sjæl. Jeg selv holder mig til den katholske Religion, hvori jeg er bleven opdraget; jeg veed, at jeg er paa rette Vei. Vil hun ikke ind i Himlen, maa hun for mig fare til Helvede.«

* * *

Den bekjendte Lærde George Smith fandt i 1875 ved Udgravningen i Assyrien af nogle Tavler med Kileskrift en Beretning om Verdens Skabelse. Denne Beretning begynder med en Beskrivelse af Perioden før Verdens Skabelse; dengang existerede kun Chaos og Forvirring. Meget

livligt er Universets tomme og øde Tilstand beskreven og Uhyrernes Skabelse ud af Chaos, der blev behersket af en kvindelig Magt ved Navn Tisalat og Tiamat. Det himmelske Væsen Satans Fald skildres; ærgjerrig strækker han Haanden ud mod Himmelaandens Helligdom. Paa en Vogn suser han gjennem Himmelrummet, omgivet af Storme, med Tordenkilen i Haanden og Lynet foran sig. Dette Oprør havde en Krig i Himlen tilfølge. De onde Magter bleve beseirede, og Guderne skabte trinviis Verden, saaledes som beskrevet i Biblen, besaae hver Gang deres Værk og erklærede det for godt. Sidst skabtes Mennesket, der gaaer opreist, er fri for Synd og skænkes Sprogets Gave af Guderne. Gud formaner Menneskene til at være gode, men de falde for Fristelsen, forbandes af Guddommen, og det er Aarsagen til alle Onder.

* * *

Teresiani og Prussiani Dengang Syvaarskrigen rasede, vare Indbyggerne i Venedig deelte i to Partier: Teresiani (det østerrigsksindede) og Prussiani (det preussisksindede). De stode fjendtligt overfor hinanden, og hvert Parti havde sine Caféhuse, hvori de samledes. Selv de fromme Patres i Klostret S. Giovanno e Paola havde delt sig i Teresiani og Prussiani og sloges tappert i Klostrets Refektorium, som Kastevaaben brugte de Bønnebøger, Krusifixer, Nøgler, Tallerkener og Drikkebægre.

* * *

Den bekjendte Emanuel Swedenborg, der i vor Tid er kommen til Ære paany, havde, mens han levede, flere mærkelige Syner. Den tydske Filosof Immanuel Kant lod undersøge, hvorledes det forholdt sig med disse Hallucinationer; da det var sket, kunde han ikke benægte dem, han skriver bl. A.: »Lørdag den 19de Juli 1759 Kl. 4 om Eftermiddagen landede Swedenborg, paa Tilbagereisen fra England, i Göteborg, hvor Hr. William Castel indbød ham tilligemed et Selskab paa femten Personer. Kl. 6 om Aftnen var Swedenborg gaaet ud og kom noget efter bleg og bestyrtet tilbage. Han sagde, at der netop var udbrudt en farlig Ildebrand i Stockholm, i Södermalm (Göteborg ligger omtrent 60 Mil fra Stockholm), og at Ilden greb meget hurtigt om sig. Han havde ikke Ro paa sig og gik ofte ud. Han sagde, at et Hus, der tilhørte en af hans Venner, som han navngav, allerede laa i Aske, og at hans eget var i Fare. Efter atter at have været ude, kom han glad ind, da var Klokken 8, og sagde: Gud ske Lov, Branden er slukket den tredie Dør fra mit Hus. Denne Efterretning satte Alle i stærk Bevægelse, og man gav endnu samme Aften Lehnshøvdingen Underretning herom, som derpaa Søndag Morgen i en Samtale med Swedenborg udspurgte ham nøiere om Sammenhængen. Swedenborg beskrev Branden nøiagtig, hvorledes den var begyndt, hvorledes den var hørt op, hvor længe den havde varet. Mandag Aften ankom der en Stafet, der var bleven afsendt fra Stockholm under Branden, til Göteborg. I de af ham overbragte Breve blev Branden beskreven aldeles ligelydende med Sweden-

borgs Beretning. Tirsdag Morgen kom et kongeligt Bud til Lehnshøvdingen med nærmere Efterretning om den Skade, der var foraarsaget, og de Huse, der vare brændte, ikke i mindste Maade afvigende fra, hvad Swedenborg havde sagt.« — Kant fortæller en anden Historie: Fru Marteville var Enke efter den hollandske Gesandt i Sverrig, hun var bleven truet med en Retssag angaaende 25,000 Gylden, som hun vidste, hendes Mand havde betalt, men hun kunde ikke finde Kvitteringen. I Selskab med flere andre Damer besøgte hun Swedenborg og spurgte, om han ikke ved Hjælp af sin Gave som Seer kunde sige hende, hvor Kvitteringen var. »Otte Dage efter« — fortæller Kant — »viste Marteville sig for sin Hustru i en Drøm og angav for hende et hemmeligt Lukke i hans engelske Skab, hvor hun vilde finde ikke blot Kvitteringen, men ogsaa et Haarsmykke med tyve Brillanter, som man troede var gaaet tabt. Fru Marteville, der var bleven gift anden Gang, stod strax op af sin Seng og fandt begge Dele paa det angivne Sted. Omtrent Klokken elve om Formiddagen blev Swedenborg meldt. Før den tidligere Fru Marteville kunde faae Tid til at tale, sagde han, at han den foregaaende Nat havde seet adskillige Aander og iblandt dem ogsaa Marteville, der havde sagt, at han maatte hen og meddele sin Kone noget Vigtigt.« — Mange lignende mærkelige Ting fortælles om Swedenborg, der fødtes i Stockholm den 29de Januar 1688. Han forudsagde i et Brev til den bekjendte Wesley selv sin Død, idet han en Dag i Slutningen af Februar 1772 tilskrev denne, at han skulde »gaae over i

Aandeverdenen den 29de Marts for aldrig mere at vende tilbage«. Det skete.

*   *   *

Da engang en dramatisk Forfatter i Paris aabnede en Skuffe i sit Skrivebord, faldt ham følgende Brev i Haanden: »Iaften, ikke sandt? Jeg elsker Dig saa høit, som jeg aldrig har elsket Nogen, og som jeg aldrig vil kunne elske nogen Anden. Du er mit Et og Alt. Jeg har kun et Ønske, det er, at vor Kjærlighed maa vare gjennem hele Livet. Din o. s. v.« — Dette Brev uden Datum var skrevet for 10 Aar siden af en fransk Skuespillerinde. Naturligviis var Kjærligheden for længe siden bortdunstet, men da Forfatteren læste Brevet, kunde han ikke lade være med at tænke paa hine Tider. Pludselig tog han en Pen og skrev paa Brevets Bagside: »Jeg vædder med Dem om en Napoleonsd'or, at De ikke engang mere husker, til hvem De har skrevet dette Brev.« Han lagde Brevet i en Konvolut og sendte det til vedkommende Skuespillerinde. Fjorten Dage efter mødte han hende paa Boulevarden. »Goddag,« sagde hun, »det er længe siden, at jeg har seet Dig.« — »Ganske vist,« svarede Forfatteren, »men det er dog ikke længe siden, at jeg har skrevet Dig til.« — »Du!« udbrød Skuespillerinden forundret, »jeg har ikke modtaget Brevet.« — »Bravo, Du skylder mig altsaa en Napoleonsd'or.« — »Hvorledes! Altsaa det var Dig. Du kan i det Mindste rose Dig af at have spillet mig en lystig Streg.«

*   *   *

Man faaer et ret anskueligt Billede af det lystige Gammel-England ved i »Times« af 3die Oktober 1767 at læse Festprogrammet for Hertuginden af Würtembergs Fødselsdag. Det lyder: »Alle Personer af glad, fordelagtigt og loyalt Gemyt indbydes til, hvis Veiret er godt, om Formiddagen Kl. 10 i Marke Castle ved Dorchester at deltage i en Fest i Anledning af Hds. kgl. Høihed Hertuginden af Würtembergs Fødselsdag. Der vil blive spillet Kricket om en Oxesteg. En Ost vil blive trillet ned ad Høien; den, som griber Osten, beholder den som Seierspriis. Pony-Væddeløb om et Sølvbæger. Den, som grynter bedst, faaer et Pund Tobak. Et Fad Øl vil blive rullet ned ad Høien; den, som fanger det, beholder det som Priis. En Mortensgaas for den bedste Dykker. En god Hat for Seierherren i Stokkekamp. En halv Guinee for Seierherren i et Æselsvæddeløb. En Kalvekølle og en Gallon Porter for Seierherren i et Sækkevæddeløb paa 100 Alen. Et Sviin til Den, som kan holde det fast ved Halen.«

Redakteur: Kapitain *Michael Gjørup.*
Udgiver: *Th. Sørensen* (Rudolf Kleins Efterfølger).
Trykt hos Chr. Birch Gothersgade 65. Kjøbenhavn.

La Costa.

Historisk Novelle af *Michael Gjørup.*

Revideret af *M. Goldschmidt.*

[Sluttet]

»Bedrøvet! Det er mig, som er Skyld deri. Det er mig, som bringer Dig til at glemme, hvor megen Grund vi have til at være glade! Du har frelst et Menneskeliv!«

»Og dog er jeg bedrøvet. Det forekommer mig, som om der forestod en Ulykke. Jeg er saa bange, jeg kan ikke gjøre ved det; le ikke over min Angst, den gaar nok over.«

»Le, naar Du lider! Nei, men jeg antager, at det er det lange, mørke Land, der synes Dig at true, som om vi havde gjort noget Ondt; men seer Gud mildt ned til noget Menneske, der handler kjærlig, saa er det Dig, Regine! Vær ikke bange!«

Han lagde sin høire Arm om hende, medens han med den venstre holdt Roret og sagde:

»Lad mig være dit Skjold mod Frygten.«

Hun taug; men han mærkede, at hun bævede. Perez sad i Forstavnen og nynnede paa en Romance fra sin Hjemstavn, umærkelig gled Baaden mod Land, en enkelt Gang neiede den, naar den traf en større Bølge paa sin Vei, saa

var det atter, som om den stod stille paa de mørke Bølger.

Denne Stilhed forstyrredes pludselig, da man var kommen Kysten nær; man hørte flere Stemmer raabe, et Skud faldt, og en Kugle foer hvislende henover Bølgerne.

»Man anseer os for Engelskmænd,« sagde la Costa, »for Guds Skyld Regine, skjul Dig paa Bunden af Baaden; jeg skal søge at hæve Misforstaaelsen.«

»Nei, nei, jeg vil dele Faren med Dig,« sagde Regine og slog sin Arm om hans Hals.

Da suste endnu en Kugle, Regine gav slip og styrtede ned i Baaden.

»Min Gud! en Kugle har truffet hende,« stønnede la Costa; »Regine, min Brud, mit Eneste paa Jorden, lever Du?«

»Ja, ja,« hviskede Regine næppe hørlig.

Medens la Costa i stum Fortvivlelse beskjæftigede sig med Regine, stødte Baaden til Land, og en Militsunderofficer, nogle Soldater og Mikkel Skytte viste sig strax og lagde an paa Perez. Han raabte enkelte danske Ord og søgte at gjøre det begribeligt, at det var Hr. Grubbes Baad, som havde gjort en Lysttur, men nu sprang la Costa frem og raabte:

»I Ulyksalige og Fordømte! Hvad have I gjort? I have myrdet en uskyldig Pige!«

Alle stode maalløse, indtil Underofficeren for-

talte, at han havde afskudt sit Gevær uden at sigte, blot for at varsko Baaden; da der ikke var fulgt noget Svar, havde Mikkel Skytte skudt. La Costas Øie søgte hurtig efter Skytten; men han var forsvunden.

Der blev nu dannet en Baare af Seilene og Aarerne, og paa denne bares Regine hjem. La Costa fulgte efter i stum Fortvivlelse.

IX.

Kuglen var gaaet igjennem Skulderen og Saaret var meget farligt. Dr. Wendrick rystede paa Hovedet. Jens Grubbe var aldeles utrøstelig; han gik op og ned ad Gulvet med Hænderne paa Ryggen og glemte baade at spise og drikke. Jomfru Rævsgaard var utrættelig i at pleie den Syge og tilkastede la Costa fortørnede Blikke, naar han viste sig. Selv Tjenestefolkene førte ingen høirøstet Tale. Doktor Wendrick havde opslaaet sin Bopæl paa Gaarden for altid at være i Nærheden. Degnen kom hver Dag for at høre, om den unge Jomfru var i Bedring, og hans Kone lavede Barselmad og sendte hende. La Costa — et Øieblik haabede han, et andet gav han sig hen til Fortvivlelse. Han havde Ingen, han kunde tale med, han havde ikke engang Ret til at vise sin Sorg og Angst, og desto heftigere overvældede den ham. Han bad, maaske

for første Gang i sit Liv, fuld af Sønderknuselse og Inderlighed til sin Skaber, men det var Fortvivlelsens Bønner, det var ligefrem for at afskrække Himlen for at gjøre en saa stor Ulykke at tilintetgjøre et saadant Liv og lade ham tilbage med den uendelige Smerte og med Naget og Angren; »thi er jeg ikke hendes Morder?« sagde han gysende og nærved at blive afsindig. Doktor Wendrick havde forbudt Alle uden Jomfru Rævsgaard Adgang til Regine. Hver Morgen mødte derfor la Costa strax i Dagligstuen for at spørge til hendes Befindende; det var med tilbageholdt Aandedræt, at han lyttede til hvert Ord, Jomfruen sagde, og selv det ringeste Haab om Bedring gjorde ham for et Øieblik sjæleglad. Han gjorde sig i Løbet af Dagen mange Ærinder ind til Doktoren, for at tale med ham om Sygdommens Gang, og engang, da han troede sig ubemærket, kiggede han som et Barn ind ad Nøglehullet til det Kammer, hvor Regine laa. Han vilde gjerne have hentet spanske Læger; men paa Gaarden talte man om de fremmede Regimentschirurger som blotte Feltskjærere og Barberere.

»De deler ogsaa vor Sorg,« sagde Jens Grubbe en Dag til la Costa, »ja, Regine er en herlig Pige; Alle gjør af hende. Hvad skal der blive af mig, hvis hun gaaer hen og døer!«

»Hun maa leve!«

»Doktor Wendrick giver os ikke meget Haab. Kuglen har han faaet ud, men han er bange for at der er Noget beskadiget indvendig. Det er et Fruentimmer, og paa hende tager Saarfeberen værre end paa os Mandfolk. Jomfru Rævsgaard fortæller mig, at hun spørger ofte til Dem, Hr. Ritmester, og i sine Fantasier raaber hun bestandig paa Dem.«

»Gud bevare hende for os! — Hr. Grubbe, Ulykken aabner Hjerterne, jeg vil skrifte for Dem, jeg vil tilstaae, at jeg længe har elsket Deres Datter, og at hun gjengjælder min Kjærlighed.«

»Ja, Hr. Ritmester,« sagde Grubbe, »jeg veed det. Bare det nu ikke maa være for silde!«

»Nei, lad os nu haabe! Saa megen Lykke vil Vorherre skaane!«

Doktor Wendrick kom ud fra den Syges Kammer, han hilste paa Herrerne og sagde:

»Jomfru Regine synes at længes efter at se Dem, Hr. la Costa; jeg vil derfor forsøge, om det ikke kunde virke oplivende paa hende, hvis De aflagde hende et kort Besøg.«

»Maa jeg det?« spurgte la Costa og hans Øine lyste af Glæde.

»De kan gjerne gaae strax derind,« sagde Lægen.

Med Hovedet paa Puden laa Regine der med blege Kinder. Hendes Øine vare lukkede,

og hun lagde ikke Mærke til, at la Costa med høitbankende Hjærte stod ved hendes Seng. Endelig hviskede han:

»Regine!«

»La Costa,« svarede hun og slog Øinene op, og en næsten umærkelig Rødme farvede hendes Kinder.

»Elskede, dyrebare Pige, hvorledes har Du det?«

»O, godt, nu jeg seer Dig.«

»Hvor Du har lidt, og hvor Du maa lide for min Skyld!«

»O, nej, Skylden er min egen; og det er maaske en Himlens Straf, fordi jeg hjalp en af mit Fædrelands Fjender; men hellere modtage Straffen her end hisset. — Hvor Du seer bedrøvet ud, la Costa, er det for min Skyld, Du er saa bedrøvet?«

»Ja, Regine; ak, Alle længes efter Dig, Alle bede til Gud om, at Du snart maa blive rask,«

»Du maa ikke være bedrøvet for min Skyld,« sagde Regine, »jeg har det godt; »jeg ønsker kun, at Du vil besøge mig noget oftere.«

»Jeg skal komme saa ofte Du vil; men saa maa Du skynde Dig med at blive rask.«

»Ak, jeg bliver aldrig mere rask. Lad det ikke bedrøve Dig, min la Costa; vi skulle sees igjen.«

»Tal ikke om at døe, Regine! For Himlens Skyld, nær ikke saadanne Tanker!«

»Fat Dig, min Ven; vi maae netop tale om Døden, hvis jeg ikke skal gaa bort uden Afsked. O, jeg forlader Dig kun nødig, min la Costa; men Gud vil det, og Skilsmissen vil kun blive kort; hvad er selv den længste Levetid mod Evigheden!«

La Costa kastede sig ned for hendes Seng og trykkede hendes Haand til sine Læber.

»Men er der da ingen Læge i den hele Verden ... er der ingen Læge, som kan kurere Dig? Kuglen har dog ikke truffet Hjertet, det er otte Dage siden, at Ulykken skete, og endnu lever Du! Jeg har seet Skudsaar blive lægte, som man troede absolut maatte være dødelige; jeg har seet en Kugle gaae igjennem en Mand, og han lever dog endnu! Doktor Wendrick har aldrig været i Felten; om han bliver vred eller ei, det faaer ikke at hjælpe! Jeg rider strax til Randers for at hente vor Regimentschirurg, og kan han ikke hjælpe, saa iler jeg til Aarhus, der ligger Regimentet el Rey. Farvel, min Elskede, Du skal ikke døe!«

Da la Costa kom ud fra Regina, fortalte han Doktor Wendrick sin Hensigt, at ville hente en spansk Chirurg. Dette modsatte Doktoren sig ikke og i Carriere fløi la Costa til Randers. Uden nogen stor Uleilighed fik han den spanske

Læge med sig og førte ham ind til Regine. I aandeløs Spænding ventede la Costa i Værelset ved Siden af, medens han undersøgte Saaret. Da han kom ud, greb la Costa ham med Heftighed i Armen og raabte:

»Ikke sandt, hun skal ikke døe!«

»Hun kan ikke frelses,« var Lægens korte Svar.

Da Doktor Wendrick henad Aften traadte ind til la Costa og med faa Ord fortalte, at Regine var død, saae han op med et stivt Blik og lagde derpaa Hovedet i sine Arme og græd. Ingen forstyrrede ham i hans Sorg; thi Enhver paa Gaarden havde nok at gjøre med sin egen.

I den store, gamle Riddersal blev Regine lagt Lig. Lange, hvide Gardiner hang for Vinduerne og mildnede Dagslyset. Hun var endnu deilig i Døden, og der hvilede noget Forklaret over hendes Aasyn.

Et Par Dage, før hun skulde begraves, stod la Costa foran den aabne Kiste. Han greb hendes iskolde Haand og sagde:

»Regine, Du læste engang en gammel dansk Vise for mig om Kjærlighed og Død. Ridderen steg op af Graven og besøgte sin Brud, og saa døde ogsaa hun. Eller der var en anden; Ridderen saae først sin Elskede døe, før de hængte ham selv i en Galge. Mørke og store Aander omsvæve mig i dette Land, og jeg længes efter

dem, blot fordi Du har talt om dem, de ere jo ogsaa din Slægt. Hvor Du nu er, bed en Bøn for mig, at jeg snart maa komme til Dig. Lad der blive sendt mig en Kugle i aaben Mark, men ret snart; thi jeg er træt. Jeg har ingen anden Bøn; jeg er saa træt og længes kun efter at blive lagt ned hos Dig.«

X.

Det var ikke alene paa Jyllands Kyster, at Engelskmændene havde sat sig i Forbindelse med Spanierne; baade paa Sjælland og Fyen havde de vidst at udbrede Efterretninger om Tilstanden i Spanien. En Mængde Rygter cirkulerede derfor blandt de spanske Regimenter; dog vidste Ingen Noget ret paalideligt. Der var megen Misfornøielse tilstede, men denne blev først til Ord og Gjerning, dengang Marechallen af Pontecorvo befalede samtlige spanske Afdelinger inden Slutningen af Juli eller Begyndelsen af August at aflægge Troskabseden til Spaniens nye Konge, Joseph Napoleon.

Oprøret brød ud paa Sjælland, hvor Regimenterne Asturien og Guadalaxara nægtede at aflægge Eden, og her flød det første Blod, idet Oprørerne i Roeskilde Slotsgaard myrdede den unge franske Lieutenant Marabail og saarede hans Kammerat, Lieutenant Lalay.

Ved Hjælp af danske Tropper bleve dog Spanierne afvæbnede og sendte til Kjøbenhavn; men saa heldig var man ikke med de fyenske Garnisoner.

Paa Posthuset i Nyborg underrettede Mr. Robertson General Romana om Forholdene i Spanien og bevægede Generalen til at gaae ind paa de engelske Planer til Spaniens Frelse fra Franskmændenes Aag. Der blev udsendt Officerer til alle de spanske Regimenter paa Fyen og i Jylland for at underrette dem om, at de snarest mulig skulde støde til Hovedkorpset i Nyborg. Admiral Keats laa med en engelsk Escadre i Storebelt og ventede blot paa en gunstig Leilighed til at tage Spanierne ombord.

General Kindelan var sine Landsmænds Angiver; men Bernadotte kom alligevel for sildig til at forhindre Flertallet af Spanierne fra at indskibe sig.

Vi have troet at maatte forudskikke denne lille historiske Bemærkning for bedre at kunne sætte Læseren ind i de efterfølgende Situationer.

La Costa havde tabt al sin Aands Livlighed. Hans eneste Beskjæftigelse var at tænke paa, hvad han havde mistet og besøge Regines Grav. Man respekterede hans Sorg, og Grubbe indbød ham ikke mere til at drikke med sig.

Den gamle Herremand var meget nedbøiet;

men efterhaanden fik han dog Interesse for sin vante Beskjæftigelse.

Jomfru Rævsgaard var af den Slags Fruentimmer, hvis øieblikkelige Sorg vel er stor, men snart gaar over, idet den taber sig i en stadig Beklagelse over den Afdødes tidlige Bortgang og Opramsen af hendes udmærkede Egenskaber.

Don Joaquin kom kun paa Gaarden i Tjenesteanliggender; hans Ritmesters ulykkelige Kjærlighed intereserede ham ikke synderlig, han levede kun i Tanken om sit kjære, men saa ulykkelige Fædreland.

Det var en smuk Morgen i de første Dage af August. La Costa sad nede i Haven paa den Bænk, hvor han saa tidt havde siddet ved Regines Side. Han var meget bleg, og hans Paaklædning skjødesløs. Hans sørgmodige Tanker forhindrede ham i at høre Sporeklirren i Gangen, og Don Joaquin stod derfor ved hans Side, før han vidste deraf. Spanierens Øine lynede af Glæde, og han raabte begeistret til sin Ritmester:

»Hr. Ritmester, glem Deres Sorg; nu er det Tid til at handle.«

»Don Joaquin!« sagde la Costa og foer sammen.

»Har De talt med de Officerer, som Romana har sendt herop?«

»Nei!«

»Saa veed De endnu ikke, at der er blevet befalet, at vi skulle støde til Generalen i Nyborg, for derefter at indskibes paa den engelske Flaade, der ligger i Storebelt?«

»Befaling fra vor Chef!« udbrød la Costa og reiste sig.

»Hele Spanien har nu reist sig mod Joseph Bonaparte. I Sevilla har en af mine Venner, Don Francisco Castanos, stillet sig i Spidsen for 9000 Mand og sat sig i Forbindelse med Lord Dalrymple; en fransk Eskadre paa 5 Linieskibe og 1 Fregat under Admiral Rosily har maattet overgive sig til os i Cadiz, General Dupont kan ikke holde sig i Andalusien, kort sagt, den spanske Nation har reist sig, vi maae tilhjælp, om vi saa skal hugge os igjennem Franskmændene ned til Vandet.«

»Naar Chefen befaler det, hugge vi os igjennem,« sagde la Costa, og han tilføiede ved sig selv: »Ikke sandt, Regine?«

Perez traadte nu til og overleverede sin Herre et Brev. Det var fra Regimentskommandeuren. Det omhandlede samme Thema som Don Joaquin; men det fraraadede at drage bort, da det vilde være umuligt at komme Franskmændene i Forkjøbet ved Lillebelts Færgesteder.

Endvidere meldtes, at de andre fire Eskadronskommandeurer havde besluttet at blive, og at man ventede det Samme af la Costa.

Denne viste Brevet til Don Joaquin, som stampede i Jorden og sagde:

»Det er Kujoner, Alle tilhobe. Hr. la Costa, ville de fire Eskadroner af Regimentet Algarve svigte Gammel-Spanien, saa lad Efterverdenen dog sige, at den femte blev sit Fædreland tro. Ikke sandt, vi drage bort?«

»Saasnart jeg seer Marquis de la Romanas Ordre, drage vi bort. Don Joaquin, vil De behage at give Eskadronen Ordre til at holde sig marschfærdig; men De maa forinden sige Folkene, hvad det gjælder om.«

»Folkenes Samtykke kunne vi være visse paa! Tak, Hr. Ritmester, skjøndt De ikke er en født Spanier, handler De dog mere patriotisk end nogen Anden i hele Regimentet,«

»Min Handlemaade fortjener ingen Roes,« svarede la Costa, »jeg gjør kun min Pligt.«

Don Joaquin ilede bort med glade Miner, og la Costa gik tankefuld op til Gaarden.

Hr. Grubbe blev næsten forfærdet, da han hørte, at hans kjære Gjæst vilde forlade ham, og Jomfru Rævsgaard fik travlt med at pakke Proviant ind, som Ritmesteren skulde have med til sin Reise.

Vi ville ikke dvæle ved Herremandens sidste Samtale med la Costa; den rørte dem Begge dybt og dreiede sig om hende, der nu for evig havde sagt denne Verden Farvel. At besøge

hendes Grav stod endnu tilbage at gjøre for la Costa; han afbrød et grønt Blad og gjemte det paa sit Bryst. Han sagde:

»Saadan er mit Haab, det grønnes kun i Jorden og visner paa mig. Farvel Regine!«

I det Samme begyndte Aftenklokken at ringe, dens klare Toner hævede et Øieblik hans Sind fra Jorden opad; men denne Stemning varede kun kort; thi ikke langt fra Kirken holdt hans Eskadron

La Costa steg tilhest og red frem foran Eskadronen, som allerede var bleven bearbeidet af Don Joaquin. Han holdt en rolig, lidenskabsfri Tale, hvori han skildrede Forholdene og spurgte dernæst sine Folk, om de vilde blive ved deres Regiment eller forsøge paa at vende tilbage til Spanien.

»Til Spanien, til Spanien!« lød det enstemmige og begeistrede Svar.

La Costa lod da Eskadronen svinge ud og red langsomt bort fra den Egn, hvor han havde oplevet og lidt saameget. Langs Veien stode deres Værter for at sige de fremmede Krigsfolk et sidste hjerteligt Farvel. Danmark har mange deilige Egne, men faa ere dog smukkere end Fyens og Jyllands Kyster ved Lillebelt. Ikke bredere end en Flod ruller Beltet sine Bølger mellem Landene, hvis Bredder og Skove speile sig i Vandet. Især danner Byen Middelfart og

den ligeoverfor liggende Lyngsodde et af de smukkeste Beltpartier, og her var det, at en af de mest romantiske Scener fra Spaniernes Ophold her i Landet foregik. Det var Morgenen den 10de August 1808.

Solen var endnu ikke staaet op, men det dagedes stærkt. Nattergalen slog sin sidste Trille i de smaa Skovpartier, der smykke Lyngsodde; Middelfarts Kirketaarn speilede sig tydeligt i det stille Vand; et enkelt Faar brægede paa Marken.

Pludselig afbrødes Morgendæmringens Stilhed af Hestetrampen, og den opgaaende Sols Straaler skinnede paa en Eskadron af Regimentet Algarve. Den gjorde Holdt ved Snoghøi. Enkelte Ryttere afsendtes for at søge efter Baade, og man truede med at afbrænde Snoghøi Færgegaard, hvis der ikke skaffedes Fartøier tilveie; man fik det Svar, at alle Baade vare henlagte under Vøgemose-Batteriets Kanoner. Endelig fandt man to smaa Joller, og la Costa gav strax otte Mand Befaling til at kaste sig i dem og roe over til Fyen og hente Baade; men neppe vare de der traadte i Land, før de afvæbnedes af Kystmilitsen. La Costa bemærkede udenfor Lyngsodde Masterne af tre Skibe. Han ilede derhen med sin Eskadron. Atter en Skuffelse. Skibene vare sænkede, og kun Masterne ragede op over Vandet. Fortvivlet vil han vende om,

men opdager i det Samme, at Retraiten er ham afskaaren af danske Dragoner og franske Jægere.

»Vi maae overgive os!« raabte Don Joaquin fortvivlet.

»Ja, vi maae overgive os!« svarede la Costa rolig. Stolt og uforsagt sporede han sin Hest og red frem til den franske General Ameil. Han hilste med Sablen og sagde:

»Jeg er den eneste Skyldige; mine Soldater have kun adlydt mig; jeg har forledet dem, og jeg kan, jeg vil ikke opleve at see dem straffede.«

Dernæst vendte han sig mod Eskadronen og raabte:

»Sablen ind! — Farvel Folk! Gid I engang maae gjensee Eders Fædreland.«

Hurtig som Lynet kastede han atter sin Hest frem, greb en Pistol fra Saddelhylsteret og skjød sig en Kugle gjennem Hovedet.

Saaledes endte la Costa. Paa den katholske Kirkegaard i Fredericia findes hans Grav; men Ingen besøger den; danske Heltegrave ere rejste i Nærheden af hans, de have en ganske anden, en stolt national Interesse. Og dog fortjener vist den Fremmede en Krands for sin Kjærlighed og sin Ulykke.

Hansen.

Original Novelle.

(Sluttet.)

Neustadt var kommen i Tanker om, at han maaske kunde faae Penge at laane hos Kleinmann til at betale Leie for Meublerne med og saa igjen faae dem baaret op i Leiligheden. Han mente derfor at burde støtte Kleinmann og sagde:

»Hr. Søberg, jeg forsikkrer Dem, at Kleinmann burde være Inspekteur for Opdagelsespolitiet. Han er i den Retning et Geni. Det er Opdagelsesbetjenten og ikke Kleinmann, der har savnet Omløb, det skal vise sig, at han ikke har taget Feil af Hansen.«

»Det skal vise sig,« sagde Kleinmann med Selvfølelse.

»Ja, det skal vise sig,« sagde i det samme en Stemme.

»Hansen!« raabte Kleinmann.

»Hansen!« raabte de øvrige Pensionairer.

Johanne skælvede af Forventning, hun anede, at nu vilde der komme Lys over det, der hidtil havde ligget i Mørke.

»Mine Damer og Herrer,« sagde Hansen smilende, »jeg maa gjøre Dem en Undskyldning, fordi jeg er kommen noget senere end jeg havde ønsket. Forretninger have opholdt mig. Det gjør mig ondt, at De ere blevne forstyrrede i Deres Middagsmaaltid. Endnu en Undskyldning maa jeg gjøre Dem, jeg har boet her under Navnet Hansen, det er ikke mit rigtige Navn. Jeg hedder Klingenberg og er Overretssagfører.«

»Har jeg ikke en fin Næse?« spurgte Kleinmann og saae sig om i Kredsen.

»Hvorfor jeg boede her under dette Navn, vedkommer kun En af de Tilstedeværende, og hun skal faae fyldestgjørende Forklaring. Jeg, Meubelhandler Fogmanns juridiske Konsulent, han skal bevidne, at jeg altid har bedt ham optræde skaansomt overfor Hr. Neustadt. Men da denne Herre idag i sit Pensionat har udspredt Rygter om, at jeg var en Forbryder, en Sparekassedirekteur, der var løben bort med adskillige Tusinder, har jeg ikke mere havt nogen Grund til at skaane ham.«

»Sikken Mand jeg har!« udbrød Fru Neustadt halvt grædende. »Kjæreste, bedste Hr. Overretssagfører, vil De ødelægge os?«

»Jeg kunde have Lyst til at ødelægge Deres Mand, han fortjener ikke bedre,« sagde Klingenberg, »men De er en brav Kone, og for Deres

og Deres Børns Skyld skal han blive skaanet. Men hav ham herefter under god Opsigt.«

Klingenberg henvendte sig nu til Kleinmann og sagde:

»De er maaske ikke fremmed for den hele Historie? Hvis jeg anlagde Sag imod Dem, kunde det blive Dem en dyr Spas.«

Kleinmann begyndte at ryste, da han hørte om Sagsanlæggelse.

»Jeg foreslaaer Dem, at vi afgjøre Sagen i Mindelighed, saaledes at De laaner Neustadt Penge til at betale Leien for Meublerne med.«

»Naar jeg blot faaer dem igjen,« sagde Hørkræmmeren.

»Det gjør De nok; thi nu er Fru Neustadt kommen hjem.«

Da Kleinmann lovede at laane Neustadt Pengene, gav Klingenberg sin Fuldmægtig Ordre til igjen at lade Meublerne bære op i Pensionatet.

»Og nu, mine Damer og Herrer,« endte Klingenberg, »vil jeg bede Dem om iaften at gaae med mig ud i Kasino, det er ikke paa Fribilletter; Stykket hedder »En Fribillet«, hvori der efter Sigende skal blive satiriseret over det Taabelige i, at Theaterdirekteurer give Fribilletter til ubetydelige Smaablade, hvis Dom ikke have noget Værd for nogensomhelst Skueplads, der gjør Krav paa Publikums Agtelse. Og endnu

Eet, da jeg paa en Maade er Skyld i, at De ere gaaede Glip af Deres Middagsmad, inviterer jeg Dem Alle til efter endt Forestilling at spise med mig hos Nimb.«

Der blev almindelig Glæde mellem Pensionairerne. Klingenberg trak sig nu med Søberg tilbage til Johannes Værelse. Han hviskede til hende:

»Maa jeg fortælle Deres Fader, at vi ere forlovede?«

Hun rødmede og nikkede.

Kjøbmand Søberg gav med Glæde sit Samtykke til Johannes Forlovelse med Klingenberg, og de begave sig alle Tre til Etatsraadinde Klingenberg, Overretssagførerens Moder. Underveis sagde Klingenberg til Johanne:

»Jeg fortalte min Moder, at jeg agtede at frie til Dig. Hun tog det Løfte af mig, at jeg ikke gjorde det, før hun havde seet og talt med Dig. Det var ikke helt let for mig at finde en Maade, hvorpaa det kunde ske; endelig tilbød idag en Leilighed sig; hun har sagt mig, at hun synes rigtig godt om sin tilkommende Svigerdatter, der jo nu skal boe i hendes Hus. Jeg flyttede ind i Pensionatet, for at gjøre Dit nærmere Bekjendtskab, det kunde ikke godt ske paa en bedre Maade, men jeg maatte antage et andet Navn; thi det vilde jo have været paafaldende, om jeg, der boer et andet Sted i Byen

og der har Kontor, ogsaa leiede mig ind i et Pensionat.«

Dette maatte Johanne indrømme.

»Da jeg i et Forretningsanliggende kom her til Byen«, sagde Kjøbmand Søberg, »anede jeg ikke, at jeg skulde blive anholdt som mistænkt for Kassesvig. Jeg har ærgret mig svært herover, men nu vil jeg glemme min Ærgrelse og og glæde mig over min Datters Lykke.«

Pensionairerne fra Neustadts Pensionat morede sig om Aftenen fortrinlig i Kasino, og bagefter under Maaltidet hos Nimb blev de Forlovedes Skaal drukket flere Gange. Kjøbmand Søberg gav Champagne. Neustadt og Kone vare ikke med, den Sidste har nu fuldstændigt overtaget Kommandoen, hendes Mand har ikke Noget at skulle have sagt. Gjør han Mine til at ville opponere, bringer hun ham til Taushed ved at minde ham om

Hansen.

Smaatteri.

I Bretagne er det Skik, at de unge Piger paa visse Festdage møde til Dands i røde, korte Kjoler, besatte med hvide eller gule Fryndser, som angive Vedkommendes Udstyr. Enhver hvid Stribe repræsenterer Sølv og 100 Franks i aarlig Rente, enhver gul Stribe Guld og 1000 Franks i aarlig Rente. Naar en ung Mand ønsker at gifte sig, veed han saaledes strax, hvor stor Medgiften vil blive. En Kapitain i Brest har stillet det Forslag, at de unge Damer af de dannede Klasser ogsaa bære Tresser.

* * *

Lullys sidste Opera. Den franske Operakomponist Lully (født 1633, død 1687) lod, da han følte sig Døden nær, en Præst kalde. Pateren begyndte med at sige: »Uden alvorlig Anger ingen Absolution, uden Offer ingen ærlig Anger.« — »Jeg angrer jo,« sagde Komponisten, »hvad skal jeg offre?« — »De har syndet,« sagde Pateren, »ved at skrive Operaer. Brænd for mine Øine Deres sidste Opera.« Lully saae fortvivlet paa Pateren, men denne vilde ikke forbarme sig. Da pegede Lully paa sit Skrivebord, og man fandt i dette hans sidste Opera »Achilles og Polixene«. Operaen blev brændt, og den

Geistlige gav den Dømte Absolution. Kort derefter fik Lully Besøg af en Prinds af Kongehuset. Da Prindsen hørte, hvad der var skeet, udbrød han: »Hvad, har De brændt Deres nye Opera? Det havde jeg ikke troet Dem istand til.« — »Nei,« sagde Lully, »det var blot Stemmerne, derhenne ligger Partituret.«

* * *

En moderne Digter. Digteren skal være Linguist, Naturforsker og have reist Jorden rundt. Skarp Forstand skal være forbunden med et barnligt Gemyt, en kraftig Fantasi med udviklet Kunstsands. Han skal være fuldt fortrolig med de af ham skildrede Livsforhold og Personer, de Sidste skal han have seet ved deres Arbeide, og naar de hvile, hvad enten de høre til de høiere eller de lavere Stænder, hvad enten de ere hans Landsmænd eller ikke. Det kan han kun gjøre, naar han færdes mellem dem som en af deres Egne og ikke som en Fremmed. Derfor skal Digteren efterhaanden lægge sig efter forskjellige Bestillinger, være Kellner paa en Pariser Restaurant, Fyrbøder eller Matros paa et Udvandrerskib, Vinreisende, Theaterregisseur o. s. v. Han skal paa Jernbane gjennemfare Jorden og tilfods opsøge de ensommeDale, han skal have været i Krig og deltaget i en Hvalfiskeexpedition, og han skal hos alle Jordens Folkeslag have opdaget det sande Menneskelige. Har han gjort dette og Mere til, er han en moderne Digter — hvis Forsynet har bestemt ham til at blive det.

* * *

For at rense Luften i Værelserne benytter man ofte Extrakt af Fyrretræets Naale. Man kan paa en billigere Maade fremkalde samme Virkning ved Terpentinolie. Man stænker Olien omkring i Værelset, og dens behagelige Duft vil hurtig overraske os. Ved Terpentinolie ville en Del af de i Luften værende skadelige Organismer blive tilintetgjorte.

* * *

Den gyldne Søndag kaldes i Thüringen Trinitatis Søndag. Der gaaer et gammelt Sagn om, at paa den Dag alle Urter og Rødder skulle besidde mirakuløse lægende Egenskaber. Derfor gaae Thüringerne paa nævnte Dag ud i Mark og Skov og indsamle Urter og Rødder, som de tørre og benytte som Medicin efter hemmelige Recepter, der opbevares i Familierne.

* * *

Niels Ebbesøns Familieforhold synes nu endelig at være blevne opklarede; han har hørt til Familien Strangesøn (eller Bild). Han var en Adelsmand i Vendsyssel med Gods i Horns, Børglum og Vennebjerg Herreder. Derimod har han ikke besiddet Nørreris i Sabro Herred ved Aarhus, det eiedes senere af en anden Niels Ebbesøn, heraf Feiltagelsen.

Redakteur: Kapitain *Michael Gjørup.*
Udgiver: *Th. Sørensen* (Rudolf Kleins Efterfølger).
Trykt hos Chr. Birch Gothersgade 65. Kjøbenhavn.

